Een Blik in het Hiernamaals

Jozef Rulof

Jozef Rulof
1898-1952

Een Blik in het Hiernamaals

'Een Blik in het Hiernamaals' is de eerste trilogie die Jozef Rulof op mediamieke wijze in de jaren 1933-1936 ontvangen heeft. In het voorwoord van de eerste druk schreef hij: 'De uitgave van dit boek heeft tot doel de mensheid de overtuiging te schenken van haar – in hogere bestaansvorm – voortleven na de lichamelijke dood.'
Zijn geestelijke leider Alcar liet hem 'uittreden', waarbij Jozef als geestelijke persoonlijkheid uit zijn fysieke lichaam trad en samen met Alcar vele reizen in het hiernamaals maakte. Zo zag Jozef de zeven sferen van licht, waar de mens naartoe gaat die een universele liefde voor al het leven voelt. Daarnaast bezochten ze ook de duistere sferen. Alcar liet hem het intensieve contact van de sferen met onze aardse wereld waarnemen. De mens op aarde die zich afstemt op de lichtsferen wordt geholpen door astrale leiders om het geestelijke niveau van de mensheid te verhogen. Wie echter afgestemd is op de duistere sferen, kan door de bewoners hiervan beïnvloed worden om hun hartstochten te volgen.
Alcar liet Jozef in uitgetreden toestand ook een crematie meemaken, om de lezer in staat te stellen met kennis van de geestelijke gevolgen van deze overgang een bewuste keuze te kunnen maken omtrent het afscheid van het aardse lichaam.

Jozef Rulof

Een Blik in het Hiernamaals

De Eeuw van Christus

Contact en copyright

De Eeuw van Christus
Braspenningstraat 88, 1827 JW Alkmaar, Nederland
Tel: 00 31 (0)728443852
E-mail: info@rulof.org
Website: rulof.nl

Op de omslag ziet u een afbeelding van een schilderij dat Jozef Rulof uit het hiernamaals ontvangen heeft.

© 1933-2021, Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap "De Eeuw van Christus", Nederland, alle rechten voorbehouden.
Een Blik in het Hiernamaals, 2021
ISBN 978-90-70554-54-5

Inhoud

Contact en copyright 4
Woord van de uitgever 7
Boekenreeks 8
Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof 9
Artikelenlijst 11
Jozef Rulof 15

Deel 1

Voorwoord 21
Leiding 23
Het contact 27
De opvoeding voor het geestelijke leven 39
Genezen en uittreden 51
Het overgaan 81
Het genezen en het nut van goede krachten 112
Tranceseances 121
Echte helderziendheid en het gevaar van zien 142
Zwarte magie 153
Crematie en begrafenis 156
Het Zomerland 198

Deel 2

Voorwoord (bij Deel 2) 227
Dematerialisatie 229
Hoe Alcar over een jong leven waakte 240
Het nut van het genezend mediumschap 255
Fysische en psychische genezing 262
Een wonderbare genezing 266
Hemel en hel; uittreding 273
    Seanceren 281
    Geestelijke hulp op aarde 288
    Kan de moeder helderziende zijn? 292

Leed en smart door anderen 297
Donkere gebieden 305
Crematie 319
Het gevoel en de geestelijkheid der aarde 325
Levende doden 335
Eerste, tweede en derde sfeer 347
Kindersfeer en reïncarnatie 356
Vijfde sfeer 367
Een geestelijke inzegening en terug naar de aarde 383
Eén met het leven, dat God in alles heeft neergelegd 391
Het geestes- en het stoflichaam 398
De mens wikt, maar God beschikt 414
Nawoord 434

Deel 3

Voorwoord (bij Deel 3) 437
Helderziendheid door uittreding 439
Psychische krachten 446
Hoe Alcar over André waakte 455
Een diagnose vaststellen op afstand door uittreding 459
Het mediumschap; de geesten weten alles 465
De kracht van het gebed 477
André ontvangt zijn levensrots 498
Uittreden; het geestelijk leven in de sfeer der aarde 504
Grofstoffelijke en dierlijke afstemming 505
Zelfmoordenaarssfeer 519
Genieën in het kwaad 524
Het leven in de geest; heersers in het kwaad 537
Feest in de donkere sferen 543
Genieën in het kwaad (2) 550
Meesters in het kwaad 560
Naar de sferen van licht; geestelijke kunst, dierensfeer, eerste, tweede en derde sfeer, kosmische mentaliteiten 571
André ziet zijn kind 599
Vijfde sfeer; beeldende kunst en schilderkunst 608
Zesde sfeer; geestelijke muziek 618
Zevende sfeer en terug naar de aarde 626

Woord van de uitgever

Geachte lezers,

Dit boek behoort tot de reeks van 27 boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen tussen 1933 en 1952. Deze boeken worden uitgegeven door Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap "De Eeuw van Christus", die hiervoor in 1946 door Jozef Rulof werd opgericht. Als bestuur van deze stichting staan wij garant voor de oorspronkelijke tekst van de boeken die wij heden ter beschikking stellen. In die tekst staan de toevoegingen door de uitgever tussen (ronde) haakjes, om ze te onderscheiden van de oorspronkelijke tekst.

We hebben ook een toelichting bij de boeken gepubliceerd, die 140 artikelen bevat. Het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beschouwen we als een onlosmakelijk geheel. Bij sommige passages uit de boeken verwijzen we naar desbetreffende artikelen uit de toelichting. Zo bijvoorbeeld verwijst (zie artikel 'verklaring op zielsniveau' op rulof.nl) naar het basisartikel 'verklaring op zielsniveau' zoals dat op de website rulof.nl te lezen is.

Bij het eerste boek dat Jozef Rulof mediamiek ontving, in 1933, was zijn mediumschap nog niet voldoende ontwikkeld om zijn eigen naam in het boek te schrijven. Wanneer dit gebeurde, ontwaakte Jozef Rulof uit de trance, omdat hij zich door het schrijven van zijn naam als het ware 'wakker' geroepen voelde. Dit gold tevens voor alle namen en omstandigheden die innig in zijn gevoelsleven leefden. Daarom werd in 'Een Blik in het Hiernamaals' gebruikgemaakt van andere namen en omstandigheden, die de diepte van de trance tijdens het schrijven van het boek niet zouden storen. Voor meer informatie over het schrijven van deze boeken in trance verwijzen we naar het boek 'Geestelijke Gaven'.

Daarom werd Jozef Rulof in dit boek 'André' genoemd, en werden ook diverse andere namen en omstandigheden door de schrijver lichtjes gewijzigd. De exacte namen en omstandigheden van het leven van Jozef Rulof zijn te vinden in de biografie 'Jeus van Moeder Crisje'. Jozef zegt hierover in het voorwoord van de vierde druk van 'Een Blik in het Hiernamaals': 'Het gaat hier echter niet om een naam – maar om de boodschap – van dit zo mooie werk.'

Met vriendelijke groet,
Het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus
2021

Boekenreeks

Overzicht van de boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen in de volgorde dat ze gepubliceerd werden, met de jaartallen waarin de inhoud van die boeken tot stand kwam:

Een Blik in het Hiernamaals (1933-1936)
Zij die terugkeerden uit de Dood (1937)
De Kringloop der Ziel (1938)
Zielsziekten van Gene Zijde bezien (1939-1945)
Het Ontstaan van het Heelal (1939)
Tussen Leven en Dood (1940)
De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (1941)
Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (1942)
Geestelijke Gaven (1943)
Maskers en Mensen (1948)
Jeus van Moeder Crisje Deel 1 (1950)
Jeus van Moeder Crisje Deel 2 (1951)
Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (1952)
Vraag en Antwoord Deel 1 (1949-1951)
Vraag en Antwoord Deel 2 (1951-1952)
Vraag en Antwoord Deel 3 (1952)
Vraag en Antwoord Deel 4 (1952)
Vraag en Antwoord Deel 5 (1949-1952)
Vraag en Antwoord Deel 6 (1951)
Lezingen Deel 1 (1949-1950)
Lezingen Deel 2 (1950-1951)
Lezingen Deel 3 (1951-1952)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (1944-1950)

Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof

Het voorwoord van deze toelichting is:

Beste lezers,

In deze 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze. Hiermee beantwoorden we twee soorten vragen die ons in de afgelopen jaren gesteld werden over de inhoud van deze boeken.

Ten eerste zijn er de vragen over specifieke onderwerpen zoals bijvoorbeeld crematie en euthanasie. De informatie over dergelijke onderwerpen is dikwijls verspreid over de 27 boeken met in totaal meer dan 11.000 pagina's. Daarom hebben we per onderwerp relevante passages uit alle boeken bij elkaar gezet en telkens samengevat in een artikel.

De verspreide informatie is het gevolg van de kennisopbouw in de boekenreeks. In het artikel 'verklaring op zielsniveau' onderscheiden we twee niveaus in deze kennisopbouw: het maatschappelijke denken enerzijds en de verklaringen op zielsniveau anderzijds. Voor zijn eerste verklaring van vele verschijnselen beperkte de schrijver zich tot woorden en begrippen die tot het maatschappelijke denken van de eerste helft van de vorige eeuw behoorden. Hierdoor stemde hij zich af op het wereldbeeld van zijn toenmalige lezers.

Boek na boek bouwde de schrijver daarnaast het zielsniveau op, waarbij de menselijke ziel centraal staat. Om het leven op zielsniveau te verklaren, introduceerde hij nieuwe woorden en begrippen. Daarmee kwamen er nieuwe verklaringen, die de informatie uit de vorige ronde over bepaalde onderwerpen aanvulden.

Meestal echter vulden de verklaringen op zielsniveau de eerste beschrijvingen niet aan, maar vervingen ze die. Zo kan er bijvoorbeeld in maatschappelijke terminologie gesproken worden over een 'leven na de dood', maar op zielsniveau heeft het woord 'dood' elke betekenis verloren. Volgens de schrijver gaat de ziel niet dood, maar laat zij het aardse lichaam los en gaat zij dan over naar de volgende fase in haar eeuwige evolutie.

De onbekendheid met het verschil tussen deze twee verklaringsniveaus zorgt voor een tweede soort vragen over woorden en opvattingen in de boeken waarover het huidige maatschappelijk denken gewijzigd is ten opzichte van de eerste helft van de vorige eeuw. In deze toelichting belichten we die onderwerpen vanuit het zielsniveau. Hierdoor wordt duidelijk dat woorden zoals bijvoorbeeld rassen of psychopathie op zielsniveau geen rol meer spelen. Deze woorden en de bijbehorende opvattingen werden in de boekenreeks

alleen gebruikt om aan te sluiten bij het maatschappelijke denken in de tijdsperiode dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. De passages met deze woorden behoren tot de toenmalige tijdsgeest van de lezers en geven op geen enkele wijze de eigenlijke zienswijze van de schrijver of de uitgever weer.

Dat is bij het huidige lezen van deze boeken niet altijd duidelijk, omdat de schrijver meestal niet expliciet vermeld heeft op welk verklaringsniveau het onderwerp in een bepaalde passage behandeld werd. Daarom voegen we als uitgever bij een aantal passages een verwijzing toe naar een relevant artikel uit deze toelichting. Dat artikel belicht dan het behandelde onderwerp in die passage vanuit het zielsniveau, om de eigenlijke zienswijze van de schrijver op dat onderwerp in het licht te stellen. Om cultuurhistorische en geestelijkwetenschappelijke redenen brengen we in de 27 boeken geen wijzigingen aan in de oorspronkelijke formuleringen van de schrijver. Voor de leesbaarheid hebben we alleen de spelling van het Oudnederlands aangepast. In de online versie van de boeken op onze website rulof.nl zijn alle taaltechnische wijzigingen per zin opvraagbaar.

We beschouwen het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting als een onlosmakelijk geheel. Daarom verwijzen we voortaan op de cover van elk boek en in het 'woord van de uitgever' naar de toelichting. Voor een brede beschikbaarheid geven we de 140 artikelen van deze toelichting uit als fysiek boek (isbn 978-94-93165-77-9) en als e-book (zie pagina 'downloaden' op rulof.nl), en staan alle artikelen als aparte webpagina's op onze website.

Ook de relevante passages uit alle boeken van Jozef Rulof waar we de artikelen op gebaseerd hebben, zijn een integraal onderdeel van deze toelichting. Die passages zijn samen met de desbetreffende artikelen gebundeld in boekvorm en beschikbaar als de vier delen van ´Het Jozef Rulof Naslagwerk´, in de vorm van paperbacks en e-books. Bovendien is op onze website bij de meeste artikelen onderaan een link opgenomen naar een aparte webpagina met de bronteksten van dat artikel.

Met het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beogen we bij te dragen aan een onderbouwd begrip van de eigenlijke boodschap van de schrijver. Die werd reeds door Christus verwoord met: Heb elkander lief. Op zielsniveau verklaart Jozef Rulof dat het gaat om de universele liefde die zich niet bezighoudt met het uiterlijk of de persoonlijkheid van onze medemens, maar zich richt naar zijn diepste kern, die Jozef de ziel of het leven noemt.

Met hartelijke groet,
Namens het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus,
Ludo Vrebos
11 juni 2020

Artikelenlijst

De toelichting bestaat uit de volgende 140 artikelen:

Hiernamaals
1. Ons Hiernamaals
2. Bijnadoodervaring
3. Uittreding
4. Sferen in het hiernamaals
5. Lichtsferen
6. Eerste lichtsfeer
7. Tweede lichtsfeer
8. Derde lichtsfeer
9. Zomerland - Vierde lichtsfeer
10. Vijfde lichtsfeer
11. Zesde lichtsfeer
12. Zevende lichtsfeer
13. Mentale gebieden
14. Hemel
15. Gene Zijde
16. Kindersferen
17. Weide
18. Sterven als overgaan
19. De dood
20. Geest en geestelijk lichaam
21. Crematie of begraven
22. Balseming
23. Orgaandonatie en transplantatie
24. Aura
25. Fluïdekoord
26. Euthanasie en zelfmoord
27. Schijndood
28. Geesten op aarde
29. Duistere sferen
30. Schemerland
31. Land van haat en hartstocht en geweld
32. Dal van smarten
33. Hel
34. Dante en Doré
35. Engel

36. Lantos
37. Meesters
38. Alcar
39. Zelanus
40. Boeken over het Hiernamaals
Reïncarnatie
41. Onze reïncarnaties
42. Herinneringen aan vorige levens
43. Wereld van het onbewuste
44. Aanleg talent gave
45. Wonderkind
46. Fobie en angst
47. Gevoel
48. Ziel
49. Gevoelsgraden
50. Stoffelijk of geestelijk
51. Onderbewustzijn
52. Dagbewustzijn
53. Van gevoel tot gedachte
54. Zonnevlecht
55. Hersenen
56. Overspannen en slapeloosheid
57. Leren denken
58. Gedachten van een ander
59. Wat weten we zeker
60. Wetenschap
61. Psychologie
62. Geestelijk-wetenschappelijk
63. Universele waarheid
64. Gevoelsverbinding
65. Geliefden uit vorige levens
66. Uiterlijke gelijkenis met onze ouders
67. Karakter
68. Persoonlijkheid
69. Deelpersoonlijkheden
70. Wil
71. Zelfkennis
72. Socrates
73. Wedergeboren voor een taak
74. Wedergeboren opperpriester Venry
75. Alonzo vraagt waarom

76. Spijt wroeging berouw
77. Goedmaken
78. Wedergeboren als Anthony van Dyck
79. Tempel der ziel
80. Boeken over reïncarnatie
Onze Kosmische Ziel
81. Onze Kosmische Ziel
82. Verklaring op zielsniveau
83. Er bestaan geen rassen
84. Stoffelijke levensgraden
85. Mens of ziel
86. Anti racisme en discriminatie
87. Kosmologie
88. Alziel en Albron
89. Onze basiskrachten
90. Kosmische splitsing
91. Maan
92. Zon
93. Kosmische levensgraden
94. Onze eerste levens als cel
95. Evolutie in het water
96. Evolutie op het land
97. De vergissing van Darwin
98. Ons bewustzijn op Mars
99. Aarde
100. Goed en kwaad
101. Harmonie
102. Karma
103. Oorzaak en gevolg
104. Vrije wil
105. Rechtvaardigheid
106. Ontstaan van de astrale wereld
107. Schepper van licht
108. Vierde Kosmische Levensgraad
109. Het Al
110. Animatie van onze kosmische reis
Universiteit van Christus
111. Universiteit van Christus
112. Mozes en de profeten
113. Bijbelschrijvers
114. God

115. De eerste priester-magiër
116. Het oude Egypte
117. Piramide van Gizeh
118. Jezus Christus
119. Judas
120. Pilatus
121. Caiphas
122. Gethsemane en Golgotha
123. Apostelen
124. Kerkelijke vertelsels
125. Evolutie van de mensheid
126. Hitler
127. Joodse volk
128. NSB en nationaalsocialisme
129. Genocide
130. Graden van Liefde
131. Tweelingzielen
132. Moederschap en vaderschap
133. Homoseksualiteit
134. Psychopathie
135. Krankzinnigheid
136. Het mediumschap van Jozef Rulof
137. De Eeuw van Christus
138. Lichtende toekomst
139. Ultiem genezingsinstrument
140. Directe-stemapparaat

Jozef Rulof

Jozef Rulof (1898-1952) ontving allesomvattende kennis over het hiernamaals, reïncarnatie, onze kosmische ziel en Christus.

Kennis uit het hiernamaals

Toen Jozef Rulof in 1898 in het landelijke 's-Heerenberg in Nederland geboren werd, had zijn geestelijke leider Alcar al grote plannen met hem. Alcar was in 1641 overgegaan naar het hiernamaals, na zijn laatste leven op aarde als Anthony van Dyck. Sindsdien had hij een omvangrijke kennis opgebouwd over het leven van de mens op aarde en in het hiernamaals. Om die kennis op aarde te brengen, wilde hij Jozef ontwikkelen tot schrijvend medium.

Nadat Jozef zich in 1922 in Den Haag had gevestigd als taxichauffeur, ontwikkelde Alcar hem eerst tot genezend en schilderend medium, om de trance op te bouwen die nodig was voor het ontvangen van boeken. Jozef ontving honderden schilderijen, en door de verkoop daarvan kon de uitgave van de boeken in eigen hand gehouden worden.

Toen Alcar in 1933 begon met het doorgeven van zijn eerste boek, 'Een Blik in het Hiernamaals', gaf hij Jozef de keuze hoe diep de mediamieke trance zou worden. Hij zou Jozef in een zeer diepe slaap kunnen brengen en zijn lichaam overnemen om boeken te schrijven buiten het bewustzijn van het medium om. Dan zou Alcar vanaf de eerste zin zijn eigen woordkeus kunnen gebruiken om de lezer uit die tijd te verklaren hoe hijzelf de werkelijkheid had leren kennen op zielsniveau, waarbij het eeuwige leven van de menselijke ziel centraal staat.

Een andere mogelijkheid was om een lichtere trance toe te passen, waarbij het medium tijdens het schrijven kon voelen wat er geschreven werd. Dat zou Jozef in staat stellen om geestelijk mee te groeien met de doorgegeven kennis. Maar dan moest de opbouw van de kennis in de boekenreeks wel afgestemd worden op de geestelijke ontwikkeling van het medium. En dan kon Alcar de verklaringen op zielsniveau pas geven als ook het medium daaraan toe was.

Jozef koos voor de lichtere trance. Hierdoor was Alcar wat beperkt in de woorden die hij in de eerste boeken kon gebruiken. Hij liet dit Jozef ervaren door in trance het woord 'Jozef' neer te schrijven. Op datzelfde moment werd Jozef uit trance wakker, omdat hij zich geroepen voelde. Om dit te voorkomen, koos Alcar de naam 'André' om de ervaringen van Jozef in de boeken te beschrijven. Alcar wijzigde of omzeilde ook andere namen en omstandigheden in 'Een Blik in het Hiernamaals', zodat Jozef in trance kon

blijven. Zo komt de lezer in dit eerste boek wel te weten dat André getrouwd was, maar niet dat dit in 1923 gebeurde en dat zijn vrouw Anna heette.

Om in harmonie te blijven met het gevoelsleven van Jozef liet Alcar zijn medium alles wat in de boeken werd beschreven eerst zelf beleven. Daartoe liet Alcar hem uit zijn lichaam treden, zodat Jozef de geestelijke werelden van het hiernamaals zelf kon waarnemen. De boeken beschrijven hun gezamenlijke reizen door de duistere sferen en de lichtsferen. Jozef zag dat de mens na zijn overgang op aarde terechtkomt in de sfeer die bij zijn gevoelsleven hoort.

Hij was in uitgetreden toestand ook getuige van vele overgangen op aarde. Door de beschrijving hiervan wordt in de boeken vastgelegd wat er precies met de menselijke ziel gebeurt bij crematie, begraven, balseming, euthanasie, zelfmoord en orgaantransplantatie.

Jozef leert zijn vorige levens kennen

De naam André werd door Alcar gekozen, omdat Jozef die naam ooit gedragen had in een vorig leven in Frankrijk. Toen was André een geleerde, en de toewijding om alles grondig te onderzoeken kon helpen om het verklaringsniveau van de boeken stap voor stap te verdiepen.

Zo kon Jozef in 1938 het boek 'De Kringloop der Ziel' ontvangen van meester Zelanus, een leerling van Alcar. Hierin beschreef Zelanus zijn vorige levens. Hij liet hiermee zien hoe al zijn ervaringen in zijn vorige levens uiteindelijk zijn gevoelsleven hebben opgebouwd, en ervoor zorgden dat hij steeds meer kon aanvoelen.

In 1940 was Jozef ver genoeg ontwikkeld om het boek 'Tussen Leven en Dood' te beleven. Hierdoor leerde hij Dectar kennen, zijn eigen vorige leven als tempelpriester in het oude Egypte. Dectar had zijn geestelijke krachten in de tempels hoog opgevoerd, waardoor hij intense ervaringen in uitgetreden toestand kon beleven, en daarnaast zijn aardse leven niet verwaarloosde. Die krachten waren nu nodig om de ultieme graad van mediumschap te bereiken: het kosmische bewustzijn.

Onze kosmische ziel

In 1944 was Jozef Rulof als 'André-Dectar' zover ontwikkeld dat hij samen met Alcar en Zelanus geestelijke reizen door de kosmos kon beleven. Door de beschrijvingen van die reizen in de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' werd de hoogste kennis uit het hiernamaals op aarde gebracht.

Nu konden de meesters Alcar en Zelanus eindelijk de werkelijkheid beschrijven zoals zij die voor zichzelf als waarheid hadden leren kennen. Nu pas konden ze woorden en begrippen gebruiken, die de kern van onze ziel beschrijven en hiermee het wezen van de mens onthullen.

In de kosmologie verklaren de meesters op zielsniveau waar wij vandaan komen en hoe onze kosmische evolutie begon doordat onze ziel zich afscheidde van de Alziel. André-Dectar leerde nu zijn vorige levens op an-

dere planeten kennen, en de gigantische ontwikkelingsweg die zijn ziel heeft doorlopen om van een ijle cel op de eerste planeet in de ruimte tot het leven op aarde te evolueren.

Daarnaast bezocht hij met de meesters de hogere kosmische levensgraden die ons wachten na onze aardse levens. De kosmologie beschrijft waar we naartoe gaan, en op welke wijze onze levens op aarde hierin noodzakelijk zijn. Dit werpt een kosmisch licht op de zin van ons leven en het wezen van de mens als ziel.

De Universiteit van Christus

De meesters konden al de kosmische graden bereizen en deze ultieme kennis doorgeven, omdat ze zelf geholpen werden door hun orde van leraren. Deze orde wordt 'De Universiteit van Christus' genoemd, omdat Christus de mentor van deze universiteit is.

In zijn leven op aarde kon Christus deze kennis niet doorgeven, omdat de mensheid daar toen niet aan toe was. Christus werd al vermoord voor het weinige dat hij heeft kunnen zeggen. Maar hij wist dat zijn orde deze kennis op aarde zou brengen, zodra er een medium geboren kon worden, dat hiervoor niet meer omgebracht zou worden.

Dat medium was Jozef Rulof, en de boeken die hij ontving luidden een nieuwe tijd in: 'De Eeuw van Christus'. Christus zelf had zich moeten beperken tot de kern van zijn boodschap: de onbaatzuchtige liefde. In de Eeuw van Christus konden Zijn leerlingen door Jozef Rulof tekst en uitleg geven hoe we door het geven van universele liefde onszelf in gevoel verhogen en hierdoor hogere lichtsferen en kosmische levensgraden bereiken.

In opdracht van zijn meesters richtte Jozef in 1946 Stichting De Eeuw van Christus op, om de boeken en schilderijen te beheren. In datzelfde jaar reisde hij naar Amerika om zijn ontvangen kennis daar bekend te maken, in samenwerking met zijn geëmigreerde broers. Hij hield er net als in Nederland trancelezingen en schilderdemonstraties.

Terug in Nederland gaf hij naast de honderden trancelezingen ook jarenlang contactavonden, om vragen te beantwoorden van lezers van de boeken. In 1950 kon meester Zelanus de biografie van Jozef met als titel 'Jeus van Moeder Crisje' schrijven met de naam 'Jozef' en de jeugdnaam 'Jeus', zonder de trance te doorbreken.

De meesters wisten dat de mensheid de Universiteit van Christus nog niet zou aanvaarden, ondanks alle doorgegeven kennis en inspanningen van Jozef. De wetenschap zal alleen een bewijs van het leven na de dood aanvaarden, als dat zonder een menselijk medium tot stand komt, zodat beïnvloeding door de persoonlijkheid van het medium uitgesloten kan worden.

Dat bewijs zal worden geleverd door wat de meesters het 'directe-stemapparaat' noemen. Ze voorspellen dat dit technisch instrument een directe

communicatie tussen de mens op aarde en de meesters van het licht zal brengen. Op dat moment zullen Jozef en andere meesters vanuit het hiernamaals de wereld kunnen toespreken, en de mensheid het geluk kunnen geven van het zekere weten dat we als kosmische ziel oneindig leven.

Om zich op deze taak voor te bereiden, is Jozef in 1952 naar het hiernamaals overgegaan. Meester Zelanus had al op het einde van zijn boek 'Geestelijke Gaven' vermeld dat Jozef en de meesters zich na de overgang van Jozef niet meer tot menselijke mediums zullen richten, omdat de ultieme kennis uit het hiernamaals al te vinden is in de boeken die Jozef tijdens zijn aardse leven mocht ontvangen.

1933

Deel 1

Voorwoord

Geachte lezer,

De uitgave van dit boek heeft tot doel, de mensheid de overtuiging te schenken van haar – in hogere bestaansvorm – voortleven, na de lichamelijke dood.

Wat ik u vertellen ga, werd mij meegedeeld door mijn vriend André Hendriks, die, als schakel tussen de stoffelijke en de onzienlijke wereld, dit alles heeft mogen beleven.

Hij verzocht mij, dit gebeuren bekend te maken, in de hoop, dat dit velen tot zegen zij.

Aan zijn verzoek voldoe ik natuurlijk volgaarne.

Moge Gods zegen op ons werk rusten!

’s-Gravenhage, oktober 1933.

J. R.

Liefde

Liefde is het hoogste goed,
Aan de mens gegeven.
Liefde is: wat leven doet,
Van ontroering beven.
Liefde is alles. Liefde is God,
Maakt van armen: Rijken.
Zonder Liefde, wat was 't lot!
't Zou op niets gelijken.
Geest van Liefde, leid ons voort.
Doordring ons van Uw Wezen,
Dan wachten wij ook ongestoord
't Einde, zonder vrezen.
En zij 't leven kort of lang,
Gods Liefde maakt geen sterven bang.

Leiding

„André, wat scheelt eraan, verberg je iets? Hoe komt het dat je de laatste tijd zo vreemd doet? Voel je je niet goed? Kan je mij niet vertellen, wat het is? Toe, wees niet zo verdrietig en denk toch niet, dat wij het niet merken of voelen. Daarvoor houden wij te veel van je. Kom, zeg mij, wat het is. Je bent niet zoals vroeger en je hebt ook geen lust meer in je werk. Je hebt er niet zoveel zorg meer voor. Kom, wij zijn alleen; zeg me nu alles.

Ik zal je moeder er nog niets van vertellen, als je dat niet wilt.

Laat mij toch niet zolang vragen. Toe, jongen, loop er niet alleen mee rond, als er dingen zijn, welke je hinderen."

Deze woorden werden gesproken door Hendriks, André's vader, terwijl zij samen in de werkplaats waren.

Hendriks was een eenvoudige timmerman, die hard werkte en gaarne alles deed voor zijn huishouden, voor vrouw en kind. Zijn zaak bestond reeds vele, vele jaren, want grootvader Hendriks had haar al van zijn vader geërfd. Zij waren allen bekend als brave, eerlijke mensen, die een ander niets te kort deden en alleen namen, wat hun toekwam. Hendriks leefde geheel voor de zaak, die een groot deel van zijn leven, van zijn bestaan uitmaakte. Hoe kon het ook anders! Ze was een paar honderd jaar oud en straks, wanneer ook hij niet meer werken kon, moest André haar voortzetten. André, zijn kind, waar hij veel van hield en waarvoor hij alles deed.

Het vlotte niet met hem de laatste tijd en zijn werk deed hij niet meer met plezier; dat was in alles te zien. Hij kende zijn jongen veel te goed. Hij was altijd een goede jongen, die als het ware voor je vloog, als je hem het een of ander vroeg; hij had plezier in alles en voelde zich gelukkig. Nu deed hij wel zijn plicht, maar alleen omdat het moest. Daarover maakte Hendriks zich ongerust. Hij kon het niet van zich afzetten. André was niet in orde; hij moest de oorzaak weten, hoe dan ook. In de buurt mocht iedereen hem gaarne; hij stond dan ook altijd voor eenieder klaar en deed wat hij kon, om allen te helpen. „Je kunt nooit weten, vader, hoe je die mensen zelf nog eens nodig hebt", zei hij altijd, en nu, dat was zeker, had hij zelf hulp nodig.

„Kom, André, spreek. Vertel me, wat je hindert."

„Och, vader, wat moet ik u zeggen? Ik weet het zelf niet. De laatste tijd ben ik niet meer, zoals ik wezen moet. Het is, alsof mij iets boven het hoofd hangt. Soms ben ik angstig, dan weer is het leven mij te veel; ik weet niet wat het is, vader, maar maak u niet ongerust; zo erg is het niet. Het zal wel weer overgaan. Misschien ben ik wat nerveus."

Hendriks liet het daarbij. Toch voelde hij, dat dit niet de waarheid was.

„We zullen wel zien", dacht hij, maar het liet hem geen rust.

Met André gebeurde werkelijk iets vreemds, want, wanneer hij op zijn kamer was, kreeg hij een gevoel, alsof er mensen om hem heen waren. Soms hoorde hij zelfs zijn naam noemen, wat hem angstig maakte. Daardoor durfde hij niet meer zo vrij te leven; het drukte hem en maakte hem zenuwachtig. Wat zou hij vader moeten zeggen? Het was precies, alsof het spookte. Meestal gebeurde het, wanneer hij in bed lag, en alles rustig was. En dan kon hij niet in slaap komen, wat vroeger nooit gebeurde.

Vol geluk was altijd zijn leven geweest. Om alles kon hij plezier hebben en lachen. Nu kon hij dat niet meer. Vaak was het, alsof er een brok in zijn keel zat en een inwendige stem hem waarschuwde.

En wanneer dat gebeurde, kon hij niet vrolijk meer zijn. Waarom niet? Er was toch niets, dat hem hinderde. Vader en moeder waren steeds lief voor hem, en geldzorgen kenden zij niet. Ze hadden genoeg gespaard, al zouden er eens slechte tijden komen. Maar dat was het niet, want in huis was alles goed.

Zijn eigen geld maakte hij ook niet op, want hij kocht alleen maar hout om figuren van te maken. Dat had vader hem geleerd. Mooi houtsnijwerk maakte hij. Het liefst sneed hij figuren op religieus gebied uit. Daar lag de laatste plank; zij moest „De Martelaren van Gorinchem" voorstellen en was bijna klaar. Ook daarin had hij geen zin meer. Al zijn liefde voor dit mooie werk was verdwenen. Hij kon zich nog precies herinneren, wanneer die rusteloosheid begonnen was; het was, toen hij het beeld van de heilige Antonius had uitgesneden. Toen waren de eerste verschijnselen opgetreden. Nadien waren zijn gedachten van streek en kon hij niet goed meer denken. Iets moest er zijn, wat hem zo in de war bracht. Wie kon hij om raad vragen? Wie zou hem kunnen helpen? Niemand natuurlijk; vader en moeder ook niet. Wat zouden zij hiervan kunnen weten! Niets immers. Toch moest het iets bijzonders zijn.

Hij wilde een dokter raadplegen, maar ook dat plan verwierp hij weer net zo spoedig, als het in zijn gedachten gekomen was. Hij was nooit ziek geweest; wat zou hij dan tegen die man moeten zeggen?

Het werk aan de laatste plank was wel heel vreemd begonnen.

Hij wilde de galg maken, waaraan de arme mensen werden opgehangen, maar steeds kwamen er andere gedachten de zijne verdringen. Het kwam hem voor, alsof een onzichtbare macht zijn arm bestuurde en die naar een bepaalde plaats trok.

In de werkplaats was hem, in al de dertien jaren, dat hij bij vader werkzaam was, nog nooit zoiets gebeurd, totdat hij nu achtentwintig jaar oud geworden was. Het was wel heel vreemd.

Niets interesseerde hem verder, liefhebberijen had hij niet meer en hij ging nergens meer naartoe.

Zijn vrienden kwamen hem ook niet meer halen, want zij wisten toch wel,

dat hij niet mee zou gaan.

's Avonds ging hij al vroeg naar zijn kamer, legde zich te bed en dacht dan alleen aan dat onbegrijpelijke.

Soms kreeg hij een sterke drang om te bidden en dat deed hij ook gaarne in volle liefde tot God. Dan vroeg hij om bescherming en om dat geheimzinnige van hem weg te nemen.

Met vader en moeder bad hij 's avonds ook gezamenlijk en moeder zei dan altijd „Verlos ons van het kwaad". André vond het vreemd. Waarom moest hij nu aan deze woorden denken? Het kwaad? Wat voor kwaad? Had hij dan zoveel kwaad gedaan? Niemand had hij iets misdaan, want voor iedereen stond hij steeds klaar. Hij had alle mensen lief en nu had hij toch geen rust meer.

Waar moest hij die weervinden?

Zo waren zijn gedachten onder het werk.

De dagtaak was ten einde en Hendriks ging naar de huiskamer, waar zijn vrouw begonnen was, het eten klaar te zetten.

Binnenkomende zei hij: „Het is niet in orde met André. Ik vroeg hem vanmiddag, waarom hij zo stil was, maar geen woord kreeg ik uit hem. Hij antwoordde alleen: „Ik weet het niet, vader." Maar daarmee ben ik niet tevreden. Wat moeten we doen, Marie? Het kan zo niet blijven."

„Neen, Willem, dat mag niet. Geen uur gaat er voorbij, of ik denk aan de jongen. Hij is nooit zo geweest. Zullen we eens naar Mijnheer Pastoor gaan? Misschien kan die ons helpen."

„Neen, Marie, doe dat niet, wat moet je tegen hem zeggen? En hij zal antwoorden: 'Maak je niet ongerust, dat komt wel weer in orde'. En wat heb je ermee bereikt? Immers niets. Haal er geen andere mensen bij, want we kunnen toch zelf voor ons kind zorgen. Wanneer hij verkeerde dingen deed, dan was het wat anders, maar daar is geen sprake van. Hij is alleen maar stil en droevig gestemd."

Hendriks wilde zijn vrouw wat opbeuren, want hij voelde, dat zij er erg over piekerde. „Vind je dat nu zo erg, Marie?"

„Je tobt er toch zelf ook over, vader. Houd je maar niet, alsof het niet zo was. Je weet, dat hij nergens meer heen gaat en zijn snijwerk laat liggen.

Ook komen zijn vrienden hem niet meer halen, want de jongen is geheel in zichzelf gekeerd. Hij leeft alleen voor zich heen, alsof er niemand meer in zijn omgeving was. Maar ik heb een idee. Luister eens, wat denk je hiervan? Misschien vind je het vreemd van me, maar op de markt heb ik de vorige week met vrouw Hoenders gesproken en ze vertelde me, dat ze in de stad was geweest voor haar jongste dochter, met wie ze zoveel hebben gedokterd en die nog steeds ziek ligt met open benen.

De doktoren hebben al het mogelijke gedaan, maar niets hielp. Toen is ze

naar een helderziende gegaan en ik denk, dat die man ons ook kan helpen. Het was zo verrassend, zo eigenaardig, zei ze, die man had dadelijk gezien, welke ziekte haar kind had, hoe oud zij was en hoelang zij al met haar sukkelden. Hij gaf haar water mee en vertelde haar, dat hij dat gemagnetiseerd had. Met dat water moest zij doeken bevochtigen en deze op de wonden leggen. Nu is dat pas twee weken geleden en de wonden worden al kleiner. Het moet wonderlijk wezen, vader. Misschien vertelt die man ons ook wel, wat wij met André moeten doen; wat denk je ervan?"

„Och, Marie, wat zal ik je zeggen. Daar moet je niet aan geloven, want dat is allemaal maar kaartleggerij, alleen om het geld. Ik geloof daar niet aan; je moet het zelf weten."

„Neen, Willem, het is die man niet om het geld te doen, want hij heeft gezegd, dat vrouw Hoenders met hem moest bidden, en ook iedere avond, wanneer zij de doeken ververste. Dan kan het toch geen slecht mens zijn. Ik weet het niet, maar ik vertrouw daarop en heb het gevoel, alsof dat het enige is, wat ons kan helpen. Je weet toch ook niet, wat André mankeert. Moet je dan wachten tot het te laat is? Neen, vader, ik ga er beslist naartoe. Morgen direct. Ik heb alleen maar een portret van André nodig; daarvan zegt die man alles. Maar zeg de jongen nog niets; ik wil het voor hem nog niet weten."

„Doe, wat je wilt, Marie, je moet het zelf weten."

André had zich wat opgefrist, om met vader en moeder het eten te gebruiken. Vroeger zaten ze dan steeds gezellig te praten en besprak vader met zijn jongen het werk voor de volgende dag. Het was dan zo heerlijk en er was zo'n harmonie tussen hen. Hendriks behoefde hem nooit aan iets te herinneren, want André vergat niets, en ging rustig zijn gang. Ook met de verdiensten had hij al spoedig zijn kunde bewezen.

Hij begreep gelukkig alles zo goed van het werk, want iedere centimeter hout moest zijn geld opbrengen.

Hij was voor Hendriks altijd zo'n steun geweest. En nu kon hij hem vragen, wat hij wilde, geen woord was er meer uit hem te krijgen en de heerlijke uren aan tafel waren veranderd in stille, welke een druk op hen allen legden. En waardoor, waarom dit alles?

Je werd er gek van. Dat kon zo niet blijven. Marie had gelijk. Er moest geholpen worden. Met peinzen bereikte je toch niets, en al het huiselijke geluk was verdwenen. Wat hielp nu het vele werk, als hun kind, waarvoor zij beiden leefden, niet gelukkig meer was. Hoe dan ook, er moest en er zou een eind aan komen.

Zo dacht vader Hendriks.

Het contact

Al vroeg was moeder naar de stad gegaan en tegen tienen was zij de tweede, die bij mijnheer werd binnengelaten.

„Kom binnen, juffrouw, en neemt u plaats. U komt van D., nietwaar?"

Moeder Hendriks knikte bevestigend.

„Ik wist reeds van tevoren, dat u zou komen, maar hoe en vanwaar ik dat weet, zal u later worden verteld. Ik wil u van het een en ander overtuigen en niets van u te weten komen. Beantwoord dus slechts met ja of neen de juist- of onjuistheid van hetgeen ik ga zeggen en ook de vragen, welke ik u zal stellen. Begrijpt u, wat ik bedoel?"

„Ja, mijnheer."

„Luister dan. U komt voor uw kind, nietwaar?"

„Ja."

„U heeft een portret van hem meegebracht."

Moeder Hendriks begreep niet, hoe die man dat kon weten, maar ze haalde het uit haar tas en gaf het hem. Nadat mijnheer Waldorf André's portret enige minuten had vastgehouden, vroeg hij: „Vindt u niet, dat uw kind vreemd doet?"

Moeder Hendriks begon te schreien.

„Kom, u moet u goed houden, zo erg is het immers niet. Wees maar kalm, want dat wordt wel weer beter, geloof mij maar."

Moeder kon zich niet langer inhouden en rijkelijk vloeiden haar tranen.

„Kom, moedertje, het is immers niet zo erg, wees nu sterk. Ik zal u iets moois vertellen.

Uw jongen bezit een kostbare gave, welke God hem geschonken heeft. Hij mankeert niets, maar er is wat anders met hem gaande. Laat hem eens bij mij komen. Ik geef u de verzekering, dat ik hem spoedig zal opknappen; maar dan wil ik zo spoedig mogelijk met hem spreken. Wellicht vindt ge het vreemd, dat ik, die noch u, noch uw zoon ooit heb gezien, op de hoogte van zijn toestand ben?"

„Ja, mijnheer, het is mij een raadsel."

„Alles zal u later worden uitgelegd door uw kind zelf. Ik zeg u nogmaals, stuur hem zo vlug mogelijk naar mij toe, en wees gelukkig, dat hij, evenals ik, dit werk mag doen. Wees dankbaar, dat God hem deze kracht heeft gegeven, dat hij als instrument zal mogen dienen. Hij zal, evenals ik, een werktuig zijn, om de mensen te overtuigen van het leven na de stoffelijke dood.

Hij is op het ogenblik onder geestelijke invloed, wat u nog niet begrijpt. Maar ook dit zal niet lang meer duren, of de schone betekenis hiervan zal u

door uw eigen kind worden geopenbaard. Ik ben blij, dat ik met u in kennis ben gekomen; ook dit zult u later beter begrijpen. Het is allemaal Leiding. Ik zeg u nogmaals: wees gelukkig met uw zoon. Ga nu naar huis en stuur hem zo spoedig mogelijk naar mij toe."

Moeder Hendriks was onder de indruk van alles, wat zij gehoord had. Ze vroeg, wat ze schuldig was, maar mijnheer Waldorf wilde daarvan niets weten.

„Niets, juffrouw, ik wil hem graag helpen.

Al die somberheid, al die stilheid zal spoedig van hem worden afgenomen en dan kunt u weer gelukkig zijn. Zet nu zelf alle droefheid van u af en zeg aan uw man, dat ook hij God mag danken, dat uw jongen deze heerlijke, prachtige gave heeft ontvangen."

Moeder Hendriks ging heen. Ze wist niet, wat ze moest zeggen; ze begreep er niets van. Ze vond alles zo vreemd; maar er was iets, dat al het leed, waarmee zij zo-even hier was gekomen, had weggenomen. O, als het waar was! Dat André zoiets zou krijgen als mijnheer Waldorf, daar verlangde ze niet naar; als haar jongen maar beter werd! Dat was het voornaamste.

Het werd een zonnige dag voor de familie Hendriks, wat echter eerst later blijken zou.

Vader werd dadelijk op de hoogte van het een en ander gebracht en aan tafel wilde zijn vrouw ook alles aan André vertellen.

Eerst had Hendriks erom gelachen. Verbeeld je zo'n nonsens! André zou ook zoiets moeten doen! Later vond hij het evenwel toch zeer vreemd.

„Nu, Marie, wij zullen wel zien, hoor! Maar, waar blijf ik dan met de zaak! Moet die, na al de honderden jaren, dat grootvader en mijn vader erin hebben gewerkt, in andere handen komen, wanneer ik het straks niet meer kan? Neen, dat gaat niet, Marie, en dat zal niet gebeuren. Wat zou mijn vader wel zeggen, als hij nog leefde!" Hendriks zou het niet over zijn hart kunnen verkrijgen, en wilde dat ook niet. Als eerst André maar beter was, dan zou hij wel zien.

„Neen, Marie, ik vind het heel mooi, maar de zaak is mij meer waard dan al die andere dingen. Laten we eerst maar afwachten, want ik geloof, dat die man jou ook behekst heeft."

„Nou, nou, je zegt nogal wat, Willem. Ik laat me niet beheksen en mijnheer Waldorf is een nette man."

„Zo, is het een nette man; ik geloof, dat je al met hem wegloopt en moet nu werkelijk lachen."

Hendriks mopperde maar door. André was niet goed in orde en nu begon zijn vrouw ook al, want zij kwam met verhalen, waar hij geen touw aan vast kon knopen. Al was het nog zo mooi, hem gaf het geen rust.

„Zie, wat je doet, Marie, ik vind het belachelijk."

„In ieder geval, Willem, je kunt ervan denken wat je wilt, maar André gaat ernaartoe, want die mijnheer heeft mij verteld, dat hij spoedig beter zou zijn en ik vind, dat we het gerust kunnen proberen."

„Welja, je hebt goed praten; als hij het zelf maar wil. Als die man hem beter kan maken, vind ik het goed; maar aan de rest geloof ik niet. We zullen wel zien, wat er gebeurt."

Moeder wist niet, hoe ze het André zou vertellen en aan tafel kon ze dat helemaal niet doen. Misschien geloofde hij het niet eens; ze werd er zenuwachtig van. Toch moest het. Ze zou het straks doen, als ze alleen met hem was; anders lachte vader er misschien weer om en bedierf alles. André kwam aan tafel en sprak geen woord.

Wel zag hij er enigszins beter uit; hij was niet zo moe en had de laatste nacht iets beter geslapen.

Toen de maaltijd ten einde was, ging vader heen en moeder kreeg gelegenheid, om met hem te praten.

„André, luister eens, ik heb je wat te vertellen; ik ben naar de stad geweest voor jou, naar een mijnheer Waldorf. Deze mijnheer is een zieledokter", jokte ze, „en helpt veel mensen met groot succes. Je begrijpt wel, André, dat we ons over jou ongerust maken. Zou je niet eens naar hem toe willen gaan? Ik heb met hem gesproken en hij vroeg, of je zo gauw mogelijk naar hem toe zou willen komen. Ik geloof beslist, dat die man je zou kunnen helpen en hij is een vriendelijk en goed mens; je zult het zelf zien. Ik heb het voor jou gedaan, jongen." „Goed, moeder, ik ga erheen."

„Hé, dat valt mee," dacht moeder, „dat gaat gemakkelijk"; zo vlug had zij het niet verwacht.

„Moet ik er morgen naartoe, moeder?"

„Ja, André, als je wilt, morgen maar dadelijk."

Moeder Hendriks verheugde zich, dat het zo gemakkelijk was gegaan. Wat was het toch een eigenaardige jongen geworden!

André zat in diep gepeins en gedachteloos had hij moeders vragen beantwoord. Hij wist zelfs niet eens goed, waarover zij had gesproken.

„Hoe zegt u, moeder, waar moet ik heen? Waar woont die man? Heeft u zijn adres?"

„Wacht, André, ik zal even zijn kaartje nemen, want ik heb het in mijn tas; hier is het"; en zij reikte het hem over. André las: G.H. Waldorf, psychometrist, clairvoyant en genezend medium. Van Heelstraat 24 te G.

„Wat betekenen deze woorden, moeder, is dit de zieledokter?"

Een inwendig gevoel zei hem van neen, maar hij vroeg niet verder en, om moeder geen teleurstelling te bezorgen, sprak hij er niet meer over.

Die avond werd hem veel geopenbaard van wat er met hem gebeurde en waarom al deze droefheid over hem gekomen was.

Zodra hij op zijn kamer was gekomen, voelde hij iets eigenaardigs om zich heen. Het was precies, alsof er iets ruiste, alsof de wind door afgevallen bladeren, die in het bos lagen, heenwaaide. Zoiets had hij nog nooit gevoeld en hij vond het zeer merkwaardig. Ook had die wind hem huiverig gemaakt; hij voelde, dat die koude stroom niet vanbuiten kwam, want alle ramen waren goed gesloten.

Nauwelijks was dit voorbij, of de plank, waaruit hij bezig was de heilige Antonius te snijden, bewoog zich. En nu hoorde hij ook duidelijk kloppen en voelde weer die koude wind.

Daar bewoog de plank zich nogmaals en ging ze zelfs heen en weer. Daarna hoorde hij weer dat kloppen en toen maakte zich een angstgevoel van hem meester. Zijn hoofd voelde koortsig aan en zijn hart klopte geweldig. Toch probeerde hij te denken. Nog nooit was hem zoiets overkomen; dit stond met spoken gelijk. Maar neen, dat bestond niet en daar geloofde hij niet aan; daarom schudde hij deze gedachte van zich af.

Daar zag hij het weer. Dit was nu al voor de derde maal. Gaarne wilde hij de plank van de heilige Antonius daar wegnemen, maar dit durfde hij niet. Er was iets, dat hem vasthield op de plaats, waar hij stond. Opnieuw hoorde hij dat kloppen, dat nu zelfs regelmatig werd. Het waren drie zachte tikken, welke hij op de tafel hoorde neerkomen.

Hij kreeg het steeds benauwder, vreselijk was het. Zijn keel werd haast van angst dichtgesnoerd.

Opeens hoorde hij zeggen: „André, wees kalm en bid." Hij wist niet, hoe het kwam en waarom hij het deed, maar hij knielde neer en begon te bidden. In zijn angst bad hij innig uit het hart, diep uit het hart, tot God, om het geheimzinnige, dat om hem heen was, van hem weg te nemen.

Weer schrok hij op. Had hij goed gehoord? Had hij daarnaast zich niet duidelijk óók horen bidden? De stem, die hij hoorde, was zacht en teder. Ze sprak de volgende woorden: „Vader, help mij, hem te overtuigen. Help mij, Vader, dat ook alle droefheid van hem moge worden afgenomen."

Dit ontroerde hem diep, daar hij er nu zeker van was, dat hij niet meer alleen was in zijn eigen kamer.

„O, God, in 's hemels naam, het spookt hier. Wat heb ik dan toch gedaan? De laatste tijd heb ik geen leven meer. O, God, bescherm mij voor de boze. Help mij, ik heb geen kwaad gedaan."

Hij schreide onder het smeken tot God om bescherming. Zijn gehele lichaam schokte door al deze emoties.

„Wordt een gebed van een kind dan niet meer verhoord? Ik ben toch niet slecht; ik heb toch niets misdaan en ben mij van geen kwaad bewust. Vader, help me, help me!"

En toen hij gebeden had en iets kalmer geworden was, hoorde hij weer die

zachte stem zeggen: „André, wees niet ongerust, wees kalm, houd je rustig, mijn zoon. Wij komen je helpen en brengen je het goede."

Nu kreeg hij het gevoel, alsof hij uit een droom ontwaakte, want de stem klonk zo zacht. Maar, wat werd hiermee bedoeld? Dit was nog een raadsel voor hem. Toch voelde hij, dat hij iets kalmer was geworden en dacht: „Het was precies, alsof er handen op mijn hoofd gelegd werden."

Weer hoorde hij duidelijk de stem zeggen: „Blijf rustig. André, bederf nu niet het contact, dat ons maanden en maanden van werken heeft gekost en dat we nu bijna voltooid zien. Wees gelukkig, want wij komen niet uit het kwaad, maar uit het goede en we brengen je de heerlijke waarheid: de werkelijkheid van het leven na de dood. Wij komen je zeggen, dat er geen dood is, maar dat de zogenaamde doden leven. Zij leven voort in eeuwigheid, aan gene zijde van het graf. Nogmaals, blijf waar je bent en stoor ons niet door je onrust. We komen niet met verkeerde bedoelingen, maar wij willen, door je als instrument te gebruiken, de mensen op de goede weg brengen. Wij willen, door jou als medium, de mensen hun onwetendheid ontnemen en hen daarvoor ons weten in de plaats geven.

De grote waarheid, die leert, dat wij, die op aarde vóór u heengingen, dus zoals gij dat noemt, gestorven zijn, nog leven; maar in een leven vol geluk, liefde en licht. Een leven van reinheid, dat eens volmaakt zal zijn, ons door God gegeven. En wij vragen je, ons te helpen, onze broeders en zusters van die waarheid te overtuigen. Wij willen hun bewijzen, dat er geen dood is, maar dat wij blijven voortbestaan in een geestelijk leven."

André was door deze woorden diep ontroerd; hij kon zich niet beheersen en weende van aandoening en geluk. Toch kon hij zich nog niet geheel overgeven, want het kon de duivel wel zijn, die sprak. Die kwam ook met mooie woorden en met de schitterendste beloften tot de mensen en dat was alleen, om hen te vernietigen. Eerst werd hun ijdelheid opgewekt, om ze dan, wanneer ze geheel in zijn macht waren, neer te smakken. Dan waren ze reddeloos verloren.

„Wij zijn geen duivels", hoorde André zeggen, „want wij komen voor het goede."

Deze woorden verschrikten hem zeer, want daar werden zijn eigen gedachten uitgesproken. Dit werd hem te veel. Zijn eigen gedachten waren niet eens meer veilig. Dat waren de satansmachten; het kon niet anders zijn.

Weer sprak die zachte stem: „Mijn kind, we zijn geen duivels."

„Mijn kind", werd daar „mijn kind" gezegd? Had hij dat goed gehoord? Wie zou hem, buiten vader en moeder, nog „kind" noemen? Wat had dit alles te betekenen? „Wees gerust, mijn kind. Waarom wil je mij niet geloven? Is mijn stem dan zo onwelluidend, klinkt zij zo duivels? Zijn wij dan niet allen kinderen van God? Denk je, dat God niet al zijn kinderen zo noemt? Nog-

maals zeg ik: wees gerust, wij komen met goede bedoelingen en ik wil alle droefheid van de laatste tijd veranderen in geluk. Al je wegen zal ik leiden, al je onrust veranderen in zoet verlangen.

Hoor mij aan en dan vraag ik: ben ik des duivels? Ik zei je, dat wij de mensen dit heuglijke nieuws willen verkondigen, want zij, die uit het goede komen, geven liefde, geluk en vertrouwen. Wees nu rustig; ik zal mij zichtbaar maken en wil proberen, mij aan je te manifesteren. Maar blijf, waar je bent, zie mij aan en sluit mij in je hart."

André zag nu uit de hoek van de kamer, waar hij de wind hoorde ruisen, een grote, witte wolk verschijnen. Midden in die wolk werd het al lichter en lichter en in dat licht begon zich een gestalte te vormen, die al groter en groter werd. Daar werd ze geheel zichtbaar en nu zag hij duidelijk een geestgestalte voor zich, omgeven door al het mooie licht, dat van haar uitstraalde.

André werd door dit heerlijke visioen diep getroffen en het stemde hem rustig, want alle angst, alle droefheid was nu opeens van hem afgenomen. Hij zou wel willen spreken, maar hij durfde niet.

De verschijning stond nu in een groot wit licht en de wolk, waarin ze verschenen was, was geheel verdwenen. „Zie, mijn zoon", hoorde hij zeggen, „zie ik eruit als een duivel?"

De geest zag wel aan de tranen van geluk, die nu langs André's wangen liepen, dat de angst, door duivelsmachten te zijn overrompeld, thans geheel verdwenen was. Nu hoorde hij zeggen: „Mijn zoon, zoudt ge nu mijn kind willen zijn?"

André knikte hem toe op een wijze, waaruit bleek, dat hij zich geheel aan hem overgaf.

„Neem mijn uiterlijk, mijn persoon goed in je op, daar je mij vooreerst niet zó meer zult kunnen zien. Neem alles goed in je op, opdat je, wanneer ik niet zichtbaar ben, geen ander voor mij zult houden. Zoals ik je zei, zal je mijn instrument, en ik zal je leider zijn en wij zullen samen het grote nieuws verkondigen, dat de dood niet bestaat, maar dat de doden leven. Hierbij zal het niet blijven, want ik zal je helpen in alles. En niet alleen wil ik je leider zijn, maar ook je broeder en in alles zal ik je steunen.

Nu zijn we reeds zo ver gekomen, dat je helderhorend en helderziend bent geworden en later zal je de verklaring worden gegeven van hetgeen hier vanavond is voorgevallen. Nu nog dit, dan zal ik gaan: ga morgen naar het adres dat je gegeven is. Die mijnheer is van je komst verwittigd, daar ook hij onder onze bescherming staat en gij hetzelfde werk zult doen, dat hij reeds geruime tijd gedaan heeft. Ga nu slapen, mijn zoon, niets zal je rust thans meer verstoren."

Nooit in zijn leven had André een mens gezien, zo schoon als hij, die daar vóór hem stond en hij zou hem uit duizenden herkennen. Nu werd het

donker om hem heen en de gestalte was verdwenen. Toch hoorde hij weer die zachte stem zeggen: „Ik zal je nu mijn naam zeggen; luister goed naar de klank van mijn stem, opdat je haar uit andere stemmen zult herkennen, wanneer een ander zich voor mij zou willen uitgeven. Ook dat gebeurt. Maar je zult dan dadelijk kunnen horen, dat niet ik het ben, die tot je spreekt.

Alcar is mijn naam, Alcar. Onthoud hem goed. En nu zie je, wanneer een kind tot God bidt, in deemoed knielt, zo zal God dit gebed verhoren. Je hebt gebeden uit het diepst van je ziel, doe dat steeds, doe dat altijd. Dit wilde ik je nog zeggen. Goedenacht, mijn zoon.

God zegene je. Je Alcar."

De stem had opgehouden te spreken. Nu vond hij het jammer, dat het voorbij was. O, welk een geluid! Nu was hij niet bang meer; alles was rustig in hem. Zou hij nog naar beneden gaan, om vader en moeder te vertellen, wat al die narigheid geweest was en wat het betekende? Neen, het was te laat, want het was al over énen.

Hij vlijde zich neer en drukte het hoofd diep in de kussens, vol van heerlijke gedachten aan deze man, die geen duivel was, zoals hij eerst gedacht had. Het was een schone man, die als afgezant van God tot hem had gesproken. De gehele nacht had hij wel door willen spreken met deze schitterende verschijning. Hij voelde zich vol van een groot geluk. Zalig vond hij het. Die mooie man was zijn vriend, dat had hij hem zelf verteld, zijn broeder. En dan die andere mijnheer, die er vanaf wist. Die stond ook onder zijn leiding.

Vermoeid door al de emoties viel hij spoedig in diepe slaap en ontwaakte de volgende morgen vol van geluk, terwijl zijn eerste gedachten de nieuwe vriend, zijn leider met het schone gelaat en dat prachtige licht, golden. De gehele verschijning zag hij weer duidelijk voor zijn geestesogen.

En welk een mooie naam had hij!

André kon nu weer lachen; hij durfde weer te leven. Alle droefheid was van hem weg. Wat was het leven zwaar geweest de laatste tijd. Nu begreep hij bijna niet, hoe hij erdoor gekomen was. Wat zouden vader en moeder gelukkig zijn, wanneer hij hun alles vertelde. Ook voor hen was het ondraaglijk geweest. Maar hoe was die droefheid dan toch over hem gekomen, hoe zou dat gebeurd zijn? Dit was allemaal nog onbegrijpelijk voor hem. Toch zou hij het gaarne willen weten. Vlug sprong hij uit bed en kleedde zich.

Moeder was al beneden.

„Morgen, moeder."

„Dag, jongen."

André wilde haar nog niets zeggen, want hij had nu geen tijd, om haar alles te vertellen. Hij was nieuwsgierig, wat die mijnheer hem te zeggen zou hebben. Er werd dus weinig tussen hen beiden gesproken.

Moeder, die hem gadesloeg, vond, dat hij er iets beter uitzag. Het ontging

haar niet, dat hij lachte. In lange tijd had zij zoiets niet van hem gezien. Haar jongen lachte. „O", dacht ze, „misschien komt er nu een andere tijd." Die lach betekende voor haar zoveel. Die zei haar, dat de toestand ging veranderen.

André nam afscheid en spoedde zich naar de trein.

Moeder Hendriks voelde iets, dat zij in lange tijd niet had gevoeld. Misschien zou de harmonie in huis weer terugkomen. „O, als het waar was." Deze woorden sprak ze tot zich zelf.

Toch hoorde Hendriks, die naar beneden gekomen was, ze.

„Wat, Marie, als het waar was?"

„Och, vader, ik bedoel met André; hij is anders vanmorgen; ik zag, dat hij weer lachte."

„O, ja? Dat is een goed teken."

„Ik heb het gevoel, vader, dat we weer andere tijden zullen krijgen; dat al die ellende nu voorbij is."

„Het is te hopen, Marie; het is te hopen, dat je gelijk hebt."

André belde bij mijnheer Waldorf aan en werd spoedig binnengelaten. Hij was in spanning, om de man te zien, die reeds van hem afwist, maar hield zich in, want hij wilde een rustige indruk maken.

Daar ging de deur open en mijnheer Waldorf trad de kamer binnen.

„Mijnheer Hendriks, nietwaar?"

„Hoe weet u, dat ik dat ben?"

André had zich voorgenomen, alles te weten te komen. „Dat zal ik u zeggen; ga zitten. In een visioen zijn mij enige tijd geleden uw ouderlijk huis, uw vader en moeder en ook uzelf getoond. En op het moment, dat ik dat zag, wist ik nog niet, wat dat betekende. Maar toen wij 's avonds seance hielden, werd mij door mijn leider, dat is mijn controle, gezegd, dat ik u moest helpen. Hij vertelde, dat u zeer droevig gestemd was en dat ze reeds geruime tijd bezig waren, op u in te werken. Uw ouders wisten niet meer, wat zij voor u moesten doen en uzelf wist niet, wat u zo drukte en hinderde. Maar u bent onder invloed gebracht en moest het een en ander doormaken. Dit was inwerking van „Gene Zijde". Ook werd mij gezegd, dat u spoedig zelf berichten zou ontvangen".

André begon te lachten. „Ik vind het prachtig, mijnheer Waldorf, dat uw berichten zo goed zijn en dat u zo mooi hebt gezien, want gisterenavond is mij alles geopenbaard; en ik zeg u eerlijk, dat ik in de wolken ben." Hij vertelde alles, wat hij had meegemaakt.

„O, het is prachtig, prachtig; ik vind het schitterend. Wat een vooruitgang! Ik had niet gedacht, dat het zo spoedig zou komen. Wees gelukkig, mijnheer Hendriks, met deze mooie gave. Ge hebt uw leider al gezien. Dit gebeurde, toen ge in de toestand van helderziendheid waart; dat weet u zeker."

André antwoordde bevestigend.

„Dit is vlug in zijn werk gegaan en het mooiste van alles is wel, dat er van twee kanten tegelijk berichten zijn gegeven. Bij mij en bij u. De bewijzen, die wij hebben ontvangen, mogen wij gerust aanvaarden, want dit is geen toeval meer. U weet, wat ik tegen uw moeder heb gezegd. Dit alles gebeurt om u te overtuigen, want wij mensen, die nog op aarde zijn, kunnen dit grote, dit ongelooflijke haast niet aanvaarden, wanneer ons geen feiten en bewijzen gegeven worden, die ons rechtstreeks verbinden met het leven na de dood. Geloof mij gerust als ik u zeg, dat er niet veel mensen zijn, die zulke bewijzen ontvangen. Maar hier was dit nodig, daar uw ouders anders alles voor duivelswerk zouden hebben aangezien. U bent een goede kracht en van „Gene Zijde" zult ge worden ontwikkeld. Ook werd mij verteld, dat ge een leider hebt. Dit heeft u gisterenavond kunnen zien en horen. Wat is het toch prachtig. Wees er dankbaar voor, want geloof mij, u is een Goddelijke gave geschonken. Ik zelf en ook mijn vrouw, u zult haar aanstonds zien, zijn gelukkig, dat wij onder deze leiding staan. Vandaag of morgen zult ge uw leider wel weer horen, maar, als ik u raden mag, wacht dan geduldig af. Ik vind het heerlijk, dat alles zo prachtig uitkomt, en het werk, dat u zult doen, is hetzelfde, dat ik doe; en misschien ontvangt u nog veel meer. Ik weet het nog niet, maar ik heb het gevoel, dat u, als u zich aan uw leiders houdt, veel zult bereiken. Doe niets uit uzelf, maar wacht af. Nu bent u zeker gelukkig, nietwaar?"

„O, ja, ik kan het wel uitjubelen en ik zou het niet gaarne willen missen, nu niet en nooit. Wel heb ik een vreselijke tijd achter de rug, mijnheer".

„Ja, dat geloof ik gaarne en wanneer u mij ooit nodig mocht hebben, dan kunt u op mij rekenen. En ga nu mee naar mijn vrouw, want haar zult ge ook moeten leren kennen. Ik heb nu niet veel tijd meer, daar ik hoor, dat er patiënten zijn gekomen. Kom, ga mee. Kijk, daar is ze al.

Hier is André Hendriks, Anna. Mijn vrouw weet reeds veel en ik zal haar straks al het andere vertellen. Maak kennis met elkander, dan ga ik mijn patiënten helpen. En schrijf mij, wanneer u mij nodig heeft."

Hartelijk schudden zij elkander de hand en mijnheer Waldorf ging heen.

„Vindt u het niet heerlijk, mijnheer, dat u zoiets moois bezit? O, ik houd zo van mensen, die deze gave bezitten en haar goed gebruiken. Hier heeft u onze kleine Tom, onze jongen. Ik hoop, dat God ook hem deze gave zal schenken, want mooier en beter werk zal hij nooit kunnen doen. En ik geloof wel, dat dit gebeuren zal, want hij ziet nu al kindertjes om zich heen en is er geregeld mee aan het praten. Vaak zegt hij: 'Daar, pappa, kindjes.' En dan ziet mijn man kinderen uit het geestenrijk met hem spelen en om hem heen staan. Ja, mijnheer, het is iets moois.

Van wijd en zijd komen de mensen naar mijn man toe; hij ziet ook zo prachtig. Altijd geeft hij mooie bewijzen. Maar het is niet gemakkelijk, mijn-

heer, dat zult u straks ondervinden. De mensen zijn zo ondankbaar en ze willen steeds meer. Zelf zult u dat ook meemaken, maar wees sterk en sta erboven; dat is het beste, wat ik u kan aanraden. Mijn man staat onder hoge invloed en als u daar ook door beschermd wordt, kunt u heel dankbaar zijn. Maar, u moet nu gaan, want het is tijd. Het is bij twaalven en mijn man zei, dat uw trein om halfeen zou vertrekken."

Waar was de tijd gebleven!

André was gelukkig. Ook deze mensen waren gelukkig met hem.

„Mevrouw, wat ben ik schuldig?"

„Niets, mijnheer, niets. Gerard wil dat niet. Wij zijn precies op dezelfde manier geholpen en mijn man is verheugd, dat hij u van dienst mag zijn."

„Neen mevrouw, dat gaat niet, dat mag ik niet aannemen. Wat uw man voor mij en mijn ouders heeft gedaan, kan ik immers toch niet goedmaken."

„Dat behoeft ook niet, want in alles is Leiding; het toeval bestaat voor ons niet. Alles wordt bestuurd door de hogere Leiding, die ons ook het spiritualisme bracht. Dit is een groot geloof en het geeft ons een nieuw vertrouwen en een nieuw geluk. Ga gerust, mijnheer, ons huis is uw huis; dit is onderlinge hulp."

Mevrouw Waldorf wilde niets aannemen en wees alles beslist af.

„Als wij u kunnen helpen, dan doen we dat gaarne; ik leg mij neer bij alles, wat ons van Gene Zijde geschonken wordt, want mijn man is het instrument, dat de berichten uit de hogere wereld ontvangt; ik kan en mag daar niets aan veranderen. O, het is zo mooi, mijnheer. Wij hebben al zo'n massa bewijzen ontvangen."

André vertrok, ook haar dankende uit de grond van zijn hart.

Vlug liep hij naar de trein en onderweg bestelde hij een prachtige mand met bloemen voor haar. Het deed hem goed, dit toch te kunnen doen.

Het niet meer in contact komen met deze mensen, die hij gisteren nog niet kende, zou vreselijk voor hem zijn. Wat was het leven nu toch mooi.

In de trein zat hij over alles na te denken.

O, als vader en moeder hem nu maar wilden geloven. Hij zou zijn best doen, om alles zo getrouw mogelijk te vertellen. Het was toch zo heerlijk en mijnheer Waldorf deed zulk prachtig werk.

Hij mocht daarmee nu ook beginnen en het zou hem gelukkig maken. Dat zou een ander leven zijn dan dat van vele van zijn vrienden, die hun geluk in café's zochten en aan geen God dachten, ofschoon ze naar de kerk gingen, omdat ze moesten, niet omdat ze daar behoefte aan hadden. Dit nieuwe leven bracht hem dus het spiritualisme, waarover hij al zo vaak had horen spreken.

De mensen zeiden, dat het duivelswerk was, maar dat kwam natuurlijk door hun onwetendheid en omdat zij het niet begrepen. Het kon niet uit de

boze zijn, dat begreep hij nu, na het gesprek met de familie Waldorf. Het was eenvoudig, zuiver, waar en heilig.

Het jubelde in hem en het deed hem goed, te kunnen denken: „Dood is niet dood; de doden leven. Wat is dat prachtig; welk een heerlijk vooruitzicht, dat men, na begraven te zijn, toch voort blijft leven in alle eeuwigheid." Zo filosofeerde hij door gedurende de tijd, dat hij in de trein zat. Eindelijk kwam hij thuis.

Aan vader en moeder vertelde hij, wat hij bij mijnheer Waldorf had meegemaakt.

Ze wisten niet, wat ze daarvan moesten denken. Toch waren ze verheugd, dat hun kind weer beter was.

André sprak met overtuiging: „Ja moeder, dit is nu het spiritualisme; dit wordt uitgescholden voor duivelswerk en u ziet, hoe heerlijk het ons heeft geholpen."

Zijn ouders gingen er niet op in, doch waren blij, dat hij weer gelukkig was.

Nu was er weer harmonie in huis en André was weer hun lieve jongen, die lief en leed met hen deelde.

Hij vertelde hun ook, wat er de vorige avond op zijn kamer was gebeurd. Ook daar begrepen ze weinig van, maar konden toch niet zeggen, dat het hem zieker had gemaakt; integendeel, het had hem genezen. Ze hoopten er dus het beste van en moesten erop vertrouwen, dat hij op de goede weg was.

Hij verzekerde, dat het allemaal leiding vanuit het Hiernamaals was.

De geest, die tot hem gekomen was en met hem gesproken had, had hem vrijgemaakt van slechte invloeden.

André kon nu weer zingen en fluiten, zijn stem klonk vrolijk door het huis. Ook kon hij weer werken met nog meer vreugde dan voorheen.

Zo ging er enige tijd voorbij, zonder dat zich iets bijzonders voordeed. Maar spoedig zou hij bemerken, dat hij niet alleen gelaten werd.

Moeder leed de laatste dagen aan zware hoofdpijn, als gevolg van de doorstane ellende en André kreeg het idee, haar te helpen. Als een flits kwam het tot hem: „Help haar, leg je handen op haar hoofd en je zult haar genezen door je magnetische kracht." Hij deed dat en langzaam trok de pijn weg.

Moeder keek hem aan en lachte. Hoofdschuddend ging ze naar haar man, om het hem te vertellen.

„Hoe vind je het, vader? André heeft mijn hoofdpijn weggenomen."

Ook Hendriks lachte.

„Ja, lach maar; toch is het zo. Werkelijk, ze is weg." „Ik weet niet, wat ik ervan moet zeggen, Marie; het is allemaal zo nieuw voor ons, zo onbegrijpelijk."

André was gelukkig met zijn eerste genezing. Hij dacht dadelijk aan zijn

leider, want Alcar zou hem zeker wel geholpen hebben. Hij vond het heerlijk, dat juist moeder de eerste was geweest, die hij had mogen helpen.

Stil was het de laatste tijd in zijn kamer geweest; niets had zich daar 's avonds meer voorgedaan, zodat hij weer heerlijk slapen kon, zoals vroeger.

Dat kloppen had hij ook niet meer gehoord.

Verlangend zag hij evenwel naar zijn leider uit. Waar zou hij zijn? Hij dacht voortdurend aan hem, wanneer hij vervuld was van alles, wat met het onzichtbare te maken had. Waar was Alcar?

Toen hij op een morgen in de werkplaats weer erg naar hem verlangde, hoorde hij opeens een tik, die zó hard was, dat vader ervan opkeek. André was overtuigd, dat dit een antwoord was op zijn onuitgesproken gedachten; dat het betekende: „Hier ben ik". Hij werd er koud van, maar tegen vader wilde hij niets zeggen.

Het gebeurde immers zo vaak, dat er iets kraakte in de werkplaats.

Zo gingen er weken voorbij, zonder dat zich verder iets bijzonders voordeed, zodat zijn verlangen naar Alcar steeds groter werd.

De opvoeding voor het geestelijke leven

André voelde nu, dat het nieuwe leven voor hem zou beginnen. Dat was hem immers gezegd. Het verlangen naar meer contact met zijn leider werd steeds sterker.

Het liefst was hij alleen en 's avonds zat hij veel op zijn kamer.

Zo zat hij al enige dagen te wachten op de dingen, die maar niet komen wilden. Een innerlijk gevoel zei hem, dat dit niet lang meer kon duren.

De volgende avond was hij, nadat hij zich te bed begeven had, rustig ingeslapen. Plotseling echter was hij weer klaarwakker en dacht, dat iemand hem geroepen had. „André", hoorde hij weer zeggen en tegelijk wist hij, wie hem riep. „Ha," dacht hij, „de zachte stem van Alcar, waarop ik zo lang heb gewacht." Het verwonderde hem, dat hij in het geheel niet bang was. De stem hoorde hij duidelijk, maar hij zag niemand.

„Luister, mijn jongen."

Na die woorden, hoorde André terstond heerlijke orgelmuziek, welke hem geheel doortrilde. Eerst meende hij, dat ze vanbuiten kwam, maar deze gedachte zette hij spoedig van zich af, omdat hij Alcar hoorde vragen: „Hoor je dit, André?"

Dadelijk daarop hoorde hij de klanken aanzwellen tot ze langzaamaan zachter werden, alsof ze door de wind werden weggedreven en eindelijk geheel wegsterven. Hij vond het prachtig. Daarna hoorde hij iemand zingen met een stem, zo zuiver als kristal. Ook dat hield plotseling op en het kwam hem voor, dat het de laatste tonen van een aria geweest waren.

Dit alles had hem diep getroffen, want hij had nog nooit zoiets gehoord.

Toen vroeg Alcar, of hij alles had gehoord.

Hij durfde niet te antwoorden en hoorde na een ogenblik fluisteren: „Spreek in gedachten tot me, André. Daarmee kunnen wij ons aan elkander verstaanbaar maken. Ik hoor die zachte stem, gelijk gij de mijne hoort. De muziek van zo-even kwam uit de sferen; ik wilde ze je laten horen. Niet alleen uw aarde heeft muziek, maar wij hebben die ook in het Hiernamaals en veel mooier en in harmonie met het Oneindige.

Zij, die bij ons hun instrumenten bespelen, zijn allen bezield door hun verfijnde gevoelens en hun geestelijke kracht.

Zij brengen die innerlijke gevoelens over op hun instrumenten. Dit is mogelijk, omdat zij daarin niet door hun stoflichaam worden belemmerd. De stem, die zong, was de mijne; de muziek, welke je hoorde, kwam uit de tweede sfeer; en naargelang de sfeer hoger is, zal de muziek volmaakter zijn. Ik maakte je één met deze sfeer; later zal je dat beter kunnen begrijpen.

Zo ziet men in de hogere gebieden de mens ook steeds meer vergeestelijken en etherischer worden, waardoor hij steeds hoger kan stijgen.

Wanneer ik je later zal meenemen op onze reizen naar het Hiernamaals, dan zal je alles kunnen zien en horen en zodoende alles ook beter kunnen begrijpen. Je weet nu, dat wij spreken, zingen, musiceren en nog veel meer kunnen, maar toch moeten wij, volgens aardse begrippen, dood zijn, dat wil zeggen: niets meer kunnen doen. Door helderhorendheid kwam alles tot je.

Het zijn je geestelijke oren, die alles opnemen.

Voor aardse oren is ons geluid te zwak, en aardse ogen zijn eveneens te grof, om ons te kunnen zien.

Wanneer ik nu door wil komen, ik bedoel: met je spreken, dus, ons samen verbinden, dat geestelijk één maken betekent, dan verbreek ik de stof; dit zijn de stoffelijke zintuigen. In deze helderhorende toestand kan je met mij spreken; dat is ons contact, hetgeen wij gemakkelijk van hieruit tot stand kunnen brengen, wanneer wij een geschikt instrument hebben gevonden, dat daarvoor gevoelig is.

Vanuit uw zijde verbinding te zoeken is niet gemakkelijk, omdat uw ogen ons niet zien, tenminste de meesten van uw Aarde zien ons niet.

Wij kunnen gemakkelijk deze verbinding tot stand brengen, omdat onze ogen door de stof heen zien. Dan zien wij de gevoelige draad, waarmee wij ons verbinden. Met je geestelijke ogen zult ge dan ons en hetgeen wij je willen tonen, zien, en slechts, wat ik je zal laten zien, waarmee ik je verbind. Vergeet dit nooit mijn zoon, daar dit ons goede contact betekent.

Wanneer je dus later meerdere intelligenties zult zien, vergeet dan nooit dat ik, aan deze zijde, je met hen verbind en spreek dan ook niet eerder, vóórdat je mij hoort of ziet, daar je anders verkeerde berichten zouden kunnen worden gegeven.

Het is zo nodig, een goede verbinding tussen geest en mens tot stand te brengen, welke op een vast vertrouwen berust, dat aanvaardt, hetgeen van onze zijde gegeven zal worden en bewijzen brengt voor hen, die bij je komen aankloppen om raad en steun. Door al deze bewijzen zult ge ook weer vertrouwen winnen en steeds alles doorgeven, hoe vreemd het je soms ook moge schijnen. Zo wordt ge langzaamaan een goed instrument, een goed medium, dat naar ons luistert. Onthoud dit goed. Ge moet steeds naar ons luisteren, want anders loopt alles verkeerd en staat ge weer alleen, zoals voorheen, toen ik nog niet voor je bestond.

Denk daar steeds aan en vergeet niet, dat wij door de stof heen zien. Ik zal je dan zeggen, wat ik aan deze zijde waarneem en wat ik in de stofmens ontdek, wanneer hij voor herstel van gezondheid bij je komt.

Door een innige band van liefde kunnen wij veel bereiken en door deze liefdeband zullen wij door God worden gesterkt, om goed ons werk te kun-

nen doen, omdat wij willen handelen naar Zijn wil.

Stel je dus steeds open, mijn zoon, om het mooie, dat wij je willen geven, te kunnen ontvangen. Dan zullen wij de mensen overtuigende bewijzen kunnen geven van het leven na de dood, dat na afleggen van het stofkleed, het leven een voortbestaan heeft.

Wij zullen de mensen brengen op deze mooie weg, opdat ze zich zullen ontwikkelen om straks, wanneer zij op aarde sterven, het licht te zien in het Hiernamaals. Dit is ons werk, mijn zoon, dat wij als heilig beschouwen. Wij samen willen de mensen vertellen, dat hun geliefden nog in leven zijn en dat ze zich met hen willen verbinden, omdat God het wil, en omdat dit alles uit God is; ook dit weten. Wij willen de kloof tussen onze en uw wereld overbruggen en de sluier opheffen, die de scheiding vormt tussen de aarde en het Hiernamaals. En wanneer wij dan de werkelijkheid van dit alles aantonen, dan vragen wij je, ons te volgen.

Wij brengen je op de goede weg, die omhoog gaat, en die je voeren zal naar de tempel van het zuivere weten. Ik zal je leider en gij zult het instrument zijn, waardoor wij de waarheid bekendmaken. Ik zal je ontwikkelen, om dit goed te kunnen doen.

Daarom, André, zal ik mij met je verbinden en wij samen verbinden ons met God, om die waarheid met Zijn hulp, de mensen te kunnen geven. Wij willen hun geluk brengen, en hun dat geven, wat hen geestelijk opbouwt, waardoor zij reeds nu, nu zij nog op aarde zijn, met het eeuwige leven verbonden worden, wat hun steun en kracht zal schenken.

Het leven zal dan niet zo moeilijk meer zijn, maar het zal hen verheffen. Ook zal het lichter worden in al hun dagelijkse beslommeringen. Zo zullen de mensen er zich van bewust worden, dat, wanneer ook hun einde komt, zij gelukkig zullen zijn en hun, na de stoffelijke dood, iets moois te wachten staat, in een voortleven tot in eeuwigheid, wanneer zij de moeilijke weg door het aardse leven hebben afgelegd, zoals God dit van hen verlangde. Dan zullen zij de strijd aandurven en dan is het leven ook niet meer zo doelloos. Dan zullen zij daarin Gods licht en in alles het goede, dat Hij ons geeft, zien; bovenal de liefde, Gods grootste schepping.

Dan zullen zij alles, wat het ook zij, waarderen en naast het geluk ook het leed en de smart aanvaarden, omdat zij voelen zullen, dat dit alles aan hun geestelijk peil ten goede zal komen.

Wij willen hen opvoeden voor het leven in de sferen, terwijl zij nog op aarde zijn, maar dan verlangen wij eenvoud en gehoorzaamheid van je en liefde voor het werk van God, Die de Almacht in liefde is.

Tot Hem, voor Hem, zal alles zich verheffen, omdat het ons door Hem wordt geschonken.

Wij zullen nu ophouden, André, maar denk rustig over alles na en vraag

mij, wanneer je iets wilt weten. Roep mij dan heel sterk in je gedachten en ik zal komen.

Later zullen wij ook tekenen en schilderen, maar heb voorlopig geduld; ook dat zal komen. Hebt ge mij begrepen? Ik zal je alles zo duidelijk en eenvoudig mogelijk geven, opdat niet alleen zij, die gestudeerd hebben, maar ook degenen, die niet ontwikkeld zijn, ons kunnen begrijpen. Want allen moeten wij op het hogere bestaan wijzen, opdat zij eenmaal de overtuiging zullen krijgen, dat wij hier in volmaaktheid leven tot in alle eeuwigheid. God zegene je."

Alcar had opgehouden met spreken en André voelde zich weer alleen.

Deze goede geest, die liefde uitstraalde, was heengegaan. Liefde sprak uit al zijn woorden en in stilte fluisterde André:

„Alcar, mijn leider, ik dank U voor alles."

Direct hoorde hij nog zeggen:

„Dank God, mijn zoon, geef je in liefde voor God, met en in alles voor Hem."

Nadien bleef het stil en het was hem nu, alsof er iets schoons van hem was heengegaan.

Voor deze geest zou hij alles willen doen, voor de man, die hij pas zo kort kende en die hem reeds zoveel liefde had gegeven. Wat was hij nu gelukkig met deze openbaring!

Hij nam zich heilig voor, zijn best te zullen doen, zoals zijn leider dit verlangde.

Alcar had verzekerd, dat hij ook zou gaan tekenen, maar hoe dat gebeuren zou, was voor hem ook weer een raadsel. Het werd te veel, zijn hoofd was vol van al dit nieuwe weten.

Hij moest de mensen overtuigen, hen genezen en hen brengen op deze weg, had Alcar gezegd, en gaarne wilde hij dit doen, steeds en steeds weer. Hij had reeds liefde voor alles, wat met hem te maken had, die nu zijn leider was en vriend; en uit het diepst van zijn hart dankte hij God voor al de liefde en voor deze grote openbaring.

Daarna viel hij spoedig in een diepe slaap.

De volgende morgen vertelde hij alles aan vader en moeder, want Alcar had gezegd, dat zijn ouders het moesten weten.

Ook zij waren gelukkig, al begrepen ze niet, wat dit alles te betekenen had.

André sprak met overtuiging over het leven na de dood.

„Begrijp mij goed, vader, ik vertel geen leugens, werkelijk, geloof me, Alcar heeft met me gesproken en ik heb hem gezien. O, als u die mooie muziek had kunnen horen, u zou er ook van onder de indruk gekomen zijn, zoals ik.

Alcar zong voor mij. Dit is toch het bewijs, dat hij voortleeft. Hoe wilt u dat anders verklaren? Ik was klaarwakker en droomde dus niet. O, het was

wonderlijk. En is het niet heerlijk te weten, dat uw ouders ook leven? Heb nog maar even geduld, want wanneer zij eens naar de aarde komen en ik mag hen zien, dan zal ik u dat vertellen."

Wanneer het maar enigszins kon, had hij het ook met anderen over zijn wonderbare ervaringen.

Ook moeder vertelde eenieder, wat hun overkomen was. André werd door velen uitgelachen, maar dit kon hem niet hinderen; het raakte hem niet eens. Hij dacht dan maar aan Alcar, die hem wel helpen zou. Openlijk durfde men hem toch niet aan, want men werd bang, wanneer hij over „geesten" sprak.

Enige dagen na het laatste contact met Alcar begon hij onverwachts te tekenen.

Merkwaardig was het, hoe hiermee een begin werd gemaakt.

Hij had al een dag of wat met een knagende pijn in de rechterarm rondgelopen, denkende, dat het reumatiek was.

Maar op een morgen hoorde hij zijn leider zeggen: „André, ik wil tekenen, haal papier en potlood; tekenpotlood moet je hebben."

Hij wist niet, wat te doen. Hoe zou hij moeten tekenen! Nooit had hij het gedaan.

Toch ging hij heen, haalde, wat hij nodig had, legde alles voor zich neer en wachtte af, wat komen zou.

Langzaamaan verdween de pijn in zijn arm. Op een gegeven ogenblik greep zijn hand, zonder dat hij het wilde, naar een potlood en maakte ronddraaiende bewegingen. Toen ging er een vreemd gevoel door hem heen, terwijl zijn arm steeds sneller begon te draaien.

Daarna verminderde dit weer en voelde hij, dat zijn rechterarm bestuurd werd.

Dit ging gedurende enige tijd zo door, alles buiten zijn wil om. Er werd eerst een kruis getekend, daarna kwamen er bloemen om het kruis heen, terwijl hij een gevoel kreeg, alsof hij door slaap overmand werd.

Vader, die binnengekomen was en zag, dat André tekende, liep bij het zien van zoiets vreemds stilletjes weer weg, om zijn vrouw te waarschuwen. „Kom gauw, Marie, het is wonderlijk. Hoe komt de jongen daar nu weer aan! Nog nooit in mijn leven heb ik zoiets gezien. Hij zit een tekening te maken, welke er vreemd uitziet. Zoiets heeft hij van mij nooit geleerd."

André tekende steeds door en merkte er niets van, dat zijn ouders binnengekomen waren en al geruime tijd achter hem stonden.

Moeder begon zich daarover ongerust te maken en zei: „Kijk eens naar zijn gezicht, Willem, dat is geheel veranderd. Het lijkt wel, of hij ouder is geworden; daar liggen vreemde trekken in. Wat zou dit nu weer betekenen."

Haar angst werd groter. „Wat is er aan de hand met ons kind? Wat betekent dit alles, vader? O, als dat maar goed gaat. Als hij maar niet gek wordt."

Haar angst werd tenslotte zó groot, dat ze André op een gegeven moment wilde omhelzen; maar vóór zij dit doen kon, sprong hij overeind en zei: „Blijf, waar u bent."

Hij zag vader en moeder strak aan, hief de rechterarm omhoog en begon te spreken, maar niet met zijn eigen stem: het was een heel ander geluid.

„Lieve ouders, blijf rustig.

Uw kind, waarvan ge zoveel houdt, is onder goede bescherming en voorwaar, ik zeg u: vrees niets. Hij zal niet gek worden.

Op het ogenblik heb ik hem in een trancetoestand gebracht en hij is het nu niet zelf, die tot u spreekt, maar ik ben het, Alcar, zijn leider, van wie hij u reeds veel verteld heeft. Ik heb bezit genomen van zijn stoffelijk lichaam om door hem te tekenen en met u te spreken.

Hij is, zoals ik u zei, in goede handen en, al lijkt het u nog zo vreemd en al kunt u het nog niet begrijpen, denk bij alles hieraan, dat wij hem gebruiken voor een mooie taak, die bestaat in het verkondigen van het spiritualisme.

En met Gods hulp zullen wij door hem de mensen toeroepen: 'Wij zijn niet dood, wij leven. Vrees niets, vrees niets.'

Uw kind bezit een mooie gave en wij zullen Gods bescherming en zegen ontvangen op alles, wat wij door hem aan de mensen willen brengen!"

Beiden waren nu voor Alcar op de knieën gezonken.

„Ik zal niet veel van u vragen, slechts dit: laat uw kind begaan. Laat hem doen, wat hij wil. Ik bedoel hiermee: laat hem zijn vrije wil, want hij moet ons werk doen. Ook u willen wij helpen; wees hiervan overtuigd. En nu vraag ik u om uw steun en medewerking. U helpt dan niet alleen mij, maar velen, die hier, aan onze zijde zijn en die met mij de mensen op aarde willen overtuigen.

André is nu in trance, zoals wij dit noemen, wat betekent, dat zijn eigen geest uit het lichaam is en dat ik, als geest, dat wil zeggen, dat ik, die reeds voor lange tijd op aarde ben gestorven, maar nu in het Hiernamaals leef, op zijn lichaam beslag heb gelegd.

Zo kon ik nu tekenen en later zullen wij ook door hem schilderen. Zo zullen wij door hem spreken, zo zal hij wonderen doen, want wij zullen hem verder ontwikkelen. Zeg hem dat.

Wij zullen een goed instrument van hem maken, om ons te dienen.

Ik breng u vele groeten, ook van uw ouders, die hier zijn.

Uw vader en uw grootvader zeggen, dat er geen geslachten nodig zijn, om uw zaak in stand te houden.

Hun kleinkind heeft een groter werk te doen; dit is het werk van God.

U zult genoeg te doen hebben om hem in al zijn werk te steunen. Zie en ondervind; doe zoals ik u zeg, en geef mij de teugels in handen, om hem te leiden.

Hij zal mijn instrument zijn en niets anders willen, dan te werken voor ons, die dood zijn, maar toch leven. Later zal hij weer in trance spreken en wel op bepaalde tijden. Deze berichten kunt u hem overbrengen. Wees sterk, moeder, en heb geen angst. Wij helpen u allen. Nu zal ik gaan; ik dank u. God zegene u beiden."

André slaakte een diepe zucht en opende de ogen. Het was, alsof hij geslapen had.

„Moeder, wat betekent dit, waarom knielt u voor me, wat is er gebeurd?"

Beiden vertelden hem, wat Alcar hun had meegedeeld. Nu zag hij tot zijn grote verbazing de prachtige tekening.

„O, wat is dat mooi vader."

Hendriks knikte.

„Ik kan mij nog herinneren, dat ik aan het tekenen was, want plotseling had ik geen macht meer over mijn eigen arm. Ook weet ik nog, dat ik, toen het kruis met de bloemen bijna klaar was, een slaperig gevoel kreeg. Verder herinner ik mij niets meer.

Hoe vindt u dat, moeder?"

„Het is wonderlijk, jongen, en God is met ons; dat is zeker. Eerst werd ik wat angstig, maar toen je opsprong en met ons ging spreken, waren wij beiden ineens verblijd. Is het niet zo, vader?"

Hendriks was gelukkig en vertelde André, wat Alcar van hem verlangde.

„Wij vinden nu alles goed, jongen, ga jij je gang maar en geef je geheel aan dat werk. Nu voelen wij beiden, dat het iets bijzonders is en wij zullen je helpen, voor zover wij dat doen kunnen."

André was in de wolken met zijn prachtig stuk, waaronder geschreven stond: „Liefde". Ook de naam van Alcar stond eronder en aan de andere kant zijn eigen naam.

„Is het niet wonderlijk, moeder? Ik maak zelf een lijst om het stuk, dat voor ons heilig is en wij zullen het een mooie plaats geven in ons huis. Het is toch wel een bewijs, dat dood niet dood is, maar dat de doden leven. Hoe kan het anders! Ik heb nog nooit zoiets getekend en zou het ook niet kunnen."

Hij maakte vlug een lijst en hing de tekening zo spoedig mogelijk op een mooie plaats in de huiskamer.

Ze hing daar als een symbool van de twee werelden en het was, alsof er een groot, sterk licht van uitstraalde. Men werd gedwongen ernaar te kijken.

André schreef onmiddellijk aan mijnheer Waldorf en vertelde hem in een lange brief, wat er was gebeurd.

Deze antwoordde, dat hij zeer verheugd was en hoopte, dat zijn gaven steeds meer ontwikkeld zouden worden. Bij dit ene stuk bleef het niet, want al spoedig volgden er meer; alle prachtige, symbolische tekeningen.

Daarna moest hij pastellen kopen en werden er stukken in kleuren ge-

maakt.

Verschillende daarvan werden door geestverwanten gekocht, die gaarne zo'n tekening wilden bezitten.

Alcar had gezegd: „Denk eraan, André, elk stuk, al lijkt het nog zo gering, bezit zijn geestelijke uitstraling, al is dit voor de mensen niet te zien."

Zo ging het een tijd door. Daarna kreeg hij bericht, dat hij met olieverf mocht gaan schilderen.

Op een middag zou dit voor het eerst gebeuren, nadat Alcar hem had meegedeeld, dat een Frans schilder van zijn lichaam wenste gebruik te maken en dat er enige mensen bij tegenwoordig mochten zijn.

Toen stelden zijn ouders een grote kamer voor hem beschikbaar, waarin hij schilderseances kon houden.

De heer en mevrouw Waldorf kwamen ook over, om deze eerste grote seance bij te wonen.

Om twee uur waren alle genodigden, overtuigde spiritualisten, aanwezig en had André alles gereed, om op tijd te kunnen beginnen.

Men zat in spanning te wachten op hetgeen gebeuren zou. André zelf ook, want tot nog toe had hij bij het werk alleen op zijn eigen kamer gezeten.

Voor de schildersezel gezeten, raakte hij even over tweeën in trance.

De geest, die door hem schilderen wilde, nam onmiddellijk palet en penselen op en begon met vaste hand te werken.

André had zelf voordien nog nooit een palet in de hand gehad, maar de intelligentie, die hem in beslag had genomen, legde grote vakkennis aan de dag. Alle aanwezigen zagen, dat hier werkelijk een artiest aan het werk was.

Links en rechts werd het doek volgesmeerd en het eerste, wat hij afwerkte, was een prachtige lucht in parelmoeren kleuren.

In het midden daarvan verscheen een boog, die de vorm had van een hoefijzer. Het geleek een doorkijk op een of ander heerlijk oord. Daarna schilderde hij op die boog een sierlijke, grote vogel, die met zijn prachtige, gekleurde staart een gedeelte van het uitspansel bedekte.

Toen na ongeveer anderhalf uur het stuk voltooid was, keerde André zich tot de aanwezigen, die meenden, dat hij uit de trancetoestand bijkwam.

Hij zuchtte echter diep, waarna Alcar doorkwam, om uitleg van de betekenis van het stuk te geven.

„Dit stuk, mijn vrienden, is gemaakt door een Fransman, een vriend van mij, Louis Clairmond genaamd, die in zijn aardse leven, lang geleden, schilder was, evenals ik. Het stelt een hogere sfeer voor en de vogel betekent: een afgezant van God.

U ziet de reinheid van kleur in haar volle harmonie, waarmee hij is afgestemd op de hogere sferen. Hij is bereid, de bevelen van God over te brengen naar de aarde, waarheen hij gezonden wordt. Wij allen zijn Gods boden;

daarvan is deze voorstelling het symbool.

Ik moet de groeten van uw heengegane vrienden overbrengen; velen zijn hier aanwezig. Deze zitting is nu ten einde. Ik groet u allen; God zegene u."

Daarna ging André zien en vele intelligenties zag hij om de aanwezigen heen, die hij beschreef en die allen werden herkend. Zo werden vele boodschappen ontvangen. Eén van de aanwezigen kreeg wel een heel prachtig bewijs. Onmiddellijk hoorde hij ook weer Alcar, die zei:

„Pas op, André, ik zal je met hem verbinden."

André beschreef deze geest, die dan ook dadelijk door een heer en dame werd herkend. Het was een vriend van deze mensen, die op aarde lang met hen had omgegaan en die op een vreselijke wijze om het leven was gekomen. Hij vertelde André alles; hoe het was gebeurd, wat hij was geweest in zijn aardse leven en noemde ook zijn naam.

Dit was wel een van de mooiste bewijzen en niemand zou aan de echtheid kunnen twijfelen, omdat de geest twee voornamen doorgaf en André liet weten, dat Johan zijn voornaam en Bernard zijn achternaam betekende.

André gaf deze berichten door aan de mensen, voor wie zij bestemd waren, die geweldig onder de indruk kwamen, omdat ze zo onverwachts waren gekomen.

Tranen kwamen hun in de ogen en zij waren ervan overtuigd, niet alleen door het schilderen, maar ook door deze bewijzen, dat hun geliefde vriend nog om hen heen was. Ook kregen zij bericht van hem, dat hij reeds vooruit ging en door veel strijd het licht had mogen zien.

Zo werden de mensen overtuigd van een leven na de dood.

De gasten gingen heen en waren vol van deze mooie middag.

Dit waren schitterende bewijzen en André was gelukkig met zijn, op deze wijze, ontvangen schilderij.

Mijnheer en mevrouw Waldorf bleven nog na, daar André nog het een en ander met hen te bespreken had en hun, uit Alcars naam, een tekening moest overhandigen, welke zijn leider voor hen gemaakt en van een opdracht voorzien had.

Onder het stuk stond: „Verhoord".

„U ziet", zei André, „dat de mensen, daar onder het kruis, bidden. Er breekt een lichtstraal door de zwarte lucht. Dit is het licht van God, het bewijs dat hun gebed verhoord wordt.

De tekening is voor u beiden bestemd en Alcar zei, dat u zelf de betekenis ervan zou weten."

Waldorf kreeg tranen in de ogen, want dit was een machtig bewijs voor hem.

„André, ik zal je zeggen, waarom ik ontroerd ben. Mijn vrouw en ik zonden gebeden voor jou tot God op, dat Hij je mocht beschermen en dat uit

je gaven iets groots mocht voortkomen. Nu krijgen wij toch wel een sterk bewijs, dat ons gebed is verhoord, want steeds baden we onder het kruis, dat in onze slaapkamer hangt. En nu schenkt je leider ons deze tekening. Twee mensen, biddende onder het kruis. Het is ook een bewijs, dat de geesten alles van ons weten. Wij danken je leider voor dit grote geschenk. Wil je hem zeggen, dat wij er zeer gelukkig mee zijn?"

Na die dag werd er veel over André gesproken en van wijd en zijd kwam men naar hem toe.

Vele zieken moest hij helpen en steunen en hen overtuigen van de werkelijkheid van het eeuwige leven.

Liefde

André was in de wolken met zijn prachtig stuk, waaronder geschreven stond: 'Liefde'. (blz. 45)

Geestesbloemen

Het waren in ieder geval geen bloemen van de aarde, want ze waren vreemd van vorm. (blz. 79)

Genezen en uittreden

De ontwikkeling van zijn gaven had nu een vlug verloop en deze werden het meest gebruikt voor genezen.

Op een morgen kwam er een heer met het portret van zijn vrouw bij hem, die vroeg, of hij daarvan iets zou kunnen zeggen omtrent haar gezondheidstoestand.

André nam het van hem over terwijl hij Alcar hoorde zeggen, dat hij rustig moest zijn en alles kalm laten inwerken. Dit was nodig om een zuivere diagnose vast te stellen. Alcar had hem verteld, dat dit mogelijk was door het aanvoelen van het medium en dat dit niet anders kon gebeuren dan door de menging van hun aura's, wat hij nog niet begrijpen kon, maar hem later zou worden uitgelegd. Na enige minuten voelde hij een hevige pijn onder in de rug opkomen en even daarna kreeg hij het volgende bericht van Alcar.

„Deze dame lijdt hevig aan een nierkwaal. Ik zie een steen in haar linkernier en jij hebt de pijn, welke hij veroorzaakt, gevoeld."

Nu werd hem de plaats getoond, waar de steen zat, wat hij wonderbaarlijk vond.

Opeens zag hij binnen in de mens en kon vaststellen, welk gedeelte van het lichaam ziek was. Dit werd hem duidelijk getoond.

Alcar vervolgde:

„Ik laat je de oorzaak van de ziekte zien, de pit, waarom alles draait; dus: geen franjes of gezoek, niets anders dan de oorzaak. Zeg hem nu zonder omwegen, wat zijn vrouw mankeert."

André gehoorzaamde onmiddellijk, maar zijn bezoeker scheen niet overtuigd te zijn.

„Ja", zei hij, „mijn vrouw is bij verschillende doktoren geweest, maar niemand heeft over een nieraandoening gesproken."

„Vindt u dat zo vreemd?" vroeg André. „Misschien hebben zij het niet gezien."

Toch voelde hij zich niet zeker en vroeg aan Alcar, of hij wel goed gezien en goed gehoord had, welke vraag bevestigend werd beantwoord.

„Heb vertrouwen, André, wat ik zie, is goed; twijfel daar niet aan, hier moet ge doorheen komen, anders gaan we niet vooruit in je ontwikkeling.

Je voelt het immers zelf en wat je gezien hebt, is goed; geef het hem door."

Ten tweede male verzekerde André, dat de patiënte last van een niersteen had.

En de bezoeker zei: „Goed, mijnheer, dan moet u mijn vrouw maar behandelen."

Daarna vertelde André hem nog enkele bijzonderheden over zijn kinderen en hij zag vreemd op, dat deze wist, dat hij kinderen had.

„Dit zijn kleine bewijzen, mijnheer, maar ik hoop, dat ze overtuigend voor u zijn."

De volgende morgen ging hij naar het opgegeven adres, om de zieke te behandelen en toen hij daar aankwam, had zij vreselijke pijn.

Onmiddellijk legde hij de handen in haar rug, want Alcar zei hem, goed haar nierstreek te behandelen.

Zij voelde dadelijk, dat de heerlijke warmte, die zijn handen uitstraalden, haar goed deed.

Ook zei Alcar, dat hij tijdens het magnetiseren moest bidden; dan zou hij de patiënte onderzoeken.

Alcar was op aarde geen dokter geweest, maar in de sferen, in het leven na de dood, had hij deze studie voltooid en kon zich nu daarvoor uitgeven.

De behandeling was beëindigd en had ongeveer tien minuten geduurd. Alcar liet hem horen, dat nu ook spoedig de steen zou loskomen.

„Zeg haar dit, André, en stel haar gerust."

De volgende morgen hielp hij de dame op dezelfde tijd weer tien minuten en sprak met haar af, dat zij, wanneer de toestand verbeterd zou zijn, naar zijn huis zou komen, doch indien dit niet het geval was, zou hij maandag bij haar terugkomen.

Toen hij de morgen daarop – zondag – in zijn kamer zat, zag hij plotseling deze patiënte voor zich en hoorde hij Alcar zeggen:

„Ga erheen, André, deze twee behandelingen hebben reeds resultaat gehad."

Hij liep zo vlug hij kon naar haar huis en verwonderd zei zij:

„U hier, mijnheer? Wij hebben toch afgesproken, dat ik naar u toe zou komen en, zo niet, dat u dan maandag bij mij terug zou komen."

„Ja, mevrouw, dat weet ik, maar laat mij de niersteen maar eens zien."

„Hoe weet u, dat die losgekomen is?"

„Hoe ik dat weet? Door mijn leider, mevrouw. Ik geloof wel, dat uw man nu bewijzen genoeg ontvangen heeft, dat mijn leider goed heeft gezien.

Ik zal u vertellen, hoe ik alles weet. Ik was thuis op mijn kamer. Plotseling zag ik u duidelijk voor mij en kreeg bericht, dat de niersteen losgekomen was."

„Voor mij is dit een overtuigend bewijs, mijnheer.

Deze nacht heb ik vreselijke pijnen gehad en nu ben ik zo blij, dat ik dat nare ding kwijt ben. Maar hoe kon u dat allemaal zien?"

André wist eerst niet, wat hij daarop moest antwoorden, maar toen hoorde hij Alcar zeggen: „Ik zal je helpen, André, geef je over." En als een flits zag hij de gehele toestand voor zich.

Toen begon hij te spreken. „Hoe dit mogelijk was, mevrouw? Ziehier. Ik ben onder controle van een geestelijke dokter. Op het moment, dat ik u zag, begreep ik, dat er iets gebeurd moest zijn. Ik zou niet gekomen zijn vóór maandagmorgen, wanneer mijn leider mij niet gezegd had, dat ik naar u toe moest gaan en dat de behandeling reeds resultaat had gehad.

Onmiddellijk ging ik hierheen en kreeg onderweg alles te horen, wat er met u gebeurd was.

Zo kon ik u vragen:

'Laat mij de steen eens zien.' U stond verbaasd. Natuurlijk hangt alles af – en dit is wel de hoofdzaak – van de wijze, waarop het medium is afgestemd. Hiermee bedoel ik het contact tussen geest en medium. Dit moet goed zijn, omdat wij moeten uitvoeren wat ons wordt opgedragen.

De geest ziet door alles heen, mevrouw. Natuurlijk wist mijn leider van tevoren, wat er met u zou gebeuren. Zo worden de mensen geholpen, zo ontvangen zij bewijzen en zullen ondervinden, dat hier met hun ziekte niet wordt gespot."

„O, ik vind het schitterend, mijnheer en ik zal het aan al mijn kennissen vertellen. Hoe is het mogelijk, dat dit alles zonder operatie kon gebeuren!"

„We zullen u nog enige keren moeten behandelen, daar u wat sterker moet worden, maar dan zult u weer geheel gezond zijn. Uw zwaarste tijd is nu voorbij; dat is het loskomen van de niersteen geweest, die al deze pijnen heeft veroorzaakt."

Thuisgekomen vertelde Alcar hem wat er die morgen was gebeurd.

„Op het ogenblik, dat je de dame wilde vertellen hoe het mogelijk was, dat je dit allemaal hebt kunnen zien, heb ik je geholpen het haar duidelijk te maken."

André vroeg Alcar hoe hij wist, dat het deze morgen zou gebeuren.

„Ziehier, mijn zoon, ik zal het je uitleggen.

Haar trillingen, dat wil zeggen: haar gedachten, hadden mij bereikt. Dit gebeurde te middernacht; zij had toen vreselijke pijnen en ik heb haar vanaf deze zijde kunnen helpen door mijn kracht. Zo heb ik haar een rustige nacht kunnen geven. Ook zag ik, dat de niersteen aan het loskomen was en langzaam het lichaam ging verlaten. Ik maakte mijn berekening en constateerde, dat er nog enige uren zouden voorbijgaan, alvorens hij geheel tevoorschijn zou komen.

Tijdens haar slaap ben ik nog enige keren bij haar geweest en vanmorgen in de vroegte, toen zij zich wilde opheffen, kreeg zij weer hevige pijnen, welke door het loskomen van de steen veroorzaakt werden.

Al het andere heb je zelf reeds gezien en dat weet je dus. Toen ze zo gaarne een en ander wenste te weten, legde ik jouw gedachten stil, terwijl ik de mijne liet doorkomen. Zij zelf bemerkte daarvan niets.

Zo ziet ge André, dat wij door onze liefdeband een sterk contact kunnen vormen. Daardoor zou ik je zelfs tijdelijk de kennis van de een of andere wetenschap kunnen geven. Dit gebeurt dan in halftrance, terwijl je geest nog in het lichaam is. Door op je gedachten in te werken, zal je dan niets anders kunnen zeggen dan alleen dat, wat ik wil, dat je zeggen zult, hetgeen alleen door een goede verbinding geschieden kan.

Op die manier zullen wij alle mensen kunnen helpen, die tot je komen. Luister goed, geef je steeds zoals je deze morgen deed en heb vertrouwen in alles, wat ik je laat zien en horen. Volg onmiddellijk mijn bevelen op, hoe vreemd ze ook mogen schijnen; dan zal je gesterkt worden en spoedig geheel ontwikkeld zijn."

Later moest André horen, dat alles maar duivelswerk was.

Dit bezorgde hem veel leed, niet alleen omdat de mensen zo ondankbaar waren, maar wel het meest om Alcar, die haar in stilte, zonder dat zij het wist, geholpen had. En daar wordt niet aan gedacht. Eerst werd verteld, hoe mooi alles was; later heette het duivelswerk. Mensen die zó oordelen, zijn niet te helpen.

Voor André waren het onomstotelijke bewijzen van het voortbestaan van overgegane vrienden, die alles willen doen, om de stoffelijke mens de overtuiging te schenken, dat zij hen vanaf Gene Zijde willen steunen en kunnen helpen. Nu werd Alcar voor „duivel" uitgemaakt, terwijl hij het geweest was, die de patiënte van pijnen en ziekte bevrijdde. Zo ondankbaar is de mens en zo spoedig met zijn oordeel klaar.

„Zij, die vrij van zonden zijn, werpen de eerste steen." Deze woorden waren hier van toepassing, wanneer men niet uit onwetendheid geoordeeld had.

André voelde wel, dat hij gesterkt moest worden om dit alles uit te kunnen houden. Gelukkig hielp Alcar hem ook nu weer in al zijn leed.

„Ik wist, dat wij dit zouden moeten horen", troostte Alcar hem, „maar volg mijn raad. Verwacht niets; de mensen weten niet hoe dom en ondankbaar zij zijn. Blijf boven alles staan en trouw je werk doen; dan kan je ervan verzekerd zijn dat, wanneer ook jouw tijd komt om de aarde te verlaten, ook jij zult uitrusten en gelukkig zijn, omdat je Gods werk, tegen alles in, hebt volbracht. God zal je daarvoor belonen, vergeet dat nooit. Hij alleen vergeet nimmer iets van wat uit liefde wordt gedaan."

Zo kon André weer alles dragen en kreeg nu spoedig bericht van Alcar, dat hij met hem zou gaan reizen in het Hiernamaals.

„Zorg, mijn zoon, dat je vanavond om negen uur op je kamer bent. Je zult dan met mij meegaan naar de sferen. Zeg tegen je ouders, dat niemand, maar dan ook niemand, je mag storen. Vertel hun, wat wij gaan doen en wens hun goedenacht, voordat je naar je kamer gaat. Zij behoeven dan niet meer bij je te komen en kunnen gaan slapen. Zorg ook, dat je kalm bent en geef je

gewillig over. Ga rustig slapen; al het andere doe ik."

Nadat hij deze boodschap aan zijn ouders had overgebracht, maakte hij zich die avond gereed, om met Alcar mee te gaan. O, hij zat zo in spanning; hij zou meegaan naar onbekende gebieden. Reeds eerder had Alcar hem verteld, dat zijn geest al meerdere malen onbewust was uitgetreden; onbewust, omdat deze bij het terugkeren in het lichaam, het stoflichaam, al deze nieuwe wijsheid niet zou kunnen verwerken. Eens zou het zo ver komen, dat hij bewust zou terugkeren en de herinnering bewaren aan alles, wat zijn leider hem had laten zien.

En nu was het zover. Hij zat vol enthousiasme te wachten en verlangend naar dit ogenblik uit te zien. Het waren uren van spanning geweest. Hij hoorde nog niets; ook zag hij Alcar niet en toch was het reeds kwart over negen. Muziek hoorde hij evenmin, noch kloppen.

Niets daarvan. Hoe alles gaan zou wist hij niet, maar hij zou zich houden aan hetgeen hem gezegd was en naar bed gaan.

Alcar wilde, dat hij rustig ging slapen, maar hij dacht: „Hoe zal ik nu, in zulk een spanning, kunnen slapen." Toen moest hij gapen, een teken, dat erop hem werd ingewerkt. Hij voelde zich al slaperig worden en moe.

Steeds dieper zakte hij weg, totdat hij in vaste slaap verzonken was.

De eerste woorden, die toen tot hem kwamen, waren: „Kom, mijn jongen, zie wie ik ben."

Hij keek rond en zag niets dan een helder blauw licht, enige passen links van hem. Daarna zag hij een groot, wit licht op zich afkomen, wat hem angstig maakte. Het was alles zo vreemd voor hem, zo machtig. Het witte licht kwam steeds naderbij. En daar zag hij plotseling Alcar voor zich, en riep uit: „Alcar, u bent dat licht?" Met een schreeuw vloog hij Alcar om de hals. „Alcar, Alcar, nu herken ik u. O, God!"

André viel op de knieën van vreugde en geluk en dankte God, dat hij nu zijn beschermgeest op deze wijze mocht zien.

„Stil, André, kalm zijn, jongen."

Alcar legde beide handen op zijn hoofd om hem te magnetiseren en enige ogenblikken daarna werd hij wat kalmer.

„Ik heb er goed aan gedaan, mijn jongen, mij niet dadelijk te laten zien; je vreugde zou te groot geweest zijn voor je stoffelijk omhulsel en dat zou nadelig zijn geweest." André had nu een gevoel, alsof het bloed met volle kracht naar zijn hoofd stroomde. Eerst werd hij koud, toen warm, daarna duizelig en hij moest naar steun zoeken, om niet te vallen. Dit alles duurde echter niet lang. Toen sloeg hij de ogen weer op en bemerkte, dat Alcar hem nog steeds in de armen hield en tegen zich aan drukte.

„Ziezo, mijn zoon, zo is het beter. Nu kan je tegen alles. Nu zijn we één door je groot verlangen en je sterke wil om ons werk te doen. Te grote ont-

roering zou niet goed voor je geweest zijn, zoals ik je zo-even zei; die zou het stoffelijk kleed, dat je nu hebt verlaten, een schok gegeven hebben en als een flits zoudt ge in je lichaam terug hebben moeten keren en de een of andere storing hebben gevoeld.

Doch dit heb ik voorkomen. Nu zal je tegen elke emotie kunnen, daar ik je bestraald en omringd heb met mijn geestelijke kracht, wat mijn fluïde is. In deze uitstraling kan je het Hiernamaals betreden. Zonder deze zou je geestelijk lichaam niet tegen alles bestand zijn.

Wanneer je iets weten wilt, vraag het mij; ik zal dan mijn best doen, het je zo duidelijk mogelijk uit te leggen. Eerst zal ik je nu alles vertellen, wat hier gebeurd is. Luister maar, André.

Voor de uittreding kon plaatshebben, heb ik je lichaam in deze slaap gebracht. Wel was je in spanning, maar voor ons is het heel gemakkelijk, iemand te beïnvloeden vanaf deze zijde." Alcar lachte; André zei niets en stond verlegen.

„Wees gerust, mijn zoon, alles zult ge weten. Ik wilde niet meer tot je spreken, daar dit spoedig moest gebeuren; anders zou ik je hebben toegesproken, voordat ge waart uitgetreden. Ik las je gedachten. Voor de aardbewoners slaapt ge nu, maar in werkelijkheid is het alleen je stoffelijk omhulsel, dat te bed ligt. Nu is je geest bereid mij te volgen, met mij te gaan waarheen ik wil, waarheen ik je ook zal voeren. Dit zijn de wonderen van je mediamieke gaven. Ik wil je laten zien, hoe je toch, tijdens onze afwezigheid, verbonden blijft met je lichaam. Kijk, de dunne lichtstraal, welke je uit je linkerzijde ziet komen, is het fluïdekoord, dat je geest met het stoffelijk lichaam verbindt. Dit is de levensdraad, welke haast niet te zien is en toch is hij te onderscheiden van het licht, dat je lichaam uitstraalt. Wanneer dit koord verbroken werd, zou je niet meer in je lichaam kunnen terugkeren. Maar al gaan wij nu nog zo ver hier vandaan, dan zal je toch verbonden blijven, ook al is dit niet meer te zien. Toch is dit onzichtbare koord de levensdraad van de stoffelijke mens. Ook noemen wij het, het leven, omdat het één is met de stof. Ik wil dat je dit alles goed onthoudt, want dat is nodig." André was nu aan het hoofdeinde van zijn bed gaan staan en zag zichzelf daarin liggen; het was alsof hij dood was. Hij zag zeer bleek, maar toch ging zijn borst rustig op en neer.

Vanaf aardse zijde zou zeer moeilijk te constateren zijn, dat hier alleen een stoffelijk lichaam lag, terwijl de geest was uitgetreden.

„Dit lichaam mag niet worden gestoord, zoals ik je reeds eerder heb verteld; daarom vroeg ik je, je ouders te waarschuwen, want bij de geringste storing zou het koord kunnen breken en voor de aarde zou je dan gestorven zijn."

„Wat is dit alles interessant, Alcar."

„Zeer zeker is dit interessant. De mens is ook een pronkjuweel van de

schepping. God schiep hem naar Zijn beeld. Wanneer wij straks heengaan, blijven mijn helpers hier om over je lichaam te waken. Uittreden is gevaarlijk, maar wanneer de nodige voorzorgsmaatregelen worden genomen, kan en zal er niets gebeuren. De geringste storing zou evenwel hartverlamming tengevolge kunnen hebben en in ieder geval zenuwstoornissen veroorzaken, daar het hart de schok, veroorzaakt door het afbreken van het fluïdekoord, niet zou kunnen verdragen. Wij moeten dus onze voorzorgsmaatregelen treffen. Zie, daar zijn de helpers, die over je lichaam zullen waken."

Nu zag André zes jonge mannen, die in het grote, blauwe licht achter hem stonden, tevoorschijn komen.

Zij groetten hem hartelijk en hij zag, dat ze gelukkig waren en schoon van gelaat.

„In werkelijkheid zijn zij niet zo jong, als ze eruitzien, daar zij allen reeds een paar honderd jaar in de sferen zijn. De geest neemt hier het uiterlijk aan van zijn innerlijk wezen, en een mens, die op tachtigjarige leeftijd de aarde verlaat en daar slecht heeft geleefd, zal er aan gene zijde van het graf nog ouder uitzien. Het uiterlijk is hier de spiegel der ziel en hij zal zo tekenen, als zijn innerlijke kracht is. Zo vindt men hem, die zich op aarde geheel heeft vergeten, hier ouder terug. Men kon daar niet zien, dat achter die ingevallen wangen zich een ziel verborg, die zeer diep was gezonken, dus geestelijk zeer laag stond.

Maar eenmaal hier aangekomen, staat die ziel geheel naakt en neemt het geestelijk lichaam de vorm aan van hetgeen het in werkelijkheid was. Daarom wordt het onherkenbaar en vreselijk oud. Die mens had van het aardse leven niet veel gemaakt en was geestelijk geheel afgedwaald.

Je ziet de schoonheid van mijn vrienden, André; zij zijn jong, al hebben zij de leeftijd van tweehonderd jaren bereikt. Deze is hier niet te zien, daar zij verjongd zijn door hun geestelijke kracht. Zie, welk een licht en welk een uitstraling; dit zijn tekenen van hun wijsheid en hun liefde tot God.

Toch zullen er velen zijn, die duizend jaren nodig hebben, om deze wijsheid, dit licht te bezitten."

André keek van de een naar de ander en het viel hem op, dat Alcar wel het reinste licht had van hen allen. Hieraan kon hij zien, dat zijn leider hoger stond. „Ziezo, André, nu zal je eerder dan vele andere broeders en zusters het Hiernamaals aanschouwen. Denk evenwel niet, dat je de enige bezoeker bent, want wanneer wij in de sferen zijn, zal je bemerken, dat er meerdere van de aarde zullen komen. Bij hen allen zal je dan kunnen zien, dat ze aardbewoners zijn.

Dit is te zien aan de dubbele uitstraling, zoals je eigen dubbel-licht nu om je heen ligt. Deze kracht is doorschijnend; daarom is je geestelijk lichaam door mijn uitstraling heen te zien. En hieraan zult ge hen herkennen, die,

evenals gij, door hun beschermers begeleid, de sferen bezoeken.

Ik maak je dit duidelijk, omdat niemand vanaf de aarde het Hiernamaals kan betreden zonder die geestelijke omstraling. Van die dubbele uitstraling is de ene helderder dan de andere. De minst heldere is die van het geesteslichaam van de stoffelijke mens. Zo zal je dus straks velen zien die, zoals jij, worden meegenomen naar de sferen, terwijl ze nog op aarde leven.

Mijn helpers moeten het meest waken tegen het gevaar van onze zijde; dat zijn de intelligenties, die deze mensen, welke uitgetreden zijn, willen beroven; dat wil zeggen, dat zij het fluïdekoord willen breken. Maar mijn vrienden zullen voor alles zorgen en ons zo spoedig mogelijk waarschuwen. Hoe dat gebeurt en hoe zij ons kunnen waarschuwen, zullen nog raadsels voor je zijn, maar ook dit zal ik je allemaal laten zien. We zullen nu gaan, André; onderweg zal ik je alles wel vertellen. Kom mee."

Hand in hand, zwevende, verlieten zij de aarde.

„Er worden niet alleen mediums meegenomen voor geestelijk werk, André, doch er zijn ook controlerende geesten, die hun instrumenten meenemen voor wetenschappelijk werk. Deze mensen treden dan onbewust uit, wat altijd zo zal blijven. Gij, daarentegen, zijt bewust uitgetreden. Doch van deze reis zal je je eerst slechts een gedeelte mogen herinneren, maar langzaamaan zal dan ook al het andere tot je doordringen. Aan instrumenten, die de wetenschap dienen, wordt alleen dat gegeven, wat hun leider hun geven wil en wanneer zij dan teruggaan naar de aarde, worden zij eerst gesluierd in de sferen, opdat zij alles zo zuiver mogelijk in hun onderbewustzijnsvoorraad zullen behouden.

Voel je wel hoe prachtig in alles wordt gewerkt? Ik bedoel: hoeveel aan de aarde wordt gegeven? Het is nu nog onbegrijpelijk voor je, maar langzaamaan zal ook dit je duidelijk worden."

André knikte; hij vond alles wonderbaarlijk en kon niets zeggen.

„Hiermee wil ik zeggen mijn jongen, dat bijna alles, wat met de kosmos verband houdt, vanaf onze zijde gegeven wordt. Want niemand, al is hij ook de grootste der groten onder uw geleerden, zou iets belangrijks kunnen ontdekken, wanneer de wegen, welke daarheen leiden, hem niet werden getoond door inspiratie uit hogere gebieden. Dat geldt natuurlijk alleen voor datgene, wat nuttig en goed voor de mens is. Maar helaas worden zij ook door het kwaad geholpen, door hen die leven in de lagere sferen. Er wordt echter ingewerkt op de mens, die daar vatbaar voor is en open voor de slechte invloeden, welke hem aansporen, het kwade en het verkeerde te doen. Zo worden de mensen dus beïnvloed, de een ten goede, de ander ten kwade. Maar het is aan hen, de weg te kiezen, welke ingeslagen moet worden. Velen denken daar niet aan, want door egoïsme en ijdelheid vergeten zij dit, en eigenbelang is oorzaak dat zij het pad, dat naar boven voert, voorbijzien. Gelukkig zijn er

vele hoogstaande „geleerden" op aarde, maar er zijn er nog meer, die slechts haken naar eer en roem, die toch maar tijdelijk zijn, en daarvoor vechten zo veel ze maar kunnen, niet begrijpende, dat die roem niet te danken is aan eigen weten, maar aan Leiding uit het Hiernamaals. Om je dit duidelijk te maken, zal ik je iets vertellen, waaruit je kunt opmaken, hoe vreselijk de toestanden op aarde zijn.

Lang geleden bezocht ik de planeet dikwijls vanuit mijn eigen sfeer, omdat alles mij interesseerde wat de mens in zijn onwetendheid deed; en ik heb vaak moeten aanzien, hoe hij alles verkeerd begreep en het zijn leiders onmogelijk maakte hem te helpen. Ik beschouwde mezelf als een onzichtbaar toeziend student en stelde belang in hetgeen ik op die manier meemaakte. Dat duurde een geruime tijd. Toen wist ik, wat me te doen stond en had mijn plan gemaakt, want ik wilde het mensdom van zijn verkeerde ideeën afbrengen, om hem het zuivere weten daarvoor in de plaats te geven en het in betere banen te leiden. Vreselijke toestanden heb ik gezien en droevige tonelen zich zien afspelen; alles door onwetendheid, onkunde, ongeloof en onbekendheid met de wetten van een hoger leven, dat de voortzetting is van het aardse bestaan. Mij en vele anderen trekt het sterk aan, het mensdom uit de handen van het kwaad te redden en het van hieruit te overtuigen van de droeve waarheid, dat de aarde en haar bewoners ziek zijn, wat wij weten, omdat wij door alles heenzien. We willen op al de ellende wijzen en hopen, dat de mensen eindelijk zullen inzien, dat ze verkeerd handelen en het kwaad in de hand werken, waardoor alles tegen Gods wetten indruist. Lang hebben wij getracht, in stilte hulp te bieden, geluk te brengen en betere toestanden te scheppen. Velen van ons werken op aarde door contact met een medium, doch weinigen kunnen hun instrumenten uit de greep van het kwaad houden, daar de meeste mediums door jaloezie worden verteerd, waardoor zij hun kracht vergruizen en hun leiders van zich afstoten, wier moeite op deze wijze beloond wordt, terwijl er niets wordt bereikt.

Ons werk is nu eenmaal moeilijk, omdat er steeds strijd gevoerd moet worden tegen de opvatting, dat het aardse leven het gemakkelijkst kan worden volbracht, wanneer men het maar neemt, zoals het is. Met deze opvatting is de grote zaak echter niet geholpen en wij zijn dat evenmin.

Zo zag ik dan, dat ik door stille inwerking niet verder kon komen en vroeg God om hulp en kracht, om door middel van een medium mijn werk te kunnen doen.

Toen kreeg ik steun uit de hogere gebieden, daar wij aan onze zijde ook worden geholpen door onze gebeden, die God verhoort en mocht ik jou zien. In alles is leiding, André. Je was echter nog niet geschikt voor ons werk en ik moest dus geduld hebben. Toch kwam ik van tijd tot tijd bij je, terwijl je werd geleid en beschermd door mijn helpers, die je zo-even hebt gezien;

ik had toen ander werk te verrichten. Over dit alles zou ik nog lang kunnen doorpraten, doch ik mag niet afdwalen van hetgeen ik je wilde zeggen. Eindelijk kon ik beginnen. Je weet, wat er allemaal gebeurd is en dat we nu samen in het Hiernamaals zijn.

Ik vraag je dringend, André, blijf sterk. Veel zal ik je vergoeden. Je begrijpt nu zeker wel, wat mijn doel en plannen zijn. Door jou wil ik dit alles aan de wereld bekendmaken. In onze eerste lessen heb ik je duidelijk genoeg verteld, dat dit alles dient voor onze grote zaak: de mensen te overtuigen van een leven na de dood. We zullen hun vertellen van onze reizen en van alles, wat je van ons ontvangt.

Deze geestelijke bedeling, welke over de gehele aarde wordt uitgestort, zal haar vooruit brengen.

Op een van mijn reizen zag ik iets droevigs zich afspelen. De mens leeft in de stof, om de stof en met de stof, waardoor het geestelijke, het mooie, waardoor de mensenziel groeien moet, vergeten wordt. En het zal je verbazen te bemerken, hoe deze in haar groei wordt belemmerd, omdat men de realiteit van het bestaan van een leven na de dood niet aanvaarden wil.

In een laboratorium zag ik eens twee broeders naar nieuwe uitvindingen zoeken. Zij studeerden in de chemie en hadden voor de wetenschap reeds veel tot stand gebracht, waardoor hun naam tot ver over de grenzen bekend werd. Maar eerzuchtig als zij waren, waren ze daarmee niet tevreden, maar snakten steeds naar nieuwe roem. Wanneer deze twee mensen overtuigd geweest waren van een voortzetting van het aardse leven, dan zouden zij hun studie heel anders hebben opgevat. Toen ik bij hen kwam, stonden zij op het punt, een der gevaarlijkste springstoffen uit te vinden en, terwijl de jongste broer enige dagen van huis ging, zette de oudste zijn onderzoekingen dag en nacht waanzinnig voort. Hij was onder de invloed van het kwaad.

Op een nacht vloog, door een explosie, het laboratorium uit elkaar en men haalde zijn stoffelijk overblijfsel onder de puinhopen vandaan.

Toen werd op aarde bekendgemaakt, dat professor A., tijdens zijn wetenschappelijke onderzoekingen, door een noodlottig ongeval om het leven was gekomen.

Zijn broeder dacht, dat de scheikundige proeven naar wens geslaagd waren. En men bouwde een nieuw laboratorium voor hem, waarin hij zijn onderzoekingen kon voortzetten.

Waarnaar hij zocht, vraagt men op aarde niet, als er maar uitgevonden wordt en dit is, volgens ons, een van de grootste domheden, omdat dit de mens regelrecht in de handen van het kwaad voert, daar hij zelf de kanalen daarvoor openzet, waardoor ook alles tegen Gods wetten indruist.

Wat gebeurde er nu aan onze zijde?

Toen de verongelukte na de ontploffing tot de ontdekking kwam, dat hij,

hoewel op aarde gestorven, als geest voortleefde, moest hij erkennen, dat hij zich door slechte geesten had laten beïnvloeden. Hij zag nu in, dat hij, door verkeerde daden en opvattingen, te vroeg was overgegaan en besloot al zijn krachten in het werk te stellen om zijn broeder op aarde, die zich van de slechte invloed, die op hem inwerkte, niet bewust was, te beschermen en voor onheil te bewaren, terwijl hij hogere machten aanriep om hem te helpen, daar hij zag dat zijn broeder anders verloren zou zijn.

Zulke toestanden heb ik meegemaakt. Wanneer de mens zichzelf heeft vergeten, dan wordt hij onherroepelijk een speelbal van het kwaad. Je ziet hieruit André, hoe nodig het is, hem de ogen te openen. Velen zijn op die manier verloren gegaan. En wat hebben deze mensen nu bereikt? Immers niet veel. Hun leven is hierdoor mislukt, omdat zij het geestelijke hebben vergeten, dat voedsel moest zijn voor hun ziel. Zo zijn er velen die door hun onwetendheid verloren gaan.

We zijn reeds ver weg, André, zonder dat je het hebt bemerkt en zijn nu op een plaats gekomen, die ons met de aarde en met de sferen verbindt.

We hebben deze afstand in zeer korte tijd afgelegd, omdat we ons zwevend hebben voortbewogen.

Alvorens we verdergaan, zullen we de aarde nu als geesten bekijken.

Zie, daar beneden; die donkere, grijze schijf, dat is de aarde. Daar ligt je lichaam, daar leef je, en daar woon je. Maar nu kan je je ervan overtuigen, dat je buiten je stoffelijk lichaam kunt leven. Dit is wel een van de grootste bewijzen die je ooit zult ontvangen, omdat dit je door uittreding duidelijk wordt. Je ziet, dat de aarde bijna geen licht heeft; het kleine licht, dat je bij haar ziet, is niet het licht van de zon, dat je met je aardse ogen aanschouwt, terwijl je geest in je lichaam is. Doch dit licht betekent het weinige, dat de aarde aan geestelijke kracht uitstraalt. De wolken, die je met je stoffelijke ogen ziet, zijn thans ook verdwenen. Zo somber ziet de aarde er geestelijk uit."

„Ik vind het mooi en interessant, Alcar, om haar zo te zien."

André keek naar zijn leider, die hem glimlachend aanzag. „Zeer zeker is het de moeite waard om haar van hieruit te kunnen zien. Maar wanneer ik je straks zal vertellen door welke oorzaak de aarde zo donker is, dan zal je met mij bidden en God smeken om redding. Dan zal je haar niet meer mooi en interessant vinden, mijn zoon. Ziedaar die kleine, dunne grijze streep, die enigszins verlicht om de aarde heendraait, dat is de gehele geestelijke uitstraling welke ze bezit.

Het licht van de aarde is niet wit, maar troebel. Dit is het slechte, dat we aan deze zijde zien, het kwaad, dat op haar voortwoekert. Deze planeet is vreselijk diep gezonken. Zie het verschil tussen deze uitstraling en die van andere planeten. Daar leven ook mensen, maar die zijn veel fijner afgestemd naar geest en gevoel, dus vanzelf ook volmaakter. Is hun licht niet veel reiner

en stemt het je niet gelukkig, zoiets schoons te mogen zien?

Zie nu weer hoe donker de aarde is. Daar kent men geen zuivere liefde meer en geen trouw aan God. Alles wordt misvormd en de mensen hunkeren slechts naar aardse schatten en aardse roem, zoals die twee broeders. De mens wil vooruit, maar hij bewandelt het pad, dat hem naar omlaag voert.

Maar wij zullen trachten, dat licht helderder te maken en velen zullen ons helpen.

Mocht de aarde eens gaan stralen als de planeten hierboven, dan zou ook op haar weer zuivere liefde te vinden zijn en dan zouden de mensen weer leven naar Gods gebod. Dan zouden zij weer stralen, zoals God al Zijn kinderen wil zien stralen. Doch dit zal vooreerst nog wel niet gebeuren, want ze bestrijden elkaar; de ene broeder vecht met de andere. De een ontsteelt de ander zijn geluk en begeert en verwenst een ander zijn leven. Zo gaan zij voort op het pad, dat hen hoe langer hoe verder van de rechte weg afvoert. Ze zien in hun verblindheid Gods wegen niet meer en voelen de heerlijke, warme stralen niet, welke die wegen verlichten. Alles is koud en dor voor hen en ze hebben er geen behoefte aan, hun geestelijk peil te verhogen. Ze gaan achter elkaar het leven door, spelen verstoppertje voor elkaar en zijn bang elkaar hun goede eigenschappen te tonen. Ze durven dat niet meer en dragen hun kruis ook niet zichtbaar, om het openlijk aan eenieder te laten zien. Zo diep gezonken is het mensdom, zo troebel het geestelijk licht van de aarde, en zo onbegrepen de boodschap, welke Christus haar eens bracht.

Daarom trachten wij en duizenden, neen, miljoenen met ons, de aarde te verlossen, door haar opnieuw te overtuigen van een leven aan de overzijde van het graf, teneinde de mensen te brengen op de weg, die hen omhoog voert. Dit, mijn jongen, is het geestelijk voedsel, dat hen terug zal brengen tot God, ons aller Vader. Wij ontvangen Zijn liefde en kracht, en door Zijn liefde en wijsheid zijn wij in staat, hun ander licht en ook andere invloed te brengen, de heilige invloed uit de sferen.

Wij brengen hun het vruchtbare zaad, dat voedsel zal zijn voor hun ziel, dat groeien en bloeien zal tot hoog boven alle kwaad en dat hen terug zal voeren op de goede weg, die zij reeds lange tijd hebben verlaten en die hen dan weer bergopwaarts zal leiden."

Alcar stond als een standbeeld, met opgeheven arm, hand in hand met André en het was, alsof hij vol bittere smart tot God daarboven gesproken had, om vergeving te vragen voor de arme aarde en om kracht voor het werk, dat hij verrichten wilde.

„Het is niet gemakkelijk, mijn jongen, hierin verbetering te brengen, want de mens doet het liefst datgene, wat hem het gemakkelijkst voorkomt, datgene waaraan geen strijd verbonden is. Zo is nu eenmaal de mens en zo wordt hij, omdat hij niet durft te strijden, meegesleurd de duisternis tegemoet.

Steeds dieper zinkt hij, totdat hij in ellende dreigt onder te gaan en eindelijk om hulp vraagt en verlossing uit die ellende, welke hij zelf geschapen heeft, omdat hij van het rechte pad was afgedwaald.

En dan komen wij van hier om dat arme mensenkind te helpen. Doch eerst moet hij God om hulp vragen; eerder kunnen wij hem niet bereiken en kan hij onze toegestoken handen niet zien.

Maar wanneer hij de Vader om hulp gesmeekt heeft, gaat hij niet verloren, want God heeft al Zijn kinderen lief, de slechte zowel als de goede.

Zo zal eens de tijd komen, dat God al Zijn kinderen ziet in volmaakte liefde en reinheid.

Wanneer je later voorgoed hier komt, dan zullen wij samen het schone werk, dat de mensen geestelijk doet stijgen, voortzetten.

Kom, wij gaan verder."

André zag nog even terug naar de donkere schijf, die de aarde moest zijn. Daar beneden leefde hij, daar moest hij werken, de mensen overtuigen. Door de hulp van God, hun het licht brengen. Het beetje licht, dat de aarde als geestelijke kracht uitstraalde, moest hij helpen vergroten, opdat het eens een vlam zou worden.

Zo gingen ze een tijdlang voort en beiden waren in eigen gedachten verzonken.

André zag, dat Alcars gezicht straalde, hoewel hij nog droevig gestemd was.

Alcar zag hem aan en vroeg: „Denkt mijn zoon, dat ik bedroefd ben?"

„Hoe weet u, dat ik dit dacht?"

„Ik las je gedachten, André, of liever gezegd: je gedachten bereikten mij."

„Hoe is het mogelijk, Alcar!"

„Niets is er, dat voor ons onmogelijk is. Wij kunnen alles, wanneer wij maar willen. Om ons dit eigen te maken, moeten wij ons ontwikkelen. Dit is geestelijke kracht en dus: eigen bezit.

Hier is het in de eerste plaats nodig, de geestelijke taal te verstaan, want wanneer de mens hier aankomt, bezit hij niets meer van hetgeen op de aarde thuis behoort. Wij gebruiken de aardse taal wel voor de aarde, omdat we ons daar op die manier verstaanbaar moeten maken, maar begrijp me goed, André, we gebruiken hier alleen onze geestelijke kracht, dus ook voor de taal. Ik heb haar nodig, om met alles en allen in verbinding te komen, dus ook met mijn zes vrienden. Dit kan alleen door geestelijke kracht, omdat zij door alles heendringt en daarom op afstand te gebruiken is. Dit alles kan alleen bereikt worden door een sterke wil en een sterk concentratievermogen. Er bestaat aan onze zijde een nauw onderling verband, dat ons met het Hogere in contact brengt.

Kom, laat ons even trachten, met mijn vrienden in verbinding te komen."

Alcar haalde een voorwerp tevoorschijn, dat enigszins op een zijden doek geleek en gemakkelijk op te bergen was. Er liep een los snoer met enige contacten omheen. „Zie, dit is mijn ontvangapparaat; het draagt een grote kracht in zich, omdat het mij één kan maken met de almachtige Kosmos, waarin nog zo vele geheimen verborgen zijn. Dit toestel is op menselijke kracht ingesteld en één gemaakt met onze sterke wil en ons concentratievermogen. Het is dus aan mijn wil onderworpen. Zo zullen de beelden, die ik naar mij toe wil halen, gedwongen worden, zich zo scherp als ik wil zichtbaar te maken. Het instrument is van vloeibaar metaal gemaakt en het geheim ervan is nog alleen in de sferen bekend. Een vriend van mij heeft het ontworpen en, zoals hij zei, zal het in de eerste jaren nog niet aan de aarde worden gegeven. Wanneer ik mij nu met iets wil verbinden, dus één maken, dan houd ik de linkerhand links en de rechterhand rechts van de doek, met dit contact hier en die knop daar, aan de rechterzijde. Zo, André, nu ben ik één met de Kosmos. Het heelal heeft, zoals ik je zei, vele wonderen. Zo is dit een klein, maar nuttig wonder. Er zijn planeten, wier bewoners het reeds in eigendom bezitten en gebruiken. Maar die mensen zijn veel verder op de geestelijke weg, dus veel volmaakter dan degenen die op de aarde leven. Ik weet zeker dat als het aan de aarde werd gegeven, dit edele product gebruikt zou worden, om er anderen mee te vernietigen, want er werd aan de aarde reeds zoveel geschonken dat misbruikt werd voor oorlogsdoeleinden, wat natuurlijk geenszins de bedoeling was. Nu zal ik mij concentreren en alles, wat ik wil zien, dus dat, wat ik sterk in mijn gedachten opneem, zal op deze doek verschijnen, in kleur en vorm geheel, zoals het in de werkelijkheid is. We noemen het instrument hier een geestelijke spiegel, of ook wel toverspiegel, doch mijn vriend zei – en dat is ook zo – dat het gedachtentelevisie is. Let nu goed op; je zult iets schoons zien, maar spreek niet en kom achter mij staan. Zo, je kunt dan over mijn schouder heen zien."

André merkte, dat Alcar al zijn krachten inspande, maar niets bewoog zich meer aan hem. Enige ogenblikken zat hij doodstil en toen zag André op de doek niet alleen zichzelf, maar ook zijn kamer met alles wat daarin was, tevoorschijn komen, zo duidelijk, alsof het gefotografeerd was. De jonge mannen in het blauwe licht herkende hij dadelijk. Dit beeld bleef gedurende enige ogenblikken zeer helder, daarna zakte het enigszins weg, om tenslotte geheel te verdwijnen.

„O, Alcar, wat is dat prachtig. Ik heb mezelf kunnen zien op mijn kamer en ook uw helpers."

„Vond je het mooi, mijn jongen? Dit was het wat ik je wilde laten zien. Ook zou ik contact kunnen krijgen met Adonis en met hem spreken in geestelijke taal, al zijn we ver van elkander.

Er zijn ook nog andere wegen om met onze vrienden in verbinding te

komen, doch deze is volgens mij de beste, daar ik hier niemand voor nodig heb. Deze methode heeft me reeds vele diensten bewezen en je hebt kunnen zien, dat, toen ik mijn gedachten en wil enigszins liet verslappen, het beeld ook terstond zwakker werd.

Degenen, die met hun gedachten iets kunnen bereiken, zij, die zich concentreren kunnen, iets kunnen vasthouden, zij kunnen dit hiermee bereiken. Voor anderen heeft het instrument geen waarde. Alles komt dus neer op concentratie en sterke wil.

Wanneer mijn vriend het instrument aan de aarde mag geven, zal zij het door inspiratie ontvangen.

Beproef je krachten ook maar eens en denk intens aan je stoffelijk lichaam."

André deed dat, maar kon niets dan enige zwakke trillingen tevoorschijn brengen. Toen gaf hij het op.

„Ik breng er niets van terecht, Alcar."

„Het bewijs, jongen, dat je nog sterker moet worden. Je kunt het doel nog niet met je gedachten vasthouden en dat is ook niet gemakkelijk. Maar langzaamaan zal dat ook wel komen."

„Wie is Adonis, Alcar?"

„Dat is mijn helper en de leider van mijn andere vrienden. Je zult hem zien, wanneer we weer in je kamer terug zijn.

Nu wil ik nog even terugkomen op hetgeen ik zo-even gezegd heb in verband met het geven aan de aarde.

Wel zijn er op aarde kleine vorderingen gemaakt, maar de uitvinders, die mijn vriend als instrumenten gebruiken wil, zullen toch nog geduld moeten hebben, daar zij anders voor verkeerde doeleinden gaan werken.

We zullen nu rechtstreeks doorgaan naar de derde sfeer, de plaats waarheen ik met je gaan wil.

Er zijn zeven sferen, waarvan de eerste en de tweede veel gelijken op de aardse sfeer, zij het dan ook in geestelijke vorm. Maar daar begint men zich toch langzaamaan te ontwikkelen om de hogere gebieden te kunnen bereiken. Dit zijn geen louteringssferen meer; zij worden reeds tot de bestaanssferen gerekend.

Wat we willen zien is niet in deze sferen mee te maken; we gaan dus naar de derde sfeer. De mensen die daar leven, werken allen aan hun geestelijk peil. Velen hebben kort, anderen lang geleden de aarde verlaten.

Vele verrassingen heb ik voor je, André; we zullen er nu spoedig zijn."

„Ik hoor muziek, Alcar, waar komt die vandaan?

O, wat is dat heerlijk!"

„Je zult zostraks in de gelegenheid zijn, alles te horen en te zien, wat ons geschonken wordt.

De intelligenties, welke je zien zult, zijn voor deze gelegenheid uit ver-

schillende gebieden gekomen. Je zult hebben opgemerkt, dat we, vanaf onze laatste halte, zeer vlug zijn gestegen.

Toch heb je niets bijzonders kunnen waarnemen. Is het niet zo?"

„Ja, Alcar, ik heb niets gezien dan een lege ruimte."

„De aarde en de andere planeten zijn nu niet meer te zien. Wij zweven in de oneindigheid. Toch zijn we door andere sferen heengegaan zonder dat je daarvan iets hebt bemerkt; dit komt, omdat ik je alleen datgene wil laten zien, wat ik mij voorgenomen heb, daar het je niet mogelijk zou zijn, alles te verwerken. Het zou te veel voor je worden. Ook zouden we ons niet zo snel kunnen verplaatsen, wanneer ik je niet vasthield met mijn wil en mijn gedachten. Nu ben je daardoor beschermd en zult tegen alles bestand zijn, wat we zien en ontmoeten. Ik zei je reeds, dat we ons kunnen verplaatsen met de snelheid van onze gedachten, wat natuurlijk alleen mogelijk is voor hen, die aan deze zijde leven.

Het is mijn wens, dat je goed in je opneemt, wat je aanstonds zult zien, omdat je alles op aarde moet vertellen aan iedereen, die er maar naar luisteren wil. Prent alles goed in je geheugen, dan zal het, wanneer je op de aarde teruggekomen zult zijn, langzaamaan weer tot je doorkomen. Dan zal je alles bewust weer voor je zien, zoals je het hebt mogen beleven. Toch zal je het niet kunnen uitleggen, zoals het in werkelijkheid is. Dit is nu eenmaal onmogelijk in aardse taal om te zetten; men moet het zelf zien en aanvoelen. Toch zullen de mensen gelukkig zijn, wanneer je hun vertelt van het leven na de dood en hun de verzekering geeft, dat ze, wanneer ze op aarde een goed leven leiden, hier in het licht zullen komen en het hemelse geluk deelachtig worden. Eenieder komt naar hier, zoals hij innerlijk is en komt dan in de sfeer, waarin hij geestelijk thuisbehoort. Volgens de wet van oorzaak en gevolg zal men oogsten wat men gezaaid heeft. Zeer velen komen in ongelukkige toestand naar hier en moeten dan dikwijls lange tijd in de duistere, kille sferen vertoeven, voordat zij geestelijk verder kunnen komen en een hoger gebied bereiken. Anderen echter, die reeds gedurende het stoffelijke bestaan begrepen, dat het Gods bedoeling is, dit leven ten nutte van anderen te besteden en daarnaar handelen, zullen zich, na hun overgang, reeds dadelijk thuis voelen en gelukkig zijn in een sfeer, welke met hun innerlijk overeenkomt.

Ik kom hier nog eenmaal op terug, omdat het van onnoemelijk veel belang is. De mensen moeten weten, dat zij, die hun leven goed hebben volbracht, in de sferen van licht en liefde zullen wonen, maar dat degenen, die zichzelf hebben vergeten, in de sferen van koude en duisternis hun woonplaats zullen vinden. Zeg hun, André, dat ze hier alles zó zullen aantreffen, als dit met hun innerlijk leven op aarde overeenkomt.

Zo, nu zijn we in de derde sfeer aangekomen.

Je hebt zeker wel opgemerkt, dat het hemellicht ging veranderen. Zo zal

je dit in alle sferen kunnen waarnemen. Steeds mooier wordt het, steeds volmaakter; alles loopt ineen en is onderling verbonden in de grootste harmonie." Zij zagen nu vele intelligenties komen en gaan in grote colonnes en ook in kleinere groepen. Allen bewogen zich zwevend voort.

„Zijn dat allemaal mensen die nog op aarde leven, Alcar?"

„Gedeeltelijk, mijn zoon, doch de grote meerderheid bestaat uit overgeganen uit de gebieden hier beneden. Zij allen gaan naar het feest, waar ook wij heengaan, daar het hun toegestaan is, dit mee te maken. Dit is ook weer een machtig proces, een machtig weten, omdat ze niet worden geroepen, maar omdat ze dit aanvoelen door het hogere in hen. Dit wijst ons weer op de Almacht van God, die hier alles regelt, evenals op aarde.

Zie, nu zijn we op de plaats, waarheen we deze reis wilden maken, aangekomen. We zullen daar in het dal wel een plaats vinden, waar we alles duidelijk kunnen zien." André zag een prachtig land voor zich. De natuur geleek op die van de aarde, maar ze was veel zachter en schoner van licht, dat heerlijk op hem inwerkte.

„Wat is het hier rustig, Alcar."

„Allen, die hier leven, zijn gelukkig, al hebben ze, vanaf de aarde, pas de eerste sfeer bereikt, daar het leven in deze sfeer reeds op oneindig hoger peil staat dan op de aarde."

In het dal bevonden zich duizenden en duizenden intelligenties, die zich in een lange stoet hadden opgesteld, welke zich er doorheen kronkelde en in de verte nog slechts als een stip zichtbaar was.

„Kom, André, we gaan op die heuvel staan om de stoet te zien voorbij trekken."

„Wat is het hier mooi, Alcar!"

„Alles is in harmonie met het Oneindige en al deze mensen wonen in het huis, dat ze zich reeds op aarde hebben gebouwd. Dat is hier hun geestelijke woning."

„Wat gebeurt er nu eigenlijk, Alcar?"

„Dat zal ik je zeggen. Het dal is een wijdingsplaats, waar vele broeders hun geestelijke eed zullen afleggen. Ze bevinden zich in de stoet en zullen examen afleggen in de een of andere studie, waarin ze zich bekwamen; aanstonds zullen we dat kunnen zien.

Luister! De muziek, die je zo-even hebt gehoord, begint weer te spelen."

André hoorde heerlijke melodieën en zijn gehele lichaam trilde van deze machtige muziek. Hij voelde zich als werd hij opgenomen, als wilde ze hem wegvoeren naar hogere regionen.

Nog nooit had hij zoiets moois gehoord en hij was er diep van onder de indruk. Het kwam hem voor, dat het vreemde instrumenten waren, die bespeeld werden.

Alcar zag hem aan en bemerkte, dat hij schreide.

„Sterk zijn jongen, er komt nog meer, dat je diep zal ontroeren."

„Ik schrei van geluk, Alcar, en weet niet, hoe ik God zal danken en ook u, omdat ge mij hebt meegenomen."

„Je zult nog veel meer zien, maar je moet sterk zijn, want anders kan je onmogelijk alles in je opnemen."

Langzaam trok de stoet aan hen voorbij.

André zag nu vele geesten in mooie gewaden, verschillend van kleur.

„Hebben deze gewaden betekenis voor degenen die ze dragen, Alcar?"

„Ja, zeker. De meeste van deze geesten zijn verbonden aan een orde en de kleding, die ze dragen, is het symbool van hun geestelijke kracht. Al deze intelligenties komen uit hogere sferen dan deze."

André kon alles duidelijk zien.

Achter de muziek liep iemand, in een prachtig gewaad gehuld, die een lichtend kruis voor zich uit droeg.

„Wat is dat, Alcar?"

„Dit, wat je moet vasthouden met geheel je ziel, is het Goddelijk Licht, dat het kruis uitstraalt. Ik wist, dat we het zouden zien.

Dit is heilig, mijn jongen.

Dit is het zuivere, heilige licht, dat het kruis ons kan geven, want wanneer we het kruis zien, dan denken we aan onze meester. Dit is het Licht van de Volmaakte Zoon van God. Zijn Uitstraling."

Allen knielden nu neer, want het was hun, alsof de Heiland zelf in hun midden was.

„Knielen, André, en laten we God danken voor dit heerlijke licht."

Beiden knielden neer en dankten de Vader voor deze grote genade.

„Van alles, wat je hier zien zult, is dit wel het hoogste en het heiligste. Dit is geen licht, zoals een kunstenaar op aarde het om het kruis schildert als symbool van de goddelijke liefde, neen, het is het stralende, heilige Licht van Christus zelf.

Daarom wilde ik je meenemen. Door Hem hebben we al deze wijsheid, dit heilige licht, ontvangen.

Je zult dat kunnen begrijpen, omdat je nu zelf hebt gezien, wat het symbool van het kruis aan geestelijke kracht betekent.

Het volmaakte geluk, de heerlijkheid van het licht, dat Gods zoon, het volmaakte kind Gods, aan de mensen op aarde heeft geschonken."

André had zich aan Alcar vastgeklemd; het werd hem te machtig, te overweldigend.

„Kom, jongen, toon je kracht en luister.

Door de glans van dit licht zullen de ongelukkige geesten tot andere gedachten komen en trachten, zich zó op te werken, dat ze eenmaal waardig

zullen zijn het voor eeuwig te bezitten.

Hij, die het kruis draagt, is mijn leider geweest en hij is waardig het te dragen. Velen, die hier zijn, behoren niet in deze sfeer thuis, maar uit de eerste, tweede en vele andere sferen kwamen ze naar dit dal om het licht te aanschouwen, dat het kruis uitstraalt. Ze werden allen in de gelegenheid gesteld, dit feest bij te wonen en wanneer ze straks teruggaan, zal de drang om zich te ontwikkelen, zich bij hen openbaren.

Evenals gij worden ze geleid, daar ze anders zouden terugvallen naar de plaats, vanwaar ze gekomen zijn, omdat ze het licht en de warmte van deze sfeer niet zouden kunnen verdragen. Daarom moeten zij ook worden omstraald door het fluïde van hun leiders."

Naast de kruisdrager liepen twee jongere mannen, eveneens in prachtige gewaden gehuld, naar wie André met zeer veel belangstelling keek, daar ze elk een boek droegen, dat met prachtige linten en bloemen versierd was. Wat erop te lezen stond kon hij niet zien.

„Kan je het niet lezen, mijn zoon?"

„Neen, Alcar, ge weet dus weer, wat ik dacht."

„Ik las niet alleen je gedachten en wat erop die boeken staat, maar ook, wat de opschriften betekenen. Het zijn de levensboeken die ze dragen, welke wijsheid, kracht en liefde betekenen, wat met de aarde en verschillende andere planeten verband houdt."

Alcar vond het heerlijk, dat André alles wilde weten en dat hij aan zijn weetgierigheid kon voldoen.

„Hoe kunt ge dat weten, Alcar, op zulk een afstand?"

„Ook alweer door geestelijke kracht.

Wanneer ge later zover zijt en deze geestelijke kracht bezit, zal je eveneens, zoals ik, dit en nog vele andere dingen kunnen vaststellen.

Dit zal je dan kunnen, terwijl je nog op de aarde leeft; zover zal ik je ontwikkelen. Ik weet de betekenis, al heb ik die niet gelezen, alleen door concentratie."

Op deze beide jonge mannen volgde een vijftigtal jongelingen, die allen in paarsblauwe gewaden gehuld waren en vele ordetekenen op linkerarm en borst droegen.

„Wat betekenen die orden? Het zijn toch eretekenen, nietwaar?"

„Zeker, André, maar vergelijk ze niet met die van de aarde. Daar worden ze vaak zonder reden toegekend en ook dikwijls alleen voor materiële dingen en niet voor geestelijke daden.

Hoe of ze verdiend worden, wordt niet gevraagd. Alles wordt slechts door stoffelijke ogen bekeken en heeft met Gods wetten niets te maken.

Wat hebben deze orden voor waarde wanneer de mens geestelijk laag staat!

Begrijpt ge, wat ik bedoel, André?"

„Ja, Alcar."

„Wanneer ze niet geestelijk zijn verdiend, dan hebben ze hier geen waarde. Degenen, die in de sferen ordetekenen dragen, zoals deze jonge mannen, hebben ze geestelijk verdiend.

Ze zijn te herkennen aan hun licht, uitstraling en kracht en aan hun liefde voor allen en alles. Hun graden en titels zijn geestelijk, heilig bezit. Later zal ik daarop terugkomen; dan zullen we plaatsen bezoeken waar velen van de aarde zijn, die aldaar hun borst hadden getooid met eretekenen van metaal, alleen uit eigenwaan en ijdelheid.

Lang zou ik hierover kunnen spreken, doch laat ik je nu alleen nog zeggen, dat velen uitgelachen worden, wanneer ze pochen op hun vroeger bezit of op wat ze eens waren.

Velen van aanzien, volgens aardse begrippen, zijn hier in de donkere sferen en wat heeft het daar voor nut, zich op die wijze te tooien, wanneer alles donker is in hun ziel. Neen, uiterlijke glans heeft hier geen waarde meer; de mens moet innerlijk stralen.

Dit eerst zal hem tekenen als een mens, die geeft en alleen leeft, omdat hij Gods licht in en om zich draagt. Dan is hij mooi, dan draagt hij orden van geestelijke kracht en dan zal hij eenieder helpen. Daarom, mijn zoon, tooi je met Gods tekenen; dat zijn: wijsheid, kracht en liefde, in eenvoud en deemoed verdiend. Dan zal je de mensen kunnen steunen, die dan zullen begrijpen, dat alles liefde is. God gaf deze jonge mannen geestelijke orden, welke ze in eenvoud dragen, daar ze zich geven om goed te doen en alles willen liefhebben, wat Gods leven is.

Zo zullen ze nu weer examen doen in de machtige studie der levenswetten. Daarom werden deze boeken meegenomen."

André zag, dat stralend geluk op aller aangezichten te lezen was.

In het midden van het dal hadden zich enige praalwagens opgesteld, welke versierd waren met de schoonste bloemen van de sferen en als symbolen meevoerden: wijsheid, kracht en liefde. Alles was harmonisch samengesteld en vormde één geheel.

Naast de jonge mannen liepen de geleerden, die hen examineren moesten. Al deze geesten straalden geluk en wijsheid uit.

„Deze mannen, André, zouden op aarde oud zijn, maar wat is hier oud zijn, wat is hier tijd? Niets immers in vergelijking met de Eeuwigheid. Zij allen zijn jong, omdat ze geestelijke kracht bezitten. In de Eeuwigheid wordt men niet oud, omdat de geest eeuwig jong blijft." André vond alles overweldigend. Hij kon geen woorden vinden om te zeggen, hoe het hem te moede was. Het ene was nog mooier dan het andere, maar dit voelde hij wel: hier was hij in de Eeuwigheid, dat zag hij aan alles. Nu voelde hij volkomen zeker, dat God liefde is.

„Zij kennen de ware liefde, André, en ze bezitten die. Dit is hun grootste kracht; daarom zijn ze vol van geluk en van harmonische, heilige gedachten.

Daar de stoet nu naar gindse tempel, die je van hieruit zien kunt, optrekt, zullen wij ons haasten, om er eerder te zijn. Daar zal ik je nog iets moois laten zien, voordat de plechtigheid begint; anders hebben we daar geen gelegenheid meer voor. Daar is nog meer, dat indruk op je zal maken."

Onder het voortgaan vroeg Alcar, of hij niets bijzonders aan verschillende intelligenties had gezien.

„Ja, Alcar, ik weet, wat ge bedoelt. Toen we heengingen hebt ge daarover gesproken. Is het niet zo?"

„Juist, mijn jongen."

„Zeer velen heb ik gezien, niet alleen mannen, maar ook vrouwen, die het dubbele licht om zich heen hebben. Dit is het, wat ge bedoelt. Nietwaar, Alcar?"

„Het treft me, dat je dit zelf hebt kunnen vaststellen, want er zijn geesten, die al jaren en jaren hier zijn en het nog niet kunnen aanvoelen, en die evenmin kunnen zien, of zij met de geest van een stofmens, dan wel met een astrale geest te doen hebben. Dat wil zeggen: met de geest van een aardbewoner, ofwel met een sfeerbewoner. De lagere geesten kunnen dit ook niet aanvoelen, omdat ze op aarde de gelegenheid voorbij lieten gaan, zich geestelijk te verrijken, waardoor ze, bij aankomst in de sferen, geestelijk zeer arm zijn.

Hier zijn nu vele beschermgeesten, die, evenals ik, eropuit zijn, om hun instrumenten te ontwikkelen, hun alles te laten zien, zoals het in werkelijkheid is en hun de overtuiging te geven van de genade, die ons geschonken wordt, door hier te mogen leven.

Hier zijn we bij de „Tempel der Waarheid" aangekomen, die nu als examinarium wordt gebruikt. Wanneer we niet wisten, dat we in de sferen vertoeven, dan zouden we denken, dat dit bouwwerk door aardse handen werd opgetrokken. Het heeft zeer veel van een stenen tempel op de aarde, maar toch is er niets stoffelijks aan te ontdekken. Later zal ik je dit uitleggen en er een volledige verklaring van geven.

Wij onttrekken alles aan de Kosmos. Daarin zijn nog vele geheimen verborgen, niet alleen wat de bouwkunst, maar ook wat vele andere kunsten en wetenschappen betreft. Is het niet wonderbaar mooi, André? Zou men op aarde willen geloven, dat er in het Hiernamaals huizen, gebouwen en tempels te vinden zijn? Toch bezitten we hier alles wat maar denkbaar is, maar dan in veel volmaakter vorm, terwijl de substantie daarvan natuurlijk geestelijk gedacht moet worden. Zoals alles op de aarde in stoffelijke vorm, dus in grovere toestand, aanwezig is, zo is het in het rijk van de geest in geestelijke vorm opgebouwd.

Het gelijke trekt het gelijke aan. Wij sfeerbewoners zijn astrale wezens,

dus alles moet zich hier aan ons aanpassen. En naarmate de sfeer, waarin wij vertoeven, hoger is, naar diezelfde mate zal alles daarin volmaakter zijn, totdat in de hoogste gebieden het meest volmaakte, geheel etherische, bereikt wordt. Later zullen we ook dit punt nader bespreken; nu is er nog zoveel, dat je zien moet, omdat het je geestelijk vooruit moet brengen. Laten we dus naar binnen gaan."

Ze betraden een grote hal, waarin reeds vele intelligenties aanwezig waren.

Ook hier zag André vele geesten, die nog op aarde leefden en dus uitgetreden waren. Het was er volkomen rustig en stil. Duidelijk voelde hij, dat alles door een machtige hand bestuurd werd.

In het midden van de tempel bevond zich een grote fontein, omringd door prachtige bloemen, schoon van kleur. Daarachter stond een spreekgestoelte, eveneens met bloemen versierd. Het was een weelde van schoonheid, welke hem weer diep trof. Het geheel was een volmaakte bloementuin. Het midden van de fontein werd ingenomen door een symbolische voorstelling; het opspuitende water werd over alle planten en bloemen heengesproeid. Alles kreeg zijn deel; niet één plantje werd vergeten. Alles werd in harmonie en liefde gedrenkt. De grote bloem kreeg iets meer dan de kleinere en de grote plant weer meer dan de kleinere plant; alles werd zó besproeid en kreeg zoveel, als met grootte en behoefte overeen kwam.

„In alles is harmonie, mijn jongen, en het is opvallend, dat iets, dat op aarde toch heel gewoon lijkt, hier door eenieder zo anders wordt aangevoeld. Dit komt weer, omdat allen hierop zijn afgestemd. Dit is de grote bekoring, die ervan uitgaat. Dit moet de mens voelen. Is het niet prachtig, André? Je ziet, dat het eenieder vasthoudt. Zij, die haar hebben gemaakt, zijn hogere geesten, die zeer zeker de harmonische, geestelijke kracht, welke ze in deze fontein hebben gelegd, in hoge mate bezitten, want zij spreekt tot ons en dwingt ons aan God te denken, omdat Hij in alles is en in Zijn wijsheid en harmonische kracht door het geestelijke in ons begrepen moet worden. Zij leert ons dus alles harmonisch te doen, zoals God het van ons verlangt. Zeer zeker heeft deze fontein een diepe betekenis."

„Ik voel, Alcar, dat ze met deze bedoeling gemaakt werd."

„Ook deze opmerking is zeer juist.

Ik zei je zo-even reeds wat ze ons leert, nietwaar? Je ziet, dat allen die hier aanwezig zijn, door haar invloed worden vastgehouden. Dit is het grote mysterie, dat in alles ligt, dat met het Goddelijke verband houdt. Gods wegen en wetten zijn voor de mens ondoorgrondelijk. Toch is alles eenvoudig, wanneer men één wil zijn in harmonie met God. Dit wil niet zeggen: persoonlijk met God, maar ik bedoel, zó te leven, als Hij het al Zijn kinderen voorhoudt. Zo is deze fontein de symbolische voorstelling van de mens, welke harmonie, wijsheid, kracht en liefde betekent."

„Nu begrijp ik alles, Alcar."

„Gelukkig, mijn jongen. Wanneer wij één willen zijn met God, dan voelen we, dat er contact bestaat, dat we Hem liefhebben, Zijn kind zijn, zoals het behoort. Wij moeten allen Gods kinderen zijn, die hunkeren naar wijsheid, kracht en liefde. Dan gaat de mens vooruit, dan straalt hij.

Zij, die aanstonds komen, zullen ook de bedoeling van deze symbolische voorstelling begrijpen. Voor hen zijn deze woorden goed gekozen: 'En vergeet niet één halmpje op uw akker, waar alles, al is het nog zo nietig, recht heeft om te bestaan, recht heeft om te leven.' Is alles je duidelijk, André? Zij besproeit alles en vergeet niets. Zo moeten wij ook alles in liefde doen. Dat is ons geestelijk voedsel en onze kracht. De geestelijke leraren zullen hun leerlingen in alle harmonie duidelijk maken hoe de fontein haar werk voltooit. Dit kunnen zij door hun onderlinge liefde tot God. Zij bewandelen in alles de weg van de liefde, omdat de liefde het hoogste is en het heiligste, door Hem geschapen. Dadelijk zal een der leiders spreken tot hen, die examen doen, hen, die hier leven en hen, die, evenals gij, van de aarde gekomen zijn, om dit mee te maken. Hij zal allen wijzen op de grote innerlijke kracht, welke ze bezitten."

Trompetgeschal weerklonk nu, ten teken, dat de gehele stoet was aangekomen en dat kon worden aangevangen. Op het spreekgestoelte had een van de geleerden, in een prachtig gewaad gehuld, plaatsgenomen. Boven hem hing het lichtende kruis, dat nu, als teken van reinheid, met witte lelies was versierd. Dit was het heilige, zuiver-witte licht, dat Christus uitstraalde als volmaakte Zoon van God.

Het werd doodstil en allen knielden, het plechtige, heilige ogenblik was gekomen.

André was er diep door ontroerd.

„Deze leider is hier bekend als een Geest van Liefde, welke erenaam hij door daden verdiende. Hij zal spreken over „Zelfvertrouwen", André; ook dit weet ik reeds. Allen zal dit steun geven en kracht voor hun ontwikkeling."

Met heldere, klankvolle stem begon de spreker:

„Mijn zusters en broeders! Gij, die examen gaat doen, gij, die nog op aarde woont, maar ook gij, die reeds aan deze zijde leeft, gij allen, die belast en beladen zijt, tot u allen wil ik spreken. Wanneer het u te zwaar wordt in het leven en ge weet niet waarheen, hebt dan vertrouwen. Elke strijd in het leven is moeilijk, maar ik zeg u: het hoofd omhoog, de blik naar God, de blik naar Gods Licht. Die weg gevolgd, dan zult ge veel, zeer veel bereiken. Zusters en broeders! Hebt goede moed. Wij willen u helpen om door de zware strijd heen te komen. Ik kom als uw vriend in uw midden en breng u woorden van steun en van troost. En het is mij een behoefte, u het vertrouwen in uzelf te schenken, want wat is een mens zonder zelfvertrouwen! Is dat niet een wrak

op de levensoceaan? Het zelfvertrouwen in alle wetenschap, dat u in staat stelt iets te bereiken, iets tot stand te brengen, is dat niet het essentiële in 's mensen bestaan, hier in de sferen en op aarde? En dit dient dan, om de blik te wenden naar het hogere in ons zelfvertrouwen. Het woord is zo eenvoudig. Vertrouwen in uzelf. Dat wil zeggen: eerst uzelf binnenste-buiten keren en dan zien, wat er voor goeds aan is en wat als onbruikbaar beschouwd moet worden. En als ge dan wat zelfvertrouwen hebt overgehouden, dan rust op u de zware taak u te verdeemoedigen, om het kleine beetje dat goed in u is, te doen groeien. Dit maakt de geest en het omhulsel van de mens op aarde mooi. Maar wees dan vooral voorzichtig, dat uw zelfvertrouwen nooit in eigenwaan ontaardt en waakt daar steeds voor. Zelfvertrouwen is de bron van energie, die uw weg moet voeren naar het goede. Gebrek aan zelfvertrouwen maakt u klein, maakt u nietig en geeft u een gevoel van minderwaardigheid. Zelfvertrouwen geeft u kracht, niet alleen voor uw maatschappelijke positie, doch het moet in de eerste plaats de bron zijn, waarin alles, wat goed is in het leven op aarde en in de sferen, zijn voeding vindt. Het geldt dus niet alleen de mens in zijn aardse beslommeringen, maar ook, en wel in de eerste plaats, in zijn liefde tot Gods Schepping, tot Gods Almacht, tot zijn medemensen en tot het goede. Dat alles hebt ge nodig, hier en op aarde. En wanneer God u een opdracht geeft, al is die nog zo moeilijk, dan moet ge die aanvaarden en vertrouwen, dat ge haar volbrengen kunt. En dan zult ge het heilige daarvan aanvoelen en zeggen: 'Wat ben ik dankbaar, dat God mij die opdracht heeft gegeven en dat ik die mag vervullen.' Dan, geliefden, is uw zelfvertrouwen gegroeid en sterker geworden en ge voelt na al uw strijd en moeilijkheden, dat ge kracht vergaard hebt om de u opgedragen taak te volvoeren en daardoor zelf geestelijk hoger zijt gekomen. Dan is u het zelfvertrouwen weer gegeven en kunt ge alle sombere gedachten van u afzetten en beseffen, dat God het was, Die u deze kracht schonk en dat Hij u het werk opdroeg, maar tevens begrijpen, dat uw goedertieren Vader niets van u verlangt, dat ge niet volbrengen kunt. Heb vertrouwen in de overwinning van uw levensstrijd. Heb vertrouwen ondanks de moeilijkheden, die ge allen in uw levenspad verwerkt zult vinden. Maar hebt vooral vertrouwen in de Liefde, welke God, als grootste gave, de mens geschonken heeft. Zelfvertrouwen en zelfkennis leiden u vanzelf naar Gods heilige Liefde. Voor u allen is de levensstrijd niet gemakkelijk, maar weet, dat, hoe zwaarder de strijd is, hoe schoner de overwinning zal zijn. Want slechts degenen, die, ondanks alle moeiten en zorgen, willen zegevieren, zullen Gods zegen ontvangen. Aan Gods wil zullen zij zich onderwerpen, alles goedvinden en alles aanvaarden. Want degenen, die geen strijd kennen, kunnen ook niet stijgen. Zij zinken al dieper en dieper, want ze missen dat éne, wat een mens nodig heeft om zichzelf te zijn. Dat is het zelfvertrouwen. Strijd uw strijd voor het goede, maar zorg, dat ge als

overwinnaars daaruit tevoorschijn treedt en dat het vertrouwen in u is, het goede in u wakker te doen worden en wakker te doen blijven. Heb zelfvertrouwen, heb zelfvertrouwen, dan zult ge ook op God vertrouwen. Maar al lijkt deze levensles u waar, ze is toch dikwijls zo moeilijk op te volgen, nietwaar? Denk er dan steeds aan, dat ge kinderen zijt van de Almachtige Vader, Die de Zijnen in al hun lasten en zorgen nooit vergeet, maar hen steunt in donkere tijden, zowel op aarde als in de sferen. Daarom, zie vol vertrouwen op tot Hem, Die ge uw Vader noemt. En mocht ge al eens het hoofd buigen en uit het diepst van uw hart zeggen: 'Vader, ik kan niet meer', richt u dan daarna weer op en ziet op al uw zorgen neer. Dan bekijkt ge ze toch weer anders, want dan heeft God, in Zijn grote goedheid, u het ontbrekende zelfvertrouwen teruggegeven. Mens, bid veel; voor uw werk en voor uw studie. Bid in vreugde, maar ook in moeilijkheden. Bid, wanneer ge kunt en wil het steeds. Bid om zelfvertrouwen, want weet, dat ge zonder dat geen kind van God kunt zijn. Bid, dat het u nooit ontnomen wordt, want dan zoudt ge ondervinden hoe nietig ge zijt, omdat ge dan slechts zoudt zijn: stof zonder kracht. Ik bid tot ons aller Vader u te helpen, te steunen, te sterken en u te schenken: wijsheid, kracht en liefde. U het zelfvertrouwen te geven, dat ge nodig hebt om het goede te kunnen bereiken. Moge Gods zegen op u allen rusten. Amen."

Diepe stilte volgde op de toespraak en het gebed van deze hoge intelligentie.

Daarna betrad een andere geest, in een anderskleurig gewaad, het spreekgestoelte en sprak de volgende woorden tot de aanwezigen:

„Mijn geliefden, zusters en broeders! Ook ik wil enige woorden tot u spreken. Wanneer alles u te zwaar wordt in het leven, hier in de sferen zowel als op aarde, bid dan, bid, bid. Liefde is het hoogste, het allerhoogste, het heiligste en het aller- allerheiligste. God zegent u voor elke overwinning op uzelf behaald. Maar het is moeilijk en vele malen komt ge voor nagenoeg onoverkomelijke gevallen te staan. Maar God zegt dan: 'Ge moet mijn wil doen' en ge antwoordt: 'Mijn God, ik kan niet.' Maar God zegt onverbiddelijk: 'Ge moet' en steeds weer voelt ge Zijn onwrikbare wil. 'Ge moet, mijn kind; zo moet het, Ik wil het zo.' Dan denkt ge, dat ge niet kunt en ge wilt u verzetten tot het uiterste. Maar God houdt aan en eindelijk zijt ge zover en dan buigt ge het hoofd voor Gods strenge, maar heilige wil en ge hebt de overwinning op uzelf behaald in de zo bittere, zware en pijnlijke strijd, die u hartebloed kostte. En toch, ge moest. Dan legt God u heel zacht de handen op het gebogen hoofd en zegt: 'Goed zo, Mijn kind, Ik ben bij u.'

Voor u allen komen deze moeilijke uren; ontloop ze niet, want ge kunt er toch niet aan ontkomen. Zie de zuivere strijd onder ogen en tracht niet eraan te ontkomen, want niet uw wil, maar Gods wil moet geschieden. Amen."

Allen waren diep ontroerd en voelden de heilige invloed van de woorden, die hun hier tot steun en kracht gegeven werden. Ook André was zeer geroerd door de innige, maar toch zo eenvoudige gebeden, door de geestelijke steun en door alles, wat hij in de sferen mocht aanschouwen. Het werkte diep op hem in en in zijn hart dankte hij God vurig voor deze blik in de Hogere Wereld.

„Kom, André, nu is het onze tijd om heen te gaan."

„O, Alcar, wat is het mooi, wat is het hier heilig. Als ik hier mocht blijven, wat zou ik dan gelukkig zijn!"

„Dit komt later, mijn zoon; wanneer ge voorgoed hier komt, zult ge voor eeuwig gelukkig zijn. Dit feest gaat door en nog meerdere geleerden zullen spreken, doch wij moeten terug naar de aarde.

Voordat wij heengaan, verzoek ik je echter alles goed in je op te nemen, opdat je het op aarde zult kunnen vertellen."

André keek nog eens naar allen, die om hem heen waren en naar de heerlijkheid der sferen.

„Hiervan te scheiden is wel zeer moeilijk voor me, Alcar."

„Voel alles goed aan, jongen; ook de heerlijke invloed uit deze sferen moet je bewaren, omdat we vooreerst hier niet zullen terugkeren; tenminste, voorlopig zal je dit alles niet meer zien."

Zwevend gingen ze de aarde tegemoet.

„Wij hebben nu nog twee uren de tijd, welke wij zullen gebruiken om onderweg het een en ander te bespreken en op te nemen. Nu zijn we weer op dezelfde hoogte als op onze heenreis, toen we de aarde konden zien, doch nu in tegenovergestelde richting. Want zie, nu staat ze boven ons, zoals je op aarde de zon ziet. Kijk in schuine richting omhoog. Dat is de aarde."

Weer zag André de planeet met haar donkere uitstraling. „Haar bewoners zoeken steeds naar donkere dingen, André, en vergeten zodoende het licht te vinden, dat hun geestelijk voedsel moest zijn. De een misgunt de ander, hetgeen hij op eerlijke wijze heeft verdiend. Men is niet tevreden met een behoorlijke winst, maar tracht zoveel mogelijk bij elkander te brengen ten koste van zijn zusters en broeders, wie hij daardoor veel leed en smart bezorgt. Zo sleept de mens zich door het leven. Zo leeft hij in een donkere hel, die hij toch niet zien wil. Nu kan je het grote verschil zien tussen de invloed, die je in de derde sfeer hebt waargenomen en die, welke de aarde uitstraalt."

„Er wordt op aarde toch gebeden, Alcar. Heeft dit dan geen waarde, helpt dit dan niet? Kunnen de gebeden, tot God opgezonden, de aarde niet verlichten?"

„Veel wordt er gebeden, mijn jongen, heel veel, maar niet in eenvoud en deemoed, want de mens bidt steeds voor zichzelf. Zijn gebeden dringen niet tot God door. Natuurlijk wordt er gebeden, maar er zijn er maar weinigen,

die een gebed opzenden, dat vrij is van eigenliefde en eigenbelang. De meeste gebeden, die langs ons gaan – want een gebed klimt langs ons op tot God – zijn vol vragen, vol egoïstische gedachten. Men zoekt niet Hem, maar men zoekt in de eerste plaats zichzelf. De een vraagt om geld en de ander om wijsheid. Weer een ander om een oorlog te winnen. Zo gaat het maar verder. Men vraagt om wijsheid, om ze te gebruiken voor het kwaad, dat vloekt met de wetten van God. Zo wordt er gebeden, mijn jongen. Je hebt zo-even gehoord, hoe eenvoudig de hoge geesten ons toegesproken en gebeden hebben. Ook wij zullen God danken en in eenvoud trachten Hem te naderen. De mensen weten niet meer, hoe ze God moeten liefhebben en hun gebeden komen niet uit het diepst van hun hart. Voordat we van elkander gaan, zullen we ons gebed in eenvoud tot God opzenden, zoals het behoort. Zoals een kind bidt tot zijn vader. Kom, kniel naast mij neer en laten we God danken, dat Hij ons het geluk heeft geschonken, dat we door Zijn genade de mensen op aarde kunnen helpen. We zullen danken voor de steun en de kracht, welke wij in de sferen hebben ontvangen."

Dicht bij elkander, schouder aan schouder, baden zij tot God en André hoorde Alcars stem trillen, toen hij sprak: „Almachtige Vader. Vele dagen zijn verlopen, al verzonken ze in de Eeuwigheid. Lief en leed is ons geworden en steun is ons deel. Wij danken u, Vader, want we zijn zwak. Wij zijn zwak, omdat we willen en zo heel vaak niet kunnen. Vader, we zijn zwak, omdat wij mensen zijn, maar we willen naar het hogere, Vader, en er is een heilig roepen in ons hart, een kreet om steun, en we voelen, hoe de geest ons omklemt en ons naar het hogere opvoert. Heb genade, Vader, voor onze zonden. Gij Almacht van liefde, leid ons en sterk ons. Gij drijft ons voort, rusteloos voort op ons pad, om te zoeken en te vinden. Wij danken U, Vader, voor alles in ons leven, voor vreugde en smart, voor geluk en leed. Vader, Gij moogt ons alles laten dragen, maar verlaat ons niet. Wij weten, dat Gij tot ons gekomen zijt in Uw almachtige Liefde. Wij weten, dat Gij ons zult steunen en ons zult vergeven en daarom, Vader, danken wij U. Wij smeken U genade af voor onze zonden en we zullen trachten, U te naderen. Vader, nogmaals, vergeef ons onze schulden en onze zonden. Werp van ons af de sluier van het boze en laat ons komen in Uw Vaderhuis. Wij danken U. Amen."

Wenend zag André zijn leider aan. De emotie werd hem te sterk. Hij voelde, dat Alcars gebed eenvoudig, maar zeer innig was; hij kon zich niet meer inhouden en viel zijn leider om de hals, vol van geluk en van liefde tot zijn Almachtige God.

„Schrei maar, André, schrei maar, jongen. Flink te kunnen uithuilen is ook wel eens goed. Schrei maar. Het is een bewijs, dat je hart vol emotie is, omdat je het hoofd hebt gebogen, omdat je God eerlijk om vergiffenis hebt gevraagd. Het zal je sterken; wees gerust. Zo, is het nu beter? Ben je nu weer

sterk genoeg, om alles te dragen?"

„Ja, Alcar, maar het is allemaal zo veel voor me."

„Dat is het, mijn jongen. Maar kom, we moeten nu gaan. Dit was het gebed, dat ik reeds als kind, toen ik nog op aarde leefde, tot God heb opgezonden en steeds voelde ik, wanneer ik het uit het diepst van mijn hart uitsprak, grote rust en vrede over mij komen. Steeds heeft het mij gesterkt, want wanneer men deemoedig, zonder eigenliefde, bidt, wanneer we het kruis, dat God ons te dragen geeft, op de schouders nemen, dan zullen we kracht vinden in het gebed en het zal ons troosten, meer en meer. Mor en klaag niet als het je ooit te zwaar wordt in het leven. Door strijd zal je wijzer worden en geestelijk groeien, want wanneer het nooit donker om je heen was, dan zou je het licht niet kunnen waarderen.

Zo zouden we wel uren en uren kunnen doorpraten, maar het wordt nu de hoogste tijd."

In zeer korte tijd waren ze nu weer in André's ouderlijk huis terug. Alles was er nog in diepe rust en Alcars helpers waren nog in zijn kamer; onmiddellijk traden ze naar voren om hun broeder te begroeten.

„Hebt ge mijn berichten begrepen, Adonis?"

„Ja, broeder."

André wist nu, wie Adonis was. Deze keek hem glimlachend aan en vroeg, of alles, wat hij beleefd had, indruk op hem gemaakt had.

„Ik weet niet, wat ik moet zeggen. Woorden schieten te kort om een beschrijving van al deze schoonheid te geven."

Adonis en zijn vrienden gingen nu heen, nadat Alcar gezegd had, hen straks voor nieuw werk te zullen waarschuwen. Toen voelde André, dat het ogenblik van afscheid was aangebroken en een angstig gevoel maakte zich van hem meester. Hij moest nu weer scheiden van zijn geliefde leider en kon zijn tranen niet meer bedwingen.

„Stil, André, sterk zijn, jongen. Wij gaan immers niet voor eeuwig van elkander. Het is maar voor een kleine poos, dan zal je mij weer zien van geest tot geest. Ik ben toch steeds aan je zijde; je hoort en ziet mij immers toch. Dit is het einde van je eerste reis, bij uittreding naar de sferen gedaan. Wees sterk; we zullen vaker gaan, meerdere reizen gaan doen en hopen, dat ze alle slagen zullen. Voordat je nu in je lichaam terugkeert, ontdoe ik je weer van mijn fluïde en mijn sterke wil, want wanneer ik dit zou vergeten, dan zou zich morgen een vreemd verschijnsel bij je voordoen. Wanneer ik je niet bevrijdde van mijn fluïde, dan zou dit doordringen tot in je stoflichaam, hetgeen je sterk (zou) voelen en je in je aardse werk belemmeren zou. Dit moet ik natuurlijk voorkomen en zorgen, dat je rustig zult ontwaken na deze eerste reis. Het neerdalen in je lichaam zal een geringe schok veroorzaken, die niet voorkomen kan worden, hoe ik ook mijn voorzorgsmaatregelen zal toepas-

sen. Na je ontwaken zal alles, wat je in de sferen gehoord en aanschouwd hebt, langzaamaan weer in je herinnering terugkomen."

Nu voelde André zich vreselijk moe worden.

„Wat betekent dat, Alcar?"

„Dit betekent, dat ik je heb vrijgemaakt van mijn fluïde en mijn sterke wil. Je was op de sferen afgestemd en nu is je geesteslichaam weer bereid in het stoflichaam neer te dalen."

Daarna werd hij huiverig; toen was alle moeheid verdwenen.

„Ziezo, André. Ik heb je nu gedemagnetiseerd, wat ik bij ons heengaan eveneens heb gedaan. En nu vaarwel! Hier is je kleed, je stoffelijk omhulsel."

Nog eenmaal knielde André voor zijn geestelijke vriend neer, hem dankende voor alles, wat hem was geschonken.

Plotseling werd het donker voor hem en zag hij zijn leider niet meer. Weer voelde hij, dat hij omhoog ging; het was precies alsof hij werd opgetild. Daarna was het alsof hij daalde. Toen kon hij zich niets meer herinneren. Met een schok werd hij wakker, sprong overeind en zag, dat het pas zeven uur in de morgen was. „O", dacht hij, „dan heb ik nog even de tijd." Zijn lichaam voelde klam aan en zweetdruppels stonden op zijn voorhoofd. Hij meende vast geslapen te hebben, want zijn ogen waren zwaar; ook voelde hij een band om het hoofd. Doch weldra was hij weer in diepe rust verzonken. Later kwam moeder hem wekken en met een uitgerust lichaam ging hij naar beneden.

De gehele morgen ging stil voorbij. Niets hoorde hij; alles was rustig om hem heen; maar in de middag, toen hij wat zat te mijmeren, zag hij plotseling Alcar naast zich staan.

„André", hoorde hij hem zeggen, „ben je moe? Luister, ik heb je iets te zeggen. Je weet zeker, dat je vannacht met mij in de sferen bent geweest. Vandaar voel je die band om het hoofd, welke nu spoedig verdwijnen zal. Morgen zal je je alles weer herinneren. Dan zal je je beter kunnen concentreren en begrijpen, wat wij samen hebben gezien. Nu wil ik een tekening maken."

André legde papier en pastels klaar en in korte tijd was hij in beslag genomen. Er werden vreemde bloemen getekend, maar toen dat stuk klaar was, kwam het hem voor, dat hij die bloemen kende. Waar had hij ze reeds eerder gezien? Dit kon hij zich niet goed herinneren. Het waren in ieder geval geen bloemen van de aarde, want ze waren vreemd van vorm.

Het waren geestelijke bloemen, vertelde Alcar. Prachtig van kleur waren ze en in een half uur gemaakt. Wat was zijn geestelijke leider goed voor hem!

„Ik heb je met een bijzondere bedoeling in beslag genomen en kon dit niet beter doen, dan door je in trance te brengen.

In de tijd, dat ik je organisme gebruikte, werkte ik tevens op je stoffelijk lichaam in; de band om het hoofd en de moeheid zijn thans verdwenen.

Door gebruik te maken van je organisme heb ik je vrijgemaakt van alles

wat je hinderde. Dit kan alleen hij doen, die van de hogere krachten gebruik weet te maken en daarop zelf is afgestemd. Dit is de bescherming, die we aan Gods goedheid te danken hebben. Nog dit, André: wat je nu in je onderbewustzijn draagt, is je bewust gegeven in de sferen. Ik zal je helpen, met de herinnering eraan in je te doen opleven."

Alcar ging heen.

Ook dit was weer voorbij. En niet alleen geestelijk was André rijker geworden, maar ook had hij een mooie tekening ontvangen, welke door geesteshanden was gemaakt. Nadien ging een korte tijd voorbij, waarin zijn mediumschap snel ontwikkeld werd. Ook zijn helderziende toestand ging sterk vooruit en vooral in het zien en aanvoelen van ziekten maakte hij grote vorderingen.

De stoffelijke dingen waren bijzaak voor hem; uit alles haalde hij slechts de geestelijke waarheden. Alcar wilde, dat ook zijn psychometrische gave hem zou helpen bij het aanvoelen en vaststellen van ziekten en het genezen daarvan.

De resultaten waren schitterend. Velen kwamen naar hem toe, wie hij door zijn mediamieke gave, door feiten kon aantonen, hoe goed het voor de mensheid zou zijn, wanneer echte krachten werden aangenomen, dat wil zeggen: diegenen, welke deze gaven bezitten, wat voor menig mens een steun en een zegen zou zijn.

Het overgaan

André's tante was reeds enkele jaren ziek; soms kwam er enige verbetering in de toestand, maar meestentijds ging het haar slecht. Lichamelijke schoonheid bezat zij niet, maar men hield van haar om haar mooi karakter, omdat zij altijd trachtte, de mensen op te beuren en te helpen; te geven, zoveel zij kon. Volgens de mening van de dokter kon zij nog enige tijd leven, maar van Alcar kreeg André de mededeling, dat hier geen genezing mogelijk was en zij spoedig zou overgaan.

Gedurende de laatste maanden had André veel voor haar gedaan; het gaf haar steun en ze vond het heerlijk, wanneer hij bij haar kwam, om haar te helpen.

„Jongen", zei ze altijd: „Je hebt iets moois. Je zult nog vele mensen kunnen helpen." Vaak gaf ze hem iets voor andere zieken mee. Hij hield veel van haar; ze was zo lief en goed.

Alcar had hem gezegd, dat de ziekte deze week verergeren zou; hij zou hem wel nader vertellen, wat hij moest doen.

Moeder had er veel verdriet van, dat voelde hij wel.

Hij vond het zelf niet zo erg, dat tante sterven moest, want in het Hiernamaals zou zij gelukkig zijn. Zij had immers genoeg geleden. Wanneer zij heenging, zou zij verlost worden van al haar lijden en weer gezond worden en kunnen lopen, wanneer zij het stoffelijk kleed had afgelegd.

André sprak veel met moeder, wanneer zij terneergedrukt was en de droefheid haar overmande.

„Toe, moeder, wees toch niet zo bedroefd. Zij zal immers gelukkig zijn. Over haar behoeft u geen zorgen te hebben; zij is een goede vrouw, een bijzonder mens en zij zal niet ongelukkig zijn, omdat zij bereid is te sterven en heen te gaan. Voor haar is het een verlossing. Gelooft u mij?

Heb vertrouwen, moeder; God zal u de kracht geven, om dit te dragen. Maak het voor uzelf niet moeilijk; Alcar zal ons helpen. Wat doet de geestenwereld al niet voor ons. Wat hebben wij de laatste tijd toch veel ontvangen! Kom, laten wij sterk en dankbaar zijn. Tante heeft lang genoeg geleden; zou u haar hier willen houden, waren haar smarten niet groot en zou u willen, dat zij daar zó moest blijven liggen? Neen immers, dat wilt u niet. Daarvoor houdt u te veel van haar. Wat is de dood voor haar? Zeggen al mijn woorden u dan niets en die van Alcar? Is de dood geen verlosser, wanneer men weet, dat het leven eeuwig is? Toon nu, dat u weet. Kom moeder, schrei niet meer."

André sprak haar moed in, omdat zij zoveel hield van haar zuster, die nu van haar zou heengaan.

„Ja", dacht moeder Hendriks, „André heeft gelijk."

Jaren achtereen had de zieke steeds te bed gelegen en nu zou het einde komen. Haar jongen gaf haar moed en kracht, dat voelde zij wel, om het verlies te dragen. Hij sprak met de overtuiging van iemand, die weet.

's Zondags waren zij steeds tezamen. Hij ging nergens heen en vrienden had hij maar weinig. Het waren maar enkelen, met wie hij kon spreken over deze dingen, waarvan hij zo vol was; waar hij zich geheel voor gaf. Men begreep hem toch niet en hij voelde er niets voor, om te doen, wat anderen wilden.

Neen, dat kon hij niet meer, nu hij zoiets moois had ontvangen. Zij spraken slechts over aardse onbenulligheden en die interesseerden hem niet meer. Tot deze mensen voelde hij zich niet aangetrokken en zocht hen dan ook niet meer op. Zij wilden hem zo gaarne meenemen op de weg, die doelloos door het leven leidt. Hij voelde zich gelukkig met al de geestelijke schatten, welke Alcar hem gegeven en geleerd had en hij ontweek die anderen, omdat zij niet anders wilden doen, dan wat gemakkelijk was. Al deze mensen moesten dan maar leven, zoals zij het leven zagen; hij deed daaraan niet mee. Hij wilde leven, zoals hij voelde, dat het moest, bewust. De meeste mensen leefden niet zelf, maar werden geleefd door de wil van anderen. Hij had een afkeer van mensen, die trachtten hun wil op een ander over te brengen, een ander te dwingen datgene te doen, wat zij wilden. Ook vond hij het verschrikkelijk, wanneer hem geschenken werden aangeboden, waarbij eigenbelang in het spel was; dat voelde hij dadelijk en dan hadden deze geen waarde meer voor hem. Wat niet werd gegeven met liefde, uit het hart, zou de ontvanger binden en hij kon onmogelijk blijven omgaan met deze soort mensen, die hem op die manier hun wil zouden willen opleggen. Hij voelde zich onrustig in hun gezelschap. Dan was het beter, alleen te staan en de weg te gaan, die hem was getoond; eerlijk en rechtuit in ware liefde tot God. De mensen moesten geven uit liefde, niet om aardse goederen of wereldse invloed te verkrijgen, of voor de uiterlijke vorm; noch om dankbaarheid te ontvangen. Hij wilde leven, zoals Alcar het hebben wilde.

Vervuld van deze gedachten, kwam hij op een morgen beneden, waar hij zijn moeder alleen trof. Na goedemorgen te hebben gewenst, vroeg hij: „Waar is vader?"

„Vader is naar de kerk; ik ben er al geweest, ik was in de mis van zevenen."

Moeder keek hem aan, maar zei verder niets. André voelde wel, waarop moeder doelde; de kerk liet hen geen rust. Na ontbeten te hebben, kleedde hij zich aan. „Is het goed weer, moeder?"

„Ja, jongen, het is heerlijk buiten."

„Goed, dan ga ik een wandeling maken. Tegen twaalf uur kom ik terug, hoor moeder."

„Goed, André." Moeder zag hem na; ze hield veel van haar kind. Wat was hij veranderd! Hij was de laatste tijd weinig in de kerk geweest. Vanaf de tijd dat het met hem begonnen was, had hij de kerk niet meer gezien. Zij voelde wel, dat vader daarover nog niet was uitgesproken. Steeds weer begon hij erover. Hij had gaarne, dat hij met hem meeging. Maar André deed het niet; hij voelde niets meer voor de kerk, maar Hendriks was daarmee niet tevreden. Niettegenstaande zijn vreemde opvattingen, kon de jongen toch naar de kerk gaan, had hij tegen zijn vrouw gezegd.

Tegen elven kwam Hendriks thuis.

„Waar is de jongen, Marie?"

„Hij is gaan wandelen, vader; tegen twaalf uur zou hij weer thuis zijn."

„Een mooie preek was het vanmorgen, Marie. Ik begrijp niet, dat het de jongen niet trekt. Daar kan ik niet bij; dit is toch ook mooi. Neen Marie, ik ben hier niet mee tevreden."

Al had moeder gaarne gezien, dat hij met vader meeging, toch trok zij partij voor André.

„Och, Willem, laat hem nu. Hij doet toch geen kwaad. Hij bidt toch, dat zegt hij zelf, iedere dag. Het is waar, wij kunnen hem de laatste tijd niet meer volgen; dat wil ik toegeven, maar hij is toch braaf. Alles, wat hij doet, is goed, nietwaar? Dat zal je toch moeten toegeven."

„Ja, dat is alles goed en wel moeder, maar hij moest toch naar de kerk gaan."

André was buiten, heerlijk in de vrije natuur. Daar had hij alles, zag het leven in alles en genoot van alles. Dit was Gods schepping en daaraan liepen de mensen voorbij. Hij begreep niet, dat zij zonder enige reden, zonder erbij te denken zelfs, dit schoons konden vernielen. Zij sloegen de prachtige bloemen, die hier links en rechts groeiden, stuk; zomaar, terwijl zij er langs wandelden.

Wanneer hij buiten was, voelde hij altijd Alcar naast zich. O, als de mensen toch eens konden zien, al was het maar voor enige minuten, dan zouden zij weten, hoe schitterend de wereld om hen heen is, in al haar pracht. Zij zouden dan ook hun zusters en broeders zien, die toch allen achter de sluier leven. Weinigen, wie hij het vertelde, konden geloven, dat hij buiten met zijn nieuwe vriend sprak. Hij was zo innig-geestelijk met Alcar verbonden; het was zulk een hechte band geworden. 's Morgens al, wanneer hij ontwaakte, hoorde hij Alcar hem goedemorgen wensen. Iedere morgen gebeurde dat. Van het begin af was dit steeds zo gegaan. Velen zouden hem uitlachen, als hij het vertelde en toch was het de waarheid. Alcar was het liefste, wat hij op aarde bezat en toch was hij voor andere mensen niet zichtbaar. Buiten kwamen zij zo geheel in contact en, wanneer het hem thuis te benauwd werd, zond Alcar hem steeds in Gods heerlijke natuur. Dan zei zijn leider: „Ga naar

buiten, André, daar kunnen wij je altijd bereiken."

Vooral wanneer hij zo droevig was als hij in de sferen was geweest, was het de natuur, die hem sterkte. Onder de mensen kon hij het dan niet uithouden; die verschillende invloeden drukten hem zwaar. De mensen wisten niet, welke invloeden hen omgaven. Hij voelde dat wel.

Hij was nu reeds zover, dat hij een ziekte kon vaststellen, wanneer de persoon, die hem over een patiënt kwam raadplegen, zijn gedachten sterk op de zieke concentreerde. Dit was de draad van de telepathie, zei Alcar, maar, wat wel het wonderlijkste was, hij voelde dan de ziekte en de pijn op dezelfde plaats, waar de persoon, aan wie gedacht werd, die voelde. Dan, wanneer dit gebeurd was, zag hij alles precies en ook nog vele andere dingen dan die, waaraan de bezoeker dacht. Daarna werd de telepathie weer uitgeschakeld en werd hij met de zieke verbonden.

Onlangs had hij iemand prachtige bewijzen hiervan gegeven, waarvan deze had staan kijken en welke hij als wonderen beschouwde. Het was ook wonderlijk, maar voor hem niet meer; hij vond het heel gewoon. Maar het had heel lang geduurd, voor het zover was. O, wat een vreselijke tijd had hij achter de rug. Nu was het ergste voorbij, had Alcar hem verteld. Toch kwamen er steeds nieuwe bronnen van leed en smart. Deze kwamen niet van Alcar, want Alcar was een geest van liefde, maar van de mensen. Hier buiten, in Gods vrije natuur, was het echter heerlijk. Hij bad veel in zulke uren van droefheid en dan ging langzaam alle leed weer weg.

Deze morgen vond hij het weer zo heerlijk; alles jubelde in hem. Toch voelde hij, dat vader niet tevreden was, omdat hij niet naar de kerk ging. Ze waren allen katholiek opgevoed en vader en moeder zeer streng. Vanzelfsprekend deed de kerk haar best, om hem te behouden. Hij was er echter ten volle van overtuigd, dat hij de kerk niet nodig had. Hier buiten kon hij God bereiken; beter dan te midden van al de mensen in de kerk. Het hinderde hem altijd zeer, dat de pastoor zichzelf in zijn verschillende preken tegensprak, maar de goede man wist niet beter. Hij had Alcar om raad gevraagd, en deze had hem gezegd: „Wij hebben je het nieuwe geloof gegeven, jongen, het zuivere geloof, tenminste, wanneer het geen sensatie is. Want vele mensen denken, dat het reeds goed is, wanneer zij aan een seance deelnemen. Wij willen echter geen sensatie, wij brengen geen waanvoorstellingen, wij dwepen niet, maar wij nemen het geestelijke uit alles. Dat voert ons omhoog; dat moet worden aangenomen. Het doet er niet toe, welk geloof wordt beleden, wanneer wij God maar zoeken en het goede willen. Het behoeft geen paleis te zijn, waarin men God kan vinden; onthoud dat. Alle godsdiensten zijn één, in zoverre zij het goede willen."

Hij had in zijn kamer een rustig plaatsje, waar hij nader tot God kon komen. Daar hingen al zijn mediamiek ontvangen religieuze stukken, welke

hem door de hogere geesten waren geschonken. Daar lag liefde en licht in. Daar bad hij tot God en vroeg om kracht. Neen, het was hem niet mogelijk weer tot de kerk terug te keren, zoals zijn vader het zo gaarne zou willen. In de natuur kon hij zich van alles losmaken. Dat voelden de mensen niet en dit kon hij niet begrijpen.

Als hij buiten was geweest, was hij vol hoge gedachten en kwam dan weer thuis, gesterkt naar lichaam en geest. Dat was heerlijk; daar leeft God meer dan in dat mooie gebouw. Het geschitter van goud en zilver in flikkerend kaarslicht, wierook en uiterlijk vertoon, waren een belemmering om één te worden met Gods schepping. In Gods natuur heeft men dat alles niet nodig. Vele mensen zagen de goddelijke kracht niet in alles; zij konden er niet één mee worden, omdat het binnenin hen koud was.

Zij zagen alleen de vorm, maar voelden niet het leven dat God in alles heeft gelegd.

Maar aan de vorm heeft men later niets. Vorm, wat is vorm? Zuivere stof, zuiver egoïsme, zuiver aards, zo voelde en zag hij het, is de vorm. De mensen, die nog slechts aan de vorm vasthielden, welke hen nog even op de rechte weg hield, deze mensen zagen niet, dat de aarde een grote levenstuin is.

God heeft zo oneindig veel gegeven, maar niets hiervan werd gewaardeerd. Zij namen het maar aan, alsof dit vanzelf sprak en dachten er geen ogenblik aan, om dankbaar te zijn voor deze genade. Hoeveel zieken konden het bed niet verlaten en zouden reeds een hemel op aarde hebben en hard willen werken, wanneer zij konden en mochten wandelen in de heerlijke natuur, die God voor ons geschapen heeft, maar het gebeurt meestal, dat men niet waardeert en zelfs niet ziet, wat in overvloed aanwezig is.

Hoor nu de vogels eens zingen! Wat zingen zij lief. Daar vloog een moeder met voer voor haar jongen. Alles uit liefde, zuivere, reine liefde. De mensen voelen niet de grote kracht in de natuur, die alles beheerst door oneindige liefde voor al het geschapene. André zag en voelde die liefde overal in sterke mate. In de natuur was nog niets vervormd; daar was alles echt en zuiver, want het ligt niet in menselijke macht daaraan iets te veranderen.

Steeds weer zondigde de mensheid tegen de goddelijke wetten en wanneer dan door haar eigen schuld leed en ongeluk over haar kwamen, morde zij, stond tegen God op en vroeg: „Hoe kan God dit goedvinden? Waarom komt Hij niet tussenbeide?" Zij begreep niet, dat het niet God was, die haar strafte, doch dat haar eigen verkeerde daden en gedachten het ongeluk over haar hadden gebracht. Welk een armzalig begrip had men van God. God, die Liefde is, straft nooit. God, die rechtvaardig is, heeft al Zijn kinderen lief en het is Zijn bedoeling, dat allen gelukkig worden, het goede doen en steeds hoger stijgen. Dom vond André de mensen; iedereen maakte van zijn leven datgene, wat hij zelf ervan maken wilde en wanneer het dan verkeerd

liep, zocht men de schuld niet bij zichzelf, doch bij God. Nooit trachtte men zichzelf te kennen; door zelfkennis zou men God kunnen vinden in alles.

Vandaag dacht hij veel aan tante. Vader zou nog even naar haar toegaan en straks, wanneer hij thuiskwam, zou hij wel horen, hoe het met haar was. Lang zou het wel niet meer duren. Alcar had hem gezegd, dat hij haar moest helpen.

Gedurende zijn wandelingen hoorde hij dikwijls Alcars stem; vaak aan de rechterkant van zijn hoofd en zeer duidelijk. Dat gebeurde de laatste tijd veel, doch ook op andere wijze kreeg hij mededelingen van hem, soms door gedachtenoverbrenging of door ingeving, maar hij zag ook vaak een zwart bord en een hand, die met wit krijt daarop schreef.

Zo ontving hij dan opdrachten, hoe hij moest handelen. Voor de laatste manier van overbrenging moest hij rustig zijn; dat ging niet onder het lopen.

Alcar schreef ook zelf door hem, en bediende zich dan van zijn linkerhand, terwijl hij zelf altijd met de rechterhand schreef en dit met de linker niet kon.

Hij had op een hoge heuvel, vanwaar hij de stad kon overzien, plaatsgenomen en zoals veelal gebeurde, wanneer hij zo stil zat te genieten, begon hij te zien. Wanneer hij dit wilde, kon hij altijd zien en dat was telkens nodig, als men zijn hulp kwam inroepen. Te allen tijde kon hij met Alcar in verbinding komen.

Plotseling zag hij het bord voor zich, daarna Alcar zelf. Toen verdween Alcar weer, doch zijn hand bleef en begon te schrijven. Eerst zijn naam; daarna schreef hij: „Kan je alles lezen?"

„Ja", zei André in gedachten, en onmiddellijk schreef de hand: „Prachtig. Ik wilde deze manier gebruiken, om je enige berichten voor morgen te geven. Zie.

Vanmorgen was ik bij Tante; de zieke gaat nu snel achteruit. Bereid je ouders voor, want morgen gaat zij over. Heb je mij begrepen, André?"

Hij antwoordde bevestigend, want hij had alles gelezen en was erg geschrokken. Onmiddellijk schreef Alcar verder: „Ook zal ik je helpen met vader; hij is er niet tevreden over, dat je niet naar de kerk gaat. Ik stuurde je vanmorgen naar buiten, om beter op je te kunnen inwerken. Stel je vanmiddag open, mijn zoon, en we zullen hem overtuigen."

Alcar schreef zijn naam onder aan het bord. Daarna kwam er niets meer, doch nu hoorde hij zijn leider, die alles controleerde, zeggen: „Vertel, wat je zag, André." Dit deed hij en Alcar zei, dat het goed was.

Deze controle was nodig, want wanneer de mensen voor genezing overtuigd moesten worden, mochten er geen vergissingen begaan worden. Zij gaven zich dan gewillig over om behandeld te worden.

Van de patiënten wilde hij niets over hun gezondheidstoestand horen; zij kwamen hem raadplegen en hij moest hun zeggen, wat niet in orde was.

Daarvoor was hij helderziend magnetiseur. Alcar had het hem zo gezegd: „Denk erom, André, geen franjes, alleen het nodige." Daarmee bedoelde hij: de ziekte. En omdat Alcar hem alles op verschillende manieren liet zien, kon hij de mensen steeds de juiste oorzaken van de ziekte meedelen en waren dit overtuigende bewijzen voor hen. Hij voelde zich gelukkig, wanneer hij hen had kunnen helpen.

Nu hoorde hij Alcars stem zeggen: „Luister, André, ik wil je iets vertellen, dat verband houdt met het heengaan van tante en over haar plaats in dit leven. Tracht mij te begrijpen.

Veel, heel veel mensen staan met lege handen in de wereld en dit zou zo geheel anders kunnen en moeten zijn. Er moet nog veel gedaan worden en het is zo moeilijk, mijn jongen. Hunkerde iedereen maar naar het hogere. Verlangde men maar naar zulk een band, als er tussen ons bestaat. Dan zou het zoveel gemakkelijker en mooier zijn op de wereld en in het leven. Maar wanneer er ogenblikken zijn, dat je het mooiste en het beste, dat in je is, met volle handen zou willen geven, dan sta je ineens en je handen zijn leeg, omdat je het voor de wereld niet mag en voor de mensen niet mag. En zo wordt het mooie, dat de mens bezit, de heiligste goddelijke gave, weggestopt. En dan wil je dat mooie niet meer naar voren laten komen en het niet meer laten zien, omdat in elk mensenleven eenmaal degene komt, die daar nooit genoeg van heeft.

Tante had daar veel verdriet van, André. Daarom waren haar volle handen nog steeds niet vol genoeg. En er zijn er, die altijd meer willen nemen, meer willen hebben. Niet uit egoïsme; ik gebruik dit woord expres, André, maar vooral, om zelf met volle handen te kunnen geven. Het was haar daarom zo moeilijk, omdat zij meer gaf dan zijzelf ontvangen heeft. Eenieder zal dit in zijn leven eenmaal ondervinden. Eenmaal, eenmaal, want God legt slechts eenmaal heilige liefde in de harten van de mensen. Een liefde voor altijd, voor eeuwig. De een krijgt deze vroeger, de ander later, maar eens krijgen wij ze allemaal. En als wij daar niet op konden vertrouwen, als wij niet wisten, dat God, in Zijn grote goedheid, ons deze liefde zal schenken, dan zouden wij diep en diep ongelukkig zijn. Zo hebben we in ons leven het vertrouwen op Gods heilige beschikking, het weten, dat Hij alleen liefde in onze handen legt en ook, dat wij tenslotte die liefde dragen en daar brengen, waar zij gegeven moet worden. En als wij op de juiste plaats gekomen zijn, dan zullen die handen zich openen en zal de liefde vloeien, hoe langer hoe rijker vloeien en dan zult ge als het ware Gods bloemen zien, die Hij uit uw handen strooit; dan zult gij ook het licht zien, dat u tegemoet treedt. Dat is het heilige ogenblik, dat God voor u, mens, heeft uitverkoren. Wacht uw tijd af, wacht uw tijd af; dit komt voor elkeen, voor elkeen, vroeg of laat. En wat is een deel van een mensenleven, gemeten naar de Eeuwigheid? Wat zijn tien, twintig jaren

van aards leven, vergeleken met de Eeuwigheid? Niets immers! Geef geluk en ontvang het geluk, dat gij op aarde krijgen kunt, in die heilige liefde. Maar weet, dat in het Hiernamaals het leven veel langer, eindeloos lang is. Liefde is het hoogste en het heiligste en het allerheiligste. Wil dat niet zeggen, mijn jongen, dat er niets heiligers is dan de liefde? Kan dat ook anders? Geef liefde, zoals tante het deed. Want de liefde, die God in de mensenharten legt, is het mooiste en het heiligste goed, dat men verkrijgen kan. Vertrouw, vertrouw op Gods Heilige kracht, op Gods rechtvaardigheid en geloof, dat elkeen in zijn leven krijgt, wat God wil, op het ogenblik, dat Hij dat wil. En al zegt gij, mens in uw bekrompenheid, dat ge vindt, dat dit ogenblik nu voor u is aangebroken, weet dan, dat ge er geen begrip van hebt. Want dat ogenblik komt pas, als ge daar rijp voor zijt; maar komen zal het. Velen staan met lege handen in het leven, velen met handen vol overgave; deze laatsten zullen dan gelukkig zijn. En wij, aan „Gene Zijde", juichen, hoe God u, mensen, helpt. Wij juichen, dat God u helpt voor de Eeuwigheid. Waar reine liefde woont, daar is Gods zegen. Kunnen wij dan niet juichen, moeten wij dan niet juichen? Vele mensen zijn er, die liefhebben en Gods liefde in zich dragen. Dat geeft zoveel moois om hen heen en alles wat mooi is, wat rein en heilig is, geeft vreugde aan onze zijde. Tante droeg deze liefde in zich. Mensen, die liefhebben, die Gods liefde in zich dragen, kunnen niet slecht zijn, want zij brengen de wereld vooruit en helpen ook ons, terwijl zij nog op aarde leven. En als dan de tijd komt, dat 's mensen ogen gesloten worden en het licht eruit verdwijnt, dan is er geen einde gekomen aan die liefde, want zij leeft voort aan „Gene Zijde". Zo is het geweest, zo zal het blijven en het vertrouwen hierin moet je tot een troost zijn. En al valt de scheiding lang, weet dan, dat zij, die je liefhebben, je altijd nabij zijn, dat zij je steunen en helpen, waar dat mogelijk is. En wanneer alle mensen konden zien, dan zouden zij bemerken, hoe zij daar hunkerend bij hen staan. Zo is dan het leven waard, geleefd te worden. Want God heeft elk mens zijn taak gegeven. Jouw taak is nog niet volbracht, André; de hare wel. Hier bereidt men het ogenblik van haar komst voor en ik roep hun, die achterblijven toe: „mor en klaag niet, want het is Gods wil". Liefde is het hoogste, het hoogste op aarde en aan onze zijde. Want liefde is een vonk van Gods Licht, Gods eeuwig, Heilig Licht.

Zo zal zij het ontvangen, André, en zeg, dat allen sterk moeten zijn, wanneer zij heengaat."

Alcar had opgehouden met spreken. Dit was de preek voor André, welke direct uit het Hiernamaals kwam. Dit vertelden de doden hem. O, konden alle mensen dit maar horen, dan zouden zij gelukkig zijn, zoals hij. Hij dankte Alcar in gedachten en ging langzaam naar huis terug, met Alcars woorden in het hart en genietende van de Harmonie, die in de natuur heerste. Dit waren Gods levenstuinen op aarde, waarin de mensen gelukkig konden zijn,

wanneer ze maar in alles Gods werk zagen. Dan zou deze heerlijkheid voor velen, voor allen toegankelijk zijn. Hier steeg zijn gebed omhoog, dat voelde hij. Hier was alles zuiver en God was in alles.

Van Alcars woorden konden de mensen veel leren en ze zouden hen steunen, als zij er maar naar luisteren wilden.

Vader en moeder trof hij in bedrukte stemming aan en dacht toen dadelijk aan tante.

„Dag, vader, dag, moeder."

„Dag, jongen."

„Is u nog bij tante geweest, vader?"

„Ja, zij gaat achteruit."

Hij dacht aan de woorden van Alcar en durfde het haast niet te zeggen; maar toch moest het. Hij voelde de drang van Alcar.

„Morgen gaat zij over, vader, en vannacht zal ik bij haar waken. Dit is de laatste nacht."

Hendriks en zijn vrouw schrokken geweldig; toch hielden zij zich goed.

André voelde, dat vader bedrukt was en aanstonds wel beginnen zou; Alcar had hem reeds gewaarschuwd. De laatste tijd nam hij vlug de gedachten van een ander over, maar maakte daar nooit gebruik van, ook niet, wanneer hij ze ten voordele van zichzelf kon gebruiken. Alleen bereidde hij zich dan voor op de dingen, die komen zouden. Zo ook nu.

Moeder was bedroefd; ze had verdriet, nu haar zuster achteruitging.

André dacht: „Wanneer ze maar begonnen, dan kon ik hen opbeuren en steunen." Zij konden het niet zo dragen als hij. Zij hadden het Hiernamaals niet gezien. Toch moest het. Zij wisten immers heel veel van het leven na de dood.

Moeder begon te schreien.

Hij stond onmiddellijk op, ging naar haar toe en legde de handen op haar hoofd.

„Stil, moedertje, sterk zijn. Ik zal u magnetiseren, u nieuwe kracht geven; dan zal de spanning wel weer zakken."

Na enige minuten werd zij ook kalmer.

„Kom, moeder, wees sterk, bedwing uw tranen toch. Wat betekent dat nu? Toe, wees flink; waarom weent u? Het is niet goed, dat u schreit en verdrietig bent. Heeft zij niet lang genoeg ziek gelegen? Zou u wensen, dat zij nog hier bleef? Is ze niet jarenlang aan haar bed gekluisterd geweest? O, moeder, u weet niet, wat ge doet. U weet niet, wat de dood betekent. Nu hebt ge al zoveel meegemaakt, gehoord en gezien, en toch is u terneergeslagen en moet men u helpen. Wees beiden sterk en help haar. Maak het haar niet moeilijker, want een mens, die overgaat, is zeer gevoelig, zeer sensitief. Die gevoeligheid staat in verband met het sterven. Dan is hij vaak in een toestand van halve

bewusteloosheid. In deze toestand is de geest ontvankelijk voor alle trillingen, die op hem afgestuurd worden; dus, moeder, wat gebeurt er nu? Omdat u schreit maakt ge haar door uw grote smart het scheiden moeilijker. Daarom vraag ik u nogmaals: maak u niet van streek en maak haar het heengaan niet moeilijk. Geloof me, moeder, het sterven is heerlijk. O, als u kon zien, wat ik zie, als voor u de sluier maar even werd opgelicht, wat zou u dan met mij gelukkig zijn; dan was u overtuigd. Maar ik weet, dat het niet gemakkelijk voor u is, omdat u niet kunt zien. Zij gaat naar het Hiernamaals en daar zal zij gelukkig zijn voor eeuwig. Alcar heeft het mij deze morgen gezegd. Zij is een ziel, die de rechte weg bewandelde; zij dwaalde niet, doch ook zij moet nog gelouterd worden, wanneer zij in het Hiernamaals aankomt, omdat een mens fouten maakt, moeder, willens en onwillens. Voor u moet dit alles een bewijs zijn."

André stond nu tussen zijn ouders in en keek hen van tijd tot tijd diep in de ogen.

Vader en moeder zagen hem in stille bewondering aan. Soms was hij weer een kind; soms sprak hij bevelend. Zij kenden hun eigen kind niet meer.

André vervolgde met luide stem:

„Wat zou het heerlijk in de wereld zijn wanneer alle mensen wisten; dan leefde de mens beter en werd niet verteerd door zijn lage hartstochten, die hij toch eens moet opgeven. De mensen zouden beter voor zichzelf, voor hun geestelijk peil zorgen. Nu werken zij elkaar tegen; de ene mens berokkent de ander leed en smart. En waarom, vraag ik u? Omdat zij niet weten. Zij vergeten, dat wij voor God allen zusters en broeders zijn en dat steeds blijven. Dit brengt ons tot God. Wanneer de mensen dat niet willen inzien, zoals het moet zijn en zoals het ook eens zal worden, dan zullen zij het heilige daarvan niet kunnen aanvoelen. Heus, wanneer de wereld wist, wanneer de mensen wisten, dan zouden er niet zulke wantoestanden bestaan. Dan zou het scheiden u ook niet zo zwaar vallen en het heengaan van tante geen verlies voor u betekenen, maar slechts een kort afscheid, want wij allen zullen elkaar terugzien, en wanneer wij goed geleefd hebben, zoals God het wil, dan zullen wij eens gelukkig zijn.

Tante is een vrouw, die een voorbeeld voor anderen was. Zij leefde, zoals ware christenen leven moeten. En dat wist zij, moeder, omdat zij voelde dat zij niet verdoemd zou worden. Zij voelde het, omdat ze openstond voor Gods liefde en ze wist dat zelfs, al werd het leven nog zo slecht volbracht, God toch niemand verdoemt.

Dat is het juist, wat mij uit de kerk terughoudt, vader. Laten we daar maar eens over spreken."

Hendriks kleurde. Dit was het tere punt, dat André daar aanroerde; maar deze deed, alsof hij niets bemerkte en ging verder: „Verdoemd is niemand,

vader; dat zegt ons toch ons geloof. Verdoemd! Is het niet vreselijk, dat dit de mens wordt voorgehouden? Geloof me, vele mensen ontneemt het de moed, om beter te gaan leven. Het laat hen onverschillig. O, wat hebben die geleerden een grote fout begaan, met het hen zo te leren. Is dit de voorstelling, welke zij zich van Gods Almacht maken? Denkt u, dat ik naar hen ga luisteren? Hoe zou ik het kunnen, vader? Kunt u dat van mij vergen?"

Hendriks zei niets en André ging verder:

„Welneen, dat kunt u niet, vader. Zelfs die geestelijke geleerden kunnen mij niet daartoe brengen. Verdoemd! Het is ontzettend. Het kan niet waar zijn; ik voel, dat het niet waar is en denkt u, dat ik dan ga huichelen, terwijl ik hen toch niet geloven kan? Alcar is mijn geestelijke en hij leert mij de zuivere waarheid, mijn nieuw geloof. Dat is de waarheid van „Gene Zijde", dat is de waarheid, waarvan de doden, die niet dood zijn, ons zelf komen overtuigen. Wees gerust. Ik bid veel, dag en nacht, voor mijn patiënten en ook voor mijzelf, om kracht en steun en dat kan ik beter buiten of in mijn kamer, dan tussen al de mensen in de kerk. Daar wordt hij afgeleid, de mens, die één wil zijn met God.

Hoe kan men zulke gedachten hebben over God, over Hem, Die almachtig is in alles! Hoe kan Hij een kind verdoemen! Nonsens, vader, dat zijn leugens; dat kan niet. We komen niet in een hel en worden ook niet verbrand. Dat geloven de mensen en dat is ook al niet waar. Er bestaat noch een hel, noch een zogenaamd vagevuur; dat alles bestaat niet. De mens maakt een hel van zichzelf en draagt een vagevuur in zichzelf. Dat is het donkere in zijn ziel, omdat hij niet leeft, zoals het behoort. Men kan een hemel in zich voelen; als men eenvoudig leeft, in deemoed bidt en slechts Gods wil doet, dan kan men reeds hier op aarde de hemel bezitten. Geloof me, vader, de allerslechtsten, de diepst gezonkenen zullen nog niet verbrand worden en toch wordt hun dat geleerd. Toch wordt het deze mensen voorgehouden en wanneer zij afgedwaald zijn, dan valt het hun zwaar, weer op de goede weg te komen. Wat wordt er nu gezegd? „O, ik ben toch te slecht; met mij is niets meer te beginnen, ik ben verloren"; en dan blijven zij volharden in hun zonden. Men heeft deze mensen hun laatste sprankje hoop ontnomen; ze zien geen uitweg meer en hebben de kracht niet meer, om zich te beteren, hun geestelijk peil te verhogen.

Neen, vader, wanneer we zo'n God hadden, indien onze Almachtige Vader zo was, hoe gebrekkig zou deze Almacht dan zijn! Dan zouden wij, mensen, medelijden met God moeten hebben. Niemand gaat verloren, vader, niemand. Alles wat leeft, blijft leven. Eens zullen zij allen gelukkig zijn. Dit is de nieuwe waarheid en de kern van alles ligt in onszelf.

Het moet niet slechts een sensatie zijn, maar we moeten ijverig aan onszelf werken, onszelf verbeteren. Ons geestelijk peil moet door deze heerlijke,

heilige waarheid opgevoerd worden. Alcar geeft ons geestelijk voedsel. Nogmaals, vader, zou u willen, dat ik huichelde door met u mee naar de kerk te gaan? Ik zeg u dit: laat u niet beïnvloeden door een geestelijke, die het zuivere geloof zelf niet bezit. Volgens Alcar is de geestelijkheid in haar eigen leer verdwaald en is het een koude leer geworden, die van alle warmte ontdaan is. Mooie woorden zijn het, zonder liefde. Zalvende preken worden gehouden, waarin de eeuwige verdoemenis verkondigd wordt. Hieruit ziet men, hoe weinig Christus begrepen wordt. Maar is het niet heerlijk, vader, iedere dag maken wij het zelf mee, niet ik alleen, maar u beiden ook, dat wij spreken met de doden, die leven en gelukkig zijn? En zij allen, de miljoenen, die aan „Gene Zijde" leven, zeggen: „Er is geen hel, er is geen vagevuur." Zij allen zeggen, dat de mens die hel innerlijk draagt; alles draagt hij in zichzelf, alles bezit hij zelf, omdat hij van zichzelf een hel gemaakt heeft. Zo is het. Maar wanneer een mens slecht is en hij wil zich beteren, dan helpt God deze mens, omdat Hij al Zijn kinderen liefheeft, de volmaakten zowel als de onvolmaakten. Is het niet treurig, vader, dat de mens in deze eeuw nog niet verlost is van deze leer, van deze straffen, die hij zichzelf oplegt? Moeten wij dan voortgaan met alles klakkeloos aan te nemen?

Als u dat denkt, vader, dan zeg ik u dit: van „Gene Zijde" brengt men ons een nieuwe waarheid. Moeten wij voortgaan met te geloven, terwijl wij kunnen weten, zuiver kunnen weten? Vroeger dacht u ook zo als die geestelijke. De doden moesten wij laten rusten; maar gelukkig heeft u zelf gezien, dat zij uit zichzelf tot ons gekomen zijn. Ja, vader, uit zichzelf zijn zij gekomen. En u noch moeder, zo min als ik, geen van ons drieën heeft één geest opgeroepen. En kunt u dan niet gelukkig zijn, nu we zelf de bewijzen hebben ontvangen? Daarmee kunnen wij voortleven. Kunt u zich een nog grotere genade indenken? Geloof mij gerust, vader, ik heb u lief, u beiden heb ik lief en geen haar op uw oude hoofd zal ik krenken. Helpen zal ik u en lief en leed samen met u delen. Zet deze gedachten van u af. Laat de pastoor zeggen, wat hij wil. Ik doe geen slechte dingen, ik zoek God op mijn eigen kamer, alleen, of in de natuur. Daar kan ik bidden. Ik kan mij daar geven. Daar voel ik, dat mijn geest opgaat tot God zoals die van Zijn kind dit behoort te doen. Wat is er al niet gebeurd! Heeft u dan nog geen overtuigende bewijzen genoeg ontvangen? We hebben toch zelf kunnen zien, hoe vreselijk deze geestelijken dwalen. Zijn dat geestelijke wezens, vader, die God smeken om hun land in de oorlog te laten overwinnen? Zij zijn van de goede weg afgedwaald en duizenden trekken zij in hun dwaling met zich mee. Elke priester smeekte God de overwinning van zijn land af, maar God gaf niets; Hij liet hen begaan. Zij dachten dat God omkoopbaar was en poogden door offers en gebeden Hem op hun hand te krijgen. Maar het gebed, dat ten hemel opgezonden werd, beoogde in de eerste plaats moord en in de tweede plaats was het vol van

eigenliefde. Allemaal godmensjes op zichzelf waren het, die van zichzelf een God wilden maken. O, welk een dwaling, vader, het is vreselijk. Wij hebben onlangs kunnen zien, hoe al de automobielen, welke in de stoet meereden, gezegend werden. Het hart doet je zeer wanneer je zoiets moet zien. Blijf daar nu maar kalm onder. Ik zeg u, vader, het is spotten met de wetten van God; met God zelf. Moeten stoffelijke dingen gezegend worden tegen ongelukken? Laat de mens voor zichzelf zegen afsmeken. Zijn eigen ziel heeft deze het meest nodig. En wat was het gevolg van die zegening? Er gebeurden desondanks toch ongelukken en dat kon ook niet anders, omdat het een stoffelijk gebeuren was. En achter de wolken, hier voor ons omhoog, zagen duizenden en nog eens duizenden intelligenties neer op hen, die dit koude gebeuren tegenhielden, opdat deze bespotting de sferen niet bereiken zou. Maar God ziet alles en God weet alles.

Zo weet God, dat dit spotten is met Hem, want Hij zegent geen automobielen; wel mensen, die Hem smeken, om gezegend te worden. Zo weet God alles, dus ook, dat deze mensen dwalen. Het geloof, waarin ik opgevoed ben, kan mij niet bevredigen, vader, maar nu weet ik beter. En het jubelt in mij, omdat ik u alles nu zo duidelijk kan uitleggen.

De kern van alle godsdiensten is dezelfde. Wanneer de mens maar het goede wil, wat doet het er dan toe, of hij jood, christen of moslim is? Al deze wegen leiden naar één doel: het Hiernamaals. De mensen zeggen: „Dan zullen wij zien, wie gelijk heeft", maar ik zeg hun, dat zij allen gelijk hebben, wanneer zij de rechte weg gevolgd en God in eenvoud en deemoed gezocht hebben. Wanneer de christenen werkelijk de leer van Christus volgden, dan zouden zij liefdevoller handelen ten opzichte van hun medemensen. De leer, die men rondom het Grote Voorbeeld gemaakt heeft, is dood en hard; het is een vormendienst geworden. Thans zenden mensen hun broeders in de oorlog; wanneer zij in waarheid christenen waren, zouden zij niet doden. Vader, ik wil u geen verdriet doen. Blijft u bij uw geloof, maar ik voorspel u, dat, vóór we twee jaren verder zijn, u mét mij spiritualist zult zijn. We zullen dan zelf diensten houden, die zuiver zijn en vrij van alle eigenliefde en egoïsme. Ik heb alle mensen lief, omdat zij Gods kinderen zijn. En wanneer er weer een oorlog zou komen, vader, dan ga ik niet mee. Liever zelf de kogel ontvangen, dan anderen het leven te benemen. Dan ga ik naar Alcar, naar het Hiernamaals, dat mooier is dan alle schoonheid op aarde en meer waard dan alle aardse schatten.

Wij geloven niet, wij weten. Wij staan in verbinding met de Eeuwigheid, wij maken deel uit van het Heelal en blijven daarvan deel uitmaken, ook als we niet meer ons aardse leven leven. Dat wordt u in uw geloof niet gegeven, vader, dit weten, dit beleven van de gemeenschap met hen, die aan „Gene Zijde" leven.

Er is één taal, vader, die iedereen verstaat; dat is de liefdetaal. De taal der liefde, de taal van God kan door eenieder worden begrepen, die haar wil verstaan. Die innerlijke taal, die vonk van Goddelijk Licht welke in elk van ons ligt, zal de gehele mensheid binden. Dit deel van het Goddelijke Vuur zal ons brengen tot God, wanneer wij kinderen van Hem willen zijn en door Hem gezegend willen worden. We moeten trachten, reeds op aarde als broeders en zusters te leven, welke overtuiging we ook zijn toegedaan.

In harmonie te zijn met alles, één te zijn met alles, wat leeft, dat is Gods wil. Er zal geen haat meer kunnen bestaan, omdat allen het goede willen. En vol van deze goede intenties, zullen wij het hogere ontvangen.

Wat wordt ons al niet voorgehouden, vader, door verschillende godsdienstige richtingen.

Laatst had ik een gesprek met een heer, die mij vroeg, of ik de Bijbel kende. Ik antwoordde: „Neen", en toen zei hij: „Ik wel".

In de loop van ons gesprek uitte hij de overtuiging, dat hij, wanneer hij eens zou sterven, bij Christus in het paradijs zou komen, want Christus had zelf tegen de moordenaar aan het kruis gezegd: „Heden zult gij met mij in het paradijs zijn". En dat zegt immers alles! Ik vroeg hem: „Dus u denkt, dat u, wanneer u de aarde verlaat, in de sfeer van Christus zult komen?, want paradijs betekent sfeer. Christus heeft Zijn paradijs en dat is Zijn sfeer. Dit is Zijn omgeving, nietwaar?"

„Ja", was het antwoord, „zeer zeker."

„Dat denkt u?" vroeg ik hem weer.

„Ja, mijnheer, dat denk ik en dat weet ik."

Het kwam er tergend uit.

Ik vroeg hem, niet kwaad te worden, want dat was niet nodig. „Maar", zei ik, „zo denk ik er niet over, mijnheer. Ik wil alles doen, zoals het moet, zoals het behoort. Ik kom met echte liefde en niet met eigenliefde. Ik wil geen mens voorliegen en geen mens bedriegen, laat staan benadelen. Ik wil liefde geven, zoveel als ik maar kan. Hiermee wil ik u zeggen, mijnheer, dat ik goed wil leven. Ik wil een eenvoudig mens zijn, een kind, dat God in eenvoud liefheeft. En wanneer ik dan eens sterf, zal ik toch niet in de sfeer van Christus komen. Wij zijn nu eenmaal op aarde gekomen, om te leren. Wel hoop ik een weinig licht te bezitten, wat reeds geluk in het Hiernamaals betekent."

„O, neen", zei hij, „ik ga naar het paradijs."

Nog vroeg ik hem, of hij één was met Christus.

Even aarzelde hij en antwoordde toen, dat hij deze vraag niet kon beantwoorden. Ik ging heen, vader. Met mensen, die vol zijn van eigenliefde, eigendunk en dweperij, kan men niet redeneren. Wij armzalige stofmensjes zouden één kunnen zijn met Christus? Wij, die nog vol fouten, vol menselijke zwakheden, nietig en verstoffelijkt zijn, wij zouden ons met Hem wil-

len vergelijken? O, wat denken deze zielen klein over de volmaakte Zoon van God. Het is toch een duidelijk bewijs, dat ze de leer van Christus niet begrijpen. De mensen, die zulke opvattingen hebben, weten niet, dat ze vol hoogmoed zijn, omdat zij zich met de Zoon van God, Zijn volmaakt Kind, willen vergelijken.

Niets dan dweperij, vader. Christus is een oceaan en wij zijn druppels water, in vergelijking met Hem. Wij vergeten, dat wij op aarde zijn om te leren. Christus kwam om ons te leren; wij daarentegen zijn op aarde, om ons te zuiveren van onze fouten. En waarom kunnen wij bij onze overgang niet in het paradijs komen, vader? Omdat een mens, versta mij goed, niet één mens, die op aarde leeft, op Christus' paradijs, of sfeer, is afgestemd.

Wij zouden het licht, dat Hij uitstraalt, niet eens kunnen verdragen en verblind worden, wanneer Hij in de nacht vóór ons verscheen. Ik heb dat licht op mijn eerste reis naar de sferen, met Alcar gezien. Dat was machtig en heilig, vader.

O, mens, vlieg niet te hoog en verbeeld u niet te veel. Uw teleurstelling zal zo groot zijn, wanneer gij de aarde verlaten hebt en in het Hiernamaals zijt aangekomen. Daar heeft alleen uw geestelijk bezit, dat, wat ge innerlijk draagt, waarde.

„Maar", vragen deze mensen, „al onze grote mannen dan?" Laten zij het onderzoeken, dan zullen ze ervaren, dat vele grote mannen later ongelukkig zijn, wanneer zij ons hier op aarde, in hun dweperij, verkeerd zijn voorgegaan.

Ik zeg u, vader, een mens heeft honderden jaren nodig, om zich te ontwikkelen. Dan eerst, wanneer wij God liefhebben, wanneer wij zelf willen, worden wij langzaamaan mens in de ware betekenis van het woord.

Aan „Gene Zijde" zullen wij verdergaan op de weg naar volmaking. Op aarde is het niet mogelijk, zulk een hoogte te bereiken; daar is dit leven te kort voor. En wat zegt het, geleerdheid te bezitten en aardse kennis, wanneer men het geestelijke vergeet, of zichzelf iets tracht wijs te maken dat niet bestaat, dat in Gods Leiding niet is opgenomen. Wanneer deze geleerden, deze verstandsmensen zich inbeelden, dat zij dat hoge licht bezitten, dat een Christus bezit, dan zeg ik u, vader, dat zij dwalen. Deze mensen dwepen en dat brengt hun groot leed, dat zij eerst ten volle zullen voelen, wanneer zij het stoffelijk kleed hebben afgelegd. Welk een diepe teleurstelling zullen zij ondervinden, wanneer zij bemerken, dat zij niet in de sfeer van Christus zijn, maar dat men hen in een sfeer heeft gebracht, die even koud, egoïstisch en liefdeloos is als hun leer. Waarop zij innerlijk zijn afgestemd, zo zal hun sfeer zijn. Het is eigenliefde, welke deze mensen bezitten, niets dan verbeelding en verblinding, door zichzelf en anderen. Weet u, wat het betekent, om één te zijn met de volmaakte Zoon van God? Wat zijn wij in vergelijking met Hem?

Neen, vader, ik neem het niet aan. Ik zou het niet aan kúnnen nemen, omdat ik innerlijk voel, dat het niet bestaat. Zoiets schoons kunnen wij als mens na ons heengaan van de aarde niet verwachten. Zij, die dat geloven, omdat geleerde mensen het hun voorhouden, zij en die geleerden dwalen. En hun leed en smart zullen groot zijn. Zij bouwen een rots om zich heen, die niet bestaat. Zij plaatsen zich op een voetstuk en wanneer God dat voetstuk onder hen wegneemt, dan kunnen zij zich niet meer staande houden, vallen naar beneden en worden gewond of verpletterd door hun eigenliefde, dweperij en waanvoorstellingen. Vele geleerden, die de geestelijke weg bewandelden, zijn in het leven na de dood diep ongelukkig, omdat hun leer van alle warmte en liefde ontdaan was.

We hebben dit laatst op onze seance ondervonden, vader.

De geesten, die tot ons kwamen, waren dat geen mensen uit de eerste kringen van de maatschappij en hebben deze geleerden niet duizenden meegenomen op hun weg? En zijn dezen dan niet op een dwaalspoor gebracht? Ik spreek de waarheid, nietwaar? U heeft dat meegemaakt. Is het dan niet logisch, dat wij, vanaf de aarde, niet in Jezus' sfeer zullen komen? Toch denken zij van wel en daarom zou ik hun willen toeroepen: „Onderzoek uzelf en ken uzelf; dan zult ge zien, dat ge die geestelijke kracht niet bezit. Laat u geselen en kruisigen voor ons en ge zult zien, dat de hemel zich niet openen zal. Geen donkere massa's zullen de zon verduisteren en de aarde zal niet scheuren; alles zal blijven, zoals het is en niets zal veranderen bij uw dood, omdat alles stoffelijk aan u is. God ziet dit, maar laat u begaan, omdat ge maar mensen zijt. Omdat ge mensen met fouten zijt, evenals wij, en geen godheidjes met geestelijke kracht." Zij die denken, deze te zullen ontvangen, worden allen verblind door hen, die menen, dat zij het weten, maar hun weten is niets meer dan aardse wijsheid, eigen gedachten, die ontdaan zijn van geestelijk gevoel. Laten zij het ons bewijzen en tonen, wie zij zijn.

Christus zal niet op aarde terugkomen, omdat hij na al die honderden jaren nog niet wordt begrepen. Wanneer zij Zijn woorden begrijpen, dan eerst zullen de mensen handelen naar Zijn Geest en terugkeren tot Hem en tot God, van Wie zij zich in hun dwaling reeds zolang hebben afgekeerd. Zij ontlopen Gods wegen, zoals de leider vertelde, in het Hiernamaals en zij moeten leven, zoals Hij het wil. Eerst dan zullen zij bereid zijn, een kind van God te zijn, zoals wij dit moeten wezen, zonder eigendunk of eigenliefde.

Er zijn ook mensen, die denken, dat Christus door hen spreekt. Zo ver zijn sommigen op aarde reeds gekomen. Maar in het Hiernamaals vindt men dat heiligschennis. Deze mensen spreken niet meer uit naam van God, maar, zoals zij beweren, met de stem van Christus zelf. Deze mensen zijn op de geestelijke weg, maar zij dwepen. Zij maken misbruik van de kracht van Christus en lopen zichzelf voorbij.

Waldorf heeft het meegemaakt. Ik zal u dit vertellen: u kunt dan zien, hoe onze gebeden worden verhoord en hoe er aan „Gene Zijde" wordt gewerkt, om ons te helpen. Waldorf diende tot instrument en moest dit geestelijke werk verrichten. Hij heeft mij alles verteld; ook Alcar heeft hem moeten helpen. Het was vreselijk geweest, zo vertelde hij, maar hij was er sterk door geworden en had geleerd, hoe hij moest bidden en hoe hij God moest liefhebben, zonder eigenbelangen. Ik kon het u niet eerder vertellen; u zou het toch niet begrepen hebben.

Waldorf was het medium voor Alcar en zijn vrienden, wat hem eerst verteld werd, toen alles voorbij was. Hij deed dienst als instrument voor de hogere wereld.

Eens werd hij met een heer in contact gebracht, een goed en braaf mens. Hij bad innig en veel en smeekte God om kracht; reeds lang had hij in zijn gebeden om wijsheid, kracht en liefde gevraagd. Hij was zeer sensitief en werd geholpen door inspiratie. Vele verzen en geschriften ontving hij en was daar zeer gelukkig mee. Maar al spoedig ging hij te ver. Vele mensen, die om hem heen waren, aanvaardden alles van hem, omdat, zo redeneerden zij, hij een bijzonder vroom mens was en in alles zijn liefde tot God legde. Indien hij het licht bezat, kon hij boven alles staan en daar hij dacht, dit werkelijk te bezitten, ofschoon het niets anders was dan eigenwaan, werden alle anderen mét hem verblind. Zo zou hij hebben voortgeleefd, als zovelen op aarde, wanneer hij God niet had gesmeekt, om hem de waarheid te doen kennen. Hij bad innig om de waarheid en God schonk hem die door Zijn afgezanten, die werkten door middel van een aards instrument. Zo liet men hem de waarheid zien en Waldorf werd met hem verbonden.

Daarna begonnen de geestelijke leiders van Waldorf hem te helpen. Eerst ontving hij kleine berichten, daarna grotere, welke steeds mooier werden, alles om zijn ijdelheid op te voeren. En gaandeweg waande hij zich zo hoog, dat hij dacht, onfeilbaar te zijn. De door hem ontvangen schriftelijke mededelingen betreffende zijn geestelijke toestand werden al hoger en hoger en langzaam, maar zeker, bouwde hij zich een rots, totdat die rots een voetstuk werd. Nog verder ging hij en eindelijk kwam het zover, dat hij meende, niet meer geleid te worden door geesten, maar door Christus zelf. Maar zelfs dit was nog niet voldoende. Hij verbeeldde zich, dat hij nu zo ver ontwikkeld was, dat Christus door hem sprak en nu had zijn ijdelheid het hoogtepunt bereikt. Doch dit werd hem noodlottig. Wat gebeurde er toen? Waldorf kreeg plotseling een schrijven over wijsheid, kracht en liefde en dit moest hij hem toezenden. Waldorf wist toen nog steeds niet, met welke krachten hij te doen had, voor wie hij werkte en wat de bedoeling van dit alles was. Wel wist hij, dat hij tot instrument voor het Hiernamaals diende. Al spoedig kreeg hij bericht van de heer terug, waarin deze zijn bewondering uitte over

de goed ontvangen mededelingen. „Verbeeld u", zo schreef hij, „alles is juist. Jarenlang heb ik gebeden om wijsheid, kracht en liefde en nu worden deze mij door uw bemiddeling gegeven, zonder dat u wist, dat ik daarom gebeden heb." Dit kon geen toeval zijn, vader, want niemand wist het op aarde. Zijn gebed was verhoord en voor hem was dit een zeer groot bewijs, waardoor hij overgelukkig was.

De bedoeling van dit alles was, hem aan te tonen, dat onzichtbare machten zijn innerlijke zieletoestand kenden; maar daar bleef het niet bij. Al sterker en sterker werden de berichten, die Waldorf ontving. Thans echter niet meer ten voordele van de ander; integendeel, hij werd van zijn voetstuk teruggewezen. Nu kreeg hij de waarheid, waarom hij gebeden had. Doch hij wilde niet wijken. Hij bleef op de rots, welke hij zelf had gebouwd. Toen kwam de strijd, de geestelijke strijd, vader, en hij werd gewond, wat hem het hart deed ineenkrimpen. Allen, die om hem heen waren, hadden vreselijk met hem te doen. Het ene bericht volgde op het andere; alles kwam uit. Toch wilde hij niet begrijpen, dat dit alles hem werd gegeven, omdat hij innig om de waarheid vroeg, die hem langs aardse wegen werd gebracht. Toch bleef hij op zijn hoogte staan en wilde niet afdalen. Waldorf kreeg een bericht, dat tegen alles indruiste, maar dat wilde de overmoedige niet aannemen. Hij werd woedend en stuurde Waldorf een schrijven, dat hij, zoals hij meedeelde, zelf van Gene Zijde ontvangen had. Waldorf moest dat aanvoelen en lezen en zou dan wel begrijpen, welk stempel erop was afgedrukt. Waldorf hield het in zijn handen en werd zenuwachtig, voor hem een teken, dat het niet zuiver was. Van hoge invloed wordt men rustig, vader, en voelt zich gelukkig; de invloed, welke van dit schrijven uitging, stond dus niet op hoog peil. Het bevatte de volgende woorden:

„Mensen, leiders en geesten, nu is het gedaan, nu is het afgelopen. Mijn wil, Mijn bevelen moeten nu opgevolgd worden. Mijn kind houdt dat niet meer uit; Mijn kind hebt ge nu genoeg aangevallen. Houd op met uw schrijven; alles is niet goed. De leiders weten niet, dat Ik hier ben bij Mijn kind. Hij zal met Mijn Stem spreken en Ik verlang, dat gij luistert. Alle bevelen, die Ik hem geef zult gij moeten opvolgen. Wees voorzichtig en drijf het niet te ver."

Nog meer behelsde dat schrijven.

Waldorf kreeg direct daarna bericht, dat hij moest ophouden bij hem te komen. Dit werd hem door zijn leiders gegeven. Uit het eerste schrijven bleek duidelijk, dat de hogere geesten wisten, waarom de man vroeg. Maar toen hij schrift kreeg, dat hem terug moest brengen, dat hem zei, dat zijn inspiraties niet deugden, toen was er niets, maar dan ook niets meer goed van wat Waldorfs leiders – en niet Christus – hem gegeven hadden. Zijn schrijven was hem door Christus gegeven en niemand kon daar tegenop, want Hij stond

immers boven alles. Hij was een instrument, waardoor Christus zelf sprak en van Waldorf en diens leiders aanvaardde hij niets meer, omdat Waldorf, met zijn aardse wijsheid, ver beneden hem stond. Hoe kon Waldorf hem dan vertellen, wat hij doen moest. Dat aanvaardde hij niet en begreep dus niet, dat hij te hoog gevlogen was, want hij bouwde zich een rots, die op de geestelijke weg vergruisd werd door de geringste storm, die haar teisterde. Hij wilde niet afdalen omdat hij dan al de vrienden, die hij onder zijn invloed gebracht had, weer vrij zou moeten laten en durfde deze vernedering niet aan. Hij, die één was met Christus, was zo zwak, dat hij de geestelijke waarheid niet kon verdragen. Alles wat hij vroeg, alles wat hij schreef, waren zijn eigen gedachten. Maar omdat hij innig om de waarheid smeekte, werd deze hem gegeven. Dit zegt mij, vader, dat het de geestelijke hulp van „Gene Zijde" was, die hem de waarheid bracht."

André geraakte nu plotseling in trance en Alcar vervolgde door hem:

„Sprak niet uit bijna al zijn vragen het menselijke godheidje, dat zich met zijn eigen stralenkrans omringd had? Is het niet, alsof zulke mensen denken onfeilbaar te zijn, terwijl zij zo vol en vol van menselijke fouten zijn? Is het dan niet waar, dat zij niet willen afdalen van de voetstukken, waarop zij zichzelf hebben geplaatst? En zijn bijna alle woorden van wanhoop en twijfel niet het gevolg van het zich op hun eigengemaakt voetstuk plaatsen? Zolang deze mensen zich tot hun eigen godheidje verheffen en zich in deze waardigheid op voetstukken plaatsen, zullen zij niet deemoedig kunnen knielen en zal het hun ook niet mogelijk zijn, boven alles en door alles God te zien. En dat alleen is het eerste vereiste: Gods alomtegenwoordigheid, Gods nabijheid aan te voelen, Gods weg te zien. Maar de weg tot Hem leidt over teleurstellingen, want telkens en telkens weer zal men struikelen en de grootste val zal de val van zijn voetstuk zijn. En deze teleurstellingen worden aan „Gene Zijde" toegejuicht, omdat men, wanneer men dat goed begrepen en deze teleurstelling ook werkelijk goed gevoeld heeft, ook inderdaad een schrede nader gekomen is bij de weg, die God ons wijst.

Mensen, mensen, wees eindelijk eens Gods kinderen. Voel, ondanks uw superioriteit, eindelijk eens, dat gij maar nietige stofjes zijt. Mens, neem de kroon van uw hoofd, die gij zelf daarop geplaatst hebt, buig u diep, en gun God een ogenblik van vertrouwen; dan eerst zult ge weten, hoe klein, hoe zielig klein gij eigenlijk zijt.

Deze woorden richt ik ook tot hen, die aan het spiritisme twijfelen. Meer behoeven zij niet te weten. Maar zeg het ook aan André; hij zal mij begrijpen. Het is zo eenvoudig, maar de mens zoekt niet God, doch in de eerste plaats zichzelf. En al wil hij dat niet weten, toch zoekt hij zichzelf. En al denkt hij ook dat hij alleen God wil zoeken, toch zoekt hij, helaas, zo heel vaak weer zichzelf, want hij acht zich onfeilbaar, nietwaar? Maar eindelijk zal hij het

licht, het eeuwige, eindeloze licht zien en Gods liefde zal hem helpen, de goede weg te vinden. En al gaat die weg ook vaak over doornen, en al wordt het dikwijls duister om hem heen, toch zal hij, die daarnaar verlangt, eenmaal Gods eeuwig, heilig licht, het Licht der lichten zien.

God zegene uw arbeid. Wat is het heerlijk, u dit te zeggen. Ik nam het gesprek van André over, omdat ik u wil tonen, dat ik bij hem ben en hem in alles help.

Alles, wat hij u verteld heeft, is de waarheid."

André kwam in zijn lichaam terug en vervolgde:

„Daarom zijn de geesten tot ons gekomen, vader; om ons de enige weg, die tot God voert, te openbaren. Daarom is het spiritualisme een heilige zaak. Dit is mijn nieuw geloof. Waarom heb ik u dit alles verteld, vader? Omdat de kerk mij dit niet geven kan, maar de geestelijke hulp van „Gene Zijde" wel. Geesten zien wie en wat Christus is, wanneer zij in de hogere sferen zijn, maar een mens, die nog op aarde leeft, kan daarop nu eenmaal niet zijn afgestemd, laat staan: één met Christus zijn. Wat dacht die man wel? Hij verbeeldde zich, het enige kind van Christus te zijn. Heeft God, met Christus, niet ons allen lief? Was hij het enige kind? Was Christus alleen voor hem gestorven? Neen, vader, dit gaat te ver. Het zijn eigenliefde en dweperij welke hem parten speelden. Hij zou ook veel sterker geweest moeten zijn, oneindig veel sterker, om niet gewond te worden; wanneer hij in werkelijkheid deze kracht bezeten had, zou hij niet gevallen zijn. Onze eigen gevoelens, onze eigen intuïtie zeggen ons, dat het niet zo zijn kan en hoeveel kwaad eruit voortspruit. Aan dit geval kunnen we zien, welke gevolgen het heeft, wanneer iemand zó verblind is, niet alleen voor hem zelf, maar ook voor de velen, die hem volgen."

André had twee uur lang met vader en moeder gesproken.

Moeder schreide weer; niet meer van verdriet dat haar zuster zou heengaan, maar omdat haar kind, zoals nooit tevoren, gesproken had. Was dit haar jongen? O, hoe was het mogelijk!

Hendriks zat stil, muisstil te kijken. Toen zag hij André aan en zei: „Mijn jongen, ga je eigen weg, zoals het je wordt gezegd, want wij kunnen je niet meer helpen; ik voel, dat je gelijk hebt.

Alcar heeft ons toegesproken en dat heeft ons goed gedaan."

André ging naar zijn vader toe, legde hem de handen op het hoofd en drukte hem vol liefde tegen zich aan. Hij was zeer verheugd over deze instemming.

„Ik dank u, vader. Tante zal ook daar komen, waar Alcar en al de leiders, die ons, mensen, steeds helpen, nu zijn. Ik ben zo blij, dat wij ons op deze dag hebben kunnen uitspreken. Maar nu genoeg; later zullen wij het daar nog wel eens over hebben.

Ga met u beiden nog even naar tante; ik blijf dan thuis, want vannacht zal ik waken. In de morgen gaat zij over en ik mag dan zien, hoe zij ons voorgaat naar het Eeuwige Leven. Houd moed en wees sterk, want wij, die weten, dragen ons verlies met berusting. Laten wij haar het heengaan niet zwaar maken. Zij zal door de poort gaan, de poort naar het Hiernamaals en zij zal niet tegengehouden worden. En mooi zal zij zijn, vader, jong en schoon. Dit is door God voor ons allen weggelegd wanneer wij Hem in eenvoud, als Zijn kinderen, willen naderen."

Vader en moeder gingen heen.

„Hoe vind je die jongen nu, Marie? Hij was het niet meer, die tot ons sprak. Waar haalt hij al die wijsheid toch vandaan? Ik ben werkelijk onder de indruk en wij mogen God wel danken, dat hij dit werk mag doen."

Beiden waren zij nu overtuigd, vast overtuigd, dat niets dan het goede zijn deel geworden was. Wat kon hij praten, hoe duidelijk had hij hun alles uitgelegd!

André bleef alleen achter en ging naar zijn kamer. Hij wilde gaarne alleen zijn, alleen met Alcar, die hij al spoedig hoorde.

„Dank God voor zulk een genade, André en bid, dat wij steeds de kracht mogen ontvangen hen allen te overtuigen. Zorg, dat je God steeds in eenvoud tracht te naderen. Onder het spreken nam ik je over; je weet, hoe ik dat doe. Laat je steeds zo gaan en sta altijd voor mij open, maar let dan goed op datgene, wat wij je brengen. Let goed op al de stemmen, die je hoort. De diepste stem zal je de waarheid doen horen; alle andere zijn verkeerd. Wij zullen je met alles helpen; sluit ons niet af met eigen gedachten en door eigen weten. Wij zouden je dan niet meer kunnen bereiken, omdat onze stemmen niet gehoord zouden worden. Dan zou je eigen stem je meesleuren van de goede weg, dus: bergafwaarts. Bid, bid veel; telkens weer. Smeek om eenvoud en kracht, om het goede te kunnen doen. Alles voor God, omdat Hij het wil."

Alcar ging heen.

Toen vader en moeder teruggekeerd waren, ging André naar beneden.

„De dokter is er zo-even nog geweest, André", vertelde vader, „en hij zei, dat hij het ergste vreesde."

André, die 's nachts bij tante zou waken, sprak met zijn ouders af, dat zij 's morgens om vijf uur bij hem zouden komen, want Alcar had hem meegedeeld, dat zij tegen zeven uur zou overgaan.

„Wij zullen zien, of het uitkomt, vader, maar wanneer Alcar het zegt, dan moeten wij het geloven."

„Goed, André, wij zullen komen."

De avond bracht hij met tekenen door.

Alcar maakte weer een prachtig stuk en noemde het: „Treed binnen".

Tante zou ook binnentreden. Straks zou zij door deze poort het Hierna-

maals betreden. Het had betrekking op haar innerlijke kracht. Wat moest zij dus innerlijk rijk zijn! De poort was een bloemenpracht, schitterend van kleur. Wanneer men er doorheen keek, zag men in de verte een heerlijk landschap, dat zich in tal van prachtige kleuren baadde. Op een heuvel stond een tempel en vóór die tempel zag men een kruis dat, als het symbool van Christus, de ingang versperde en als het ware de overgeganen vroeg: „Zijt gij bereid, hier binnen te gaan?" Tante zou wel bereid zijn, binnen te treden en zij zou niet worden tegengehouden door de lichtende stralen, welke het kruis uitzond. Zij zou dit licht kunnen verdragen.

Wat was Alcar vol liefde voor hem, dat hij hem dit alles in beeld liet zien. Hij begreep deze tekening en voelde, wat zijn leider daarmee bedoelde.

Vader was nog even naar tante gaan kijken en hij vroeg hem, hoe het met haar was.

„Niet goed, jongen, zij is benauwd op de borst en haalt zwaar adem."

„Ik zal haar helpen, vader; dat zal haar goed doen."

Hij wenste zijn ouders goedenacht en ging heen. Eerst maakte hij nog een flinke wandeling, daar hij 's nachts fris wilde zijn.

Tegen twaalf uur belde hij aan en werd binnengelaten door de zuster, die tante verzorgde.

„Hoe is het met tante, zuster?"

„Nog hetzelfde, niet goed. De dokter ging zo juist heen. Wanneer het erger wordt, moeten wij hem dadelijk roepen."

André ging naar de kamer, waar tante te bed lag. Zij was in diepe rust verzonken; de ogen waren gesloten en de handen gevouwen. Zij bidt zeker, dacht hij. Wat had de arme vrouw geleden! En toch zou men haar, die reeds enige jaren bedlegerig was, nog gaarne bij zich willen houden. Maar God nam haar nu tot zich. Hoe heerlijk was eigenlijk de dood, die haar van alle smart verlossen zou. Als de mensen dat eens konden zien, dan zouden zij niet bang zijn en geen angst meer hebben, om te sterven. Maar ook zouden zij zich niet meer van het leven beroven, omdat zij zouden bemerken, dat men zich het leven niet benemen kan, daar de geest eeuwig blijft voortbestaan aan de overzijde van het graf.

André ging naar de stervende toe en magnetiseerde haar enige tijd, wat haar blijkbaar goed deed, daar zij de ogen opende en hem aanzag. Zij glimlachte, om hem te beduiden, dat zij het goed vond. Daarna nam hij tegenover haar bed plaats, in afwachting van wat er gebeuren zou.

Enige uren waren stil voorbijgegaan. Hij had Alcar reeds gezien, die hem te kennen gaf, dat hij goed moest opletten.

De kamer was zacht-rood verlicht, en hij voelde een invloed, die hem zei, dat hier werkelijk iets gebeuren ging.

De zieke werd onrustig en hij ging weer naar haar toe. Zij lag nog steeds

met gesloten ogen.

Nogmaals legde hij de handen op haar hoofd, wat haar na enige ogenblikken weer kalmeerde. Maar een zwaar rochelend geluid kwam weldra uit haar borst op en het scheen haast onmogelijk, dat zij nog adem kon halen.

André voelde, dat zij hoge koorts had, maar na de behandeling was de temperatuur toch iets lager geworden. De zuster wilde weten hoe hij dit resultaat had kunnen bereiken en hij vertelde haar, wat hij gedaan had. Hij had reeds meer met haar gesproken en zij wist iets van deze verschijnselen af.

„Kom hier bij mij zitten, zuster, dan zal ik u vertellen, wat ik zie en u dan mee laten beleven, hoe een mens naar het Eeuwige Leven overgaat."

Hij zag nu duidelijk twee personen achter het bed en Alcar vertelde hem, dat het haar vader en moeder waren, die haar kwamen halen.

De zuster zag niets, maar zij luisterde met alle aandacht naar hetgeen André haar fluisterend meedeelde. Hij zag, dat beide geesten telkens omkeken, alsof zij iemand verwachtten.

Weer zei Alcar: „Let op, André".

Enige minuten daarna zag hij nog vier geesten verschijnen. Twee van hen waren iets jonger dan de anderen. Hij constateerde een sterke familiegelijkenis tussen deze jongere intelligenties.

„Ik zie nu zes geesten, zuster, van wie de twee jongsten haar broeder en zuster zullen zijn. Zij waren tweelingen, zijn heel jong gestorven en nu ongeveer zo oud als ik. De derde van de vier, die het laatst gekomen zijn, is groot en flink; de vierde ken ik ook niet."

André concentreerde zich, om alles goed te kunnen blijven zien.

Nadat alle anderen van het bed vandaan waren gegaan, begon een van de laatst aangekomenen lange passen (magnetische strijkbewegingen) over tantes lichaam te maken, vanaf de benen naar het hoofd. André vertelde aan de zuster, hoe het gebeurde; zij vond dit zeer vreemd. Nadat deze handeling ongeveer een kwartier geduurd had, hoorde hij Alcar zeggen: „André, heb je die geest gezien?"

„Ja, Alcar", antwoordde hij.

„Let op alles, wat hij doet, want hij is het, die voor het overgaan van tante moet zorgen; het is een geestelijke dokter, die dit werk zal verrichten. Hij weet hoe stervenden gehaald en van hun stoffelijk lichaam verlost moeten worden. Voor tante maakt hij deze passen driemaal, doch soms is het nodig, dat hij dit meerdere malen doet. Dat ligt aan de geestelijke toestand van degene, die overgaat. Velen zijn niet gemakkelijk te verlossen; dat houdt verband met hun geestelijk leven en de wijze, waarop zij God hebben liefgehad.

Voor hen, die in sterke mate de materie liefhadden, die naar het stoffelijke hunkerden en dit niet los konden laten, zal de strijd, welke men doodsstrijd noemt, vreselijk zwaar zijn, omdat zij God in hun aardse leven niet hebben

willen vinden. Voor hen zullen deze passen misschien wel tien à twintig malen herhaald moeten worden. Het is een vreselijke toestand, wanneer de geestelijke dokter zijn werk bij zulk een ziel moet verrichten.

Bij tante zal het driemaal gebeuren, André, een teken dat haar overgaan geen strijd zal kosten.

Nu is hij even heengegaan, want niet alleen tante, maar meerderen zullen deze nacht overgaan.

Zo heeft eenieder in het Hiernamaals een taak te verrichten, welke hij vol liefde volbrengen wil.

Deze geestelijke dokter weet meer dan zijn aardse collega's, want hier komt hij voor vele gevallen te staan, die hij met zijn geestelijke kracht zuiver moet aanvoelen en vaststellen, om de mens, die overkomt, te kunnen helpen. Hij gaat nu naar andere stervenden.

Het is zijn werk om de schok, welke de geest bij het verlaten van het lichaam krijgt, te verzachten en de nieuwgeborenen steun te geven, vóór zij het Eeuwige Leven binnentreden. Denk niet, dat het zo eenvoudig is, een geest voorgoed in de sferen binnen te halen. De dokter moet voor alles zorg dragen; in de eerste plaats voor het doorbreken van het fluïdekoord.

Wanneer dat op de juiste wijze gedaan wordt, dan zal de geest bij aankomst geen nadelige gevolgen ondervinden. Alles moet op tijd gebeuren, niet te vroeg en niet te laat. Daarvan moet de geestelijke dokter geheel op de hoogte zijn. Hij maakt zijn berekeningen volgens de uitstraling van de stervende, waarin diens geestestoestand zich afspiegelt. Daaraan kan hij precies zien, wat hij doen moet en hoeveel malen hij de passen dient te herhalen. Deze dokter leefde eens op aarde en wanneer hij daar terug zou komen, dan zou de aarde gezegend zijn, omdat hij aan „Gene Zijde" zo onnoemelijk veel heeft geleerd. Je kunt nu nagaan, hoe vreselijk het is, wanneer de geest plotseling uit het lichaam wordt gerukt, bijvoorbeeld door een ongeluk. Dat gaat dan veel te snel en de schok is veel te zwaar. Velen, die op deze wijze hier aankomen, zijn lange tijd bewusteloos. Dit houdt ook weer verband met hun geestelijke toestand op het moment, dat zij overkomen.

Aan al deze mogelijkheden wordt op aarde niet gedacht. Het overgaan is de geboorte van de geest in de sferen, zoals het kind op aarde geboren wordt. Maar de geest heeft bij zijn geboorte meer hulp nodig dan het kind. De geestelijke dokter heeft al zijn krachten daarbij nodig en gebruikt tevens die van anderen om de stervenden te halen.

Ook kunnen de gedachten van de achterblijvenden hen helpen om gemakkelijker van hun lichaam los te komen." André vertelde alles, wat hij van Alcar hoorde, aan de zuster, die zich daar zeer voor interesseerde.

„Nu moet u opletten, zuster, zo aanstonds zal tante wel weer onrustig worden, want ik zie haar moeder aan het voeteneinde van haar bed staan.

Zij concentreert zich sterk op de stervende, en tante zal haar gedachten voelen en in zich opnemen. Dit gebeurt veel bij hen, die overgaan. Ik vertel u dit van tevoren, omdat ik vermoed wat er gebeuren zal.

Velen die sterven gaan, roepen de familieleden aan, die vóór hen heengingen. Men denkt dan, dat zij ijlen, maar dat doen zij geenszins; zij zien met hun geestelijke ogen hun geliefden inderdaad voor zich staan.

Zie, tante wordt reeds onrustig en nu zie ik de andere geesten aan het hoofdeinde van haar bed staan."

Op een gegeven ogenblik hoorde André en ook de zuster haar zacht roepen: „Moeder, moeder, o, help me".

Onder het spreken had zij zich een weinig opgericht, maar daarna viel zij in de kussens terug.

„Ziet u, zuster, ik ben blij, dat ik u dit van tevoren heb kunnen vertellen, toen tante nog rustig was. Zij heeft nu haar moeder gezien. Ik vertelde u reeds, dat mijn grootmoeder probeerde, zich voor haar zichtbaar te maken, door het contact tussen haar en haar kind, wat haar dus gelukte."

Gedurende ongeveer een uur was de ademhaling van de zieke zeer moeilijk geworden en de toestand werd steeds ernstiger. De geestelijke dokter was weer teruggekomen en maakte, evenals de eerste keer, magnetische passen over haar. Na deze behandeling bekeek hij geruime tijd de bovenkant van haar maag. Alcar zei: „dat dit de plaats is, waar de geest, ontbonden van het stoffelijke lichaam, losgemaakt wordt. Wij noemen dit de levenscel en het koord, waarmee de geest aan het stoffelijk lichaam verbonden is, de levensdraad, zoals ik je reeds eerder vertelde. Die plek wordt op aarde de zonnevlecht genoemd. Daar begint de scheiding. Deze plaats onderzoekt de dokter en naarmate het levenslicht verzwakt, stelt hij vast, hoelang het nog kan duren. Dit licht wordt zwakker en zwakker, maar straks, wanneer de geest los is van het stoffelijk lichaam, zal het weer geheel zichtbaar worden. Ik zie nu duidelijk dat tante om zeven uur overgaat; ik zie het gebeuren."

Het was nu drie uur; de stervende had dus nog vier uur op aarde te leven.

Dit alles vertelde André aan de zuster; zij zou dan kunnen zien of het uitkwam.

De zieke was nog steeds bewusteloos en André vroeg aan Alcar, of hij ook iets doen kon.

„Maak je niet ongerust, mijn jongen, zij zal nog eenmaal tot bewustzijn komen. Ook dat zie ik en kan het van tevoren vaststellen.

De grote vreugde bij het zien van haar moeder – dat geen ijlen was, maar die zij werkelijk heeft gezien – maakte haar machteloos, daar het lichaam niet meer tegen de grote emotie bestand is, welke zij daardoor onderging. De gevolgen daarvan hebt ge gezien."

De zuster vroeg, of zij de dokter niet zou waarschuwen, maar André zei,

dat het nog niet nodig was, omdat zij straks weer ontwaken zou.

„We kunnen nog niets doen, zuster, omdat ik van „Gene Zijde" bericht ontvangen heb, dat zij vanzelf weer zal bijkomen. Derhalve kunnen wij afwachten, wat er gebeuren zal."

Langzaam kroop de nacht voorbij en de zieke ontwaakte tegen halfzes in de morgen.

„Ziet u, zuster, dat alles uitkomt? Het werd me door mijn leider meegedeeld, anders zou ik het niet kunnen weten. Wat weten de geesten veel, zuster, vindt u dat ook niet?" Vader en moeder waren nu ook gekomen en André moest zijn moeder eerst helpen, want anders zou de grote emotie haar te veel aangrijpen. De dokter werd gewaarschuwd en kwam spoedig.

Alcar zei tegen André, dat hij tijdens het onderzoek van de dokter een kleine wandeling moest gaan maken; daar was nog tijd genoeg voor. Dan zou hij weer fris zijn en zich goed kunnen concentreren, wanneer het grote gebeuren een aanvang nam.

Hij ging dus naar buiten en de morgenlucht deed hem goed.

De wandeling duurde een half uur en geheel opgefrist trad hij weer binnen.

De dokter was in gesprek met zijn ouders en de zuster en hij voelde, dat de zuster hun iets verteld had, van hetgeen zij had meegemaakt.

Hij nam weer in zijn hoekje, tegenover het bed, plaats. De zieke werd nu zeer onrustig en dit kwam, omdat de geestelijke dokter weer met haar bezig was; voor de derde keer.

Nu zou het grote proces langzaamaan voltrokken worden; tante zou overgaan.

André zat in spanning; het was kwart over zes en tante leefde nog. Duidelijk zag hij, rondom haar bed, een grijs waas, dat al witter en witter werd.

De stervende lag in een wolk gehuld; al de geesten waren nog aanwezig en keken in spanning naar haar.

Niet alleen van aardse zijde was er dus spanning, maar van geesteszijde was zij nog groter.

André zag, dat er met ongeduld op het overkomen van tante gewacht werd.

„Dit is een groot gebeuren, André", zei Alcar, „dat kan samengaan met leed en smart, maar ook met groot geluk. Hier is het een gelukkige, die overgaat. Zij zal zeer mooi zijn, maar toch wachten allen met een angstig gevoel op de schok, welke het afbreken van het fluïdekoord kan veroorzaken."

Weer was een kwartier verstreken en het witte waas zweefde nu duidelijk zichtbaar boven het bed. De geestelijke dokter vroeg aan de mannelijke geesten, hem te helpen. Nu begon het proces zich te voltrekken. Het was bijna halfzeven.

„Degenen, die gelukkig zijn", vervolgde Alcar weer, „moeten toch nog

twee of driemaal geholpen worden en ik zei je reeds, dat er veel kracht en kunde nodig is, om dit goed te volbrengen.

Bij tante gebeurt alles in stilte, maar voor velen, die aan hun lichaam vastzitten en dat de eerste dagen na hun sterven moeten blijven, is dit een vreselijke kwelling. Voor hen is het sterven zeer zwaar en het brengt hun veel smart en pijn, waar ook de geestelijke dokter machteloos tegenover staat. Deze ellende bereidt de mens zichzelf, omdat hij dit zelf heeft gewild. Ik zou hierover nog lang kunnen doorgaan, maar zal dit tot later uitstellen."

André bemerkte, dat de geestelijke dokter zich over de stervende heengebogen had. Links en rechts van haar stonden de anderen en hij zag duidelijk, dat het witte waas zich naar haar hoofd verplaatste. Daar vermengde het zich en bleef als een grote massa hangen.

„De geest, die aanstonds heengaat, zal van dit waas gebruik maken; het is voor de eerste dagen van haar leven in de sferen bestemd.

Voor tante is het mogelijk, er gebruik van te maken, omdat zij hoog staat in haar geestelijke toestand, maar zij, die ongelukkig zijn, missen deze geestelijke kracht, omdat zij niet bereid zijn, om te sterven. En zij missen en voelen dat, omdat het het eerste voedsel is, waarvan zij in de sferen moeten bestaan."

Langzaam trok de witte wolk omhoog, maar André kon daaruit nog niets duidelijk onderscheiden.

Plotseling bewoog tante zich en kwam overeind. Zij sprak, maar niemand kon iets verstaanbaars opvangen. Moeder was bij haar en hield de armen om haar heen geslagen. Duidelijk kon ze niet meer spreken, maar toch kwamen er nog een paar woorden over haar lippen, die zij allen verstonden. „Daar, daar!" zei zij. Toen kwam er een hoeveelheid slijm uit haar mond en legde moeder haar in de kussens terug.

Kort voor dit moment had de dokter haar voeten bevoeld en het hoofd geschud.

André maakte daaruit op, dat tante gestorven was. Onmiddellijk daarop ontstond er beweging onder de intelligenties. De beide vrouwen waren weer zichtbaar en vele andere geesten, die hij niet kende, stonden eveneens om het bed geschaard.

De witte wolk trok nog steeds langzaam omhoog, zó langzaam, dat het bijna niet te zien was.

André kon er geen vorm in zien waarvan hij iets kon maken, dat ergens op geleek. Het was een plechtig ogenblik, dat hij nooit vergeten zou.

Nu hoorde hij Alcar zeggen: „Toen de geestelijke dokter over haar heen gebogen stond, heeft hij het fluïdekoord gebroken."

Hij had dat niet gezien, omdat erop zo heel veel gelet moest worden. Daarom was hij dankbaar, dat Alcar het hem zei.

Boven in de wolk begon zich nu een beeld te vormen, dat op een hoofd

geleek en daarna, het was duidelijk te zien, zag hij twee handen de ogen bedekken, alsof zij deze tegen het kijken in al te schitterend licht wilden beschermen.

Zo trok het geesteslichaam langzaam omhoog.

De twee vrouwelijke intelligenties, haar moeder en haar zuster, steunden haar en hielden haar in de armen.

O, welk een liefde straalde uit dit alles!

André zat in zijn hoekje stil te schreien. Wat was het heerlijk, dit als stofmens te mogen zien. Diep was hij ontroerd door dit grote gebeuren.

Tante had reeds voor de grootste helft haar lichaam verlaten en hij zag nu duidelijk haar gelaat, omdat haar handen het niet meer bedekten. Wat was zij mooi en verjongd! Zeker wel dertig jaar jonger was zij geworden en geleek nu een vrouw van vijfendertig jaren.

Haar geesteslichaam straalde verschillende kleuren uit, die haar geheel omringden.

Thans was zij tot boven de knieën zichtbaar geworden en het uittreden kreeg een enigszins sneller verloop. Daar werden haar voeten zichtbaar; tante had haar stoffelijk lichaam geheel verlaten.

Het waas dat om het lichaam lag, sloot zich en tante was vrijgekomen.

Direct hoorde hij Alcar weer.

„In dit licht blijft zij totdat zij in de sferen ontwaken zal. Zij ligt in een diepe slaap en zal door haar familieleden naar de plaats worden gebracht, waarop zij innerlijk is afgestemd. Later zal zij hen allen zien.

Vaak gebeurt dit eerder. Soms reeds dadelijk na het verlaten van het lichaam, maar dit houdt verband met verschillende toestanden.

De kleuren, welke je zag, duiden tantes geestelijke kracht aan. Zij straalt dit licht, deze kleuren uit; het is de weerspiegeling van haar zieletoestand, haar eigen bezit, haar geluk."

Alcar had kalm en rustig gesproken en André had alles duidelijk verstaan.

„Zal ze haar lichaam nu niet zien, Alcar?"

„Neen, André, zij niet. Velen wel. Wij kunnen haar wel wakker maken en dan zou zij alles even kunnen opnemen, maar zij is rustig en zal rustig blijven, waarheen men haar ook brengt.

Er zijn ook velen, die niet in slaap komen terwijl zij het lichaam verlaten. Dezen brengt men wel in een enigermate verdoofde toestand, waaruit zij spoedig weer bijkomen.

Ik zei je, dat ik je er veel van zou kunnen vertellen, maar ik zal dat later doen en alles afzonderlijk behandelen."

De familieleden keken nog eenmaal naar moeder en vader, die bij tantes stoflichaam achterbleven. Moeders moeder kwam tot haar, en André zag dat zij haar kuste, waar moeder niets van bemerkte, ofschoon hij het toch duide-

lijk gezien en de kus gehoord had. Dit alles speelde zich voor hem alleen af. Toen zag hij, dat de geestelijke dokter nog iets van het stoflichaam wegnam, waarna de tocht naar de sferen een aanvang nam.

Weg waren nu allen. Alles werd donker voor hem en het mooie, dat zich hier gedurende de nacht had afgespeeld, het overgaan van een ziel naar het Hiernamaals, was voorbij.

André kon er geen woorden voor vinden; het was stil in hem en hij was onder de indruk van alles, wat hij had mogen beleven.

Tante was mooi, toen zij heenging; dat had hij duidelijk gezien.

Men vond haar uiterlijk lelijk, maar hier was te aanschouwen geweest, hoe zij innerlijk was. Dat was echt. Heerlijk was het sterven en het gaan naar die andere wereld.

Waren de mensen daarvoor nu bang? Het was toch zo heerlijk, wanneer zij maar bereid waren, om heen te gaan. Aan het gebeurde kon men zien, dat God alles weet en bestuurt.

Het was drie minuten over zevenen; alles, wat Alcar voorspeld had, was weer uitgekomen.

Moeder was erg verdrietig.

De dokter had tantes ogen gesloten en de zuster zou met iemand anders voor het afleggen zorgen.

Eerst werd er nog gebeden en toen dat ten einde was, zag André, dat ook het laatste lichte wolkje boven het kleed, dat tante op aarde had gediend, was opgetrokken. „Kom, moeder, wij gaan naar huis."

Thuis vertelde André aan zijn ouders alles, wat hij deze nacht gezien en gehoord had.

Moeder werd veel kalmer toen zij hoorde, hoe mooi het was, wat hij gezien had. Het werkte rustig op haar in; zij scheen door dit nieuwe weten kracht gekregen te hebben. De beschrijving, die André van haar ouders had gegeven, was geheel juist en de zuster en broeder, die hij gezien had, waren inderdaad tweelingen en heel jong gestorven. André ging naar zijn kamer, om enige uren te slapen. Al de beelden zag hij nog voor zich. Eerst de wolk, toen die mooie kleuren, dan tante, die in deze wolk naar haar plaats in het Hiernamaals werd gebracht, en ten slotte de familieleden.

Wat was alles mooi! Wat was alles groots! Hoe almachtig was God, die over alles waakte en alles regelde. Dit moesten alle mensen weten; dan zouden zij gemakkelijker en beter kunnen leven. Als zij dit zagen, dan zou de moed hun niet benomen worden, zoals dit bij velen het geval is. Hier stond hun iets moois te wachten; zij zouden dan dadelijk licht ontvangen en gelukkig zijn. Tante bezat dit licht; schoon, helder-wit licht, dat haar zelf verlichtte en alle anderen, die haar kwamen halen. Wat moest zij innerlijk een grote kracht gedragen hebben.

Voor André was thans alles duidelijk en begrijpelijk. Hij had haar immers op aarde steeds in ditzelfde licht gezien. Dit licht was haar eigen uitstraling. Op deze wijze kon hij alle mensen kennen. Aan hun uitstraling kon hij zien, hoe ze innerlijk waren en hij wist nu beter dan ooit, wat dit kleurenlicht betekende.

Alcar vertelde hem, dat hij goed gezien had en dat deze vergelijking juist was. Ja, het was prachtig om zo te sterven. Wat waren allen mooi, die haar haalden, en gelukkig.

Alcar zei, dat er later leerlingen van de geestelijke dokter bij waren, mannen en vrouwen, allen vol licht, vol geluk en jong. En welk een harmonie heerste er! Alles was geregeld en gebeurde op de juiste tijd. Eenieder heeft aan „Gene Zijde" zijn werk en eenieder doet het werk, dat hem is opgedragen zonder zich met dat van anderen te bemoeien. Allen werken voor één zaak: het goede te brengen, het goede te doen. Zo moest het ook op aarde zijn. Daar moesten de mensen elkander ook zo begrijpen; wat zou dat heerlijk zijn.

Met deze gedachten viel hij in slaap en voelde niet, dat de leider, die hem zo liefhad en met en door hem – als zijn instrument – werkte, lange passen over hem heen maakte, om alle moeheid van hem weg te nemen.

Na enige uren ontwaakte hij, fris, alsof hij de gehele nacht geslapen had, en Alcar vertelde hem, wat hij gedaan had. Hij voelde, dat dit zo zijn moest, hij moest geholpen zijn, anders zou de moeheid niet verdwenen kunnen zijn.

Vader en moeder waren tevreden en rustig, na al de bewijzen, die hij hun gegeven had en moesten nu wel overtuigd zijn dat dood niet dood is. Ook de zuster, die de gehele nacht aanwezig was geweest, was zeer verbaasd, dat alles was uitgekomen, zoals hij het van tevoren gezien en verteld had. Ze beloofde hem, verder te zullen gaan op de weg, die haar nu gewezen was.

André was gelukkig, dat alles weer zo mooi was uitgekomen. Zo ging hij steeds verder en al spoedig zou hij grote bewijzen geven van zijn gave van zien, en het goede contact met Alcar. En vooral zou hij aantonen, hoe goed het is, om, als medium, te zorgen, niets buiten de leiders om te doen. Er ligt een groot gevaar in het zien, wanneer eigen gedachten niet worden uitgeschakeld. Tante had nu door de poort het Hiernamaals betreden. Alcar vertelde hem, dat zij nog niet ontwaakt was. Bij haar zou dit enige dagen duren, wat heel kort was, daar het bij velen weken en maanden duren kan.

Ook gebeurt het vaak, dat overgeganen enige uren na het sterven weer op de aarde terugkomen, om dan, verlost van het stoffelijk lichaam, alles te kunnen meemaken en de achterblijvenden te troosten.

Tante zou, volgens aardse tijd, nog enige dagen in slapende toestand verkeren en daarna voor eeuwig ontwaken in de sferen van geluk, liefde en leven.

Spoedig wachtten André weer nieuwe gebeurtenissen, want elke dag werd

hij geroepen of kwamen er mensen naar hem toe, die hem nodig hadden.

Het genezen en het nut van goede krachten

Kort na het heengaan van tante werd André bij een kind geroepen. De ouders waren bezorgd en riepen zijn hulp in. Het was de doktoren, die het behandeld hadden, niet gelukt, het te genezen. De koorts, waarmee de veertienjarige jongen reeds lange tijd te bed lag, wilde niet verminderen en zij waren niet bij machte, de oorzaak ervan op te sporen.

Toen André's hulp werd ingeroepen, bevond hij zich bij vrienden, die op ongeveer zeven kilometer afstand van het huis van de zieke verwijderd woonden.

Een oom van de knaap had hem die avond opgezocht en hem daar gevonden. Hij had een foto meegebracht, volgens welke André de diagnose moest vaststellen.

Hij hield het portret enige minuten in de handen, toen zei hij tot de bezoeker: „Luister, begrijp mij goed. Op het moment heeft de jongen 39,4 °C koorts, welke vijf minuten geleden is opgenomen. Let op de tijd; het gaat mij er alleen om, u bewijzen te geven, dat ik zuiver zie, dat dit gebeurd is. Wilt u zo goed zijn, telefonisch te vragen, of dit juist is?"

De oom belde op en wat André gezegd had, bleek waar te zijn; enige minuten geleden was de temperatuur inderdaad 39,4 °C.

Gezamenlijk gingen zij nu naar het huis van het zieke kind. Daar ontstond een zenuwachtige toestand. Enkelen hielden hem voor een dokter en toen men hoorde dat hij dit niet was, liepen er een paar mensen van hem weg.

De moeder van de jongen bood hem een stoel aan, maar op die stoel zag hij een oudere dame, als geest, zitten. Met deze geest was hij al spoedig in contact en zij vertelde hem, de grootmoeder van de zieke jongen te zijn. Deze geest, die zich duidelijk voor hem manifesteerde, vertelde hem ook, waar de zieke lag en waar hij heen moest gaan, om hem te vinden. „Ik ben hier gekomen", zei zij, „om hen te helpen; het gaat zo niet goed, mijnheer." Dit was als een flits tot hem gekomen, zodat hij, toen de moeder hem de stoel aanbood, dadelijk kon antwoorden: „O, dank u mevrouw, ik blijf wel even staan". Zo maakte hij zich van het aanbod af. Hij wilde niet op een plaats gaan zitten, waar reeds iemand anders zat, al was zij voor de anderen niet zichtbaar.

De gespannen toestand duurde enige tijd en hij kreeg het gevoel, dat er aanwezigen waren, die hem liever zagen gaan dan blijven. Hij voelde, dat zij geen vertrouwen in hem hadden. Doch hieraan wilde hij een einde maken en vroeg: „Mevrouw, wat moet ik hier eigenlijk doen, waarom ben ik gehaald? Laat uw zwager vertellen, wat ik op afstand heb kunnen vaststellen". Deze vertelde toen, wat André gezien had en sommigen waren daar even door

getroffen, maar de anderen, dat voelde hij, wilden zich met zo'n kwakzalver niet inlaten. Wat zou de dokter daar wel van zeggen? Deze gedachten werden door hem opgevangen. Doch plotseling zei de moeder: „Mijnheer, gaat u maar mee".

André hield haar staande en zei, te weten, hoe hij vanuit deze kamer de ziekenkamer moest bereiken.

„U kent mijn huis?" vroeg zij. „Is u vroeger al eens hier geweest? Of heeft mijn zwager het u verteld?"

„Uw zwager vertelde mij niets, mevrouw, en ik ben hier nog nooit geweest en wil niets weten. Maar zeg mij, of deze beschrijving juist is."

„Ja", antwoordde zij.

Toen zei hij, dat haar moeder het hem verteld had, doch ook deze mededeling had geen waarde voor haar. Zij glimlachte en ging er niet op in. Van een leven na de dood wist zij niets af.

André ging de aanwezigen voor naar de kamer van het zieke kind.

„Zie, mevrouw, uw jongen heeft 39,4 °C koorts. Ik zal hem helpen en als u daarna de temperatuur opneemt, zal zij tot 37,6 °C gedaald zijn. Ik zeg het u vooruit, om u te overtuigen; mij wordt het ook van tevoren meegedeeld."

Hij ging naar het kind en legde het de handen op het hoofd. Toen bad hij God innig om kracht voor Alcar, om de jongen te mogen helpen. De behandeling duurde ongeveer tien minuten. Daarna ging men weer naar de voorkamer.

André sprak nog even met de moeder en vroeg haar, de temperatuur op te nemen. Allen waren nieuwsgierig, of de voorspelling zou uitkomen. De thermometer wees 37,6 °C aan.

„Weer een prachtig bewijs voor u, mevrouw, dat hier niet maar wat gezegd werd. Alles, wat ik u vertelde, werd mij eerst gegeven. Ik kon het anders niet weten. Naast mij staat een geestelijke dokter, die u niet kunt zien, maar die ik hoor en zie. Deze mens, die vroeger op aarde leefde en nu in het Hiernamaals is, heeft de taak op zich genomen, vanuit de sferen de aardbewoners te genezen en hen te overtuigen van de grote waarde van de geestelijke rijkdom, welke het spiritualisme hun schenkt. Ik ben zijn instrument en door mijn gaven hoor en zie ik hem. De geestelijke dokter ziet door alles heen, omdat hij geest is. Dit is voor de stofmens niet mogelijk. Zo ziet hij ook, wat uw kind mankeert. Zo kon hij van tevoren vaststellen, dat de koorts tot 37,6 °C zou dalen. U heeft gezien, dat het de waarheid is.

Ik vertel u dit, om u te overtuigen. U heeft, zoals ge zegt, nog nooit van deze dingen gehoord en ge kunt u zomaar niet overgeven. Ge maakt u ongerust en deze ongerustheid wil ik door bewijzen van u wegnemen."

Hij nam afscheid en zou de volgende morgen terugkomen.

De temperatuur was toen 38,4 °C. Na de behandeling steeg ze onmiddel-

lijk en een kwartier later, toen de moeder de thermometer had aangelegd, wees deze 40,1 °C aan. Zij en de andere huisgenoten maakten zich vreselijk beangst en van André en van magnetiseren wilde men niets meer weten. Maar hij gaf zich zomaar niet gewonnen. Hij voelde, dat, wanneer hij zich niet inspande, niet alles probeerde, het kind eronder zou lijden en dat mocht en zou niet gebeuren.

„Luister, mevrouw, ik wil u allen iets zeggen. Toen ik gisteren de jongen behandelde, daalde de koorts onmiddellijk, dat heeft u gezien, en terwijl ik hem vandaag hielp, trad er verhoging in. Ik zal u zeggen, wat dit betekent. U weet, dat de doktoren de koorts niet konden wegkrijgen. Uw kind bevindt zich nu al drie weken in dezelfde toestand en niets, niets heeft geholpen. Maar wat is er gisteren gebeurd? Direct na de behandeling is er vermindering van koorts ingetreden, hetgeen wij door magnetiseren hebben bereikt. De dokters hebben alles geprobeerd, wat volgens hun wetenschap maar mogelijk was; doch al hun pogingen, hun medicijnen, hadden geen resultaat; de koorts verminderde niet, terwijl dit in de tien minuten, gedurende welke ik hem gisteren magnetiseerde, wel het geval was. Nu maakt u zich ongerust, omdat er verhoging is ingetreden. Dit komt, omdat u niet weet, niet begrijpt, wat er gebeurd is. Maar ik vind het prachtig, omdat de temperatuur nu van haar vaste hoogte is afgeweken.

Wat is daarvan de reden? Door de magnetische bestraling wordt de ziekte opgevoerd. De verhoging ontstaat, doordat de ziektekiemen door het sterke magnetisme worden aangetast. En vanzelf krijgt men dan een wrijving in het ziekteproces. Bij vele mensen gebeurt dit; bij anderen weer niet. Dit houdt verband met de zenuwtoestand van de zieke. Nu is uw kind zo zwak, dat het daar niet tegen kan. Maar u kunt gelukkig zijn, omdat mijn kracht zo sterk is, dat de koorts daartegen geen weerstand kan bieden. Wanneer u mij echter niet vertrouwt, dan kan ik hier niets meer doen."

Hij ging heen, maar na twee dagen kwam men hem weer halen.

„Gaat u nog even mee, mijnheer; wij hebben met de huisdokter gesproken en die heeft van u gehoord. Toen hij uw naam hoorde, zei hij, dat u ons kind misschien zou kunnen helpen. „Heet hij André?" vroeg de dokter, en toen hij hoorde, dat dit uw naam is, zei hij: „Van hem heb ik meer gehoord; hij moet heel goed zijn". Zodoende kom ik u weer halen, mijnheer. Neem ons het voorgevallene maar niet kwalijk; wij weten zo weinig van deze dingen af."

Hij ging dadelijk mee.

Onderweg sprak hij met de moeder, en zei haar te begrijpen, dat zij op dit gebied niet thuis waren.

„De wereld is onwetend, mevrouw, en zelfs vele gestudeerde mensen leven maar in deze onwetendheid voort. Daarom vind ik het geenszins vreemd, dat u zo ongelovig bent, ofschoon ik u toch bewijzen van mijn gaven gegeven

heb. Ik ben geen kwakzalver, maar ik genees in het klein, zoals Christus dit eens in het groot gedaan heeft. Tweeduizend jaren geleden zijn er wonderen gebeurd, maar heden ten dage gebeuren zij ook. U kunt dit zelf zien en ondervinden, wanneer u maar bij de rechte personen aanklopt. Dezen kunnen u helpen door hun gebed en door hun magnetische kracht. Ik kan niets uit mijzelf, maar ik doe mijn werk met de hulp van mijn geestelijke leider. Dit werk is een gave Gods, welke mij heilig is en waarmee ik niet laat spotten door mensen, die er niets van weten en er niets van geloven, omdat zij zelf niet helderziend zijn en niets van de kracht begrijpen, welke mediums bezitten. Dit is een heilige gave, mevrouw, en wanneer wij een goed gebruik van haar willen maken, dan zullen wij veel hulp van boven ontvangen. De stoffelijke mens, wiens geest nog niet op het hogere is afgestemd, gelooft slechts, wat hij met zijn stoffelijke zintuigen kan waarnemen en kan het bestaan van de geestelijke dingen dus niet aannemen."

Toen André weer bij de zieke jongen kwam, had deze nog hoge koorts, maar het ventje was erg blij, dat hij weer kwam.

Tegen de moeder had hij gezegd: „Moeder, die man kan mij beter maken", en toen hij dit gezegd had, begon zij te schreien.

De jongen keek André lief aan. Zijn ogen vroegen om genezing. Dit ontroerde hem, omdat dit jonge kind het mooie van de kracht, welke hij het gegeven had, aanvoelde. Zei dit niet genoeg? Het moest voor de ouders alles zijn. Hun zieke kind voelde bij intuïtie, dat hij het kon helpen. Door de onwetendheid van zijn vader en moeder werd zijn herstel tegengewerkt.

Zij hadden het kind lief en wilden al het mogelijke doen om het te redden, maar hun onwetendheid speelde hun parten.

André was geen dokter; zij hadden nog nooit zoiets meegemaakt en wisten niet dat een hoogstaand magnetiseur niets zal doen, wat hij niet verantwoorden kan, omdat hij onder geestelijke leiding staat.

Inwendig schreide André, toen hij de jongen zo zag liggen en het arme kind hem zo, om medelijden vragend, aankeek. Het deed hem pijn. Toen hoorde hij Alcar zeggen: „Zo is de wereld, André."

Voor de derde maal legde hij hem de handen op het hoofd en na de behandeling was de temperatuur 38,6°. De volgende morgen kreeg hij bericht van Alcar, dat de koorts weer tot 40,2° gestegen was en dat hij spoedig gehaald zou worden, wat hij direct aan vader en moeder vertelde. „Luister, moeder. Wanneer er iemand komt, dan zegt u, wat ik u nu heb meegedeeld, omdat ik de mensen steeds meer bewijzen wil geven, want zij zijn niet te overtuigen."

Een kwartier later belde de oom, die hem de eerste keer was komen halen, aan en vroeg, of hij komen wilde. Hij verzocht hem toen, eerst even naar zijn ouders te gaan, daar zij hem iets te vertellen hadden. De man had daar niets op tegen. „Maar", zei hij, „ik heb geen bewijzen meer nodig en vind het jam-

mer, dat u bij mijn broer niet begrepen wordt. Ik kan me niet begrijpen, dat zij toch nog zo onwillig zijn."

André bracht hem bij zijn ouders en wat hij van deze vernam, was voor hem een bewijs temeer, al was hij reeds ten volle overtuigd van André's bijzondere gaven. Met hun beiden begaven zij zich naar de woning van de zieke jongen en, daar aangekomen, ging André onmiddellijk naar hem toe. Tussen al het gepraat van de mensen, die om hem heen waren, door, hoorde hij Alcar zeggen: „André, ik zal nogmaals het kind onderzoeken en wil nu iets doen. Let goed op."

André hield de rechterhand van de jongen vast en ging op de rand van het bed zitten. Naast hem stonden de familieleden, allen in grote spanning.

Wanneer hij zo een diagnose moest vaststellen, ging hij meestal in trance, in welke toestand Alcar binnen in het lichaam van de zieke kon zien en hij zelf alles wat de zieke mankeerde overnam. Dit was het aanvoelen van de ziekte. Deze trancetoestand duurde vaak kort en nooit langer dan tien à twaalf minuten. In die toestand voelde hij niet alleen de ziekte van de patiënt aan, maar hij zag ook waaraan deze lijdende was. En wanneer hij dan weer uit de trancetoestand bijgekomen was, controleerde Alcar hem hoe hij de ziekte had gezien en hoorde hij Alcar spreken; dit alles ging zeer vlug in zijn werk. Terwijl hij nu de hand van het kind in de zijne hield, vertelde Alcar hem, dat zich in de rechterlong een ontsteking bevond, wat hij reeds had aangevoeld.

Alcar, zijn leider en controle, gaf te kennen, dat hij goed gevoeld en gezien had.

„Dit is een ontsteking, André, die hoest, noch slijm verwekt; er zijn geen symptomen aanwezig, waardoor men dit kan vaststellen, en het is geen wonder, dat de doktoren dit niet hebben kunnen zien, daar zij geen aanwijzingen hebben, om de ontsteking te kunnen vaststellen. Er moet spoedig worden ingegrepen en wij geven de kleine nu weer aan hen over. Maar alvorens wij ons terugtrekken, zal ik zijn ouders iets geven. Neem potlood en papier, André."

André deed, wat hem gezegd werd. Alcar nam zijn rechterarm in beslag en in enige seconden werd er een long getekend, met in de rechter bovenhoek een zwarte punt, met cirkels er omheen.

André wist, wat hij zeggen moest, want Alcar had het hem reeds doorgegeven.

„Kom mee", zei hij, en allen gingen naar de andere kamer. „Mijnheer en Mevrouw", vervolgde hij, „ik kan uw kind niet meer helpen en geef mijn taak aan uw huisdokter over. Zet er spoed achter. Doe alles, wat ge kunt, en zorg, dat er morgen vóór twaalf uur een röntgenfoto van de rechterlong gemaakt wordt. Sla die raad niet in de wind, want de gevolgen daarvan zouden niet te overzien zijn. Uw kind heeft een ontsteking in de rechterlong, welke de

doctoren niet konden ontdekken. Handel zo spoedig mogelijk en overhandig hun deze tekening."

Zou men zijn raad opvolgen? Wanneer dit niet gebeurde, zou het ergste te vrezen zijn.

De volgende dag, 's middags om vier uur, kwam men hem het heuglijke nieuws vertellen, dat hij goed had gezien, want de ontsteking zat precies op de plaats, welke hij op de tekening had aangegeven. Het röntgenonderzoek had dit uitgewezen.

De doktoren hadden gevraagd, wie de tekening gemaakt had en de huisdokter, die haar had meegenomen, antwoordde: „Deze tekening werd door de zoon van een timmerman gemaakt, die helderziend is en magnetiseur. Dit is wel zeer merkwaardig. Hier hebben wij het bewijs, dat er aan het bestaan van dergelijke krachten niet te twijfelen valt."

André vond het heerlijk, dit te horen en hij ging naar zijn kamer, om God te danken voor de grote hulp, die Alcar ontvangen had. Hij bad innig, omdat hij, als werktuig, dit grote bewijs aan de wetenschap had mogen schenken.

Vier weken gingen voorbij, zonder dat hij enig nader bericht ontving, maar op zekere dag kwam men weer naar hem toe en verzocht hem, weer eens aan te willen komen. De jongen was eerst heerlijk vooruitgegaan. Hij was op, speelde weer en zat voor het raam te kijken.

Lange tijd was hij ziek geweest en verlangde naar buiten, zodat zijn moeder, nu het hem zo goed ging, aan de dokter had gevraagd, of het mocht.

De dokter had het goed gevonden; wanneer de zon scheen en het weer zo bleef, mocht hij, tussen twaalf en één uur, vijf minuten buiten zijn. „Maar, denk erom", had hij gezegd, „vijf minuten maar; en hij mag niet stil blijven staan, maar moet in beweging blijven."

De moeder was blij en tegen half een was zij vijf minuten met hem gaan wandelen. Hij vond het heerlijk en was tevreden, toen ze weer boven waren. Maar 's middags voelde hij zich vervelend, werd al stiller en stiller, totdat hij tegen zes uur naar bed wilde.

De volgende dag had hij geen zin om op te staan, en dat was nu al drie dagen het geval. Bovendien had hij weer een weinig koorts.

Weer nam André de rechterhand van het jongske in de zijne en bleef zo zitten, tot hij Alcar hoorde zeggen, dat het kind verloren was.

Hij schrok geweldig, maar hield zich goed. Hij stond op en waste zijn handen, om de invloed van het kind af te spoelen, opdat hij de pijn, welke hij van hem overnam, weer kwijt zou raken.

Daarna nam hij afscheid van zijn patiëntje en zei tegen de moeder, dat hij de dokter zou opbellen.

„Vindt u hem erger, mijnheer?"

„Och, neen", jokte hij, want hij wist niet, wat hij antwoorden moest. Het

deed hem zeer. Alcar had hem laten zien, dat het ventje over zou gaan, maar hij wilde de ouders geen pijn doen, voordat de tijd dáár was.

„Maakt u zich nog geen zorgen, mevrouw, er is nog niets van te zeggen. Wel zeg ik u dit: het is niet goed, dat het kind buiten geweest is."

Droevig gestemd ging hij heen. Hij zag de ouders reeds voor zich, geknakt door het grote leed, dat hun te wachten stond. Hij leed met hen mee en tranen kwamen hem in de ogen.

„Ja, het is zwaar", dacht hij. „Het zal zeer zwaar voor hen zijn, maar de kleine, lieve jongen zal gelukkig zijn. Hij zal in het Hiernamaals komen en daar verder leven."

Hij belde de dokter op, maar deze was niet thuis. 's Avonds zou hij het nog eens proberen.

In die tussentijd zocht hij contact met Alcar; er was iets, dat hem bezorgd maakte. Hij wilde weten, wat het was en wat het betekende. Met zijn inwendige stem riep hij dringend: „Alcar, Alcar, kom, help mij". Direct hoorde hij zijn trouwe leider en, zoals altijd, kalmeerde hij terstond.

„Waarom maakt ge je zorgen, mijn jongen? Waartoe die angst?"

„Alcar, ik ben bang, dat ik niet goed gezien heb. Wat moet ik de dokter zeggen? Mijn inwendige stem zegt me, dat het kind overgaat; en toch ben ik bang."

„Kom, laat ons bidden, André. Je weet, dat het gebed ons in zware tijden, in angstige ogenblikken helpt. We zullen God om kracht smeken en het eenvoudige gebed, dat wij op onze eerste reis hebben opgezonden, weer tot Hem opzenden. Dat gebed heb ik je gegeven. Het zal je sterken en je angst wegnemen."

André bad innig en toen hij eindigde, liet Alcar erop volgen: „Grote Vader, Almachtige. Er is een tijd geweest, dat wij gewankeld hebben in ons geloof aan u. Er is een tijd geweest, dat de storm ons kleine scheepje uit de koers deed drijven en ons een speelbal van de golven van de oceaan van moeilijkheden en lijden deed zijn.

Maar wij weten nu, dat wij ons kompas in handen hebben en dat Hij, die boven de stormen verheven is, ons in veilige haven, in Zijn Koninkrijk, in het Rijk der Hemelen leiden zal. Wij zijn zo dankbaar voor ons weten, maar wij hebben nog zoveel gebreken, wij hebben zoveel te leren en wij hebben zoveel te dragen. Er zijn tijden, Grote Vader, dat de staf, waarop wij steunen, buigt; dat het ons zwaar wordt en dat wij ons voelen als kinderen, wie iets verboden is. Maar door het weten hield het zoeken op en door het zoeken kwamen wij te weten. O, God, laat Uw sluier der liefde ons bedekken. Hef ons op tot Uw grote liefde en Uw Grootse Schepping. Vader, verhoor ons, vergeef ons, help ons en geef ons Uw waarheid, Amen."

André zuchtte diep; alle angst was verdwenen door zijn gebed en door het

gebed van Alcar, waardoor zij beiden weer kracht ontvangen hadden.

Nu hoorde hij Alcar zeggen: „Zie goed, André."

Weer zag hij de kleine jongen, maar nu zag hij, dat hij werd weggebracht. Kransen lagen op de baar en allen waren in het zwart gekleed.

„Zeg de dokter, dat dit binnen vier weken gebeurt, André."

„Ja, Alcar, maar nu weet ik ook, wat me zo angstig maakte; ik was bang om te voorspellen."

„Voorspel nu, mijn zoon. Niet aan de ouders, maar aan degene, die het weten moet. Ik legde mijn angst in jou en wilde je laten voelen, hoe ik walg van hen, die deze gave voor de stof misbruiken. Ik walg van hen, die mediums dwingen, hun de toekomst te voorspellen, waarvoor zij niet kunnen instaan en daardoor vele edele zielen en heel veel moois vernietigen, alleen uit geldzucht en voor sensatie. Zij vertroebelen hun gave; dit wilde ik je laten zien. Ik vind het heerlijk, dat je ook dit weer hebt aangevoeld. Geef je nooit voor het doen van voorspellingen van stoffelijke aard. Wij kunnen en zullen voorspellen, maar alleen op geestelijk gebied. Dan mogen wij het doen, want dan kan ik mijn meester om hulp vragen. Ook ik heb mijn meester, André, en ik zou niet bij hem durven komen met vragen, die met aards slijk en stof bedekt zijn. Voor geestelijke dingen mag ik vragen; dan mag ik God om kracht vragen en die zal ons gegeven worden. Denk eraan, André: nooit voorspellingen, nooit toekomst, nooit beantwoording van materialistische vragen, al worden je de grootste schatten aangeboden. Wij zullen ver vooruit zien, maar alleen op geestelijk gebied. Dan mogen wij God om steun vragen en zullen veilig binnenvaren, al bevinden wij ons in een storm op de grote Oceaan. Vergeet dit nooit, mijn zoon, wanneer je mij geen leed wilt bezorgen en geen verdriet wilt doen."

André beloofde Alcar, ten koste van alles, dit nooit te zullen vergeten.

„Dit heb ik gezien, André, dit hebben de hogere Leiders mij laten zien. Als een flits gaat mijn vraag en komt het antwoord terug; ik zie het, zoals zij het gezien hebben en zoals jij het nu ook zag. Dit is de grote keten, waarvan wij allen schakels zijn.

Nogmaals, zeg de dokter, wat je gezien hebt."

Tegen de avond belde André weer op; de dokter was thuis.

„Hallo, met André, dokter."

„Wat is er, André?"

„Dokter, ik ben weer bij het kind geroepen. Wat is u begonnen! U heeft het naar buiten laten gaan."

„Ja, dat is zo. Vind je dat zo erg? Kom eens naar mij toe, André."

„Ik heb geen tijd, dokter, maar ik wil u alleen dít zeggen: omdat u de jongen naar buiten heeft laten gaan, zal hij binnen vier weken sterven."

Toen hoorde hij lachen aan de andere kant van de lijn.

„Daar heb je het weer", dacht hij, en hoorde daarna de dokter zeggen:

„Als je ooit goed gezien hebt, André, en al zal je meermalen goed zien, nú zie je toch verkeerd."

„Zo, denkt u dat?"

„Ja, beslist, mijn patiëntje maakt het goed!"

„Laat ik u dan zeggen, dokter, dat het ventje aan longtering sterven zal." De hoorn werd opgehangen.

Weer voelde André, dat hij niet geloofd werd, maar tegelijk hoorde hij Alcar, die hem in alles steunde en overal bij hem was, zeggen: „Goed zo, André, laat hem maar afwachten; hij zal dan zien, wat er gebeurt", waarna alle ontmoediging weer verdwenen was, want hij geloofde Alcar en niet de dokter.

Veertien dagen gingen voorbij. Het werden drie weken en nog steeds hoorde hij niets betreffende het kind. Weer verliepen enige dagen en hij zat in spanning, of de voorspelling uit zou komen, dan wel, dat men reden zou hebben, om hem uit te lachen. Maar twee dagen voordat de vierde week voorbij was, 's avonds om negen uur, ging de kleine jongen over. En de doktoren, die hem behandeld hadden, zowel als de directeur van het ziekenhuis, waar hij ten slotte heen was gebracht, stelden vast, dat hij aan longtering gestorven was.

Veertien dagen later kwam zijn moeder André bloemen brengen en hem danken voor de liefdevolle wijze, waarop hij hem geholpen had. Zij was diep bedroefd en ging gebukt onder het leed en de smart, welke André van tevoren had aangevoeld.

Hij dankte haar uit het diepst van zijn hart en wenste haar kracht naar kruis toe.

Zij ging naar huis terug en sleepte zich droevig voort, want hoewel André met haar gesproken en gezegd had, dat de kleine nu gelukkig was, het was hem nog niet mogen gelukken, haar te troosten.

Dit droevige gebeuren toont wel zeer duidelijk het nut van goede krachten aan en ook kan men eruit leren, hoe noodzakelijk de samenwerking tussen heren doktoren en hoogstaande, helderziende magnetiseurs voor de lijdende mensheid is.

Wel begint hier en daar reeds een lichtstraaltje door de duisternis te dringen, maar wij zijn toch nog verre verwijderd van het hand-aan-hand-gaan van geestelijke gaven en wetenschap.

Moge eenmaal het volle licht door de duisternis heendringen. Welk een weldaad zou dit voor velen zijn!

Alcar en André zullen, met Gods hulp, voort blijven gaan op de door hen ingeslagen weg. Het is hun hoogste wens, geestelijke en lichamelijke genezing aan te mogen brengen dáár, waar men deze nodig heeft, en mee te mogen helpen, om de wereld te brengen op de weg, welke opwaarts voert.

Tranceseances

André had een kring gevormd, waarmee hij van tijd tot tijd seances hield. Verschillende mensen nodigde hij voor zulke avonden uit, van wie er velen, gesterkt naar lichaam en ziel, huiswaarts keerden. Alcar sprak dan door hem tot de aanwezigen.

Nooit hield hij seances, of de kamer stond vol bloemen, want hij was ervan overtuigd, dat, al waren ze dan niet zo mooi als die aan „Gene Zijde", dit toch op de geesten, die tot hen kwamen, een aangename indruk maakte. Ook brandde hij wierook, terwijl men in deemoedige afwachting was.

Hij gaf ook veel teken- en schilderseances, welke prachtig waren. Men wist nooit van tevoren, wat er komen zou en was dan nieuwsgierig naar hetgeen men te zien zou krijgen. Prachtige stukken had hij al ontvangen, ofschoon hij nooit les in tekenen en schilderen gehad had. Alles gebeurde buiten hem om; hij was slechts het werktuig. Toch waren er sommigen, op wie dit alles geen indruk maakte; voor deze had het ook geen waarde. Voor hen leek het een gewone zaak en wat er met hem gebeurde, daarover dachten ze niet na. Dit vond hij jammer, want hij zou zo gaarne willen, dat zij er dieper op ingingen, erover nadachten, want dan zouden ze op de goede weg komen, die hen met het Hiernamaals zou verbinden.

Wanneer hij in trance was, had zijn geest het lichaam verlaten en een intelligentie zijn organisme in beslag genomen. Hierover moesten de mensen toch nadenken; dit was toch iets bijzonders. Hierdoor werd duidelijk bewezen, dat dood niet dood is, maar dat zij, die hier op aarde gestorven zijn, voortleven en zelfs nog wel in staat zijn, prachtige schilderstukken, en nog veel meer, te maken.

Men keek wel naar de stukken, maar hoe ze ontstaan waren, was men al spoedig vergeten. Dit kwam, omdat men niet achter de sluier kon zien, zoals hij. Hij kon het hun dan ook niet kwalijk nemen en wilde niet boos op hen zijn. Hij moest boven alles staan, had Alcar gezegd en niemand moest hem hierin kunnen treffen. Voor hem was alles heilig, want het kwam van „Gene Zijde" en zijn gaven had hij van God ontvangen.

Wat de mensen zeiden, kon hem niet deren en daarom stelde hij hen telkens weer in de gelegenheid, dit alles mee te maken. Ja, het was wonderlijk; hij bezat geen vakkennis en toch moest men toegeven dat het kunstwerken waren. Hij vond de mensen erg aards, zonder enig gevoel voor het geestelijke werk.

Voor deze mensen moest hij voorzichtig zijn. Hij gaf zich steeds eerlijk, maar toch werd hij verkeerd begrepen. Velen maakten daarvan misbruik.

Dit was treurig.

Je mooie, innerlijke gevoelens mocht je nooit geheel uiten; die moest je afsluiten.

Alcar zei, dat vele mensen maskers droegen en zich niet eerlijk gaven; daarvoor moest hij oppassen. Laatst nog werd er verteld, dat hij de stukken in een andere stad ging kopen. Zo waren de mensen. Al zagen ze met eigen ogen, wat er gebeurde, dan nog waren erbij, die het niet konden of wilden geloven. Dan probeerde hij hen op andere manieren te overtuigen, door hun schitterende bewijzen te geven, maar vaak was alle moeite vergeefs en bleven het ongelovige Thomassen, de stakkerds.

Wanneer hij berichten ontving en hij gaf die door zoals Alcar ze hem gaf, dan was men vaak niet tevreden. Men had wat anders verwacht, iets stoffelijks meestal en Alcar gaf alles uit geestelijk oogpunt bezien, hetgeen niet naar hun zin was. Wat hun werd meegedeeld, was niet gemakkelijk voor hen; dat betekende strijd en die durfde men niet aan. Dan wist men het zelf beter.

Zulke mensen waren niet te helpen, niet te raden, omdat ze de geestelijke weg niet opdurfden. De hunne liep door de stof; zij hadden de materie lief, dat was gemakkelijker. Moeilijk was het voor hem, met al deze lieden goede vrienden te blijven. Wel kon hij vrienden genoeg krijgen, wanneer hij maar deed, wat zij wilden. Maar dat kon hij immers niet doen. Steeds moesten zijn gedachten bij zijn geestelijk werk en bij Alcar zijn en dat werd niet begrepen. Wanneer hij naar hen luisterde, dan zouden ze hem uit zijn werk halen voor de onbenullige aardse dingen, waarmee zij zich ophielden en die hen wel interesseerden, maar hem niet.

Hij moest zich stipt aan zijn leider houden en alleen voor zijn gaven leven en werken. Hij wilde zo veel mogelijk los zijn van de materie en de jaren, die hij nog op de aarde zou doorbrengen, goed gebruiken. Elke dag was kostbaar voor hem.

Hieraan dacht men niet en begreep dus evenmin iets van de dingen, welke achter de sluier verborgen zijn. Ook drong het niet tot hen door, dat hij zijn gaven niet voor niets ontvangen had. Wanneer hij daarover sprak, werd alles verkeerd opgenomen, verkeerd begrepen en zei men, dat hij niet wilde en dan verflauwde de vriendschap, omdat hij niet deed wat men wenste.

Zo stond hij steeds alleen en was het leven zwaar voor hem. Maar dan was er één, die hem hielp en dit was Alcar, de vriend, op wie hij kon vertrouwen, zijn leider en meester in alles.

Alcar stond steeds naast hem en begreep hem altijd. Alcar wist, hoe hij innerlijk was, hoe hij het bedoelde en hoe lief hij alle mensen had. Vaak zei hij: „Wees sterk, André, de mensen willen je niet begrijpen. Ze doen er ook geen moeite voor en zullen trachten je naar hun zijde te halen. Neem je daarvoor in acht, want anders zou je door anderen geleefd worden, in plaats van zelf

te leven."

Dikwijls had hij sombere dagen, waar hij haast niet doorheen kon komen en met iedereen kwam hij dan in botsing. Dan zat hij deze toestanden te overdenken en moest Alcar komen, om hem er weer doorheen te brengen. In deze toestand kon hij de mensen doorgronden. Dan doorzag hij ze en voelde waarheen ze wilden. Alles was dan droevig in hem. O, hij had het zo moeilijk in zulke ogenblikken. Hij zag en voelde dan precies, hoe slecht verschillende mensen waren en verlangde ernaar om daar te zijn, waar Alcar was. O, als Alcar hem dan niet opbeurde ... Maar daarop kon hij vertrouwen.

De mensen moesten in het hart van een ander kunnen lezen; eerder zouden ze hem toch niet geloven. Zoveel had hij nu wel gezien en ondervonden. Ze kregen nooit genoeg, want ze eisten steeds meer, steeds meer. Openlijk durfden ze je nooit aan. Dit gebeurde allemaal stilletjes achter je rug.

Wanneer men het geestelijke werk niet begreep, zei men dat hij fantaseerde en dan begon het gepraat van de een met de ander, niet openlijk, maar achter de maskers, waar niemand doorheen kon zien. Toch doorzag hij ze een voor een. Zo ver had Alcar hem reeds ontwikkeld, dat hij dit kon zien en aanvoelen. Deze mensen deden alles in stilte en voordat hij er erg in had, had hij reeds een flinke beet gekregen, die zo raak was, dat er smartebloed tevoorschijn kwam. Toch moest hij ertegen kunnen, had Alcar gezegd, want men wist immers niet beter. Maar nu kon hij er ook tegen, want hij leefde immers toch veel in de sferen; daar was hij steeds met zijn gedachten. Zijn stoffelijke helft bleef op aarde, maar zijn geest was daar, waar steeds harmonie is en geluk. Wanneer hij eens zou sterven, wat zou hij dan gelukkig zijn met Alcar. Daarom moest hij deze strijd strijden. Dikwijls had hij gebeden, om te mogen sterven, want hij zou het zo heerlijk vinden voorgoed daar te mogen zijn, waar hij nu slechts van tijd tot tijd zou komen: in de gelukkige sfeer, waar altijd harmonie is; bij hen, die in het licht zijn. Daar kan je openlijk aan iedereen je mening zeggen, zonder dat er iets anders van je woorden wordt gemaakt. Wanneer er een belofte gedaan wordt, dan houdt men zich daaraan; daar is alles eerlijk en waar. Op aarde vertellen de mensen alles „in vertrouwen" aan eenieder, die het horen wil.

In de donkere sferen gebeurt dit ook, zoals Alcar zei, maar dat weet men vooruit en kan er rekening mee houden. De geesten, die daar leven zijn niet te vertrouwen; zij leven in duisternis en kilheid. Degenen, die op aarde alles „in vertrouwen" aan anderen vertellen, zouden in de donkere sferen kunnen zien, hoe het vertrouwen geschonden wordt. Op aarde kan men niet door een ander heen zien, omdat het stoflichaam dit belet, maar eenmaal in het Hiernamaals aangekomen en van zijn stoffelijk omhulsel ontdaan, is het de geest niet meer mogelijk, zich voor anderen te verbergen.

In de hogere sferen heeft men een groot vertrouwen in alles, want wanneer

men dit vertrouwen niet meer zou bezitten, dan zou men er niet meer thuis behoren en het er ook niet meer kunnen uithouden, omdat men daarop dan niet meer zou zijn afgestemd. Ook het licht zou men niet meer kunnen verdragen, dat men in die sferen bezit. Iedereen is daar voor een ander als een geopend boek, want men leest in elkanders gedachten. Men leeft er eerlijk en braaf, in volkomen harmonie. Dit schijnt op aarde niet mogelijk te zijn. Toch moet het daar naartoe. De stof verbergt op aarde al het geestelijke, zo ook de goede eigenschappen van de mens. En als deze dikwijls onderdrukt moeten worden, dan durft men niet meer voor zijn mening uit te komen en evenmin, zich eerlijk te geven. En gedurende het gehele aardse leven moet men dan zijn innerlijke gevoelens verbergen. En waarom is dit nodig? Waarom? Omdat men anders door iedereen wordt tegengewerkt, zonder dat men iets misdaan heeft. Dit gebeurt alleen uit haat en jaloezie. Wanneer hij de mensen doorzag, dan lachte er iets in hem, dat hem goed deed, omdat hij dan van tevoren wist, waar ze naartoe wilden. Hij was dan voorbereid en kon zich tegen slechte invloeden beschermen. Nooit maakte hij gebruik van hetgeen hij telepathisch van hen overnam, want dan kon hij wel dagen achtereen aan de gang blijven. Hij liet alles langs zich heen gaan, alsof hij niets wist en voldeed, zo mogelijk, aan hun verlangens. Dan voelde hij, dat hij boven hen stond, terwijl zij meenden, dat hij het toch niet aanvoelde. Maar hij liet hen begaan, zolang ze niet te ver gingen. Dan zou Alcar hem tijdig waarschuwen; dat wist hij.

Eens was hij met vrienden in een grote stad in het buitenland geweest, waar voor enige jaren, gedurende de oorlog, hevig gevochten was. Zijn vrienden deerde dat niet, maar hij kon er niet gelukkig zijn. Al die ellende, al die droefheid, al dat leed, al die smart van voorheen drukten hem zwaar. Alle haat en woede, waarvan hij de slechte invloed kon aanvoelen, maakten hem wee. Het was afschuwelijk in die stad en hij vond het verschrikkelijk, dat al die duizenden mensen daarvan niets voelden. Doodongelukkig was hij; hij zag de soldaten door de straten rondzwerven, niet als stofmensen, maar als geesten. Ze waren nog steeds aan het vechten en wisten niet van ophouden; zo waren zij door haat bezield. Met zijn geestelijke ogen zag hij al die ellende en hoe hij ook trachtte zich eraan te onttrekken, het wilde hem niet gelukken.

Het was een prachtige stad, zo zei men, maar hij was er haast gestikt, waarvan echter niemand iets bemerkte. Hij had duidelijk de soldaten, in verschillende uniformen, allen wild en woest, zien voorbijtrekken. Het was een ware oorlog, alles speelde zich als werkelijkheid voor hem af en hij hoorde „moord, moord" roepen en schelden en vloeken. Wat had men met die oorlog bereikt? Niets dan nameloze ellende. Mens werd tegen mens opgehitst. Wee degenen, die daaraan schuld hebben, die domme mensen; hun wacht

iets vreselijks. Miljoenen zullen hen opwachten, als zij eenmaal overkomen in het Hiernamaals. Zij moeten maar veel bidden, heel veel, wanneer zij nog op de aarde zijn, opdat God hen voor deze demonen bescherme, al behoren zij ook onder hen. Want demonen zijn het, die hen opwachten, omdat zij hun al dat leed en al die smart berokkenden. Met degenen, die zulk een misdaad op hun geweten hebben, had hij ook diep medelijden, omdat zij hun straf niet ontlopen en de misdaad vooreerst niet boeten kunnen. Duidelijk had hij al die arme geesten gezien en ook het bloed, dat langs de straten vloeide en nog aan alles vastkleefde. Toch was iedereen vrolijk en niets scheen hen te hinderen. Hij voelde en zag die gesneuvelden; dit betekende, dat alles nog niet voorbij was, maar dat zij doorvochten. Ook nu nog, terwijl zij het stoffelijke lichaam hadden verlaten. Dit was door stoffelijke ogen onmogelijk waar te nemen. Hij had wel willen vluchten, ver weg van die slechte stad. Hij kon niet meer opgewekt en vrolijk zijn.

Zijn vrienden vonden hem vreemd en begrepen maar niet waarom hij zo droevig gestemd was, nergens belang in stelde en zich niet amuseerde. Dit deed hem zeer en het speet hem voor hen, omdat hij hun geen leed wilde doen, maar hij kon hun niets vertellen, omdat hij bang was, uitgelachen te zullen worden. O, het was hopeloos. En wat moest hij zeggen? Zij zagen het immers toch niet en zouden vragen, waarom hij aan al die narigheid moest denken. Voor hen was dit alles immers al lang voorbij. Ja, het was voorbij, voor stoffelijke ogen tenminste, maar hij moest het zien, voelen en doorleven, zoals het in werkelijkheid was gebeurd. Zo was de wereld, zo zag hij, welk een vloek de oorlog voor de mensheid is. Aan de talloze slachtoffers, de zogenaamde doden, die niet dood zijn, maar plotseling uit hun stoffelijk lichaam werden gestoten, met een schok in het Hiernamaals aankwamen, daar als geesten bleven doorvechten en niet te temmen waren, werd niet meer gedacht. De wereld ging er honderden jaren aan geestelijk gevoel mee achteruit. En dan de slachtoffers, die nog op aarde leefden, de gewonden, de arme, ongelukkige verminkten, die blind waren of geen armen en benen meer hadden, zij werden voorbijgelopen. Velen van hen bevolkten de straten en hij had gezien, dat honderden hen voorbijliepen, zonder hun iets te geven. Waar bleef hun naastenliefde? Konden al deze mensen niets missen? Hadden ze het niet? Al gaf men maar enige centen. Vele kleintjes zouden voor hen het bestaan mogelijk maken. Die arme mannen waren toch in de oorlog invalide geworden. Het had hem zeer gedaan en hij had zich onmogelijk kunnen amuseren te midden van al die ellende, tussen al deze koude mensen, die geen schijntje licht meer in zich droegen.

Hij was naar zo'n stumperd toegegaan en had hem al het geld gegeven, dat hij bij zich had; hoeveel dat was, wist hij niet. Het konden wel twintig of dertig francs, of nog meer geweest zijn. Hoe had die arme, verminkte soldaat

hem aangekeken. Hij wist niet, wat hem overkwam.

André voelde, dat een inwendige stem hem zei, dat hij goed had gedaan. Heerlijk had hij het gevonden. Het was zijn enige genoegen geweest in die donkere stad. En toen hij verder ging, hief de invalide zijn stokken omhoog, om hem te danken. „Eet lekker, eet veel vandaag, het is je gegund", had hij de arme kerel toegeroepen. Tranen van vreugde waren in de ogen van de soldaat gekomen en toen had hij het geen seconde langer bij hem kunnen uithouden en was weggevlucht. Maar daarna had hij zich even gelukkig gevoeld door het geluk van die arme soldaat.

Overal stonden van die arme mensen, maar hij had niets meer, om hun te geven. Zij hadden vermagerde gezichten, waarop diepe smart en ellende te lezen stond. O, hij kon het niet aanzien. Hoe was het mogelijk, dat men voor het raam van een restaurant smakelijk kon gaan zitten eten, terwijl aan de overkant zo'n arme invalide stond. Hij had het niet gekund, want er kwam een prop in zijn keel. Toch deden zeer velen het en bemerkten niet eens, wat er stond. Ook niet, dat er een vloek tot hen naar binnendrong. Daar stond hun broeder, met wie tezamen ze gevochten hadden, die nu niet meer te eten had en steeds buiten moest blijven in regen en wind, terwijl zij zaten te smullen. Dit is het leven, zo is de mens!

Hij had naar huis geschreven, dat hij doodongelukkig was in die mooie stad, waar hij niets dan ellende zag en verdriet. Hoe moest hij daar nieuwe indrukken opdoen en krachten verzamelen, terwijl alles tegen hem invloekte. Dit had hij zich voorgenomen: Zolang hij nog op aarde leefde, zou hij nooit meer naar die stad terugkeren.

Na zijn vertrek was het wel opvallend, dat, even buiten de stad gekomen, alle droefheid ineens van hem weggenomen was. In de vrije natuur, weg uit die donkere atmosfeer, had hij weer verlicht en ruim adem kunnen halen en vrolijk en gelukkig zijn.

Dan was het in het Hiernamaals in de sferen van licht, waar alles harmonie en geluk betekent, toch veel heerlijker dan op de donkere aarde. De meeste mensen zijn bang, om te sterven. Maar dit is niet nodig, wanneer men weet, hoe gelukkig men in de sferen kan zijn en bereid is, voor Gods Troon te verschijnen. Dit dringt echter niet tot degenen door, die hun geluk zoeken in de stoffelijke dingen van het dagelijkse leven. Zij hebben er geen oog voor en nemen dit dus niet als waarheid aan, totdat ook zij eens overtuigd zullen worden van de waarde van een hoger leven. Dan zullen zij een geheel andere kijk op het aardse leven krijgen en ook een ander oordeel over hun medemensen.

Wat werd er al niet gezegd! De oorlog (de Eerste Wereldoorlog, 1914-1918) was voorbij en de invaliden, die men zag, waren bedelaars, die komedie speelden. Maar wat hij gezien had was geen komedie, maar levenstragedie en

ook waren het geen bedelaars, maar arme ongelukkigen, die met slecht volk over één kam geschoren werden.

Alcar had hem verteld, dat hij hem al die ellende had laten zien, omdat hij dan nog beter zou kunnen begrijpen, hoe slecht de aardbewoners zijn.

Het liefst vertoefde hij in zijn kamer, tussen al de schilderstukken, welke hij van „Gene Zijde" ontvangen had. Daar zag hij de sferen, wanneer Alcar hem daarmee verbond en ook het grote licht, dat in die stad niet meer te zien was. Daar was hij gelukkig met zijn leider, evenals in de vrije natuur, waar sombere stemmingen spoedig voorbijtrokken.

Na zijn thuiskomst had hij aan vele mensen verteld, wat hij gezien had, maar zij vonden het niet eens zo erg; dit had hij vooruit geweten. Ze konden het ook niet geloven, evenmin als andere onzichtbare waarheden, welke hij aanschouwd en beleefd had.

Alcar zei, dat het eeuwen kon duren, voordat deze ongelukkige geesten rust zouden vinden. Dit brengt de oorlog met zich en wanneer hij ten einde is, dan is – voor de aarde – alles voorbij en vindt men hem niet zo vreselijk meer, omdat men de gevolgen niet kan of durft overzien. En deze oorlog is nauwelijks voorbij, of men denkt alweer aan een nieuwe, welke nog meer onheil en verderf zal aanrichten.

„Mens, word wijzer. Waartoe dient dit alles? Maak met u zelf uit, waarvoor het nodig is, uw broeders te vermoorden", zei Alcar.

De mensen voelen stoffelijk en niet anders. Zij zijn erop afgestemd en aanbidden de materie.

Alle kunst was in die stad prachtig, maar het mooiste daarin verliest zijn waarde, wanneer het ontdaan wordt van geestelijke kracht. Dit willen de mensen niet begrijpen en zij zien het ook niet, evenmin dat de wereld ziek is. Zij voelen niets van dit alles en willen het ook niet voelen.

Alcar zei, dat de aarde ziek is en slecht en dat de mensen geestelijk ziek zijn. Dat is nog vreselijker, dan dat zij aan een van de meest gevreesde ziekten zouden lijden. Zij hebben geen gevoel meer en geen licht binnen in zich.

André stikte haast onder die slechte invloed. Dit was niet de invloed, die zijn geestelijke vrienden op aarde brengen; die is heilig en rein. Op aarde daarentegen is alles ontdaan van licht en warmte en overal heersen hartstochten. Waar was de echte liefde gebleven, die Christus eens gegeven had? Men kent die niet meer, want wat men tegenkomt is eigenliefde. Hij vond de mensen roekeloos; ze bemerken niet eens, dat ze vaak met het heilige liefdevuur spelen, alsof het niets is. Later zal men tot de ontdekking komen, dat men roekeloos met de ware liefde heeft omgesprongen en daarvan veel leed ondervinden en berouw hebben. Maar dan zal het niet lang duren, of men begint opnieuw op zulk een wijze met haar te spelen, dat bij velen het hartenbloed tevoorschijn komt. Zo wreed zijn de mensen.

Hij kon zich maar niet indenken, waarom zij elkander niet beter wilden begrijpen. Wisten ze dan niet, dat de liefde Gods grootste schepping is en dat ze zelf afgestemd konden zijn op al het mooie, dat geluk betekent, wanneer ze de weg, welke opwaarts voert, maar wilden volgen?

Hij huiverde, wanneer hij dergelijke mensen ontmoette. Voor hem betekende heilige liefde eeuwig geluk. Hij ergerde zich ook, wanneer er mensen bij hem kwamen, die seances wilden meemaken voor sensatie of tijdverdrijf en dan niet dieper op de zaak ingingen.

Als zij een schilderavond hadden meegemaakt of een seance, wanneer Alcar door hem sprak, dan waren zij al spoedig alles weer vergeten, omdat zij de heiligheid daarvan niet inzagen en niet voelden, hoeveel steun en geluk hun daardoor werd gebracht. Dit waren mensen, die overal alles bederven. Maar voor hem was dit werk heilig; hij vocht, en duizenden met hem, voor de grote zaak: de mensen tot de overtuiging te brengen van de waarheid van een leven na de stoffelijke dood.

Alcar waarschuwde hem steeds voor degenen, die daar niet aan willen geloven. „Reserveer je voor hen", zei hij, „want zij zijn het gevaar voor ons werk. Sluit je af voor deze wezens; ik zal je daarin helpen. Je zult ze dan kunnen antwoorden door ons zuivere weten. Wij zien en kennen elke zieletoestand. Wij doorzien hen allen."

Hij was bang voor deze mensen en hield hen daarom op een afstand.

Laatst nog had hij een mooie schilderseance gehouden en velen waren erbij geweest.

Alcar had hem gezegd, dat hij een groot doek moest kopen, dat bestemd zou zijn voor een Duitse zee-schilder, die in de oorlog was gesneuveld en nu door hem verlangde te schilderen.

Hij had het doek (voetnoot in eerste druk: 0,90 m bij 1,50 m) en ook verf en andere benodigdheden gekocht en was nieuwsgierig, wat op dat grote doek geschilderd zou worden.

Deze seances hield hij altijd 's middags, hetgeen echter niet noodzakelijk was, daar er reeds tekeningen in het donker werden gemaakt, die prachtig van lijn waren.

Voordat hij dan in trance werd gebracht, moest hij eerst bidden; dan zette hij zich voor de schildersezel neer en wachtte op de dingen, die komen zouden. De intelligenties lieten niet lang op zich wachten en in weinige ogenblikken was hij in trance; dan was zijn geest buiten het stoffelijke lichaam getreden, op welk organisme een geestelijke schilder beslag had gelegd.

Precies op tijd waren alle genodigden, onder wie zich een paar kunstschilders bevonden, die middag aanwezig. De schilder, die doorkwam, had met verbazingwekkende techniek een stuk in elkander gezet.

Alle aanwezigen vonden dit zeer interessant, daar, zoals de beide schilders

zeiden, zulk een techniek alleen iemand eigen kon zijn, die daarvan werkelijk een studie gemaakt had.

In twee uren was het stuk gereed gekomen en stelde voor: „Aan de Ierse kust"; het was een zee met rotsen. Daarna was zijn geest weer in zijn lichaam teruggekomen. Maar na enige tijd had Alcar hem opnieuw in trance gebracht en de aanwezigen als volgt toegesproken:

„Ge ziet, mijn geliefden, dat het voor ons, na de stoffelijke dood, toch nog mogelijk is, op aarde te werken. Dit schone stuk is gemaakt door een Duits schilder, Erich Wolff genaamd. Deze jonge kunstenaar, die in uw laatste wereldoorlog (dit is bij de publicatie van dit boek in 1933 de Eerste Wereldoorlog) sneuvelde, schilderde tijdens zijn aardse leven aan de Schotse en de Ierse kust.

Vele familieleden groeten u en God zegene u allen."

De seance was ten einde.

Enige tijd later kreeg hij nog meerdere stukken van deze schilder. Een daarvan was wel heel bijzonder naar de werkelijkheid geschilderd. Dit stuk heette: „Aan de Schotse kust".

Een vriend van hem kreeg het van Alcar ten geschenke. Deze had werk voor Alcar verricht, zonder te weten, waarvoor het diende. Dit was allemaal leiding geweest. Nadat Wolff het schilderij had afgemaakt, liet hij hem in helderziende toestand zien, hoe en waar de schepen om die kust heen voeren.

Toen hij het stuk bij zijn vriend bracht, vertelde hij hem wat de schilder hem had meegedeeld, hetgeen deze zeer interessant vond. Het was een eigenaardige rotspartij met twee lange pieken, welke door de zee omspoeld werd en een prachtige zomeravondstemming voorstelde.

Toen het stuk reeds enige tijd bij zijn vriend aan de muur hing, kwam een zwager van hem, die als machinist op de grote vaart werkzaam was, thuis en herkende, bij hem binnenkomende, onmiddellijk de Schotse kust. „Hoe kom je aan de Schotse kust?" vroeg hij. „Heb je dit schilderij in Engeland gekocht?"

Maar André's vriend lachte slechts en liet hem verder spreken.

„Wij varen", zo vertelde de zeeman, terwijl hij gelijktijdig aanwees, van welke kant, „zó om de kust heen, om Holland te bereiken. Van verre zijn die rotspieken reeds zichtbaar en wij oriënteren ons vaak daaraan. Op de boot zeggen wij dan: „De pieken zijn in zicht". Het is opvallend juist geschilderd, precies zoals het in werkelijkheid is."

Nadat hij was uitgesproken vertelde André's vriend hem, dat dit stuk ontvangen was door een medium, dat, ten eerste, in gewone omstandigheden niet kon schilderen, ten tweede, wanneer hij het wel deed, dit niet wist, omdat hij dan in trance was en, ten derde, nooit Schotland, Ierland of Engeland gezien had.

De zeeman vond dit wonderbaarlijk en lang had hij naar het mooie schilderstuk moeten kijken.

Zo werd toch wel bewezen, dat hier iemand anders aan het werk was geweest. Dat niet hij, André, dit deed, maar dat een ander gebruik had gemaakt van zijn organisme.

Zo maakte Wolff zes grote stukken voor hem, die alle prachtig waren.

André was gelukkig, zeer gelukkig met zijn gaven en met al zijn werk. Daarom wilde hij ook zo gaarne, dat de mensen er dieper op ingingen. Dit werk werd door hen uitgemaakt voor duivelswerk. Waren Alcar, Wolff en de andere geesten duivels?

Neen? Tot nu toe had hij hen als liefdegeesten leren kennen. Laatst nog was het prachtig geweest, zoals Alcar hem beschermde en hoe zuinig hij op zijn gaven was.

André voelde zich ziek; hij had een flinke kou opgedaan. Toch had hij die dag zijn werk verricht, al verlangde hij naar zijn bed. Tegen de avond kreeg hij hoge koorts en dacht spoedig te gaan slapen, maar tot zijn grote ontsteltenis kreeg hij tegen zeven uur van Alcar bericht, dat hij wilde schilderen.

Toen zei hij in zichzelf: „Maar in 's hemels naam, ik ben ziek"; maar direct daarop hoorde hij Alcar voor de tweede maal zeggen: „Zorg, dat je tegen acht uur gereed bent; wij schilderen, André!"

Hij zuchtte toen maar niet verder. Wat Alcar wenste, moest goed zijn.

Toen hij het aan zijn ouders vertelde, vonden zij het zeer vreemd en raadden hem ten sterkste af, aan die wens te voldoen. Hoe zou hij met een ziek lichaam kunnen schilderen?

Hij verkeerde in twijfel; zijn ouders haalden hem tenslotte tot een weigering over en hij besloot, naar bed te zullen gaan.

Maar, waar niemand op gerekend had, gebeurde.

Plotseling kwam hij onder invloed, geraakte in trance en Alcar sprak door hem tot zijn ouders: „U ziet, mijn geliefden, wanneer wij willen, kunnen wij alles. Ik schilder zelf deze avond en ge zult eerst straks begrijpen, waarom ik juist nu zijn stoffelijk lichaam in beslag nam."

Hij begaf zich naar André's kamer, maakte alles gereed en begon te schilderen. Van kwart voor acht tot bijna tien uur bleef André in trance en toen hij ontwaakte, voelde hij onmiddellijk, dat koorts en ziekte verdwenen waren. Hij vond dit heerlijk en spoedde zich naar vader en moeder, om het hun te vertellen.

Even later zei Alcar tot hem:

„De bloemen, die ik schilderde, zijn niet zo heel mooi. Het was mijn bedoeling, je beter te maken en dit is mij volkomen gelukt. Ik kon dit niet beter doen, dan door je lichaam in bezit te nemen. Zo zie je, mijn zoon: geef je steeds, vertrouw mij altijd. Je stoflichaam is onder mijn hoede. Ik blijf over

Aan de Ierse kust
(blz. 129)

Aan de Schotse Kust

Het was een eigenaardige rotspartij met twee lange pieken, welke door de zee omspoeld werd en een prachtige zomeravondstemming voorstelde.
(blz. 129)

je waken."

André schreide die avond van geluk en dankbaarheid, omdat de geesten zo goed voor hem waren en ook zijn ouders dankten Alcar in hun gebed voor de grote hulp en voor het prachtige bewijs, dat zij van hem ontvangen hadden.

Dit was reine, zuivere liefde; Geesten-liefde uit hogere sferen.

Hoe velen had hij al niet kunnen overtuigen door bewijzen, welke Alcar hun gegeven had. Moest men deze heilige zaak dan niet angstvallig bewaken? Waren dit geen goede duivels? Waren dit geen duivels, die de mensen liefhebben? Alles werd toch gedaan om hun bewijzen te geven, hen te overtuigen van een leven na de stoffelijke dood. Het spiritualisme en alles, wat daarmee in verband is, was voor hem een heilige zaak. Zij, die achter de sluier werken, zonder dank te verlangen, willen alles doen, om de mensen het geluk te brengen en de waarheid. Moest men dan niet deemoedig knielen en alles in dankbaarheid aanvaarden? Zij willen de mensen toch gelukkig zien! Neen, het zijn geen duivels, deze geesten van liefde, hoewel de mensen op aarde, in hun waanwijsheid, hen meermalen daarvoor aanzien. Zij denken, dat ze met hun aardse wijsheid het geestelijke kunnen begrijpen en dat is niet waar. Zij moesten op dit alles innerlijk zijn afgestemd; dan konden zij het aanvoelen, maar zij zijn te veel verstoffelijkt. Aardse wijsheid is geen geestelijke kracht en heeft daarmee niets te maken. Alsof we niet allen hetzelfde zijn voor God!

Staat op aarde een koning geestelijk steeds hoger dan een timmerman? Neen, immers. Toch is men dikwijls deze mening toegedaan.

Hij had al zo vaak gezien, dat zogenaamd grote mannen, die op aarde geleerden, zelfs godgeleerden, waren en op seances doorkwamen, diep, diep ongelukkig waren en vroegen, om geholpen te worden. Eerst dan begrepen ze, dat het spiritualisme iets moois is. Daar stonden ze dan met al hun studie en al hun wijsheid, welke hen geestelijk niet verder hadden gebracht. Ze hadden er immers niet naar geleefd. Toch waren er ook geleerden, die het licht en het geluk aan „Gene Zijde" wél gevonden hadden, maar zij hadden op aarde ook beter geleefd; zij hadden God niet vergeten en waren goed voor anderen geweest. Dat was het goede, dat ze in zich droegen, zoals God het van hen wilde. Deze droegen geen maskers, zoals anderen, wier tijd ook eenmaal aan Gene Zijde zal komen. Daar vallen de maskers af en zullen zij naakt staan; hun macht is dan verdwenen. Maar op aarde zijn zij de mensen, die alles bederven en voor wie Alcar hem altijd waarschuwde.

Hij vond dit nog niet zo vreselijk, maar wanneer ze het onder het mom van het geestelijke doen, dan is het veel erger en zijn ze verloren. Zij trekken dan een geestelijke muur voor zich op en daarachter vandaan schieten ze hun stoffelijke pijlen af, welke een eerlijk en eenvoudig mens moeten treffen. Zo zijn hun maskers voor deze wereld. Zo leven ze onder het mom van geestelijke wezens. Voor hen is alles tijdverdrijf. Maar daarvoor is het geestelijke

werk te heilig. Hun harten zijn en blijven koud voor alles en bij hen komt het mooie niet naar voren. De goddelijke vonk, waarmee ze op de hogere sferen en al het mooie afgestemd konden zijn, gloeit niet meer, maar ze is langzaam verteerd en als een nachtpit uitgegaan.

Door zulke mensen had hij veel strijd doorleefd en nu hij eenmaal zover was, dat hij begreep, waarheen zij wilden, speelde hij met hen, omdat hij thans de kracht bezat.

Nu doorzag hij eenieder. Zover had Alcar hem gebracht en zijn geestelijk gevoel ontwikkeld. Dit is het, wat deze mensen niet doen, want telkens en telkens weer vallen ze terug in hun stoffelijke wereld. Toch wilde Alcar, dat hij zich steeds geven zou, want er mocht niemand bij te kort komen, daar degenen, die zich eerlijk gaven, ook bij hem kwamen.

„Sta boven alles", zei Alcar, „opdat niet voor de goeden je hart gesloten zij. Je zult spoedig kunnen aanvoelen, wanneer een open hart je tegemoet treedt, want dat hart straalt je tegen. Wees steeds bereid, al komt er nóg zo'n grote strijd voor je, want door strijd zal je leren. Heb dus vertrouwen; wij staan naast je en blijven je onzichtbare helpers."

Alcar sprak veel zo met hem en dat deed hem goed, want het was hem soms te veel geworden en dan kon hij haast niet meer verder door zorgen en verdriet. De mensen wilden steeds meer, steeds meer, totdat alles tenslotte geen waarde meer voor hen had.

Wat zou er vanavond nu weer gebeuren? Misschien liepen ze weer met hem weg, om hem dan later hier of daar neer te smakken. Maar hij zou voorbereid zijn, al maakte men het hem nog zo moeilijk.

Alcar en zijn vrienden deden dat nooit. Zij zijn fijn en zuiver in hun antwoorden. Zij kwetsen nooit iemand en gaan altijd één weg, de weg van de liefde. Zij hebben alleen hun taak voor ogen: te werken voor het spiritualisme. De mensen begrijpen het maar half en ze willen er niet door leren, al krijgen ze nog zulke mooie lessen. Toch ontvangen zij deze voor hun bestwil, want daardoor moeten zij zich ontwikkelen.

Het is niet voor sensatie, dat men in contact kan komen met degenen, die op de aarde gestorven zijn. Dat is de bedoeling van de geestenwereld niet. De mensheid moet vooruit, omhoog, de weg naar God op. Maar, halverwege gekomen, kunnen ze niet verder en vallen terug tot daar, waar het leven weer gemakkelijk voor hen wordt. Dat kost hun geen kracht, maar gaat vanzelf. Zo sukkelen ze voort; het leven wordt volbracht en is voor hen niets anders dan een leven van aardse genoegens.

Zijn sombere stemming wilde nog steeds niet wijken, maar in zulk een gemoedstoestand kon hij het grote leed van Christus zo goed begrijpen.

Christus had zich voor de mensen gegeven. Steeds meer gaf Hij en toen Hij niet meer geven kon, sloegen ze Hem. Christus liet hen begaan en het

werd steeds erger, want ze wilden nog meer. Ze moesten Zijn Vlees en Bloed hebben. En toen Hij aan het kruis werd vastgenageld, zag het volk pas het echte kind van God in Hem. Toen de wolken vaneenscheurden en Gods Licht verscheen, zagen al die mensen, dat Hij de eenvoudige Mens was, die zich geheel had willen geven.

Christus was ook een zoon van een timmerman, maar Hij had veel grotere kracht dan hij. Christus deed grote wonderen. Christus was de Grote Geest. Hij, André, deed wonderen in het klein. Toch mocht hij hetzelfde werk doen en ook zieken genezen. Maar blinden kon hij niet ziende maken, zoals Christus deed, omdat hij maar een onvolmaakt mens was, een mens met vele fouten.

Christus was de Volmaakte mens, de Zoon van God, Die Zich voor de mensen geheel had gegeven; toch kruisigden ze Hem.

Al spoedig was men dat grote wonder vergeten en zondigde voort, steeds voort.

Wanneer hij droevig en somber gestemd was, dan kon hij zo goed voelen en begrijpen, wat dit lijden voor Christus geweest moet zijn. Christus, het eenvoudige hart, dat door zijn broeders en zusters gepijnigd werd en gegeseld. Toen Zijn bloed vloeide, was het nog niet voldoende. Zo zijn de mensen.

Alcar had hem Jezus tot voorbeeld gesteld en gezegd:

„Tob niet en doe je werk, André. Wees voorbereid op alles en neem een voorbeeld aan Hem, Die voor ons allen geleden heeft. Je doet hetzelfde werk, mijn zoon, maar alles in het klein en tracht niet, je met Hem te vergelijken. Wees tevreden met dit geluk en houd het op deze weg."

Hij moest nog veel leren, dat wist hij wel en hij zou leren, zolang hij nog op aarde was.

Eens had hij de grote voldoening gevoeld, welke Christus gevoeld moet hebben en daardoor had hij alles nog beter begrepen.

Men was hem komen halen bij een kindje van negen maanden, dat ernstig ziek, met hoge koorts, doodstil in het wiegje lag. Hoe het gekomen was, wist hij niet en verbeelden wilde hij zich niets, maar toen hij bij het wiegje stond, had hij tegen de ouders gezegd: „Nu zal ik u eens laten zien, hoe Christus genas".

Zij keken hem vreemd aan, maar zeiden niets; daarvoor was de toestand te ernstig. Hij knielde neer en bad innig, zoals altijd, wanneer hij een zieke moest behandelen. Hij smeekte God én Christus om hulp en bad: „Geef Uw afgezanten de kracht, om mij met dit mooie werk te kunnen helpen. O, Jezus, help mij. In Uw naam wil ik deze kleine genezen, zoals U het deed."

Plotseling, hij zal dit schone, grote ogenblik nimmer vergeten, werd zijn arm lichtelijk opgeheven en door een vreemde kracht naar het hoofdje van het kind gebracht, terwijl een heerlijk gevoel van groot geluk hem door-

stroomde. Na enige minuten werd zijn arm weer teruggeleid en direct daarna opende de kleine de oogjes, begon te lachen, te schreeuwen en te trappelen en was genezen.

De ouders zagen hem vol bewondering aan en tranen kwamen hun in de ogen.

O, welk een dag was dat! Welk een groot wonder was geschied!

Alcar zei hem: „Door je grote liefde voor Christus en voor ons werk, heb je dit mogen doen."

Hij voelde zich als in de hemel.

In zijn gebeden vroeg hij steeds om hulp, maar hij begreep wel, dat niet iedere zieke terstond genezen kon worden, want dan zou hij aan Christus gelijk moeten zijn en dat kon hij in duizenden jaren nog niet zijn. Maar voor hem was het een heilig gebod, te zorgen, dat hij steeds bereid was, de hogere stromen te ontvangen, om deze aan de zieken door te geven.

Door zijn hand op het hoofd van het kindje te leggen, was het genezen. Zo had Christus het gedurende zijn leven op aarde ook gedaan. Hij, André, werd nu wel niet gegeseld, maar hij kon in de gevangenis opgesloten worden, omdat hij geen medicus was en daarom, volgens aardse wetten, onbevoegd, de geneeskunde uit te oefenen. Christus was vele eeuwen geleden de Volmaakte Mens op aarde en niet weer zal een Christus op aarde verschijnen, om zich voor de mensheid op te offeren, daar Jezus na al die honderden jaren nog niet begrepen wordt.

Zo piekerde hij die dag maar door. Hij kon er niet van loskomen en was moe van al het denken. Maar nu moest er een einde aan komen, want de genodigden waren reeds binnen en de seance zou zo dadelijk beginnen. Alcar zou hem wel kracht geven, zoals steeds. De seance nam een aanvang. Eerst werden met kruis en bord vele boodschappen opgenomen; voor eenieder kwam er wat en velen kwamen weer in contact met familieleden en vrienden, die zij tijdelijk verloren hadden. Zo werd men gesterkt, geestelijk gesterkt en was gelukkig, omdat men met zijn dierbaren in contact kwam. Wat was het mooi!

Toen dit gedeelte van de seance afgelopen was, kwam er een ogenblik van rust, waarna Alcar hem in trance bracht en met zijn heldere stem de volgende woorden tot de aanwezigen richtte:

„Goedenavond, mijn zusters en broeders, ik wil heden tot u spreken over de menselijke klok.

Ik kan u helpen en zal u helpen. Ik wil u zo gaarne helpen; maar hoe? Reeds vele malen, telkens en telkens weer, zei ik u: ik wil u helpen, zo God het wil. Ge luistert nu vol aandacht naar alles, wat ik zeggen ga en u eigenlijk reeds lang bekend is. Dat neemt echter niet weg, dat, al weet ge het en al denkt ge er al eens aan, gij mensen, met uw menselijke gedachten, niet altijd

naar die wetenschap handelt. Tik-tak, op en neer, dat is de tijd. Dat is de slinger van de klok. Hij gaat zo regelmatig: tik-tak, tik-tak, zo ononderbroken: tik-tak. Maar nu denkt ge, dat ook uw leven zo gelijkmatig voort zal blijven gaan als het uurwerk, dat door de klokkenmaker opgewonden wordt. Maar gaat voor eenieder dat leven zo effen en regelmatig voort? Is dat voor iedereen, dat tik-tak-tik van de dagelijkse beslommeringen, werkzaamheden of opdrachten? Of zit daarin een klank, die ge niet hoort? Zit daarin niet een klank, die ge wel voelt en die juist u, mensen, onderscheidt van dat dagelijkse, eentonige tikken van de klok? Is het niet juist de Goddelijke vonk in u, die u daarvan onderscheidt en die u plaatst boven alles, wat mechanisch is? En ligt niet in die Goddelijke vonk de Goddelijke Liefdekracht? Is niet juist dat, wat de mensen liefde noemen, waard om te leven en waard, om beleefd te hebben? Is dat niet het mooiste, het rijkste en het meest Goddelijke in de mens? Elkeen hunkert ernaar, van klein kind af; ik zou haast zeggen: van ongeboren kind af, hunkert men naar liefde. En die liefde groeit en die liefde wordt mooier; ze wordt krachtiger en verzet bergen. Zonder die liefde zou het leven een woestenij zijn.

Zij, die de liefde kennen, zij zijn de gelukkigen. Zij, die de liefde gekend hebben, zij leven daarin voort en zij, die de liefde niet gekend hebben, zij zijn gelukkig, wanneer zij inwendig die grote kracht voelen, die grote, heilige kracht, de heiligheid van wat ze zouden kunnen geven. Begrijpt ge dat, vrienden? Voelt ge dat, vrienden? Dat uw leven een leven in gedachten zou kunnen zijn? Hoeveel ge zoudt kunnen geven? Wat in u is, laat dat zijn het mooiste en het heiligste, ja, het aller-aller-heiligste; altijd.

Heb ik vanavond veel nieuws verteld? Weet ge dat allemaal niet reeds lang? En toch vraag ik mij af: heb ik u niet geholpen, niet even wakker geschud, niet even naar voren gebracht het vele en het mooie, dat in de mens is en hem van de machine onderscheidt? En wanneer God, in Zijn grote goedheid, u in uw aardse leven deze liefde laat voelen, heb dan vertrouwen, vrienden. Het is Gods wil, vergeet dat nooit, dat er zulke liefde heerst en dat er zulk een liefdeband bestaat. Zou het dan ooit Gods wil kunnen zijn, dat zulk een band verbroken werd? Neen, zeg ik u. Wees dan vol vertrouwen op een leven van geheiligde liefde en laat het levensklokje met vertrouwen verder tikken. Het is Gods wil. Eens komt de tijd van het einde van elke machine, de tijd, dat zij uitgesleten en versleten is. Dan houdt de levensklok op met tikken. Dan hoort men niet meer dat tik-tak en dan mist men dat. Dan laat dat een leegte achter bij zovelen en dan is er grote droefheid in u om die trouwe vriend, die trouwe ziel, van wie ge hield. De trouwe ziel, die u steunde, die gij steunde, die u hielp, die gij hielp, wie gij en die u liefde gaf, mist men hier op aarde dan zozeer. Dan komt de leegte voor u, omdat ge niet gelooft in het Hiernamaals. En als dat klokje niet meer slaat en niet meer tikt, gedenk dan de vele

liefde, die deze mens uitstraalde. De vele liefde, die hij heeft gegeven, maar ook de vele liefde, die hij heeft willen, maar niet kunnen geven, omdat gij, mens, met menselijke gedachten, hem niet begreep en de liefde niet voelde, die hij u wilde geven. Gij hebt de handen niet gezien, die ze u brachten, maar die onbewust weggeduwd. Veel kunt gij hem helpen met uw gebed tot God, waarin gij vergeving vraagt, dat gij zoveel liefde niet hebt willen zien. Gij kunt Hem in uw gebed vragen, om Zijn Licht te laten schijnen op de ziel, die zoveel liefde gaf, of heeft willen geven. Gij kunt om vergeving voor zijn zonden vragen, want elk mens zondigt, willens of onwillens. Een mens zondigt, omdat hij maar een mens is. En wanneer het zover is, dat het God behaagt, ook bij u de slinger stil te zetten, mogen er dan ook voor u velen zijn, die een gebed tot God opzenden, om u spoedig in het Licht te brengen. Vertrouw op God, vertrouw op Gods liefde en geloof in uw eigen liefde. Amen."

Alcar was uitgesproken en was stil heengegaan.

Het was een prachtige seance geweest en men voelde zich op heilige grond. Allen waren gelukkig.

O, die mooie, heerlijke waarheid, straks voor eeuwig in het Hiernamaals te mogen leven!

De avond was voorbij. De gasten gingen huiswaarts en vroegen, of zij bij de volgende zittingen weer tegenwoordig zouden mogen zijn, om dan andermaal naar deze mooie, heldere stem te kunnen luisteren, die met zoveel liefde tot hen gesproken had.

Enige dagen later kondigde Alcar reeds aan, dat hij weer een seance wilde houden en toen nodigde André ook nog anderen daarvoor uit, zodat de kring nog groter werd dan de vorige keer.

Allen hadden de geestelijke steun en de kracht nodig, welke hun van „Gene Zijde" werden geschonken.

Vader en moeder konden hem nu ook helpen, want de voorspelling, die hij aan zijn vader had doorgegeven, was uitgekomen, zoals Alcar ze hem, heel in het begin, had gedaan.

Velen kwamen ook die avond in contact met hun geliefden, die reeds aan de andere zijde vertoefden en het ene bewijs, dat men kreeg, was al overtuigender dan het andere. Alles getuigde van waarheid en liefde. Hier kon men op bouwen; dit was zuiver weten. Heerlijk was het! Er werden geen doden opgeroepen, maar de doden kwamen uit zichzelf en spraken met degenen, die achtergebleven waren. Hier behoefde men niet meer te twijfelen; men wist, dat de doden leven. Zij gaven heerlijke lessen, die vrij waren van eigenliefde of egoïsme. Rein en zuiver kwam alles door. Zo brachten zij het, die vóór hen waren heengegaan. En zo konden niet alleen zij, die nog op aarde leefden, gelukkig zijn, maar ook degenen, die reeds aan de overzijde vertoefden, omdat God hun toestond, hun geliefden, die in leed en smart op aarde

waren achtergebleven, dit geluk te brengen, waartoe Hij hun de kracht en het contact geschonken had.

De vrienden aan Gene Zijde waren gelukkig, omdat zij konden uitroepen: „Wij zijn niet dood; wij leven. Treur niet; wij komen tot u en helpen u. Wij zien door de stof heen en kunnen uw wegen door alle moerassen heenleiden. Wij zien het gevaar, omdat wij ontdaan zijn van de grove stof. Wij zijn nu fijnbesnaard en leven in het Licht. Dit is de kracht, welke wij, hier in de Eeuwigheid, van God ontvangen hebben. Sluit uw oren niet; wij zijn bij u en willen u helpen. Zoek ons niet te ver weg; wij zijn nabij. Zoek ons niet in het graf; wij staan naast u en leven."

André had deze woorden al zo vaak vernomen, maar telkens en telkens weer klonk hem en alle anderen dit: „Wij zijn niet dood, wij leven", als fijne muziek in de oren.

Eerst werden de gegevens weer door het kruis ontvangen en daarna kwam Alcar door, die de aanwezigen aldus toesprak:

„Hier ben ik weer. Goedenavond, mijn vrienden en vriendinnen, zusters en broeders. Ik wilde u vanavond spreken over Geloof, Hoop en Liefde.

Eens zullen wij voor eeuwig tezamen zijn. Gedenk deze woorden, nu gij nog op aarde leeft.

Het is zo heerlijk, tot u te komen, om u het licht van „Gene Zijde" te brengen; het licht, dat God ons geeft, om het u te brengen. Gods liefde.

En waarom is het zo heerlijk, hier te mogen zijn? Omdat onder u harmonie heerst; een samengaan van ziel met ziel, wat zo nodig is. Want die harmonie schept een sfeer, die heilig is en mooi, zoals ze maar bij weinig mensen gevonden wordt. En daarom ben ik dankbaar, dat ik in uw midden komen mag. Begrijp mij goed, als ik zeg: mag. Want het is niet mijn wil, maar het is Gods heilige wil, die ik volbreng. En dankbaar ben ik, dat ik die volbrengen mag. Het is zo heerlijk, in uw midden te zijn, want ik voel al de door u uitgezonden stralen om mij heen en dat geeft mij zo'n vertrouwen, dat er hier nooit iets anders dan het goede gebeuren zal. Van u allen gaat iets goeds uit, omdat ge weet en het goede wilt. Omdat gij vol verlangen zijt, het hogere te doen en alleen het hogere te willen. En al merkt ge dat niet dadelijk en al weet ge dat zelf nog niet, ik zeg het u zo gaarne, omdat dit misschien een aansporing voor u zal zijn, om op deze weg voort te blijven gaan, wat u sterken en opbouwen zal.

Ach, eenieder heeft in zijn leven steun nodig, en ik weet, dat zulk een woordje van mij u goed zal doen. Daar, zie allen omhoog."

Alcar wees met zijn rechterarm naar boven.

„Daar ziet ge het Geloof, de Hoop en de Liefde en van de laatste zult ge het meeste zien; dat is de Liefde en die is mooi. O, zij is zo mooi. Geloof daarin en handel daarnaar, want zonder het geloof in het Hiernamaals, zonder de

hoop op beter en zonder de liefde, die een band vormt, zou het leven troosteloos zijn. Die drie woorden, Geloof, Hoop en Liefde, geven u een blik in de Goddelijke genade. Als God u Geloof, Hoop en Liefde schenkt, dan is dat meer dan een mens verdient. En wanneer men deze niet bezat, zou het leven dan wel te dragen zijn? Geloofde men niet in God, geloofde en vertrouwde men niet, dat Hij ons dat alles schenken zal, zou het leven hier op aarde dan niet diep en diep droevig zijn? Ze is zo mooi, zo heilig, die drie-eenheid en zo alleszeggend voor de mensenziel. Ze is zo groot, zo rein. Het is meer, dan gij bevatten kunt.

Maar al neemt gij van dat alles slechts een heel klein deeltje tot u en al hebt ge ook maar een beetje geloof, een weinig hoop en een sprankje liefde, dan neemt en pakt u al iets van dat oneindig heldere, van dat o zo mooie, van dat Goddelijke. En gij, mens, moet zorgen, dat het groeit, dat het uitdijt, dat het krachtiger en mooier wordt; dat er in u een wolk van geloof, een wolk van hoop leeft en ge een zon van liefde stralen laat in blauwe glans. Dan eerst hebt ge een etherische uitstraling om u heen. Dan gaat er zoiets moois, zoiets heerlijks van u uit en ziet God zijn kinderen, zoals Hij ze gaarne zien wil. Geloof, hoop en heb lief, dan zal God u zegenen. En dan zult gij God kunnen aanroepen, in dankbare nederigheid voor Hem neerliggen en Hem kunnen danken voor het mooie, het heilige en het Goddelijke, dat Hij in uw leven gebracht heeft. Dat is dan het mooie in het leven; dat is het Goddelijke Licht. Maar, helaas, er zijn nog zo velen, die dat Licht niet zien of niet zien willen. En als men dan zelf wel het geloof, de hoop en de liefde in zich draagt en men vindt ze niet op zijn weg, dan is deze zo moeilijk, zo zwaar, zo dor; dan is hij als verloren. Dan vindt men overal braamstruiken over die weg groeien en moet men met de handen de struiken uit elkaar trekken, wil men het goede pad vinden. Dan gaan die handen bloeden en moet men de doornen uit het vlees trekken, omdat zij zo'n pijn doen. Dan is de weg moeilijk. Maar in uzelf moeten het geloof, de hoop en de liefde groeien en ge moet beseffen, dat ge die struiken met Gods hulp van elkaar kunt buigen, omdat ge dan de weg zult kunnen vinden naar het mooie, naar het hoge en naar het heilige.

Ge moet vertrouwen, dat ge die weg kunt vinden en eindelijk zult ge hem ook vinden.

Vertrouw, vertrouw. Heb geloof in uzelf, heb hoop op beter en laat de liefde in u bloeien. Strijd is goed, vrienden, strijd zal u sterken, maar de strijd moet u tot het hogere, tot de drie-eenheid: Geloof, Hoop en Liefde voeren. Ge moet strijden, totdat ge dit doel bereikt hebt. Eens zult ge overwinnen. Maar zolang ge u aan de moeilijkheden van de weg onttrekken wilt, zal uw strijd steeds moeilijker worden en uw pad zwaarder. Dan zullen er niet alleen doornen van braamstruiken op uw weg zijn, maar alles wat doornen heeft zal erop groeien, als bergen zo hoog. En ge komt er niet door, voordat ge u buigt

voor Gods wil, in ootmoed knielt en zegt: „God vergeef mij, ik heb verkeerd gedaan". En wanneer ge dan uw blik verheft en ge ziet in de verte de schitterende kleuren, waarin dat „Geloof, Hoop en Liefde" geschreven staat, dan zullen alle doornen voor u verdwenen en het pad effen, glanzend en, als een lichtweg, open zijn. En dan zult ge met open armen op het licht toetreden en dankbaar zijn, dat ge dat hebt mogen bereiken. Heb geloof, heb hoop en ken liefde. Ken liefde voor uwe naaste, ken liefde voor alle schepselen Gods, ken liefde voor hen, die van u zijn heengegaan. Ken liefde voor God en ken liefde voor hen, die u niet begrijpen.

Uw weg is niet altijd gemakkelijk, maar met Gods hulp, met het geloof, de hoop en de liefde, die Hij in uw hart legt, zult ge in het Licht komen. Vertrouw daarop, vertrouw daar altijd op.

Het is zo heerlijk, om in uw midden te zijn en u dit alles te kunnen geven; u te kunnen zeggen, wat er op het hart ligt, een oor te vinden, dat luistert, een gemoed, dat begrijpt en een ziel, die naar het hogere zoekt. Mogen mijn woorden, die zo eenvoudig zijn en toch zo veel willen zeggen, een klein beetje van Gods almachtige kracht in uw harten leggen. Moogt ge allen in moeilijke ogenblikken geloven, hoop hebben en in Gods liefde leven. Dat God u moge zegenen! Amen."

De seance was voorbij en allen keerden stil en in zichzelf gekeerd huiswaarts.

Weer had een afgezant van God tot hen gesproken en men voelde zich daardoor gesterkt, geestelijk en lichamelijk, want Alcars woorden hadden hun weldadige rust geschonken en heilige kracht voor de geest.

Dit was de invloed van „Gene Zijde", die door de „doden" werd gebracht.

Allen hadden weer bewijzen van hun voortleven ontvangen en waren er dus van overtuigd, dat dood niet dood is. Men voelde de heiligheid en de zuiverheid van deze mooie avonden aan.

„Nog meer zulke avonden zullen er volgen, André", zei Alcar, „en wij zullen voortgaan, de mensen kracht te brengen vanuit het Hiernamaals.

Wees sterk en bid God, dat wij steeds die kracht zullen mogen ontvangen om haar door jou aan de mensheid te schenken.

Ik dank je, mijn zoon. Nu ga ik heen."

Alcar had opgehouden met spreken, maar toch voelde André hem naast zich, wat wel altijd zo zal blijven, zolang hij nog op aarde is. Hij zal er ook steeds God om blijven smeken, dat hij Alcar behouden mag, daar zijn werk hem heilig is en lief.

Echte helderziendheid en het gevaar van zien

André werd bij een dame geroepen, die hem wilde consulteren. Hij vroeg aan Alcar, of hij het goedvond en deze antwoordde: „Welja, we gaan erheen".

Op het vastgestelde uur was hij aanwezig. De dames waren niet thuis maar konden elk ogenblik komen. Degene, die hem wilde consulteren, kwam daarvoor van buiten de stad en logeerde bij een vriendin.

Hij wachtte enige tijd, maar toen het hem wat al te lang duurde, wilde hij heengaan, omdat hij thuis patiënten moest behandelen, doch Alcar zei, dat hij wachten moest; het zou iets bijzonders worden.

Hij dacht na. Iets bijzonders worden! Dan moest Alcar dit dus reeds weten. Hij voelde een sterke inwerking; Alcar deed iets. Wat dit was, kon hij nog niet duidelijk zien.

De dames kwamen thuis en hij werd aan de logé voorgesteld.

„Ik heb veel over u gehoord, mijnheer Hendriks, daarom wil ik u raadplegen. Laten we naar boven gaan; we worden dan niet gestoord.

Boven gekomen legde ze een foto en een das voor hem neer en vroeg, of hij daarvan iets kon vertellen over de gezondheidstoestand van haar echtgenoot.

Hij nam de foto in zijn handen.

„Ik zal mijn best doen, mevrouw, maar u moet mij niets zeggen. Alleen als ik u wat vertel van hetgeen ik zie, dan kunt u mij zeggen, of dit juist is, of niet."

Na enige ogenblikken vertelde hij, welke indrukken hij kreeg omtrent haar man. Een sterke drang om te slapen overviel hem en daarna kreeg hij het benauwd. Toen deze drang op zijn lichaam inwerkte, deelde hij dit ook aan de dame mee en zij antwoordde, dat deze symptomen zich bij haar man voordeden.

„Ik heb dit dus goed aangevoeld, mevrouw?"

„Ja, zeker, dat heeft u."

„Goed, dan zal ik u zeggen, waarmee dit verband houdt. Ik zie enige doktoren bij uw man; ook zie ik, dat de medicijnen, welke zij hem geven, voor zijn hart zijn. Is dat zo?"

„Ja", antwoordde zij.

„Uw man zie ik zó, mevrouw", en hij gaf een beschrijving van zijn persoon. Ook nu kon zij niet anders zeggen, dan dat deze volkomen klopte. Zijn karakter was eveneens juist getekend.

„Ik zie de plaats, waar u woont, de omgeving, waarin uw man elke morgen zijn wandeling maakt, de straten, welke hij moet passeren om zijn kantoor te bereiken. Ook zie ik de naam van de straat, waar dit zich bevindt." De dame

moest toegeven, dat alles juist was. Daarna zag hij niets meer en wachtte op de dingen die komen zouden.

Na enige ogenblikken vroeg de dame: „Ziet u nog iets anders?"

„Neen, mevrouw, maar wacht u nog even."

Zij werd ongeduldig, doch André was voorbereid en bleef rustig.

Alcar had hem reeds vaak gezegd, dat hij de invloed, die de mensen op hem afzonden, van zich af moest houden, anders zou deze hem in de war brengen en dan zou hij niet zuiver zien, maar door de mensen beïnvloed worden. Rustig moest hij zijn, zei Alcar steeds. De mensen zonden vele gedachten naar hem toe, welke hij telepathisch overnam. Hij kon hun dan wel bewijzen geven, maar dan berustten deze op hetgeen zij zelf wisten en dachten. Daarmee kwam hij niet verder.

Zo was het ook nu. Met kracht weerde hij deze gedachten af.

Plotseling zag hij heel duidelijk vier mensen voor zich. Het waren drie dames en een heer. Zodra hij dit beeld voor zich zag, hoorde hij Alcar zeggen: „Dit zijn vier helderzienden, die zij geraadpleegd heeft. Zij hebben de foto en de das in handen gehad en daardoor zit hun invloed nog aan deze voorwerpen vast".

Hij gaf dit bericht door. Ook dat was goed gezien.

Toen zei Alcar: „Zie naar haar hoofd, André, concentreer je sterk en neem haar gedachten over".

Hij keek haar aan en zag, dat uit haar hoofd een lichtstraal tot hem kwam. Het was als een flits zo snel was het gebeurd.

Alcar vervolgde: „Je ziet nu haar gedachten in licht. Telepathie, André, wees voorzichtig. Al deze helderzienden hebben haar gedachten overgenomen en nu wil ik je laten zien, hoe een helderziende beïnvloed wordt, hoe hij de gedachten opvangt van de persoon, die hem raadpleegt."

André wist, welke de betekenis was van het licht, dat naar hem toekwam. En toen de dame hem vroeg, of hij nog iets anders zag, kon hij haar vertellen, wat hij gezien en overgenomen had.

„Ja, mevrouw, ik zal u zeggen, wat ik zie. De vier helderzienden, die u raadpleegde, hebben u allen gezegd, dat uw man vóór december sterven zal. Ik hoor duidelijk de woorden, die zij tot u hebben gesproken en die ik nu van u heb overgenomen. Woordelijk zal ik ze herhalen: „Weet u, dat u spoedig weduwe wordt?"

Zij schrok en begon te snikken. Het was nu voor de vijfde maal, dat dit door een helderziende werd vastgesteld. Vier anderen hadden het haar reeds eerder voorspeld en een van hen was iemand van Europese vermaardheid. Het moest dus waar zijn, daar zij allen de indruk hadden gekregen, dat haar man niet lang meer leven zou.

André had medelijden met haar, omdat men zo pertinent gezegd had, dat

haar man spoedig sterven zou en omdat zij dat geloofde, maar hij ging verder:

„Dus, wat ik u verteld heb, is hetzelfde, wat de andere helderzienden voorspelden?"

„Ja, beslist, uw uitspraak klopt met hetgeen zij gezegd hebben."

„Prachtig, mevrouw, maar ik verzeker u, dat zij slechts telepathisch uw gedachten overnamen en u vertelden, waaraan u dacht, omdat u een sterk concentratievermogen bezit en hen zodoende beïnvloedde. Zij hebben u ook niets anders kunnen vertellen omtrent de gezondheidstoestand van uw echtgenoot, dan datgene, wat u zelf wist en waar u vol van was. Ik sta nu alleen tegenover de vier andere helderzienden en ik voel, dat u mij niet gelooft. Toch wil ik mijn best doen, mevrouw, en proberen, of ik de zuivere waarheid voor u mag ontvangen. Ik zal aan mijn leider, die bij mij is, vragen of hij mij die kan laten zien."

Hij vroeg het aan Alcar en deze antwoordde: „Geef je over en we zullen zien, wat de waarheid is."

Hij gaf zich gewillig aan Alcar over, doch vóór hij zich concentreerde, bad hij God, of hij de waarheid, de geestelijke waarheid, zou mogen ontvangen. Het kwam er nu op aan, om zuiver te zien, niet alleen voor de zieke, om wie het ging, doch ook voor deze arme vrouw, die reeds zulk een vreselijke angst had doorstaan door hetgeen men haar gezegd had. Hij smeekte om kracht voor zijn leider, opdat deze, door hem als zijn instrument te gebruiken, haar de zuivere waarheid in alles zou mogen geven. Naast zich hoorde hij Alcar eveneens bidden en om kracht vragen.

De vier helderzienden moesten eens weten, hoeveel kwaad hun werk reeds gedaan had en hoe voorzichtig zij met hun gaven moeten zijn. De arme vrouw verkeerde in een zo grote zenuwspanning, dat zij, wanneer deze nog lang duurde, zeer zeker nog eerder over zou gaan dan haar echtgenoot.

Na zijn gebed viel hij in trance en in deze toestand werd de sluier, welke de waarheid bedekte, voor hem opgelicht. Toen hij mocht zien, hoorde hij Alcar zeggen: „Vertel haar, wat je ziet."

Hij verzocht haar eerst alles op te schrijven, wat hij zeggen zou en vervolgde toen:

„Luister, mevrouw. Ik zie 1 december voor me; achtereenvolgens zie ik alle data van december aan mij voorbijgaan. Het gelijkt haast een film. Nu zie ik januari en ook zie ik uw echtgenoot, die er nog gezond uitziet, terwijl hij, volgens het zeggen van de helderzienden, reeds gestorven had moeten zijn. In januari zie ik ook niets gebeuren, maar uw man zie ik wel. Telkens wordt mij getoond, hoe het met hem is. Nu komt februari aan de beurt en de eerste week gaat langzaamaan mij voorbij. Acht februari staat de film stil. Dit betekent iets. Nu zie ik uw man ziek, hij ligt te bed; maar maakt u zich niet ongerust, de film gaat weer draaien. Tien, twaalf, veertien, zestien februari;

nu zie ik, dat hij weer beter is. Het was slechts een kleine ongesteldheid. Nu is februari voorbij. Ik zie vier maart; achtereenvolgens de overige dagen van deze maand. April. Nu gaan de dagen en de maanden steeds sneller voorbij. Niets, niets gebeurt er. Nog steeds zie ik uw man naast u, fris en gezond. Ook de maand november gaat aan mij voorbij en het is nu een jaar later, dan de vastgestelde datum, waarop u weduwe moest worden, doch ik zie, dat het nog niet zover gekomen is. De film wordt opgerold, mevrouw; mijn leider zegt, dat dit voldoende is. Alles is voorbij. Ik zie niets meer en u kunt weer gelukkig zijn."

Doch de dame wist niet, wat zij ervan denken moest. Zij had ook bitter weinig opgeschreven; alleen: 8 februari. Zij keek André aan, maar zei niets en hij voelde, dat ze hem niet geloofde. Hij stond hier als een tegen vier en wie moest zij geloven? De anderen konden in haar ogen ook gelijk hebben en daarvan scheen zij overtuigd te zijn. Het was een onhoudbare toestand voor hem en Alcar zei: „Maak er een eind aan, mijn jongen. Het heeft voor haar geen waarde en al zien wij nog zo veel, het helpt ons niets."

„Luister eens, mevrouw, u kunt denken, wat u wilt en aannemen, wat u verkiest, maar ik verzoek u vriendelijk: schrijf mij alles, wat er ook met uw man gebeuren zal. Het is voor mij van zeer veel belang, te weten, wie hier goed gezien heeft."

„Ik beloof u dat."

„Dan zal ik u vertellen, wat er gebeurd is.

Wat de andere helderzienden telepathisch van u overnamen, heeft met echte helderziendheid niets te maken. Echt zien, mevrouw, is doorgeven, wat we van onze leiders ontvangen. Wij moeten ons sterk concentreren, om zuiver datgene te kunnen ontvangen, waarmee onze leiders ons verbinden. Wanneer mijn leider mij niet had gewaarschuwd voor uw sterk concentratievermogen, dan zou u mij ook beïnvloed hebben en had ik eveneens verkeerd gezien. Wat ik gezien en u verteld heb, neem ik als waarheid aan.

Het zal niet spoedig gebeuren, dat men mij beïnvloedt, mevrouw. En waarom niet? Omdat ik nooit zal trachten, bewijzen te geven door telepathie, d.w.z. door het overnemen van gedachten. Zoals ik u zei, is dit geen zien, doch alleen aanvoelen. Een helderziende moet zeker weten, of de indrukken, welke hij ontvangt van zijn leiders, dan wel van stoffelijke mensen afkomstig zijn. Dit moeten we uit elkander kunnen houden, want hierin schuilt het grote gevaar. Vooral bij ziekte is het nodig, de telepathie absoluut uit te schakelen en alles te controleren, wat onze leiders ons geven. Dit mag immers niet verkeerd zijn. Voelt u, hoe gevaarlijk het is? Wanneer we dat niet doen, zal ons zien zeer gevaarlijk worden voor degenen, die bij ons om raad komen. Ziet u nu zelf het gevaar niet in van hetgeen die mensen u verteld hebben? Misschien nog niet, omdat u mij niet gelooft, maar later zult u aan

mijn woorden denken, aan alles, wat ik u nu gezegd heb.

Uw vriendin kent mij reeds lang en zij weet, dat ik eenvoudig wil zijn en slechts als instrument wil dienen. Ik ben geen dweper, mevrouw. Het gaat mij er alleen om, u te helpen met alles, wat in mij is. Alles, wat wij in een geval als het uwe zien, moet geestelijk zijn. Dit zegt mij, dat een leider, een geest, een van onze helpers dus, door wie we alles doen en van wie we alles krijgen, ons moet bijstaan. Ik zeg u dit alleen, omdat ik op mijn leider bouw; dat betekent, dat alles waar is, wat hij u gegeven heeft, omdat hij mij steeds het zuivere in alles geeft. Maar ook, omdat hij nooit de spot drijft met de gezondheid van een mens, welke hem heilig is. Ik vind het vreselijk voor u, dat men u zo van streek heeft gemaakt. De helderzienden, die daaraan schuld hebben, weten zelf niet goed meer, of ze in zuiver contact met hun leiders zijn, anders hadden ze u dit nooit mogen vertellen.

Een hogere geest, die in het licht is, zal zoiets niet doorgeven. En al was het de waarheid en al waren de gegevens ook betrouwbaar, dan nog zou ik u nooit gezegd hebben, dat u spoedig weduwe zou worden. En wanneer deze mensen durven beweren, dat zij het zien, dan spreken zij onwaarheid en schakelen hun leiders uit. Wij mogen nooit vergeten, dat wij werktuigen zijn en wij moeten oppassen, dat onze eigen gedachten niet op de voorgrond komen, niet naar voren dringen. Dit is een zware taak voor de mediums. Elk medium werkt met een geestelijke dokter, maar die hebben zij in dit geval uitgeschakeld. En wanneer de helderziende niet eerlijk blijft, ik bedoel, wanneer hij geen verschil kent tussen helderziendheid en telepathie, dan wordt onherroepelijk alles een mislukking. Dan geeft hij u bewijzen van datgene, waarvan uw gedachten vol zijn. Begrijpt u nu, mevrouw, hoe eenvoudig alles is? Wanneer u niet door uw angst, uw man te zullen verliezen, deze vier mensen beïnvloed had, dan zouden ook zij u andere mededelingen hebben gedaan. Zo werd deze angst u noodlottig. De helderzienden namen uw gedachten over en meenden dat ze goed hadden gezien. Daarvoor moest ik waken. Uw gedachten hadden mij op een dwaalspoor kunnen brengen; daarom houd ik gedachten, welke naar mij toegezonden worden, van mij af. Voelt u, wat ik bedoel, mevrouw?"

„Ja, ik begrijp u."

„Ik zal u nog een prachtig bewijs van mijn leider vertellen. Enige tijd geleden kwamen – op een zaterdagmiddag – een heer en een dame bij mij en de heer vroeg, of ik iets over de gezondheid van zijn vrouw zou kunnen vertellen. Om contact te krijgen, nam ik haar hand in beide handen; dan gaat mijn leider zien en geeft het geziene mij door. Wij controleren dit drie keer, want dat is nodig, om telepathisch overnemen van gedachten, waarvan men zich vaak niet bewust is, uit te schakelen.

Ik ontving de mededeling, dat zij aan het rechteroor doof was en op het-

zelfde moment werd het stil aan mijn rechteroor. Daarna zag ik haar inwendig en toen volgde de derde controle; dan zegt mijn leider mij, of ik goed gevoeld en gezien heb. Deze controle passen wij op onszelf toe en wanneer mijn leider zegt, dat het goed is, dan kan ik ervan op aan, dat alles, wat ik gezien heb, juist is. Ik vertelde die dame dan ook, dat ze rechts doof was en ze gaf toe, dat het zo was. Ze vond het prachtig; maar dit was nog niet alles. Ik moest haar helpen en magnetiseerde haar oor vijf minuten. Gedurende de tijd, dat ik haar behandelde, liet mijn leider mij zien, dat het abces in haar oor maandagmorgen, om kwart voor negen zou doorbreken en zij dan genezen zou zijn. Ook dit vertelde ik haar, zonder aan mijzelf, noch aan mijn leider te twijfelen.

„We zullen zien, of het uitkomt", zei ik.

De volgende dag – zondag – dacht ik veel aan die dame. Wel zat ik in spanning, maar ik vertrouwde volkomen op mijn leider.

Het werd maandag, en in de morgen, kwart over negen, werd er gebeld en mijnheer kwam mij vertellen, dat alles precies gebeurd was, zoals ik gezegd had en dat zijn vrouw weer horen kon. Hij vond het heerlijk en was zeer gelukkig, dat de voorspelling was uitgekomen.

Deze mensen ontvingen wel een prachtig bewijs, niet alleen van het zuivere zien van mijn leider, maar ook van de spontane wijze van genezen.

Vele doktoren hadden, zonder succes, hun krachten aan haar gegeven en hier was in enige minuten de ziekte van haar weggenomen. Vindt u dit niet prachtig? En dacht u dan, dat ik twijfelen zou aan wat u nu gezegd is, terwijl ik reeds honderden bewijzen van de kunde en het zien van mijn leiders aan de mensen heb mogen geven? Neen, mevrouw. Ik vertel u dit, om u meer zekerheid te geven en meer vertrouwen in hetgeen u is meegedeeld, want het gaat hier om uw rust. Ik vind het onverantwoordelijk, dat de andere helderzienden u hebben meegedeeld, dat uw man van u heen zal gaan. Het is onvergeeflijk, te durven zeggen: „Weet u, dat u spoedig weduwe wordt?" En wanneer het ook werkelijk zo was, dan nog is het niet nodig, u dat maanden van tevoren te voorspellen. Ik voel uw angst en begrijp uw toestand zo goed. Ik kan mij niet indenken, dat een dergelijke mededeling van „Gene Zijde" afkomstig zou zijn. Dit is geen helpen, maar afbreken. Het pleit niet voor hun mensenliefde. We hebben onze gaven ontvangen, om de mensen, die tot ons komen, te steunen. Maar in plaats van u te helpen en te steunen, heeft men u onnodig een grote angst bezorgd, welke nog twee lange maanden zou moeten duren. O, mevrouw, zet die angst toch van u af. Geloof me, het komt niet uit, wat ze u voorspeld hebben. Bid, dat God u mijn overtuiging moge schenken, bid veel; u kunt het zó niet uithouden. Het gebed zal u troost geven en u helpen. Ik kan niet meer voor u doen en andere bewijzen kunnen u niet gegeven worden."

André ging heen en buiten gekomen, voelde hij zich opgelucht, omdat hij zijn lieve leider naast zich zag, die hem zei, dat hij goed gesproken had.

„Je hebt je best gedaan, mijn jongen, maar ik vrees, dat zij door onze gegevens niet te overtuigen is. Wees echter niet ongerust; alles zal uitkomen, zoals ik het je heb laten zien. Ik zal je vertellen, waarom het uitkomt.

Ik wist van tevoren, waar het om ging. Hun gedachten bereikten mij en je weet, dat ik die kan opvangen. Ik zag alles en zorgde, dat ik onmiddellijk contact kreeg met mijn meester. Ik kon het je op dat moment niet zeggen, doch mijn meester liet het mij zien. Omdat het iets geestelijks betreft, mocht ik het hem vragen. Zo gaf ik het jou en jij gaf het haar. Dit is de grote keten, waarvan wij allen schakels zijn. Mijn meester ziet het en kan de waarheid geven. Mijn vraag en mijn gedachten bereiken bliksemsnel degenen, die het weten kunnen en gaan vervolgens tot God omhoog, daar alles, wat geestelijk is, door Zijn hulp gegeven wordt. Wees steeds bereid, het te ontvangen. Bid veel om wijsheid, waarheid en kracht. Je ziet, ze worden ons gegeven, omdat wij om geestelijke steun, vrij van stoffelijke belangen, vroegen. Vraag daar steeds in alle eenvoud om."

Een maand ging voorbij en André hoorde niets. Het geval liet hem geen rust. December was voorbij; de fatale tijd, waarin de man zou overgaan, was aangebroken. Hij kreeg echter geen bericht. Toen belde hij de vriendin van de dame op en ontving het geruststellende antwoord, dat alles nog goed ging. Zij begon aan de fatale voorspelling te twijfelen en zei, dat zij al dadelijk voor zijn uitspraak gevoeld had.

Januari ging voorbij; nog hoorde hij niets. De achtste februari belde hij weer op, maar men kon hem niets zeggen. Eindelijk, in maart, kreeg hij een schrijven, dat luidde:

„Waarde André.

Volgens mijn belofte van laatstleden najaar, ten huize van Mevr. V., zend ik eens even bericht, dat ge, wat de gezondheidstoestand van mijn echtgenoot betreft, toch blijkbaar goed gezien hebt. Hij slaapt wel heel veel, maar verder zijn er geen verontrustende symptomen. Indien een van de helderzienden gelijk heeft met het getal drie, dan zou dit over drie jaar kunnen betekenen. Ge kunt mij niet rechtstreeks schrijven, daar mijn echtgenoot natuurlijk niet van mijn onderhoud met u op de hoogte is.

Met vriendelijke groeten,

B. v. H."

Alcars voorspelling was weer uitgekomen. Waarom moest men zich nu aan fantasieën, welke kant noch wal raakten, overgeven! Omdat een van de helderzienden het getal drie genoemd had, moest er „over drie jaar" iets

gebeuren!

Mensen, die hun verbeelding vrij spel laten, zijn niet te helpen.

In het begin van zijn ontwikkeling had Alcar gezegd: „Je zult zien, wat ik je wil laten zien", hetgeen toch wel bewijst, dat een medium zelf niets kan doen. Het grote vertrouwen van een medium in zijn leider, de wil, om alleen als instrument te dienen, zullen het voor fouten en verkeerde berichten behoeden. In het bijzonder moeten zij, die de gave van genezen bezitten, zich daarvoor wachten, daar de dood ermee gemoeid kan zijn. Deze mediums dragen een zeer grote verantwoordelijkheid. Alcar zei tegen André: „Eenvoud is de kracht van deze grote gave. En dan: waarheid boven alles. Geen gebruik maken van telepathie, om de mensen door hun eigen gedachten te overtuigen. Ziehier het grote gevaar van zien. En word niet ijdel, want dan zou je binnen zeer korte tijd verloren zijn, hoe groot je gave ook moge zijn, omdat je geen zuiver onderscheid meer tussen hetgeen ik je geef en je eigen gedachten zou kunnen maken. Het is je niet mogelijk, een gedachte in licht te zien, wanneer ik je niet help. Wees voorzichtig, wanneer je voor grote dingen komt te staan, omdat er mensenlevens mee gemoeid kunnen zijn. Naar ons luisteren, dat is de hoofdzaak voor allen, die deze gave bezitten."

Eens werd hij bij een jongen van acht jaar geroepen en toen hij er enige keren geweest was, zei Alcar, dat hij hem niet meer helpen mocht. Hij luisterde niet en dacht: „Waarom mag ik hem niet meer helpen? Het kind gaat toch vooruit?" Toen hij zich niet aan de waarschuwende stem stoorde en toch nog een keer naar hem toe was gegaan, zei Alcar: „Je moet luisteren, André. Je deed net, alsof je mij niet hoorde, maar je zult niets doen buiten mijn wil. Dit kind gaat over en om je alle onaangenaamheden te besparen, trek ik je terug. Er is een dokter bij de jongen en dat is voldoende. Wij kunnen daar niets meer doen; ons werk is afgelopen. Leer hieruit en doe alles, zoals ik het wil, hoe vreemd dit je ook moge schijnen. Ik zie door alles heen en heb met alles mijn bedoeling."

Veertien dagen later ging de kleine over en Alcar sprak: „Je ziet, mijn zoon, dat het uitkomt. Wij, aan onze zijde, zien door alles heen. Door groot vertrouwen moet je de band, welke je met mij verbindt, steeds sterker maken, totdat hij eens een liefdeband geworden zal zijn. Dan zal je werken, zoals ik het wil en dan kan ik je in alles helpen, al lijkt het je ook nog zo gevaarlijk. Blijf eenvoudig; dat zal je ontwikkeling ten goede komen. En vergeet nooit, dat je een werktuig bent, zoals allen, die deze gave bezitten.

Eenieder moet zijn eigen strijd strijden en zijn eigen weg vinden. Maar niet alleen in je daden, maar ook in gedachten. Hierover zal ik je iets vertellen. Dit geldt voor iedereen, want voor de een is die weg het pad naar de duisternis en voor de ander is het de weg, welke langs vele kronkelingen naar Gods Licht voert.

Ik heb je reeds zo dikwijls gezegd en zo vaak uitgelegd, hoe moeilijk die weg voor je kan zijn.

Gij, aardbewoners, die uw werk te verrichten hebt, gij, die de weg naar het Licht zoekt en de heilige wil, om het goede te doen, in u draagt, ik zeg u vanaf deze zijde, dat gij nog zo dikwijls dwaalt en zoekt en dat uw wegen nog vol kronkelingen zijn.

Maar hoe zal de weg van degenen, die het grote licht niet zoeken, dan wel zijn? Zijn dat geen arme mensen. Velen dwalen en zoeken. Ik zeg dit niet als een verwijt, want wij, aan onze zijde, weten, dat ge dolen zult en dolen moet. Want wanneer ge eenmaal de weg naar het licht bereikt hebt, dan behoort ge tot een van ons en dan hebt ge met het aardse leven afgedaan. Dit dolen is niet een opzettelijk langs verkeerde wegen gaan. Neen, het is meer een afdwalen van de gedachten van de goede weg. Niemand belet u, te denken, wat ge wilt. Zo kunnen uw gedachten in een verkeerde richting uitgezonden worden; dan doolt ge en ge weet dat vaak niet eens. Maar wanneer ze in de goede richting gaan, dan zult ge gelukkig zijn en het ons gemakkelijk maken, u te bereiken.

En zijn de menselijke gedachten wel altijd goed? Zit er niet in u allen een drang naar het kwade, naar het slechte? En is er, als ge zo'n gedachtenbeeld gevormd, dus uitgezonden hebt, niet iets, dat u van de verlichte weg naar het goede afvoert? Is het dan zo vreemd, dat ik op deze wijze spreken moet? En doe ik dat niet, om je te helpen, de rechte weg te blijven volgen en je, door reine gedachten bezield, te blijven geven voor het goede? Is het dan wreed, wanneer ik tot eenieder zeg, dat ge, ondanks uw goede wil, om de weg naar het licht te volgen, doolt? En dan, wanneer gij, die het hogere wilt, reeds zoveel moeite hebt met u zuiver af te stemmen, u een met ons te maken, hoeveel moeilijker is het dan niet, om de weg van het licht te volgen. En hoe oneindig moeilijker moet het dan niet zijn voor hen, die niet met geheel hun ziel de weg naar het hogere willen bewandelen. Wij, bewoners van de geestenwereld, roepen u toe: Gij allen, die op aarde leeft, wees niet alleen voorzichtig met uw daden, maar ook met uw gedachten. Want gedachten, die ge uitzendt, zijn als wolken zo groot en vooral je slechte gedachten, ze rollen als zwarte massa's langs en over de aarde. Ze zijn ondoorzichtig en voelen koud, klam en vuil aan. Dit maakt u mensen angstig, wanneer ge in zo'n zwarte wolk terechtkomt. Wanneer ge die zwarte massa's ziet, schrikt ge hevig. Dan zullen, wanneer ge dit zuiver hebt aangevoeld, uw eerste gedachten zijn: Hoe kon ik zo denken? En het is noodzakelijk, dat ge u dit afvraagt. Dan komen er lichtende gedachten over de zwarte wolken en verlichten die door hun glans. Dat is het goede, dat ge innerlijk draagt en waarmee ge op het geestelijke zijt afgestemd.

Uw zuivere gedachten werpen dan hun lichtschijn op de donkere en ver-

lichten dan al dat duistere, maar dan komen toch nog steeds van die donkere gedachten, van dat zwarte, tevoorschijn, totdat het licht, het licht van het goede, ook dat heeft weggevaagd. Zulke slechte gedachten kunnen als zwarte wolken een ander omstuwen en vernietigen.

Maar gelukkig zijn er ook de schitterende stralen, welke vanuit het diepste des harten naar God gaan. En liggen er tussen die blauwe, witte en gouden stralen geen duizenden nuances? Wanneer een donkere wolk door deze heilige kleuren, dit licht van het goede, beschenen wordt, dan hebt ge weer een kromming van de weg achter u en kunt ge moedig voorwaarts gaan. En langzaamaan zullen alle donkere gedachten voor het goede wijken.

Dit is dan uw strijd om het hogere te vinden. En al denkt gij vaak, dat ge het licht bezit, toch zeg ik u vanaf deze zijde, ge doolt en ge zoekt nog zo dikwijls. Vergeet dit nooit mijn zoon, want het is niet goed dat er zwarte gedachten zijn en daarmee bedoel ik niet alleen gedachten, die onrein en slecht in je ogen zijn, maar ook die van hovaardij, van ijdelheid en waan. De gedachten van het godmensje. De drang om sensatie te geven, de drang om iets te willen zijn, wat je toch niet bent. Al deze gedachten, die ook donker zijn, mogen niet van je uitstralen.

Donkere, slechte gedachten kunnen zo oneindig veel onheil stichten. Denk hier steeds aan, gij allen, die aan uzelf moet werken, uzelf moet leren kennen en vergeet niet, dat juist zulke boze gedachten die Ene omringd, die Ene gekruisigd hebben; de grote figuur, de eenvoudige mens, voor wie wij ons in deemoed moeten neerbuigen.

Al die donkere wolken pakten zich samen boven het hoofd van Gods Zoon. Maar toen men Hem gekruisigd had, scheurde boven Golgotha de zwarte wolkenmassa vaneen en Gods Heilig Licht vertoonde zich aan de Hemel.

O, mensenkind, wanneer binnen in u duisternis heerst, vouw dan de handen en bedenk, dat ge in deze duisternis de weg naar God moeilijk zult kunnen vinden. Vouw de handen, buig het hoofd, dank Hem voor Zijn gaven, bid, dat Hij u, door de donkere wolken heen, de weg naar het Licht moge wijzen en dat dit, nog tijdens uw aardse leven, van u moge uitstralen, omdat de wereld het zo nodig heeft. Ook wij zullen u dan in alles helpen; vergeet dat nooit. En wanneer het dan licht in u geworden is, moet ge God smeken, om dat licht voor altijd in u te doen schijnen. Geve God, dat deze woorden, welke uit het diepst van mijn ziel kwamen, u de kracht mogen schenken, om steeds het hogere te willen doen. Vraag Hem, dat blauwe, dat witte en dat gouden licht steeds in uw ziel te doen schijnen, opdat het ook anderen, die tot u komen, moge verlichten en het hen nader brengen tot Gods Eeuwig, Heilig Licht.

Mijn lieve jongen, wanneer ge alleen zijt, geheel alleen en het hoofd dee-

moedig buigt, vraag dan jezelf af, of je elke dag meer licht gaf dan duisternis. Maar zeg ook, dat je geestelijk wilt stijgen; zeg het eerlijk in jezelf. Voel dit goed aan en zeg dan: „Vandaag was ik beter dan gisteren." Bid God om hulp en zeg, dat je morgen beter wilt zijn dan heden. Verheerlijk jezelf niet, maar schat je ook niet te laag. Onze Vader weet alles, ziet en begrijpt alles. En wanneer ge dan met geestelijke vragen tot ons komt, dan kunnen wij omhoog, tot onze meesters gaan, opdat wij door hen de waarheid zullen ontvangen en doorgeven.

Mediums, gebruik uw gaven in liefde voor God. Dan zal de wereld door uw hulp, uw kracht en uw liefde vooruitgaan, het spiritualisme steeds meer verbreid en de mensheid op de weg naar het Licht gebracht worden."

Zwarte magie

André ontving onderricht in de occulte verschijnselen; zowel in de mooiere, hogere krachten, als in de donkere machten. Alcar wilde dit, opdat hij zich in deze wereld tegen alles zou kunnen wapenen.

„Ik zal je nu iets over zwarte magie meedelen", zei zijn leider. „Daarover wordt veel gesproken, maar slechts weinigen weten, hoe zij zich tegen deze gevaarlijke kracht moeten weren. Zij is vooral gevaarlijk op ons terrein, daarom zal ik je het nodige leren, om te kunnen onderscheiden, wat op je afgezonden wordt. De mens kan onder invloeden worden gebracht, die direct tot krankzinnigheid leiden. Dit moet eenieder, die de occulte verschijnselen onderzoekt, weten, om zich daartegen te kunnen beveiligen. Luister goed, mijn zoon, ik zal trachten, het je duidelijk te maken.

Magie bestaat uit witte en zwarte magie. De uitoefening van zwarte magie is onder de Europeanen niet, althans weinig, bekend. Dat ligt aan de raseigenschappen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) van de volkeren. Men hoort dan ook in de Tropen, in Indië, veel meer van „zwarte kunst" dan in Europa.

Voor zwarte magie zijn bepaalde eigenschappen nodig, bepaalde karaktereigenschappen en een bepaalde omgeving. Zij valt, in de eerste plaats, uiteen door wilsconcentratie, in de tweede plaats door mediamieke gave, voorts door materiële of geestelijke ontwikkeling en ten slotte door de sterkte van degene, tegen wie zij gericht is. De zwarte magie kan, in haar volle kracht, alleen gericht worden tegen personen van het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) en, in zwakkere vorm, ook tegen een ander gekleurd ras. De blanken zijn dus het sterkst vatbaar voor de zwarte magie, als gevolg van hun geestelijk leven, door hun constitutie en, vooral, door hun levensomstandigheden. Het concentreren van de wil is niets anders dan het overheersen van de geest, dat wil zeggen, dat de sterke wil vast gericht wordt op het doel, waarvoor men hem wenst te gebruiken. Iedere gedachte wordt geschapen, is dus iets persoonlijks en daarom ook reëel. Zo is het concentratievermogen een verzameling van krachten. De wilsconcentratie is het doelbewust scheppen uit de gedachtenkrachten, welke in voorraad zijn. Men zendt doelbewust gedachten naar een persoon of personen uit, met de drang, deze kwaad te doen. Dit doel kan in zeer sterke mate worden bereikt, maar de mediamieke gave is een vereiste, om als overbrenger van deze krachtenvoorraad te kunnen dienen.

De zwarte magie heeft als aanhangers: geesten van lagere orde; dat zijn de ongelukkige geesten, die direct onder de macht staan van hen, die de wils-

concentratie beheersen, waardoor deze alles kunnen bereiken. Zij schakelen zich dan uit en kunnen verschillende zogenaamde wonderen verrichten, welke ontstaan door sterke wilsconcentratie en het beslagleggen op de gedachten van degenen, die zij als werktuig willen gebruiken. Dit is hun mogelijk, omdat geesten van lagere orde geen eigen wil of bestaan hebben.

Deze ongelukkige geesten behoorden tot onontwikkelde rassen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) en zijn het gemakkelijkst voor hun doel te gebruiken. Zij blijven aan het land, aan de omgeving waarin zij gewoond hebben, hangen, daar zij daar niet vandaan wensen te komen. Vooral de oude, zwarte geesten, die daar eenmaal als vrijen woonden, haten de Europese indringers. Zij zijn gemakkelijk te lokken en te dwingen. De magiër kan het de geesten alleen door zijn uittreding mogelijk maken, voorwerpen op te heffen, omhoog te slingeren, af te breken of aan te raken, ja, zelfs zwevende te maken. En niet alleen voorwerpen kunnen op deze wijze tot zweven worden gebracht, maar ook de zwarte magiër zelf, daar hij met het materiële lichaam verbonden blijft en door absolute wilsuittreding er in slagen kan, zijn fluïde zo te verdichten, dat het voor ons, geesten, zichtbaar is, hoewel het voor het stoffelijke oog onzichtbaar blijft. Hij heeft dan zijn helpers alleen nodig, om andere invloeden af te houden van het werk, dat hij verrichten wil.

Waarom kunnen Europeanen nu eerder door deze krachten beïnvloed worden dan inlanders? Ten eerste, omdat blanken, die te midden van inlanders leven, spoedig aan degeneratie onderworpen zijn, die hen vatbaar maakt voor slechte invloeden. Ten tweede, omdat de Europese wil verzwakt wordt door klimatologische omstandigheden, hetgeen voor de blanken in de Tropen zeer gevaarlijk is. Ten derde, omdat hun lichaamsgesteldheid, door verzwakte zenuwen, van dien aard is, dat zij spoedig ontvankelijk zijn voor de beïnvloeding van boze geesten. Ten vierde, omdat de blanken niet op strijd berekend zijn en in Oosterse landen meestal minder hulp van geestelijke zijde ontvangen dan in Europa, omdat zij daar niet gemakkelijk te bereiken zijn, wat ook weer een gevolg van hun gedrag is.

Zwarte magie kan echter te allen tijde opgeheven worden, en wel door:

A. Wilsconcentratie van de persoon of de personen, die aangevallen worden. Dit kan alleen door goede helderzienden met betrouwbare leiders gecontroleerd worden.

B. Zich te onthouden van alcohol, kaartspel, roken, bespotting van de godsdienst en verschillende vergrijpen.

C. Kalm te leven en het goede te doen.

D. Veel te bidden, op het erf vóór de woning een kruis te plaatsen en in huis wierook te branden.

Ziehier datgene, wat je weten moet, want hoewel je er in Europa niet veel last van ondervinden zult, moest ik je toch voor deze slechte krachten waar-

schuwen, want wanneer zulke mensen, die met „zwarte kunst" omgaan, naar Europa mochten komen, dan zouden zij wonderen kunnen verrichten, welke op spiritistische verschijnselen gelijken, maar in werkelijkheid niets daarmee te maken hebben. En dan zouden degenen, die zoiets meemaken, op bijzondere wijze tegen slechte invloeden beschermd moeten worden.

Alleen zij, die onder de leiding van hun hogere beschermers staan, kunnen door deze intelligenties achter de waarheid komen. Anders zouden zij zeer zeker menen, met echte occulte verschijnselen te doen te hebben. Dit is het grote gevaar voor mensen, die het onderscheid tussen spiritistische verschijnselen en zwarte magie niet kunnen constateren, waardoor het spiritisme vaak een minder gunstige naam gekregen heeft. Het was mij vergund, je dit te zeggen, mijn jongen. Tracht het goed te begrijpen, opdat je tegen deze machten gewapend mag zijn.

De zwarte magie voert de mens omlaag, maar de witte magie voert hem omhoog en verbindt hem met leiders en geesten, die omhoog willen, dus God trachten te naderen."

(Voor verdere toelichting bij de zwarte magie verwijzen wij u naar het boek „Geestelijke Gaven".)

Crematie en begrafenis

Alcar had André beloofd, dat hij hem eens op een reis naar een crematorium zou mogen vergezellen, waar zij dan een crematie zouden bijwonen.

„Maar", had Alcar gezegd, „ik moet je eerst nog van enige toestanden en occulte verschijnselen op de hoogte brengen, dan is je geesteslichaam beter bestand tegen alle droevige emoties, welke je op die reis zult moeten doorstaan."

Nu verlangde hij naar die tocht met Alcar, want hij hunkerde naar al deze wijsheid en er was een drang in hem, om alles te weten, wat met het leven na de dood verband houdt. Dit interesseerde hem bovenal en hij wilde er alle aardse genoegens voor laten varen. De gedachten aan het Hiernamaals namen een groot gedeelte van zijn leven in beslag. Wat Alcar beloofde, kwam hij steeds na. Nooit stelde hij hem teleur, op hem kon hij bouwen. De band tussen hen beiden was reeds zo sterk, dat hij precies wist, wanneer Alcar naar zijn huis in de sferen zou gaan, waar hij zo gelukkig is.

Vaak zei hij: „Toe, Alcar, ga nu naar uw mooie huis, naar dat mooie licht; ik zal niets doen. Ge kunt gerust gaan en zult, evenals ik, moe zijn van al het werk." Maar dan antwoordde Alcar, dat hij niet moe werd.

„De stoffelijke mens wordt spoedig moe, maar de geest niet; en eenmaal zal hij zelfs zover komen, dat hij tegen alles bestand is. Dit hangt weer van de hoogte van zijn geestelijke ontwikkeling af."

Daarover liep André dan weer na te denken, want alles, wat Alcar hem leerde, verwerkte hij innerlijk, omdat hij het goed begrijpen wilde. Hij hield zo innig veel van zijn leider, want Alcar was zo goed voor hem en week haast nooit van zijn zijde.

Hij vertelde het wel eens aan moeder, wanneer Alcar een enkele maal naar zijn huis in de sferen was gegaan, maar dan liep zij weg. Dat was te veel voor haar; zover kon zij niet denken. Zij vertelde het dan aan vader, maar ook hij kon het niet begrijpen.

„Toch is het zo, moeder, Alcar is naar zijn huis in de sferen en ik mag in die tijd niets doen; anders trek ik verkeerde invloeden naar mij toe."

Maar moeder schudde het hoofd; zij was er wel van overtuigd, dat er geen dood is, maar dat de geesten huizen zouden hebben, neen, daar wist zij niets vanaf en kon zich zoiets niet indenken.

Alcar had hem verteld, dat hij in een huis tussen de bergen woonde, met veel water, bossen, bloemen, tuinen, vogels en andere dieren om zich heen. Maar moeder kon dit niet geloven; het was te veel voor haar oude hoofd.

Op een middag verraste Alcar André, met de mededeling, dat hij zich de

volgende dag gereed moest houden voor een tweede reis naar de sferen.

„Wij gaan 's morgens, André; zorg dat ge vrij zijt, want hetgeen wij zien zullen, zal in de morgenuren plaatshebben."

Na de ontvangst van dit bericht voelde hij zich dadelijk rustig en kalm; de spanning van de laatste dagen was geheel geweken.

De volgende morgen was hij om tien uur op zijn kamer. Vader en moeder had hij verzocht daar niet te komen. Hij mocht niet gestoord worden, wie er ook kwam, en zou uit zichzelf wel weer beneden komen.

Nadat hij zich te bed gelegd had, begon al spoedig die vreemde gewaarwording weer over hem te komen. Wanneer hij uittrad, werd hij altijd koud vanaf de onderkant van zijn voeten. Daarin kreeg hij dan een gevoel, alsof het leven eruit verdwenen was.

Op seances gebeurde het zo vaak, dat zijn geest naast zijn lichaam stond en wanneer hij dan later uit de trancetoestand ontwaakte, kon hij zich alles herinneren en wist precies, wat hij gezien had. Als geest had hij zichzelf zien zitten en ook zag hij, welk licht hij uitstraalde. Wanneer hij was uitgetreden, was dit voor hem wel het grootste bewijs, dat het leven een voortbestaan heeft. Hij kon alles zien; alleen was het licht anders dan dat, hetwelk hij met zijn stoffelijke ogen waarnam. Later zou Alcar hem uitleggen, wat de betekenis daarvan was en hoe van „Gene Zijde" de verbinding met de mensen tot stand gebracht werd.

Wanneer deze gevoelloosheid tot boven de knieën gevorderd was, kon men hem prikken en knijpen, zonder dat hij daar iets van voelde; daarna overviel hem een gevoel van slaap. Dit was voor hem het teken, dat zijn geest het lichaam ging verlaten. Langzaamaan trok deze zich omhoog en wanneer hij voor de helft het lichaam verlaten had, begonnen zijn gedachten minder helder te worden, totdat hij zich ten slotte geheel vrijgemaakt had. Alcar zei, dat dit langzaam kon geschieden, maar ook gelijk een flits.

Zo zakte hij ook nu dieper en dieper weg. Het rumoer op straat kon hij nog maar even horen; het was, alsof het op verre afstand aan hem voorbijging. Tot zover wist hij alles. Daarna werd het stil om hem heen en kon hij niet meer denken.

„Zie, mijn zoon", waren de eerste woorden, welke, na het verlaten van zijn stoflichaam, tot hem doordrongen en tegelijkertijd zag hij zijn leider, die hem weer met vaderlijke liefde aan de borst drukte.

„Kom hier, mijn jongen."

André schreide. Hij kon zich niet inhouden. Het waren geen tranen van verdriet, maar van geluk en een gevoel, dat niet te beschrijven is, doorstroomde hem. Tussen hen beiden werd dan ook niet gesproken. Eerst moest hij kalm zijn; en dat werd hij ook heel spoedig door de sterke kracht en de heerlijke magnetische uitstraling van Alcar. Wie hiermee omsluierd en om-

straald werd, moest wel kalm worden.

„Zo, André, nu zijn wij weer samen in het Hiernamaals. Ik heb je opnieuw omwikkeld met mijn fluïde en je zult dus weer bestand zijn tegen alles, wat wij deze morgen gaan beleven. Kom, wij gaan maar dadelijk heen, dan zal ik je onderweg wel het een en ander vertellen. Wij zullen deze morgen geen hogere gebieden betreden; alles, wat wij zien zullen, ligt in de sfeer der aarde. Je zult nu op aarde met je geestelijke ogen waarnemingen kunnen doen, omdat je van je stoffelijk lichaam bevrijd bent en het zal je verbazen, dat alles voor je bestaat, zoals je het gewoonlijk met je stoffelijke ogen beziet. Het licht is evenwel veranderd. De aarde bezit nu een geheel ander licht. Dit is niet meer het licht van de zon, daar zij bij de stoffelijke aarde behoort en daar door stoffelijke ogen gezien wordt.

Je weet, dat wij een crematie gaan bijwonen. Je geesteslichaam bezit nu zoveel kracht, dat het de ellende daarvan zal kunnen verwerken, zonder eronder te bezwijken. Zo komt alles langzaamaan, beetje voor beetje, schrede voor schrede en zal je eens op eigen benen kunnen staan, om je geestelijke werk op aarde te verrichten."

„Gaat ge dan heen, Alcar?"

„Dat niet, mijn zoon; maak je niet ongerust. Ik bedoel het anders. Je zult dan op aarde alles beter kunnen doorzien, zelf handelend kunnen optreden en mij niet steeds om raad behoeven te vragen. Ik kan dan rustig meer aan je overlaten, waardoor mijn taak verlicht zal worden."

„Zijt ge over me tevreden, Alcar?"

„Zeker, André, ik mag tevreden zijn, hoewel je dingen gedaan hebt, welke ik anders gedaan zou willen hebben. Je luisterde dan niet lang genoeg en sloot mij af. Je dacht dan, dat het goed was; doch ik had het anders bedoeld, anders willen doorgeven. Ik zag scherper dan jij en zo konden wij de dingen niet voldoende controleren. Daarom waarschuw ik je, jongen, handel nooit te vlug en wees vooral uiterst voorzichtig, en niet voorbarig, waar het genezingen betreft. Je zult dan voor veel leed gespaard blijven.

Vele mediums denken, dat het gemakkelijk is, om onder controle te staan, doch ik zeg je, hoe meer je ontwikkeld wordt, des te gevaarlijker zal het voor je worden. Stel je alleen voor mij open. Je voelt mij, kent mij, hoort en ziet mij. Laat dus alles aan mij over. Ik doorzie alles en zal je er veilig doorheen leiden.

Voordat wij naar de crematie gaan, zal ik je andere toestanden laten zien, daar je dan alles beter kunt begrijpen." Al lopende en zwevende hadden zij zich nu al enige tijd over pleinen en door straten voortbewogen. André herkende alles en wist precies, waar zij zich bevonden. Hij zag, (dat) de mensen verschillend licht om zich heen hadden en bemerkte, dat zij Alcar en hem niet zagen, wanneer zij tussen hen door liepen.

„Is het licht, dat om hen heen is, hun uitstraling, Alcar? Ik zie het bij sommigen heel helder en bij anderen weer niet."

„Ja, André, je hebt goed gezien, zij stralen in meerdere of mindere mate licht uit en sommigen hebben in het geheel geen licht om zich heen. Dit hangt samen met de sterkte van hun geestelijke kracht."

André zag vele arme mensen, maar ook velen, die kostbaar gekleed waren. Hij wees naar een man, die vlak naast hem liep en zeer armoedig gekleed was.

„Kijk eens, Alcar, welk mooi licht die arme man om zich heen heeft."

„Goed opgemerkt, mijn jongen, het is prachtig licht, dat die mens uitstraalt. Zulk licht is niet te koop; anders zou het er voor arme mensen treurig uitzien. Dit licht heeft hij zelf ontwikkeld; het is zijn eigen bezit.

Het is een groot geluk, dat we in de hogere wereld niet naar ons stoffelijk bezit beoordeeld worden; voor God zijn alle mensen gelijk. Wanneer men dit maar wilde begrijpen, dan zou de aarde spoedig van al het lage en slechte verlost zijn. Een bedelaar kan innerlijk zeer rijk zijn, terwijl de rijkaard geestelijk arm kan zijn en dan niets van dit mooie licht bezit. Geestelijke rijkdom heeft veel meer waarde dan stoffelijke eigendom en voor de arme, die dit licht bezit, betekent dat veel meer dan geld, weelde en alle gemakken, welke men voor zijn aards geluk nodig meent te hebben.

Maar dat zien wij alleen. Aan onze zijde zien wij de uitstraling van de mensen, welke zij zelf niet zien kunnen. Zij weten niet, hoe hun uitstraling is; zij kennen hun eigen licht niet.

Toch zijn er onder de rijken gelukkig velen, die, goud om zich heen hebbende, toch ook goud in zich dragen; hiermee bedoel ik: innerlijk licht. Dit houdt verband met de taak, welke zij op aarde te vervullen hebben en hoé zij deze vervullen.

Men hoort vaak door minder met aardse goederen bedeelden over hun rijke medemensen de opmerking maken: „Zij hebben het toch maar goed." Maar ook deze rijken hebben hun zorgen en het leven is voor hen niet zo gemakkelijk, als het anderen wel eens toeschijnt, want de wijze, waarop deze stoffelijke rijkdommen beheerd moeten worden, brengt zware zorgen met zich.

Geef mij nu een hand, dan zullen we door deuren en muren heen gaan."

André voelde zich onmiddellijk iets lichter worden; daarna zweefden zij enige meters hoger boven de hoofden van de mensen en er was niets, dat hen tegenhield. Door alles, wat stoffelijk was, gingen zij heen.

„Dit is alle geesten mogelijk, André, ook de ongelukkigen, met dat verschil evenwel, dat de laatsten in het geheel geen licht om zich heen hebben en slechts afgaan op het geluid, dat tot hen doordringt. Wij daarentegen, kunnen alles waarnemen."

Zo zweefden zij het ene huis in, het andere weer uit en zagen door alles heen.

André vond het zeer interessant.

„Wat zouden de mensen vreemd opkijken, Alcar, wanneer zij dit konden zien."

„Het is mijn plan, je veel te laten zien, opdat je een zuivere voorstelling zult krijgen van de manier, waarop wij ons voortbewegen. Ook zal je dan opmerken, hoe gevaarlijk het is, om seances te houden, welke niet zijn afgesloten door leiders van onze zijde, want een kamer is een open veld voor de geest. Dat zie je nu zelf. Alles komt daar op af en de geesten staan naast een mens, zonder dat hij het weet. In deze toestanden kan de stoffelijke mens zich zeer moeilijk verplaatsen, omdat hij niet verder ziet dan de muren, welke hem omringen." Zo gingen zij steeds verder, totdat Alcar zei: „Ziezo, hier zijn we, waar ik allereerst naartoe wilde.

Wij zijn nu toeschouwers en worden zelf niet gezien. Hier zullen wij blijven; althans voorlopig. Neem alles goed in je op. Wij zijn hier in een van de weelderig ingerichte vertrekken van een villa. Kom, wij zullen eens zien, waar de bewoonster is; ik ken haar reeds lang. Dit geval interesseert mij en nu wilde ik zien, of de toestand nog dezelfde is gebleven. Ga gerust mee; voor ons behoeft men niet open te doen. Wij komen ongevraagd, of men het goed vindt of niet en gaan naar boven; daar zal zij wel zijn."

Het was druk in huis; vele bedienden, oude en jonge, liepen heen en weer.

„Je ziet, André, dat niemand ons ziet of voelt. Probeer het maar eens en geef deze bediende een duw; je zult door hem heen gaan en hij zal dit niet merken. Een fijn besnaard mens zou het zeer zeker wel voelen, omdat hij op geestelijke aanraking is afgestemd."

André gaf de bediende een duw, waardoor de man, naar hij dacht, zeker van de trap moest vallen. Hij liep echter rustig door.

„Zie je wel, André? Hij voelt niets. Roep nu maar eens; hij zal je ook niet horen."

André schreeuwde zo hard hij kon; de man hoorde niets.

„Zo is de mens in het algemeen. Toch is het gemakkelijk voor ons, hem te beïnvloeden, wanneer wij maar weten, hoe wij in zijn gedachten moeten indringen.

Vele kamers waren ze reeds doorgegaan en eindelijk bleef Alcar staan.

„Kijk, André, hier is de vrouw, die ik bezoeken wilde." André zag, dat zij zich in een slaapkamer bevonden. Op een prachtig bed lag een nog jonge, zeer schone vrouw en naast haar lagen drie hondjes, die begonnen te brommen, terwijl een van hen naar Alcar keek.

„Zie je dat, André? Het beestje ziet mij. Vele dieren zijn helderziend en dit hondje heeft een fijnere intuïtie dan zijn meesteres."

Alcar keerde zich nu van het bed af en het hondje zag hem niet meer.

Op het moment, dat het beestje hem gezien had, hoorde André de vrouw zeggen: „Stil, Mollie, stil, mijn schattekind. Wat is er? Kom hier! Tegen wie brom je? Wat zien je grote ogen?" En het hondje was naar haar toe gekropen en likte haar de handen.

„Is zij niet mooi, André?"

Hij knikte bevestigend.

„Ja, zij is mooi, jongen. Zij is bekend om haar schoonheid en doet niets anders, dan deze te laten bewonderen. Zij voert niets anders uit en heeft slechts interesse voor zichzelf, haar honden, haar stand en haar moderne leven. Zij is mooi, zeer zeker, maar dit schone schepsel bezit niets, dat maar enigszins met het geestelijke te maken heeft. Er is niet de minste warmte in haar. Zij speelt piano, maar ook haar spel is koud. Nergens is maar een greintje gevoel in. Zij is een arm, nietig grofstoffelijk wezen. Voor haar dieren is zij lief en goed; dit denkt zij tenminste. Daarover zal ik je aanstonds nog iets vertellen, dat verband houdt met het leven in de sferen. Ons bezoek geldt evenwel hoofdzakelijk niet haar, maar haar moeder, die aan onze zijde leeft en haar nu wil beschermen en van de slechte weg af trachten te brengen. Ik zie haar nog niet, maar zij zal wel spoedig komen, want zij probeert alles, om haar tot een ander leven te brengen. Wij zullen rustig nog wat wachten, daar wij alle tijd hebben voor het eigenlijke doel van onze reis. Zoals ik je zei, brengt de jonge vrouw haar tijd door met het verzorgen van haar lichamelijke schoonheid. Zij is niet gehuwd, maar wordt onderhouden door iemand, die daar rijk genoeg voor is. Maar deze mens lijdt zeer onder de koude van haar innerlijk wezen. Zijzelf denkt, dat zij het slecht heeft en haar gedachten zijn zo intens op zichzelf gericht, dat zij ook niets anders ziet dan zichzelf.

Zo leeft zij haar gemakkelijk, maar slecht leven en ik acht haar tot alles in staat. Het behoeft dus geen betoog, dat je met haar en hem diep medelijden moet hebben.

De man ziet niets anders dan het schone kleed, dat haar innerlijk wezen verbergt.

Ik wil je nu iets met betrekking tot haar dieren vertellen. Wanneer zij eenmaal, bij het verlaten van deze aarde, enig licht mocht uitstralen, dan zou zij, wanneer zij dit wilde, haar hondjes bij zich kunnen houden, daar dit in de sferen evengoed mogelijk is als in de stoffelijke wereld. Gaat zij echter over in dezelfde toestand, waarin zij nu verkeert, dan zal zij de treurige ondervinding moeten opdoen, dat haar geliefde diertjes niets meer van haar willen weten."

„Hoezo, Alcar?"

„Dat zal ik je uitleggen. Je weet, dat een dier, evenals een mens, uit geest en stof bestaat, nietwaar? De mens acht zich hoger dan het dier, en dat is hij ook, maar toch zouden verscheidene mensen veel van de dieren kunnen

leren, wanneer zij vanuit hun diepste innerlijk, in zuiver aanvoelen, een vergelijking zouden willen maken tussen hun eigen liefde en die van de dieren.

Deze vrouw zou dan bemerken, dat haar honden zich tot die personen aangetrokken voelen, die hun ware liefde betonen. Van dit alles weet zij echter niets en zal daarvan ook wel niets weten, voordat zij naar hier komt. Toch komt het daar straks op aan.

Het dier geeft zich geheel, zoals het is; de mens echter niet. Daarom zal het dier zich ook tot de innerlijk volmaaktere mens voelen aangetrokken en onder diens invloed komen.

Aan onze zijde volgen zij de volmaakte mens. Eens zal ook zij dit ervaren.

Ik heb je vroeger al verteld, dat ook ik mijn dieren heb, maar denk niet, dat zij om ons heen zijn. Toch leven zij in onze nabijheid; maar in een andere sfeer. God heeft ook hierin voorzien. Zijn Leiding en machtige Wijsheid zijn in alles merkbaar.

De dieren zien in hun sfeer, hoe hun meesters en meesteressen er in werkelijkheid uitzien. Deze vrouw zal later denken, dat de honden haar niet meer kennen, maar zij zien en voelen haar dan heel anders.

Wij zullen eenmaal de dieren, waarvan wij gehouden hebben, terugzien en je zult vreemde ogen opzetten, wanneer je hen tezamen zult mogen zien.

In hun hemelse rijk zijn alle soorten van dieren bijeen en zij leven daar in harmonie en in liefde voor elkander. Geesten, die in het licht zijn, kunnen gerust tot hen gaan, hun zal geen kwaad geschieden. Het is Gods bedoeling, dat al Zijn schepselen in vrede en harmonie met elkander zullen leven, maar het zal nog eeuwen en eeuwen duren, voordat dit op uw aarde het geval is.

De liefde is het heiligste, dat God ons heeft geschonken. Zijn Schepping is daar geheel van doordrongen. Zij is het hoogste, dat Hij in alles heeft gelegd; de Goddelijke Vonk: het begin der Volmaking. Ook de dieren voelen de warmte en de ware liefde, welke van een mens kunnen uitstralen. Kan je dit begrijpen, André? Of moet ik het duidelijker uitleggen?"

„Neen, Alcar, ik begrijp het, want zoals ge me alles uitlegt en laat zien, krijg ik een zuiver beeld van Gods Liefde en Almacht."

„In alles is Leiding, mijn jongen; in alles ligt Gods heilige kracht.

Deze jonge vrouw wil haar hondjes voor zich alleen hebben en niemand mag de onschuldige diertjes aanhalen. Zij geeft meer voor hen uit, dan voor een van haar ondergeschikten, die het zwaarste werk voor haar moeten doen. Alles uit eigenliefde, André. Nooit waardeert zij de goede zorgen van haar personeel. Het zou een zegen voor haar zijn, wanneer zij haar stoffelijk bezit verloor, want door al deze weelde gaat zij ten onder. Zij leeft niet met de stof, doch zij wordt door de stof geleefd, zoals zovelen met haar, die nog op de aarde vertoeven. Werkelijk, het zou een geluk voor haar zijn, wanneer zij al haar aardse schatten verloor. En dit zie ik nog wel gebeuren ook.

Ieder huisje heeft zijn kruisje. Ook het hare zal wel komen. En zij zal het moeten dragen, of zij wil of niet. Zij kan haar leven veranderen, wanneer zij dat wil. Doet zij dit niet, dan zal zij dieper en dieper zinken. Straks zal ik nog meer over haar vertellen, maar ik zie nu haar moeder binnenkomen. Wees niet ongerust; zij kan ons niet zien, omdat zij ons licht niet bezit. Zij komt en gaat, doch meestentijds is zij hier, aan de zijde van haar kind. Ik zal je laten zien, hoe het kwaad zichzelf straft.

Deze moeder is nog niet lang over; pas kort geleden heeft zij de aarde verlaten, waar zij dezelfde weg bewandelde, welke haar dochter nu bewandelt. Ook zij was zeer schoon te noemen en zij heeft veel, zeer veel leed gebracht dáár, waar zij geluk had kunnen brengen. Ook zij speelde met de liefde; en wie daarmee speelt, zal zwaar gestraft worden, omdat de liefde Gods grootste schepping is. Groter nog dan het heelal met al zijn planeten en sterren.

Zij spotte met alles, wat Gods leven is en, zoals vanzelf spreekt, heeft zij niet veel fraais voor haar kind achtergelaten en haar nooit iets aan innerlijke kracht gegeven. Hier wil ik even terugkomen op het geval van de twee broeders, die zich inspanden voor het uitvinden van ontploffingsmiddelen. Zoals de ene broeder de andere beschermt, zo tracht deze moeder haar dochter te beschermen. Beiden willen zij hun beschermelingen bevrijden uit de handen van het kwaad, dat hen omringt. De moeder is niet verder gezonken, toen zij aan onze zijde kwam. Dit heeft zij te danken aan de hulp van haar ouders, die haar weer beschermen. Ze begreep haar toestand heel goed en zag het vreselijke ervan in. Geheel verloren was zij nog niet. En toen zij tot inkeer kwam, heeft zij God om vergeving gevraagd voor al het leed en al het kwaad, dat zij heeft achtergelaten. Het werd haar toegestaan te gaan, waarheen zij wilde. Natuurlijk niet naar de hogere gebieden, maar in haar eigen sfeer. Het is haar veroorloofd, naar de aarde terug te keren en alles in het werk te stellen, om haar taak te volbrengen, haar dochter te bevrijden uit de toestand, waarin zij verkeert en waaraan zij, door haar wijze van opvoeden, zelf schuld heeft.

Door haar dochter in aanraking te brengen met alles, wat werelds en ijdel is, heeft zij haar bedorven. Reeds geruime tijd tracht zij haar te beïnvloeden, om dit losbandige leven vaarwel te zeggen. Maar je ziet, dat zij nog niet zo ver gekomen is. En zij zal haar doel in de eerste tijd ook nog niet bereiken. Je voelt zeker wel, hoe zwaar de taak is, welke zij, na de stoffelijke dood, op aarde moet vervullen; een taak, die zij zichzelf heeft opgelegd en die zij gaarne op zich nam, om de zonden goed te maken, welke zij in het aardse leven heeft bedreven.

Haar taak is een van de zwaarste, welke door een geest op aarde volbracht kunnen worden, want op alle manieren wordt de arme moeder tegengewerkt in haar streven, om haar kind te verlossen.

Overal volgt zij haar kind. Waar de dochter is, daar zien wij ook haar

moeder. Soms wint zij terrein, maar dan verliest zij het weer bij grote stukken tegelijk. Zij strijdt niet alleen tegen de onwil van haar kind, maar ook tegen de lagere geesten, die het haar vreselijk moeilijk maken. Velen van ons trachten haar moed in te spreken en zeggen, dat zij volharden moet. Dit doet zij dan ook, maar soms wordt het haar toch te zwaar en dan grijpen wij in en helpen haar, zonder dat zij ons zien kan. Wij zijn onzichtbaar voor haar, omdat zij niet op ons is afgestemd. Zo ontvangt ook zij dan weer hulp van hogere geesten, die deze taak op zich genomen hebben. Alles wordt door Gods wijsheid geregeld.

Zij werkt nu onder de invloed van het hogere, daar haar sterk verlangen, om goed te doen, de hogere sferen bereikt. Zo wordt er dus vanuit de sferen op aarde gewerkt. Wij wachten steeds tot het uiterste; dan grijpen wij in en onherroepelijk wordt gedaan, wat wij willen.

Je hebt het gezien met mijnheer Waldorf. Tot op het laatste ogenblik moest hij in contact blijven met dat andere medium, wilden wij onze laatste kans niet verliezen, om het van zijn voetstuk te kunnen neerhalen. Je ziet nu, André, wat stoffelijke schoonheid is, wat stoffelijk bezit betekent. Niets dan koude, niets dan aards bezit. Door geestelijke ogen bezien natuurlijk. Koud is alles, wat in en om deze vrouw is. Haar stem, welke voor aardse oren nu nog heel gewoon klinkt, zal eens een krijsen worden, een hard schreeuwen, waar men liefst ver vandaan zal blijven. Over dit alles is zo eindeloos veel te vertellen en het is zeer zeker de moeite waard, om onderzocht te worden.

Vertel op aarde, wat je ziet, André, en hoe de toestanden hier zijn, wanneer een mens zich vergeten heeft.

Zie, er is nu een dienstbode binnengekomen; zij schijnt iets niet naar haar zin gedaan te hebben, want, hoor, ze wordt onbarmhartig afgesnauwd.

Is het niet vreselijk? Die arme tobber is twintig jaar ouder dan zij en wordt om een kleinigheid zo hard toegesproken. Lang zal zij dit niet meer kunnen uithouden, want aan zoiets gaat de sterkste mens ten onder. Dit is nu de liefde, die zij aan haar medemensen schenkt. Maar God heeft het zo niet bedoeld. Wij moeten geven en ontvangen, tenzij het niet gewenst of gewaardeerd wordt.

Maar kom, jongen, wij gaan verder; we hebben hier lang genoeg vertoefd.

Zie, haar moeder bidt; waar zij maar gelegenheid vindt, bidt zij. Wij zullen haar helpen, voordat wij van hier gaan. Ook jij moet voor haar bidden, wanneer je in je lichaam teruggekeerd zult zijn. Vraag God dan in je gebed om steun en kracht voor haar. Zie die arme moeder! Zij ligt voor het bed van haar dochter geknield, maar dit aardse wezentje ziet weer niets anders dan haar eigen lichamelijke schoonheid.

Arme moeder! Dit is één geval uit miljoenen, een voorbeeld van al het leed en al de ellende, welke op aarde en in de lagere sferen geleden wordt."

André had de dochter wel willen toeroepen: „Ziet ge dan niet, dat uw moeder verdriet heeft, ongelukkig schepsel?" Maar zou het iets uitwerken?

„Het helpt je niets, André, al zou je haar slaan; je zou slechts uitgelachen worden."

„Ge weet weer, wat ik dacht, Alcar. Wat is dit alles droevig. De moeder is diep ongelukkig. Zie, zij weent. Helpt ge haar, Alcar?"

„Ja, mijn jongen, ik zal haar nieuwe kracht geven; onmerkbaar zal zij die ontvangen."

André zag, dat Alcar zijn fijne handen op het hoofd van de arme vrouw legde en haar enige tijd magnetiseerde. Toen hij daarmee ophield, keek zij achter zich, als meende zij iets te zien.

„Zien kan zij mij niet, maar wel voelt zij mij."

Alcar wenste haar kracht toe en daarna gingen zij heen.

„Kom, jongen, hierover niet tobben. Het is nu eenmaal niet anders. Je zult deze morgen nog meer beleven. Vooreerst gaan wij nog niet terug, want je zult nog veel meemaken, waaruit je zien zult, dat de mens zichzelf in het ongeluk brengt en dat elke begane zonde zichzelf straft.

De moeder voelt, hoe verkeerd haar leven is geweest en ook, hoe koud het in haar was tijdens haar leven op aarde. Nu ziet zij, wat zij heeft aangekweekt en zou heel wat willen doen, wanneer zij het ongedaan kon maken." „Zou zij haar taak voltooid zien, Alcar?"

„Wanneer zij volhoudt, zal zij slagen; maar dan moet haar kind eerst alles ontnomen worden, wat zij op aarde bezit. Eerder kan men niets met haar bereiken, omdat zij te ver is afgedwaald. Natuurlijk zijn er ook nog andere wegen, maar die hebben voor haar geen nut.

Het is alles zo waar, André. De mens zit vast in de stof en hij voelt de waarde van zijn eigen geestelijk bezit niet meer.

Het bezit van geld is voor hem een eerste vereiste; zonder geld heeft niets waarde voor hem.

Maar houd dit voor ogen, André: wanneer je je voor de mensen geeft en door je gaven voor hen werkt, dan zal dit gewaardeerd moeten worden, al is het voor hen niet zichtbaar.

Je gaven zijn mij heilig en ik zet iedere toenadering stop voor degenen, die ons niet willen begrijpen. Je gaven kosten ons beiden leed en strijd en daarmee laat ik niet spotten.

Ik zei je reeds vroeger, dat Gods licht niet voor geld te verkrijgen is. Dit moet de mens zelf verdienen; een ander kan het hem niet geven. En de stof, welke het hem dikwijls gemakkelijker zou kunnen maken, is, integendeel, maar al te vaak een belemmering voor hem. Toch kan ook hij, die in weelde leeft, geestelijk licht in zich dragen, wanneer hij God maar tracht te vinden in eenvoud en gebed. Maar dit is een taak, welke niet gemakkelijk te vol-

brengen is. Verlang niet naar rijkdom, André, het bezit van veel geld zou je tegenvallen.

Is het niet voldoende, te weten, dat men in het Hiernamaals voor eeuwig gelukkig kan zijn? En zou men dan niet, zolang men nog op aarde is, aan de verhoging van zijn geestelijk peil werken, zoveel men kan? Moeten sommige mensen zich zo laten gaan, zover afdwalen en al hun geestelijk geluk op het spel zetten ter wille van het nietige beetje schijngeluk, dat het leven hun biedt? Toch gebeurt dit maar al te vaak.

De rijke mens moet een sterke wil bezitten, om weerstand te kunnen bieden aan zijn stoffelijk bezit, opdat hij de macht erover zal behouden en niet de stof macht over hem zal verkrijgen. Hij heeft veel kracht nodig, om zijn rijkdom zo te kunnen beheren, als God het van hem wil. Hij moet steeds op zijn hoede zijn, om niet door de stof geleefd te worden. De mens, die niet hunkert naar geestelijk bezit, zal absoluut verloren zijn, omdat hij slechts belang stelt in de stoffelijke dingen der aarde en zijn geestelijk peil, zijn geestelijke kracht daardoor te weinig voedsel ontvangt. Wat zegt het, rijk te zijn aan geld en goed, maar arm aan geestelijk gevoel? De mens draagt de mogelijkheid tot geestelijke kracht, tot rijpheid in zichzelf en wanneer hij die bezit, zal dat naar buiten blijken. Innerlijk kan de mens zeer rijk aan licht en kracht zijn en stralen als de schitterendste diamant. Dan is het aardse leven niet zo moeilijk en kan men zich in alles beter oriënteren. Hierover zal ik je iets vertellen.

Toen ik nog op aarde leefde, ging ik eens met vrienden naar een plaats, waar ik nog nooit geweest was. Toch kon ik mij daar oriënteren en het viel hun op, dat ik zo goed de weg wist.

Een van hen vroeg, hoe dat mogelijk was en dacht, dat ik er reeds vroeger geweest was.

Ik ontkende dit en hij begreep daar niets van. „Dit is mijn oriënteringsvermogen," zei ik, „men moet dit innerlijk bezitten," en, zonder erbij te denken, voegde ik daar nog aan toe: „U voelt dat niet en u heeft dat niet."

„Zo," antwoordde hij, „maar ik heb liever mijn centen." Later gingen onze wegen uiteen. Toch heb ik hem op aarde nog wel eens ontmoet en dan dacht ik: „Zou hij zich reeds kunnen oriënteren, of zou hij nog steeds liever zijn centen hebben?"

De goede man stond ver boven mij in stoffelijk bezit en liet mij dit gaarne voelen, ofschoon hij niet wist, of het mij interesseerde. Ik bezat alles en niets, d.w.z., dat ik rijk was aan innerlijke kracht, maar arm aan geld en goed. Hij wroette daarentegen altijd in de stof en zag niets anders.

Vaak had ik ernstige gesprekken met hem, doch de man gaf zich geen moeite, om zich geestelijk te ontwikkelen of zich iets eigen te maken, dat hem inspanning of wilskracht kostte. Hij is nu ook reeds lange tijd aan onze

zijde en ik weet, in welke sfeer hij vertoeft. Heel sterk voel ik zijn verlangen en ik zou naar hem toe kunnen gaan, om hem te helpen, maar ik ga niet voordat er een sterke drang in mij komt, om tot hem te gaan. Ik weet, hoe hij hier is aangekomen en nu zou hij alles willen geven, om een heel klein beetje oriënteringsvermogen te bezitten, dat aan onze zijde warmte en licht betekent.

Op aarde heeft hij nooit getracht, zich voedsel voor zijn ziel te verschaffen en toen hij overging moest hij alles achterlaten; al zijn „centen", waarvan nu een ander profiteert.

Hij had op aarde veel oriënteringsvermogen kunnen opdoen door contact met geestelijke vrienden. Ik hield uit medelijden van hem, omdat hij zo arm was aan innerlijk gevoel. Wanneer zo iemand hier aankomt, dan is hij aan een kind gelijk, dat pas begint te leren. Door strijd zou hij genezen, door strijd zou hij losgekomen zijn van de stof, welke hem vasthield. Maar het is mij niet mogen gelukken, hem daarvan te overtuigen. Hij lachte mij uit en alles, wat ik hem vertelde, was hij al spoedig weer vergeten. Zo heeft hij zijn aardse leven voor niets geleefd."

„Helpt ge uw vriend dan niet, Alcar, wanneer hij u vraagt om geholpen te worden?"

„Maar natuurlijk, André. Toch moet hij nog sterker roepen, nog inniger verlangen. Niet terug naar het stoffelijke, maar omhoog naar het geestelijke. Steeds intenser moet hij verlangen, anders spreek ik weer voor niets en zal al mijn werk voor niets zijn, terwijl het hem toch niet helpen zal.

Wanneer men zich te gemakkelijk geeft, dan heeft dit voor dergelijke mensen geen waarde. Zijn verlangen moet diep uit het hart komen. Hij denkt veel aan mij en ook voor hem zal eens de tijd komen, om voor het goede te werken. Maar onze wegen blijven uiteengaan, totdat het zover is. Het zal hem pijn doen, maar dit is onvermijdelijk en het is zijn eigen schuld, omdat hij dit alles – en nog wel vergemakkelijkt door zijn bezit – in zijn aardse leven had kunnen leren.

Zo nu en dan roept hij om hulp en vindt het dan vreemd, dat zijn aardse vrienden niet tot hem komen. Ook zijn ouders roept hij en deze zijn bij hem, maar hij ziet en voelt hen niet. Zo zijn de toestanden hier, André; zo gaat het hen, die op aarde het geestelijke vergeten.

Maar wanneer hij God innig, heel innig om hulp vraagt, dan zal ook hij geholpen worden.

Alles is hier prachtig geregeld, mijn jongen, en wij zullen dát licht en dát geluk deelachtig worden, waarop wij innerlijk zijn afgestemd. Gij allen, die nog op aarde zijt, zorg, dat ge u bij aankomst in de sferen oriënteren kunt.

Ik zal je nu nog ergens anders heenbrengen, André; wij hebben daar nog tijd genoeg voor."

Zij zweefden verder en kwamen in een stille straat. Plotseling stond Alcar stil en zei: „Hier zijn wij er, André. Kom, we gaan naar binnen."

André bemerkte, dat zij in een atelier waren. Hier moest een kunstenaar wonen; overal hingen prachtige schilderstukken aan de muren.

„Kom hier, ik zal je laten zien, waar de schilder is. Kijk, daar zit hij, met de handen onder het hoofd voor de schildersezel."

André zag een man van ongeveer vijfenveertig jaar, met een klein, spits baardje en krullerig haar. Veel meer kon hij niet van hem zien.

Op de ezel stond een groot doek, het nog niet voltooide portret van een mooie vrouw.

„Herken je haar niet, André?"

„Wie, Alcar?"

„De vrouw, die hier geschilderd wordt."

André keek weer naar het doek en schrok, toen hij zag, wie het voorstelde.

„Zij is het, Alcar, de vrouw, bij wie wij zo-even waren."

„Juist, mijn zoon. Zie nu deze arme man. Ook hij is in haar strikken gevangen en wanneer hij zich niet zelf bevrijdt, zal hij verloren zijn.

Ik ben hier naartoe gegaan, om je te laten zien, dat een gave, zoals deze schilder bezit, geestelijk moet worden aangewend.

Zijn ogen zijn echter slechts op haar uiterlijke schoonheid gericht en zij weet dit en wakkert de hartstocht aan, waaraan hij te gronde gaat. Hij is geheel in haar macht en deze begaafde mens, die een gave Gods bezit en bekend staat als een van de beste schilders van zijn tijd, zal verloren gaan door de slechte invloed van deze verleidelijke vrouw.

Het stuk, waaraan hij bezig is, stoot af door de minderwaardige uitstraling van haar, die ervoor poseert. Dit zien stoffelijke mensen niet, maar wij wel. Voor ons is beider uitstraling te zien, die van de vrouw en die van de schilder. In de hare zien wij van alles; haar gehele leven ligt erin vast.

Zij heeft er haar zinnen op gezet, om de schilder in haar macht te krijgen en zij zal hem vernietigen.

Hij is zich van dit gevaar niet bewust, omdat hij alleen het mooie wezen in haar ziet, dat hem inspireren zal. Niets anders ziet hij.

Ik wil je laten zien, André, hoe alle gaven Gods worden aangetast en vernietigd, wanneer de mens zijn ogen slechts op stoffelijke dingen gericht houdt. De Goddelijke vonk, de vonk van het genie zal uitdoven en van zijn gave zal niets van betekenis overblijven, wanneer hij zijn geestelijke kracht verloren heeft. Dan zal het hogere in hem veranderen in haat, jaloezie en hartstocht; allemaal door de slechte invloed van dit aardse wezen. Zo zijn er duizenden die op deze wijze te gronde gaan. Deze vrouw bezit niets van dat heilige, dat mooie, dat een mens kan doen stralen; wij weten wie zij is. Zij is slechts stof, grove stof, in- en uitwendig. Innerlijk is zij koud en dor en wan-

neer hij haar niet ziet, zoals zij werkelijk is, zal hij spoedig zijn gave verloren hebben. Zij staat onder de invloed van het kwaad en door het kwaad gaan beiden ten onder, zoals alles, wat onder de invloed daarvan komt.

Wanneer zijn kunst niet de afspiegeling is van de warmte, welke hij innerlijk draagt, dan zal zij niets meer zijn dan koude stof. De Goddelijke vonk, welke in hem is, moet hem één doen zijn met de Vader.

Bezieling ontstaat door sterk verlangen en geestelijke kracht. Zodra hij deze kracht verloren heeft, doordat hij zichzelf vergeet, dan is zijn talent uitgeblust.

Begrijp je dit, André? Voel je wat ik bedoel, mijn jongen? Dat elke gave een gave Gods is, betekent, dat men dit licht, deze kracht, inwendig draagt en wanneer men zijn gave door zo'n wezen, als zij is, laat verknoeien, dan heeft men dit toch aan zichzelf te wijten.

Hij moest zichzelf kennen, maar hij vergeet zichzelf in zijn hartstocht voor dit stoffelijke wezen en ziet ook niet de heiligheid van zijn geestelijk bezit. Hij lijdt door haar, want zie, wanneer wij zijn gedachten volgen, dan vormt zich aan het eind daarvan haar beeld. Nu kan hij niet meer werken zonder haar – dat denkt hij tenminste – omdat hij door haar invloed wordt verteerd.

De klanken van een orgel zouden hem kunnen inspireren. Door die trillingen zou hij worden opgenomen; door heerlijke melodieën zou hij in een verheven toestand worden gebracht en wanneer hij zich dan afstemde op deze trillingen, zou hij een hoge sfeer kunnen bereiken en de mensen zouden zich aangetrokken voelen tot het licht, dat zijn kunst zou uitstralen. Deze zou dan gezegend zijn door zijn heilige wens en zijn smachtend verlangen om reine kunst te mogen geven. En die zou hij dan door inspiratie ontvangen, omdat hij een zou zijn met de Kosmos, met God.

Hij denkt echter dit hogere in haar te vinden, door haar te bereiken. Zo gaan vele Goddelijke gaven verloren, welke een openbaring hadden kunnen zijn voor de mensheid. Hij, die de weg omhoog had moeten zoeken, gaat nu te gronde en wordt door de stof vernietigd.

Nu zit hij daar en heeft verdriet en wanneer de mensen hem zo zien, dan hebben ze medelijden met hem, omdat hij lijdt. Zij weten niet, (dat) dit lijden stoffelijk is en dat hij het zelf zo wil. Het heeft met geestelijke strijd niets te maken, omdat het aards is. Dit is leed, dat in werkelijkheid niet bestaat. Dit is geen smart, die God hem heeft opgelegd; hij zoekt deze zelf. Zo zal, wanneer hij niet wakker wordt geschud, ook zijn leven voor niets geleefd zijn.

Het kwaad, dat begonnen is met het slechte leven van de moeder, woekert voort en zo gaan ze allen stoffelijk, maar ook geestelijk ten onder. En aan al deze mensen, die door de stof worden verteerd, roep ik deze woorden toe: Mens, mens verlies uw wil in stof. Hiermee bedoel ik, André, dat zij het geestelijk moeten zoeken.

O, mens, word wakker, ontwaak uit deze duisternis, die ge zelf zoekt. Toe, ontwaak; wij brengen u nieuw licht. En schrei niet, want het is uw eigen schuld. Stel u open en ge zult zien. Werkelijk, verlies uw wil in stof en zie omhoog. Laat uw innerlijk gevoel u brengen tot God, Die u het Licht geeft. Voel uw smart, en ken uw leed. Bezie dit niet door uw aardse ogen. Maak u niet een met somberheid en smart, welke niet bestaan. Zie de reden, waarom gij moet lijden en gij zult haar erkennen.

Weet, o mens, waarom al dit leed over u gekomen is. Weet, waarvoor gij moet lijden. Durft gij met betraande ogen tot God op te zien? Weg met dat leed en ween van geluk, want uw leed bestaat niet. Laat God uw kranke ziel zien; Hij alleen kent uw hartzeer en voelt uw pijn. Vraag Hem om steun, die u gegeven zal worden in licht en in liefde, in kracht en geluk. Eens zal dit licht u omstralen en ge zult u een voelen met Hem. Dan zult ge gelukkig zijn en reine liefde bezitten. Neem uw last op; wij roepen u toe: o, mens, durf te leven. Bezie alles, wat stoffelijk is met uw innerlijke kracht en tracht uzelf te kennen. Dan zult ge bereid zijn, om alles te dragen en vertrouwen hebben in het hogere.

Kijk, André, het is, alsof er iets in hem ontwaakt en ik hoop dat hij zal leren zichzelf te zien. Ik betreur het ten zeerste, dat hier niet te helpen is. Hij moet zelf willen om uit deze poel verlost te worden.

Kom, mijn zoon, nu moeten wij naar de plaats gaan, waar het eigenlijke doel van onze reis begint."

André was weer zeer onder de indruk van dit alles. Zij zweefden vele mensen voorbij, die, zonder het te weten, hun beschermengelen bij zich hadden, die hen in alles trachtten te steunen.

Weldra kwamen zij in een straat, waar vele rouwauto's stonden tot voor een huis, waarvan de gordijnen waren neergelaten.

Zij waren in een voorname buurt; dat was aan alles zichtbaar.

„Kom, we gaan naar binnen. Ook hier zal niemand ons zien. Voor andere geesten zijn wij verborgen, in zoverre zij niet op ons afgestemd zijn en degenen, die in het licht zijn, hebben dezelfde bedoeling als wij en zullen ons dus niet tegenwerken, omdat zij weten en gelukkig zijn en een taak te volbrengen hebben, evenals wij."

Zij moesten enige kamers door om in de sterfkamer te komen, waar vele mannen en vrouwen om hun overgegane vriend heen stonden.

„Dit zijn zijn vrienden, die straks zullen zingen en hem een afscheidsgroet brengen. Hoor, daar beginnen ze al." Ze zongen met volle kracht, uit volle borst en wilden hierdoor tonen, hoe dierbaar de afgestorvene hun was en hoe vreselijk zij dit afscheid vonden.

„Hij was hun dirigent, André, en nu zingen zij een van zijn liederen."

André zag, dat vele kransen en bloemstukken van verschillende muziek-

en zangverenigingen om de baar lagen.

„Kom dichterbij, André, dan zal je zo aanstonds, wanneer zij hun klaagliederen – welke zijn lijden nog vergroten – beëindigd hebben, kunnen horen, wat de werkelijke waarheid is."

Het gezang was ten einde en allen gingen een voor een langs de baar om van hun leider en vriend afscheid te nemen.

„Hoor je niets, André?"

„Ja, Alcar, maar ik weet niet, vanwaar het komt. Ik hoor een zacht gejammer; is dat van de achterblijvenden?"

„Ten dele, mijn jongen. Kom naderbij."

Zij gingen nu vlak naast de kist staan en André zag daarin een man van ongeveer zestigjarige leeftijd liggen.

„Hoor je nu iets?"

Het gejammer drong nu veel sterker tot hem door.

„Ja, Alcar, het is verschrikkelijk en ik zie ook het geesteslichaam, dat zich heen en weer wentelt. Het wil weg Alcar, ziet ge dat?"

„Ja, jongen. Het wil weg, maar het kan niet weg. Het wordt vastgehouden. Daar, voor je, mijn jongen, wordt de grootste smart geleden en deze ongelukkige heeft ze zichzelf bereid. Hij, die daar vastzit aan zijn stoffelijk lichaam, zal verbrand worden, André."

„O, Alcar, wat is dat vreselijk! Moet hij dat doormaken, terwijl hij leeft?"

„Dit is het juist, mijn zoon, en straks zal hij nog veel meer moeten lijden. Zijn stoffelijk lichaam zal verbrand worden, terwijl hij dit geestelijk zal moeten ondergaan. Nu kan je zien, hoe onmenselijk wreed zijn broeders zijn, al handelen zij uit onwetendheid. Deze man was geëerd en beroemd, maar de gave, welke God hem schonk, om zijn gevoelens in muziek te kunnen omzetten – zoals de schilder dit in kleuren doet – werd verknoeid, geestelijk verknoeid. Ook hij dacht niet aan een God en nu er velen om hem heen zijn die bidden, voelt hij het ware en grote gemis van de Goddelijke liefde, welke hij nooit heeft gegeven en nooit heeft willen zien.

Niet alleen miste hij de Godsliefde, maar hij spotte bovendien met alles, wat met het geestelijke in verband staat. Ook van hem kenden de mensen slechts zijn uiterlijk, stoffelijk kleed. Zij zagen niet de mens in hem, die alles haatte, alles vervloekte. De bewijzen van verering, welke hij voortdurend ontving, brachten hem in een toestand van zelfverheerlijking en zelfoverschatting. Zijn naam lag op ieders lippen, maar door de triomfen welke hij behaalde, vergat hij dat hij zijn gave van God ontvangen heeft. Sterke benen moeten het zijn, die zulk een weelde kunnen dragen. En toen hij eenmaal zover gekomen was, werd ook hij gemakkelijk een werktuig van het kwaad. Dit was het begin van zijn ondergang.

Vanaf zijn hoogte probeerde hij zijn collega's te verpletteren en menig mu-

sicus heeft hij door onrechtvaardige kritiek te gronde gericht. Hij vergat geheel dat ook zijn tijd eens zou komen, al was het niet meer op deze aarde, dan toch aan gene zijde van het graf.

Toch zijn er nog mensen, die hem als hun broeder en vriend beschouwden. Mensen, die niet door het masker heen konden zien en hem niet kenden, zoals hij geestelijk is. O, als zij wisten, wat er nu met hem gebeurt, dan zouden zij van afgrijzen vervuld worden. Zo ziet men, dat aardse eer maar tijdelijk is en voor de Eeuwigheid van geen betekenis.

Zo oogst de mens, wat hij gezaaid heeft. Zijn haat jegens anderen keert tot hemzelf terug en het leed van anderen wordt zijn eigen leed, daar hij alles wat hij een ander toewenst, vroeg of laat aan zichzelf teruggezonden ziet. Ik behoef je dit niet nader uit te leggen, André, je begrijpt het zeker.

De „overledene" verkeert nu in een enigszins verdoofde toestand, maar straks, wanneer wij in het crematorium zijn, zal hij zich als een razende willen wreken."

„Is daar niets aan te doen, Alcar? Kunnen wij die arme man niet verlossen?"

„Neen, André. Alleen God kan hierin helpen. Geesten noch mensen kunnen hieraan iets veranderen, omdat hij zichzelf in deze toestand heeft gebracht. Hem is voorgehouden, anders te leven. Dit gebeurt ons allen tijdens ons aardse leven; dan worden wij wakker geschud door Gods wil. Zo wordt de mens gewaarschuwd, maar hij voelt dit veelal niet. Toch was het Gods Hand, welke hem tweemaal waarschuwde. Dit weet ik. Eens viel hij, en men dacht dat hij sterven zou, maar enige tijd daarna, toen hij zijn gezondheid weergekregen had, begon het oude leven opnieuw en hij haatte de mensen en God, Die hem zijn kruis te dragen gaf. Een tweede maal werd hij neergeveld en aan zijn bed gekluisterd. En toen hij wederom hersteld was, was zijn haat nog feller geworden en vanuit onze zijde kon men hem niet bevrijden, omdat hij niet naar ons wilde luisteren. Zijn vader is reeds lang in de geestenwereld, maar ook hij kon hem niet bereiken. Alles heeft hij geprobeerd om hem zijn toestand onder het oog te brengen, maar het is hem niet mogen gelukken. Vaak heeft hij getracht, hem door middel van het spiritisme bewijzen van ons voortbestaan te verschaffen, maar hij lachte daarom en dreef met alles de spot. Hij was totaal verstoffelijkt en geestelijk zó diep gezonken, dat hij zich aan deze waarheid niet kon vastklampen.

God alleen zou hem kunnen redden en denk nu niet, dat Hij ooit wreed zou zijn. De mens is zelf de schepper van zijn eigen lot. Wanneer deze ongelukkige op de gewone wijze begraven werd, dan zou hij zo lang aan zijn stoffelijk lichaam gebonden blijven, totdat dit verteerd zou zijn. Het fluïdekoord, dat hem met de stof verbindt, kan nu door geen geestelijke dokter verbroken worden, omdat hij door eigen toedoen in deze verschrikkelijke

toestand geraakte. Hij had moeten leren te geloven en God te vinden. De mens moet niet denken, dat God zelf voor zijn ogen zal verschijnen, maar Hij laat ons voelen dat wij een Goddelijke vonk bezitten om een te kunnen zijn met Hem.

Wij zijn verantwoordelijk voor onze daden en – volgens de wet van oorzaak en gevolg – zullen wij maaien, wat we gezaaid hebben.

Deze man heeft dit niet begrepen en hij heeft evenmin gevoeld, dat in alles Gods Leiding te bespeuren is. Dit is de reden, waarom wij hem thans niet te hulp kunnen snellen. Deze mens is niet de enige, die op deze wijze gemarteld zal worden. Men wil nu eenmaal de waarheid niet zien. Zo laat God ons handelen volgens onze eigen, vrije wil; dit is nodig voor onze groei. Wij moeten leren en wanneer wij niet willen, zullen wij de kwade gevolgen daarvan ondervinden.

Van dit ogenblik af zullen wij tezamen trachten, de mensheid te helpen, André, door haar met nadruk te wijzen op de gevaren, welke de lijkverbranding met zich brengt; welke waarschuwing natuurlijk in de allereerste plaats bestemd is voor degenen, die niet volgens Gods geboden geleefd hebben. Dit kunnen zij weten, door zichzelf te leren kennen. Welk een zware straf moeten zulke mensen ondergaan, wanneer zij zo diep gezonken zijn, dat zij de verassing van hun lichaam moeten doorstaan, terwijl zij daarmee nog verbonden zijn door de levensdraad. Welk een ondraaglijke kwelling moeten zij gedurende het verbrandingsproces ondergaan, terwijl het fluïdekoord hen gevangen houdt en zij niet van hun plaats kunnen, tenzij zij hun stoffelijk omhulsel zouden meedragen. Dat is evenwel uitgesloten, daar de stof het voertuig is van de geest en niet de geest het voertuig van de stof; dit geldt natuurlijk alleen voor dit gebeuren. Wanneer wij eenmaal afscheid genomen hebben, dan is het gedaan met onze macht over ons stoffelijk kleed en hiermee wordt dan in de regel volgens ons eigen verlangen gehandeld. Wanneer deze mens op de hoogte was geweest van een leven na het aardse leven, dan zou hij in zijn laatste wilsbeschikking bepaald hebben, dat zijn stoffelijk overschot volgens Gods eeuwige wetten aan de schoot van Moeder Aarde zou moeten worden toevertrouwd. Volgens deze eeuwige wetten wordt de mens uit stof geboren en zal hij tot stof wederkeren, maar het is niet de bedoeling, dat dit gewelddadig geschiedt, doch langzaam, geleidelijk, volgens de natuurlijke weg.

Straks zal je zien, waarom het nodig is dat het stoffelijk kleed op de gewone wijze begraven wordt. Deze arme, ongelukkige man wenste na zijn dood verast te worden en nu zal aan die wens gevolg worden gegeven.

Voortaan zal het onze taak zijn, de mensen hiertegen te waarschuwen en wanneer zij weten, hoe afschuwelijk het is, dan bereiken wij misschien dit, dat zij zullen besluiten, zich later niet te laten verbranden. Dit zal ons werk zijn en daarom neem ik je mee, mijn zoon. Deze crematie moet je bijwonen,

hoe zwaar het je ook moge vallen, om later over dit gebeuren te kunnen spreken. Toch zullen er velen zijn, die zich niet aan onze woorden storen, maar al zijn het er maar enkelen, die dit wél doen, dan zullen wij al heel dankbaar zijn. Overtuigende bewijzen kunnen wij niet geven, hoe gaarne wij dit ook zouden willen. Maar men moet ons geloven. Slechts een op vele duizenden heeft de gave, om te kunnen zien, zoals jij en zulk een feit te kunnen beleven. En helderzienden, die niet uitgetreden zijn, moeten zich zeer sterk concentreren, om het moment te kunnen vasthouden, waarop een mens verbrand wordt. Toch kan hun dit mogelijk zijn door de hulp van hun leiders. Zij zullen de crematie dan niet alleen kunnen zien, maar, indien zij tevens helderhorend zijn, zullen zij de gemartelde ook horen jammeren en gillen van pijn en angst. Voor de wereld is al deze ellende verborgen. God zelf zou ze de mensen kunnen laten zien, maar er zijn op aarde nog geen geleerden, die Zijn wetten in hun gehele omvang kunnen begrijpen, want de bewoners van deze planeet zijn mensen en geen godheden, al denken zij dit dikwijls en al bezitten zij een goddelijke vonk. Wanneer zij deze wilden ontwikkelen, dan zouden zij vele waarheden kunnen aanvoelen, om ze anderen mee te delen en zodoende aan de wereld te geven, wat haar ten goede zou komen en vooruit zou brengen.

Maar de mens is verdiept in zijn stoffelijke belangen en het geestelijke, onze Godsvonk, wordt vergeten. Wanneer hij dit kon inzien, zou hij veel ontvangen en in staat zijn, veel te begrijpen, omdat hij dan een zou willen zijn met alles, met God en omdat hij zou willen trachten, een volmaakt kind van God te zijn.

De mens, die zich geestelijk wil verrijken, zal veel ontvangen. Maar er zijn maar enkelen op aarde, die zich met deze studie bezighouden en door het goddelijke in zich, door hun goddelijke afstemming, leren zich geestelijk op te bouwen. Dit is niet gemakkelijk, maar voor deze zullen er helpers zijn; echter niet, voordat zij zich geheel willen geven. Dan zullen zij de geestelijke waarheid ontvangen, dan zullen zij geestelijk stijgen.

De aardse geleerden zijn te veel van stoffelijke gedachten vervuld en daarin zal geen verandering komen, voordat ook zij de geestelijke waarheid willen ontvangen, op Gods wijsheid vertrouwen. De mens vraagt om waarheid en wijsheid, maar hij vergeet dat deze hem niet gegeven kunnen worden, zolang hij de verkeerde weg niet verlaat. Hij bouwt zelf, maar vergeet dat zijn bouwsel niet op een geestelijk fundament rust en vroeg of laat ineen zal storten. Hij zal moeten inzien, hoe eenvoudig het had kunnen zijn. Dan zullen er helpers opstaan, die hem op de goede weg brengen. Zo gaat het in alles.

Dit geldt ook voor de geneeskunde. De chirurgen maken bijvoorbeeld veel te veel gebruik van hun messen, waar vele patiënten door het magnetisme of door de natuurlijke geneeswijze in leven zouden blijven. Het geheel berust op de Goddelijke kracht in elk voorwerp, maar in alles is het goddelijke

beginsel verstoffelijkt en van geestelijk gevoel ontdaan. Dat betekent, dat het te eniger tijd vergaan zal. Het zuivere voedsel, waarvan de mens moet groeien, is opgeteerd, dus niet meer voorradig. De wetenschap, waar men op bouwde, is ontdaan van alle geestelijke kracht. Zover is het op aarde met de geestelijke waarheid gekomen. En wanneer wij vanaf onze zijde niet hielpen en probeerden de mensheid op te heffen, dan zou zij hierop voort teren en de wereld zou niet vooruit, maar steeds achteruit gaan, totdat het einde van alle beschaving gekomen zou zijn.

De beschaving is reeds ten dele met voeten getreden en ligt zwaar gewond terneder door de vele klappen, welke zij ontvangen heeft. Deze wantoestand werd door de mens zelf geschapen en het moet zover komen, dat hij inziet, verkeerd gehandeld te hebben. Er zijn wel geleerden, die getracht hebben, hem hiertoe te brengen, maar deze wisten ook niet, of zij de juiste draden gevonden hadden, welke de mens verbinden met de grote Almacht, die God is. De mensen verzetten zich in hun onwetendheid vaak tegen God. Het is dan niet hun vooropgezette wil, om zich te verzetten, maar onwetendheid en ijdele waan spelen hun parten. En zij worden daarin geholpen door de enkelingen, die zichzelf een godmens wanen en denken, de wereld vooruit te brengen met een nieuwe wetenschap, welke echter ook geen waarde heeft, omdat het contact met het geestelijke maar gering is. Ook voor hen gelden deze woorden: Mens, verlies uw wil in stof. Want door eigen willetjes komen de wereld en onze grote zaak, het spiritualisme, niet vooruit. Christus gaf hun de waarheid. Alles in eenvoud, maar de mensen maakten al het eenvoudige ingewikkeld en onbegrijpelijk, zodat niemand het meer kan begrijpen.

Zo is alle geestelijke waarheid vervormd en niemand weet het begin meer te vinden. Zo dolen en dwalen zij. En waar is het einde? Waar moet het heen, wanneer de mensen zich niet willen begrijpen. En geen moeite doen om liefde te geven.

Maar kom, mijn jongen, de stoet zet zich in beweging, maar wij zullen met ons beiden naar het crematorium gaan. Wij zijn er spoedig en voordat de anderen daar aankomen, zullen wij het een en ander onderzoeken."

Als door de wind gedragen, zweefden zij het crematorium tegemoet.

„Kijk, André, dat mooie gebouw, daar op die heuvel, is de pijnbank voor de geest. Voor hen, die zich op aarde misdragen hebben, neemt het leven na de dood daar een gruwelijke aanvang. Het heet een huis van de vrede te zijn, maar in werkelijkheid is het het huis van smarten. O, mens, begrijp in uw onwetendheid, dat gij uzelf en anderen op die pijnbank legt en dat gij degenen, die van u heengaan, daardoor niet alleen niet eert, maar dat gij hen martelt op de vreselijkste wijze, die er bestaat. Geloof in ons en neem deze waarschuwing ter harte, want gij spot in uw onwetendheid met Gods wetten. Wij, die in het land aan de overzijde van het graf leven, wij willen u

de goede weg wijzen, welke naar de waarheid leidt. Wij hebben geen egoïstische verlangens; wij verlangen slechts, u te helpen. Wij willen u de waarheid brengen, omdat wij weten, hoe ontzettend hier geleden wordt, hier, in dit huis der smarten. Wij roepen u nogmaals toe: blijf op Gods wegen. Ga zelf geen wegen bouwen, welke slechts stoffelijk zijn en donker, omdat zij door de duisternis gaan en de bouwers blind waren en het geestelijke licht dus niet konden zien. Wij roepen u toe: Maak een eind aan deze vreselijke toestanden en keer terug tot de natuur, die gij reeds zo lang verlaten hebt. Open uw ogen en zie, hoe wij u willen steunen. Zie, hoe uw vrienden bij u staan, uw zusters en broeders, die vóór u heengingen. Wij willen u helpen en wij willen hen helpen, die op deze wijze gefolterd worden. Wij zijn om u heen, maar uw stoffelijke ogen zien ons niet, omdat gij u afgesloten hebt en de waarheid niet wilt zien. Open uw ogen en uw oren en ge zult ons niet alleen zien, maar ook horen spreken. Voorwaar, wij kunnen dat, omdat wij de kracht daartoe van God ontvangen hebben. Wij zijn naast u om u te beschermen, wanneer ge bescherming behoeft. O, zoek niet verkeerd, zoek op duistere dagen niet naar zonnelicht, dat er niet is, maar wacht, totdat het weer licht wordt. Dan zult ge ons zien, want wij zijn dat zonnelicht.

En wanneer wij u geholpen hebben, en ge weet, dat uw wegen stoffelijk zijn, luister dan naar onze raad, want een geestelijke wind draagt de waarheid in alle eeuwigheid met zich mee. Eens zult ge haar tegenhouden en de schatten, welke zij meevoert in ontvangst nemen. Neem dan in de eerste plaats het weten tot u en leg uw onwetendheid terzijde. Dan zult ge verder kunnen komen, steeds verder, totdat alle verkeerde daden herzien zijn en veranderd in betere, welke de waarheid in zich dragen.

Kijk, André, hier zijn reeds vele vrienden tegenwoordig, wier stoffelijk hulsel verbrand werd en die allen meer of minder daaronder geleden hebben. Zij bidden met mij: „Vader, vergeef hun hun fouten, want zij weten niet, wat zij doen."

„Waar zijn wij hier, Alcar?"

„In de verbrandingskamer, André; wij zijn weer ongemerkt binnengekomen. Aanstonds zal je een geestelijke dokter zien, die de arme musicus door magnetische passen zijn hevige pijnen zal helpen verzachten. Zie, daar is hij reeds, want het is in de sferen bekend, wanneer er een ongelukkige verbrand zal worden.

Maar niet alleen voor ongelukkige geesten is crematie af te keuren, doch ook de gelukkigen hebben er nog enigszins onder te lijden. Dit hangt geheel af van de mate van hun innerlijke kracht; maar zelfs wanneer zij in de eerste of de tweede sfeer thuisbehoren, dan nog is crematie voor hen af te raden. Alles komt dus hierop neer, hoe zij innerlijk zijn en op het geestelijke zijn afgestemd. Zoals dus hun licht is dat zij bezitten, zo zal hun geluk en kracht

zijn. Zo ook hun leed en smart, zo hun lijden.

Een geest, die van de aarde onmiddellijk naar de derde of de vierde sfeer gaat, zal zo goed als niets van de crematie voelen, maar hoewel deze geesten niet meer aan hun lichaam vastzitten, zullen zij – bij aankomst in hun sfeer – toch voelen, dat zij iets missen en daarvan last ondervinden.

Door de ontzettende hitte van de verbrandingsoven wordt het stoffelijk lichaam verteerd met een geweld, dat tegen de natuurwetten indruist en volkomen tegen Gods bedoeling is.

Moge deze gewelddaad dus weldra – tot heil der mensheid – geheel hebben afgedaan en voor de gewone teraardebestelling plaatsmaken.

Hierover zou ik nog lang kunnen spreken en honderden gevallen kunnen aanhalen. Het gaat ons nu echter om deze arme zondaar, die nog met zijn lichaam verbonden is en aanstonds zwaar zal moeten lijden.

Wij zullen niet tot het einde daarvan hier blijven, André. Ik bedoel, totdat het lichaam geheel verast zal zijn, omdat dit te veel voor je zou worden en te afschuwelijk om aan te zien.

Hoor! De eerste orgelakkoorden. De stoet is dus aangekomen.

Kom, wij gaan naar boven. Dit is treurmuziek, André, en van alle kanten komen de mensen, die de plechtige verassing willen bijwonen en later zullen vertellen, hoe mooi het was, nu binnen.

Kijk, André, de arme wordt reeds op de katafalk, welke hem naar beneden zal brengen, geplaatst. Wij noemen haar de dodenlift."

Een laatst vaarwel werd hem door alle aanwezigen toegeroepen en onder de tonen van het statige orgel zakte de lift omlaag.

„Wij zullen hem volgen, mijn jongen. Wees sterk, want de foltering zal nu een aanvang nemen. Zie je hem en hoor je hem schreeuwen?"

„Ja, Alcar."

„Hij ziet en voelt reeds, wat er zostraks met hem gebeuren gaat."

André hield Alcar krampachtig vast.

„Kom hier bij mij staan, mijn jongen."

Er ging iets vreselijks gebeuren. Zij hoorden de arme man schreeuwen: „Beulen, moordenaars, is dat iemand eren?"

Doch deze scheldwoorden troffen hen niet daarboven: allen stonden daar met starre gezichten en waren vol van medelijden, zonder te weten hoe gruwelijk het lot was, van deze arme mens.

„Hij voelt nu reeds de helse pijnen, André, welke zijn geesteslichaam zal moeten doorstaan."

De lift was intussen in de verbrandingsruimte neergedaald.

„Het is niet erg om te sterven, mijn zoon; want de dood is een machtig verlosser, maar om op een dergelijke wijze, welke op aarde haar weerga niet vindt, gemarteld te worden, is ontzettend. De geest voelt, hoort en ziet alles,

al heeft hij zijn lichaam verlaten, want hij blijft daarmee verbonden door het fluïdekoord. Dit geldt alleen voor hem, die vastzit aan zijn lichaam, die zich in het aardse leven heeft vergeten. Ook andere toestanden zijn er, doch deze zijn allen van hun stoffelijk lichaam gescheiden. Hij daarentegen blijft aan zijn lichaam geklonken, totdat de band wordt verbroken."

„Hoe vreselijk, Alcar, voor die arme man."

„Dit is nu eenmaal zo en ook weer het gevolg van zijn onwetendheid. Hij kan zich niet concentreren, omdat hij de materie te veel heeft liefgehad en het geestelijke in zich heeft verwaarloosd. Wanneer hij tijdens zijn leven op aarde God gevonden had, dan zou alles nu heel anders voor hem zijn en zou hij deze foltering niet moeten ondergaan, omdat hij geestelijk dan anders was afgestemd. Zijn aardse leven is voor niets geweest, hij toch had zich geestelijk moeten ontwikkelen. Dit geldt voor ieder mens, voor rijk en arm.

Zo zou hij echter, wanneer het lichaam niet werd verbrand, de vertering van zijn stoffelijk kleed moeten meemaken. Ook deze toestand zul je straks zien.

Is je alles duidelijk, André?"

„Neen, Alcar. Het is mij niet helemaal begrijpelijk."

„Zie, mijn jongen, zie dan eerst; straks zal ik je alles nog duidelijker trachten te maken."

André keek en kon met zijn geestelijke ogen duidelijk het lichaam in de verbrandingsoven waarnemen. De hitte, welke er heerste, was geen belemmering voor hen, daar het stoffelijke hitte was.

Nog steeds werd het orgel bespeeld, maar de mensen, die de „overledene" de laatste eer bewezen hadden, waren heengegaan.

André zag nu, dat het lichaam ineenkromp, zich heen en weer wentelde en zich kronkelde als een levend mens, terwijl hij daarbij een schreeuwen, brullen en huilen hoorde, dat hem van ontzetting deed beven. Het was niet om aan te zien en aan te horen. Hoe afgrijselijk werd hier geleden!

Daar voor hem bevonden zich twee lichamen, het stoffelijke en het geeste-slichaam. Het ene ogenblik stonden ze, dan vielen ze en kronkelden dan weer om elkaar heen. „O, Alcar, ik kan niet meer; laat ons hier weggaan."

Alcar legde zijn arm om André's schouders, hem op deze wijze steunende en zo gingen zij heen. Nog klonken hem de woorden in de oren: „huichelaars, schelmen" en nog veel meer.

„Het is vreselijk, Alcar, afschuwelijk."

„Dat is het. Kom, mijn jongen, ik zal je helpen, anders kom je hier niet doorheen."

„O, Alcar, hoe ontzettend! Zoiets wil ik nooit meer zien. Dit kan geen mens verdragen. O, wat lijdt die man."

Alcar legde hem de handen op het hoofd, omdat hij zo geschokt was door

al het vreselijke, dat hij gezien had. „Al heeft een mens nu ook nog zoveel kwaad gedaan, Alcar, en nog zoveel zonden bedreven, dan is dit toch wel een zeer zware straf voor hem."

„Er zijn nog zwaardere straffen; dit is er een van de vele, welke men aan zichzelf te wijten heeft. Vergeet dit nooit, André."

André bad, dat God de arme zondaar genadig mocht wezen.

„Zo is nu de crematie, mijn zoon, voor degenen, die aan het stoflichaam vastzitten. Het geesteslichaam zal eerst dan loskomen, wanneer de stof geheel vernietigd is. Je zult nu begrijpen, hoe noodzakelijk het is, dat de mensen ook in dit opzicht de ogen geopend worden, opdat zij voortaan het kerkhof boven het crematorium zullen verkiezen.

Dit proces zal enige uren duren en wanneer het vonnis voltrokken is, zal de geestelijke dokter hem naar een plaats in de sferen brengen, waar hij tot inkeer kan komen. Daar zal hij kunnen besluiten wat of hij wil, dat is omhoog of omlaag.

Maar wanneer hij na een tijd van bewusteloosheid ontwaken zal, want hij houdt dit niet uit, dan zal hij zijn eigen weg willen gaan en, door felle haat gedreven, zal hij de mensen vervolgen, omdat hij denkt, dat zij hem dit lijden hebben aangedaan.

Dan komt de tijd, dat hij moet ronddwalen met de vreselijke littekens – door de verbranding ontstaan – waarmee zijn geesteslichaam bedekt is."

André was droevig gestemd. Het was een gruwelijke marteling. Hij had gezien, dat de arme man niet los kon komen, toen hij weg wilde. Eerst moest zijn lichaam verbrand zijn; dan eerst zou het fluïdekoord breken.

Hij had de beide lichamen gezien; het ene gevoelloos, het andere des te sensitiever en hij had gezien, dat deze lichamen zich om elkander heen kronkelden, de stof en de geest, daar, in die verschrikkelijke oven.

„Ge hebt gelijk, Alcar. Dit is geen huis van de vrede, maar een huis van smarten."

„Daar wordt op aarde toch niet aan gedacht, André. Het geesteslichaam moet niet alleen aanzien, dat zijn stoffelijk voertuig verbrand wordt, maar het moet ook de pijn en de smart, welke de verbranding veroorzaakt, ondergaan. Dit is geen suggestie, maar droevige werkelijkheid, een werkelijkheid, welke geheel aan gebrek aan geestelijk gevoel te wijten is.

Maar de materialisten geloven dat niet. Hoe zou deze ongelukkige dan nu aan een God kunnen geloven, terwijl hij deze smarten moet doorstaan!

Spreek nu eens met hem over God. Hij zou niet naar je luisteren; en daarom is hij nog niet te helpen. Hij wordt door haat verteerd, welke nu nog feller en intenser is geworden dan tijdens zijn leven op aarde.

Wanneer een mens in deze toestand werkelijk in God kon geloven, dan zou hij van deze foltering bevrijd worden en kunnen gaan, waarheen hij

wilde, al zou hij niet hoger kunnen gaan dan tot de sfeer, waarop hij innerlijk is afgestemd.

Is de toestand je nu duidelijker geworden, André?"

„Ja, Alcar, nu begrijp ik alles.

Waar gaat deze man nu heen, nadat hij ontwaakt zal zijn?"

„Zijn sfeer ligt in de diepte. Daar bevinden zich de donkere sferen. Daar zal hij heengaan, wanneer hij niet tot inkeer komt. En wanneer hij daar eenmaal is aangekomen, dan zal hij makkers genoeg vinden, die hem in zijn wraakzuchtige plannen willen steunen. Dan zal hij met zijn nieuwe kameraden naar de aarde terugkeren en op elk mens, die niet vaststaat in zijn liefde tot God en geen vertrouwen in het goede heeft, een vernietigende invloed uitoefenen.

Men mag geen kwaad met kwaad vergelden, doch daar zal hij zich, als gevolg van zijn gedachtengang, weinig van aantrekken, vrees ik. Zo woekert het kwaad steeds voort. Zo straft het kwaad zichzelf. Wanneer hij op de gewone wijze begraven was, dan zou hij, na beëindiging van zijn straf, gelegenheid gekregen hebben, om zich te ontwikkelen, daar zijn haat dan niet gevoed zou zijn door dit gruwelijke verbrandingsproces. Toch zal hij moeten knielen en God om vergiffenis vragen. Ook die tijd zal komen, doch dat kan nog lang duren, wellicht eeuwen en eeuwenlang.

Maar wat zijn duizend jaren in de Eeuwigheid? Op aarde denken de mensen, dat zij, wanneer zij een – voor de aarde – hoge leeftijd bereikt hebben, vreselijk oud zijn. Maar wat zijn die paar jaren tegenover de Eeuwigheid? Een flits slechts.

Wij zullen nu naar de donkere sferen gaan, de plaats, waarop deze mens is afgestemd. Ook deze moet je zien, om er een duidelijk beeld van te ontvangen. Blijf sterk, André, het is een zware reis voor je."

Hand in hand verlieten zij zwevende de aarde.

„Voel je je weer wat beter, mijn jongen?"

„Ja, Alcar, maar zonder uw sterke kracht zou ik dit alles niet kunnen verwerken."

„Wij zullen niet lang in de donkere sferen blijven. Alleen zal ik je de plaats laten zien, waar onze vriend zal leven." Weer zag André de aarde als een kleine schijf, maar nu kon hij alles veel beter begrijpen.

„Zie, André, daar waren wij zo-even en hebben er al dat vreselijke meegemaakt. Hoe nietig is de aarde tussen al deze grote planeten. Hoe gemakkelijk zou het voor God zijn, haar te helpen. Denk niet, dat Hij haar vergeten zal. Zij ontvangt genoeg aan geestelijk voedsel. God laat de mensen begaan, want zij moeten leren. Zij vragen immers zelf om al dat leed en moeten nu zelf de weg vinden, om vooruit te komen; een ander kan hen daarmee niet helpen. Zo zullen zij eens tot ontwikkeling komen.

Je ziet, het wordt al donkerder en donkerder; wij zijn nu het schemerland genaderd. Deze grauw-grijze hemel is de sfeer, welke grenst aan de donkere gebieden. Wij hebben echter nóg een schemerland; maar dat grenst aan de sferen van licht, daar waar de hogere gebieden beginnen; die wordt echter voor louteringssfeer gebruikt. Dit schemerland behoort bij de donkere sferen en wanneer wij er aanstonds doorheen zijn, zullen wij ons op de plaats bevinden, waarheen onze vriend zal gaan.

Ge zult de hemel telkens van kleur zien veranderen, André."

„Wat is dit vreemd, Alcar. De hemel is steeds donker gekleurd, hoewel de tinten het ene ogenblik iets donkerder zijn dan het andere."

„Dit duidt aan, dat wij dicht bij de donkere sferen zijn gekomen. Alles loopt hier ineen. Het licht verandert van kleur, totdat het eindelijk zijn vaste kleur behoudt."

Zij zweefden steeds verder.

„Zo, nu zijn wij op de plaats van bestemming aangekomen. Deze donkerbruine lucht, welke door een rode gloed beschenen wordt, is het licht dat deze sfeer, dit land van haat en nijd, bezit. De miljoenen, die hier leven, zijn daar innerlijk op afgestemd.

Op onze eerste reis hebben wij het licht van de derde sfeer gezien. Je kunt dus nu een vergelijking tussen beide uitstralingen maken en daaruit concluderen, hoe diep de bewoners van deze sfeer gezonken zijn.

Hier zijn wij aan de grens gekomen, waar het land van de haat begint. Kom, wij zullen een plaatsje op deze hoge berg zoeken."

André keek om zich heen. Daar vóór hem, diep in de duisternis, in die donkere gloed, onderscheidde hij een grote stad. Vele torens staken scherp af tegen de rood-bruine lucht. Het was, vanaf hun plaats gezien, een prachtig, maar tevens somber panorama, dat zich daar voor hen uitbreidde.

„In deze grote stad heersen niets dan smart en ellende, welke de mensen zichzelf bereid hebben, omdat zij God niet willen leren kennen en liefhebben.

Velen zijn daar al honderden jaren en hebben in al die tijd nog niet de drang gevoeld, om het reinere licht te vinden. Zij leven er voort in dezelfde roes, als waarin zij op aarde leefden."

De stad strekte zich uit tot aan de horizon, waar André een weinig meer licht dacht te ontwaren.

„Is deze stad niet te overzien, Alcar?"

„Neen, André, zij is in geen duizenden jaren te overzien, omdat zij zich oneindig ver uitstrekt. 'Tot in eeuwigheid' durf ik niet te zeggen, omdat ik hoop, dat ook deze sferen eens het hogere licht zullen bezitten.

Je ziet, dat de geesten ook daar, evenals in de hogere gebieden, hun huizen en tempels bouwen."

„Ge zei, Alcar, dat dit de plaats is, waar de arme man, die wij vanmorgen zagen verbranden, voorlopig zal leven, nietwaar?"

„Ja, André, dit is de sfeer, waarop hij is afgestemd."

„Wat zal hij doen, Alcar, wanneer hij daar aangekomen is?"

„Dan begint zijn verwildering eerst recht en zal hij trachten, zijn wraakzucht bot te vieren tegenover de mensen, van wie hij onderstelt, dat zij hem alle ondergane martelingen berokkend hebben."

„Leven allen daar tezamen, Alcar? Arm en rijk?"

„Ja, André; allen zijn daar een. Koningen en koninginnen, prinsen en prinsessen en de armsten der armen. Dit geldt voor alle gebieden. Maar wanneer er iemand komt, die zich laat voorstaan op zijn vroeger bestaan, op wat hij eens geweest is, dan wordt hij door allen uitgelachen. Hier regeert hij, die een ander kan beïnvloeden, die de massa beheerst door concentratie.

Ik heb daar beneden lang gewerkt, om ongelukkigen te helpen."

„Gaan wij daar nu niet naartoe, Alcar?"

„Neen, mijn jongen, nu niet. Later. Het wordt anders te veel voor je. En denk ook niet, dat het zo eenvoudig is, daarbinnen te gaan. Voordat men afdaalt in deze sfeer van haat, hartstochten en geweld, moet men alle nodige voorzorgsmaatregelen treffen. Vergeet niet, dat daar niet het geringste spoor van liefde te vinden is. Het is niet gemakkelijk, om daar te werken. Alleen degenen, die sterk staan, die een sterke geestelijke kracht en een sterke wil bezitten en zich overal oriënteren en concentreren kunnen, zijn daartoe in staat.

Zij moeten in alle opzichten boven deze geesten staan en dat zegt veel, zeer veel, daar het kwaad listig te werk gaat.

Intelligenties uit de hogere gebieden dalen in vele colonnes en groepen in de donkere sferen af, om daar beneden – volgens aardse tijd – drie à vier maanden hun liefdewerk te verrichten."

„Maar hoe vindt men de ongelukkige geesten tussen al deze miljoenen, Alcar?"

„Hun smart- en hulpkreten bereiken de hogere gebieden en van daaruit worden de helpers, die beneden zijn, daarvan in kennis gesteld. Dan gaan zij erheen. Zij moeten een oneindige mensenliefde bezitten, anders houden zij het daar niet lang uit. Door dit liefdewerk ontwikkelen zij zich ook weer en winnen zo aan geestelijke kracht. En wanneer zij iemand gevonden hebben, die uit het diepst van zijn hart om hulp roept en God smeekt, om uit die donkere poel verlost te worden, dan wordt hij naar een sfeer gebracht, die hoger ligt, en, als het ware, is ingericht, om als louteringssfeer te dienen. Er wordt veel voor de ongelukkigen gedaan, doch het is zwaar werk.

Op een van mijn reizen naar de donkere gebieden, ontmoette ik een prinses, die op aarde deze titel voerde. Zij was pas kort geleden daar aangekomen en pochte op haar schoonheid, waarom zij door iedereen werd uitgelachen.

Maar zij begreep dit niet en wilde alles doen, om de lachers te straffen; doch zij gaven haar geen gelegenheid daarvoor. En toen men genoeg om haar gelachen had, liet men haar in een spiegel zien, opdat zij zichzelf kon bekijken. Je had haar moeten zien, André. Zij schreeuwde het uit en bedekte haar gelaat met de handen. Toen vluchtte zij weg, want het was een vreselijk masker, een afschuwelijk verminkt gezicht, dat haar uit de spiegel tegenblikte. Zo was haar geestelijke schoonheid.

Later zag ik haar eenzaam en verlaten terug. Zij wil zich niet meer laten zien en zal vooreerst niet meer pochen op datgene, wat zij eens op aarde was.

Maar wanneer zij God om hulp en om vergiffenis wil vragen en zij wil hard aan zichzelf werken, dan zal zij eens een schoonheid terug ontvangen, welke verre boven haar aardse schoonheid staat."

„Toch is het zielig, Alcar."

„Zo, vind je dat zielig, André? Zij was nog dieper gezonken dan de vrouw, bij wie wij vanmorgen waren. Zulke wezens voeren niets uit en waar zij komen, brengen zij leed en smart, waar geluk en liefde gebracht behoorden te worden. En in het leven na de dood pochen zij nog op alles, wat zij op aarde bezaten.

Maar wat betekenen aardse schoonheid en aards bezit voor hen, wanneer zij het geestelijke, hun zieletoestand verwaarloosd hebben! Al het aardse is maar tijdelijk en heeft geen waarde. Toen tante overging, hebben wij gezien, hoe mooi zij werd, zodra zij haar stoflichaam had verlaten. Later zal je zien, hoe mooi zij nu in de sferen is, terwijl zij op aarde toch geen schoonheid was te noemen. Maar zij was gelovig, gaf liefde en leefde, zoals een kind van God behoort te leven. Zulke toestanden, als die van de prinses, zijn zielig, omdat zij leed en ellende met zich brengen en omdat men zijn eigen toestand niet in wil zien. Geloof me, wanneer ik je vertel, dat daar beneden duizenden zijn, die niet eens weten, dat zij op aarde gestorven zijn."

„Niet eens weten, dat zij gestorven zijn, Alcar?"

„Zo is het, André, en dat is wel een bewijs, dat men in dezelfde zieletoestand in de sferen aankomt, als waarin men op aarde verkeerde en dan naar de plaats gebracht wordt, welke met zijn innerlijk in overeenstemming is.

Later zal ik je dergelijke zieletoestanden nog duidelijker uitleggen en dan zullen wij samen de donkere sferen bezoeken; maar je moet eerst nog sterker worden, wil je dat, als uitgetreden geest, kunnen verdragen. Je moet ook nog andere toestanden zien, om alles in zijn gehele omvang te kunnen begrijpen.

Wanneer we op de aarde teruggekeerd zijn, zal je goed kunnen voelen, wat er deze morgen met je gebeurd is. Maar ik zeg je, tracht er doorheen te komen en bid veel. Denk hieraan, André. Niets voor niets. Je gave is je rijkdom, dat weet je en het is een genade voor je, dit alles te mogen aanschouwen. Daarom moet je ervoor willen strijden, om die arme mensenkinderen te helpen."

„Dat wil ik gaarne, Alcar; ik ben blij, dat ge mij mee wilt nemen en beloof u, dat ik mijn best zal doen en zal trachten, alles te begrijpen."

„Goed zo, mijn jongen, dit zal je sterken en aan geestelijke kracht doen winnen. Daarom zullen wij steeds nieuwe reizen gaan maken."

„Dit moet, volgens aardse leer, de hel zijn, nietwaar, Alcar?"

„Ja, André, volgens aardse leer is dit de hel en de miljoenen, welke ze herbergt, zouden, volgens deze leer, voor eeuwig verdoemd zijn. Dit wordt op de aarde geleerd, maar deze hel ziet er heel anders uit, dan het de mensen verteld en voorgehouden wordt. De ongelukkigen lijden er toch al genoeg. Stel je voor, dat zij eeuwig moesten branden.

Vanmorgen is de arme musicus – in de ware zin van het woord – tijdelijk in een hel geweest.

De duistere sferen vormen de hel in het Hiernamaals, maar de geesten, die daar leven, behoeven er niet voor eeuwig te blijven, daar ook zij eenmaal de hogere gebieden zullen bereiken; want God verdoemt niemand. Geen enkel kind Gods gaat verloren. Dit zijn allemaal onzinnige praatjes en de geestelijken, die gedurende hun aardse leven steeds over hel, duivel, vagevuur en verdoemenis hebben gesproken, zullen – na hun overgang – tot de erkentenis moeten komen, dat zij wartaal hebben gesproken, omdat zij de waarheid niet kenden. Zo is er zoveel, dat zij als waarheid verkondigen en dat toch slechts eigen verzinsels zijn.

Wat hebben dergelijke preken over hel en verdoemenis voor nut? Later zal je zien, hoevelen van deze godgeleerden beneden zijn, omdat ook zij niet vrij waren van haat en nijd en menig mens hun geluk, hun geloof, hun hoop en hun liefde ontnomen hebben." „Alcar, kijk, daar gaan geesten."

„Ik zag ze reeds lang, André, maar ik wachtte, totdat jij hen zien zou. Blijf gerust zitten. Zij kunnen ons niet zien, omdat zij niet op ons zijn afgestemd."

„Wat zijn dat voor geesten, Alcar?"

„Dit zijn wachters, die de ingang van deze sfeer bewaken. Zij loeren op alles, wat hier aankomt en weten niets beters te doen, dan verdwaalde reizigers te overvallen en naar beneden te sleuren. Maar dit kan ons niet overkomen. Dit geldt alleen voor geesten, die zich nog niet van hun innerlijke krachten bewust zijn en deze dus nog niet ontwikkeld hebben.

Ons kunnen zij niet zien, maar je zult begrijpen, dat men daar niet zomaar naar binnen kan gaan. Zie, ze gaan heen, André.

Je kunt deze toestand vergelijken met die van de arme moeder, die wij vanmorgen gezien hebben. Zij zag ons immers ook niet en toch stonden wij achter haar."

„Is haar toestand dan even ongelukkig, Alcar?"

„Neen, dat niet, want zij kent geen haat meer. Zij bezit nu reine liefde en geeft deze. Dat is weer geheel iets anders. Begrijp je dit, André? Deze ziele-

toestanden moet je zuiver kunnen aanvoelen. De hare staat reeds ver boven die van deze wachters. Zij ziet haar fouten in en weet, wat zij misdaan heeft. En omdat zij zich daarvan bewust is, tracht zij zich op te heffen door liefde te geven. Zij kan gaan, waarheen zij wil, terwijl er hier velen leven, die aan hun plaats geketend blijven, totdat zij verlost zijn van de haat, die hen gevangen houdt. De moeder zal spoedig het licht zien, want wanneer men liefde geeft, vindt men God. Zo gaat zij langzaamaan in ontwikkeling vooruit."

„Hoelang zou onze vriend in de duisternis moeten blijven, Alcar?"

„Dit kunnen jaren zijn, André, doch ook eeuwen."

„Blijft hij dan steeds op deze plaats, ook wanneer hij het goede wil?"

„Wel neen, natuurlijk niet. Ik heb je toch verteld, dat geesten, die verlangen naar het hogere gaan voelen, door de hulp van degenen, die hier werken, naar andere plaatsen worden gebracht. Daar moeten zij leren en eerst wanneer zij dit willen, laat men hun zien, wat zij op aarde misdreven hebben. Dit weet men hier van eenieder. Daarna komt de wroeging, welke ieder mens vroeg of laat zal voelen. Dan treedt bij zulke mensen vaak de gedachte aan reïncarnatie naar voren, als hulp en genade van God. Zij mogen en kunnen dan naar de aarde terugkeren en zullen, gedurende het nieuwe aardse leven, al het leed en al de smart, welke zij veroorzaakt hebben, weer goed kunnen maken.

De drang om goed te doen dragen zij onbewust in zich, omdat zij aan onze zijde in die verhoogde toestand zijn gekomen en daarvoor gestreden hebben, al kleven aan hen nog vele fouten aan. Dit is een grote genade voor hen, wanneer er een heilig verlangen in hen gekomen is, om goed te mogen maken, wat zij misdreven hebben. Deze wet is een der grootste wetten Gods, omdat Zijn oneindige liefde daaruit spreekt.

Over reïncarnatie is ook zeer veel te vertellen. Op aarde wordt er door velen aan geloofd, maar men weet niet, hoe zij geregeld wordt.

Indertijd ging een schrijver over die, toen hij hier aankwam, om alles lachte en pochte, op hetgeen hij verricht had. Vele jaren gingen voorbij, eer ook hij eindelijk berouw gevoelde en het verlangen kreeg, om het goede te doen. Toen werd hem voorgehouden, wat hij tijdens zijn leven op aarde gedaan had en vreemd keek hij ervan op, dat men dit wist. Elke letter, welke hij geschreven had, kon hem worden voorgelegd, omdat alles, wat geestelijk verricht wordt, blijft bestaan. Ook onze gedachten blijven bestaan, wanneer men ze eenmaal gevormd heeft. De inhoud van de werken, welke hij geschreven had, was van laag gehalte en ging lijnrecht tegen alles in, wat met het geestelijke te maken had.

Toen hij naar de aarde terugkeerde volbracht hij dat leven, zoals God het van hem verlangde, want hij had God lief gekregen en leerde Hem in alles kennen. Zo kwam hij in een kort aards leven tot het licht, hetgeen anders

eeuwen had kunnen duren. Dit is slechts een kleine verduidelijking, André, want over reïncarnatie zou onnoemelijk veel te vertellen zijn.

Ik zei je, dat zij voor lagere geesten een grote genade betekent, maar degenen, die geestelijke kracht bezitten en weten, hoe schoon, rein en heerlijk het in de sferen van licht is, verlangen niet naar de aarde terug te keren, omdat zij het aardse leven niet meer liefhebben. Wanneer onze vriend zover gekomen zal zijn, dan staat ook voor hem, indien hij dit wil, dit pad open. Zo heeft God voor Zijn kinderen vele paden bereid, welke alle omhoog gaan en uitkomen op de weg, welke hen zal voeren naar Zijn Vaderhuis.

Voor al de ongelukkigen kunnen wij woorden aanhalen, welke uit ons hart komen. Zo weet ik nog, dat mijn meester eens de volgende woorden tot mij sprak:

„Ik zeg u, de ene mens verdrukt de andere, maar in het leven na dit leven zal men voor de enige Rechterstoel verschijnen en dan zal blijken, wat men een ander misdaan heeft. Wee de mens, die een ander opzettelijk leed veroorzaakt!

Er zijn op aarde weinigen, die hiermee rekening houden. Daarom kom ik naar hier, naar u allen toe en zal u nooit loslaten, omdat gij het goede wilt. Dit begrijpt gij later pas goed."

Wij waren in andere gebieden, om daar werk te verrichten en ik heb hem begrepen, André. Ik herhaal deze woorden duizenden malen, want zij hebben mij gesterkt en ik begrijp, hoe ze bedoeld waren, hoe ik God kon bereiken en hoe ik de mens moet liefhebben.

Mijn meester, die voor meer dan tweeduizend jaren op de aarde leefde, daalde uit de hogere gebieden tot ons af en schonk ons deze woorden, welke voor eenieder bestemd zijn.

Hieruit ziet men, André: eenvoud en deemoed in alles; dat betekent kracht en liefde. O, het is zo nodig, dat de mens dit weet. Hoe wordt er gezondigd en hoe wordt er geleefd! De geestelijke warmte wordt op aarde niet gevoeld, daar men stoffelijk aanvoelt en stoffelijk ziet. Velen, bij wie wij samen geweest zijn, mijn zoon, hebben ons uitgelachen, wanneer wij vol waren van al onze geestelijke schatten. Zij zullen later, wanneer zij aan onze zijde zijn, gaarne willen, dat wij ons weer met hen bezig zullen houden, maar dat kan dan niet meer. Onze wegen lopen dan te veel uiteen, want wij gaan verder, steeds verder. Ook ik krijg mijn bevelen; nieuwe wegen zullen ons gewezen worden en andere mensen moeten geholpen worden, die de waarde daarvan wel inzien. Eenmaal zullen zij grote ogen opzetten, maar dan zijn wij voor hen niet meer zichtbaar. Eenmaal komt de tijd, dat hun klok wordt stilgezet en dan staan zij geestelijk naakt en worden door eenieder uitgelachen, wanneer zij pochen op een leven, dat geheel voor niets geleefd is. Heb medelijden met mensen, die zich laten voorstaan op hun stoffelijk bezit en die denken,

dat zij daardoor meer zijn dan hun broeder. Hierboven is dat afgelopen; daar regeert God en moeten zij de knieën buigen, wanneer zij het licht willen zien. Eens komt de tijd, dat een rechtvaardige macht hen oordeelt. Dan is de hunne voorbij en zijn zij onderworpen aan Gods Almacht. Eens zullen zij de waarde erkennen van de geestelijke schatten, die men hun op aarde wilde geven, maar die zij toen niet zien wilden, omdat zij de stoffelijke dingen liefhadden en aanvaardden. Zelfs hun denken was volkomen verstoffelijkt.

Eens worden hun egoïstische plannen doorzien en komt er een einde aan alle komediespel. Dan zal iedereen kunnen zien, wat voor vrienden zij waren, wat zij onder vriendschap verstonden en welke vriendschap zij liefhadden. Al het aardse gaat voorbij, André. En zouden wij dan niet jubelen? Zouden wij dan God niet danken, dat wij eenmaal onze liefde en onze bedoelingen naar waarde geschat zullen zien? Dan zullen ze niet meer gesmaad worden door jaloerse en onwetende mensen. Is het dan niet heerlijk, te weten, dat wij eens voor de rechtvaardigheid Gods zullen staan?

Eens zullen wij God zien en Hij alleen kan ons helpen. Hij weet, hoe de mens zijn leven op aarde heeft willen leven. Eens zal men begrijpen, hoeveel liefde wij wilden, maar niet konden schenken, omdat men onze gevende handen niet wilde zien. Eens zal men hunkeren naar de geestelijke waarheden. Eens zal men de waarheid inzien, van alles, wat geestelijk werd gegeven. In de eeuwigheid zullen onze bedoelingen begrepen worden. Daar regeert alleen God, ons aller Vader, want weet, mijn zoon, er is maar één macht, die alles bindt en alles vasthoudt en dat is God.

Van alles, wat geestelijk wordt verricht, kan niets verborgen worden, noch tenietgedaan. Alles staat dan onbedekt, in zijn ware gedaante in dat grote, heilige, eeuwige Licht."

„Dit moesten de mensen kunnen horen, Alcar."

„Zij zullen het horen André. Ik zal het hun door jou vertellen.

Ook zal ik proberen, deze sferen in kleuren weer te geven. Wanneer dat stuk komt, zal je het dadelijk herkennen. Maar het zal niet gemakkelijk voor mij zijn, ze juist weer te geven. Ik zal evenwel mijn best doen; je zult het stuk ontvangen."

Zij hadden nu een lange tijd op de hoge berg doorgebracht.

„Kijk nog maar eens naar beneden, André, want wij komen hier vooreerst niet terug."

„Hoe groot is Gods Almacht, Alcar, dat Hij de zieletoestand kent van al Zijn miljoenen kinderen."

„Dit is zeer goed opgemerkt, André. God weet alles, God ziet alles, God is in alles. Daarom is Hij ook almachtig en kent ieders zieletoestand. God is kracht, God is liefde, God is licht, God is leven.

Om je nog duidelijker te maken, hoe Hij alles weet en elke zieletoestand

kent, zal ik je iets vertellen, dat daarmee in verband is.

Lang geleden bezocht ik op aarde een kring, waar men wekelijks seances hield. Ik was niet aan die kring verbonden, doch kwam er veel als toeziende geest. Het gebeurt immers zo vaak gedurende seances, dat wij gezien, doch niet herkend worden en dat men niet weet, met welk doel wij naar de aarde komen.

Mijn vrienden brachten er geestelijk voedsel, dat door middel van kruis en bord door de kring ontvangen werd. Acht aardse personen namen aan deze wekelijkse seances deel, onder wie zich een moeder bevond, die plotseling haar zevenjarig kind verloren had na een kort, maar hevig ziekbed.

Toen de kleine enige tijd in de sferen was, werd zij – daar de moeder voortdurend om haar lieveling riep – door haar grootvader mee naar de aarde genomen en naar de zittingen gebracht, om haar met haar moeder in contact te brengen. Zo kon de moeder – door het spiritisme – weer met haar kind spreken. Dit gebeurde gedurende enige jaren en ik behoef je wel niet te zeggen, André, hoe verheugd de moeder was, toen ze geregeld door haar kind werd opgebeurd.

De kleine paste zich al spoedig aan haar nieuwe toestand aan en ontwikkelde zich buitengewoon snel.

Na vier jaar, toen het meisje, volgens aardse berekening, 11 jaar geworden was, ging ook de moeder over en de eerste gedachten van de achterblijvende waren: Nu is zij bij haar lieveling, nu zal zij gelukkig zijn.

Maar toen zij enige tijd aan onze zijde was, en men haar naar de aarde bracht om, nu als geest, bij de seances tegenwoordig te zijn en men haar zei: Nu zal je Rietje – zo heette haar dochtertje – wel gezien hebben, moest zij bekennen, dat dit nog niet het geval was. Men begreep aanstonds, wat daarvan de reden was. Zij was nog niet afgestemd op de geestelijke toestand van haar dochtertje. Zij leed zwaar onder dit verdriet, zwaarder nog, dan nadat de kleine op aarde van haar heen was gegaan. Daar had zij van tijd tot tijd nog contact met haar mogen hebben, maar nu zag zij haar niet en mocht ook niet met haar spreken. De arme moeder leed daar zeer onder, maar zij begreep, waarom de omgang met haar kind haar ontzegd was en nam zich voor, het hogere te zoeken."

„Waarom mocht zij haar kind dan niet zien, Alcar?"

„Dat zal ik je zeggen, André. Vroeger heb ik je al eens verteld, dat men alleen door aan seances deel te nemen geen geestelijk wezen kan worden. Men moet zich geestelijk ontwikkelen.

Voor sensatie wordt al dat werk niet gedaan en het geestelijke voedsel niet gegeven. Dit moet dienen om de mens te verrijken. Hij moet trachten, door middel van deze waarheid God te vinden en alles lief te hebben, wat door Hem geschapen is.

Alhoewel zij aan de seances deelnam, bleef zij iemand, die zich meer tot de stof aangetrokken voelde en alles gemakkelijk opnam. Men wordt van onze zijde tot niets gedwongen, André, maar men moet zelf leren aanvoelen. Uit liefde tot de mensen willen wij hen helpen, zonder daarvoor dank te verlangen. Zij voelde echter de grote genade niet, welke haar geschonken werd, toen haar kind tot haar werd teruggebracht en zij dacht er niet aan, dat ook haar tijd eens zou komen en zij dan, bij aankomst in de sferen, eenzelfde licht zou moeten uitstralen als haar kind, wilde zij haar kunnen zien. Nu zijn zij beiden in de sferen, maar niet tezamen. Eens zal het echter zover komen en dan zullen zij voor eeuwig gelukkig zijn.

Begrijp je nu alles, André? Kan je nu voelen, dat dit een overtuigend bewijs is van Gods Almacht? Wordt het je nu duidelijk, dat alles door Zijn Almacht bestuurd en geregeld wordt? Met geen mogelijkheid zou de moeder hier, aan onze zijde, zonder hulp haar kind kunnen vinden, omdat zij het geestelijke licht en de kracht daarvoor mist. God is in alles. Daarom kent Hij elke zieletoestand. God is alomtegenwoordig, zowel in de hoogste Hemelen, als op de aarde en in de duistere sferen."

„Wat is dit alles mooi en heilig, Alcar."

„Zeker is het heilig, André. Eens wordt ons klokje stilgezet en dan zullen wij weten, of wij God op de juiste wijze hebben liefgehad.

Wij gaan nu naar de aarde terug, André. Vergeet niet voor de ongelukkige te bidden, die straks hier zal komen."

In snelle vaart zweefden zij de aarde tegemoet en weer zag André onze planeet met de andere planeten om zich heen. Al dichter en dichter naderden zij haar en telkens zag hij, dat het hemellicht van kleur veranderde.

„Zo, nu zullen wij ons verder lopende voortbewegen."

„Waar gaan wij heen, Alcar?"

„Dat zal je spoedig bemerken. Kom maar."

André zag vele mensen om zich heen, die bloemen en kransen bij zich hadden en dezelfde weg gingen als zij. „O, ik zie het, Alcar, wij gaan naar een kerkhof. Daar is het al."

„Juist. Dit is een kerkhof en je ziet, dat vele mensen bloemen gaan leggen op de graven van hun geliefden. Veel troost vinden de achtergeblevenen daar niet, maar de mens, die niet weet, kan zich ook geen voorstelling maken, geen beeld vormen van de werkelijkheid. Hij denkt, dat zijn geliefden inderdaad onder de zerken liggen en hen te bezoeken is zijn enige troost; hij denkt hen daarmee te eren en lief te hebben.

Kom naast mij, André, ik zal je zo aanstonds iets droevigs tonen. Je moet nog meer zien, maar, wees sterk." Nadat zij vele graven voorbijgelopen waren, bleef Alcar staan.

„Zo, hier blijven wij even. Dit is het graf van een meisje van vijfentwintig

jaar. Zie goed om je heen en luister." Op het graf zag André een engel staan, uit sneeuwwit marmer gehouwen. Hij hield een palmtak in de rechterhand en stond voorovergebogen, alsof hij het graf wilde beschermen.

André las: Hier rust onze geliefde dochter, kleindochter en zuster, Anna Maria H., geboren te H., 14 september 1901, gestorven 7 augustus 1926. Zij was ons geliefd kind; zij ruste in vrede.

„Kijk, André, de beide mensen, die voor het graf staan, zijn haar ouders. Zij hebben deze mooie bloemen als teken van hun liefde op de zerk gelegd. Ik zal je nog meer laten zien, maar spreek niet."

André moest zich inhouden, om geen geluid te geven, want naast de ouders zag hij een jong meisje, als een engel zo schoon en geheel in het wit gekleed. Zij hield de armen om haar moeder heen geslagen, waarvan deze blijkbaar niets voelde en evenmin hoorde zij de zachte stem, die tot haar zei: „Moeder, moeder, ik ben bij u. Treur niet, ik ben gelukkig."

André keek van haar naar de moeder, maar zij hoorde deze zachte stem niet, die toch heel duidelijk klonk en op verre afstand werd gehoord, door verschillende geesten die allen met hun geliefden gekomen waren.

Weer riep zij: „Moeder, moeder!" En nu lag er een smartelijke klank in haar stem. Zij trachtte haar moeder zachtjes heen en weer te schudden, maar dat gelukte haar niet. Nogmaals riep zij: moeder, moeder, maar deze bleef doof voor haar. Daarop werd zij zeer bedroefd en toen Alcar naar haar toekwam, hoorde André, dat zij hem vroeg, of hij haar niet helpen kon.

O, wat is zij schoon, wat is zij rein, dacht hij. Haar gelaatskleur was nog mooier dan die van de wit-marmeren engel op haar graf. Het was, alsof zij uit de hemel was neergedaald, zo engelachtig rein en teder was zij. „O, broeder," hoorde hij haar zeggen, „hoe kan ik mijn ouders bereiken! Is hier niets aan te doen?"

„Ja, lieve zuster, ik zal u helpen, maar op een andere wijze. Wat doet gij hier in de sfeer der aarde? Uw huis ligt immers in de sferen van Licht?"

„Ja, broeder, zo is het, maar ik vind er geen rust. Zij trekken mij terug naar hier. Ik heb geen rust door al hun leed en al hun smart. O, wanneer zij wisten, dat ik leef en dat ik het goed heb, dan zou ik gelukkig kunnen zijn in de sferen van Licht, Geluk en Liefde. Maar nu kan ik niet gelukkig zijn, omdat zij het niet weten. Ach, help mij, help mij. Ik smeek er u om. U komt ook uit het Licht. Help mij, broeder, dat ik hen bereiken kan."

„Ik zou u gaarne dadelijk willen helpen, lieve zuster, doch dit is mij niet mogelijk, want op deze wijze kunt ge uw vader en moeder niet bereiken. Hun aardse oren horen u niet en hun aardse ogen zien u niet. Zo bemerken zij niet, dat ge hier levend naast hen staat, hen vasthoudt, hen liefhebt en hun toeroept: Treur niet, lieve ouders, ik ben gelukkig. Zij zijn doof voor uw zachte, maar duidelijke stem. Hun stoffelijke oren horen u niet, omdat

zij zich geestelijk afsluiten. Maar wij zullen u helpen. Mijn vriend en ik zijn eropuit, om hen te overtuigen van uw leven in de sferen. Hij is mijn instrument en zal het hun vertellen, wanneer zij ernaar willen luisteren. Ik laat hem deze toestanden zien en hij zal op aarde bekendmaken, hoe vreselijk zij zijn. Ge kunt op deze wijze niets voor uw ouders doen en ge kent de weg nog niet, om hen te kunnen bereiken, mijn kind."

„Moeder treurt reeds zo lang, broeder; zij komt er niet overheen. Zij is niet te helpen. Daarom ben ik naar de aarde gekomen. Vaak ben ik thuis bij hen en op vele manieren heb ik reeds getracht, met hen in contact te komen. Maar zij willen niet afwijken van hetgeen men hun eens geleerd heeft, namelijk, dat God mij eenmaal op zal roepen. Dit zal, volgens hen, het laatste oordeel zijn. Help mij, help mij. Zij moeten weten, dat ik leef en dat ik gelukkig ben; het leven zal dan veel draaglijker voor hen worden."

„Ik zal u helpen, wanneer ge dit wilt. Ga terug naar uw sfeer, tracht hulp te krijgen uit de hogere gebieden, bid God daarom en keer dan tot uw ouders terug. Dan zult ge hen met de hulp van hogere intelligenties kunnen bereiken. Die hulp zal u geschonken worden, wanneer ge God daarom vraagt. Maak u nu los van uw ouders; ge kunt hier niet blijven, want aanstonds zullen er ongelukkige geesten komen, die u sarren en bespotten zullen en plezier in uw leed hebben. Laat uw ouders gaan en tracht hen te bereiken op de wijze die ik u aangeraden heb."

Het meisje keek Alcar liefdevol aan, nam zijn hand in de hare en zei:

„Ik dank u voor deze lieve woorden, broeder. Ik zal mijn best doen en zie nu in, dat ik zo niet naar hier had mogen komen."

Nog eenmaal zagen haar reine ogen hem aan en toen ging zij heen.

„Heb je alles begrepen, André?"

„Ja, Alcar. Wat is zij lief en mooi! Zij is net een engel."

„Zij is een geest, die in de sferen van licht en geluk, waar steeds harmonie is, thuis behoort, maar de ouders van het lieve kind – want zij is nog een kind – trekken haar door hun groot verdriet naar de aarde terug en zij kan in de sferen niet gelukkig zijn, omdat hun smartelijke gedachten haar bereiken. Steeds voelt zij hun verdriet en wordt daardoor gedwongen, om naar hier te komen, terwijl haar ouders toch niets van haar tegenwoordigheid bemerken en haar zachte stem niet horen. Zij staan hier aan een graf, waarin niets anders te vinden is dan een hoopje stof en hun kind leeft en stond naast hen, terwijl zij haar niet zagen. Hun overtuiging trekt hen naar dit graf, waarin zij hun dochter denken te vinden.

Het is vreselijk voor een geest, die komt om hulp en steun te geven en dan ondervindt, dat men hem niet zien en zijn troostwoorden niet horen kan.

Wel bezit dit meisje de kracht, om tot haar ouders door te dringen, doch zij weet nog niet, hoe zij handelen moet, om hen door beïnvloeding te bereiken.

Zij zal niet dikwijls naar de aarde komen, wanneer zij niet geroepen, niet daarheen getrokken wordt.

Dergelijke gevallen komen veelvuldig voor en wanneer zij doet, wat ik haar gezegd heb, zal zij geholpen worden. Haar gebed zal spoedig verhoord worden, omdat haar smeekbede rein is en zij God in liefde wil naderen. Haar gebed is rein, omdat zij slechts vraagt, om liefde te mogen geven.

Het wordt een zware dag voor je, André, maar houd moed. Wanneer je weer in je lichaam teruggekeerd zult zijn, dan zal ik je wel helpen, om al de droefenis te verwerken, welke je als geest doorleefd, en in je opgenomen hebt."

Zij kwamen nu bij een ander graf.

„Zie, hier staat een jonge vrouw aan het graf van haar moeder, maar tevens zie je, dat de moeder – als geest – naast haar staat, om haar te steunen en kracht te schenken.

Zo zijn er duizenden en duizenden op aarde, die niet horen en niet zien en ook niet weten, dat deze toestanden inderdaad bestaan.

Kijk daar, André, weer een ander toneel: een jonge moeder bij het graf van haar kind. Het kind staat naast haar, doch is niet alleen, want het wordt begeleid door zijn grootvader, die reeds lange tijd in de sferen is, zoals ik aan zijn uitstraling zien kan. De jongen zou de weg naar de aarde niet alleen kunnen vinden, maar zeer zeker voelt hij al het verdriet, dat de moeder lijdt, omdat zij haar kind niet kan vergeten."

André zag een jongen van dertien à veertien jaren en daarnaast de grootvader, die hem bij de hand vasthield.

„Ook deze jongen zal zulke toestanden leren begrijpen. En wanneer er enige tijd voorbij is gegaan, dan zal hij daarvoor werken en al het mogelijke doen, om zijn ouders van zijn voortbestaan te overtuigen en hun bewijzen te geven van zijn leven in de sferen van geluk, liefde en leven. Ook hij is daar gelukkig, André. Kom, hij mag ons niet zien; dat wil ik voorkomen.

Zo zal eenieder trachten, vanuit gene zijde van het graf zijn dierbaren te bereiken. En na vele, vele jaren zullen wij eindelijk zover komen."

Nu kwamen zij aan een graf, dat pas gedolven was.

„Ik zie reeds, wie hier begraven zal worden, André. Het is een nog jonge vrouw, die vóór haar tijd is overgegaan. Ik zie haar – ofschoon zij voor jou nog niet zichtbaar is – omdat haar gedachten mij bereiken vanaf de plaats, waar zij zich nu bevindt. In dit graf zal zij worden „ter ruste" gelegd en wie weet, hoe velen ook haar weer zullen bezoeken."

„Verlangen geesten er dikwijls naar, om hun begraven lichaam terug te zien, Alcar?"

„Zeer zeker, mijn jongen, maar lang niet alle, want men weet immers, wat men te zien zal krijgen.

Het afgelegde kleed, dat men, in vele gevallen, zo liefhad, gaat onmiddellijk in ontbinding over en levert dus reeds spoedig een weerzinwekkend schouwspel op.

Op geesten, die desniettemin het lichaam terug willen zien, waarvan zij op aarde een afgod maakten, maakt dit zulk een afschuwelijke indruk, dat zij ijlings wegvluchten, om nooit meer naar het kerkhof terug te keren, waar zij aan de aarde willen laten, wat haar toebehoort. Zo zal het deze jonge vrouw ook gaan."

„Kan men niets voor zulke arme wezens doen, Alcar?"

„Jazeker, André, wanneer zij dit wensen. Ik zal je straks de kern van alles laten zien. Je bent diep onder de indruk van al de ellende, welke we vanmorgen gezien hebben, maar je weet nog niet goed, wie te helpen zijn. Wanneer je langer aan onze zijde bent, zal je spoedig weten, waar je werkelijk goed kunt doen. Je moet nog leren, onecht leed aan te voelen. Je liefde voor alles, wat lijdt, is heel mooi, mijn zoon, maar je moet goed begrijpen, waar echte smart geleden wordt en wie behoefte aan je medelijden heeft. Zuiver moet je kunnen aanvoelen, wat echt is en wat slechts schijn. De vreemde stad, waar je eens zo diep ongelukkig was, was bezwangerd met echte wanhoop en ontzettend lijden. Die geesten waren inderdaad diep te beklagen en je innig medelijden was toen niet misplaatst. Toch zal je meermalen het tegendeel ondervinden en ondank ontvangen als loon voor liefderijk hulpbetoon. Wanneer je in de donkere sferen liefdewerk te verrichten had, dan zou je daarover verbaasd staan. Het is echter nodig, dat wij deze leerschool doorlopen. Wij ontvangen daar lessen in de kennis van de menselijke ziel.

Nu gaan wij naar de laatste plaats, welke ik nog met je bezoeken wil, voordat wij onze tocht beëindigen. Houd je goed, André, want ik zal je een geest laten zien, die nog aan zijn lichaam vastzit. Zo iemand heeft ook weer ontzettend veel te lijden, daar hij in duisternis en koude de ontbinding van zijn stoffelijk omhulsel moet doormaken.

Je mag mij niets vragen, wanneer wij bij hem gekomen zijn en alleen maar toezien."

André zag een graf van een volwassen mens voor zich, maar hoe hij ook keek, hij kon niets anders ontdekken. Toen keek hij naar Alcar en het was, alsof er tot hem gezegd werd: „Blijf, waar je bent."

Hij bleef staan en zag Alcar niet meer. Wél hoorde hij hem spreken. Hij was blijkbaar in gesprek met iemand anders, want hij hoorde hem duidelijk zeggen: „Maar, man, zoek God. Tracht God te vinden. Leer bidden."

Nu hoorde hij, dat Alcar uitgelachen werd. Een duivelse lach klonk over het grote kerkhof, terwijl hij schamper hoorde zeggen: „Zoek God! Loop naar de duivel met je God."

André schrok geweldig. Wie durfde dat te zeggen? Wie kon zich zo ver-

geten? Hij had toch duidelijk gehoord: „Loop naar de duivel met je God." Hij wist niet, in welke hel hij terecht was gekomen en had wel weg willen vluchten, als Alcar hem niet gezegd had, dat hij moest blijven staan.

„Denk je," hoorde hij weer zeggen, „dat jouw God me hier zo zou laten liggen, wanneer Hij zo goed was? Ik zeg je nogmaals: loop naar de duivel. Ga weg en houd je preek voor jezelf. Bid voor jezelf, man, en schei uit met je geklets. Ga weg, zeg ik je en houd een ander voor de gek, je hebt zelf God nog nooit gezien."

Nu hoorde André Alcars stem weer zeggen: „Probeer alleen maar te zeggen: O, God, help mij!, dan zal Hij uw bede verhoren. God, help mij! Als ge dat ernstig vraagt, dan zult ge van uw stoffelijk lichaam verlost worden."

Opnieuw weerklonk die satanische lach en daar tussendoor hoorde hij schreeuwen: „God, help mij! Man, schei uit, maak me niet dronken met je zalvende praatjes. Ik zeg je nog eens: ga heen; ik heb je hulp niet nodig. Ik heb nog nooit iemand nodig gehad, nog nooit."

Toen hoorde hij de man vertellen, wat hij op aarde geweest was. Hij had een hoge positie bekleed en groot aanzien genoten.

„O, die boeven," schreeuwde hij weer, „als ik ze maar te pakken krijg! Ik beloof je, ze zullen me niet kwijt raken. Wacht maar! Er zijn reeds zovelen van jouw soort hier geweest. Allemaal van die schijnheilige, vrome mensen. Daar hoor je zeker ook bij. Man, ga weg; gauw!"

Nu zag André duidelijk een gedaante, die zich enige meters van het graf verwijderde, maar toen niet verder kon en weer achteruitweek, alsof zij door een onzichtbare hand teruggetrokken werd.

Weer hoorde hij roepen: „Ben je nog niet weg?"

Daarna werd alles stil en op hetzelfde ogenblik zag hij Alcar, wiens fijne uitstraling langzaamaan weer zichtbaar werd.

Hij vloog aan zijn borst en was overgelukkig, dat hij weer met zijn leider samen was.

„O, Alcar, wat is dit vreselijk; ik houd het hier niet langer uit."

„Kom, sterk zijn, jongen. Begrijp je de kern van dit alles?"

„Ja, Alcar, welk een godslasteraar is die man!"

„Onderweg zal ik je uitleggen, wat hier in deze paar minuten gebeurd is. Wij zullen deze akker des doods – en der levenden – gaan verlaten. Je weet nu genoeg. Om mij kenbaar te maken, moest ik mij in zijn toestand verplaatsen. Je hebt waarschijnlijk gezien, dat mijn eigen licht verdween."

„Ja, Alcar, maar ik wist niet, wat dit betekende. Ik zag u niet meer en alles werd donker om mij heen; maar die satanische lach en het praten en schreeuwen hoorde ik heel duidelijk."

„Ik wilde alleen naar hem toegaan, omdat je er nog niet van op de hoogte bent, hoe wij moeten werken, om met zulk een ongelukkige in verbinding

te kunnen komen. Hij zag mij pas, toen ik mij zonder mijn uitstraling aan hem vertoonde. Anders is het niet mogelijk. Wanneer wij hem op de gewone wijze genaderd waren, zou hij stil op zijn graf zijn blijven zitten, terwijl ik je juist wilde laten horen, hoe diep deze arme nog in de stof zit, hoe oneindig ver hij nog van volmaking af is. Je hebt zijn godslasteringen gehoord. Ik ben niet de enige, die geprobeerd heeft, hem het loskomen van zijn lichaam te vergemakkelijken. Wanneer hij wilde, zou zijn toestand spoedig geheel kunnen veranderen.

Toen ik enige woorden tot hem gesproken had, wilde hij weglopen, doch het onzichtbare koord, de zilveren draad hield hem vast en trok hem naar zijn in vergevorderde staat van ontbinding verkerend lichaam terug."

„Ik heb gezien, dat hij niet verder kon, Alcar, doch ik zag geen koord. Het was zo donker om mij heen."

„Je stond buiten alles, André, anders had je het kunnen zien. Dit was nu niet mogelijk, omdat ik je buiten alles wilde houden. Door mijn sterke wil en mijn concentratievermogen liet ik je zien, dat hij nog aan zijn stoffelijk lichaam gebonden is. Hij verblijft reeds geruime tijd op dat kerkhof; dit is waar te nemen aan de gevorderde staat van het ontbindingsproces. Eerst wanneer dat ten einde is, zal hij zich weer vrij kunnen bewegen en dan zal hij wraak willen nemen over het vermeende onrecht, dat hem is aangedaan. Dan zal ook hij trachten, de duivelse plannen, welke hij reeds gesmeed heeft, ten uitvoer te brengen.

Je hebt het waarschijnlijk niet gezien, maar hij heeft een groot gat in het hoofd, dat door een schot veroorzaakt is. Door deze verwonding lijdt hij nog steeds ondraaglijke pijnen, welke hij door zijn drift, terwijl ik met hem sprak, tijdelijk niet heeft gevoeld.

In deze toestand blijft hij, totdat hij geestelijk zover gekomen zal zijn, dat hij aan de stof ontgroeid is. En deze kracht is het juist, welke hem ontbreekt.

Nu moet hij – door de laag aarde heen – de ontbinding van zijn lichaam aanzien. Er bestaan nog meer dergelijke toestanden, waarvan sommige nog verschrikkelijker zijn. Je hebt al deze ellende als geest meegemaakt. Overtuigender bewijzen zijn niet te geven. En nu dring ik erbij je op aan, mijn jongen, vertel je ondervindingen aan allen die oren hebben, om ernaar te luisteren. Vertel het hun, want men moet weten, hoe afschuwelijk de gevolgen zijn, wanneer de mens zich op aarde vergeten heeft. Zeg het hun, zo dikwijls als je kunt. Wij zullen je daarbij helpen.

Overal wordt door ons voor de grote zaak gewerkt en duizenden gaan reizen ondernemen, zoals wij. Maar het is zo jammer, dat velen van ons hun instrument verliezen, omdat het de strijd niet aandurft, welke hiervoor gestreden moet worden. Wij verlangen gehoorzaamheid, eenvoud des harten en – bovenal – liefde voor God van onze instrumenten. En wanneer zij aan

ons verlangen voldoen, kunnen wij hun veel, heel veel schoons daarvoor in de plaats geven, omdat wij onze steun ook weer uit de hogere gebieden ontvangen.

Ook verliezen velen van ons hun instrument, omdat dit door jaloezie op andere mediums verteerd wordt. Stel mij nooit teleur, mijn jongen; dan kunnen wij samen veel bereiken. God zal ons zegenen voor dit werk, waarmee wij tot in eeuwigheid voort hopen te gaan.

Voor altijd tezamen in het Hiernamaals. Zal dat niet heerlijk zijn?

Houd je gaven rein, André, vooral ook je magnetische kracht en bid veel. God zal met ons zijn."

De reis was weer volbracht en André zag, dat Alcars helpers weer trouw de wacht bij zijn lichaam hadden gehouden.

Adonis kwam naar hem toe, groette hem vriendelijk en vroeg: „Is het beter gegaan dan de eerste keer, mijn broeder?"

André knikte slechts. Hij kon weer niets zeggen, want hij voelde het afscheid naderen, het afscheid van zijn lieve vriend.

Adonis begreep dit, drukte hem hartelijk beide handen en ging heen.

„Je ziet, dat wij steeds op alles voorbereid zijn, André. Vanmorgen vroeg heeft Adonis reeds mijn bevelen ontvangen. En nu, voor het laatst wees sterk, mijn jongen. Denk aan mij en roep mij, wanneer je mij nodig hebt. Er is steeds contact tussen ons en ik zal je met alles helpen. Wanneer je weer in je lichaam teruggekeerd zult zijn, zal ik je zeggen, wat je doen moet."

Alcar drukte André aan zijn hart.

De liefdeband, welke tussen deze twee mensen gevormd werd, is steeds sterker en heiliger geworden en zal immer blijven bestaan. Alcar, de astrale en André, de stoffelijke mens, verrichten tezamen hetzelfde werk en streven hetzelfde doel na, hetwelk zij eenmaal hopen te bereiken.

André schreide van vreugde, omdat zijn vriend, zijn broeder, zijn goede, trouwe kameraad hem zo geheel begreep en hem zoveel liefde betoonde.

„Kom, jongen, het is tijd; je moet nu gaan."

Weer voelde André, dat hij omhoogging en dat hij duizelig werd; daarna voelde hij nog even, dat hij daalde en toen werd hij met een lichte schok wakker. Dadelijk voelde hij weer de band om het hoofd. Ook kon hij nog niet goed denken en had geen kracht genoeg, om zijn gedachten vast te houden.

Zo zat hij enige minuten op de rand van zijn bed, totdat hij Alcar hoorde zeggen:

„Vandaag zal je droevig gestemd zijn en misschien morgen ook nog. Ga dan naar buiten; zoek de natuur op, mijn jongen, bid veel en tracht door alles heen te komen. Je broeder Alcar is bij je en steunt je."

Hij ging naar beneden. Bijna vijf volle uren was hij weg geweest. Daarna ging hij naar buiten, om alles, wat hij deze morgen, gedurende de reis met

Alcar, had mee gemaakt, rustig te kunnen verwerken.

Alles was stil in hem en om hem heen. En na geruime tijd in Gods vrije natuur vertoefd te hebben, kon hij gesterkt naar lichaam en ziel weer huiswaarts keren.

Het Zomerland

Nog geruime tijd na de reis naar de donkere sferen voelde André zich zeer droevig gestemd. Het was precies, zoals in het begin, toen er zo op hem ingewerkt werd. In die tijd was hij ook zo droevig gestemd geweest. Maar nu kende hij de oorzaak daarvan. Hij had alles als geest, buiten zijn lichaam om, doorleefd en in het lichaam teruggekeerd, moest hij dit nu allemaal verwerken.

Hij wist nu, welk een fijn instrument de mens kan wezen en welk hij kan dragen, zonder te weten, vanwaar hij de kracht daartoe ontvangt. Hij was snel vooruitgegaan de laatste tijd; dit had hij aan Alcar, zijn beste vriend, te danken. Zijn gaven had hij van God ontvangen, doch zijn leider had ze ontwikkeld.

De laatste dagen wandelde hij veel buiten, in de natuur en dat deed hem goed. O, hij was zo droevig gestemd en voelde, dat hij weer alleen stond. Vader en moeder wilden hem wel helpen, maar zij wisten niet, op welke wijze; daarom moest hij rustig alles zelf verwerken. Maar van Alcar kreeg hij veel steun; ook door mooie tekeningen, welke hij weer van hem ontving. Zo ging er een geruime tijd voorbij.

Hij dacht heel veel aan de arme musicus en zag hem nog duidelijk voor zich. Alles herinnerde hij zich, wat hij met Alcar gezien had. Vooral die slechte vrouw, haar arme moeder en ook de schilder. Hij zou in stilte zijn gebed voor al deze ongelukkigen opzenden. Dat zou hen helpen om vooruit te komen. Een innig gebed voor ongelukkige geesten, die in de donkere sferen leven, zal God steeds bereiken. Daarom wilde hij veel bidden voor de arme moeder, voor de man, die verbrand werd en ook voor hem, die nog aan zijn lichaam gebonden was. Hun lijden drukte hem zwaar.

Als de mensen dit eens konden zien en zelf beleven, dan zouden zij wel een andere levensopvatting krijgen en er zou heel wat minder nijd en afgunst op de wereld zijn. Dan zouden zij zich beter leren schikken in de omstandigheden, waarin de grote Leider van ons bestaan hen plaatste. Dan zou men ook leren beseffen, dat rijkdom evengoed reden van bestaan heeft als armoede en dat aanzien en rijkdom zware plichten opleggen. Eenieder zou dan op aarde zijn taak vervullen als onderdeel van Gods grote Schepping. Vele bewijzen had hij de mensen de laatste dagen weer gegeven en hij was ook meermalen bewust uitgetreden. Dit was nu mogelijk voor hem door het sterke contact dat tussen Alcar en hem bestond. De laatste uittreding was wel zeer bijzonder geweest en vader en moeder waren er weer van onder de indruk gekomen, zoals altijd, wanneer er grote dingen plaatshadden.

Het gebeurde, toen hij in zijn kamer zat. Op een gegeven ogenblik stond hij buiten zijn lichaam en zag zichzelf in de stoel zitten, met de linkerhand onder het hoofd, alsof hij sliep.

In die toestand ging hij door muren heen, want die waren dan geen belemmering meer voor hem.

Een andermaal, toen hij vrij was gekomen van zijn stoflichaam, liep hij in een straat, vlak bij zijn woning, naast een dame, naar wie hij, als het ware, toegetrokken werd, en zag precies, hoe zij gekleed was. Zij had een groene mantel aan en droeg bloemen in de arm. Hij kon duidelijk haar gedachten lezen en constateerde, dat deze vol van hem waren. Daardoor wist hij, dat zij naar hem toe ging. Hij vroeg haar, wat zij van hem verlangde, maar zij wandelde rustig verder, omdat zij hem noch hoorde, noch zag. Zo liep hij – als geest – enige schreden naast haar voort en vond dit zeer interessant. In een ommezien was hij toen weer thuis en schrok wakker.

Dit alles was in nog geen vijf minuten gebeurd.

Bij zulke verschijnselen leek het, alsof hij enige tijd geslapen had en hij had dan ook een drukkend gevoel op de ogen.

Onmiddellijk ging hij naar vader en moeder en vertelde hun, wat hij beleefd had.

„Luister, vader. Ik heb een groot bewijs voor u. Kom hier, moeder, u moet het ook horen. Dadelijk komt er een dame, die ik buiten mijn lichaam, dus door uittreding, tegemoet ben gegaan. Zij zal mij vragen, of ik haar bij haar seances kan helpen."

Hij vertelde hun verder, hoe zij gekleed was en dat zij bloemen bij zich had.

„De bloemen kon ik niet zo goed herkennen, maar ik weet zeker, dat ze wit zijn. Wanneer er straks gebeld wordt, vader, dan moet u opendoen. Ik zou gaarne willen, dat u dit deed, om u van de waarheid van dit alles te overtuigen. Over enige minuten kan zij hier zijn."

Vader en moeder Hendriks waren in spanning, wat er gebeuren zou. En toen er na vijf minuten gebeld werd en vader open deed, zag hij, dat alles uitkwam, liet de dame staan en liep, zo hard hij kon, weer naar binnen. André moest lachen en de dame begreep er niets van.

André vertelde haar reeds geweten te hebben, dat en waarvoor zij bij hem zou komen. Dit trof haar zeer en was voor haar een bewijs temeer voor de zuiverheid van zijn mediamieke gaven.

Hij mocht haar echter niet helpen; Alcar wilde dit niet, omdat men in die kring zeer eigenwijs was en niet tevreden met datgene, wat men hun van „Gene Zijde" gaf, waardoor men dus maar weinig bereiken zou. Zo waarschuwde Alcar hem steeds voor alles, wat niet in orde was.

Op een morgen ging hij uit, om patiënten te behandelen en zei tegen zijn moeder, dat hij niet voor vier uur terug kon zijn. Eerst ging hij naar een

vriend in de buurt, maar nauwelijks daar aangekomen, liet Alcar hem zien, dat er thuis iemand op hem wachtte, die hem gaarne wilde spreken.

Hij vertelde dit aan zijn vrienden en spoedde zich naar huis, waar moeder dadelijk naar hem toe kwam.

„Dat is ook toevallig, André," zei zij, „dat je al zo gauw terugkomt."

„Toevalligheden bestaan niet, moeder, Alcar heeft mij laten zien, dat hier iemand op mij wacht, die mij spreken moet en daardoor heb ik weer een paar mensen kunnen overtuigen van de leiding, welke in alles is."

Spontane genezingen had hij ook weer gehad en op afstand had hij zelfs genezen.

Als de mensen zich maar geven wilden, vertrouwen hadden en alles aan hem overlieten, dan was er veel te bereiken.

Eens was hij bij mensen, die hem een ring ter hand stelden, welke aan een dame, die buiten de stad woonde, toebehoorde en hem verzochten, haar ziekte vast te stellen.

Nadat hij de ring een ogenblik in handen had gehad, kon hij vaststellen, aan welke ziekte de dame lijdende was. Toen bleek, dat de doktoren hetzelfde hadden geconstateerd. „Maar," vervolgde André, „op het ogenblik heeft zij een dikke hals en pijn in de keel."

Daarvan wist men niets af, belde dadelijk intercommunaal op en vernam, dat André's mededeling juist was. „Ik zal haar nu van hieruit helpen," zei hij, „en u zult zien, dat zij over twintig minuten van de pijn in haar keel bevrijd zal zijn."

Na een half uur informeerde men opnieuw telefonisch. De pijn was verdwenen en de zwelling aan de hals aanmerkelijk geslonken.

André had deze mensen hiermee bewezen, dat hij, evenals elk medium, dat deze gave bezit, op afstand genezen kan.

Dit is hem vooral mogelijk, wanneer de patiënt, op de daarvoor vastgestelde tijd, stil gaat zitten. Meer behoeft de zieke niet te doen. Alcar zorgt er dan voor, dat telepathie en suggestie uitgesloten zijn. Dit gaat geheel buiten het individu om.

Het is zeer merkwaardig, hoe sterk de uitstraling van een mens aan een voorwerp kan blijven hangen.

Eens kwam er een heer bij hem, die hem een foto gaf en gaarne wilde weten, wat de man, wiens portret het was, mankeerde. Hij nam haar tussen de handen en plotseling, hij schrok er zelf van, kon hij niet goed meer zien. Alles begon voor zijn ogen te schemeren en het was toch klaarlichte dag. Toen hoorde hij Alcar zeggen, dat het goed was en verder hoorde hij alleen nog de woorden: „Blind, André, en toch te helpen." Direct gaf hij deze woorden van Alcar door en zei, dat de man blind was.

De heer schrok even, maar vond dat hij dit prachtig gezien had.

„En," zei hij, „het mooiste is nog wel, dat zijn ogen nog goed waren, toen de foto gemaakt werd. U kon het dus daarvan niet overnemen. Ik maak studies op dit terrein, en daarom vind ik dit geval zeer interessant." André vond het zelf ook zeer merkwaardig; het was een mooi resultaat voor hem. Hij wist echter niet goed, hoe hij het de bezoeker zou uitleggen en vroeg Alcar om raad. Zijn leider zei: „Geef je over en ik zal je helpen." Plotseling zag hij de gehele toestand voor zich.

„Luister, mijnheer," zei hij toen, „ik zal trachten, u zo duidelijk mogelijk te maken, hoe en waarom ik kon aanvoelen en zien, dat deze man blind is en dit heb kunnen vaststellen, hoewel hij nog zien kon, toen het portret gemaakt werd."

Weer nam hij het in de handen.

„Door mijn gave kan ik mij één met hem maken, hetgeen voor u onmogelijk is, wanneer u deze kracht niet bezit. Dit kan dan alleen hij, die zich geestelijk kan mengen – d.w.z. één maken – met een ander mens, met een andere uitstraling, ook wel fluïde genoemd. Begrijpt u dit, mijnheer?"

„Niet goed."

„Dan zal ik het u anders zeggen. Alles leeft, in alles is leven en wanneer ik mij nu één maak met dat leven, dan zal ik precies zo voelen, zo denken, zo zijn als dat andere leven. Dit is geestelijk, nietwaar? Nu is deze foto reeds vele jaren geleden gemaakt, toen de blinde nog zien kon. Maar dit heeft met zijn algehele geestelijke toestand niets te maken. Dit houdt verband met zijn stoffelijk lichaam. Stof is stof, wanneer ze ontdaan is van het leven. Zo is zijn stoflichaam weer één met het geestelijke lichaam. Nu houd ik deze foto vast; begrijp mij goed, mijnheer, en omdat ik mijn fluïde kan mengen met de uitstraling, welke van haar – van hém dus – uitgaat, word ik één met hem. En wanneer dit contact zuiver is, zal ik ook alles kunnen aanvoelen. Dit werkt dan dadelijk op mijn stoflichaam in. Daarom begonnen mijn ogen zo slecht te zien en kon ik u met zekerheid vertellen, wat eraan scheelde. Is deze diagnose niet zuiver vastgesteld, mijnheer?"

„Ja, het is wonderlijk."

„Neen, dat is het niet. Het is veel eenvoudiger, wanneer we het bezien, zoals ik het u uitlegde. En zo gebeurt het ook. Dit is de geestelijke kracht, welke een mens kan bezitten en eenieder, die deze gave bezit, kan dit doen, wanneer hij in dat stadium van gevoeligheid is gekomen. Nu is het voor mij heel gemakkelijk, om nog meer van die persoon te vertellen, bijvoorbeeld: hoe hij is, hoe hij denkt, welk karakter hij heeft, enz. Wanneer ik één met hem ben, dan neem ik ook alles van hem over."

Nu hoorde André Alcar zeggen: „Prachtig, mijn jongen, goed gedaan. Later zullen wij samen al deze psychische mogelijkheden voor de mensen bespreken en uitleggen. Ga nu verder."

„Ik kan hem helpen, mijnheer, maar ik zie, dat hij deze waarheid niet geloven zal. U kunt het evenwel proberen."

De vriend van de blinde deed al het mogelijke, om hem te bewegen, zich onder André's behandeling te stellen, doch hij geloofde niet aan deze kwakzalverij en bleef dus blind.

Zo ging het steeds door en dagelijks gaf André nieuwe bewijzen aan de mensen, die tot hem kwamen.

Op een morgen kwam er een dame naar hem toe met een foto, waarvan een gedeelte was afgeknipt. Hij nam deze in de handen en dadelijk zag hij naast de dame, die op de foto stond, een meisje van ongeveer zeven jaar. Heel duidelijk zag hij het kind en vroeg toen aan de bezoekster: „Waar is het meisje, dat hier naast gestaan heeft?"

Zij schrok en zei: „O, mijnheer, dat heb ik er afgeknipt."

André vond het zelf schitterend, dat hij zo goed gezien had en kon nu rustig de ziekte van de dame op de foto vaststellen.

Zo werd eenieder overtuigd en geestelijk zowel als stoffelijk geholpen.

Er kwam ook eens een patiënte bij hem, die door hem behandeld werd. Plotseling voelde hij een kus op het voorhoofd en naast hem stond een zeer lief, beeldschoon geesteskind, een meisje van vijftien jaren, dat met haar moeder was meegekomen en hem deze kus gegeven had. Zij liet erop volgen: „U bent goed voor mijn moedertje."

Hij kreeg tranen in de ogen en zag tegelijkertijd een prachtige vaas met rozen, met een extra grote, gele roos in het midden, welke boven alle andere uitschitterde. „Deze bloemen", zei het geesteskind, „heeft mijn moeder gisterenavond bij mijn portret neergezet en nu wil ik haar daarvoor bedanken. Maar ook wil ik haar steunen in haar leed. Zij heeft verdriet, mijnheer, maar zij mag niet zo bedroefd zijn. Zij moet mijn broertjes al haar liefde geven, want ik ben gelukkig."

Niet meer dan een seconde was nodig geweest om dit bericht over te brengen. Daarna vroeg hij aan de moeder: „Heeft u gisterenavond bloemen bij het portret van uw kind neergezet? Rozen zijn het, met een grote, gele roos in het midden."

Zij antwoordde niet, maar begon te schreien.

„Luister eens, mevrouw; ik weet niets van u af. Heeft u twee jongens en is uw dochtertje vier jaar geleden gestorven?"

„Ja," zei zij.

„Uw kind is hier gekomen en gaf mij een kus op het voorhoofd voor de hulp, die ik u geef. Ik ben gelukkig, mevrouw, dat dit reine geesteskind mij die gegeven heeft. Zij vraagt u, om al uw liefde aan haar broertjes te geven, die deze – hier op aarde – nog zo nodig hebben. Zij leeft en is gelukkig in de sferen."

De arme moeder vertelde hem toen, onder welk verdriet zij gebukt ging.

„O mevrouw, wat vind ik het heerlijk voor u, dat u nu een van de schoonste bewijzen, welke een mens gegeven kunnen worden, ontvangen heeft. U weet nu, dat de „doden" niet dood zijn, maar leven. Toen u gisteravond verdriet had, hebt ge uw toevlucht gezocht bij het portret van uw kind. En terwijl u aan haar dacht, werd zij door uw groot verdriet tot u getrokken en stond naast u als een engel uit de sferen van licht – waar zij zo gelukkig is – terwijl u haar niet zag en haar liefkozingen niet voelde. Zij heeft gezien dat u de bloemen bij haar portret neerzette.

Laat dit alles een bewijs voor u zijn, dat uw lieve schat nog leeft en u wil steunen. Zij vraagt u nogmaals, uw liefde aan uw jongens te geven en zegt: „Wees sterk, moeder!"

„Ik heb nu niets meer nodig," zei de dame, „dit is een overtuigend bewijs voor mij en ik zal mijn best doen, mijn jongens al mijn liefde te geven. Ook zal ik trachten door al mijn leed heen te komen. Ik weet nu, dat mijn kind leeft en dat ik haar terug zal zien."

„U ziet, mevrouw, dat u haar door uw hevig verdriet naar de aarde teruggetrokken heeft. Wel een bewijs, dat wij hen, die in het Hiernamaals leven, door ons verdriet en ons verlangen naar ons toe trekken. Hieraan kan men zien, welk een kracht er van de menselijke gedachten uitgaat. Wij weten zelf niet, hoeveel ervan ons uitgaat en daarom zegt mijn leider vaak: André, wees voorzichtig met je gedachten."

De moeder heeft later nog eens een boodschap van haar kind ontvangen, om haar te zeggen, dat alles nu goed is. Zo heeft André reeds honderden mensen kunnen bewijzen, dat het leven na de stoffelijke dood wordt voortgezet.

Toch bleef hij droevig gestemd en dacht steeds aan Alcar, want hij kon de indrukken van zijn laatste reis maar niet te boven komen.

Alcar zei hem, nog even geduld te hebben, want hij wilde spoedig weer met hem naar de hogere gebieden gaan, wanneer zijn droefgeestigheid niet wilde verminderen.

En deze verminderde geenszins, want het was niet gemakkelijk, het lijden van al die ongelukkigen te verwerken. Nu en dan leefde hij wat op en dacht dan, dat hij het te boven was, maar daarna volgde de reactie en zonk hij terug in een nog somberder stemming. Alles drukte hem zwaar. Hierin stond hij alleen en was door niemand te helpen. Dan snakte hij ernaar, om Alcar te zien, van geest tot geest. Dan begrepen de mensen hem niet en nergens kon hij het uithouden. Niet alleen voor hem zelf was dat moeilijk, doch ook voor degenen met wie hij omging.

Vader en moeder wisten het wel en spraken er maar niet over. Hij was niet nukkig, alleen maar stil, bedroefd en in zichzelf gekeerd.

’s Morgens, voordat hij met Alcar was heengegaan, had hij nog in huis lopen zingen en later, toen hij beneden was gekomen, was het precies, alsof er zware onweerswolken boven zijn hoofd hingen. Toch wilde hij sterk zijn en Alcar niet zoveel werk geven. Dan bad hij innig tot God om hem te helpen. Dat verlichtte hem.

O, die arme man! Hij kon hem niet vergeten. Telkens zag hij dat dode lichaam voor zich, dat weer levend scheen te worden door die vreselijke hitte. Neen, zoiets wilde hij nooit meer zien. De eerste nachten had hij er niet van kunnen slapen en hij had toch rust nodig om overdag zijn werk te kunnen doen. Wanneer zijn gedachtenkracht alles overheerste en hij de slaap niet vatten kon, dan greep Alcar in en bracht hem in een toestand van halftrance. Dit voelde hij heel duidelijk. Langzaam trok Alcar zich dan terug en hij sliep in. Dit was dan geen gewone slaap; dat kon hij ’s morgens aan zijn hoofd bemerken.

Zo waren er vele dagen voorbijgegaan. Hij sprak zichzelf moed in, want hij moest er doorheen. Hij voelde wel, dat het een grote ontwikkeling voor hem zou betekenen, wanneer zijn geest dit alles kon uithouden. En hij wist het: niets voor niets, ook geen wijsheid. Alles kost wilskracht. Op een avond zei Alcar, dat zij ’s nachts weer naar de hogere sferen zouden gaan.

„Wij zullen onze reis moeten vervroegen, André, want je kunt je niet losmaken van alles, wat je gezien hebt. Het was ook een zware reis voor je. Toch heb je kracht genoeg om het te kunnen dragen. Houd je nu gereed; vannacht zijn wij weer in de sferen.”

Alcar had hem verteld, dat hij het grote verkeer tussen de aarde en het Zomerland met hem zou gaan zien en hij was nieuwsgierig, hoe het daar zijn zou.

Nog steeds droefgeestig gestemd, ging hij reeds vroeg naar zijn kamer. Eerst scharrelde hij nog wat rond en het verwonderde hem, dat hij op dat ogenblik nog geen verlangen had om uit te treden.

Zijn kamer hing nu vol geestelijke stukken, welke hij van Alcar en de andere schilders ontvangen had. Het had hem heel wat strijd en wilskracht gekost om zover te komen. Men moet volharden en veel kunnen verdragen, indien men het tot iets wil brengen. De mensen zagen alleen het resultaat, maar de strijd en het leed, dat dit alles hem gekost had, zagen zij niet. Wat was hij in het begin bespot en uitgelachen en ook nog, toen hij reeds ver op deze weg was, had men de draak met hem gestoken. Toch had hij vele muren met stukken van Alcar versierd.

Langzaamaan voelde hij nu de heilige inwerking van „Gene Zijde” over zich komen. Zijn hoofd werd zwaar en daarom ontkleedde hij zich vlug. Alcar had hem gezegd, dat hij, wanneer hij ’s nachts uit wilde treden, op zijn rug liggende, moest gaan slapen; dan kon hij hem gemakkelijker bevrijden.

Dit deed hij dus.

Het was pas half tien. Toch draaide hij het licht uit en na een minuut of tien was hij reeds in diepe slaap verzonken.

„Zo, mijn zoon," waren de eerste woorden, welke hij hoorde en dadelijk daarop zag hij zijn leider, die hij met een kreet van vreugde om de hals viel.

„Flink zijn, André, wij zijn nu weer één. De laatste dagen zijn zwaar voor je geweest, want je moest veel verwerken. Bij mij zal je nu spoedig tot kalmte komen. Wij, aan onze zijde, kunnen zulk leed beter dragen; voor een aardse geest is dat moeilijk.

Je ziet nu weer, hoe voorzichtig wij moeten zijn. Als ik je nu eens alles tegelijk zou geven, wat er gedurende zulk een reis te beleven is, hoe zou het je dán wel te moede moeten zijn! Dat hield je niet uit. Kom, zie mij eens aan, mijn jongen."

Met tranen in de ogen keek André zijn leider glimlachend aan. Hij voelde zijn grote kracht en zag dat grote, witte licht weer om hem heen.

„Je had geen verlangen om uit te treden, maar dat is alles mijn werk, André. Zo, nu kunnen wij rustig vertrekken. Wat is het heerlijk, dat God ons deze band liet vormen. Je ziet, dat er voor elk zwaar werk steun en voedsel in de sferen is. Wie ernstig wil en wie durft te strijden, wordt wijzer en kan leren, zoveel hij maar wil. Dit geldt voor ieder mens op aarde. Nu zal je weldra van je droefgeestigheid bevrijd zijn."

„O, het gaat al veel beter, Alcar; heel veel is er reeds van verdwenen. Ik begin mij nu weer gelukkig te voelen." Hand in hand verlieten zij toen snel de aarde.

André wist zich nu te oriënteren, wanneer zij zich van onze planeet verwijderden. Weer zag hij haar als een schijf en haar uitstraling was nog niets veranderd. Nog altijd was dat kleine, zwakke licht het enige, wat zij aan geestelijke waarde bezat.

„Het Zomerland, André, is de sfeer, die met de aarde in verbinding staat; zij ligt tussen de derde en de vierde gelukkige sfeer in. Het Zomerland is de sfeer, waar de aardse geest 's nachts, na uittreding, vertoeven mag, wanneer hem dit als een genade Gods veroorloofd is. In het Zomerland ontmoet hij dan de dierbaren, die hem zijn voorgegaan, doet er nieuwe krachten op en keert dan, sterker van geest, in zijn stoffelijk lichaam terug.

Wij zullen nu rechtstreeks daarheen gaan, want ik wil je de rust en de kalmte teruggeven, welke je door de crematie ontnomen zijn. Spoedig zal je weer de oude André zijn, nietwaar, mijn lieve jongen?"

„O, Alcar, ik ben reeds veel beter, nu ik weer bij u ben."

„Zie, daar komen de eerste lichtstrepen van het Zomerland tevoorschijn. Het is een prachtig land, André, een reine sfeer; het zou moeilijk zijn, haar te beschrijven."

Steeds helderder werd het licht.

„Nu zijn wij door drie sferen heen gegaan, ofschoon je dit ook nu niet bemerkt hebt."

André zag een schitterend landschap voor zich, met bomen, water, prachtig gekleurde vogels en bloemen – zoals hij ze op de aarde nog nooit gezien had – in onnoemelijke tinten. Het uitspansel had een lichte, paars-blauwe kleur en schitterde soms in goudgele glans. Voor al deze pracht kon hij geen woorden vinden. Wanneer hij haar met iets zou willen vergelijken, dan zou een stralende, vroege zomermorgen, wanneer de mens de natuur tot zijn gemoed voelt spreken, haar nog het dichtst nabij komen. Maar zelfs al was dit een van de heerlijkste ochtenden, welke men ooit beleefde, dan zou het nog maar een zeer gebrekkige vergelijking zijn, want Gods heilig Licht en de stralende warmte, welke in het Zomerland heerst, zijn niet te beschrijven. „In het Zomerland heersen liefde, harmonie en geluk, mijn zoon."

André zag vele geesten en kon weer dadelijk de aardse van de astrale onderscheiden.

„Laten we hier plaatsnemen, André, dan kunnen we alles waarnemen."

Zij kozen als rustplaats een van de vele, door de schoonste bloemen der sferen omgeven banken, welke de vermoeide, aardse reiziger tot zitten noodden. De vogels zongen hun hoogste lied.

„In alles is hier harmonie; dat zal je kunnen zien en aanvoelen. Let nu eens goed op. Ik zal je laten zien, hoe ik mij een maak met het vogeltje, dat daar vóór je zit." Een vogel met zulk een goudachtige glans, had André op aarde nog nooit gezien. Hij zag, dat Alcar zich voor iets inspande en toen deze zijn rechterhand uitstak, kwam het vogeltje dadelijk daarop zitten.

„Kijk eens, hoe lief, André. Nu is hij in mijn macht en zal doen, wat ik wil. Concentreer je gedachten eens even op de vier andere, die daar tussen de blauwe bloemen zitten."

Dit deed hij en, alsof hij de diertjes geroepen had, kwamen zij op hem af en gingen op de hand zitten, welke hij hun toestak. Een van hen kon echter niet spoedig het gewenste plaatsje bemachtigen, want hij had aan de palm van zijn hand gedacht en daarop wilden ze nu allemaal gaan zitten, wat het vierde beestje tenslotte toch ook gelukte.

André was opgetogen. Wat zou het heerlijk zijn, wanneer hij met aardse vogeltjes ook zoiets bereiken kon.

„Wij zullen proeven met hen nemen, André, dan zal je zien, hoe de mens door concentratie en wilskracht de dieren kan beïnvloeden. Door zijn uitstraling met die van het dier te vermengen, kan hij het in zijn macht krijgen en dwingen, datgene te doen, wat hij wil. Denk maar aan hetgeen ik over televisie en zwarte magie verteld heb. Blijf jij nu hier, André, houd de vogels in je macht en concentreer je sterk; we zullen dan zien, wiens wil en concen-

tratie-vermogen het sterkst zijn."

Alcar ging van de bank weg en het vogeltje, dat naar hem toe gekomen was, vloog hem onmiddellijk achterna. Waar Alcar heen ging, daar volgde het hem. Toen werden de vogels op André's hand onrustig. Hij voelde, dat er iets was, waaraan zij geen weerstand konden bieden en plotseling vlogen zij alle vier weg in de richting van Alcar, die een vijftiental passen verder stond. Deze ving ze op en kwam toen weer terug.

„Je wilsconcentratie moet nog veel sterker worden, jongenlief, want je gedachten konden ze niet vasthouden. Bemerkte je niet, dat ze dadelijk onrustig werden?"

„Jawel, Alcar."

„Door mijn sterke wil heb ik je aandacht afgeleid. We zullen het nog eens proberen en daarna zullen wij hen laten vliegen."

André streelde de diertjes over de prachtige veren, wat hun blijkbaar aangenaam was, want zij hieven de kopjes omhoog en kromden de rugjes.

„Houd ze nu heel sterk met je gedachten vast, André."

„Goed, Alcar, ik zal mijn best doen."

Weer ging Alcar heen.

André spande zich in, maar op een gegeven ogenblik waren ze alle vier weer verdwenen en zaten op Alcars hand.

„Je ziet, wie van ons beiden het sterkst is aan geestelijke kracht. Nu zal ik je iets moois laten zien; let maar goed op. Het vogeltje, dat op mijn duim zit, zal ik van mijn wil losmaken; het kan dan vliegen, waarheen het wil. De drie andere houd ik nog gevangen. Kijk, nu begint het zich reeds vrijer te voelen. Ogenschijnlijk gebeurt er niets en toch zijn de andere diertjes nog geheel in mijn macht. Is het niet schitterend, André? Nu laten mijn gedachten het absoluut los." Nauwelijks had Alcar dit gezegd, of het vogeltje was weggevlogen.

„Nu deze twee, André. Langzaamaan zal ik mijn wil laten verzwakken. Kijk, ik laat ze nu geheel vrij."

Toen vlogen ook zij direct weg.

„Hier, André, speel nog maar even met de laatste twee; ik zal mijn gedachten van ze terugtrekken."

André ging nu enige meters van Alcar vandaan, concentreerde zijn gedachten geheel op de vogels, klapte in de handen en toen kwamen de beestjes onmiddellijk naar hem toe.

„Prachtig, André, dit is een bewijs, dat je met je gedachten iets bereiken kunt."

Het was een grote voldoening voor hem, dat hij het zover gebracht had.

„Probeer nu ook eens, om een eind weg te gaan en ze dan mee te nemen."

Tot zijn grote blijdschap gelukte ook deze proef.

„O, Alcar, als ik op aarde eens zulke beestjes mocht bezitten!"

„Dat komt nog, André, met aardse vogels zal je eenmaal hetzelfde bereiken. Maar vergeet niet, dat niet elk dier dadelijk naar onze wil luistert. Bij het ene zal je meer kracht nodig hebben dan bij het andere. Laat ze nu maar gaan; wij hebben nog meer te doen."

André dacht toen aan iets anders en de vogels vlogen weg.

„Kijk nu maar eens naar al deze stralende geesten, mijn jongen. Zien zij er niet gelukkig uit?"

Daar gingen een man met zijn vrouw, een kind met zijn moeder, een broer met zijn broer; dan weer een kind met andere kindertjes of een vader en moeder met hun kind. Vele van hen wandelden rustig heen en weer, terwijl anderen de eenzaamheid zochten, om een tijdlang samen te zijn.

„Op aarde is het nu nacht en hier zijn vele uitgetreden geesten. Zo aanstonds zal er een komen, die ik ken. Zijn vrouw en zijn kind heb ik reeds gezien."

„Wat leven al deze geesten hier gelukkig, Alcar."

„Je kunt de mensen op aarde niet genoeg vertellen, hoe mooi en heilig het hier is. En in de hogere sferen is alles nog volmaakter.

Ik heb de zesde sfeer eens mogen zien, toen het daar feest was. Omdat ik iets goeds gedaan had, riep mijn meester mij daar tot zich en mocht ik er een tijd vertoeven. Het ging mij toen precies, zoals het jou nu gaat. Zoveel schoons en heiligs is niet met woorden te beschrijven, want wat men daar voelt, is onmogelijk weer te geven. Het zijn allen engelen, die daar in een onbeschrijfelijke kleurenpracht leven.

Wanneer wij later zover gevorderd zullen zijn, dat je alles begrijpen kunt, en wij de vijfde of de zesde sfeer gaan bezoeken, dan zal je nog veel meer schoons en heiligs aan de aarde kunnen geven.

Zie, daar komt de man, die ik bedoelde."

André zag een nog jonge man voor zich, die naast een, iets oudere, intelligentie liep.

„Deze jonge man leeft nog op aarde. Bij de geboorte van hun kindje verloor hij zijn lieve vrouw, die de kleine tevens met zich nam. Je voelt de diepe smart, waarin hij eenzaam achterbleef.

Maar God voorziet in alles en schenkt degene, die waarachtig liefheeft, Zijn genade.

Zo is het hem gegeven, van tijd tot tijd zijn geliefde vrouw en zijn kindje in het Zomerland te bezoeken, omdat zijn leed anders ondraaglijk zou zijn. Zijn Gods wetten niet wonderbaar, mijn jongen, en is Zijn Leiding niet in alles te bespeuren?"

„Treedt hij ook bewust uit, Alcar, en herinnert hij zich dit?"

„Neen, André, dat niet, want hij is geen direct medium, alhoewel hij, zo-

als ieder mens, deze sluimerende krachten in zich heeft. Bij hem gebeurt dit uittreden weer op een andere manier, wat ik je straks zal uitleggen. Zijn lief kind groeit hier verder op en zal eens, zo schoon als een engel haar vader tegemoet treden.

De jonge man sloot zijn vrouw lange tijd in de armen, wat voor André een aangrijpend schouwspel was, en ook de kleine, die ongeveer drie jaar oud was, drukte hij liefdevol aan de borst. Tranen van geluk kwamen man en vrouw in de ogen en beiden lieten ze vrijelijk vloeien. De kleine legde de armpjes om vaders hals en zag hem aan, alsof zij wilde zeggen: „Waar zijt ge toch zolang gebleven?"

„Zulke tonelen spelen zich hier steeds af en men schaamt zich niet voor zijn geluk. Deze twee mensen zullen voor eeuwig één zijn, wanneer de korte tijd, welke hij nog op aarde moet doorbrengen voorbij is, want zij hebben Gods zegen over hun liefde afgesmeekt. Onder alle omstandigheden zal hij deze vrouw trouw blijven en zij zal zijn tweelingsziel zijn tot in alle Eeuwigheid. Eeuwig geluk! Voel je, wat dit betekent? Voor eeuwig tezamen, door God verbonden.

In de hogere sferen heb ik eens een geestelijke huwelijksinzegening mogen bijwonen, welke door Christus zelf voltrokken werd. En wanneer je eens zover gekomen zult zijn, dat je geest dit verwerken kan, dan zal ik jou ook zulk een huwelijksvoltrekking laten zien. O, André, het is zoiets heiligs, zo'n groot geluk, dat de mens aan onze zijde ontvangen kan. Het is niet te vergelijken met wat op aarde daaronder verstaan wordt. Geestelijke liefde is een machtig gevoel, dat als een heilig vuur in de ziel van de mens brandt. Even heb ik haar mogen aanvoelen, even maar. Toen werd mij te machtig, wat die beiden innerlijk droegen, die geestelijk één waren. Toch zullen wij ook dat eenmaal bezitten. De mens, die deze heilige kracht gevoeld heeft, zal steeds trachten, alles zo te volbrengen, als God het wil. Hij zal zich willen ontwikkelen, om eens de heilige liefde te mogen ontvangen, die God voor al Zijn kinderen heeft weggelegd.

Mijn jongen, mijn jongen, het is een geweldige kracht, welke de menselijke geest dan in zich draagt. Door zijn onuitsprekelijk geluk kan hij dan bergen verzetten en het is hem, alsof alles hem toelacht, alles tot hem spreekt, alles een met hem is; alsof hij droomt, alsof hij door dat goddelijke gevoel naar hogere sferen wordt heengedragen. Hij heeft dan een smachtend verlangen, om zijn God voor deze grote genade te danken en geen offer zou hem te zwaar kunnen zijn.

Op aarde zou men dit gevoel niet kunnen verwerken. Dit kan alleen de astrale mens, omdat de stof dit geluk niet zou kunnen dragen. Op dit gevoel is de stoffelijke mens niet afgestemd.

Hoe denkt men op aarde over huwelijksliefde? Dit reine gevoel wordt daar

bijna nooit begrepen, want de mens is te veel verstoffelijkt en zijn liefde heeft met de hogere liefde veelal niets uit te staan, omdat ze dan niets meer is dan een stoffelijk samenzijn. Stoffelijk is men dan verenigd, doch geestelijk mijlen van elkander verwijderd. Men ziet het maar al te vaak. Vele levens werden verwoest, omdat men dacht lief te hebben, terwijl die liefde niets anders was dan egoïsme of hartstocht. Niets wordt er gedaan om de hogere liefde te ontwikkelen en de mens leeft vele, vele jaren voort en kent niet de andere mens, die al die jaren naast hem leefde, omdat hij niet trachtte diens zieletoestand, gevoelens en geestelijke kracht te peilen en te leren kennen. Vaak hebben dan twee mensen, die samen kwamen, omdat ze werkelijk meenden, dat zij elkander liefhadden, de ware liefde nooit gekend. Eerst wanneer twee zielen zich deemoedig tot elkander buigen, zal naast de menselijke hartstocht ook de reine liefde ontstaan, welke God slechts eenmaal in 's mensen hart legt.

De mens, die deze hogere liefde voor een ander voelt en niets terug ontvangt, deze ongelukkige mens heeft een ziel, die schreit, omdat zij niet begrepen wordt. Hij voelt de liefde, waar hij God zo innig om gebeden heeft en wanneer deze niet beantwoord wordt, dan is er een leed geboren, zo intens, zo vreselijk, zo ontroerend diep, dat niemand dan God alleen, dit peilen kan. Wee, de mens, die deze liefde niet begrijpt. Hij spot met Gods grootste schepping, het hoogste en het aller- allerheiligste, door Hem geschapen.

Wanneer op aarde twee wezens elkaar ontmoeten, die met dit heilige vuur begenadigd zijn, dan zal alles om hen heen stralen, omdat zij overgelukkig zijn en elkander niets dan reine liefde willen geven.

De aardse liefde is over het algemeen niet meer dan vriendschap. Wat in de sferen wordt gevoeld is liefde, die ineensmelt: één voelen, één leven, één begrijpen. Deze liefde is eeuwig en de zielen zijn door God verbonden. Op aarde is het meestal heel anders. Daar gaan mensen als man en vrouw door het leven; en zij beschouwen dat leven niet als een weg die naar God voert, maar als een weg van aardse genoegens. Een weg, die men bewandelt, nu ja, zoals elke andere weg. Maar ze vergeten, dat elke andere weg voor iedereen bestemd is, doch de weg, die zij samen moeten bewandelen, voor hen alleen. Deze weg moeten zij in liefde samen gaan, dan zal hij voor beiden gemakkelijk zijn. Zij kunnen elkander steunen en helpen. Het is de weg, die engelen hun wijzen, omdat zij door Gods engelen beschermd worden, omdat zij in liefde willen leven. Het is de weg, die God zelf hun wijst.

Zo heel velen zien die weg echter niet en allerlei belangen, neigingen en gewoonten doen hen van elkaar gaan en afdwalen. Soms vinden zij elkander weer terug en trachten dan het smalle pad weer te beklimmen, dat hen weer naar die hoge, moeilijke weg terug moet voeren. Maar spoedig zijn ze weer afgedwaald, omdat de vaste, ernstige wil om met Gods hulp elkander de weg te wijzen hun ontbreekt.

Zo leven dan vele mensen zonder elkander te begrijpen en zonder liefde naast elkander voort en zijn als paarden in een gespan, waarvan het sterkste het andere de weg optrekt, welke het gaan wil, totdat dit zich ten slotte met kracht daartegen verzet, het tuig, waaraan het reeds zolang gerukt heeft, stuktrekt en – eindelijk vrij – zijn eigen weg gaat.

Tracht nooit, zulk een span te leiden, André, want alleen zijn eigen wil kan het op de goede weg houden. O, mens, vraag u, met al uw menselijk verstand toch af, of uw weg u naar Gods Troon voert, of dat ge tot u zelf moet zeggen, dat het niet de weg is, welke Hij u gewezen heeft. En wanneer ge in zuivere liefde verenigd zijt, moge God, Die deze liefde in uw harten, en uw handen zegenend in elkander heeft gelegd, dan verhoeden, dat gij de weg, welke Hij u gewezen heeft niet vrijwillig verlaat, want als ge eens aan onze zijde gekomen zult zijn, dan zal het hemelse pad nog veel schoner zijn dan het aardse en u naar uw Hemels tehuis voeren.

Heb elkander lief met heilige, reine liefde. Wees elkander tot steun en troost, vertrouw elkander en volg de weg, welke met de bloemen van uw liefde bestrooid is. Dat is Gods wil en de geesten zullen juichen, wanneer zij zulk een gelukkig mensenpaar, hand in hand, in het Zomerland zien komen.

Let nu maar weer eens op het gelukkige drietal, dat hier samen is mogen komen, André.

De vader van de jonge man heeft zich zolang teruggetrokken en zal hem straks weer naar de aarde, in zijn stoflichaam terugbrengen. Op enige afstand zullen wij daarop wachten en hen dan volgen, om te zien hoe hij op aarde aan zal komen.

Mensen zoals hij, die daar in diepe smart zijn achtergebleven, ontvangen van God de grote genade, hun dierbaren op deze wijze nabij te blijven en het innerlijke contact met hen te behouden, hoewel zij zich daarvan niet bewust zijn. Toch blijft het hun geestelijk bezit.

Zo is er nog zo veel, dat de mens – onbewust – in zich draagt. Deze krachten en verschijnselen worden op aarde door de parapsychologen nauwkeurig onderzocht en bestudeerd.

Vele spiritisten zijn van mening, dat alles op inwerking van geesten berust, maar er is zeer veel, dat een diepere oorzaak heeft, zoals de Goddelijke genade van het samenzijn in het Zomerland.

Hier kan eenieder gelukkig zijn; degenen, die van het bergland houden en degenen, die de wijde vlakten liefhebben. Je ziet, welk een heerlijk land het is. Later zullen wij de hemelse woningen vanbinnen gaan bekijken." „O, Alcar, als dat eens mocht gebeuren! Wat zou ik graag uw huis eens zien!"

Alcar glimlachte.

„Niet alleen mijn huis, maar alles, wat ik bezit, zal ik je laten zien. Heb echter nog even geduld; er is nog zoveel te zien, mijn jongen. Wij zullen ge-

leidelijk alles onderzoeken, dan kan ik je geestelijk nog verder ontwikkelen.

De schoonheid van ons huis in de sferen is geheel in harmonie met ons innerlijk wezen. Op hoe hoger peil dit staat, des te verhevener zal de schoonheid van onze omgeving zijn.

Je kunt je daar geen denkbeeld van vormen en ik raad je aan, hierover niet na te denken, want geen enkele voorstelling komt de werkelijkheid nabij.

Volgens de Goddelijke wetten zal men oogsten, wat men gezaaid heeft. Ook daarop kan je je medemensen niet genoeg wijzen. En druk hun daarbij steeds op het hart, dat maatschappelijke stand of positie met dit alles niets te maken hebben.

Men kan in een hutje op de heide geboren zijn en zich toch – reeds op aarde – een landgoed in de sferen bouwen."

„Het gelijkt hier op een Alpenlandschap, Alcar, maar het is niet koud."

„Koude zal je in de donkere sferen voelen, welke we later gaan bezoeken. Daar heerst ook diepe duisternis."

„Hier vind ik alles heilig, Alcar. Hier zou ik willen blijven."

„Dat geloof ik gaarne, mijn jongen. Ook dat komt later. De natuur zingt hier haar lied en alles ademt rust en vrede. Hier voelt men, hoe lief God de mens heeft en hoe oneindig goed Hij voor hem is. Hier is de mens één met Hem in Zijn Levenstuin. Zeg ik soms te veel, mijn zoon? Is het niet een levenstuin? Ik heb je er een kleine uitbeelding van gegeven; het stuk met al de bloemen in eeuwige pracht. De mens, die na een welbesteed leven hier aankomt en dit heiligdom betreedt, zal onuitsprekelijk gelukkig zijn."

„Deze geesten gaan bidden, Alcar."

„Ja, zij voelen behoefte, om God voor deze grote genade te danken."

„O, Alcar, wanneer de mensen op aarde dit mochten zien, dan zouden zij wel gaan leven, zoals God het wil." „Zeer zeker, mijn zoon, maar zij moeten, zonder dit alles te zien, zover komen, omdat in ieder mens de Goddelijke vonk aanwezig is, welke hem het onderscheid tussen goed en kwaad laat aanvoelen.

Laten wij nu ook bidden, mijn jongen; je zult daar ook behoefte aan voelen, nietwaar?"

„Ja, Alcar."

„Kom dan hier, bij de prachtige bloemen, welke Gods leven in zich dragen.

Kijk eens, welk een heerlijke paars-blauwe kleur deze bloem heeft. Zij ligt als in een waas."

Alcar nam de bloem tussen zijn handen en knielde neer. André lag voor hem geknield en keek hem aan. Hij voelde in dit heilige ogenblik, dat zijn leider geestelijk nog hoger stond, dan hij zich aan hem liet kennen en dat hij hem in grote eenvoud zoveel gaf en zoveel leerde.

„Luister, André, en tracht mij te begrijpen."

Het hoofd gebogen, richtte Alcar nu zijn blik op de schone bloem en sprak:

†

„Zij is een geestesbloem, die groeit en bloeit alleen door God. Zij leeft in alles en voelt in alles haar God, omdat zij één wil zijn met God, opdat zij leven zal, omgeven door alles, wat God is. Door Gods liefde omringd, zal zij leven, zal zij bloeien, zal zij schoon zijn, om, door Gods wil, die heiligend is, oneindige diepten te doorzien, oneindige verten te omranden. Omdat zij in alles Gods grote Almacht voelt, bewaart zij deze kleur en deze pracht voor eeuwig. Zij is, zoals de ouden; verjongd, zoals de jongeren, verheft zij zich in deze wijsheid in haar levensbaan. Maar wil men haar vernietigen, dan zal zij dit zien, zich weten te beschermen en overwinnen, omdat zij liefde geeft en één is met God.

Bloem van het graf, levend atoom der sferen, God bescherme uw pracht, uw kleur en uw innerlijk gevoel; dan zullen lichtende stralen uw leven beschijnen, met hemelse glans. En door het Licht van de Schepper zal de mens trachten, uw licht te kennen; in het bijzonder: uw gevoelens voor God. Leef, mijn bloem, leef. Leg uw geur, uw kleur en uw kracht op geestelijke winden en leid en sterk de mens met uw wijsheid. Geef velen van uw licht, uw kracht en ook van de glans, die gij innerlijk draagt, opdat de mens ook op alles afgestemd moge worden. Geef van uw bezit aan de arme mensen, die tot u komen en die, helaas, weer naar de aarde terug moeten. Geef hun uw liefde en uw zoete geur, welke hen sterken en meng uw licht met het hunne.

O, help de mens in zijn smartelijk lijden, want hij is verdwaald in vallend gesteente. Laverend komt hij tot u en zoekt genezing en kracht. Laat hem niet tevergeefs roepen, omdat hij lijdt door zijn omgeving en alleen de kracht, de geestelijkheid van de persoon hem zal kunnen helpen. O, geef hem deze steun. Gij doorstaat en kent, gij bezit en voelt Gods heilige kracht in alles. Zij sterke ons allen. Amen".

Alcar liet de bloem los en André zag, dat er tranen in zijn ogen stonden.

„Voor jou heb ik ook gebeden, mijn jongen."

André voelde, dat het om hen heen nog stiller geworden was en dat er een grote kracht in hem was gekomen. Dit gebed had hem gesterkt. Diep dacht hij na. De mens kon één zijn met alles. De mens leed door zijn omgeving, ook weer door zijn onwetendheid. „Laverend komt hij tot u." Hij voelde wat Alcar daarmee bedoelde. Vallen en opstaan moet de mens in het aardse leven. Door smart en leed moet men hoger komen of door de geestelijkheid van de persoon. Dit moest de geestelijke kracht in de mens zijn.

Als een flits vlogen deze gedachten hem door het hoofd. De mens kon één zijn met alles en dan behoefde hij niet zo te lijden.

„Zo is het, André. De mens kan één zijn met alles, wanneer hij maar wil en zijn goddelijk gevoel naar voren brengt. Wanneer hij maar leeft zoals hij moet, in alles één is met God."

„Ge hebt mijn gedachten weer opgevangen, Alcar." „Ja, dat heb ik, mijn jongen.

Deze geestesbloem voelt mij; door haar heb ik gebeden. Ook zij draagt en bezit het leven, dat God in alles heeft gelegd. Daarop kunnen wij ons afstemmen. Met dat leven één zijn. Voel je, wat ik bedoel? Denk hierover maar eens goed na, wanneer je op de aarde teruggekeerd bent.

Kom, wij gaan nu terug naar de plaats, waar wij zo-even vertoefden; ik heb nog een verrassing voor je. Zie, daar komt iemand, die je kent."

André keek naar de gestalte welke Alcar hem aanwees en schreeuwde: „Tante, Tante!", vloog haar om de hals en omhelsde haar innig. „O, Tante, welk een verrassing, welk een geluk! Waarom hebt ge mij dat niet eerder verteld, Alcar?"

„Ik heb het je op onze vorige reis verteld, André, maar je bent het vergeten. Blijf nu bij Tante; ik kom je straks weer halen en heb intussen nog iets anders te doen." In weinige ogenblikken was Alcar verdwenen.

André kon geen woord spreken; dit geluk kwam te onverwachts en overstelpte hem. Wat was Alcar toch goed. Niets dan liefde gaf hij hem. Voor hem zou hij door het vuur gaan. Alcar dacht nooit aan zichzelf, altijd aan anderen. Nooit bracht hij zichzelf op de voorgrond, steeds liet hij zich door liefde kennen en deed alles voor anderen.

„Zie mij eens aan, mijn jongen."

„O, Tante, vergeef mij, ik dacht aan mijn lieve leider, hij is zo goed voor mij."

„Zie, André, ik ben nu niet oud en lelijk meer."

„Neen, Tante, u bent mooi."

André schreide van ontroering. Hier vóór hem stond de lieve zuster van zijn moeder, die hij van de aarde had zien heengaan. Zij leefde, was mooi, jong en gelukkig en omringd door alles, wat rein is en liefelijk.

„Toe Tante, vertel mij het een en ander. Ik ben zo nieuwsgierig en weet niet, wat ik u het eerst zal vragen, waar ik mee beginnen moet. Alles is zo onverwachts, zo groots, zo machtig. U leeft, u bent gelukkig, u bent mooi en jong. Mooier nog, dan toen ik u het lichaam zag verlaten."

André vertelde haar alles, wat hij bij haar heengaan van de aarde had waargenomen.

„Alles is, zoals je het gezien hebt; alles is werkelijkheid. Mijn ouders, mijn zuster en mijn broeder kwamen mij halen. Ik ben bij vader en moeder in de vierde sfeer. Mijn zuster en mijn broeder zijn reeds in een hogere sfeer. Als engelen zijn zij – vanaf de aarde – daar aangekomen."

Levenstuin (Zomerland)

Hier voelt men, hoe lief God de mens heeft en hoe oneindig goed Hij voor hem is.
Hier is de mens één met Hem in Zijn Levenstuin.
(blz. 212)

De Dood

Het was een zevenpuntige ster, met in het midden een kruis.
(blz. 421)

„Hoe wist u, dat mijn leider en ik hier zijn?"

„Dat is heel eenvoudig, André. Je leider zond zijn gedachten naar mij toe, welke ik nu reeds kan opvangen. Ook heb ik het gevoeld en je vanuit mijn huis gezien. Daar heb ik een instrument, waarmee ik alles kan waarnemen, wat ik gaarne zou willen zien en daarin heb ik je met je leider zien komen. Ik wist reeds lang te voren, dat wij elkaar terug zouden zien. O, er is zoveel, mijn jongen, dat ik je te vertellen heb, maar onze ontmoeting zal ditmaal maar kort zijn. Je zult later weer terugkomen, terwijl je nog op aarde leeft en dan zal ik je alles laten zien, wat ik bezit. Zeg aan vader en moeder, dat ik leef en gelukkig ben en een eigen huis heb, dat ik reeds gedurende mijn aardse leven heb gebouwd. O, André, die eerste ogenblikken na het ontwaken in de sferen! Toen ik wakker werd en al dat schone zag, toen alles mij tegenlachte en ik wist, dat mijn leven op aarde niet voor niets geleefd was, toen knielde ik neer om God te danken. Veel heb ik nu reeds gezien en geleerd. Ook heb ik werk gekregen; een schone taak is mij opgelegd, welke ik reeds op aarde zo gaarne wilde volbrengen, doch waartoe ik nooit gelegenheid gekregen heb."

„Welk werk is dat, Tante?"

„Ik verzorg geesteskinderen, André, en voed hen met liefde op; dat is mijn taak."

„O, wat is dat mooi! Alles zal ik aan vader en moeder vertellen. Vooral, dat het leven na de dood zo schoon kan zijn en dat u jong is en gelukkig."

„Doe dat en vergeet niet, hun mijn zegen over te brengen.

Weet je, wie je leider is, André?"

„Neen, Tante, dat weet ik nog niet, maar wel weet ik, dat hij een grote liefde bezit en alle mensen liefheeft."

„Dat heb je goed gevoeld; je staat onder goede leiding. Hij, die steeds naast je is en je geestelijk opvoedt, is een geest van liefde die hier overal vereerd wordt. Wees sterk en blijf volharden in het goede. Dit zal je geestelijk geluk schenken.

Welk een schat kan de mens bezitten, die zich één maakt met al deze schoonheid, met het eeuwige leven. Dit is eeuwig bezit en heilig en waar. O, ik ben zo gelukkig. Hier kan ik mij geven, zoals ik innerlijk ben; hier word ik begrepen. Hier heerst liefde, hier is alles één en eenieder is gelukkig."

„Toen u wakker werd, wist u toen, waar u was?"

„Ja, ik ontwaakte in mijn eigen huis, André. Die eerste ogenblikken na mijn geboorte in het Hiernamaals zijn voor eeuwig in mijn ziel gegrift. Ze zijn niet met woorden te beschrijven. Toen ik wakker werd en al dat schone om mij heen zag en al die bloemen, in duizenden kleuren, toen ik in alles het eeuwige leven zag en voelde, toen deed ik niets dan schreien, steeds maar schreien van geluk, omdat ik voelde, dat dit mijn eigen bezit was, waar ik van de aarde was heengebracht. En ik dankte God en smeekte Hem, alle geesten

dit grote geluk te schenken. Daarna overviel mij een diep medelijden met allen, die op aarde moesten achterblijven.

Juich, André, juich, wanneer er een mens overgaat, die God op aarde heeft liefgehad. Zie mij aan en voel, hoe gelukkig ik ben, nu ik mijn stofkleed heb afgelegd. Juich dus, wanneer zo iemand heengaat en treur niet, want wij hebben het duizendmaal beter dan degenen, die om ons treuren. Men beschouwe ons heengaan als een reis naar een hoger oord, trachte bereid te zijn, om straks ook deze reis naar het eeuwige land te aanvaarden en zorge, dat men daar door gelukkige geesten met gejuich ontvangen wordt.

Vertel aan iedereen, hoe heilig alles hier is, André."

„Dat beloof ik u, Tante."

„Zie, daar is je leider; nu moet je vertrekken. Ons bijeenzijn duurde maar kort. Blijf sterk, André. Steeds zal je naar hier terugkeren. Steeds weer, opdat je heel veel aan de aarde zult kunnen geven.

Weet je wel, dat je een buitengewoon begenadigde jongen bent?"

„Ja, Tante, ik weet het en zal mijn gaven nooit misbruiken."

„En later, André, wanneer het God behagen zal, ook jouw levensdraad af te breken, dan zal je hier komen en zullen wij voor eeuwig samen zijn. Is het niet zo, broeder Alcar?"

„Tante, u kent Alcar?"

„Wie zou hem *niet* kennen, André! Waar liefde nodig is, daar is hij te vinden."

André keek naar Alcar met deemoedige bewondering en voelde zich zo nietig tegenover deze beide geesten. Tante wist nu al veel meer dan hij, in de korte tijd, dat zij in de sferen was. Vanwaar had zij deze wetenschap? Hoe kon ze dit alles zo spoedig weten?

Alcar las zijn gedachten weer en vroeg: „Vindt mijn zoon het zo vreemd, dat een geest, die in het licht is, weet? Tante is door de poort gegaan, mijn jongen."

André begreep.

Tante drukte hem aan het hart en kuste hem. En beiden dankten zij God voor dit weerzien.

„En nu: tot later, André."

Hij wilde nog iets zeggen, doch Tante was reeds heengegaan.

„Ik had haar nog zo gaarne iets willen vragen, Alcar."

„In de hogere gebieden handelt men direct. Dit houdt verband met orde en harmonie. Men talmt daar dus niet na een genomen besluit. Maar kom, de jonge man, die wij willen volgen, is reeds op weg naar de aarde."

André wierp een laatste blik op alles, wat in het Zomerland te aanschouwen was.

„Ik zou zo gaarne nog even één met de vogeltjes willen zijn, Alcar. Hebben

wij daar geen tijd meer voor?"

„Neen, mijn jongen, later. Wij mogen nu geen tijd meer verliezen."

„Maar ik vind het zo moeilijk, om van deze heerlijkheid te scheiden, Alcar; ik kan het haast niet."

„Dan zal ik je door mijn wil de kracht daartoe geven. Gaat het nu beter?

Wanneer de tijdelijk uitgetreden geest naar hier komt en het eeuwige ziet en voelt, dan valt het scheiden hem steeds weer zwaar. Maar wees niet bedroefd. Wij zullen later dikwijls de hogere gebieden bezoeken en je zult nog meer aanschouwen, dan je tot nu toe gezien hebt. Ik beloof je, dat dit spoedig zal gebeuren."

„Alcar, ik wil niet ondankbaar zijn, maar van het Zomerland te scheiden, valt mij moeilijker dan van al het andere, dat ge me hebt laten zien. Alles houdt mij hier vast, alles leeft hier, alles betekent zaligheid. Hier moet een mens naar blijven hunkeren!"

Zij verlieten het Zomerland en langzaamaan begon het licht daarvan voor hen te verbleken. Beiden waren geheel in zichzelf gekeerd en zweefden zwijgend de aarde tegemoet.

André dacht aan alles, wat hij had mogen aanschouwen: aan de vogels, de bloemen, de natuur, het dal, de bergen, de huizen, Tante. Het duizelde hem en hij kon zich er niet van losmaken.

„Valt het je zó zwaar, om van hier te gaan, André?"

Deze tedere woorden van zijn leider deden hem goed en er kwamen tranen in zijn ogen. Hij nam Alcars hand in de zijne en drukte die liefdevol.

„Ja, Alcar, het valt mij zeer zwaar. Voor dit alles, voor dit grote geluk, wil ik alle schatten van de aarde missen, al zou het een koningskroon zijn."

„Dat geloof ik graag, André. Aardse schatten zijn niet met de hemelse te vergelijken."

„Gaarne zou ik willen sterven, Alcar, gaarne, nu ik het Zomerland betreden heb. Dit meen ik eerlijk en uit het diepst van mijn hart zeg ik: hiervoor wil ik sterven, Alcar, zo jong als ik ben. Gaarne had ik er willen blijven, maar ik voel wel, dat dit nog niet mag. Maar ik zal op aarde zoveel liefde aan de mensen geven, als mij maar mogelijk is, opdat ik later in deze heilige sfeer zal mogen leven. Daar zal ik voor werken, Alcar."

„En toch zijn er vele duizenden mensen, die aan het aardse leven hangen, zich aan de laatste levensdraadjes vastklampen, om maar niet te sterven en zich krampachtig daaraan vastklemmen, omdat zij bang zijn, om heen te gaan.

Niets van wat men op aarde bezit – al waren het werelddelen – kan vergeleken worden met het schone, dat de geesten bezitten, die in het Zomerland, of in andere gelukkige sferen, leven.

Bewaar alles, wat je nu gezien hebt, in je binnenste. Dat zal je kracht geven

voor het dagelijkse leven. Doe je werk, met liefde voor God en je naasten, dan zal je van alles de waarde en het nut zien en weten hoe je het leven op aarde moet volbrengen. Blijf boven alles staan, wat stoffelijk is, want je weet, wat je – na je overgang – wacht.

Al het geluk, dat de aarde je bieden kan, is niet te vergelijken met datgene, wat je in deze korte tijd hebt beleefd. Deze ogenblikken zijn zo oneindig veel meer waard, mijn jongen.

De aardse mens wil zich geen beeld van zichzelf vormen en toch moet het daartoe komen. Dan eerst begint hij aan zijn geestelijk peil te werken. Wij willen hem daarmee helpen. Daarvoor komen wij naar de aarde. Wij willen zijn ziel openen, opdat hij dit zelf aanvoele. Maar hij stoot ons nog terug, wanneer we vol liefde tot hem komen en wil ons niet aanhoren. En toch leven wij voor hem en voelen zijn zorgen, zijn leed en zijn smart. Hij begrijpt echter niet, dat wij om hem heen zijn, hem willen steunen en hem in alles willen helpen.

Ik zal je iets vertellen, dat daarmee in verband is.

In de tijd, toen ik nog veel op de aarde kwam, om te onderzoeken, hoe de mens in zijn onwetendheid handelt, werd mijn aandacht gevestigd op een familie, bestaande uit man, vrouw en twee jongens. De vader was eigenaar van een zaak en werkte dag en nacht voor zijn gezin. Maar toen zijn kinderen negen en zeven jaar oud geworden waren, ging hij plotseling over.

De zaak was nog in opkomst en het was een grote schok voor de arme moeder, toen haar man zo onverwachts heenging. Het was een vreselijke tijd voor haar. Toch werkte zij met al haar krachten voort aan hetgeen zij samen hadden opgebouwd. Dat ging zo enige jaren door; de jongens groeiden voorspoedig op en hadden de leeftijd van zestien en veertien jaar bereikt. Met de zaak ging het prachtig; zij werd zelfs vergroot.

In die tijd zei de moeder tot haar kinderen: Als vader dit nog eens had mogen beleven!

Zij was zich er niet van bewust, dat haar man, die hen allen zo lief had, op hen inwerkte en dat de zaak zo vooruit was gegaan door zijn beïnvloeding.

Met zijn oudste jongen was hij steeds in onmiddellijk contact, zonder dat een van hen dit wist. Alles geschiedde dus door zijn wil. Zo hielp de vader de zijnen en steunde hen vanuit het Geestenrijk. In stilte omringde hij hen met zijn grote liefde en wanneer de tijd daarvoor aangebroken zal zijn, zal hij de beloning daarvoor ontvangen. Daarom zou ik tot de gehele mensheid willen zeggen: Zoek contact met degenen, die u zijn voorgegaan; zij leven achter de sluier en blijven u steeds liefhebben en steunen.

Nu gaan wij de jonge man opzoeken, André."

„Hoe vinden wij hem, Alcar?"

„Dat is heel eenvoudig. De kracht van onze gedachten brengt ons naar

de plaats, waar hij zich bevindt, waarvan wij het beeld duidelijk in ons opgenomen hebben. Wij moeten er alleen voor zorgen, dat beeld goed vast te houden. Voel je, wat ik bedoel?"

„Ja, Alcar, ik begrijp u."

Steeds dichter kwamen zij bij de aarde en hadden haar sfeer reeds spoedig bereikt.

„Nu moet ik mij sterker concentreren, mijn zoon, omdat het niet zo gemakkelijk is, door de uitstraling van de aarde heen te komen, daar deze grover is dan die van de hogere gebieden."

Op de aarde aangekomen, gingen zij weer door vele huizen heen en werden daarin door niets belemmerd. „Zie, mijn jongen, daar is hij."

André bemerkte, dat zij zich weer in een slaapkamer bevonden en dat de man, die hij in het Zomerland gezien had, rustig lag te slapen. Aan hem was niet waar te nemen, dat zijn geest het lichaam 's nachts verlaten had.

Naast het bed stond de intelligentie, die hem in het Zomerland had gebracht en maakte magnetische passen over hem heen. Deze geest zag hen onmiddellijk, toen zij binnengekomen waren en groette hen vriendelijk.

Toen hij met de behandeling gereed was, sprak Alcar met hem en daarna verwijderde hij zich.

„Deze geest komt aanstonds terug, André. Hij is de beschermer van zijn zoon.

Toen deze vannacht van verdriet en vermoeidheid in slaap gevallen was, heeft zijn vader hem gehaald en naar zijn vrouw en zijn kind gebracht, wat reeds meermalen mocht gebeuren, omdat hij hen zo innig liefheeft. Wanneer hij straks ontwaakt, zal hem nog veel daarvan bijgebleven zijn, doch hij zal denken, dat hij gedroomd heeft en het vreemd vinden, dat hij vrouw en kind gezien heeft, door mooie bloemen omringd.

Maar alle dromen zijn geen fantasieën, zoals je bemerkt.

Wanneer de mens dit weet en hij is 's morgens geheel vervuld van gedachten aan degenen, die hij verloren heeft, dan zal zijn diepe smart aanmerkelijk verzacht worden en kan hij er zeker van zijn, dat hij 's nachts in de sferen geweest is. Zijn zielepijn zal dan in een stil verlangen veranderen.

Wat zijn geest in het Hiernamaals bewust doorleefde, draagt hij, na zijn terugkomst op aarde, steeds met zich mee en hij is dan van veel leed bevrijd door het bovenaardse geluk, dat hem geschonken werd, al is hij zich – in de meeste gevallen – daarvan niet bewust. Daarom zal hij deze heilige waarheid niet gemakkelijk aanvaarden. De stoffelijke mens kan zich moeilijk in geestelijke toestanden verplaatsen. Voel je wat ik bedoel, André? Wanneer hij zijn gedachten concentreerde op de dingen, welke hem 's morgens bezighouden, dus bewust tot hem doordringen, uit zijn onderbewustzijnsvoorraad opstijgen, dan zal hij zich veel herinneren en zich van het onderbewuste bewust

worden. Dan zal hij sensitiever worden en anders gaan leven dan de grofstoffelijke mens. Dan zal hij geestelijk vooruitgaan.

Kan je mij volgen, André?"

„Ja, Alcar, ik vind het prachtig en toch eenvoudig."

„Alle geestelijke waarheden spruiten uit de bron van eenvoud voort, mijn jongen. Alles, wat God geschapen heeft, kenmerkt zich door eenvoud. Alles is eenvoudig, wanneer het door geestelijke ogen bezien wordt. Maar de mens doet, ziet en vergelijkt alles stoffelijk en zal door de stof belemmerd worden.

Doch in zijn diepste binnenste ligt de heilige Godsvonk – welke niemand hem ontnemen kan – waarmee hij op God is afgestemd en waardoor hij alles toetsen, doorzien en aanvoelen moet.

Dan zal hij langzaamaan in ontwikkeling vooruitgaan en voelen, welk een heerlijke kracht hij bezitten kan. Dan treedt het gevoel naar voren, dat afgestemd is op zijn onderbewustzijnsvoorraad en die als het ware naar boven brengt. Dan zal hij, door zijn geestelijke afstemming alles – in al zijn bestaansvormen – bewust aanvoelen. Je moet trachten, mij te begrijpen, mijn jongen, want het is zeer moeilijk voor je, om je één te maken met hetgeen ik bedoel. Ik wil je aantonen, hoe diep deze waarheid meestal in 's mensen ziel begraven ligt en hoe gemakkelijk alles verloren kan gaan, wat de mens 's nachts – door uittreding – ontvangen heeft. Zelfs de sensitieve mens heeft grote moeite, 's morgens vast te houden, wat er 's nachts met zijn geest gebeurde.

De geestelijke afstemming ligt diep in 's mensen ziel verborgen, maar dit gevoel zal eens naar boven komen, zich ontwikkelen en grote kracht bezitten. Dan zal de mens stralen, dan zal hij liefde geven en Gods geboden opvolgen. Dan zal hij niet meer met het kwaad te kampen hebben.

Begrijp je, hoe moeilijk het is, om dit gevoel, dat door stoffelijk aanvoelen overheerst wordt, naar voren te laten komen?

Dit is een vraagstuk, waarmee ook de wetenschap zich bezighoudt en dat toch alleen te benaderen is door geestelijk aanvoelen en afstemming op het Goddelijke. Daardoor zal men de goede weg gaan bewandelen, welke naar de waarheid leidt.

Dit is het, wat de mens nodig heeft, om de onzichtbare dingen te kunnen aanvoelen.

Is dit je duidelijk, mijn jongen?"

„Ja, Alcar, ik begrijp u volkomen."

„Prachtig; tracht dan, alles innerlijk te verwerken.

We zijn hier ver van je huis af, André. Toch kan je in enige seconden in je lichaam terug en ontwaakt zijn. Met de snelheid van onze gedachten kunnen wij ons verplaatsen, ingrijpen en werk verrichten. Ook kunnen wij, wanneer wij dit willen, door de aarde heen gaan, om je lichaam te bereiken, dwars

door de aarde heen, omdat ook dat voor ons geen bezwaren oplevert. Dan zouden we kunnen zien, wat er in het binnenste van de aarde leeft en werkt.

Er is nog zo veel, zo oneindig veel, dat de mens moet interesseren en vooruit kan brengen, wanneer hij opziet tot God, Die alles regeert en alles heeft geschapen. En wanneer er mensen zijn, die hunkeren naar deze wijsheid en zich daardoor geestelijk zouden willen verrijken, zou God hen dan te vergeefs daarnaar laten smachten? Neen, mijn jongen, duizendmaal neen.

In Zijn onuitsprekeljke liefde voor al Zijn kinderen heeft Hij ons, ontlichaamde geesten, toegestaan, de mens in alles te helpen, wat hem en ons geestelijk zal doen stijgen.

Wij willen de mensen in die oorden brengen, waar geluk, harmonie en liefde heersen tot in alle Eeuwigheid. Wij willen hen één maken met alles, wat God geschapen heeft. Dan zal ook de aarde vooruitgaan en haar licht helderder worden en schoner van kleur.

Zie, mijn jongen, nu zijn we ongemerkt weer op de plaats gekomen, waar je stoffelijk lichaam rust."

André bevond zich weer in zijn kamer; het was zes uur in de morgen.

„Nu zal het leven weer gemakkelijker voor je te dragen zijn, want alles, wat je deze nacht in het Zomerland hebt mogen aanschouwen, zal je bijblijven en je sterken. We nemen nu afscheid, mijn zoon; we zullen – voor korte tijd – moeten scheiden."

Alcar maakte hem weer vrij van zijn sterke wil en trok zijn fluïde van hem terug.

Maar alvorens André in zijn stoffelijk omhulsel terugging, dankten zij God voor alles, wat zij gedurende deze reis hadden mogen ontvangen.

„Nu moet je sterk zijn, jongen, en alles weten te dragen." Het waren altijd zijn zwaarste ogenblikken, wanneer hij afscheid moest nemen van zijn geliefde leider, die zijn broeder en trouwste vriend geworden was.

„Ik zal mijn best doen, Alcar, mijn uiterste best, zoals gij het van me verlangt."

Hij voelde, dat hij omhoogging en toen daalde. Daarna schrok hij wakker en herinnerde zich dadelijk de heerlijke reis – met Alcar – naar het Zomerland.

Later vertelde hij aan zijn ouders, wat hij gedurende de nacht had mogen beleven en zij verheugden zich over het geluk van hun jongen en waren dankbaar, dat hun lieve zuster in zulk een hoge, reine sfeer mag leven.

André keerde weer in het aardse leven terug, verrijkt met nieuwe wijsheid, met nieuwe indrukken uit het leven na de stoffelijke dood.

De reis had hem goed gedaan. Alle zorgen, al het verdriet, en alles, wat hem drukte, was van hem afgevallen, van hem weggenomen door de gezegende invloed van het Zomerland. Hij kon weer werken en was bereid, het

zwaarste dat op zijn weg kwam, te verzetten. En in het diepst van zijn hart dankte hij God in eenvoud en in deemoed voor alles, wat hij door Alcar, zijn geliefde leider en meester, had mogen ontvangen.

Steeds zal hij zorgen, een instrument te blijven, dat alleen voor het hogere openstaat.

Hij houdt zijn ogen omhoog, op God gericht en bidt om hulp en steun voor ieder mens.

Alcar, zijn leider – een geest van liefde – roept u door hem toe:

„Uw doden leven!

Zij leven aan onze zijde, in het land van eeuwige liefde en eeuwige vrede.

Gij moet hen niet tegenhouden in hun evolutie naar de hogere sferen, want die zijn niet bereikbaar, wanneer zij steeds naar de aarde worden getrokken door de achtergeblevenen, die hen steeds blijven betreuren.

Daarom moet gij aan hen denken als aan dierbaren, die gij weliswaar verloren hebt, maar die gij later weer terug zult zien."

Einde (Deel 1)

Deel 2

Voorwoord (bij Deel 2)

Geachte Lezer,

Vele lezers van „Een Blik in het Hiernamaals" verzochten mij, nog wat meer over Alcar en André te willen vertellen, daar zij zeer dankbaar zijn voor al de bewijzen van een voortleven na de stoffelijke dood, welke Alcar hun geschonken heeft, waardoor zij er volkomen van overtuigd zijn, dat zij hun heengegane dierbaren eenmaal zullen terugzien.

Aan dit verzoek wil ik zeer gaarne voldoen, want Alcar helpt André nog steeds met alles, wat de mensheid op de geestelijke weg van het Spiritualisme kan brengen, welke haar voeren zal naar „het Vaderhuis met de vele woningen".

Hij zal hem steeds blijven leiden en hem de strijd te strijden geven, welke hij nodig heeft, om een gewillig instrument voor hoge Intelligenties te kunnen zijn, want Alcar en de zijnen – allen Liefdegeesten – willen niets liever dan al het leed en al de smart op deze aarde veranderd te zien in groot geluk.

André voelt, welk een heilige taak hem op de schouders werd gelegd. Hij wil zich in volle liefde daaraan blijven wijden en hoopt steeds geestelijke steun te mogen ontvangen, om het contact met de hogere Geestenwereld waardig te zijn. Hij begrijpt, dat, wanneer zijn tijd van overgaan dáár is, bij zijn aankomst in de sferen blijken zal, of hij zijn gaven al of niet geheel ten bate der mensheid besteedde.

God schenke hem de kracht daartoe!

Liefde is leven.

Liefde is het aller, aller-heiligste.

Liefde is eeuwig geluk in het leven na de stoffelijke dood.

's-Gravenhage, December 1935.

J. R.

Godsverlangen

Eén en ondeelbaar, groot is God.
In Hem berust ons aller lot.
Hij is in Liefde om ons heen.
Wie Hem niet kent, is wél alleen.
Groot is het Licht, dat van Hem straalt
En op de mensen nederdaalt;
Op ieder, tot op 't kleinste wicht.
Houdt brandende dat heerlijk Licht.
En als 't tot vlam wordt in uw leven,
Dan is er bij het eind' geen beven.
Dan wordt uw geest, met groot verlangen,
Hiernamaals blij door God ontvangen.
Leeft allen, broeders, die dit leest,
Om één te worden met Gods Geest.

Dematerialisatie

In het eerste deel van dit werk heeft men kunnen lezen, hoe André's mediamieke gaven geleidelijk werden ontwikkeld door Alcar, zijn geestelijke Leider. Reeds lang had André ernaar verlangd, dat hij donkere seances zou mogen houden. Hij moest echter geduld hebben en eerst nog meer van de occulte wetenschappen afweten.

Hij wachtte dus rustig af, totdat de tijd gekomen zou zijn, waarop Alcar hem zou waarschuwen. En toen hij na enige tijd toestemming ontving, om een aanvang met de donker-zittingen te maken en door eigen kracht belangrijke verschijnselen zich te zien voordoen, was hij zielsblij.

Sinds geruime tijd wist hij, dat geesten door een megafoon – een soort van trompet – welke hun stemmen versterkt, kunnen spreken, wanneer een directe-stem-medium daarbij aanwezig is en dat dit grote gebeuren zelfs ook zonder dit instrument plaats kan hebben, wanneer de aanwezige mediamieke krachten daarvoor sterk genoeg zijn.

Alcar deelde hem mee, dat in hem krachten voor directe-stem, materialisatie en dematerialisatie aanwezig zijn. Deze moesten echter ontwikkeld worden, waarvoor lange tijd nodig zou zijn.

Welk een openbaring was dit voor hem! En hoe dankbaar was hij, dat het hem gegeven zou worden, ook op deze wijze – en door eigen krachten – de mensen te overtuigen van een voortleven aan gene zijde van het graf. Spoedig had hij met enige vrienden een kring gevormd en Alcar zei, dat allen geduldig moesten zijn en rustig, in algehele overgave, wachten op wat er gebeuren zou. Eerst na meerdere malen aangezeten te hebben, begonnen de eerste verschijnselen zich voor te doen. Deze bestonden uit kloptonen, welke soms op meubels en muren, maar meestal tegen de megafoon, welke in het midden van de kamer op een tafeltje stond, werden gehoord. Na de kloptonen werden apporten verkregen. Bloemen werden uit een vaas genomen en op de schoot van de aanzittenden neergelegd. En in een gesloten piano werden toetsen aangeslagen.

Zo deden verschillende verschijnselen zich voor; de ene avond meer dan de andere. André hoorde of zag daar echter niets van, want zodra er grammofoon-muziek gemaakt werd – wat noodzakelijk is voor het verkrijgen van directe-stemmen – viel hij onmiddellijk in trance, om eerst na afloop van de seance daaruit te ontwaken. Maar ook in dit opzicht was hij geduldig en hij gevoelde zich reeds gelukkig, wanneer men hem vertelde, dat men een prachtige avond gehad had.

Eindelijk echter kwam ook voor hem het ogenblik, waarop hij mocht

waarnemen, wat er gebeurde.

Op een avond, toen de „trompet" weer in de lucht zweefde, vroeg men aan Alcar of „hij" (tussen haakjes in eerste druk: zijn naam mocht niet uitgesproken worden terwijl hij in trance was) dit zou mogen zien. En Alcar liet hem, als antwoord op dit verzoek, uit de trance ontwaken.

Hij zag toen, hoog boven zich, in een hoek van de kamer de „trompet" zweven, welke van twee lichtgevende banden was voorzien.

Welk een gewaarwording was dat!

Plotseling maakte ze een flinke zwaai door de kamer, om in cirkelende beweging naast hem, op de grond, neer te dalen. Een koude rilling doorvoer hem.

Daarna zag hij haar weer omlaag gaan en viel toen weer in trance.

Deze belangrijke verschijnselen manifesteerden zich gewoonlijk gedurende de wekelijkse zittingen, totdat er op zekere avond iets anders, zeer bijzonders, plaatshad. Alcar had de aanwezigen door de megafoon toegesproken, wat meermalen – ook door andere Intelligenties – gebeurde en hun gevraagd, het licht aan of uit te willen draaien, wanneer hij hun dit zou zeggen en ook verder volgens zijn aanwijzingen te handelen. Degene, die het licht zou aandraaien, mocht daarmee echter niet dralen, omdat daar voor het medium gevaar aan verbonden zou zijn. Er moest dus direct gehandeld worden, wanneer Alcar zijn bevelen gaf.

Op een gegeven ogenblik moest het licht aangedraaid worden en toen zag men met de grootste verbazing, dat André door de spijlen van het tafeltje, waarop de megafoon stond, heen was geschoven, terwijl de afstand tussen zijn stoel en het tafeltje anderhalve meter bedroeg. Hij lag daar, zo bleek als een dode, op de grond. Hoé hij daar was gekomen, was voor iedereen een raadsel. Plotseling klonk Alcars tweede bevel: „Licht uit!" en een paar seconden daarna: „Licht aan!"

Hoe groot was de algemene verwondering, toen men zag, dat André weer rustig in zijn stoel lag te slapen, alsof er niets met hem gebeurd was. Hij was nog steeds in trance. Toen men hem na afloop van de seance vertelde, wat er met hem gebeurd was, probeerde hij onder het tafeltje door te kruipen, doch dit gelukte hem niet, daar de ruimte tussen de spijlen en de vloer veel te laag was. Hij vroeg toen aan Alcar, wat er met hem gebeurd was en kreeg ten antwoord, dat hij geleviteerd en gedeeltelijk gedematerialiseerd geworden was.

Niemand had dit proces zich zien voltrekken, hoewel hij lichtbanden om armen en benen gebonden had, welke echter – zoals Alcar zei – door dit snelle gebeuren niet konden worden waargenomen.

Buiten de seances om viel er onverwachts nog iets zeer wonderlijks met hem voor, zoals alle sterke bewijzen spontaan worden doorgegeven.

Laat op een avond stond hij met een vriend voor zijn huis nog wat te praten,

toen twee dames naar hem toe kwamen en vroegen, of hij hen wilde helpen de huisdeur te openen, welke door een fiets, die in de gang was omgevallen, de toegang tot de woning versperde. De deur kon slechts enige centimeters geopend worden en er was niemand thuis. Misschien zou hij met een lange stok of een bezemsteel de fiets kunnen optillen en verplaatsen.

André was dadelijk bereid de dames te helpen. Hij nam afscheid van zijn vriend en ging naar binnen, om de een of andere stok te halen. Spoedig kwam hij weer tevoorschijn, gewapend met een eind gaspijp en een bezem waarmee hij wilde proberen, door de kier van de deur de fiets overeind te zetten en begaf zich met de dames naar hun woning, waar hij onmiddellijk aan het werk toog. Maar hoe hij ook trachtte bezemsteel of gaspijp tussen de nauwe opening te wringen, het experiment wilde niet gelukken, daar beide voorwerpen te dik waren. De deur begon ten slotte onheilspellend te kraken, waardoor de dames bang werden, dat ze splijten zou. Door al het rumoer kwamen de buren kijken, wat er aan de hand was en toen vroeg André, of hij door hun huis de achterkant van de woning van de dames zou kunnen bereiken, wat niet mogelijk bleek te zijn. Toch moest men binnen zien te komen.

Plotseling – André wist zelf niet, waarom – schoof hij de linkerhand zo ver mogelijk tussen deur en deurpost, terwijl hij met de rechterhand de deurknop vasthield. Op hetzelfde ogenblik – het vasthouden van de deur was als het ware een contact – ging er een stroom door zijn lichaam heen, welke zo sterk was, dat hij er duizelig en moe van werd en dreigde neer te zullen vallen. Er kwam eenzelfde gevoel over hem, als wanneer hij uittrad of in trance werd gebracht.

Wat er verder met hem gebeurde, kon hij zich niet meer herinneren, toen hij als uit een diepe slaap ontwaakte. Hij wreef zich de ogen uit, om beter te kunnen zien, terwijl de ene geeuw op de andere volgde, keek om zich heen en bemerkte, dat hij naast de omgevallen fiets in de gang stond. Als wezenloos pakte hij het rijwiel op, zette het tegen de trap, deed de deur aan de binnenkant open, groette de dames en de omstanders werktuigelijk en vloog de straat op, hen allen dodelijk verschrikt achterlatende.

Toen hij weer buiten was, werd hij zich enigszins bewust van hetgeen er met hem gebeurd was. Plotseling – het was alsof iemand hem voortduwde – begon hij hard te lopen, terwijl hij hoorde zeggen: „Lopen, André, lopen; dat is nodig, mijn jongen". Onmiddellijk drong het tot hem door, dat het Alcar was, die hem gerust wilde stellen. „Lopen, jongen", klonk weer zijn stem. Het leek wel alsof hij aan een wedstrijd deelnam, zo rende hij de ene straat in en de andere weer uit. Hij voelde, dat, wanneer hij stil zou willen staan, hij dit niet zou kunnen, want hij werd voortgedreven tegen wil en dank.

Eindelijk, na enige straten in- en uitgerend te zijn, bevond hij zich weer voor zijn huis en werd daar tot stilstand gebracht. Vreemd was het allemaal!

Hij leek wel een uurwerk, dat door een onbekende kracht opgewonden en daarna weer stilgezet werd. Toch begreep hij, dat het dan de kracht en de wil van een van zijn geestelijke helpers moesten zijn, die in dit proces de leiding had, al zag hij niemand, noch Alcar, noch een andere geest. Alcar was het in geen geval, want diens beïnvloeding kon hij uit die van alle andere intelligenties herkennen en aanvoelen.

Na al het draven en rennen voelde hij zich echt hongerig worden en weer hoorde hij Alcars stem, die zei: „Eet, André, eet, totdat je voelt, genoeg te hebben".

Toen liep hij vlug naar de keuken, om enige boterhammen te smeren, want hij wilde moeder niet in haar slaap storen, daar het reeds over half twaalf geworden was. Hij verkeerde nu dus reeds ongeveer een half uur in een hem onbegrijpelijke toestand.

Aan niets anders meer denkende dan aan eten, constateerde hij weldra tot zijn schrik, dat hij aan zijn achtste sneetje brood begonnen was. Wat was er toch met hem gebeurd? Als alles maar goed afliep! Wat moest hij beginnen, wanneer hij ziek werd? Waarvoor was dit alles nodig? Waren het wel Alcar en de zijnen, die hem voor deze vreemde dingen gebruikten?

Hij begon angstig te worden.

Nogmaals hoorde hij Alcars stem: „André, ook daar niet over tobben. Je bent in mijn handen". Zijn gemoed schoot vol. Dit was zijn Alcar! Alcar, de liefdegeest, gaf antwoord op zijn onuitgesproken gedachten. Dit had hij reeds zo vaak mogen beleven. Alcar kende hem, wist alles van hem en kon hem op verschillende manieren bereiken. En het mooiste, waarin hij Alcars liefde het sterkst kon voelen, was wel het antwoord op zijn onuitgesproken gedachten. Telkens vond hij dit weer heerlijk, telkens was het een nieuwe verrassing voor hem.

Er werd gebeld. Misschien kwam men hem halen voor een zieke.

Tot zijn niet geringe verbazing stonden de beide dames voor hem, die hij geheel had vergeten, wat alweer een bewijs voor hem was, dat hij zich uitsluitend moest concentreren op datgene, wat hij op een bepaald ogenblik deed, dat hij nog steeds het werktuig van zijn geestelijke leiders was en zijn eigen aangelegenheden niet door gedachtenkracht kon vasthouden.

„Mijnheer", zo begon een van de dames, „wat heeft u ons laten schrikken en angstig gemaakt! Wat is er toch eigenlijk gebeurd? U komt maar niet zo van ons af. Wij willen weten, welk wonder er is geschied. Hebben wij met de duivel te doen?"

André moest lachen. Hij een duivel; dat moest er nog bij komen! „Lacht u er ook nog om?" vroeg de andere bezoekster. „Wij hebben het uitgeschreeuwd, zo erg, dat overal de ramen opengeschoven werden. Men dacht zeker, dat er iemand vermoord werd. Toe, vertel ons, wat dit alles betekent.

Wij zullen anders vannacht geen minuut rustig kunnen slapen. U verdwijnt opeens voor onze ogen, doet de deur aan de binnenkant open, kijkt ons niet aan en rent de straat op, alsof de duivel u op de hielen zat en alsof u bang voor ons geworden was."

„Wees kalm, dames", antwoordde André, „dan zal ik trachten u duidelijk te maken, dat er zo-even een dematerialisatie moet hebben plaatsgehad, d.w.z. een occult verschijnsel, dat, mijns inziens, alleen met de hulp van een medium, door tussenkomst van geesten, kan geschieden, die dan – ik weet nog niet, hoe – het lichaam van het medium als het ware ontbinden, om het later weer op te bouwen.

Hier was ik het medium en geenszins een duivel, zoals u vreesde. Wat er voorviel was voor mijzelf ook een onverwachte verrassing, daar dergelijke verschijnselen nu juist niet dagelijks voorkomen.

God schonk mij mediamieke krachten, welke mij heilig zijn en ik voel me als een werktuig in Zijn hand; in de eerste plaats, waar het de gave van de gezondmaking door magnetische kracht betreft." Zich vervolgens tot een van de dames wendende, ging hij voort: „U heeft pijn in de rug, mevrouw, waar u reeds lang last van heeft en ik zie een heer naast u, die zegt, uw vader te zijn." Hij beschreef de intelligentie, die, volgens hem, een grote gelijkenis met haar vertoonde, noemde de ziekte, waaraan hij was overgegaan, maar voelde meteen, dat dit haar angstig maakte.

Zij keek hem aan, alsof hij zelf een geestverschijning was en zei: „Dat ik pijn in de rug heb, is waar, mijnheer, maar dat mijn overleden vader hier naast me zou staan, daar geloof ik niets van. U is een vreemd mens, want alles, wat u ons vertelt, wordt hoe langer hoe onbegrijpelijker." Het schreien stond haar nader dan het lachen.

Nadat de dames vertrokken waren, hoorde André Alcar zeggen, dat hij met spoed naar bed moest gaan en hij begreep, dat dit zeer nodig was, want het was hem, alsof zijn hoofd uiteen zou springen.

En toen hij in bed lag, voelde hij wel een half uur lang een prikkelende stroom door zijn lichaam gaan. Daarna kreeg hij het erg warm en begon verschrikkelijk te transpireren, terwijl zijn hart hevig klopte. Maar in een kwartier was hij weer kurkdroog, wat hij een vreemd, onnatuurlijk verschijnsel vond, daar dit, in geval van ziekte, toch niet het geval zou zijn geweest. Hij begreep er niets van. Toen werd hij koud en rillerig, maar ten slotte kwam er een weldadig gevoel van zachte, heerlijke warmte over hem. Dit proces duurde twee uur. Toen zei zijn leider: „Ga nu rustig slapen, mijn jongen, want je bent erg moe. Maar die moeheid zal na goede nachtrust verdwenen zijn. Morgen zal ik je op de hoogte brengen van alles, wat er met je gebeurd is en je de uitleg geven van deze geslaagde dematerialisatie."

André voelde zich al dieper en dieper wegzinken, maar voordat hij insliep,

voelde hij, dat er een hand zacht op zijn hoofd werd gelegd, de hand van zijn Alcar, wiens magnetische stroom zo heerlijk op hem inwerkte, dat hij de volgende morgen weer fris en opgewekt ontwaakte.

Zijn eerste gedachten waren toen voor de beide dames en hij herinnerde zich dadelijk, wat hem 's avonds overkomen was en vertelde natuurlijk alles aan zijn ouders. Deze hadden reeds veel wonderbaarlijks met hun jongen beleefd, maar van zó iets hadden ze nog nooit gehoord.

In de loop van de morgen kwamen de dames terug; zij waren wat kalmer geworden en wilden nog wat meer over „het wonder" horen. André voelde wel, dat zij eerder een goochelaar dan een medium in hem zagen, maar vertelde toch nogmaals, dat zulk een supernormaal verschijnsel slechts door geestelijke hulp kan worden volbracht en raadde hen aan – wanneer zij belang in deze dingen stelden – veel over spiritisme en occultisme te gaan lezen. Zij zouden dan alles beter kunnen begrijpen. Toen voelde hij, dat hij er niet dieper op in moest gaan, omdat men hem toch niet begrijpen en geloven zou, daar het spiritisme en het leven na de dood nog raadsels voor zijn bezoeksters waren en zij van geesten absoluut niets wilden weten. Deze gedachten nam hij van hen over en Alcar liet hem aanvoelen, dat hij hen zou peilen. Maar in deze arme mensenkinderen lag niet de geringste diepte. Zij sliepen hun diepe slaap en het kon lang duren, voordat zij geestelijk zouden ontwaken en belangstellen in hetgeen er na hun aards bestaan met hen zou gebeuren. Voor de dood waren ze bang en ze zouden dus niet kunnen aannemen, dat „de doden" leven. Maar angst voor de dood is angst voor het leven, want: „dood is dood" is een grote onwaarheid. De zogenaamde doden leven en zij zullen voortleven tot in alle, alle Eeuwigheid.

Wat zijn hij en allen, die deze overtuiging bezitten, dan toch rijk. Hoe gelukkig is hij, dat hij, als werktuig in Gods hand, de „doden" mag helpen de mensen op aarde psychisch en fysisch te steunen. „Doden" helpen en genezen stofmensen. „Doden" brachten hem door de massieve, houten deur. Dit laatste kunnen zij alleen; mensen van vlees en bloed is zoiets niet mogelijk, al zijn zij voor de wereld dan ook nog zo geleerd. „Doden" schilderen door hem, spreken met hem en laten hem wonderen verrichten.

Arme, arme mensenkinderen! Wanneer zult gij ontwaken? Gij, die zulk een wonder hebt meegemaakt, denkt erover na. Het was een les voor u, welke God u gaf, om te kunnen ontwaken. Gij behoeft nu geen ongelovige Thomassen meer te blijven, want gij hebt uw bewijs ontvangen. „Ontwaak, gij, die slaapt en sta op uit de dood", roept ons aller meester u toe, want door geestelijk te slapen gaan op aarde zo onnoemelijk veel mensenlevens verloren, worden voor niets geleefd. Ontwaak dus en denk aan uw eeuwig geluk, uw eeuwig heil. De stoffelijke dood is de overgang naar de geestelijke wereld, het geboren worden in de sferen van het Hiernamaals. Open uw ogen en zie. Uw

tijd is kostbaar, want spoedig komt uw einde voor deze aarde en dan staart ge blind, geestelijk blind in de Eeuwigheid, in het eeuwige leven.

Toen hij 's middags rustig zat na te denken, werd hij weer verblijd door Alcars liefdevolle stem.

„Luister, mijn jongen", zei hij, „onze donkerzittingen hadden tot doel dematerialisatie tot stand te brengen en zijn als vóóronderzoek te beschouwen. Enige van mijn vrienden, onder wie de intelligentie, die zich „Fysica" noemt, waren erbij betrokken. De geest „Fysica", die op aarde in de wis- en natuurkunde studeerde en – cum laude – tot doctor in de scheikunde promoveerde, zet in de sferen zijn onderzoekingen voort. Hij is sinds ruim 30 jaar een van ons en had de leiding van het fenomeen, dat gisterenavond plaatshad en alle aandacht verdient, op zich genomen, daar hij zich met de kosmos in verbinding kan stellen, waaraan hij de krachten heeft onttrokken, welke voor dit gebeuren nodig waren.

Ik zal je nu het voornaamste uitleggen van hetgeen er met je lichaam gebeurde. Toen je de deur niet verder dan een kier open kon krijgen, brachten wij je in een toestand van halftrance. Dat was het ogenblik, waarop je onbewust je linkerhand door de deur stak en met de rechter de deurknop vasthield. Dit vormde ons contact, waardoor de verbinding tot stand werd gebracht.

Bij donkerzittingen zouden wij alles anders uitgevoerd hebben. Deze mogen alleen maar plaatshebben bij zacht, donkerrood licht, daar het ectoplasma, dat ons met het medium moet verbinden, zich anders zou oplossen. Nu moesten wij rekening houden met verschillende tegenwerkende krachten. „Fysica" had echter van tevoren zijn berekeningen gemaakt, opdat er zich geen blijvende storingen in je lichaam zouden kunnen voordoen.

Nadat de dematerialisatie had plaatsgehad, constateerden wij, dat je bloedsomloop onregelmatig was en lieten je, om die weer te regelen – door onze sterke wil en ons concentratievermogen – enige straten heen en weer lopen. Gedurende onze reizen naar het Zomerland en andere sferen heb je ondervonden, hoe sterk deze krachten zijn, want je kon toen ook slechts dat doen, wat wij van je verlangden. Na al dat rennen en draven voelde je een abnormale honger in je opkomen. Dit was een bewijs, dat wij boven het normale verbruik van je krachten waren gegaan. Je was uitgeput, wat echter niet je algehele krachten, doch alleen je werkend bewustzijn gold.

Onbewust draagt de mens een grote kracht in zich, welke alleen in abnormale toestanden naar boven komt. Stel je bijvoorbeeld iemand voor, die op een druk-bereden weg een auto bestuurt. Plotseling komt er een andere auto op hem af, maar, naar links of rechts manoeuvrerende, gelukt het hem, een botsing te voorkomen. Na deze krachtsinspanning voelt hij zich echter dood-

moe, want in dit korte ogenblik verbruikte hij meer aan kracht en energie, dan hij anders de gehele dag verbruikt zou hebben.

Voelt mijn zoon, wat ik bedoel? Is het hem duidelijk, dat hij zijn energie putte uit zijn voorraad-reservoir dat wij zijn onbewust vermogen noemen?

Wij verbruikten dus meer kracht dan je normale toestand beheerst, waarop je stoflichaam sterk reageerde. Vandaar die grote vermoeidheid. Maar, door flink te eten en de nodige rust te nemen, werd de verbruikte kracht spoedig herwonnen. Toen kwam het ogenblik, waarop wij – terwijl je te bed lag – met kosmische stralen je zenuwgestel tot rust konden brengen, wat zeer nodig was, daar elke storing nadelige gevolgen voor je lichaam zou hebben gehad, vooral voor je hart, dat, zoals je gevoeld hebt, hevig klopte. Ook de bloeddruk moest door de behandeling weer normaal worden, daar hij het ene ogenblik te hoog en dan weer te laag was. Zoals je je herinneren zult, kreeg je het eerst verschrikkelijk warm en daarna koud, om tenslotte in een normale toestand terug te keren. Het zo plotselinge opdrogen, na het sterke transpireren, was het gevolg van de behandeling met kosmische stralen, waarmee wij je lichaam hebben gevoed.

Op uw aarde heeft men tot nu toe nog geen gebruik van deze zo nuttige krachten gebruik weten te maken. De tijd zal evenwel komen, dat de wetenschap zich tot de natuur zal wenden, om aan haar al deze genezende krachten te onttrekken. Er zijn nog zo vele krachten in de kosmos verborgen, welke, zoals ik je reeds eerder vertelde, de mens gegeven zullen worden, wanneer de wetenschap zich eenmaal tot het eeuwige rijk der geesten zal willen wenden. Het kosmisch bewustzijn moet ontwaken, maar om het kosmische reservoir te kunnen openen, moet men eerst kunnen aanvoelen en begrijpen. Dan pas zal men in staat zijn, het zieke lichaam door kosmische stralen – deze gezegende krachten – te voeden. Dan eerst, wanneer de aardse geleerden zich deemoedig buigen, zullen Intelligenties uit de hogere gebieden hen inspireren en de verbinding tot stand brengen. Dan eerst zullen kanker en tuberculose ophouden te bestaan, want alleen de natuur kan hen helpen deze gevreesde ziekten te onderdrukken.

De dematerialisatie is naar wens geslaagd, omdat wij het zwaarte-proces hebben opgeheven door het terugbrengen van deze kracht. Je lichaam werd opgelost, om in een flits weer opgebouwd te worden. Dit oplossen van je stoflichaam en het weer opbouwen daarvan is reeds een gehele wetenschap op zich zelf. Zo zijn er verschillende fasen in dit gebeuren, waarvoor men kosmisch ontwikkeld moet zijn, om het in al zijn bestaansvormen te kunnen aanvoelen. Eerst wanneer je een van ons zult zijn, zal dit je duidelijk worden en je gevoel op alles moeten afgestemd en ontwikkeld worden. In de sferen wordt alle theorie: leven.

„Fysica", die op aarde een geleerde was en een stil en ijverig werker, moest na zijn overgang erkennen, dat zijn kennis nog maar van weinig betekenis was, zoals alle aardse wetenschap dit in de geest is. Aardse geleerdheid is eerst dán wijsheid, wanneer zij in de geest ontwikkeld is.

„Fysica" zet aan onze zijde zijn studies voort, in de geest, zowel als in de stof. Onze geleerden komen naar de aarde, om haar bewoners met de geestelijke wetten in verbinding te brengen en wanneer deze geestelijk zouden kunnen zien, dan zouden zij erover versteld staan, dat de geest – de mens der sferen – zijn onderzoekingen in de stof voortzet, om hen te brengen op een hogere weg, de weg naar de volmaking, de weg naar God. Daarom moet de mens leren aanvoelen en begrijpen, wat het leven van de geest is; de geest zal hem dan doen leven, zoals aller leven geleefd moet worden, omdat alle leven uit God is. Het leven is die wetenschap, welke onuitputtelijk is en dit immer zal blijven.

Weet, mijn jongen, dat alle wetenschap leven is en in al haar vormen Liefde betekent. En alle leven zal in harmonie moeten worden beleefd, want in de geest zijn kosmische disharmonieën onmogelijk, daar God Liefde is en Zijn Schepping volmaakt.

Nadat wij je lichaam met kosmische stralen gevoed hadden, voelde je, dat mijn handen je magnetiseerden. Mijn levensfluïde was nodig, om je een rustige slaap te bezorgen.

Je begrijpt zeker wel, dat – tijdens de dematerialisatie – je geest het lichaam heeft verlaten, waaraan hij, zoals je reeds vroeger hebt mogen zien, met het zilveren of fluïdekoord verbonden bleef. Gedurende je eerste uittredingen was dit ook het geval, zoals je weet."

André was zijn leider weer innig dankbaar voor alles, wat hij voor hem gedaan had, maar betreurde het tevens ten zeerste, dat deze belangrijke gebeurtenis voor niets had plaatsgehad. Wat hadden Alcar, „Fysica" en nog meer geesten niet moeten doen, om dit fenomeen te doen slagen! Wat was er veel energie verbruikt moeten worden!

„Niet tobben, mijn jongen", hoorde hij zijn geliefde geestelijke vriend zeggen, „dat is niet goed. Het was echter niet onze wens, fysische manifestaties te doen plaatsvinden; maar het verlangen, veel te zijn, speelde jou parten. Daarom hebben wij je willen aantonen, wat fysisch mediumschap betekent. Kan dit de mens geluk brengen? Is fysische kracht eeuwig bezit? Kan de mens mooi zijn en stralen door deze kracht? Is hij daardoor met God verbonden? Betekent zij leven? Kan men door haar de mensheid van de ondergang redden? Neen immers, duizendmaal neen. Psychische krachten zijn het, die eeuwig bezit zijn en eeuwig geluk betekenen, terwijl de fysische slechts een tijdelijk bestaan hebben. Dit alles zal je weldra duidelijk worden en je doen

begrijpen, dat het gebeuren van gisterenavond niet voor niets heeft plaatsgehad. Je weet, dat er fysische en psychische krachten in je sluimeren. Welke zijn nu de essentiële, die het eerst ontwikkeld dienen te worden? Welke de grootste, de heiligste gaven Gods, die je kunt ontvangen? Met welke kunnen wij de mensheid het beste helpen? Welke worden – in een hogere bestaansvorm – je eeuwig bezit? Fysische krachten zijn ook een gave Gods; zeer zeker, maar deze moeten dienen om degenen te overtuigen, die door de psychische nog niet te overtuigen zijn, om deze wakker te schudden. En wanneer zij dan wakker geschud zijn, komen wij, om hen geestelijk te steunen, hun gevoel te ontwikkelen en hen te leren, hoe zij liefde moeten geven.

Wees ervan overtuigd, dat wij weten, waarom en waarvoor wij tot je komen. Ik stond je toe, donkerzittingen te houden. Nogmaals: niet voor ons, doch voor jezelf. Om je macht te vergroten? Neen, om voorgoed je verlangen in de kiem te smoren. Gij, mijn jongen, hebt een andere, een mooiere taak. Wij hebben andere bedoelingen met je dan je een speelbal te laten zijn voor hen, die daar behoefte aan hebben. Het is een heel, heel heilige taak, die op je schouders is gelegd. Daarom moet je deemoedig zijn en stil en de Heilige Geest in je laten werken. Jouw taak is die van de geest. Daarom willen wij je duidelijk maken, wat het schoonste en het heiligste is in je gaven. Voorwaar, fysisch mediumschap kan op aarde niet gemist worden, doch er zijn reeds genoeg mediums te vinden, die deze kracht bezitten. Duizenden zijn er; in elke stad, in elk dorp zijn zij te vinden. Wanneer wij dat willen, kunnen wij hen op verschillende wijzen ontwikkelen. Maar zouden wij daardoor verder komen? Sensatie is er reeds genoeg op de aarde. Dacht ge, dat dit ons zou steunen? De eerste kloptonen, deze eenvoudige verschijnselen, waren nog te diep, om door de wetenschap begrepen te worden. Toch zullen deze kloptonen steeds het grootste gebeuren in de geschiedenis van de mensheid blijven. Deze eenvoudige kloptonen waren – als directe-stemmen – duidelijk hoorbaar voor eenieder, die wilde luisteren. En duizenden luisterden en werden overtuigd van een voortleven na de stoffelijke dood.

Maar hoe groter de bewijzen worden, welke de mensheid van onze zijde ontvangt, des te minder gelooft men, omdat deze fysische verschijnselen niet menselijk meer zijn en daardoor onbegrijpelijk. Zodoende wordt op de aarde alles sensatie, daar alles aards is.

Fysische mediums zijn er dus genoeg te vinden, doch psychische slechts een op duizenden. Vanaf onze zijde zoeken wij steeds naar zulke instrumenten, die bereid zijn ons te dienen, om de mensheid geestelijk te helpen, want alleen dan zullen de aarde en haar bewoners gelukkig kunnen worden, wanneer de laatsten geestelijk stijgen, wat alleen door psychische kracht mogelijk is. Daarom willen wij jouw gaven ontwikkelen voor alles, wat geestelijk is, je liefde doen groeien, je gevoel verbinden met alles, wat leeft. Door het experi-

ment van gisterenavond is je duidelijk geworden, dat wij de mensen niet kunnen helpen, wanneer zij niet geholpen willen worden en dat zij – ondanks de grootste wonderen – toch ongelovige Thomassen blijven.

Ik heb je willen behoeden voor dit mediumschap, dat, hoe mooi en nuttig ook, toch niet het eeuwige licht betekent. Jouw weg is een geheel andere. Je zult met mij de sferen bezoeken en daar aanschouwen, wat alleen geestelijk te aanschouwen is. Ik zal je ontwikkelen naar de geest, wat straks – hierboven – je geluk, je liefde en je eeuwig licht zal zijn, wanneer je God vraagt om wijsheid, kracht en liefde."

Volgens Alcars wens zond André enige vooraanstaande spiritisten naar de beide dames, om van hen te vernemen, welk wonder er was geschied, opdat dit in een of ander tijdschrift vermeld zou kunnen worden. Misschien zou dit dan anderen wakker kunnen schudden. Maar de dames waren zelf weer in slaap gevallen. Zij hadden namelijk met de dominee gesproken en deze had gezegd, dat zij zich niet met zulke duivelskunsten mochten inlaten. Het was allemaal satanswerk. Toen vroeg André aan Alcar, wat hij verder doen moest. En deze antwoordde: „Niets, niets, niets, mijn jongen. Je ziet, dat mensen niet te overtuigen zijn, wanneer het hun tijd nog niet is.

Er zijn aan onze zijde duizenden dominees, die zeer gaarne bekend zouden willen maken, dat daar alles leven is, wat zij vroeger niet hebben begrepen en dat het Spiritualisme niet uit de duivel is, doch uit God.

Ons werk zal dus zijn: mensenkinderen te helpen, die geholpen willen worden. Deze zullen dan voedsel ontvangen voor hun ziel, hun eeuwig lichaam."

Later kwam André in contact met de echtgenote van de geest „Fysica", die nog op aarde leeft en hij is gelukkig, dat hij haar mocht bewijzen, dat zij steeds in verbinding is met haar man, die haar in de sferen zal opwachten, wanneer haar aardse leven ten einde zal zijn.

Hoe Alcar over een jong leven waakte

Op een morgen werd André reeds vroeg door Alcar gewekt, om hem mee te delen, dat hij Doortje, het anderhalfjarige dochtertje van zijn vriend Jacques, om twaalf uur moest gaan behandelen.

„Hoe vreemd", dacht hij. „Wat zou het kind mankeren? Gisterenavond zat zij nog vrolijk in haar stoeltje te spelen." Hij begreep er niets van, maar zorgde er natuurlijk voor, op de aangegeven tijd bij zijn vrienden te zijn.

Nel, Jacques' vrouw, deed open en zei, dat haar man nog niet thuis was, maar wel spoedig komen zou.

„Ik kom Doortje helpen", antwoordde André.

„Doortje?" vroeg Nel verwonderd. „Scheelt haar dan iets?"

„Dat weet ik nog niet, Nel. Maar mijn leider heeft me vanmorgen bevolen, haar te gaan helpen."

„Zo", zei Nel. „Ja, ze ziet wel wat bleek de laatste tijd en soms kan ze zo wegtrekken. Kinderen hebben het te pakken, voordat men het weet."

Onder het spreken had Nel Doortje uit haar stoeltje genomen, om haar aan André over te geven. De kleine wilde daar echter niets van weten en trachtte hem met haar handjes van zich af te duwen, alsof ze reeds voelde, wat er zou gebeuren. Hij had echter op haar tegenstand gerekend en wat snoepgoed meegebracht, waardoor hij het kleine ding tot gewillige overgave zou kunnen beïnvloeden. Nel zette haar, met haar lekkers, weer in haar stoeltje en toen André van dit gunstige ogenblik gebruik wilde maken, om haar te magnetiseren, hoorde hij Alcar zeggen, dat hij voornamelijk de rechterkant van haar hoofdje moest behandelen. Zijn leider zou hem daarbij helpen.

Een plotselinge angst overviel hem. Had hij goed gehoord? Alcar zou hem helpen? Dit gebeurde alleen bij ernstige gevallen. Was Doortjes toestand dan zo ernstig? Wat scheelde haar dan toch? Dit wist hij nog steeds niet.

Hij legde beide handen op haar hoofdje, ofschoon zij op allerlei manieren trachtte, dit te verhinderen.

Toen die angst in hem opkwam, had hij zich voorgenomen, zich – als nog nooit te voren – te concentreren, want hij voelde bij intuïtie, dat Doortjes ziekte van ernstiger aard was, dan hij vermoeden kon.

Onder het magnetiseren geraakte hij in trance, doch in die toestand kon hij niets anders waarnemen dan een donkergrijs waas aan de rechterkant van het hoofdje. Van Alcar vernam hij, dat hij goed gezien had en dat hij het kind na een kwartier nogmaals behandelen moest. Toen begreep hij, dat zij zeer ernstig ziek moest zijn.

„Is dit zo, Alcar?" vroeg hij angstig in gedachten, opdat Nel het niet zou

horen.

„Ja, mijn jongen, maar alles wordt goed. Je moet de kleine nog een keer helpen."

Nel vroeg, wat hij ervan dacht, maar André, die dit zelf nog niet wist, antwoordde, dat hij een kou bij haar ontdekt had. Daarom wilde hij haar nog eens behandelen.

Nel was door dit antwoord tevredengesteld, want zij wist niet, dat tweemaal achter elkaar magnetiseren op een ernstig geval duidt.

Wat betekende dit alles? Was dit grijze waas de ziekte? Waarom twee behandelingen zo kort na elkaar?

Gelukkig liet Alcar hem in zijn onrust niet lang wachten. „Helpen, jongen", werd hem toegefluisterd, „later zal alles je duidelijk worden."

Hij behandelde de kleine meid de tweede maal nog intenser dan de eerste en bad God tevens innig, dat aan Alcar de kracht geschonken zou mogen worden, om dit jonge leven te redden. Gedurende de gehele behandeling bad hij daarvoor en ook probeerde hij, de ziekte in eigen lichaam over te nemen, wat hem steeds gelukte. Langzaam zoog hij dan alle pijnlijke plaatsen in zich op en wanneer dit gebeurd was, kon hij helderziend de diagnose vaststellen.

Het enige, wat hij nu constateerde, was een gevoel van stijfheid in de rechterkant van zijn hoofd en van rillerigheid in zijn rug.

Na de behandeling ging hij huiswaarts en ontmoette onderweg Jacques, die hij op de hoogte bracht van alles, wat er gedurende zijn afwezigheid was voorgevallen. Jacques was daarover zeer verbaasd, want ook hij had, voordat hij naar zijn werk ging, niets abnormaals bij zijn dochtertje waargenomen.

„Misschien heeft Alcar gisterenavond, toen wij bij je waren, iets ontdekt. In ieder geval zal de behandeling haar geen kwaad doen." Daarvan was zijn vriend volkomen overtuigd, daar hij, na indertijd door zijn huisarts ongeneeslijk ziek te zijn verklaard, door de hulp van Alcar en André in korte tijd geheel mocht genezen. Hij was Alcar dus innig dankbaar voor zijn ingrijpen en zeer ontroerd door dit bewijs van liefde voor hem en de zijnen.

's Middags ontving André van zijn leider de mededeling, dat Jacques hem ongeveer om negen uur zou komen halen en precies om negen uur belde zijn vriend aan.

„Ga gauw met me mee, André", zei hij. „Doortje ziet er vreselijk uit. Aan de rechterkant van haar hoofdje zit een dik gezwel, haar ene oogje is helemaal dicht en van het midden van haar hoofdje loopt een blauwe streep naar het gezwel. Wat zou dat kunnen wezen, André?"

Als in een flits kwamen deze woorden tot hem: „Zeg hem, dat het een gevatte kou is, die nu los is gekomen." Hij gaf deze boodschap aan zijn vriend door, die daardoor enigszins werd gerustgesteld.

Onderweg kreeg hij opnieuw contact met Alcar, die hem zei: „Geen angst,

André, alle gevaar is voorbij. Wij hebben Doortje uit de greep van een gevaarlijke kinderziekte mogen redden. Zolang ik je echter geen verlof daartoe geef, mag je aan de ouders niets daarvan vertellen, want zij mogen de waarheid nog niet weten. Stel hen maar gerust."

Spoedig waren zij bij de kleine zieke. Ze zag er werkelijk verschrikkelijk uit. Geen wonder, dat zijn vrienden zich dodelijk ongerust maakten. André stelde hen echter gerust en zei, dat ze blij moesten zijn, dat de kou los was gekomen.

Doortje zat op haar moeders schoot stil rond te kijken en hij probeerde voorzichtig, haar hoofdje in zijn handen te nemen. Maar er was nu helemaal niets met haar te beginnen. Daarom gaf hij de poging maar op en wachtte Alcars bevelen af.

Het gezichtje was verschrikkelijk opgezwollen en de blauwe streep zag er onrustbarend uit.

Daar hoorde hij – godzijdank – de bekende, zo liefdevolle stem fluisteren: „Help haar ook nu tweemaal, al schreeuwt ze nog zo hard."

In deze woorden lag een vreselijke waarheid verborgen. Toch beheerste hij zich, om het kindje met de hulp van Jacques en Nel rustig te kunnen magnetiseren.

Na de tweede behandeling moest hij zich concentreren. Hij stelde zich dus open en Alcar gaf door inspiratie zijn gegevens door. Doortje werd in de watten gelegd en naar haar bedje gebracht, waarna André met zijn vrienden afsprak, dat zij hem moesten roepen wanneer ze hem nodig mochten hebben.

„Is er dan gevaar bij?" vroeg Nel.

„Neen", antwoordde André, „gevaar is er gelukkig niet. Laten we maar blij zijn, dat die kou losgekomen is."

Thuisgekomen dacht hij lang over het geval na. Na twee behandelingen scheen er een grote verbetering in de toestand te zijn gekomen. Maar waarom, wanneer alle gevaar toch voorbij was, had hij Jacques en Nel de waarheid niet mogen vertellen? Nog steeds wist hij niet, wat de kleine eigenlijk mankeerde. Alcar had hem alleen maar verteld, dat er levensgevaar bestaan had, maar dat zij Doortje hadden mogen redden. Hij voelde zich innerlijk niet rustig; de gang van zaken beviel hem maar half. Eindelijk sliep hij in, om 's morgens met hetzelfde, ontevreden gevoel te ontwaken.

Zijn eerste gedachten waren toen voor het zo zieke kind. De nacht was voorbijgegaan en niemand had hem geroepen. Vreemd was dat. Het werd hem angstig te moede. Had hij ditmaal niet goed geluisterd en daardoor verkeerd gehandeld? Dat was toch niet mogelijk? Anders twijfelde hij nooit aan Alcars woorden. Waarom dan nu wel? Had hij wel mogen gaan slapen? Wat kon er 's nachts al niet gebeurd zijn! Hoe zou hij alles kunnen verantwoorden! Had hij wel genoeg zorg aan de grootste schat van zijn vrienden

besteed? Zij zouden ook wel geslapen hebben, omdat zij niets van het gevaar af wisten. Hoe had hij zich zo kunnen vergeten en hun kind uit dokters handen kunnen houden! Onverantwoordelijk was het en er moest heel wat aan hem veranderen, wilde hij een liefdevol instrument voor hogere Intelligenties worden. Wat moest hij nu doen? Naar Jacques en Nel gaan? Maar het was nog zo vroeg. Zouden zij dan niet begrijpen, dat hun lieveling heel ernstig ziek was? Neen, dat mocht niet. Een groot verdriet kwam over hem. O, hoe kon hij alles weer goedmaken? Hij smeekte God om vergiffenis en bad: „Vader, ik wil u zo gaarne als zuiver instrument dienen. Laat dit dus een les voor mij zijn, Vader, een levensles." Zijn vrienden zag hij reeds door verdriet gebroken. Door zijn schuld hadden zij het liefste, wat zij op aarde bezaten, verloren. Geknakt waren zij voor hun gehele leven. En wie had het grootste verdriet? Alcar natuurlijk. Door onvergeeflijke onachtzaamheid had hij hem geheel uitgeschakeld. Wie zou nu nog in zijn Alcar geloven, wanneer diens instrument niet meer deugde? O, wat was hij angstig. En waar was zijn leider nu? Voelde hij zijn leed niet? Anders troostte hij hem altijd, wanneer hij verdriet en zorgen had. Waarom dan nu niet?

Zijn hoofd barstte haast en hij was suf van het denken. Als hij Alcar maar niet verloren, zijn werk vernietigd kon hebben.

Zag hij maar iets! Misschien had hij zijn gaven reeds verspeeld. Wat zou hij dan arm zijn. Armer nog dan de armste mens, die geen eten meer heeft; want wat betekent gebrek aan geld en goed in vergelijking met geestelijke armoede? Alcar had hem zo vaak voorgehouden, dat aardse rijkdom geen geestelijk, geen eeuwig bezit betekent. Wat is aards goud in vergelijking met geestelijk bezit? Wat betekent al het aardse in vergelijking met zijn gaven? Niets immers. Liever zou hij zich dood laten hongeren, dan dat hij zijn gaven – zijn geestelijk goud, zijn eeuwig kristal, waarin de sferen in al hun glans, in al hun schoonheid flikkeren – zou moeten missen. En nu had hij Alcars werk, zijn taak, om de aardbewoners te genezen en van een eeuwig voortleven – in hogere bestaansvorm – te overtuigen, misschien vernietigd.

Hij had deze nacht bij Doortje moeten blijven en angstvallig over dit jonge leven moeten waken. En nu had hij stuk voor stuk de liefdebanden, welke hem met Alcar verbonden, uiteengerafeld en zodoende zijn vertrouwen verspeeld.

God had hem de genade geschonken, voor het Spiritualisme te mogen werken en – door zijn gaven – lijdende medemensen te mogen helpen en troosten. Degenen, die geliefden hadden moeten afstaan, mocht hij steunen door hen erop te wijzen, dat „dood" leven betekent. Zieken mocht hij genezen, de sferen als aardmens bezoeken. En was hij wel overtuigd van het grootse van dit alles? Was het hem wel heilig genoeg? Begreep hij wel goed, dat hij Alcar, die reeds eeuwen geleden de aarde verlaten had en zo oneindig

veel meer wist dan hij, nooit genoeg liefde kon geven?

God had al dit heilige in zijn handen gelegd en wanneer hij de onnoemelijke waarde van dit Godsgeschenk niet voldoende aanvoelde, zou hij later zeer ongelukkig zijn. Duizenden Intelligenties, die hun dierbaren op aarde hebben achtergelaten en hen beschermen, terwijl zij achter de sluier voortleven, zien nu op hem neer. Is hij er zich wel volkomen van bewust, dat hij reeds in het nu zijn eeuwigheidsleven moet leven? Dat hij afstand moet doen van alles, wat de aarde toebehoort?

Wanneer hij zijn plicht had gedaan, zouden zijn vrienden nog meer van hem zijn gaan houden dan zij nu reeds deden. De wetenschap zou hij er nog meer van hebben kunnen overtuigen, dat hoogstaande, liefdevolle mediums in staat zijn, haar, door helderziendheid, magnetische kracht en andere gaven, ter zijde te staan.

Wat had hij reeds veel nuttig werk mogen verrichten. Doktoren had hij kunnen helpen en in enkele minuten diagnosen vastgesteld, waartoe zij zelf – zonder de hulp van geestelijke collega's – niet in staat zouden zijn geweest, want met Alcars hulp kon hij in het menselijke lichaam zien.

Alles zou anders geweest zijn, wanneer hij goed geluisterd had.

De mensen geven zich niet spoedig aan de magnetiseur over. Zouden moeders hun kinderen nu nog aan hem willen toevertrouwen? Zouden zij ze voortaan niet duizendmaal liever onder dokters handen zien overgaan, dan lijdelijk toe te zien, dat hij hun alle medische hulp onthield? Was het voor hen niet veel beter, te weten, dat zij al het mogelijke gedaan hadden, dan hem hun misplaatst vertrouwen te schenken? Hij besefte ten volle, hoe groot zijn verzuim was. Dit was niet meer goed te praten.

Daar hingen zijn mediamiek ontvangen stukken, welke Alcar, door hem als instrument te gebruiken, geschilderd had. Durfde hij daar nog naar te kijken, terwijl hij hem met ondank beloonde?

In de geest worden geen halve dingen gedaan. Of alles, óf niets; dit had hij in de loop der jaren wel geleerd. Hij zou óf een goed-ontwikkeld medium moeten willen zijn, óf hij zou zijn mediumschap verliezen, daar dit een gave Gods is en de Allerhoogste niet met zich laat spotten.

Wat was het stil om hem heen geworden! Het geleek wel dezelfde stilte, dezelfde rust, welke in het Zomerland heerste, toen hij daar indertijd met zijn geestelijke leider was binnengetreden.

Nog stiller werd het, zó stil, dat hij het leven kon horen ademen. Dit deed hem goed. Het maakte hem kalmer en zijn zenuwen ontspanden zich. Zijn angstgevoel zakte weg en zijn hoofd werd minder zwaar. Een behaaglijk gevoel doorstroomde hem. Hoe was dit mogelijk! Boven zijn hoofd meende hij enig geluid te vernemen. Het was, alsof er fluisterend werd gesproken. Melodieus klonk het hem in de oren. Het geleek wel muziek, die, door de wind

voortgedreven, tot hem kwam; hemelse muziek, die hem gelukkig stemde. In de angsttoestand van voorheen kon hij zich niet meer terugdenken. Waar was dit ellendige gevoel gebleven? Nog intenser voelde hij het geluk in zich komen. Wat gebeurde er met hem? De muren van zijn kamer verdwenen voor zijn ogen, om plaats te maken voor een zonnig, uitgestrekt berglandschap. Hij zag bomen met donkere en lichtgekleurde bladerkronen. Een grote vijver bevond zich vlak voor hem, waarin vele vogels, zoals hij ze nog nimmer gezien had, rondspartelden; en om die vijver heen bloeide en geurde een overvloed van bloemen in zulke schitterende kleurschakeringen, in zulk een overweldigende pracht, als ze op deze aarde nergens te aanschouwen zijn, terwijl langs die hemelse bloementuin een pad liep, dat zich door het gehele berglandschap heenkronkelde en tot aan de horizon te zien was. Daar verdween het aan zijn blik.

Hij keek onderzoekend rond, maar kon geen enkel mensenkind ontdekken.

Hoe jammer, dat hier geen mensen leefden, want wat zouden zij gelukkig zijn te midden van al die schoonheid, in deze goddelijke levenstuin, zoals Alcar hem er reeds eerder een had laten zien.

Welk een rijkdom van harmonie, zalige rust en vrede lag over dit, door gouden licht beschenen landschap uitgespreid!

Aan het einde van het kronkelpad zag hij iets zich bewegen. Het was niet veel meer dan een stip, maar toch kon hij zien, dat het zich voortbewoog. Langzaam kwam het nader en nader. Het scheen een in het wit geklede gedaante te zijn. Zou het dan toch een mens zijn? Wat moest het voor die mens dan een onuitsprekelijke zaligheid zijn in dit paradijs te mogen leven.

Steeds nader kwam de gestalte. Nu stond ze stil en nam eerbiedig een paar bloemen tussen de handen. Geruime tijd stond de eenzame gedaante daar en deed precies hetzelfde, wat hij Alcar eenmaal had zien doen. Ook zij had dus de bloemen lief en het leven, dat in alles ligt. Zou ook zij, evenals Alcar, het leven in alles kunnen aanvoelen?

Het was een lange, slanke verschijning. Zo van verre gezien, was ze van dezelfde grootte als zijn leider en in haar handelingen lag een grote overeenkomst met die van Alcar. Jammer, nu verdween ze achter de bloemstruiken. Zou ze nog terugkomen? Het jonge leven hield haar voor zijn ogen verborgen. Gelukkig, daar zag hij haar weer; door de struiken heen kon hij een schim van haar ontdekken. Welk een rust lag er in haar bewegingen! Nu was ze weer duidelijk zichtbaar, maar haar gelaat kon hij nog niet scherp onderscheiden; daarvoor was ze nog te ver van hem verwijderd. Nu kwam ze weer langzaam nader. In haar gehele wezen lag harmonie en hij meende een glimlach op haar schoon gelaat te ontdekken. Zou het een man of een vrouw zijn? De lokken van de schone verschijning vielen tot op haar schouders neer,

maar al haar bewegingen duidden toch op mannelijke schoonheid. Ja, het moest een man zijn.

Nu kon hij zijn wit kleed beter onderscheiden; wanneer het door de zon werd beschenen, schitterde het in ontelbare nuances. Nu eens was het in een zachtrose, dan weer in een lichtblauw of een wijnrood waas te zien, dat zich tegen de lichtgroene achtergrond aftekende. Het was, alsof al de hemelse kleuren van de bloemen, waartussen hij zich bevond, zich in dit witte kleed weerspiegelden.

Nu bleef de onbekende weer staan, om voor de tweede maal bloemen tussen de handen te nemen. Hij boog zich daar diep overheen, terwijl hij ze met beide handen omsloot, om ze op deze wijze te liefkozen. Zou hij nu ook bidden, evenals Alcar, die door de bloemen tot God bad? Door het leven, dat Hij in alles heeft gelegd. Zou deze schone onbekende dat ook kunnen? Zou zijn afstemming dezelfde zijn als die van zijn leider?

Hij probeerde, of hij zich met hem zou kunnen verbinden en concentreerde zich sterk daarop. Maar hij kon niet in hem dringen. Wanneer zijn gedachten tot hem kwamen, voelde hij, dat iets hem weerhield, hem terugtrok en hij kon, ondanks al zijn moeite, niet bereiken, wat hem op aarde toch zo gemakkelijk was. Wat kostte het hem nu veel kracht en inspanning! Was deze mens niet te peilen? Hij voelde duidelijk, dat zijn concentratiekracht verminderde, wanneer hij dichter bij hem kwam. Er lag iets om die onbekende heen, waar hij niet doorheen kon dringen.

Was dit misschien diens uitstraling, welke sterker en mooier was dan de zijne? Kon zijn licht niet met het zijne verbonden worden? Stuitte het tegen het zijne af? Dat de onbekende boven hem stond, voelde hij aan alles. Wilde hij niet, dat men hem bereikte? Was hij niet vatbaar voor beïnvloeding? Bezat hij die zelfbewuste kracht? André begreep. Hij stuitte op hem af, zoals de golven van de oceaan tegen de rotsen worden teruggeslagen. Deze mens zou orkanen kunnen trotseren en bergen verzetten. Niemand zou hem van zijn voetstuk kunnen neerhalen dan God alleen. En God liet hem zijn vrede en zijn geluk, omdat hij het leven liefhad met een liefde, welke in overeenstemming is met Gods heilige Liefde. Hij leefde dus in harmonie met het Oneindige en moest wonderen kunnen verrichten, alleen door zijn liefde. Ook dit begreep André; Alcar had het hem geleerd. En wanneer hij ervoor zorgde, een goed instrument te zijn, dan zou ook hij eenmaal die kracht mogen bezitten.

Hij voelde, dat hij nu niet verder mocht gaan en zijn krachten niet langer nodeloos verspillen. Waartoe diende dit? Mocht hij een storende invloed brengen in de rust van de geest? Was dit liefde? Mocht hij deze heilige rust verstoren, welke niet van de aarde was? Zou het niet beter zijn, geduldig te wachten op hetgeen er verder gebeuren zou?

Het speet hem, reeds te ver te zijn gegaan; hij moest leren, zijn nieuwsgierigheid te bedwingen, want nieuwsgierigheid is eigenlijk niets dan eigenliefde.

Welk een vredige uitdrukking lag er op het edele gelaat van de eenzame onbekende! Het leek wel, of hij de Engel van de Vrede zelf was. Langzaam, schrede voor schrede, verwijderde hij zich nu van de plek, waarop hij geruime tijd gestaan had en wandelde rustig verder. Zijn gelaat hield hij naar links gewend, alsof hij daar iets waarnam, dat zijn belangstelling wekte. Maar ... plotseling draaide hij zich om en was verdwenen.

André kwam tot het besef, dat dit aan hem moest liggen. Had hij hem wel zo mogen bespieden terwijl hij bad? Hij moest zichzelf bekennen, dat het nog droevig met hem gesteld en dat hij nog een grove aardbewoner was, die nog lang niet op het geestelijke was afgestemd, daar hij in botsing kwam met hetgeen hij hier mocht aanschouwen.

Al zijn handelingen had hij met grote liefde moeten gadeslaan; dan zou zijn afstemming volkomen zijn geweest en zijn geest in harmonie met het Eeuwige. Maar de grofstoffelijke aardbewoner voelt zo fijn, zo geestelijk, zo zuiver niet aan.

Zou het maar niet beter zijn, zich te verwijderen, in plaats van toe te zien in sferen-schoon, dat zijn hart van emotie deed kloppen? Was hij het waard, dit alles te mogen aanschouwen?

Nog altijd lag het landschap in al zijn rust en schoonheid voor hem uitgestrekt. Wie mocht toch wel de gelukkige zijn, die er zo zalig ronddoolde? In hem leefde Gods geest, de geest des Vaders.

Daar zag hij hem weer. Vreemd was het. Wanneer hij in liefde aan hem dacht, dan vertoonde hij zich dadelijk weer. Zou hij zijn gedachten op kunnen vangen? Dat kon alleen Alcar; Alcar alleen.

Langzaam kwam hij naderbij. Als hij nu de ingeslagen weg maar bleef volgen, dan zou hij hem spoedig duidelijker kunnen zien. Hij onderdrukte evenwel zijn sterk verlangen, want hij zou zielsbedroefd zijn, wanneer hij zich door zijn schuld, door zijn storende, disharmonische gedachten weer zou terugtrekken.

Wat zal het nog lang duren, alvorens de mens zich geestelijk kan en mag noemen en hoe vele duizenden jaren zullen er nog moeten verlopen, voordat er op aarde betere toestanden zullen heersen en de liefde onder de mensen geestelijk, rein en zuiver zal zijn!

Met de schone onbekende zou hij alleen in liefde verbonden kunnen worden. Dit was hem duidelijk. Daar bleef hij voor de derde maal tussen de bloemen – een zee van bloemen – stilstaan en strekte de armen naar ze uit. Vervolgens omvatte hij een grote, blauwe bloem met zijn schoon-gevormde handen en boog deemoedig het hoofd, dat door een bovenaardse glans be-

schenen werd.

Het was een plechtig, heilig ogenblik, waarop hij begon te spreken. De klanken kwamen juist zo tot hem, als hij daarstraks die heerlijke muziek had gehoord en de stem – zo zacht als die muziek – klonk hem even melodieus in de oren. Het was een gebed, dat hij tot de Schepper opzond:

†

„Gij, mijn bloem, o, gij, die het leven in u draagt, dat God in u en mij heeft gelegd, door u zend ik mijn liefde tot Hem.

Door mij met u te verbinden, verbind ik mij met God, omdat Hij ons beiden het leven heeft geschonken; in ons een eeuwig leven heeft neergelegd.

Door uw schone kleur zal ik in harmonie blijven met het Oneindige, door uw zoete geur zal ik mij sterken. Uw kleur, die des geestes is, begroeit velden van eeuwig leven.

Wie uw geur inademt, zal zich gesterkt voelen, omdat de adem des Vaders in u leeft; in mij leeft. Omdat onze Vader het Leven is, het leven aan ons heeft geschonken.

Zoet zullen uw geuren zijn, die 's mensen zielekracht versterken. Hij zal daardoor het leven voelen, zoals het aan ons is gegeven, omdat God maar één leven geeft, dat voor hem zal betekenen: zalige rust, eeuwige vrede, heiligende liefde. Ik meng mij daarom met u, om de Schepper in liefde en deemoed te naderen.

Ik meng mijn licht met uw licht, omdat wij tezamen Gods Licht, Zijn eeuwig, heilig Licht zullen aanvoelen.

Onze liefde, die één, die eeuwig, die het leven is, zullen wij behouden, omdat God ons eeuwige liefde, eeuwig leven gaf. God gaf u het leven, uw blauwe glans en uw geur.

God gaf mij het denkend Intellect en legde in mij wijsheid en kracht.

Hij gaf ons echter één leven en één liefde. Daarom maakte God ons één. Door het leven en in liefde zijn wij eeuwig verbonden.

Zo leven wij in liefde *voor* God; in rust, in vrede, in geluk en in harmonie *door* God, omdat wij één leven in ons dragen.

Zouden de mensen op aarde, waar ik eens leefde en waar ik nu weer werk te verrichten heb, kunnen begrijpen, dat wij één zijn? Of zouden zij denken, dat wij dwazen zijn? Wanneer zij maar een weinigje van het geluk kenden, dat wij bezitten, dat wij in ons dragen, dan zouden zij reeds gelukkig en dan zou er vrede op aarde zijn.

Wisten zij maar, schone bloem, dat liefde kracht is en leven betekent; dat liefde zeeën kan doen opdrogen. Maar alleen, wanneer zij van goddelijke oorsprong is. Voelden zij maar, wat universele liefde is, dan zouden zij, zoals

wij, anderen kunnen helpen en steunen.

Wij zullen hen echter helpen, Gods heilige kracht te gebruiken, om anderen te doen ontwaken, die het leven nog niet aanvoelen, niet weten te beleven, nog niet in leven zijn. Wij zullen hun leren, vertrouwen te hebben in Gods heilige kracht. Wij zullen hun vertrouwen in alles versterken.

Konden de mensen op aarde maar meer vertrouwen hebben, dan zouden zij sterk staan in hun strijd.

Gij, schone bloem, hebt vertrouwen; daarom is het leven aan u, is uw leven gevoel geworden, uw gevoel liefde en uw liefde uw leven.

Wisten de mensen op aarde maar, dat – door zelfvertrouwen – zij wonderen tot stand zouden kunnen brengen; dat – door zelfvertrouwen – hun liefde zou groeien, bloeien en schoon zijn.

Zelfvertrouwen is de kracht in aller leven. Zelfvertrouwen is die heilige kracht, welke God leven noemt. Het zelfvertrouwen verbindt de mens met God.

Waarom twijfelt de mens aan een eeuwig leven? Omdat hij, schone bloem, zijn eeuwig leven niet voelt, niet begrijpt; omdat hij er zich niet van bewust is. Het is nog zijn onbewust bezit. Daarom noemen wij hem een levende dode.

Hij wordt boos, schone bloem, wanneer men hem de waarheid vertelt, de waarheid voorhoudt. O, ik zou u zoveel over de aardse mens kunnen vertellen, doch ik wil uw rust niet verstoren.

De mens op aarde kent onze rust niet, omdat hij in disharmonie leeft en geen harmonie voelt, omdat zijn leven disharmonisch is, daar hij in disharmonie is met zijn hemelse Vader.

Hoeveel schoons zouden wij hem niet van ons kunnen vertellen! Maar dat zou hij te zoetelijk, te onaards vinden. Zo is zijn geestelijk gevoel verstoffelijkt.

Wanneer wij hem door onze instrumenten willen onderrichten en deze vragen, dit zó te doen, als wij het zien en voelen, omdat wij leven en wakker zijn, dan denkt hij, dat de mediums onze slaven zijn geworden. Dit denken voornamelijk degenen, die menen, dat zij iets van geestelijke afstemming af weten.

Wanneer zij maar meer vertrouwen in ons hadden, dan zouden wij hen op hun fouten kunnen wijzen, hen op de goede weg brengen en hen verbinden met ons leven, dat eeuwig leven is. Hoe veel zouden wij hun dan kunnen geven! Maar, schone bloem, zelfs degenen, die geestelijk zien, die de gave van licht in zich dragen, hebben geen zelfvertrouwen genoeg. Zij wankelen ook nog en zijn aan beïnvloeding onderhevig.

Ik put nu kracht uit u, mijn bloem. Jong leven heb ik gevoed en gesterkt door uw sappen.

Thans ga ik heen, maar ik zal terugkomen, om u nog meer over de mensen te vertellen, wanneer dit uw rust niet verstoren zal. Uw liefde zal echter sterk genoeg zijn, omdat zij uit God is.

Op aarde zal ik het onbegrijpelijke begrijpelijk maken en de menselijke geest ontwikkelen. Zo wil ik de mensen leiden en hun gevoel op God afstemmen. Dan zal al hun angst en twijfel in zelfvertrouwen veranderen. Leef, mijn bloem, leef. Laat het leven, dat in u is, leven. Laat het steeds uw eeuwig geluk, uw eeuwig leven blijven."

André's hart klopte hevig. Hij wist nu genoeg en begreep alles. De lichtende gestalte, daar vóór hem, kon niemand anders zijn dan zijn eigen leider, zijn eigen geliefde Alcar. Thans had hij hem – als nog nooit te voren – gezien. Ja, hij begreep alles. Zijn angst was onnodig geweest en hij had gewankeld in zijn vertrouwen. Hij was nog niet sterk genoeg geweest, om het gevaar te trotseren. Hij had Alcar onmiddellijk moeten herkennen en aan zijn hulp nooit mogen twijfelen.

Als verlamd voelde hij zich en hij had nauwelijks de kracht, om dit alles te dragen.

Toen hoorde hij de welbekende, geliefde stem fluisteren: „André, mijn jongen, hij, die alles in liefde wil volbrengen, zal onuitputtelijk zijn, omdat Liefde God is en God onuitputtelijk is."

André zag omhoog. Daar vóór hem stond zijn leider. Wat was hij mooi! Gedurende hun reizen naar de sferen had hij zich nog nooit zó stralendschoon aan hem laten zien.

„Alleen dán zal je mij zó zien, wanneer je volkomen op mij zult zijn afgestemd en, zoals nu, in grote, menselijke liefde tot mij komt. Liefde, welke je mij door je angst gaf, daar je angst liefde was, welke op deze sfeer is afgestemd. Dit bewijs van je liefde voor mij deed mij besluiten, om nu – en voorgoed – een einde te maken aan het gebrek aan vertrouwen, dat in je was. Ik kende dit wantrouwen, mijn jongen, en daarom hield ik je buiten alles en was je alleen mijn werktuig. Je zou daar echter niets door hebben geleerd, maar – door je diep gevoel – heeft jouw liefde zich afgestemd op de mijne. Zo werden wij één en mocht ik je verbinden met die liefde, met die sfeer, waar je de rust voelde, welke harmonie in alles brengt, wat geestelijk leven betekent.

Ik wilde gedurende Doortjes ziekte je zelfvertrouwen sterker maken, om je te tonen, dat alleen liefde zelfvertrouwen is. Je zult nu niet meer buiten de waarheid worden gehouden, want ik weet nu, dat alles je heilig is, dat je liefde zal groeien en bloeien en dat wij wonderen zullen verrichten in de naam des Vaders, omdat Hij het Leven van alle leven is. Alles zal je nu duidelijk zijn geworden. Wees er echter steeds voor op je hoede, dat je geen speelbal wordt van je gevoel en vooral ook, dat je niet meent, het beter te weten dan wij,

want dat zou eigenwaan betekenen, waarvoor wij je nooit te veel kunnen waarschuwen. Laat je niet meer verkeerd beïnvloeden; denk daaraan. Ongeloof is het gif, waarmee het mensdom besmet is.

Ziehier nu een ander beeld."

André zag Doortje voor zich en hij kon het wel uitschreeuwen van geluk, want het kind leefde. Hij had zich dus nodeloos ongerust gemaakt, omdat hij niet genoeg op Alcar had vertrouwd.

„Voel je nu", vroeg deze, „waarom Jacques en Nel niets mogen weten? Wanneer zij op de hoogte waren van de ernst van de ziekte van hun kindje, dan zouden zij het ons ontnemen, om het, in hun angst, aan een aards medicus toe te vertrouwen. In onze handen is het echter veilig en door twee magnetische behandelingen hebben wij het kleine ding van een hersenvliesontsteking mogen redden."

André schrok niet meer van deze mededeling, want zijn vertrouwen op Alcar kon nu niet meer aan het wankelen gebracht worden.

„Alle kwade stoffen zullen nu het lichaampje verlaten; dit zal je weldra bemerken. Ik waak, André. Vertrouw, vertrouw, vertrouw.

En nu nog dit. Acht je niet te hoog, maar vooral ook niet te laag, want hoe zou je je dan van je eigen kracht bewust kunnen zijn en anderen overtuigen van ons weten?

En toon ook, dat er liefde van je uitgaat, want liefde doet wonderen.

Je vriend zal niet komen en het kind zal morgen veel beter zijn."

Alcar was heengegaan en André was weer alleen. Veel had hij gedurende de laatste uren geleerd en het visioen had hij goed begrepen. Welk een geluk was het voor hem, dat hij zijn leider had mogen helpen, een jong leven voor de ouders te behouden.

De volgende avond ging hij naar Doortje kijken. Nel kwam hem reeds in de gang tegemoet en riep hem toe: „Doortje is veel beter, André, maar wat is er een massa vuil uit haar oortje gekomen! Vanmiddag om drie uur brak het abces door; een verschrikkelijke lucht was erbij. Wat moet die kleine schat geleden hebben!"

De kleine meid zat weer in haar stoeltje en keek hem met een lachend snuitje aan, alsof zij besefte, dat alles nu weer goed was.

Hij behoefde haar niet meer te helpen. Door de twee behandelingen was het wonder geschied.

Toch bleef ze niet voor nog meer ziekte gespaard, want langzaamaan begon haar linkeroortje te zwellen en de huid daaromheen zich rood te kleuren, totdat er ten slotte achter het oortje een gezwel verscheen.

André behandelde haar tweemaal per week, wat zijn leider hem had opgedragen, terwijl deze hem tevens had meegedeeld, dat dit proces zich vijfmaal zou herhalen en het tweede gezwel iets kleiner zou zijn dan het eerste. Het

laatste zou de grootte hebben van een knikker.

Hij gaf dit bericht aan zijn vrienden door, die er zeer van onder de indruk kwamen. Verschrikkelijk vonden zij het. Dit eerste gezwel was wel zo groot als een noot en ieder ogenblik kon het doorbreken.

Op een avond zei Alcar, dat dit 's nachts gebeuren zou en dat de kleine goed verbonden moest worden, daar er veel kwade stoffen los zouden komen.

De volgende morgen kwam Jacques vertellen, dat hetgeen Alcar hun had meegedeeld, bewaarheid was geworden. Het eerste gezwel was verdwenen.

Het oortje bleef evenwel rood en gezwollen en – vanaf het ogenblik, dat de zwelling optrad – was en bleef er bloed in de urine aanwezig, wat, volgens Alcar, niet meer het geval zou zijn, wanneer het laatste gezwel verdwenen was.

Langzaam kwam het tweede tevoorschijn en verdween weer op dezelfde wijze als het eerste. En toen dit proces zich eindelijk vijfmaal herhaald had, begon de gelaatskleur van de kleine meid zich gelukkig te verbeteren en was er ook geen bloed meer in de urine te vinden.

„Doortje is nu genezen", zei Alcar, „en zij zal niet spoedig weer ziek worden, daar wij alle kwade stoffen naar buiten hebben gebracht, wat voor haar gehele leven van groot gewicht zal zijn."

André vertelde toen aan zijn vrienden, hoe liefdevol zijn geestelijke leider over hun schat gewaakt en van welke gevreesde ziekte hij haar gered had.

Zij waren door deze mededeling natuurlijk diep geroerd en innig dankbaar voor alles, wat Alcar in zijn grote liefde voor hen gedaan had.

„Wij kunnen de mensen met alles helpen", zei Alcar, „en in geval van ernstige ziekte zal geen minuut te lang worden gewacht, wanneer mocht blijken, dat aardse medische hulp ingeroepen moet worden. Steeds zal ik waken, dag en nacht, omdat de geest geen slaap meer nodig heeft en geen vermoeienis meer kent. Maar het is aan jou, om alles volgens onze wensen te volbrengen. Dan bestaat er geen gevaar. Dan zal men zich gewillig aan ons overgeven en de wetenschap zal ons aanvaarden, omdat zij vertrouwen in ons gekregen heeft. Doktoren zullen onze hulp inroepen, wanneer zij machteloos tegenover ernstige ziektegevallen staan. Zij zullen het hoofd buigen en hun valse schaamte afleggen, omdat zij dikwijls voor problemen komen te staan, welke voor de geest geen problemen zijn, omdat wij ons met de stof verbinden en door haar heen kijken.

De wetenschap zal ik bewijzen – versta mij goed – ik, nu Alcar genaamd, die vroeger op aarde heb geleefd, dat wij voortleven. Ik leefde eeuwen geleden op uw aarde en nog wordt de naam, die ik toen droeg, door velen van u met ere uitgesproken. In de fleur van mijn leven, ruim veertig jaar oud, ben ik daar vandaan geroepen. Vóór die tijd was ik er echter reeds van overtuigd, dat mijn leven met het aardse niet zou eindigen. En toen ik er mij van bewust werd, in welke toestand ik vele broeders en zusters had achtergelaten, kwam

er – godzijdank – een intens verlangen in mij op, om de aardmensen te mogen overtuigen van een voortleven na de stoffelijke dood.

Al mijn vrienden zijn thans ook reeds lang aan onze zijde en zij helpen en steunen mij bij deze taak. Op uw aarde droegen zij klinkende namen, welke daar nog steeds voortleven en waarop men zich blind staart, terwijl ze voor hen geen waarde meer hebben, omdat wij geleerd hebben, dat het alleen de geest is, die waarde aan het leven geeft.

Wanneer men kon aanvaarden, dat wij achter de sluier met grote liefde voor de mensen werken en trachten, hen met alles te helpen, dan zou men ons onze taak zoveel lichter kunnen maken en naar onze wensen handelen, maar daar men meent, dat dood dood is, wil men met het leven niets te maken hebben. Daarom zijn wij – ik en zo vele anderen – naar de aarde teruggekomen, om de mensheid wakker te schudden en haar ervan te overtuigen, dat wij leven, omdat God, Die Liefde is, ons en haar een eeuwig leven heeft geschonken, dat – door steeds te evolueren – eenmaal volmaakt zal worden, gelijk de Vader in de Hemelen volmaakt is.

Zo heb ik dus een jong leven mogen redden; ik, de ontlichaamde mens met mijn ontwikkeld denkend intellect, terwijl niemand op aarde wist, aan welke gevaarlijke ziekte het leed en niemand dus tijdig en afdoende had kunnen ingrijpen, zodat men slechts stof, alleen stof zou hebben overgehouden.

Daarmee wilde ik aantonen, dat wij de mens door een hoogstaand genezend-medium kunnen helpen zijn problemen op te lossen en hem steeds liefde willen geven. Leerde hij maar te begrijpen, dat de „doden" leven. Wij roepen hem uit het Hiernamaals toe: wij leven, wij leven aan onze zijde in groot geluk. Wij leven in eeuwige, reine liefde; een liefde, zoals geen mens op aarde die kent, noch gevoelt. Het eeuwige leven is niet te vernietigen, maar eerst na de stoffelijke dood kan het zich geheel in de geest ontplooien. Het is niet te vernietigen, omdat het Leven God is en Hij Zijn eigen Leven niet vernietigen zal.

Wanneer echter het ogenblik daar is, waarop God hem roept en de zogenaamde dood intreedt, dan moet de mens slechts zijn stofkleed afleggen, zoals hij zo dikwijls een al of niet versleten kledingstuk aflegt. Dan werpt de geest zijn kluisters af, om naar onbekende gebieden op te kunnen stijgen, steeds hoger, almaar hoger.

Wij, die ons stofkleed reeds zo lang geleden hebben afgelegd, komen tot de mensen, om hun dit te vertellen, omdat wij weten, dat wij steeds evolueren zullen, om steeds weer hogere bestaansvormen aan te nemen, totdat wij te fijn besnaard, te hoog afgestemd zullen zijn, om ons nog met de aardbewoners te kunnen verbinden.

Ten slotte toonde ik nog aan, dat het magnetisme de gezegende kracht

is, welke de mens zal helpen, zijn zieken te genezen, omdat het een zuivere, natuurlijke geneeskracht is en alles, wat natuurlijk is en zuiver, de weg bewandelt, welke naar het Hogere voert.

Ik, die zo lang geleden op uw aarde leefde, redde een jong leven, omdat dit Gods wil was. Dit zal mij dus alleen maar mogelijk zijn, wanneer mijn kracht niet tegen Gods kracht indruist.

Wij, die de Geest veel intenser aanvoelen dan de mens, wij weten, wat wij kunnen en mogen doen in afstemming op God.

De mens is geestelijk nog in een diepe slaap verzonken, waaruit hij eerst dán volkomen wakker geschud zal worden, wanneer hij tot de onzen zal behoren.

Doortje werd door ons gered. Levert dit de mensen niet het bewijs, dat wij tot hen terugkeerden, om in hun midden ons werk te doen? God schonk ons de genade, tot hen terug te mogen keren. Omdat wij het licht bezitten, zien wij in hun duisternis en zal ons licht hun duisternis verlichten.

Mens der aarde, aanvaard het licht, omdat dit Licht God is. Wij binden u de reddingsgordel des geestes om. Weet dat geen stormen op de levenszee u vernietigen kunnen. Drijvende zult ge blijven, omdat het eeuwige Leven u drijvende houdt.

In u ligt de heilige Godsvonk, de reddende kracht, waardoor ge op Hem zijt afgestemd.

Wij zullen over jonge levens blijven waken en ook over levens, die nog in hun kinderschoenen staan – nog jong in de geest zijn te noemen – al hebben zij reeds de leeftijd van zeventig en zelfs van tachtig jaren bereikt. Hen en de jongeren willen wij helpen. En daarom roep ik hun allen toe: nu is het nog tijd, nu zijt ge nog in uw aardse lichaam, in het bezit van uw aardse leven. Red, vrienden, wat er te redden valt. Red echter geen stof, doch red de geest en louter uw ziel. Dan zal een leven van eeuwige Liefde, van eeuwig geluk u wachten in Gods Vaderhuis, wanneer uw aardse pelgrimsreis ten einde zal zijn."

Het nut van het genezend mediumschap

Op een middag kreeg André bezoek van een heer, die hem vroeg, of hij eens bij zijn zoon zou willen komen kijken, die reeds zeven dagen met hoge koorts te bed lag, terwijl de dokter, die hem dagelijks onderzocht, nog maar steeds geen diagnose kon vaststellen.

Als in een flits kwamen toen de volgende woorden tot hem: „De rechterlong is ontstoken". En toen hij daarop Alcar vroeg, hoe hij reeds nu, zonder het geringste contact, deze diagnose kon geven, antwoordde zijn leider, dat hij later alles uit zou leggen. „Zeg hem nu echter", ging hij verder, „dat de oorzaak van de ziekte ons bekend is."

André gaf deze boodschap aan zijn bezoeker door, wat deze zeer merkwaardig vond en haast onbegrijpelijk.

's Avonds belde hij aan het hem opgegeven adres aan en onderzocht onmiddellijk de ernstig zieke jongen. Hij nam diens hand in de zijne, om vervolgens in trancetoestand de ziekte vast te stellen, wat de zeventienjarige Wim geduldig toeliet. Daarna vroeg hij hem, terwijl hij tevens deze plek aanraakte, of hij pijn gevoelde rechts onder het schouderblad, maar de patiënt voelde daar niets en had er al die dagen geen pijn gehad. André voelde echter, toen hij hem vasthield, in zijn rechterlong een schrijnende, brandende, soms stekende pijn en daarna zag hij duidelijk, dat deze ontstoken was, wat Alcar hem reeds 's middags gezegd had.

Hij deelde dit nu aan de verschrikte ouders mee, die hem verzochten, de behandeling van hun jongen op zich te willen nemen, daar zij vertrouwen in hem gekregen hadden, omdat hij in tien minuten tijd de diagnose had kunnen vaststellen, wat de dokter in zeven dagen niet mogelijk was geweest.

André wilde natuurlijk van ganser harte aan dit verzoek voldoen en vroeg zijn leider, wat hij doen moest. „Luister, mijn jongen", antwoordde deze, „wanneer de dokter een week geleden zijn diagnose had kunnen vaststellen, dan zou hij onmiddellijk met Priessnitz-omslagen zijn begonnen, en, door dit te verzuimen, moeten wij daar nu nog even mee wachten, daar de ontsteking inmiddels naar binnen is gedrongen. Het is nu aan ons, de jongen krachtig te magnetiseren; dan zal de ziekte na drie à vier behandelingen naar buiten treden en het ook de dokter duidelijk worden, dat zijn patiënt longontsteking heeft. Door hem nu Priessnitz-omslagen om te leggen, zou het proces te snel verlopen; door onze sterke magnetische stroom kunnen wij veel betere resultaten bereiken. Geef je geheel, mijn jongen; er zijn vele Intelligenties, die ons helpen."

Na een behandeling van ruim twintig minuten liet Alcar hem ophouden

en deelde hem mee, wat zich voor zou doen. „In de eerste plaats zal Wim na deze behandeling flink gaan transpireren, wat genezend zal werken. Door deze transpiratie zal de ontsteking gaan werken en zal hij over twee dagen de pijn krijgen, welke je zo-even gevoeld hebt. Dat zal dan het ogenblik zijn, waarop de dokter iets gaat horen."

André gaf dit bericht weer aan de ouders door, die hem de volgende morgen dadelijk vertelden, dat hun jongen 's nachts heel erg getranspireerd had.

Twee dagen later begon hij over pijn te klagen en toen de dokter hem nogmaals nauwkeurig onderzocht, constateerde deze, dat – zoals Alcar reeds vroeger gezegd had – de rechterlong van zijn patiënt was aangedaan. 's Avonds wilde hij een röntgenfoto daarvan maken.

Toen Wims ouders dit aan André vertelden, hoorde hij Alcar zeggen: „Voordat de foto gemaakt wordt, zullen wij hun een tekening geven, welke duidelijk aantoont, waar de long ontstoken is."

André was daarover zeer verheugd en vond het interessant, om – als helderziend magnetiseur – de medische wetenschap opnieuw te mogen overtuigen van Geestenhulp uit Hogere Sferen.

Nadat hij de zieke weer behandeld had, nam Alcar zijn arm in beslag en tekende de beloofde schets, welke duidelijk aantoonde, dat hij, André, die niets van ziekten af wist, toch in staat was, helderziend een juiste diagnose vast te stellen.

De dokter nam 's avonds de röntgenopname en kwam later vertellen, dat deze had uitgewezen, dat de rechterlong ontstoken was. Daar hij de foto niet had meegebracht, vroeg de moeder, of hij er niet een tekening van zou kunnen maken. Zij zou die dan wel gaarne met die van André willen vergelijken, wat de dokter natuurlijk niet wist.

Nadat hij aan haar verzoek voldaan had, werd de eerste tekening voor de dag gehaald en verzochten de ouders hem, niet boos te zullen zijn, omdat zij in hun angst ook een magnetiseur hadden geraadpleegd, nadat hun jongen reeds zeven dagenlang aan een ziekte leed, waarvan de oorzaak maar niet vastgesteld kon worden.

De dokter, die de schets nauwkeurig bekeek, vond het zeer merkwaardig, dat beide tekeningen zo volkomen overeenstemden en begreep er niets van.

„Ja, dokter", zei de vader, „wij vinden het ook zeer wonderlijk, want reeds toen ik bij de magnetiseur aan huis kwam, terwijl hij onze zoon nog nooit gezien had, was de oorzaak van de ziekte hem bekend. Het is onbegrijpelijk, maar de zuivere waarheid. En toen hij hem later in ons bijzijn onderzocht, wat slechts tien minuten duurde, heeft hij de plaats aangewezen, waar hij na twee dagen pijn zou gaan voelen."

De dokter kon niet anders dan herhalen, dat hij het zeer merkwaardig vond. „Maar", vroeg hij tevens, „die magnetiseur komt nu toch zeker niet

meer hier?"

Hoe kleingeestig kan de mens soms zijn!

Wims ouders hadden natuurlijk het grootste vertrouwen in André gekregen en lieten de behandeling van hun zieke, die, zoals hij zei, meer van de jonge dokter hield dan van de oude, met gerustheid aan hem over. De jonge dokter zou hem wel beter maken, zei Wim, want hij legde zijn handen juist op de plek, waar hij de meeste pijn had, wat hem zo goed deed. Op een morgen begroette hij hem met de woorden: „Dag, dokter", maar André, die daar niets van wilde weten, zei, dat hij geen dokter was. Voor hem was en bleef hij evenwel zijn dokter, aan wie hij zijn vertrouwen geschonken had en die hem verzekerde, dat hij helemaal beter zou worden, wanneer hij zich maar rustig hield. Zo waren er weer vier dagen voorbijgegaan en de jongen was gedurende zijn ziekte zeer verzwakt en afgevallen; de hoge koorts, welke hem nog steeds niet wilde verlaten, had hem erg uitgeput. Reeds bijna twaalf dagen vocht dit jonge leven daartegen en de dokter had nog niet kunnen zeggen, wanneer de crisis verwacht kon worden.

André vroeg dit daarom aan Alcar en kreeg onmiddellijk diens duidelijke uiteenzetting.

„Wij zijn nu vijf dagen met hem bezig", zei hij. „De crisis zal dus aanstaande dinsdagavond intreden, om tot donderdagmiddag te duren. Versta mij goed: donderdagmiddag zal de crisis voorbij zijn."

Geen ogenblik daaraan twijfelend, gaf André deze mededeling dus door. En dinsdag kwam de koorts 's avonds met zulk een hevigheid opzetten, dat de zieke zeer onrustig werd en ten slotte buiten kennis geraakte. Hij lag voortdurend te ijlen en aan de dekens te trekken, zodat André zijn toestand woensdagmorgen zeer verontrustend vond. Maar Alcar, die hem zijn grote liefde deed voelen en ook nu weer dag en nacht over het jonge leven waakte, beval hem, zich sterk te concentreren en de jongen zwaar te behandelen. Welk een heilige, universele liefde lag er in dit alles! Konden de mensen dit maar aanvoelen! Voelden zij maar iets van de grote kracht, waardoor zijn leider ieder leven tot zich trekt en er zich mee verbindt.

Gedurende de behandeling voelde en zag André meerdere Intelligenties om het ziekbed staan. „Wat zou dit te beduiden hebben?" dacht hij. Het beviel hem maar half, daar het hem bekend was, dat – wanneer er bij een ernstige zieke vele Intelligenties verschijnen – dit meestal op diens overgang duidt. Deze komen dan, om de geest, die straks het lichaam zal verlaten, naar de plaats in de sferen te geleiden, waarop hij door zijn aardse leven is afgestemd. Hij vroeg daarom aan Alcar, waarom zij zich aan het ziekbed vertoonden. Deze stelde hem onmiddellijk gerust en zou het hem later uitleggen. Hij zou zich dus niet weer nodeloos ongerust maken, want de les, welke hij gedurende Doortjes ziekte had ontvangen, was immers een levensles voor

hem geweest. Niets mocht hem meer angstig maken; hij moest als een rots in de branding staan en de hevigste stormen zouden zijn zelfvertrouwen niet meer kunnen vernietigen. Niemand zou in staat zijn hem te beïnvloeden, al kwamen er tien doktoren tegenover hem te staan, want op zijn Alcar kon hij bouwen tot in alle Eeuwigheid.

Hij verzekerde Wims ouders dus met grote beslistheid, dat, hoe ernstig de toestand zich ook liet aanzien, zij erop moesten vertrouwen, dat hun jongen in leven zou blijven.

Nadat hij hem woensdagavond behandeld en zijn geruststellende woorden nog eens herhaald had, ging hij huiswaarts, om de volgende morgen – donderdag – terug te komen. Toen hadden de gelukkige vader en moeder hem wel om de hals kunnen vallen van dankbaarheid, want gedurende de nacht was de temperatuur langzamerhand tot 38.4 gedaald.

Na de behandeling wees de thermometer nog slechts 37.9 aan en 's middags was Wim geheel koortsvrij. De crisis was voorbij – zoals Alcar voorspeld had – en ook dit jonge leven gered.

Zijn ouders wisten niet, hoe zij André daarvoor danken moesten en nog minder, hoe zij Alcar ooit hun zo diep gevoelde erkentelijkheid zouden kunnen betuigen. Alcar, over wie zij in „Een Blik in het Hiernamaals" reeds zoveel gelezen hadden.

Alcar wilde echter van geen dank weten. „Luister, mijn jongen," zei hij, „en breng hun de volgende boodschap over.

Toen Wims vader die middag om raad en hulp bij je kwam, was hij vergezeld van zijn eigen, sinds lange tijd overgegane vader, die in alle stilte over het wel en wee der zijnen waakt en dus wist, aan welke ernstige ziekte zijn kleinzoon lijdende was. Door mij met hem in verbinding te stellen, vernam ik de oorzaak daarvan en kon jou dus de juiste diagnose geven, voordat wij enige verbinding met de patiënt hadden. Ook deelde de grootvader mij mee, dat hij reeds enige dagen bezig was, op zijn zoon in te werken, wat hem – door zijn angstgevoel op te wekken – gelukkig volkomen gelukt is.

Later zal ik je dit duidelijk maken, door je – door bewuste uittreding – te laten beleven, hoe er vanaf onze zijde op de mens wordt ingewerkt.

De grootvader, die reeds op aarde zijn kleinzoon zeer lief had, heeft deze liefde in het leven na de stoffelijke dood voor hem behouden en hem mogen helpen. Hem komt dus de dank toe, maar ook hij zal die niet aanvaarden, daar geestelijke liefde universeel is en door iedere Intelligentie, die in het licht is, in volle mate wordt geschonken.

Wij maken geen aanspraak op dank en voelen ons reeds gelukkig, wanneer de mens zich vol vertrouwen aan ons wil overgeven, om onze liefde te ontvangen. Wij leven voor hem, om hem door bewijzen het Leven te openbaren en hem ervan te overtuigen, dat bona-fide genezende mediums nuttig werk

verrichten, terwijl zij door en voor ons werken met hun magnetische -, d.w.z.: levenskracht, een natuurlijk, menselijk tonicum.

Door hen kunnen wij onfeilbaar zijn ziekten en kwalen genezen; wij, die op aarde gestorven zijn, zoals dat heet."

„Gij, kinderen der aarde, gij, die geestelijk nog steeds niet wakker zijt, kan dit alles u niet tot nadenken stemmen? Vindt ge de gedachte, dat „doden" u zouden helpen, zo verschrikkelijk? Dat „doden" een bijna stervende voor de zijnen behouden, hem laten leven, zo angstwekkend? „Doden" helpen u met alles, alles, alles, maar die „doden" leven eerst recht, terwijl gij meent, dat zij niet meer tot u terug kunnen keren en u van hun nabijheid overtuigen.

Het woord „dood" moest uit uw woordenboek geschrapt worden; het brengt daarin disharmonie, want voorwaar, wij – ontlichaamde geesten – zijn bij, in en om u, zien door de stof heen en waakten ook nu weer over een jong leven. Is dit geen bewijs, dat wij intellect bezitten?"

„En wat deed gij, medicus, die op aarde studeert, wat nog geen wijsheid is in de geest? Gij, wiens taak het is te trachten, mensenlevens te redden? Gij, die zocht, maar niet kon vinden? Gij trachtte ons instrument van het ziekbed te verjagen, nadat wij alle angst en onrust, welke u slapeloze nachten bezorgde, van u (hadden) genomen en u daardoor uw vrede en uw zelfvertrouwen teruggegeven hadden. Is dat ware menslievendheid? Zeker, uw tijd is nog niet gekomen. Maar weet, dat er maar één macht is, die alles bindt, die alles laat leven, die u en ons leidt, die ons allen het leven heeft gegeven en die uw wetenschap en uw geleerdheid ineen doet smelten, wanneer gij door haar licht zult worden beschenen. Dan zal alle bezit, alle wijsheid, alle macht, al het aardse weten van u afvallen, want God kent slechts één kracht: de kracht der liefde. En die liefde wilde gij uit de ziekenkamer verjagen, de reine liefde, welke gij nog niet gevoelt, maar die gij toch in ruime mate zult moeten bezitten, wilt ge tot het leven komen, het leven, dat God is, het leven, dat ons hielp het jonge leven voor de zijnen te behouden."

„Wij zoeken onze instrumenten in het algemeen onder degenen, die geen studie hebben volbracht, want indien dit wél het geval was, zouden zij onhandelbaar kunnen worden en het beter willen weten dan wij. Hun aardse geleerdheid zou dan met ons weten in botsing komen, daar deze niet in de geest is ontwikkeld en dus geen wijsheid is.

Quasi-geleerde werktuigen kunnen wij niet gebruiken, omdat zij, wanneer zij eenmaal een voetstuk zouden hebben betreden, angstig zouden worden, er door ons vanaf te worden gehaald, omdat hun bouwsel geen kracht bezit in de geest en de geringste storm hun voetstuk als een kaartenhuis ineen

zou doen vallen. De waarlijk eenvoudigen van geest zijn het, die ons – voor onze heilige taak – het beste dienen, omdat wij naast, in en door hen kunnen werken.

Aanvaard onze instrumenten dus, gij mannen der wetenschap, want zij zijn de trechters, waardoor wij u kunnen bereiken. Onderzoek degenen, door wie wij spreken. Toets hen zoveel gij wilt, maar aanvaard hen, wanneer zij in liefde tot u komen. Scheid het kaf van het koren; dat is zelfs noodzakelijk, want er zijn nog te veel mediums, of zogenaamde mediums, die eerst later ten volle zullen beseffen, hoeveel zij op aarde aan ons werk hebben verknoeid. Werk ons niet tegen, maar onderzoek ernstig en onbevooroordeeld, want straks, wanneer gij tot de onzen zult behoren, zult gij al uw krachten inspannen, om – evenals wij dit nu doen – de uwen te kunnen bereiken en van uw onverflauwde liefde te overtuigen. Bedenk, welk een geluk het dan voor u zijn zal, wanneer ge de achtergelaten geliefden zult mogen helpen en steunen.

De vele Intelligenties, die ons instrument om het ziekbed heeft zien staan, waren eenmaal geleerden van uw aarde, wie nu – in het leven achter de sluier – als kinderen wordt geleerd, hoe de geest op de stoffelijke mens inwerkt. Begrijpt ge dit niet? Wacht dan, totdat ge ook aan onze zijde zult zijn aangekomen. Wij zullen het u dan bewijzen. Alles, wat men op uw aarde geleerd heeft, wordt eerst wijsheid aan onze zijde, omdat het aardse bij ons geen waarde meer heeft. Daarvan zijn deze Intelligenties nu ten volle overtuigd en daarom zijn zij God innig dankbaar, dat zij nu mogen leren, hoe zij – wanneer de tijd komt, waarop zij zelf een instrument zoeken – op hem zullen kunnen inwerken en door hem de hunnen op aarde bereiken. Zij wachten met ongeduld het ogenblik af, waarop hun dit vergund zal worden en zij, op hun beurt, hun boodschap zullen mogen verspreiden."

„Vrienden, straks komt ook uw tijd. Het kan nog lang, maar het kan ook nog maar heel kort duren. Wanneer God u roept, moet gij komen. Zorg dus, dat gij gereed zijt en beveel uw geest in Zijn handen. Het leven is eeuwig; denk daaraan en leer uw eigen leven kennen. Maak u los van alle egoïsme en verpletter uw eigen ik, want er bestaat maar één Ik en dat is het Opperwezen, de Almachtige Schepper van hemel en aarde; Hij alleen. Laat u door ons wakker schudden. Over uw gehele aarde wordt ons geestelijk voedsel uitgestort en langzaamaan zien wij het licht helderder worden. Duizenden, die hun instrumenten hebben mogen bereiken en ontwikkelen, komen tot u, om u te helpen. Daal neer van uw voetstukken, vrienden, buig uw hoofd diep, gun God een ogenblik van aandacht en vertrouwen en denk aan uw eeuwig heil, uw eeuwige zaligheid."

„Het is Wims ernstig verlangen, eenmaal arts te worden. Moge hij dan ve-

len tot zegen zijn en zijn taak steeds met grote liefde vervullen. Hem roepen wij toe: Laat alles, wat er gedurende uw ziekte gebeurde, een levensles voor u blijven, waaruit ge steeds wijsheid kunt putten. Wijd u geheel aan de lijdende mensheid, geestelijk nog meer dan lichamelijk. Steun de magnetiseurs, die voor ons werken en verbind u met hen. Wij zullen ons dan met u verbinden, waardoor gij wetenschap vergaren, gevoel bezitten en leven in u dragen zult. En omdat gij leven in u zult dragen, zult ge sterk staan en machtig zijn in uw kunnen. Wonderen zult ge verrichten, omdat het Leven u helpen zal. Geef u in liefde en toon steeds, dat ge waard zijt, Geestenhulp te ontvangen uit Hogere Sferen!"

Fysische en psychische genezing

En andermaal kwam er iemand bij André, die een consult wenste naar aanleiding van de gezondheidstoestand van zijn zevenjarig zoontje Louis, en in trancetoestand kon hij binnen tien minuten constateren, dat het kind achterlijk en zijn bedje 's nachts nat was.

Ook deze vader was ten zeerste verbaasd, dat André de zo juiste diagnose zo spoedig kon vaststellen en vroeg, of het hem mogelijk zou zijn, de jongen te genezen.

Hij beantwoordde deze vraag bevestigend, daar Alcar hem niet waarschuwde voor de onmogelijkheid daarvan. Daarna vroeg zijn bezoeker, hoeveel tijd daarvoor nodig zou zijn.

„Luister goed, mijn jongen", zei Alcar toen. „Wanneer wij hem veertien dagen behandeld zullen hebben, zal de kwaal tijdelijk tot stilstand komen, om na een maand weer hetzelfde verschijnsel te vertonen. Daarna zullen er acht maanden verlopen, voordat algehele genezing intreedt, gedurende welke hij geregeld behandeld moet worden. Dan zal echter ook tevens zijn gevoel ontwikkeld zijn, waardoor hij beter zal kunnen spreken en leren."

André gaf deze boodschap aan de vader door, die daarover zeer verheugd was en zijn kind vol vertrouwen onder zijn behandeling stelde.

Nadat hij de kleine Louis viermaal – tweemaal per week – gemagnetiseerd had, gebeurde natuurlijk hetgeen Alcar voorspeld had, om na een maand weer opnieuw te beginnen. Hij zette de behandeling bij zich aan huis voort en nadat hij de knaap vier maanden geholpen had, kwam zijn vader eens met hem mee, om hem te vragen, wat hij van de toestand dacht.

„Ik heb u toch meegedeeld, mijnheer, hoe ik alles voel en zie", was zijn antwoord.

„Ja, wat u mij de eerste keer, toen ik bij u kwam, gezegd hebt, is uitgekomen, maar daar hebben we zo weinig aan, want iedere nacht is het weer hetzelfde liedje."

André, die zich sterk op Alcar concentreerde, daar hij zelf geen verstand had van dergelijke toestanden, wachtte rustig af, wat zijn leider hem zou willen meedelen en al spoedig hoorde hij hem zeggen: „Wanneer men geen vertrouwen in onze uitspraak heeft, moet men de aardse wetenschap raadplegen. Ons werk heeft tijd nodig." „Wanneer het u te lang duurt, dan geef ik u in overweging, een medicus te consulteren, mijnheer", ging André dus verder. „Jaren achtereen stellen de mensen zich onder medische behandeling en al duurt het nog zo lang, dat komt er niet op aan, wanneer de patiënt maar beter mag worden. Hoe vaak gebeurt het echter niet, dat men het ten slotte

toch op moet geven, omdat de gewenste beterschap maar steeds uitblijft. En nu verlangt u van mij een spoedig herstel, terwijl ik u de gang van zaken toch duidelijk heb trachten te maken." Zijn bezoeker had het evenwel zo niet bedoeld. „Wij hebben", zo zei hij, „jarenlang met ons kind gedokterd, maar geneeskundige hulp heeft niet mogen baten, terwijl wij vanaf de eerste dag, dat u Louis behandelt al is de kwaal dan ook nog niet genezen toch een gunstige verandering bij hem hebben kunnen constateren. Want, wanneer hij vroeger buiten gespeeld had, lag hij daarna steeds een dag of vier ziek te bed. Nooit was hij normaal gezond, zoals mijn andere kinderen. En nu speelt hij steeds buiten in weer en wind en wordt daar nooit meer ziek van, al komt hij soms druipnat thuis. Daarom alleen reeds willen wij de behandeling volhouden."

„Goed, mijnheer", antwoordde André, „maar dan moet u ook verder vertrouwen in mij stellen."

Even later hoorde hij Alcar zeggen: „Ik zal hem nogmaals een voorspelling doen. Wij zijn nu vier maanden met zijn zoontje bezig en dus heb ik nóg vier maanden nodig, om het geheel te kunnen genezen. Hij zal het ongelooflijk vinden, wanneer ik hem zeg, dat Louietje stoffelijk reeds lang geheel genezen is, al maakt hij zijn beddegoed nog steeds nat. Voor aardse oren klinkt dit ook wel onwaarschijnlijk. Maar toch is het de waarheid en ik zal je duidelijk maken, hoe het mogelijk is.

In de eerste plaats moeten wij hem geregeld blijven magnetiseren. Dit is beslist noodzakelijk, om zijn gevoel in de geest te ontwikkelen. Wij moeten zijn geestelijk peil verhogen, want, konden wij dat niet, dan zou het onaangename verschijnsel niet te verhelpen zijn, omdat hij zich het gemis aan geestelijk gevoel op dat punt niet bewust is. Het ligt nog in zijn onderbewustzijn opgesloten en zal later moeten ontwaken.

Wanneer wij hem acht maanden behandeld zullen hebben, zal niet alleen het verschijnsel plotseling uitblijven, maar tevens zal zijn gevoel dan ontwikkeld en in een verhoogde toestand gekomen zijn. Dan zal hij in staat zijn, beter te spreken en te leren en ook zal hij een sterker concentratievermogen bezitten. Door deze verhoogde toestand, of bewustwordingstoestand, zullen dan echter niet alleen de goede, doch eveneens de minder goede eigenschappen naar boven komen."

„Dit laatste is geen aangenaam vooruitzicht", merkte Louietjes vader op.

Weer wist André niet, wat hij daarop moest antwoorden, doch Alcar fluisterde hem onmiddellijk in: „Bij een normaal kind groeit de bewustwording gelijktijdig met en evenredig aan de stoffelijke groei en ook bij zulk een normaal kind kan men minder goede eigenschappen constateren, al treden deze niet op de voorgrond, omdat geestelijke en stoffelijke groei een zijn, wat de normale ontwikkeling van het bewustwordingswezen betekent; hierin ligt de gevoelskracht van het wezen. Duizenden andere toestanden zou ik op

deze wijze kunnen analyseren.

Het gedeelte van het ontwikkelingsproces, waar een normaal kind een jaar voor nodig heeft, moet deze jongen nu in enige maanden verwerken. En plotseling zal hij zover gekomen zijn, wanneer zijn gevoel in het stadium van bewustzijn zal ontwaken. Hij doorleeft alles dus in veel kortere tijd dan het normale kind en door de plotselinge verandering verliest hij dan zijn evenwicht door gebrek aan levenservaring, voldoende concentratiekracht en sterke wil. Maar, zoals ik zijn geestelijke toestand aanvoel en hem peilen kan, durf ik de verzekering te geven, dat het, wat zijn minder goede eigenschappen betreft, bij kwajongensstreken zal blijven, welke hij trouwens slechts tijdelijk zal uithalen. Ik kan dit vaststellen, daar ik zijn liefde voel. Hij zal dus niet ten onder gaan, omdat er voldoende liefde en gevoel voor het goede in hem aanwezig is, welke goede eigenschappen hem leiden en op de goede levensweg zullen brengen. Zijn vader behoeft zich over zijn geestelijke toestand ook geenszins ongerust te maken. Alles komt in orde."

Hoe verheugde deze zich over dit vooruitzicht! „Wat lijkt dit alles dan eigenlijk eenvoudig", zei hij.

„Zeer zeker", hoorde André zijn geestelijke leermeester daarop antwoorden, „alles is ook eenvoudig, wanneer de mens zich met het Leven kan verbinden. Alles spruit uit de bron van eenvoud voort. Problemen zijn dan geen problemen, wonderen geen wonderen meer, daar alles leven is. De stoffelijke mens kan evenwel het leven nog niet in alles aanvoelen en weet zich daarmee nog niet te verbinden. Het leven is liefde; daarom zal zijn gevoel wijsheid geworden zijn, wanneer het op het geestelijke zal zijn afgestemd."

André ging voort met Louis te behandelen en vijf dagen vóórdat de acht maanden verstreken zouden zijn, hield het genoemde verschijnsel plotseling op, waarna hij een heel ander kind werd, dat veel gemakkelijker kon leren. Op zekere dag vertelde zijn vader echter, dat hij zijn vingers niet thuis kon houden en alles mee naar huis bracht, wat hij maar te pakken kon krijgen. Dit was een vreemd verschijnsel, want vroeger zou hij zoiets nooit in zijn hoofd hebben gekregen. Vaak kwam hij zelfs met sigaren thuis en hoe hij daaraan kwam, was hem een raadsel.

Doch ook dit verschijnsel verdween gelukkig weer, waarna Louietje een lieve, oppassende, verstandige jongen werd, zoals Alcar van tevoren had vastgesteld.

André vroeg zijn leider, hoe het mogelijk was geweest, het kind door de magnetische behandeling niet alleen lichamelijk, maar tevens ook geestelijk gezond te maken en ontving daarop het volgende antwoord: „Magnetisme is levensfluïde en leven betekent gevoel. Door nu zijn gevoel door levensfluïde te versterken, leefde de jongen al die tijd onder verhoogde geestelijke druk, waardoor zijn geestelijke krachten versterkt werden. Wanneer jouw fluïde

grover geweest was dan het zijne, dan zou er geen verbinding tot stand zijn kunnen komen en was de behandeling nutteloos geweest. Ik zag echter, wat wij zouden mogen bereiken, wat alleen de astrale geest mogelijk is.

Er zullen zieken bij je komen of je laten roepen, van wie je zult menen, hen te kunnen genezen, wat toch niet mogelijk zal blijken te zijn, daar zij jouw levensfluïde niet kunnen opnemen, waardoor dus geen verbinding tot stand kan komen. Dit zal dan het bewijs zijn, dat je niet iedereen kunt helpen, tenzij men zich onvoorwaardelijk en vol vertrouwen overgeeft en er zodoende een sterke band tussen magnetiseur en patiënt geknoopt wordt.

Door de psychische toestand van de knaap dus van geestelijk voedsel te voorzien, moest zijn onderbewuste kracht naar boven komen en bewust worden. En door deze plotselinge bewustwording verloor hij zijn evenwicht. Reeds eerder heb ik je duidelijk gemaakt, hoe dit mogelijk is. Onze medicijn moest geestelijk zijn, opdat zijn gevoel ontwikkeld zou worden. Door jouw levenskrachten mochten wij dit resultaat bereiken. Door het toedienen van aardse geneesmiddelen zou dit niet mogelijk geweest zijn, daar deze, in verschillende gevallen, wel de stof kunnen genezen, maar nooit de geest.

Je geeft dus van je eigen levenskracht – je geestelijk goud – aan anderen, mijn jongen, wat je zou kunnen vergelijken met bloedtransfusie. De mensen moesten kunnen beseffen, dat je hun je geestelijk bloed geeft, dan zouden zij niet zo luchtig over dit alles denken. Wees er zuinig op, want het is kostbaar en moet naar waarde worden geschat, hoewel elk verlies aan levenskracht uit het kosmische reservoir wordt aangevuld, al naar mate van de kracht der liefde, welke in je is. Je kunt dus geven, zoveel je maar wilt, daar je, wanneer je liefde zuiver is, nooit uitgeput zult geraken, omdat de liefde onuitputtelijk is, daar zij uit God is. Wie dus zijn liefdegevoel ontwikkelt, ontwikkelt tevens zijn levensfluïde.

Er zijn echter ook mensen, die niet leven, zoals ons aller Vader dit van hen verlangt en die toch genezende krachten bezitten. Ook zulke mensen hebben hun geestelijke leiders, die hen dan echter alleen beschouwen als de stoffelijke kanalen, waardoor zij kunnen werken.

Geef je levensfluïde aan degenen, die lichamelijk of geestelijk lijden, mijn jongen, maar houd het zuiver door je liefde, welke afgestemd moet zijn op God; want alleen dán zullen wij de laatsten kunnen helpen."

André had weer levenswijsheid opgedaan en nieuwe geestelijke rijkdom ontvangen.

Een wonderbare genezing

In deze toestand beleefde André zeer merkwaardige verschijnselen, waardoor hij de psychische krachten leerde kennen van degenen, die het stoflichaam hebben afgelegd.

„Luister, André", zei Alcar tot hem, „dit is het, wat bedoeld is door de profeet Joël, toen hij sprak: „En daarna zal het geschieden (tussen haakjes in eerste druk: zegt God), dat Ik Mijnen Geest zal uitgieten over alle vlees en uw zonen en uw dochteren zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen, uw jongelingen zullen gezichten zien." (voetnoot in eerste druk: Joël 2: 28. Hand. 2: 17.)

André beleefde wonderen en kon daardoor de betekenis van deze woorden begrijpen, terwijl het hem tevens hoe langer hoe duidelijker werd, dat, wanneer een medium zich met lichaam en ziel aan hogere machten toevertrouwt, er door hem wonderen verricht kunnen worden. Men kwam zijn hulp inroepen voor een twintigjarig meisje, dat zeer ernstig ziek was; en de diagnose, welke Alcar hem liet vaststellen, luidde: Paratyfus. Op zijn vraag, of hij haar zou mogen helpen, antwoordde Alcar: „Wij kunnen haar pijnen en de koorts wel doen verminderen, doch voor deze ziekte is ook aardse hulp onontbeerlijk".

Medische hulp werd nu door de familie ingeroepen en na een paar dagen besloot de behandelende geneesheer, zijn patiënte in een ziekenhuis te doen opnemen.

Daarna beleefde André wonderlijke dingen, waarvan hij de betekenis niet begreep. Hoe hij ook nadacht, hij kon maar geen licht zien in deze, voor hem duistere toestand.

Wanneer hij een patiënt mocht genezen, of – wanneer om de een of andere reden – de behandeling gestaakt werd, maakte hij zich steeds geheel vrij, om zich dan weer aan andere zieken te kunnen geven, want om een diagnose te kunnen vaststellen is het nodig, zich innerlijk vrij te maken van iedere storende gedachte. Maar dit was hem nu niet mogelijk, omdat haar beeld hem steeds voor ogen stond, waardoor hij in zijn werk belemmerd werd. Dag in, dag uit moest hij aan het zieke meisje denken en hij vroeg zich meermalen af, wat dit alles toch wel te betekenen had, want zulk een innig contact met een patiënt, welke hij had moeten loslaten, had hij nog nooit gevoeld. Het meisje moest dit ook voelen, meende hij, daar deze krachten bij zieken dikwijls in hoge mate ontwikkeld zijn. Hij hoorde noch zag zijn leider, maar voelde aan, dat dit een betekenis moest hebben, welke hem vroeg of laat zou worden geopenbaard.

Zo ging een week voorbij.

Annie's nicht Cor, die hij juist in behandeling had, hield hem van haar toestand op de hoogte en kwam hem op een avond uit haar naam vragen, of hij eens bij haar zou willen komen. Toen was hij er zeker van, dat ook zij het contact voelde, al was zij zich daar misschien niet van bewust. Haar lichaam was verstijfd, vertelde Cor, en steeds had zij hoge koorts. Haar mond was gevoelloos en haar bloed vergiftigd. Spreken kon zij bijna niet meer, omdat haar keel zo gezwollen was en haar gelaat had een loodblauwe tint. De doktoren gaven geen hoop meer op herstel en dus had ook de familie de moed opgegeven.

Nadat André met Cor overeengekomen was, de volgende avond samen naar het ziekenhuis te gaan, voelde hij het contact verminderen en de spanning veranderen in een groot verlangen, weer een jong leven, dat met de dood worstelde, te mogen helpen behouden; want Alcar, de hoge geest, waakte – al liet hij zich niet zien – natuurlijk ook over dit leven.

Hij besloot dus in vertrouwen af te wachten en – eerder, dan hij had durven hopen – werd ook dit probleem voor hem opgelost en leerde hij nog weer meer de grote, heilige liefde kennen van degenen, die – achter de sluier – met al hun krachten, tot heil der mensheid, het hun door God opgedragen werk verrichten.

Het was in diezelfde nacht, dat hij plotseling wakker werd, omdat hij zich bij de naam hoorde roepen. Hij keek om zich heen, maar zag niemand en wilde daarom maar weer gaan slapen. Na een paar minuten hoorde hij echter nogmaals zijn naam noemen, terwijl hij tevens tot de ontdekking kwam, dat men hem van zijn stoflichaam had bevrijd en hij dus uitgetreden was. Dit was nog nimmer zo onvoorbereid gebeurd, daar Alcar hem tot nog toe van tevoren gewaarschuwd had, opdat hij zich dan geheel daarop zou kunnen instellen.

Voor de derde maal hoorde hij roepen: „André!" En toen hij naar de plaats keek, waar het geluid vandaan kwam, zag hij twee, hem onbekende, geestelijke wezens staan, van wie het ene hem wenkte hen te volgen.

Moest hij aan dat verzoek gehoor geven? In gedachten vroeg hij dit aan Alcar en voelde toen onmiddellijk een weldadige rust over zich komen. Het was als het ware het antwoord op zijn vraag, waarvan hij de kracht kende. Zijn leider waakte; met hém alleen was hij op deze wijze verbonden. En wanneer hij met hem in de sferen vertoefde, onderhield Alcar zich met hem in de geestelijke taal, waarvan de ons voorgeganen zich daar bedienen – de taal der gedachten.

Alcar wist natuurlijk van alles af en liet hem dit probleem op zijn wijze beleven. Hij besloot dus, mee te gaan, daalde met de twee Intelligenties de trap af en volgde hen op enige passen afstand naar buiten.

Het was een pikdonkere nacht, geen levend wezen der aarde ontmoette hij onderweg en er werd geen woord met hem gesproken.

Zou men dit geloven, wanneer hij later vertelde, dat hij 's nachts als geest rondwandelde en hem onbekende Intelligenties volgde? Zou men dit geen fantasie noemen, terwijl het toch de zuivere waarheid was?

Hij voelde zich zo begenadigd, dat zijn geesteslichaam zich van het stoffelijke los kon maken en zich in die toestand vrij bewegen. En hij was na de les, welke hij gedurende Doortjes ziekte ontvangen had, zo vast overtuigd van Alcars onzichtbare tegenwoordigheid, dat hij zich vol vertrouwen kon overgeven aan degenen, die voor hem uit gingen, al wist hij niet, voor welk doel zij hem waren komen halen.

Als antwoord op deze gedachtengang keerde het geestelijke wezen, dat hem geroepen had, zich om en keek hem zó liefdevol aan, dat een warm gevoel hem doorstroomde en hij door een vuur zou willen gaan voor deze liefdegeesten, die hem wellicht voor hun werk op aarde nodig hadden.

Plotseling zweefden zij een straat in, welke naar het ziekenhuis leidde, waarin Annie opgenomen was.

Zou deze nachtelijke uittreding met haar in verband staan? Dan werd het hem ook duidelijk, waarom hij zo intens met haar verbonden was.

Voor de ingang van het ziekenhuis aangekomen, wenkte de geest, die hem geroepen had, hem naderbij te komen. Een hemels wezen stond toen voor hem, jong en schoon, dat hem glimlachend aankeek en tot hem zei: „Wij zijn je komen halen, André, omdat wij je hulp als medium nodig hebben. Wij kwamen je in je nachtrust storen, omdat dit nodig was, zoals je aanstonds duidelijk zal worden."

Het andere wezen verwijderde zich enige passen van hem en toen legde de spreker de hand op zijn schouder terwijl hij vervolgde: „Zie naar de ingang, mijn zoon. Zij, die daar in en uit gaan, leefden ook eenmaal op de aarde en trachten nu hun achtergebleven dierbaren en anderen met alles te helpen, terwijl zij overgeganen naar de plaats van hun afstemming geleiden, welke voor de één groot geluk, voor de ander, helaas, diepe duisternis betekent, al naar mate zij hun aardse leven ten goede of ten kwade besteed hebben, daar geen sterveling, die in het Hiernamaals aankomt, aan Gods rechtvaardige wet van oorzaak en gevolg ontkomen kan. Hij zal maaien, wat hij gezaaid heeft.

Later zult ge met uw leider weer sferen bezoeken, zowel hogere als lagere gebieden, opdat ge op aarde nog meer bekend zult kunnen maken, wat de mens aan onze zijde wacht, wanneer de aardse leerschool is doorlopen.

Mediums, die begrijpen, dat de boodschappen, welke wij doorgeven, ons heilig zijn, kunnen gezegend werk verrichten, daar zij alleen door liefde te geven en in het volle besef van hun heilige taak, goede instrumenten in onze handen kunnen zijn.

Onthoud, dat de schatten des geestes eeuwig zijn en niet te vergelijken met die van de aarde. Dit wil je leider je steeds meer en meer duidelijk maken. Volg daarom zonder dralen onze weg. Wij zullen je helpen."

Na deze toespraak hoorde André luide kreten. Er werd geroepen: „Het leven zal ontwaken, het leven is eeuwig".

„Hoort ge hen, mijn jongen? Het zijn zusters en broeders, die de aarde reeds verlaten hebben en aan onze zijde voortleven. Zij willen de achtergeblevenen overtuigen van hun eeuwig, heilig geluk. Dit zal je aansporen, al de kracht, welke in je is aan te wenden, om ons te helpen, hen gelukkig te maken."

Weer klonken er stemmen. „De mens moet ontwaken", hoorde hij zeggen. „Help ons, help ons, gij mediums, die hiervoor de krachten bezit. Help ons de niet-wetenden gelukkig te maken. Het is Gods wil."

Dit ontroerde André tot in het diepst van zijn ziel, want hij voelde het innige verlangen van de overgeganen, hun dierbaren te mogen overtuigen van hun voortbestaan. „Zie thans omhoog, André."

Hij keek op naar de donkere hemel, ontwaarde eerst niets, doch meende na enige seconden, een flauwe lichtstraal waar te nemen. Ja, hij had goed gezien; er kwam licht in de duisternis. Overal bemerkte hij lichtflitsen, welke de hemel in vuur zetten. Het was een machtig gebeuren, dat hem evenwel niet angstig maakte, daar hij zich in veilige handen wist.

Plotseling hoorde hij een geweldige knal; het hemelgewelf werd als het ware vaneengescheurd, waardoor een prachtige, lichtblauwe hemel zichtbaar werd. Een stralend, wit licht brak door en zette de aarde in gouden glans.

„Het Licht", hoorde hij nogmaals roepen, „het Licht, Gods heilig Licht!"

„Gods Licht", herhaalde de Intelligentie naast hem, „door dit Licht zullen wij haar genezen. Vertrouw, vertrouw, mijn jongen. God is Liefde. Het is Zijn wil, dat de geestelijk doden ten leven worden gewekt. Laat hen leven; schud hen wakker."

Opeens zag hij een klein, wit licht – het leek wel fosfor – in de vorm van een bal door de ruimte naar zich toe zweven. Maar toen het vlak bij hem was, zweefde het weer van hem weg en kwam daarna weer terug, wat enige keren herhaald werd. Het vroeg hem als het ware, het te volgen. En toen hij daartoe besloten was, zweefde het hem vooruit, het ziekenhuis binnen en, door een paar gangen heen, een kamer in, waarvan de deur open stond.

Voorzichtig trad ook hij binnen; maar zag toen tot zijn verbazing het licht niet meer. Toch voelde hij, dat een onzichtbare macht hem binnenleidde.

„Zou Annie zich hier bevinden?" dacht hij. Voorzichtig keek hij om een hoekje van het scherm, dat om een bed stond en schrok toen hevig, want, ja, daar lag zij. Maar wat was zij oud geworden! Hij wilde op haar toevliegen, maar voelde, dat hij tegengehouden werd. Daarom bleef hij achter het

scherm en werd toen onmiddellijk gewaar, dat zijn onzichtbare geleiders hun concentratiekracht lieten verzwakken.

Arme Annie! Zij scheen hevig te lijden. Hoe was het anders mogelijk, dat zij in weinige dagen zó kon verouderen! Het ging hier om leven of dood. Haar tint was werkelijk loodkleurig en haar ogen lagen diep in de kassen. Hij hoorde haar zachtjes kreunen.

Gelukkig! Daar zag hij het licht weer, welks uitstraling zo schoon was en rein. Het bleef boven het hoofd van de zieke zweven en verbond zich met haar. Toen kwamen er klanken tot hem. Het leek wel een heilig gezang. Wonderbaarlijk was het, dit alles te mogen beleven.

„André", hoorde hij fluisteren, „kijk naar het licht. Het leeft en God wil, dat zij genezen zal. Help ons, dit wonder tot stand te brengen. Gods heilige kracht werd ons daartoe geschonken. Zijn wil geschiede."

Toen verdween het licht en voelde hij zich opnemen en in zijn stoflichaam terugkeren. Daarna viel hij weer in slaap.

De volgende avond ging hij Cor afhalen, om samen naar haar zieke nichtje te gaan. Bij haar bed gekomen, moest hij zich beheersen, om zich goed te kunnen houden en alle krachten inspannen, om haar niet te laten blijken, hoezeer hij van haar uiterlijk schrok. Zij keek hem onderzoekend aan, greep zijn hand en trachtte te spreken. Doch dit gelukte haar niet, omdat haar keel zo gezwollen was. Toen trachtte zij hem door blikken en gebaren duidelijk te maken, dat zij van hem verlangde te horen, hoe hij over haar toestand dacht. Het was de blik van een stervende, waarmee zij hem aankeek; een blik, die hem zeer ontroerde en hem dwong, haar hoop op herstel te geven en haar moed in te spreken, hoewel hij voelde, dat er een wonder zou moeten gebeuren, wanneer er werkelijk sprake van herstel zou kunnen zijn, want haar ogen waren omfloerst en begonnen reeds te breken. Zij lagen diep in de kassen en keken hem toch smekend aan. Verschrikkelijk was de blik, waarmee zij trachtte de waarheid uit te vorsen.

Enige seconden gingen op deze wijze voorbij, welke hem een eeuwigheid leken. Het was een ware marteling, want wanneer hij die blik niet kon weerstaan, zou dit haar einde kunnen verhaasten. Eindelijk liet zij zijn hand los en bleef afgemat in de kussens liggen.

Op dat ogenblik trad haar vader binnen en ging aan haar bed zitten, waardoor zij gelukkig wat rustiger werd. Maar dat duurde niet lang, want na enige minuten gelukte het haar, haar vader met gebroken stem te vragen of hij een spiegeltje bij zich had, wat tot André's onuitsprekelijke verlichting niet het geval was.

Maar hoe schrok hij, toen hij Cor hoorde zeggen: „Ik heb er wel een voor je". Hoe was dit mogelijk! Begreep zij dan niet, waar het hier om ging? Dat een blik in het spiegeltje Annie noodlottig zou zijn? Domme, domme men-

senkinderen! Annie's aardse leven hing toch al aan een zijden draad. En nu greep zij naar het spiegeltje, dat Cor voor de dag haalde, haar omfloerste ogen aanschouwden haar spiegelbeeld en met een gesmoorde gil viel zij bevend in haar kussens terug.

Op hetzelfde ogenblik voelde André, dat er sterk op hem werd ingewerkt. Een geweldige kracht ging door hem heen, welke bergen zou kunnen verzetten. Daarna ontwaarde hij boven Annie's hoofd een prachtig, wit licht, dat haar bleef beschijnen. Zijn gehele lichaam trilde. Vervolgens voelde hij zich opgenomen en naast de zieke neergezet worden, terwijl hij een klankvolle stem hoorde vragen: „André, André, ben je dan alles vergeten? Leg je linkerhand op haar hoofd en houd haar rechterhand als contact vast. Let op, jongen en herinner je het visioen en al de wijsheid, welke je werd geschonken."

Hij luisterde vol eerbied naar die stem uit een hogere wereld, welke vervolgde: „Genees haar, André; God wil, dat zij beter wordt. Het is Zijn heilige wil. In jou heeft Hij geneeskracht gelegd. Help haar."

Diep getroffen door deze woorden, nam hij Annie's rechterhand in de zijne, legde zijn linkerhand op haar voorhoofd en blikte omhoog. Weer zag hij het stralende licht zich met haar verbinden. De kamer verdween voor zijn ogen en een prachtige, blauwe hemel werd zichtbaar. „Het Licht der lichten," hoorde hij zeggen, „het Licht Gods. Genees haar, André."

Door zich sterk daarop te concentreren, kon hij toen door gedachtenkracht zijn wil tot haar bewustzijn laten doordringen. „Luister, Annie," gebood hij in gedachten, „ik wil, dat je je niets meer van het spiegeltje herinnert en rustig gaat slapen, omdat het Gods wil is, dat je beter wordt."

Na drie minuten liet hij haar hand los en ging een eindje van haar vandaan. Het was een angstig ogenblik; maar de spanning duurde gelukkig maar kort, want in die drie minuten was het wonder geschied. Annie lag rustig te slapen en was opnieuw jong geworden en aantrekkelijk. Een wonderbaarlijke verandering had plaatsgevonden. Wat was haar vader gelukkig! Hij dankte God in stilte en liet zijn tranen de vrije loop.

De volgende dag ging André weer naar het ziekenhuis, waar hij Annie in de beste welstand aantrof. Zij was zeer verheugd, hem te zien en blij met de tuil rode rozen, welke hij voor haar meebracht. Van alles, wat de vorige avond had plaatsgehad, herinnerde zij zich blijkbaar niets meer.

„Wat ben ik ziek geweest," zei ze. „Ik dacht heus, dat ik niet beter zou worden en nu voel ik me opeens weer gezond."

Toen hij 's avonds rustig thuis zat, hoorde hij tot zijn grote vreugde Alcars stem. „Zo, mijn jongen," zei hij, „nu zal ik je weer veel duidelijk maken. Je mocht weer een wonder beleven. Ik verbond je met Annie, opdat mijn meester dit tot stand zou kunnen brengen. Wij wisten, wat er geschieden zou en mochten op het laatste ogenblik ingrijpen. Ik hield mij onzichtbaar en wilde

zien, of je het goede van het kwade weet te onderscheiden; je volle overgave werd verlangd. Ik liet je uittreden, omdat mijn meester je het heilige van je mediumschap wilde laten zien, waardoor je je zult inspannen, om in deze verhoogde afstemming te geraken. De bedoeling was, je vertrouwen meer en meer te versterken, omdat je steeds grotere problemen gegeven zullen worden. Weet, dat wij terug zullen komen en dat je dan bewust handelen en de wetenschap overtuigen zult. Geloof mij; eens zullen wij velen overtuigen van het bestaan van de heilige krachten, welke de meesters bezitten. Mijn meester heeft tot je gesproken; het kleine licht was ik. Aan onze zijde kunnen wij verschillende vormen aannemen. Steeds was ik bij je, om je te steunen. Wij hadden ons met je verbonden, toen wij je naar het ziekenhuis brachten en je gehoorzaamde aan onze wil. Wij stonden naast je, maar hielden ons onzichtbaar. Je gedachtengang konden wij volgen en wij zijn je dank verschuldigd voor je liefde en je vertrouwen. Mijn meester is met mij gelukkig.

Nu zal ik je het volbrachte wonder verklaren.

In hetzelfde ogenblik, dat je Annie's hand vasthield en je linkerhand op haar hoofd legde, werden ge beiden met de Kosmos verbonden. Het was een zelfde toestand als toen je gedematerialiseerd werd en waarvoor dezelfde krachten werden aangewend. Is dit je duidelijk? Het was Gods wil; anders zou het ons niet mogelijk geweest zijn, deze wonderbare genezing tot stand te brengen. Wij hebben je eerst in een visioen laten beleven, hoe geweldig deze krachten zijn, deze kosmische stralen – Gods eigen uitstraling – welke Zijn ganse Schepping doordringen en zonder welke niets zou kunnen bestaan, geen leven mogelijk zou zijn.

De mensen op aarde kennen de werking van de kosmische stralen nog niet, omdat zij de oorsprong daarvan nog niet kunnen begrijpen en de betekenis benaderen.

Later zal ik je meer daarover vertellen en je zult nog meer wonderen mogen beleven, wanneer je deemoedig blijft vertrouwen op de leiding van geesten uit hogere gebieden, die in deze zware tijden weer naar de donkere aarde komen, om op allerlei wijzen te trachten, haar bewoners te bereiken, ten einde hun rust en vrede en geluk deelachtig te doen worden."

Hemel en hel; uittreding

André ontving van zijn leider bericht, dat hij zou mogen uittreden, om met hem samen te zijn in de sferen. Lang reeds had hij op deze mededeling gewacht.

Op zijn laatste reis naar het Zomerland had Alcar hem beloofd, dat wanneer zijn gave ver genoeg ontwikkeld zou zijn, hij met hem de donkere sferen zou bezoeken. Thans was het zover.

Hij was buitengewoon verheugd, want hij vond het heerlijk met zijn leider samen te kunnen zijn. Alcar zou hem vele toestanden verklaren, waardoor hij veel van het leven aan Gene Zijde zou leren kennen. Ook zou hij hem laten zien, hoe de hogere geesten de ongelukkigen ervan trachten te overtuigen, in welk een beklagenswaardige toestand zij leven, waarvan zij helaas zelf niets beseffen. Tevens zou Alcar hem nog tonen, dat er een hoger gaan mogelijk is.

Hij was daarom vroeg naar zijn kamer gegaan en wachtte op de dingen, die komen zouden. Rustig had hij zich neergelegd en spoedig voelde hij, dat erop hem werd ingewerkt en de uittreding een aanvang ging nemen.

Hoorde hij al iets? Was dat de stem van Alcar? Aandachtig luisterde hij. „André!" Zacht werd zijn naam uitgesproken en hij herkende de liefdevolle stem van zijn leider.

André wist nu, dat het grote proces een aanvang ging nemen. Hij was zich bewust van alles, wat er om hem heen gebeurde. Duidelijk zag hij in zijn kamer een blauw waas hangen, dat al dichter en dichter werd. Het zweefde boven zijn hoofd en bleef daar hangen.

In zijn voeten voelde hij iets eigenaardigs, waardoor hij begreep, dat Alcar hem van zijn stoflichaam ging bevrijden. Eerst was het prikkelend en daarna kreeg hij een gewaarwording of er uit zijn lichaam iets verwijderd werd. Hij voelde langzaam iets in zich opkomen en omhoog trekken, daarna ging zijn hart sneller kloppen en de bloedsomloop versnelde zich. Het was nu zo heel anders dan bij zijn laatste uittreding. Toen zijn geesteslichaam (bij zijn vorige uittreding) tot boven de knieën was opgeschoven, zonk hij in een bewusteloze toestand en wist niets van hetgeen er met hem gebeurde. Hij ontwaakte (bij zijn vorige uittreding) naast zijn stoflichaam.

„Zou Alcar mij nu alles duidelijk maken en het mij bewust laten beleven?" vroeg hij zich af.

Wanneer dat mogelijk was, zou het voor hem wijsheid in de geest betekenen.

Wat wist men eigenlijk van hen, die de aarde verlieten? Wat voelden zij als zij heengingen? Het zou toch heerlijk zijn dit te mogen weten.

Wanneer de mens ervan overtuigd was, dat sterven het gaan naar een mooier en schoner land betekent, dan zou hij gemakkelijker kunnen scheiden.

Wat maakten velen zich het heengaan ontzettend moeilijk. Dikwijls had hij aan een sterfbed gestaan en een mens zien lijden, dat hem het hart pijn deed. Als hij het loskomen van het geesteslichaam bewust mocht beleven, zou het voor velen een steun kunnen zijn en zouden zij zich aan hen, die hen kwamen halen, rustig kunnen overgeven. Er zou dan geen doodsangst meer zijn, daar hij de mensen kon vertellen, dat het sterven niets anders is dan het afleggen van het stofkleed, dat hen al die jaren heeft gediend.

Hij voelde reeds hoe geruststellend dat voor vele mensen zou zijn, want welk een verschrikking was vaak een overgaan naar die wereld. Dagenlang soms zweefden zij tussen twee werelden. Zij konden zich niet losmaken, omdat zij nergens van afwisten. Heerlijk zou hij het vinden om hun de waarheid mee te delen.

Nu hoorde hij Alcar, die hem verzocht te luisteren.

„Je volledige concentratie is gewenst, André", werd hem gezegd. „Luister goed en vergeet niets van wat je thans zult beleven. Wanneer je alles, wat je zult ervaren, straks aan de mensen meedeelt, zal het velen gemakkelijker vallen het aardse leven te verlaten. Ik wil, dat je alle gevoelstoestanden en overgangen, tevens deze uittreding, bewust zult beleven en meemaken."

André's hart ging steeds sneller kloppen. Ook voelde hij, dat zijn geesteslichaam steeds meer optrok, waardoor hij zijn kloppend hart op verre afstand hoorde. Het was een vreemde en hoogst merkwaardige gewaarwording voor hem. Dadelijk hoorde hij Alcar spreken, die zijn gedachten daarover had opgevangen.

„Dit komt, mijn zoon, omdat de scheiding van geestes- en stoflichaam een aanvang heeft genomen. Zolang de mens in zijn stofkleed leeft, voelt hij aan op de plaats, die wij het levenscentrum noemen: de zonnevlecht. Nu echter is het geesteslichaam dit punt overschreden. Het versneld kloppende hart, op verre afstand te horen, is het gevolg daarvan, dat het geesteslichaam het bewustwakend levenscentrum is overschreden. En vanaf dit ogenblik gaat de gevoelskracht over in de geest. Is je dat duidelijk?"

André begreep alles, omdat hij voelde, hoorde en zag. Alcar vervolgde: „Alleen zij kunnen op deze wijze uittreden, die de nodige sensitiviteit ervoor bezitten. Dan is er nog afstemming nodig op de geestelijke toestanden. Dit alles zal het uittreden vergemakkelijken en bespoedigen."

Weer voelde André, dat hij omhoog ging. Alcar vervolgde: „Wij zijn nu op die hoogte gekomen, dat wij uit het stoffelijke het geestelijke kunnen binnentreden; je zult echter nog even in deze toestand blijven, omdat ik je het een en ander duidelijk wil maken. Je zult hebben opgemerkt, dat het

gevoel het essentiële in de mens als wezen is. Het gevoel is leven en het leven is liefde, waardoor de mens één kan zijn met God en daardoor goddelijk is. Van dit ogenblik af, mijn zoon, zie om je heen, gaat je gevoel over in de geest. Je zult nu alleen kunnen waarnemen door de kracht en de uitstraling van de liefde, omdat liefde licht is aan deze zijde. Liefde is dus gevoel en daardoor zal de mens licht en geluk bezitten, zoals hij innerlijk voelt en afstemming heeft. Nu zweef je tussen twee werelden; je geesteslichaam is nog met de stof verbonden, maar voelt en leeft reeds in de geest. Daardoor hoor je nog op verre afstand je hart kloppen, dat zijn slagen als een echo in de geest laat horen. Dit is een machtig gebeuren, André, wat maar weinigen, die nog op aarde zijn, beleven. Tracht nu te zien, dan zul je waarnemen, dat de stof in een dicht waas gehuld ligt. Alles is anders dan wanneer je het in normale toestand ziet. Dat komt omdat je zintuigen bij het stoflichaam behoren, wat echter in de geest geen belemmering zal zijn. Aan deze zijde bevat het gevoel alle zintuigen! Het gehoor, het gezicht, de reuk, de smaak, kortom in het leven van de geest is alles één en dat éne is het gevoel. Het gevoelslichaam is daarom het essentiële. Dat heeft de mens te ontwikkelen om in een hogere bestaanstoestand over te gaan. Alle stof ligt nu in een grijs waas gehuld. Dit zal je het beste kunnen waarnemen, wanneer je de muren, de schilderijen en alle andere voorwerpen bekijkt. Zij zijn van een grove geestelijke substantie, waar je nog niet doorheen kunt zien, omdat je bewustwordingsgevoel half geestelijk half stoffelijk is. Het veranderen van alle stof komt dus, omdat je tussen twee werelden zweeft, waardoor de stof zich in een halfbewuste levenstoestand bevindt en je waarnemingskracht in de stof is verzwakt. Door mijn concentratie en ook mede door je eigen kracht en afstemming is het mij gelukt, je op deze hoogte te houden. Wij zullen nu het ontwakingspunt in de geest overschrijden. Let nu goed op, André, je komt nu weer in een andere toestand."

André kreeg het gevoel, dat zijn geesteslichaam hoger werd geschoven, maar tevens, dat er iets was, dat het hoger gaan belette. Duidelijk voelde hij dat en vond het zeer merkwaardig.

„Wat je thans voelt, mijn zoon, is de tegenwerkende kracht voor dit gebeuren. Het is de aantrekkingskracht van je stoflichaam, hetgeen veroorzaakt wordt door het fluïdekoord, dat beide lichamen verbindt. Het is tevens duidelijk, dat je gevoel meer stoffelijk is dan geestelijk en dan is er nog deze moeilijkheid, dat je nog op aarde leeft. Dit zijn factoren, die tegenwerken, om als aards mens dit overgangspunt, dus van de stof in de geest, te kunnen overschrijden. Het fluïdekoord bezit die kracht, naarmate het gevoel afstemming vindt in de geest. Dus, zo als de mens voelt, zo gaat hij over. Ieder wezen heeft zijn eigen afstemming en daarom zullen ook alle overgangen verschillend zijn. Is je dat duidelijk? Buiten mijn hulp zou je niet bewust

kunnen uittreden, omdat je krachten daartoe niet toereikend zijn. Het zou dus slechts bij een gedachtenuittreding blijven. Daarover heb ik je reeds gesproken. We zullen thans in een andere toestand overgaan. Daarin zal het je duidelijk worden, dat het fluïdekoord de tegenwerkende kracht is bij dit gebeuren. Ik zal mijn concentratie van je af wenden, waardoor je in de vorige toestand zult terugkeren. Let goed op, André."

André voelde, dat hij in zijn vorige toestand terugkeerde. Hij hoorde zijn hart duidelijk kloppen en alle stoffelijke voorwerpen werden zichtbaar voor hem. Tevens kon hij zijn geestelijke waarnemingen van de stoffelijke onderscheiden.

Als hem ooit iets zou overtuigen, dat het leven eeuwig is, dan was het dit. Als één beeld hem het intellect denken na de dood toonde, dan was het dit gebeuren. Groots was het. Nu eerst voelde hij, hoe groot geestelijke krachten zijn.

„Thans, mijn zoon, keer ik terug tot de gevoelskracht van het wezen, wat ik je wilde verduidelijken. Zij die op aarde heengaan, voor hen houden deze krachten op te bestaan, omdat het fluïdekoord bij hun overgang breekt. Allen zullen deze gevoelstoestanden overschrijden, doch zijn zich van alles onbewust. Voor de een zal het strijd betekenen, voor de ander niets dan liefde en geluk. Alles voltrekt zich naar hun innerlijke afstemming. Begrijp je nu alles? Het levenskoord verbindt beide lichamen en houdt de geest in myriaden draden omwikkeld. Het is een zacht fluïdum, waarin het geesteslichaam leeft. Het is alleen voor ons waar te nemen. Het is te ontwikkelen door het gevoel in de geest af te stemmen. Dus hoe hoger de mens verbinding heeft, hoe mooier en gemakkelijker zal ook het overgaan voor hem zijn. Alles is dus eenvoudig. Anderen echter, die zich in het leven op aarde hebben vergeten, komen bewusteloos hier aan. Lang duurt het voor zij ontwaken. Hun gevoelsafstemming is op de donkere sferen en daardoor zal hun overgang een schok veroorzaken. Over al deze toestanden zou ik veel kunnen vertellen, omdat de mens op de Kosmos afstemming heeft. Doch men moet kosmisch georiënteerd zijn, wil men zich kunnen verbinden. Ik zal nu mijn concentratie weer instellen, waardoor je in een hogere toestand zult komen."

André voelde, dat hij omhoog ging en dat er een ander gevoel in hem kwam.

„We zijn thans het punt genaderd, waar de scheiding een aanvang neemt en je stoffelijk bewustzijn in de geest overgaat. Je zult het duidelijk kunnen voelen.

Toch is je geest met je stoflichaam verbonden; doch zie nu naar alle stof!

Alles wat de aarde toebehoort, is doorzichtig. Door alles kun je nu heenzien, het grijze waas is opgetrokken. Dit komt, omdat, zoals ik je zo-even zei, je gevoel in de geest is overgegaan. Wij staan dus op het punt, om het

stoflichaam te verlaten. Je neemt waar naar de liefdekracht, die in je is, omdat liefde, zoals je weet, licht is aan deze zijde. Voor hen zal alles duisternis zijn, die geen liefde in de geest voelen of bezitten. Ik hoop, mijn zoon, dat je alles hebt begrepen. Voor mij is het niet mogelijk je deze toestanden op andere wijze duidelijk te maken dan je nu hebt beleefd. Doch je zult alles begrijpen, omdat je het ziet, hoort en voelt. En dit beleven is maar aan enkelen op aarde gegeven.

Ik vraag je daarom dringend, mijn jongen, niets van alles, wat ik je nog zal tonen, te vergeten. Je beleeft het voor duizenden. De mens op aarde wil ik op deze wijze trachten te bereiken. Ik wil hem duidelijk maken, dat het overgaan naar deze wereld niets anders is dan geluk, wanneer hij zich in de geest ontwikkelt. Hij zelf heeft het in handen. Aan hem zelf ligt het, of hij in dit leven geluk en liefde zal vinden, of wel diepe duisternis. Aan deze zijde kennen wij slechts één wet, één spreuk, die is: „Veel liefde te bezitten, is wijsheid in de geest." Dit is ook voor jou, André! Wanneer je deze kracht niet zou bezitten, was het niet mogelijk voor mij, je dit alles te tonen. Liefde is weten, niets dan geluk in het leven na de dood. Geen wezen zal een hogere sfeer kunnen binnentreden, dat geen liefde kent, wat ik je op deze tocht zal leren en laten beleven.

Het blauwe licht, dat je waarnam, is de uitstraling van je liefde en dat houdt de stof omhuld. Het zegt je tevens, dat je nog op aarde leeft. Zij die overgaan, onttrekken alles aan de stof, omdat zij dat leven gaan verlaten.

Ik zal je nu geheel vrijmaken."

André voelde, dat hij van zijn lichaam werd verlost. Hij zweefde nu boven zijn eigen kleed. Bewust had hij het lichaam verlaten, meer wijsheid in de geest had hij ontvangen en het leven leren kennen. Hoe machtig was liefde. Alleen door liefde was dit mogelijk. Zijn stoflichaam lag daar, als was hij reeds gestorven. Toch leefde het. Het fluïdekoord hield beide lichamen bijeen. Eens zou het voorgoed breken en behoefde hij niet meer terug te keren. Een behaaglijk gevoel doorstroomde hem. Het was de rust aan deze zijde, die hem gelukkig maakte.

Hij hoorde Alcar spreken:

„Wat je voelt, André, is je verbinding in de geest. Je eeuwigheidsgevoel is ontwaakt en bewust geworden."

André daalde neer. Alcar ving hem op in zijn armen. „Een machtig proces is voltrokken, mijn jongen. We zijn voor lange tijd tezamen. Veel heb ik je op deze reis te tonen en duidelijk te maken."

„Hoe moet ik u danken, Alcar, voor alles wat u mij op aarde hebt gegeven."

„Dank niet mij, André, ons leven behoort God, aan Hem hebben wij alles te danken."

Alcar wilde geen dank en André dankte God voor alles, hem gegeven.

Groot was de genade, dit te mogen beleven.

„Zie nogmaals naar je kleed, André."

„Wat is dat, Alcar?" Zijn stoflichaam kon hij niet meer zien. „Hoe komt dat?"

„Zo-even was je nog verbonden. Het blauwe licht omhult je lichaam tijdens onze afwezigheid. Op onze vorige reis waakte Adonis over alles; nu is het niet meer nodig, omdat je uitstraling een muur vormt en je lichaam verbergt.

Het zal in dit waas blijven, totdat wij terugkeren. Voor ongelukkige geesten is het verborgen. Rustig kunnen wij van hier vertrekken. Concentreer je nu op je kleed, het zal zichtbaar worden." André deed wat Alcar hem zei. Het blauwe waas scheurde vaneen, zijn lichaam werd zichtbaar. „Prachtig André! Het toont je, dat je vooruit bent gegaan en je krachten weet te gebruiken. We zullen ons nu op enige afstand van je lichaam verwijderen. Thans zweven wij in de ruimte. Voor de mens, die stoffelijk voelt, zal het ongelooflijk zijn, doch de geest beweegt zich door de kracht van zijn gedachten. Op aarde moet de mens eerst denken, voordat hij handelend kan optreden. Aan onze zijde handelen wij direct, wanneer wij onze concentratie instellen. Is je dat duidelijk?"

„Ja Alcar, ik begrijp alles."

„Wij zijn reeds in beweging, wanneer we ons instellen. Ik zal mijn gedachten van je afhouden, omdat ik iets duidelijk wil maken."

André voelde een zeer merkwaardige kracht in hem komen. Wanneer hij er zich met al zijn krachten niet tegen verzette, werd hij naar zijn stoflichaam terug getrokken. „Wat is dat, Alcar?"

„Het is een bewijs, dat je nog op aarde leeft. Het fluïdekoord trekt je naar je lichaam terug. Daarom toonde ik je de tegenwerkende kracht, liet je beleven, dat dit koord het stoflichaam en de geest verbindt. Het is niet zichtbaar en toch voel je zijn kracht. Tevens toont het aan, hoe etherisch ons leven kan zijn. Naar afstemming voelt de mens dus die tegenkrachten voor dit gebeuren, zo ook wanneer zij overgaan. Het is alles zo eenvoudig. Het is de geestelijke afstemming van ieder wezen. Weet je krachten te gebruiken en je zult je naar eigen willen voortbewegen.

Weer een andere proef, André. Concentreer je op mij, waarheen wij ook gaan."

Met een vreselijke snelheid verplaatste Alcar zich.

„Zo-even heb ik je verteld en ook op onze vorige tochten getoond, dat wij ons in een flits kunnen verplaatsen. Waar denkt mijn zoon, dat hij zich bevindt?" André keek om zich heen, maar zag niets dan een grijze massa. Na lang nadenken zei hij zijn leider, dat hij zich niet kon oriënteren.

„Luister dan. Wij bevinden ons in het binnenste der aarde." André zag zijn leider aan en dacht, dat het niet mogelijk was.

„Is ook voor jou dit ongelooflijk? Ik laat je zien, dat de geest zich door alle stof kan voortbewegen en er geen belemmering voor hem is. Wanneer je je concentratie zuiver op mij had ingesteld, zou je geweten hebben, waarheen wij gingen. Je weet nu, dat voor ons alles mogelijk is. Toch zal het wonderlijk voor je zijn dit als aards mens te mogen meemaken. Wij kunnen stijgen en dalen naar believen. Wij bezitten ons intellectueel denken, zoals wij op aarde eens hebben gehad. Wij hebben een lichaam, dat schoner is dan de mens op aarde bezit, of kent. Wij kunnen ons verbinden met en afstemmen op alles, naar de krachten die in ons zijn, wat de liefde is. Met alles wat leeft, kunnen wij ons verbinden. Wij zijn leven en kunnen één zijn met al het leven, met God, omdat God leven betekent. Wij zouden de mensheid kunnen wijzen op mineralen, die zij niet eens kennen, doch het meest nodig hebben. Ja, op onbekendheden in de stof, op alles, wat de aarde verborgen houdt. Wij zouden haar kunnen aantonen, waardoor aardbevingen ontstaan, waardoor die storende werkingen zich manifesteren. Wij ontlichaamden kunnen alles! En dat alles is, naarmate wij afstemming vinden in de geest, naar de kracht van de liefde die in ons is. Niet hoger kunnen wij komen. Wij zullen wijsheid bezitten zoals ons gevoel is.

Maar hoe zal een levende dode het leven op andere planeten begrijpen, wanneer hij zijn eigen leven voelt, noch kent? Niet wil aanvaarden, dat hij eeuwig leeft, noch voelt, noch hoort zijn duidelijke maar zachte innerlijke stem? Wat heeft het voor nut dat zij onbekende luchtlagen bevliegen, wanneer zij hun innerlijk leven vergeten? Hier kent en weet men, tot hoe ver zij kunnen gaan. Hier weten zij, dat er gedeelten zijn waar het aardse leven ophoudt te bestaan, waar alles zal ineen smelten, wanneer zij toch die ruimte willen bevliegen. Hun zielig gevlieg is ons hier bekend. De mens moet handelen naar de krachten die in hem zijn, wat voor de mens op aarde de bestaansmogelijkheid is. Duizenden zullen te vroeg hier aankomen, dan eerst zullen zij ophouden en begrijpen, dat die gebieden voor hen niet te bereiken zijn. Hier kent men luchtlagen waar het aardse leven ophoudt. Geen stoffelijke krachten zijn erop berekend. De kosmologen van de toekomst zullen dit alles aantonen. Zij zullen aantonen, dat alles vernietiging betekent, wanneer zij zich op deze hoogte van de aarde willen verheffen. Eens zullen deze geheimen worden prijsgegeven, maar dan is alles anders op aarde. De geleerden zullen zich op ons afstemmen, hun uitvindingen zullen de mens dienen. Zoals thans alles wordt verbruikt, is er niets dan geweld, vernietiging van de mensheid.

Is dat Gods bedoeling?

Uitvindingen zullen worden tot stand gebracht, dienende voor het geluk van de mensen. Eens zullen zij andere planeten bezoeken, maar dan alleen ten goede; niets dan geluk zal het zijn, waardoor zij zich geestelijk ontwik-

kelen, kosmische afstemming zullen vinden. Duizenden jaren zullen ervoor nodig zijn voordat het mogelijk is een afgestemd wezen te vinden, dat geboren kan worden op aarde. Dan zullen zij geluk kennen, liefde bezitten en zal de aarde in sferen van geluk veranderen. Thans zullen wij terugkeren naar de plaats, waar je lichaam rust. Krachtige concentratie, mijn zoon, betekent verbinding aan deze zijde. Voordat wij aan onze tocht zullen beginnen, heb ik je nog iets mee te delen.

In de eerste plaats, André, vraag mij zoveel je wilt. Naar mijn krachten en weten zal ik je antwoorden. Dan nog dit: alles wat je als uitgetreden geest zult beleven, strekt tot doel, de mensheid te overtuigen van ons voortleven. Let op alles en onthoud wat je ziet, wat ik je in de geest zal tonen. Bij terugkomst op aarde zul je het verspreiden. Bedenk, dat je gave het bezit van anderen is, span dus al je krachten in, die daarvoor nodig zijn, want onze tijd is kostbaar. Jouw leven daar, zul je nuttig gebruiken. Laat geen uur onbenut voorbijgaan. Laat anderen van het leven maken wat zij zelf willen en laat je niet meesleuren op hun duistere paden, waardoor hun leven is verknoeid. Luister niet naar hun ingebeelde wijsheid, die zij uit boeken halen en waarnaar zij niet leven. Voel hen aan en weet je krachten te gebruiken. Ga geen duimbreed af van de ingeslagen weg. En verknoei je tijd niet om hun avonden te vullen. Zij slapen hun diepe geestelijke slaap en lang zal het duren voor zij ontwaken. Wees op je hoede voor hen die maskers dragen, zich achter geestelijke muren weten te verbergen. Het zijn zij, die door het bloed van Christus zichzelf willen verrijken. Het zijn holle vaten, waar geen bodem in zit, die ons geestelijk voedsel bezoedelen. Zij zweven in deze ruimte en de aarde dient als vast punt om hen te steunen. Het zijn zij, mijn jongen, die het leven als toneel laten optreden, die spiritistische seances houden en het voor sensatie gebruiken. Voor hen moet ik je waarschuwen.

Op deze reis zal ik je duidelijk maken, hoe nietig wij mensen zijn, en wanneer je de hogere gebieden hebt betreden, zul je ons leven leren kennen. Dat alles zult ge op deze tocht meemaken. Nogmaals, let op alles. Weet, dat het Gods grootste genade is, aan de mens gegeven, zich met ons te mogen verbinden. Zie, wij zijn weer op de plaats, waar je lichaam rust. Van hieruit begint onze tocht en wij zullen God om steun vragen."

André was weer in zijn kamer en naast zijn stofkleed knielde hij met zijn leider neer.

Alcar bad tot God.

„Almachtige Vader.

Wij vragen U om kracht en steun, om ons geloof en vertrouwen in U te sterken.

Grote Vader.

Er is een heilig verlangen in ons, om de mens te mogen overtuigen van een eeuwig voortleven.

Wij kunnen het alleen door Uw kracht, door Uw genade en wij vragen U om ons te helpen. Wij vragen U om licht en liefde, om Uw bescherming. Maak van ons eenvoudige instrumenten. Leg in ons Uw heilige kracht, Uw weten, en leid ons, om Uw weg te mogen blijven bewandelen.

Alleen door Uw kracht zullen wij zeeën bevaren, stormen kunnen weerstaan, door Uw machtige kracht, die in ons is, omdat wij Uw leven dragen, ja, Uw leven zijn en betekenen.

Vader, steun ons op deze tocht. Amen."

Seanceren

„Zo, mijn jongen, geen werk zal slagen, waarop Gods heilige zegen niet zal rusten. Alleen door Gods wil zal ons en 's mensen geluk zegen zijn. Onze reis neemt een aanvang. Voorlopig zijn wij hier niet terug. Veel heb ik je duidelijk te maken. We blijven in de sfeer der aarde, om daarna de geestelijke sferen te bezoeken. Zwevende zullen wij ons voortbewegen. Houd je concentratie op mij gericht, André, je zult mij in alles kunnen volgen." Vele huizen en gebouwen zweefden zij door. In niets werden zij belemmerd en alles was voor André zichtbaar. Hij zag de mensen, waarvan er velen licht uitstraalden. Deze kon hij duidelijk waarnemen. Om anderen zag hij een grijs waas en hij begreep wat het betekende. Zij voelden geen liefde en leefden een aards leven. Vreemd was het voor hem. Hij begreep nu, hoe moeilijk het was voor de helderzienden van de aarde, om de astrale mens te kunnen waarnemen. Nog moeilijker was het, om iets van hun leven te zien, te voelen en te begrijpen. Alles was zo heel anders dan het stoffelijke leven op aarde. Om op aarde te kunnen waarnemen, moest de verbinding volkomen zijn. Maar welk een genade was het, om deze gave te mogen bezitten. Hoe groot was zijn geluk achter de sluier te mogen zien, om hun leven te leren kennen. Hierdoor zag hij, hoe moeilijk het was voor de astrale geest, om de stofmens te kunnen bereiken.

„Hier zullen wij blijven André. Ik wil je duidelijk maken hoe op aarde geseanceerd wordt. Zie, daar zijn enige wezens bijeen, die een kring hebben gevormd."

André zag, dat zij in een huiskamer waren. Een oude dame, die een mooie uitstraling bezat, was bezig met schrijven. Een jonge man zat aan tafel en aan de overkant een vrouw, beiden hielden een kruishout vast.

Hij begreep onmiddellijk wat de betekenis ervan was. Zij waren wachtende op berichten van deze zijde. Duidelijk waren allen voor hem zichtbaar. Geen

van hen voelde, dat zij aanwezig waren. Zij waren in een waas gehuld. Van één van de aanwezigen ging een licht naar de moeder, die zat te schrijven. Het was de afstemming van haar, die haar kind was. Liefdegedachten voor het wezen, waarmee de jonge vrouw innig was verbonden. De jonge man, hij zag en voelde het duidelijk, had op haar geen afstemming. Zijn liefde was niet krachtig genoeg om zich met haar één te voelen.

André raakte hem aan, doch hij voelde zijn aanraking niet. Voor hem was hij dood.

Hij trachtte nu, zich met hem te verbinden, wat hem volkomen gelukte. Zuiver kon hij zijn gedachtengang volgen. Een zeer merkwaardig gevoel was het voor hem, om in een aards mens af te dalen. Hij was in hem en toch voelde hij niets. Dit toonde hem wel duidelijk, hoe sensitief de mens moest zijn, om de astrale mens te kunnen aanvoelen. De mens op aarde was voor een geest een open boek. Hier wist men alles van hen af, omdat hun zielen waren geopend. En de mens was zich onbewust van dit gebeuren. Hieraan zag hij, dat een aards mens nooit alleen is. Hij kon zich nergens voor verbergen. Hier kon niets verborgen worden. Hun innerlijke toestand was hun bezit, hun licht en daarin las ieder wezen.

„Kom hier bij mij, André, ik zal je iets tonen. Je begrijpt, dat zij aanzitten, zoals men dat op aarde noemt, om met hun geliefden in verbinding te komen. Het grijze waas dat je ziet, is kracht om voor afsluiting te dienen. Hiermee bedoel ik, dat maar niet iedere geest in hun toestand kan binnenvallen. Wanneer zij in volle overgave doorgaan, zal het veranderen in een lichtere substantie – de verbinding met hen, die vanaf deze zijde hun seance controleren. Doch voorlopig is het nog niet zover. Daarvoor is ontwikkeling nodig. Jaren kan het duren, voor een kring kan worden afgesloten. Ik toon je deze toestanden om je te overtuigen, hoe er van onze zijde alle moeite wordt gedaan, om met de mensen op aarde verbinding te krijgen en om hun in de eerste plaats van ons eeuwig leven te vertellen. Wanneer de mensen ernstig onderzoeken, zullen hun geliefden tot hen komen, om hen van hun geluk te getuigen. Het zal hen aansporen alle krachten die in hen zijn, voor hun innerlijke toestand aan te wenden. Dan worden deze seances voor andere doeleinden tot stand gebracht en wel hiervoor. Ziedaar, André."

André zag naar de plaats, die zijn leider hem aanwees.

„Wat is dat, Alcar?"

„Een geest, mijn zoon."

„Ik zag hem toch niet eerder." „Dat was ook niet mogelijk, daar hij in een andere toestand leeft dan wij ons bevinden. Toch is hij hier al geruime tijd aanwezig. Later zul je ook die toestanden leren kennen. Hij is hierheen gebracht, omdat men hem wil overtuigen, dat hij op aarde is overgegaan."

„Weet hij dat dan niet?"

„Neen, hij niet en vele anderen niet. Voor hem betekenen deze seances niets dan geluk. Voor enige uren zal hij in hun midden zijn, wat hem verwarmt in zijn duister en koud bestaan. De man is pas kort aan deze zijde. Zijn echtgenote, zijn dochter en zijn schoonzoon zijn hier tezamen."

André zag een wezen van zestig-jarige leeftijd. O, hoe vreselijk was zijn gelaat. Als een waanzinnige zag hij eruit. Zijn ogen puilden uit zijn hoofd en hij stootte jammerlijke geluiden uit. Doch niemand hoorde hem. Al tastend liep hij door de kamer. Vreemd deed de man.

„Waarom doet hij dat, Alcar?" „Is het je niet duidelijk? De man voelt hen, doch is geestelijk blind. Niets, absoluut niets, zal hij kunnen waarnemen. In zijn aards leven heeft hij zich vergeten."

André zag een vreselijke waarheid.

„Hij bezit niets van dat heilige, dat hem aan deze zijde doet verwarmen en zien. Zijn afstemming is diepe duisternis en in deze oneindige ruimte dwaalt hij rond. Voelt ge wat het zeggen wil, wanneer de mens op aarde zich vergeet? Voor hem en voor vele anderen zijn deze seances, om hen met hun geliefden te verbinden. Dit is een waarheid uit vele duizenden toestanden, die ik je op deze tocht zal tonen. Hiervan weet de mens op aarde niets af, althans hij die van een voortleven niet wil weten. Wanneer men hem overtuigd heeft, zal hij naar zijn afstemming terugkeren, om van daaruit een ander leven te beginnen. Een hoger afgestemde zal voor hem spreken, om hem duidelijk te maken, dat hij verbinding heeft. Daaraan voelt hij, dat hij zijn stofkleed heeft afgelegd. Niet zo eenvoudig is het om deze berichten door te geven. De mens sluit zich voor de astrale mens af, en een andere verbinding is niet mogelijk. Wij hebben hun krachten nodig om ons te kunnen manifesteren.

Ik zal trachten je duidelijk te maken, hoe moeilijk het is voor ons om door te komen en te geven, wat wij weten. In de eerste plaats is daar afstemming voor nodig. Wanneer een geest aan een seance deelneemt, stelt hem de mens daartoe in staat. Doch vanaf deze zijde kunnen zij alleen verbinding verkrijgen, wanneer zij de krachten ervoor bezitten. Dat zijn: liefde, licht en geluk. Zonder liefde is geen bestaan mogelijk. Daarmee bedoel ik een gelukkige toestand, een lichtsfeer aan deze zijde. Hij die op aarde een kring leiden wil, moet een sterke concentratie bezitten, om zich te manifesteren. Wanneer een derde aanzittende op hem afstemming heeft, is dit voor de geest een spoedige verbinding. Hij maakt zich één, juist met hem of haar die op zijn gevoelskracht afstemming heeft, waardoor hij zich kan manifesteren en berichten kan doorgeven. Doch ook dan is het moeilijk voor hem om zijn weten te kunnen doorgeven.

De moeilijkheid is deze: De geest moet de uitgezonden gedachten kunnen tegenhouden, met andere woorden, hun gedachten kunnen overheersen. Wanneer dit voor hem niet mogelijk is, komt door, wat enigen van de aanzit-

tenden denken. Het zijn dus hun eigen gedachten die worden gespeld en deze hebben geen betekenis, omdat onze waarheid niet kan doorkomen. Daarom komen slechts banaliteiten door, niets anders dan de eigen gedachten van hen, die in ongeduld op berichten wachten om met overgeganen te worden verbonden. Voel je wat het betekent, André? Kan de astrale mens hun uitgezonden gedachtekrachten verdringen, dan zal hij zijn eigen inzichten kunnen doorgeven. De aanzittenden moeten passief zijn. Hun verlangen is reeds disharmonie aan onze zijde, die de ontwikkeling tegenhoudt en ons belemmert in het geven van zuivere berichten. Jaren kan het daarom duren, voordat een seance afgesloten kan worden en wij zuiver kunnen doorkomen. Wij vragen volle overgave, en wanneer zij het niet kunnen, zal menige kring worden verbroken. Dat is echter niet onze schuld. Hier wachten velen, zoals ik je zei, om op aarde geestelijk voedsel te brengen en om ongelukkige geesten van hun eeuwig leven te overtuigen.

Dan nog dit: Een geest, die in de sfeer der aarde leeft en die voelt, dat hij niet gewenst is, omdat zijn weten geen waarde heeft voor de mens op aarde, zal alles trachten te doen om de eenmaal verkregen verbinding te behouden. Hij spreekt over God en liefde en vertelt van een eeuwig voortleven, waarvan hij niets afweet. Het zijn zij, die op aarde zijn teruggekeerd en zich vermaken en de mens ertoe aansporen om aan seances deel te nemen. Niets van hetgeen doorkomt heeft waarde in de geest. Dit is duidelijk op aarde aan te voelen. Vroeg of laat voelen het de mensen, zij zullen dan met seanceren ophouden. Doch wanneer zij het eenmaal zover gebracht hebben, dat leiders aan deze zijde alles kunnen controleren, dan is het heilig, omdat zij met hun dierbaren in verbinding zijn. Hoe groot het geluk dan hier en op aarde is, zult ge begrijpen. Niets dan liefde is alles, geluk en wijsheid in de geest. Dan betekent het spiritualisme het geestelijke leven, dat velen gelukkig zal maken. Het zal hen steunen in hun moeilijk aards leven, daartoe geholpen door hen, die aan deze zijde zijn en hun duidelijk maken, dat zij spoedig voor eeuwig verbonden zullen worden. Niets dan geluk betekenen deze avonden voor beide zijden. Wanneer men op aarde wil, zullen velen met mij komen om hen te helpen.

Kom, André, wij gaan verder. Een andere toestand zal ik je duidelijk maken, waar men ons heilig spiritisme bezoedelt. Het is mij en vele anderen bekend, hoe op aarde de mens wordt bedrogen. Het zijn zij, die het spiritisme voor eigen doeleinden gebruiken en de geesten laten optreden naar hun willen. Dit is echter niet mogelijk. Ik wil je duidelijk maken hoe velen er zijn, die ingaan tegen al wat het hoogste en heiligste is, door God geschapen. Hoe hoger hun sensatie wordt opgevoerd, hoe dieper zij zijn gezonken.

Kom, wij zullen ons snel verplaatsen, André.

Ik wil je tonen hoe een helderziende de mens, die van niets af weet, kan voorliegen wat hij denkt te zien. Alles is slechts eigenwaan en dikdoenerij om

iets te willen zijn. Doch vooral, om zich door het spiritisme te verrijken. Zij denken, dat God door hun zielig gedoe te bereiken is. De helderzienden en zij die aan hun seance deelnemen, zijn allen wezens, die zich op een donkere sfeer afstemmen. Zij begrijpen niet, dat het Gods grootste genade is, aan de mens op aarde gegeven. En deze genade Gods is liefde, die zij bezoedelen.

Zie André, daar is het hoge gezelschap bijeen. Hun licht is het licht van het schemerland aan deze zijde. Koud is alles, zo ook hun harten."

André zag verschillende mensen, die in een cirkel bijeen zaten.

Het vertrek was rijk gemeubileerd, prachtige schilderijen versierden de wanden. Het was hun seance-kamer. Enkelen straalden licht uit. Anderen waren door een grijs waas omhuld. In hun midden zag hij enige geesten, die als onzichtbare toehoorders aanwezig waren om over het wel en wee van hun geliefden te waken. Geestelijke beschermers, die hun geliefden steunden in alles. Alle wezens in deze kamer kon hij aan hun uitstraling duidelijk herkennen. Daardoor voelde hij hun innerlijke afstemming, hun verlangens en hartstochten. Hier wilde men niets dan sensatie. Daarvoor diende het spiritisme. Was het niet vreselijk? Zij wilden verbinding, opdat de geesten hun bezit zouden beschermen. Daarvoor was dit heilig gebeuren.

„Zie, daar zit onze man, André. Deze helderziende is bezig, om onze heilige boodschap te vernietigen. Hij denkt, dat hij waarneemt, doch voelt en ziet in gedachten. Hij is hier het medium. De dame nodigt anderen, om aan haar avonden deel te nemen. Deze helderziende weet hen op zijn wijze te beïnvloeden. Zijn éne visioen is nog schoner dan het andere. Daarvoor ontvangt hij zijn honorarium. Dit alles gaat mij niet aan, het is alleen om aan te tonen, dat alles verkeerd is wat hij ziet. Aanstonds zult ge begrijpen, hoe verschrikkelijk die man is. En allen denken dat hij ziet, omdat ook zij niet vrij zijn van ijdelheid en waanvoorstellingen. Hieraan komt spoedig een einde. Zij die aanwezig zijn, zullen van deze zijde af alles afbreken. Zo werkt de één om hun iets te brengen, een ander heeft zijn werk om alles af te breken. Niets zal van hun heiligheid overblijven."

André zag een man van vijftig jaren. Hij was de helderziende. O, hoe voelde hij zich. Hij was het, die verbinding had. In hem lag niets van die kracht, die helderziendheid betekende. Zijn zien was niets anders dan verzinsels, die zij geloofden. In groot ornaat zat hij daar en zag rond of hij iets kon waarnemen. Allen staarden hem aan als was hij een heilige.

„Ik geloof", hoorde André hem zeggen, „dat het gaat komen."

„Wat gaat komen, Alcar?" „Niets komt, mijn zoon, niets, hij denkt te zien." Hoe was het mogelijk, om allen zo te bedriegen. Wat een huichelaar was hij.

„Hoor, hij zal zien!"

Het leven treedt op. Het leven dient hem. Het leven, dat God is.

„Ik zie", zo begon hij, „dat hoge geesten bloemen brengen. Het zijn hemel-

se kleuren, o, zo schoon." André zag om zich heen, maar er waren geen bloemen, zo ook geen hogere geesten. Niets was er, niets. „Wat is dat prachtig", hoorde hij hem zeggen. „Zij worden op uw schoot gelegd." Hij doelde op de vrouw des huizes. „Dat wordt prachtig", dacht André, „het kon niet mooier". „Steeds komen er bloemen en nu zie ik twee geesten, in mooie gewaden gekleed, met bloemen, die zij om u heen verspreiden. O, wat is dat prachtig."

„Wat kan die man liegen, Alcar." „Nu zie ik", vervolgde hij, „twee nonnen, die ook bloemen brengen. Heilig is alles. Er zal vanavond iets schoons gebeuren." Allen staarden hem aan en dachten, dat zij in de hemel waren opgenomen.

„Nog steeds komen er bloemen. Steeds maar bloemen, in verschillende kleuren, o, wat is dat schoon. Wat ik nu zie, is wonderschoon. Een witte duif vliegt in de kamer rond en tracht een plaats te vinden. Hé, wat zie ik nu? Zij draagt iets in haar bek. Misschien wordt het mij getoond. Daar gaat zij. Wat jammer toch, dat u dit schone niet kunt zien. Het is wonderlijk."

Allen beefden van aandoening.

André zag naar zijn leider, zijn gelaat stond strak gespannen. Hoe moest Alcar zich voelen? Zijn concentratie was op hem (de man) gericht. Het moest hem (Alcar) pijn doen, hij, die de mensheid gelukkig wilde zien. Hoe werd alles verknoeid.

„Er komt nog meer André, luister maar."

„De vogel gaat nu op uw hoofd zitten. Voelt u dat niet?" Het was alweer de vrouw des huizes, die dit schone zou beleven. Neen, zij voelde het nog niet. Doch zij kleurde van geluk. Niets dan geluk was er in haar. Zij werd met het heiligste verbonden.

„Nu zie ik, wat er op dat briefje staat. Woordelijk kan ik het lezen. Er wordt een geesteskind gebracht, dat u moet verzorgen. Het kind heeft kort geleden de aarde verlaten en voelt zich in de sferen niet gelukkig. Het vindt daar nog geen rust. U krijgt een taak te volbrengen die maar weinigen ontvangen." Bibberend van geluk volgden allen het grote wonder.

„Nu komen twee geesten in witte gewaden gekleed. Op hun armen dragen zij het kleine wezen. Zij staan voor u en u moet uw armen uitstrekken, dan zullen zij het geesteskind erin neerleggen. Ja, nu gebeurt het."

De vrouw des huizes voelde, dat zij een kind in de armen had. Een wezen uit de hoogste hemelen. Allen hadden tranen in de ogen. Dit was toch wel het schoonste, wat men van Gene Zijde kon ontvangen. Ontroerd door het heilige gebeuren baden zij en dankten met hem, die dit alles fantaseerde. Zij baden dat God haar de kracht zou schenken, om het reine wezen te kunnen verzorgen. Waarlijk, zij was uitverkoren. God was met haar en met hen allen. Zij stond daar als een marmeren beeld.

Nog was het niet genoeg. „Nu wordt mij gezegd, dat u steeds aan het kind

moet denken. Dan geeft u het rust en zal het door uw hulp opgroeien."

Een koude rilling voer door André heen. Wat een huichelaar was dat.

Er werden nog enige stokjes wierook aangestoken, zodat de kamer op een dampend wierookvat geleek. Lang zou het niet meer moeten duren of zij zou bewusteloos ineen zinken van geluk. Haar armen uitgestrekt naar het onzichtbare wezen, hijgende van emotie, terwijl de aderen op haar voorhoofd gezwollen waren, zag zij de helderziende aan, als een afgezant door God gestuurd. Hij was nog groter dan Gods heilig kind. Een tweede Christus. Hij zag haar aan, in zijn lange zwarte jas gehuld en voelde daarbij zijn grootheid. Tranen rolden over zijn wangen. Het was te veel voor hem. Dat kon een normaal mens niet verwerken. Geen groter toneelspeler kende men op aarde! Deze grootheid lag in hem, zonder het te weten. De heer des huizes, door het grote gebeuren betoverd, dacht in haar een engel te zien. Allen waren weg van emotie. Deze helderziende was met geen geld te betalen, hij bracht hen allen in de hemel.

Plotseling trad Alcar op hem toe en concentreerde zich. „Hé", hoorde hij hem zeggen, „wat wordt er nu op mij ingewerkt." André zag een geweldig groot licht verschijnen. De geesten, die in stilte hadden toegezien, traden ook tot hem en concentreerden zich. Hoe moeilijk was een mens te bereiken. Toch voelde hij het. Nu was hij medium. Welke krachten moest men van deze zijde aanwenden om hem te bereiken. Het moest hem duizelen. Stil werd hij. Doodstil waren allen.

„Zo", hoorde hij Alcar zeggen. „Meer zullen wij niet doen, doch de angst die in hem ligt, zal zijn gedachten zuiveren. Misschien is hij nog te redden en zal hij met zijn ongure praktijk ophouden. Wanneer God hem op dit ogenblik de gave van zien zou schenken, vluchtte hij uit deze omgeving weg en zou hij zijn ogen niet meer ten hemel durven opslaan. Is er nog geen sensatie genoeg op de wereld? Kom, wij gaan verder, mijn zoon, ik word onwel onder deze „heilige" invloed.

Is je alles duidelijk? Mij en velen van mijn broeders hindert het, dat ons spiritisme op deze en andere wijze wordt bezoedeld. Anderen, die eraan deelnemen, zijn ook ongelukkigen en stemmen zich op die toestanden af, door hun ijdelheid en waan daartoe gedreven. De ingebeelde helderziende ziet niets dan hoge geesten en bloemen. Maar om het nog mooier te maken, laat hij de Heilige Geest optreden. Is het niet verschrikkelijk? God zelf daalde neer in hun midden en nam plaats op een stoffelijk hoofd. Het kon niet beter worden voorgedragen. Is het dan niet waar, dat meer wordt vernietigd dan opgebouwd? Hun teleurstelling zal groot zijn, wanneer zij eens de waarheid zullen zien. Zij, die aanvaarden, dat hun geesteskinderen worden gebracht, zijn niet alleen ongelukkig, maar duizelen door hun ijdelheid om in de geest iets te kunnen zijn. In de donkere sferen zal hij bij aankomst hier, zijn talen-

ten kunnen ontwikkelen. Niets dan egoïsme. Alles is intreurig. Zo wordt op aarde geseanceerd. Deze kring is er één uit duizenden. Eerst hier zien zij, hoe verkeerd zij hebben gedaan, hoe droevig, hoe zielig klein zij waren."

Geruime tijd zweefden zij verder.

Beiden waren in gedachten. André voelde, dat zijn leider verdrietig was.

„Ik vertoef liever in de duistere sferen, waarvan ik weet, dat zij slecht zijn, dan onder hen, die hun muren bedekken met religieuze onderwerpen en de Christus links en rechts van zich plaatsen, die kaarsen branden en geestelijke emblemen dragen om hun donkere zielen te bedekken. Liever nog bij de ongelukkigen, dan onder hen die diademen dragen, die vanbuiten stralen en innerlijk koud, arm zijn aan geestelijk gevoel. Eens zullen zij weten."

Geestelijke hulp op aarde

„Wij zullen ons nu lopende voortbewegen, André."

Zij waren nu in een grote stad. Vele straten waren zij doorgegaan. André had het reeds op zijn vorige reis meegemaakt en ook nu vond hij het zeer merkwaardig. Op een hoek van een straat stonden vele mensen bijeen. „Wat zou daar te doen zijn, Alcar?"

„Wij zullen gaan kijken. Kom gerust wat dichterbij, niemand ziet ons.

Een ongeluk, André. Een mens dodelijk gewond. Deze gebeurtenissen komen dagelijks voor, maar wat aan deze zijde geschiedt, is voor velen onbekend. Hij, die zo juist is overreden, gaat over. De man verkeert in een bewusteloze toestand. Naar ik zie, zal het nog enige minuten duren, dan zal zijn geesteslichaam van de stof vrijkomen. Ziedaar, André, zijn familieleden komen hem halen. In de sferen weet men van zijn komst af."

„Hoe is het mogelijk, Alcar, dat zij het weten?"

„Hierover zal ik je aanstonds meer vertellen."

André zag een lichtend wezen, dat hem verzorgde.

„Wie is dat Alcar?"

„Een geestelijke dokter, mijn zoon. Hij zal zijn overgaan verlichten."

André zag een grijs waas om het stoflichaam heen. Ook bij zijn Tante had hij eenzelfde wolk waargenomen, toen zij de aarde ging verlaten. Het was bij haar schoner, innerlijk stond zij zeer hoog. Hier was het een dichte massa, welke hij waarnam. Langzaam trok het omhoog. Een mens ging de aarde verlaten. Het was iets heel gewoons, toch rilde hij. Was hij bereid te sterven? Hij dacht onmiddellijk aan zijn innerlijke toestand. Was het zijn tijd om het aardse met het eeuwige te verwisselen? Alcar zag hem aan en zei:

„Aanstonds zal ik je op al deze vragen antwoorden."

André dacht: wat is Alcar groot, dat hij zo spoedig weet, waar ik aan denk.

„Je ziet, mijn zoon, dat er geestelijke hulp aanwezig is, om hem te halen. Zie, zijn geesteslichaam gaat de stof verlaten."

„Wat betekent dat waas, Alcar, is dat hetzelfde als ik bij Tante heb mogen zien?"

„Een zelfde toestand, doch een andere afstemming. Is je dat duidelijk?" André begreep.

„Hij zal geen hogere sferen kunnen binnentreden. Zijn plaats is in de duisternis. Het ware beter voor hem, dat hij op aarde mocht leven, om aan zijn innerlijke toestand te werken. De hogere sferen zijn verre van hem. Kom wij gaan verder, onderweg zal ik je alles duidelijk maken. In het schemerland, dat aan de donkere gebieden grenst, zal hij ontwaken. Na lange tijd bewusteloos te hebben gelegen tengevolge van het plotselinge overgaan, zal hij, mede door zijn eigen afstemming, aan deze zijde leven zoals hij innerlijk voelt en zijn afstemming vinden. Daar wordt hem duidelijk gemaakt, dat hij op aarde is gestorven."

„Weet ook hij dan niet, dat hij over is?" „Neen, hoe zou hij het kunnen weten? Hij is zich van niets bewust en denkt op aarde te zijn, omdat hij leven ziet. Het zal eerst goed tot je spreken, wanneer je hun leven hebt leren kennen. Een heiden zal geen engel zijn in het leven na de dood. Ook zijn toestand zal in niets veranderen. God roept al Zijn kinderen op Zijn tijd. In de sferen weet men van zijn komst af. Deze wetenschap dragen zij innerlijk. Zij, die dit niet aanvoelen worden door anderen, die met hen in verbinding zijn, gewaarschuwd. Niet altijd is dit mogelijk. Het ligt aan de vele afstemmingen, die de mens bezit. Zij, die door banden van liefde zijn verbonden, dragen deze wetenschap, doordat zij het van tevoren aanvoelen. Het is dus eenvoudig, dat de grofstoffelijke geest niets van zijn komst zal afweten. Een meester uit de eerste geestelijke sfeer (de vierde lichtsfeer) weet van ieder wezen, dat de aarde verlaat, wanneer en hoe het zal overgaan. Op deze reis zal ik je hierover meer duidelijk maken. Geen seconde te vroeg of te laat komt de mens naar deze zijde. Het is Gods heilige wil, waaraan niets te veranderen is. En wanneer een geest in de sferen gaat aanvoelen, wat hij vaak jaren van tevoren weet, dat een geliefde zal komen, keert hij naar de aarde terug, om hem in zijn laatste jaren te steunen en aan te sporen zich geestelijk te ontwikkelen. Aan deze zijde zullen zij dan gelukkig zijn. Doch de mens die stoffelijk voelt, is voor hen niet te bereiken. Daarom is het spiritualisme heilig, een grote genade en heilige kracht, aan de mens gegeven. Daardoor kunnen zij hen bereiken. Wij kennen geen andere mogelijkheden, en wanneer zij door bewijzen wakker zijn geschud, dan hebben zij hun doel bereikt.

Zo doen zij, die reeds lange tijd hier zijn, om hun vaders en moeders, zusters en broeders te helpen.

Alles is Gods leiding, André. Aanvaard dus, dat zij op tijd overgaan. Maar

ook hierin liggen toestanden, die geen wetten Gods zijn. Velen komen te vroeg naar hier, worden door anderen overgestuurd. O, wee hun, die daarvan de oorzaak zijn. Hun ellende is verschrikkelijk. Duizenden jaren leven zij in de donkere sferen, om hun zonden te boeten, die zij in een klein aards leven hebben bedreven. Is het niet afgrijselijk? Moet de mens zich zo vergeten? In het dal van smarten leven zij en zijn zich niet bewust van hun leven. Ook hen zult ge zien, op deze tocht. Er zijn op aarde mensen die denken, dat men de vele wezens die op deze planeet leven, op wrede wijze moet vernietigen.

Zie, thans zijn we op de plaats waar ik wilde wezen. Kom, we gaan naar beneden, André. Ik wil je tonen, dat, wanneer er velen tegelijk over komen, ook voor hen hulp aanwezig is. Geef mij je linker hand en blijf met mij verbonden. Het dient als contact, waardoor je op visionaire afstemming zult kunnen waarnemen. Alle concentratie is gewenst. Wij bevinden ons hier in een onderaardse hel van de aarde, in de gangen van een mijn. Wat ik je zal tonen is reeds geschied en het toont je tevens, dat, wat de mens op aarde beleeft, blijft. Ik was aanwezig toen het ongeluk geschiedde."

André zag niets. Geen wezen was in de mijn aanwezig. Plotseling voelde hij een vreemde stroom door zich heen gaan. Dit bracht hem in een andere toestand dan waarin hij zo-even was. Hij dacht, dat zich iets vormde en na enige seconden zag hij verschillende mensen bijeen. Zij waren aan het werk, hun vreselijk zwaar leven voelde hij duidelijk. Hoe was het mogelijk, om dit beeld te kunnen terugroepen. Toch leefde weer alles, zoals het in die tijd leefde. Ook zag hij, wat hij zeer wonderlijk vond, vele astrale wezens, die hij van de aardse kon onderscheiden. Wat zou er gebeuren? Welk beeld werd hem getoond?

„Wat betekent dit alles, Alcar?" „Zie eerst dáár, mijn zoon." André zag naar de plaats, die zijn leider hem aanwees. Honderden geesten zag hij bijeen. Het was, alsof zij wachtende waren op iets, wat zou moeten gebeuren. Onmiddellijk daarna hoorde hij een geweldig gerommel en hij begreep, wat het betekende. Het ongeluk was geschied. Alle geesten verspreidden zich.

„Je ziet André, dat dit ons ook bekend is. Geestelijke hulp op aarde.

Er waren er, die gered konden worden, doch de meesten van hen gingen over. Op aarde is er nu leed, in de sferen niets dan geluk, doordat zij met hun geliefden zullen verbonden worden, wanneer zij op hen afstemming hebben. Anderen zullen naar die oorden worden gebracht, waar het nog droeviger is dan in hun ellendig leven op aarde. Hier kwamen zij boven, aan deze zijde is het niet mogelijk. Hier waren zij met hun geliefden samen, aan onze zijde leven zij eenzaam, in duisternis en koude. Er waren er onder hen, die hun innerlijk licht brandende hadden gehouden. Deze waren de gelukkigen en leven in licht en geluk, zoals zij op aarde nooit hebben gekend. Deze onderaardse hel is niet te vergelijken met een hel in het leven na de dood. De

hel, waarin zij zich thans bevinden, zal ophouden te bestaan, wanneer hun innerlijke toestand afstemming vindt op een hogere bestaanssfeer in de geest.

Het zal je duidelijk zijn, dat men aan deze zijde van het ongeluk afwist. Kom, we gaan naar boven, waar ik je enige andere beelden zal tonen. Laat de mens op aarde zijn innerlijk leven niet vergeten. Hoe spoedig kan het einde komen. Dan is er bezit nodig, de liefde, om aan deze zijde licht en geluk te bezitten. Wanneer men op aarde denkt lang te zullen leven is het einde nabij. Houd uw licht brandende, mens op aarde; God roept u onverwachts. Hoe spoedig is uw aards licht niet uitgedoofd en dan zal uw geestelijk licht uw geluk betekenen aan deze zijde. Hier leven zij in duisternis en zullen niet eerder boven kunnen komen voordat hun strijd is gestreden. Zo intens, zo vreselijk diep, waarvan gij u geen denkbeeld zoudt kunnen vormen. Hun vreselijk bestaan op aarde was een hemel in vergelijking met hun toestand aan deze zijde. Thans is het nog tijd. Nog bent u in het bezit van uw aardse leven. Red vrienden wat er te redden is; doch red geen stof, red u zelf, red uw innerlijk leven, om aan deze zijde licht te bezitten, wat uw eeuwig leven betekent."

André zag een ander droevig beeld: niets dan ellende. Honderden stonden voor de poorten van de mijn te wachten op hen, die niet terug zouden keren.

„Zij daar, André, die hun mannen en kinderen hebben verloren, hun roep ik toe: „Bid, dat God u de kracht moge schenken, om dit alles te kunnen dragen. Bid, dat uw ogen zullen geopend worden en dat zij mogen terugkeren, om van hun nieuw leven te vertellen. Dat zij u de waarheid mogen geven, waardoor u een ander leven zult beginnen. Bid, dat God u de overtuiging moge geven, dat zij leven in een eeuwig voortbestaan. Eens zullen zij u afhalen en dan zijt gij verenigd, voor eeuwig, voor eeuwig."

„Kom, André, een andere toestand zal ik je duidelijk maken. Duizenden van deze toestanden zou ik je kunnen tonen. En allen zullen je overtuigen, dat geen wezen van de aarde wordt vergeten; overal is er hulp waar op aarde de mens het aardse met het eeuwige gaat verwisselen. Het beeld, dat ik je thans zal tonen, behoort ook tot de verleden tijd. Ik zou dit op een andere wijze kunnen doen, bijvoorbeeld in je kamer, maar ik wil, dat je dit beleeft. Het zal je dan vooral duidelijk zijn, dat, wanneer wij ons met de aarde verbinden, alles voor ons leeft, waardoor wij het opnieuw beleven. Probeer je nu met de aarde te verbinden. Je zult dan duidelijk aanvoelen, hoe op het ogenblik de natuur is."

André deed, wat zijn leider hem zei.

Op hetzelfde ogenblik hoorde hij een ontzettend lawaai. Het was het loeien van een stormwind, waarin hij dacht ten onder te zullen gaan. Hij zocht bescherming bij zijn leider, die hem glimlachend aanzag.

„Ben je ongerust, André? Hoe kan de stof de geest vernietigen? Is dat mogelijk?"

André begreep. Het was niet mogelijk. Hij was één met de stof. Voelde alles, omdat hij zich had verbonden. Het was wel vreemd voor hem, in die onderaardse gangen was hij niet zo geschrokken als hier. Ook daar had hij het beleefd. Hoe kon dat?

„Op mijn krachten beleefde je alles." André vond het heerlijk, dat Alcar zijn gedachten weer overnam en hem alles duidelijk maakte. Nu begreep hij alles. Toen was hij niet verbonden geweest.

„Is je dit duidelijk, André? In die mijn liet ik je vanuit onze toestand zien. Thans zijn we één met de stof. De natuur is in opstand, wat je duidelijk voelt. Het toont je, dat wij ons kunnen verbinden wanneer wij dat willen. Verzwak je concentratie en keer terug in je vorige afstemming. Zie, wat ik je thans zal tonen. Ook dit beeld heb ik mogen meemaken, velen gingen over."

André zag, dat hij boven de oceaan zweefde. Beneden zich zag hij een groot zeekasteel, dat aan de golven overgeleverd was. Spoedig zou het ondergaan. Boven het schip zag hij een witte wolk, waarin hij duidelijk wezens kon onderscheiden, door een geestelijk waas omhuld. Dadelijk begreep hij wat het betekende. Geesten die hulp zouden verlenen aan hen, die spoedig zouden overgaan. Ook hier was hulp aanwezig.

„Waar dan ook, zoals ik je reeds zei, overal zullen van onze zijde helpers aanwezig zijn, om de mens die overkomt te halen. Hier behoef ik niets aan toe te voegen. En thans naar een andere toestand."

Kan de moeder helderziende zijn?

Lang zweefden zij verder.

André dacht aan alles, wat zijn leider hem tot nu had getoond. Veel had hij te verwerken. Wat wist de mens op aarde hier toch weinig vanaf. Geen mens voelde iets van hen, wanneer zij op deze wijze overgingen. En toch waren zij aanwezig. Het leven, dat tussen Hemel en aarde leefde, was ontzaglijk. En in alles lag liefde. Niets dan liefde was dit leven. Wat was God machtig, om al deze afstemmingen te kennen. Geen kind ging verloren. God bestuurde alles, kende iedere zieleafstemming. Voor ieder wezen was er hulp. Liefdezusters en -broeders, door hen werden zij gehaald. Alles was liefde, wat hij aan deze zijde leerde kennen. Wat was de mens op aarde dan zielig, vergeleken bij hen, die aan deze zijde leefden. Wat was aardse geleerdheid bij alles wat God betekende? Wat is rijkdom op aarde in vergelijking met deze wijsheid? Hoe groot was dit leven.

Hij voelde de ontzaglijke kloof, die de mens moest overbruggen. Diep was alles. Die kloof was hun verdriet, hun leed en smart, het was niets dan ellende; dat moest de mens overwinnen. Geen wezen zou eraan ontkomen.

Het was het afstemmen op een hoger leven, wat het geluk betekende, wanneer zij eenmaal over zouden gaan. En uit dit alles was liefde, niets dan liefde te leren. Men moest liefde bezitten, anders verkeerde men in een diepe duisternis. Was dit niet moeilijk? Was het geen strijd? Geen ellende, geen leed en smart? Hij voelde hoe vreselijk het voor velen zou zijn, maar zij wilden niet vooruit, al zouden zij op aarde honderd jaren kunnen leven. Toch moest het, geen mens ontkwam eraan. Zacht moest de mens zijn, als de geestelijke wind, als het leven zelf.

Dit moest de mens op aarde leren. Hier was liefde de macht, niets dan geluk, eeuwig, eeuwig geluk.

Hij die naast hem was, bezat liefde. Groot was de kracht die hij bezat. Hoe ver was hij nog van hem verwijderd. Hoelang duurde het, eer hij zover zou zijn gekomen. Telkens moest hij het ondervinden. En toch noemde hij hem zijn zoon, zijn broeder. Hij noemde zich zelf een kind in liefde. En hoe groot was hij vergeleken met hem? Het duizelde hem wanneer hij aan diens hoogte dacht. Veel strijd zou het hem kosten om zover te komen. Toch wilde hij de ingeslagen weg vervolgen. Nu toonde Alcar hem, dat het alleen deze weg was, die de mens te volgen had. Liefde te leren geven, dat was de weg. Hoe eenvoudig was het, en toch – hoe verschrikkelijk moeilijk. Vijanden moest men kunnen liefhebben. Hij vond zichzelf nog nietig, o zo klein!

Alcar was een vader voor hem. En in zijn hart dankte hij zijn leider voor al het schone, dat hij mocht beleven. Alcar legde zijn hand op zijn schouder, zag hem aan en zei: „Wanneer mijn zoon zo verder gaat en onze weg blijft bewandelen, zal zijn liefde steeds groeien voor het heil der mensheid.

Hier zijn we wederom op een plaats, waar ik wilde wezen en waar ik weer een en ander wil tonen. Zie, hier in dit huis worden mensen geboren. Van hieruit en op vele andere plaatsen begint de mens zijn aards leven. Vaak gaan kleinen over en keren terug, vanwaar zij gekomen zijn. Ik bedoel hiermee het leven, dat tot God terug keert. Het is voor de moeder verschrikkelijk, haar kind te moeten verliezen. Doch wanneer zij weet wat Gods bedoeling is, zal zij alles overgeven. In deze toestand wil ik je aantonen, dat alles Gods wil is, maar tevens hoe heilig dit gebeuren is, wat maar weinigen begrijpen. Dan wil ik je tonen, dat de moeder helderziende kan zijn, maar vooral, dat zij dit verhoogd geluk zich eigen kan maken en bezitten. Kom André, ongevraagd gaan wij binnen. Dat is alleen voor de geest mogelijk."

Zij kwamen in een grote zaal, waar André vele moeders bijéén zag.

„Zie, mijn zoon, enkelen zijn in het bezit van hun moedergeluk, anderen zullen het spoedig ontvangen, of verkeren in leed en smart. We zullen hier plaatsnemen.

In de sferen voelen wij zo heel vaak het schrijnend leed, dat een moeder naar haar verloren kind uitzendt. „Is dat nodig", vraagt de mens. „Waarom

neemt God mij mijn bezit af, terwijl er zijn die het niet willen? Waarom mij tot in het diepst van mijn ziel te treffen? Hoe kan God het gedogen? Ik heb mijn kind toch lief! O, God, geef mij mijn kind terug. Ik wil het zo gaarne behouden." Doch de kleinen gaan over. Dan vinden zij God wreed en geen Vader van liefde, dan vragen zij hoe God zo hard kan zijn.

Al deze smeekbeden bereiken ons, omdat het leed en de smart, zo ook de liefde van de achterblijvenden ons bereiken. Dan is God verschrikkelijk koud in hun ogen en wordt Hij niet begrepen. Wij kennen hun diep leed, te moeten lijden, om dan toch met lege handen thuis te moeten komen. Diep is hun smart, te diep om in woorden te kunnen weergeven. Vreselijke tonelen heb ik zien afspelen bij mijn rondgang op aarde. Moeders die, gebroken naar ziel en lichaam, geen moed meer hadden om verder te kunnen leven, geen krachten om hun diep leed te kunnen dragen, dat God hen op de schouders neerlegde. Blindgeslagen door dit plotselinge gebeuren, al hun hoop en geluk vernietigd. Al hun plannen aan flarden gescheurd, hun liefde, hun vertrouwen en geloof veranderd in haat. Hoe kan God een mens zo pijnigen? Is dat een Vader van liefde? Ze zijn dan in opstand, als nooit te voren. Hen roep ik toe: „Mens vergeet u zelf niet. Weet wat ge zegt, denkt en voelt. Wanneer God u uw liefde ontneemt, heeft het de betekenis, dat u zult léren, hoe moeilijk het ook is. De strijd, die u is opgelegd, is te dragen, omdat God naar kracht te dragen geeft. Wij weten, dat het nodig is en dat God een Vader van liefde voor al zijn kinderen is. Mens aanvaard, want uw „kleinen" leven. Zij leven aan deze zijde en groeien op en worden in liefde verzorgd. Eens zullen zij u tegemoet treden, in stralende schoonheid."

„Straks, mijn zoon, zal ik je engelensferen tonen, waar de kleinen van de aarde leven. Ik wil nu trachten je duidelijk te maken, hoe groot het geluk is, dat de moeder ontvangt. Doch tevens, hoe het mogelijk is, dat de moeder door dit gebeuren helderziend kan zijn. Maar vooral, dat zij zich deze verhoogde toestand eigen kan maken, hetgeen niets dan geestelijke ontwikkeling betekent. De moeder, die in liefde haar kind verwacht, is waarheid, anderen zijn niet te bereiken. De wetenschap op aarde onderzoekt de mogelijkheid of een moeder, wat wij reeds hebben vastgesteld, helderziend kan zijn. Zij kunnen de geestelijke toestand er echter niet van vaststellen, omdat zij die niet voelen. Wij weten, dat zich de geest met een geest kan verbinden. Dat gevoel vindt afstemming op gevoel, hetgeen liefde betekent. Wanneer de moeder in blijde verwachting is, is er een verbinding tot stand gekomen met een ander wezen, een andere gevoelskracht. Is je dat duidelijk? Deze verbinding duurt negen maanden. Zij verkeert dus in een verhoogde geestelijke kracht, door het wezen dat zij draagt. Hier kom ik aanstonds op terug.

Wanneer het kind geboren wordt, voelt de moeder, dat haar iets wordt ontnomen; wat het is, kan zij niet vaststellen, ze kan er ook geen woorden

voor vinden. Doch wij kennen het en weten wat haar ontnomen wordt. Velen denken, dat het geboren worden van het kind, het vreemde, dat zij missen, gevoelskracht is. Doch het heeft een andere betekenis en wel deze: Het is de verhoogde gevoelskracht die in haar was, al die tijd dat zij met haar kind was verbonden. Het was dus de gevoelskracht van het wezen, dat haar dit gevoel deed aanvoelen. Begrijp je wat ik bedoel? Het is het geluk, de grote geestelijke kracht van het wezen. Wanneer deze kracht, die in haar ligt, in de geest afstemming vindt, komt de moeder in een verhoogde toestand, waardoor zij helderziend kan zijn. De graad van helderziendheid is dus bereikt door haar eigen kracht en die van het wezen, dat zij draagt. Deze verhoogde kracht, die zij al die tijd heeft gevoeld, kan zij zich eigen maken, doch bij velen gaat deze kracht, de goddelijke gave, verloren. Dit komt, omdat de moeder haar concentratie houdt gericht op het wezen, dat geboren wordt en zodoende in haar eigen afstemming terugkeert. De moeder, die een geestelijke afstemming bezit, kan door de kracht van het kind in deze graad van helderziendheid verkeren, tijdens het dragen van het kind. Maar ook in deze toestand liggen verschillende afstemmingen. Het zijn levensafstemmingen in de geest, hetgeen de kracht van het wezen betekent. De éne moeder leeft aards, een andere is zeer sensitief, wat op direct mediumschap afstemming vindt. En aan al deze gevoelskrachten ligt het, of de moeder deze graad bezit. Dan, de geestelijke kracht van het kind. Is de innerlijke afstemming van het wezen, dat geboren wordt, geestelijk, dan zullen moeder en kind één band vormen en in gevoelskracht afstemmen. Wat de moeder dus mist na de geboorte van het kind, is het verhoogde gevoel, dat zij heeft gekend, toen zij was verbonden. En deze gevoelskracht, het heiligste van dit grote gebeuren, zal zij zich eigen kunnen maken. Wij weten wat liefdegevoel is en dat men door gevoel ziende kan zijn; het betekent, dat de moeder tijdens haar verbinding een hogere liefde bezit, die zij door dit gebeuren heeft ontvangen.

Nu keer ik terug tot de gevoelskracht van het wezen. Ik wil dus aantonen, dat de moeder, die het grote wonder begrijpt, zij, die de verbinding met een ander wezen kan aanvoelen, zich deze liefde eigen kan maken in deze korte tijd, waar een ander leven jaren van strijd voor nodig heeft. Wanneer zij zich op hun innerlijke toestand concentreren, weten zij, dat God alleen het de moeder kan schenken. Voel je, André, wat ik bedoel?"

„Als ik u goed heb begrepen, Alcar, verandert een moeder tijdens het één zijn met het kind, dat liefde is, waardoor zij een ander wezen is."

„Zeer goed, mijn zoon. Vooral zal gewenst zijn, dat zij in haar eerste gevoelstoestand blijft voortleven. De moeder is door dit gebeuren in staat gesteld haar liefde te ontwikkelen. Zoals ik zo-even zei, heeft een ander leven daar jaren van strijd voor nodig en is de moeder een begenadigd wezen, dat door dit heilige gebeuren kan ontwaken.

En hier gaat het mij om. Meer nog dan om de helderziendheid. Het moeder-zijn is het heiligste, dat God een vrouw op aarde kan schenken. Vele moeders voelen zich spoedig van dit één zijn bevrijd en leven weer zoals hun leven vóór die tijd was. Alles is dan in een onbewuste toestand beleefd. Daarom zal er één moeder zijn onder duizenden, die dit grote en heilige gebeuren van het moeder-zijn begrijpt.

Aan deze zijde leven moeders, die thans eerst beseffen welk een genade God hun gaf op aarde. Maar omdat hun leven stoffelijk was en zij van een eeuwig leven niets afwisten, zakten zij terug in hun eigen leven, waaruit zij na veel leed, strijd en smart ontwaakten, terwijl zij het zich toch in korte tijd eigen hadden kunnen maken. Hier eerst begrepen de moeders de wonderlijke macht van dit stoffelijke gebeuren. Eerst aan deze zijde voelt en ziet de mens, dat vele toestanden stoffelijk zijn geleefd. Hier ontwaakt de mens, doch dan is alles te laat, op aarde moet het geschieden. Hier wordt al het geleden leed begrepen. Doch eerst hebben zij een weg af te leggen door duisternis en koude, willen zij de sferen van licht kunnen binnentreden. Er zijn er, die zich deze liefde eigen maken en deze voelen ook de grote betekenis van dit gebeuren en leven in overgave en aanvaarden wat God hen te dragen geeft. Alle anderen stemmen zich op het wezen af, op het bezit van hun kind. En wanneer hun dit bezit wordt ontnomen, horen en voelen wij hun smeekbeden en dan vinden zij God wreed, koud en hard. Zij begrijpen dan niet, dat alles is voor hun bestwil, om tot hoger inzicht te komen.

Dan nog een andere toestand. Wanneer een verbinding tot stand is gekomen, blijft de moeder voor eeuwig verbonden met haar kind, dat zij in de sferen zal terugzien, wanneer ook zij zal overgaan. Haar kind groeit op, zo ik je reeds zei en zal de moeder in stralende schoonheid tegemoet treden.

Thans een proef, André, om je alles nog duidelijker te maken. Hier zijn vele wezens bijeen en zij dáár bezit deze verhoogde geestelijke kracht. We zullen ons met haar verbinden. Concentreer je nu op haar."

André trachtte zich met de moeder te verbinden.

Langzaam voelde hij een zeer groot geluk in zich opkomen. Het was een zacht hunkerend gevoel naar het onbekende wezen, dat in haar leefde. Hij voelde één grote liefdekracht in zich komen, die hij, wanneer hij deze kracht met de sferen zou vergelijken, in het Zomerland had gevoeld. Daar had hij die rust mogen aanvoelen en beleven. Hij zag zijn leider aan, die glimlachte. „Prachtig, André. Ik heb me met jou verbonden en weet wat je voelde. Zij is tijdelijk op het Zomerland afgestemd. Zij leeft dus tijdens haar wachten in een verhoogde sfeer. Ik hoop, dat alles je nu duidelijk is. Weer een andere toestand, André.

Wanneer nu deze moeder zou overgaan met haar kind, zou zij in de eerste plaats haar kind niet zien en in de tweede plaats het Zomerland niet kun-

nen binnentreden. En wel hierom. De geestelijke kracht van het wezen, dat zij draagt, brengt haar in deze verhoogde afstemming. Wanneer echter het kind wordt geboren, keert zij in haar eigen toestand terug. Het kind nu, dat het licht van de aarde niet heeft gezien en in de stof niet heeft geleefd, is een engel in de geest en heeft dus een andere, hogere, afstemming dan de moeder. En nu wij weten, dat men in de geest afstemming moet bezitten, is het duidelijk, dat de moeder een andere sfeer dan haar kind zal binnentreden. Is alles je duidelijk?"

„Ja, Alcar, ik begrijp alles."

„In de sferen zal ik je meer over al deze toestanden vertellen. Zal de aardse moeder dit alles aanvaarden? Het is de waarheid aan deze zijde. Wij kennen geen andere. Velen die helderziend zijn, velen die de genade Gods begrijpen, doch weinigen zijn er die door dit heilige gebeuren ontwaken. Zij slapen hun diepe geestelijke slaap, waaruit zij niet wakker zijn te schudden."

Leed en smart door anderen

„Kom mijn zoon, wij gaan verder, om je andere toestanden duidelijk te maken. Ik wil je laten zien hoe velen er te lijden hebben, wat hun is opgelegd door anderen, maar tevens, hoe verschrikkelijk vele overgangen zijn. Ik zal je hen tonen, die moeten toezien, dat hun geliefden, waar zij vele jaren op aarde mee waren verbonden, naar duistere sferen worden gebracht, en je het schrijnende leed laten bemerken, dat zij voelen, omdat zij weten, wat de duisternis aan deze zijde betekent."

Vele straten waren zij doorgegaan.

„Kom, mijn jongen, in dit huis zullen wij binnengaan."

André zag een groot gebouw, dat op een ziekenhuis geleek. Hij zag astrale wezens, die in- en uitgingen. Voor de mens op aarde waren zij onzichtbaar. Het was stil in dit gebouw. Het was de macht van de dood, die hier zijn scepter zwaaide. Een huis van leed, niets dan ellende. Het maakte hem koud. Rillingen doorvoeren hem, nu hij het paleis des doods binnentrad. Hij liep zijn leider na, die een voor hem vaste weg volgde. Steeds ging hij verder. Verschillende gangen waren zij doorgegaan. Ook hier zag hij vele geesten hem voorbijlopen. Zagen zij hem niet? Geen (van deze geesten) gunde hem een blik. Merkwaardig, dacht hij, ik ben toch aan deze zijde. Dadelijk hoorde hij een duidelijke maar zachte stem zeggen, waaruit hij opmaakte, dat hij met Alcar was verbonden: „Maar in een andere toestand." Hij begreep onmiddellijk de bedoeling van hetgeen hij waarnam. Het was hem duidelijk, dat hij zich in Alcars afstemming bevond en dat zij hem daarom niet zagen.

Alcar bleef stilstaan voor een kamer. Zouden zij daar binnentreden? Ja,

hier zou hij andere toestanden beleven.

Het was een grote zaal, waar verschillende bedden bijeen stonden. Overal lagen zieke, arme mensenkinderen.

Alcar wachtte hem op. Daar voor hem zag hij een ziek jongmens. Naast het bed zag hij de astrale mens, die van uit de sferen neergedaald was om de zieke te helpen, de onzichtbare helper. Liefde, niets dan liefde. André zag, dat de geest lange passen over het stofkleed maakte. Zijn levenskrachten stroomden de stofmens binnen; geestelijke uitstraling, liefdekracht aan de mens op aarde gegeven. Het was een machtig beeld voor hem. Konden de mensen dit maar zien. Zij waren dan overtuigd, dat liefdebanden eeuwig waren.

Het was een mannelijke geest en hij die ziek was kon zijn kind zijn, daar hij enige gelijkenis waarnam.

„Op aarde, André, weet men van deze toestanden weinig af. Ook de krachten van hen, die aan deze zijde leven, kennen zij niet; ik bedoel daarmee de wetenschap. Doch het toont je duidelijk, hoe wij van onze zijde af op de stofmens kunnen inwerken, hem kunnen helpen."

„Gaat deze jongen over, Alcar?"

„Neen, nog is het zijn tijd niet. Hij zal leven, hiervan zal hij genezen."

De geest legde zijn stralende handen op het hoofd van de zieke. Al zijn liefdekrachten gaf hij aan zijn jongen. Groots was het, om dit als mens te mogen beleven. Het was de liefde van een vader voor zijn kind. O, hoe schoon was het. Hoe machtig was liefde. Zij waanden hem dood, maar de dode redde het leven van zijn kind. De dood voedde het leven. Hoe weinig wist men op aarde hiervan af. Tranen liepen hem over de wangen bij het zien van al dit schone. In stilte hielp de mens, die achter de sluier leefde. In zijn toestand lag niets dan rust, geluk en liefde. Niemand hoorde of zag hem. Voor de mens leefde hij niet meer.

Hier zag hij het grote wonder, het eeuwige voortleven na de dood.

Mens, aanvaard het! O, hoe heilig was deze wetenschap. Hoe groot Gods macht aan de mens gegeven in het leven na de dood.

Alcar stond enige bedden verder op hem te wachten. Wat zou hij daar weer zien? Hij stond voor het ziekbed van een oude man. Het was een ernstig zieke. Naast het bed zag hij een jonge vrouw, die een prachtig licht uitstraalde, dat haar omgeving verlichtte. Haar blik hield zij strak op de zieke gevestigd, die in een diepe slaap gezonken neerlag. Lang zou hij niet meer leven. Nu reeds had zijn doodsstrijd een aanvang genomen. Niets was voor de aardse mens te zien. Toch voelde André zijn hevig gevecht met de dood, de dood, die leven betekende. Strijd, die niet nodig was, maar waaraan hij zich niet kon onttrekken. Hij voelde en wist niets van een eeuwig voortleven af. En in zijn strijd, de strijd tussen het leven en de dood, daalde zij vanuit haar hoge sfeer neer om hem te helpen. Weer zag hij, hoe groot liefde was. Banden van

liefde waren niet te vernietigen.

Heilige sferenliefde, rein, zoals zij ze voelde, zoals zij straalde, zoals zij zelf was, zoals het leven zelf kon zijn.

„Is zij zijn kind, Alcar?"

„Neen, zijn moeder."

„Wat zegt u?"

„Zijn moeder, André. Zij is een geest van het licht. Jong en schoon, terwijl haar kind oud is, lichamelijk oud en geestelijk oud."

André begreep: Zijn moeder was jong en schoon, hij daarentegen een ongelukkige geest, wanneer hij straks aan deze zijde was. De man had zijn leven verknoeid. André begreep nu het leed en de smart door anderen veroorzaakt. Zij, de gelukkige, leed, omdat haar kind zich had vergeten. Welk een ellende. Nog dieper, dan hij zo-even had waargenomen. Daar was het leed anders dan zij bezat. Daar was het te dragen, hier was het onmenselijk. De moeder leed om haar kind; omdat zij moeder was, leed zij. Hij zou straks naar de donkere sferen gebracht worden. Zij moest hem afstaan, niets kon zij veranderen. Het was zijn afstemming. Hij zelf had het gewild.

Leed door anderen. Kende men op aarde dit leed? Neen, op aarde kende men het niet. IJzig koud was het. Duisternis en armoede. Verschrikkelijk was het. Haar kind was het en het zou haar kind blijven, ook in het leven na de dood. Daardoor leed zij. Het leed van hem, zijn pijnen, die hij straks eerst zou voelen, die zo heel anders waren dan alle stoffelijke pijnen, dat voelde zij. Nu reeds, nu zijn einde nog moest komen. Zij wist wat het betekende om in de donkere sferen te moeten afdalen. Voor vele jaren keren zij niet meer terug.

Zijn smart was onbeschrijfelijk. Welk een droevige waarheid zag hij hier. Zij was gekomen om van haar kind afscheid te nemen. Daarvoor kwam zij naar de aarde. O hij voelde het alsof het hem door Alcar werd verteld. Zo was het leven in de geest. Niets was eraan te veranderen.

„Is je alles duidelijk, mijn zoon? Zo zou ik je duizenden toestanden kunnen aantonen. Maanden geleden reeds was zij bij haar kind, om hem te verzorgen en nu is het ogenblik gekomen, dat zij hem voor lange tijd moet afstaan.

Ziedaar, André, een jong meisje, bij het ziekbed van haar moeder. Naast haar, haar vader. Beiden zijn gekomen om haar te halen. Straks zullen zij voor eeuwig samen zijn. Allen gelukkig, omdat zij een moeder was, die veel liefde heeft gegeven aan allen, die tot haar kwamen. Zij heeft bezit in de geest. Zij zijn gelukkig, mijn zoon!"

„Kunnen zij ons niet zien, Alcar?"

„Neen, onmogelijk. Wij bevinden ons in een andere afstemming. Ik zal mij echter met haar verbinden."

André begreep nu eerst goed, hoe eenvoudig zijn leider was. Onmiddellijk

nadat Alcar zich met haar had verbonden, kwam zij naar hem toe en vroeg hem: „Zal het nog lang duren, broeder?"

André maakte hieruit op, dat Alcar een hogere afstemming bezat dan zij en hij hoorde zijn leider zeggen: „Neen, spoedig zult u tezamen zijn."

Zij zag Alcar aan met haar stralende ogen, waarin liefde lag, niets dan geluk. In die blik lag het eeuwige begrijpen, dat de liefde was, die beiden voelden. Allen waren geesteskinderen. Mensen, die begrepen in één oogopslag, in één blik, waarin alles lag. Sferen waren één, waar zij ook leefden. Wie liefde voelde, begreep deze stille kracht.

Meer werd er niet gesproken. Alcar keerde tot hem terug en zei: „Is alles je duidelijk?"

„Neen, ik begrijp niet, waarom zij niet weet, wanneer haar moeder overkomt. Zij is toch gelukkig, Alcar?"

„Heel goed gevoeld. Ga zo verder. Dit zal ik je ophelderen. Ook zij, mijn zoon, kan het ogenblik niet aanvoelen, waarop zich de splitsing van geest en stof zal voltrekken. Zij voelt, dat zij spoedig zal overgaan, doch het vaststellen kunnen alleen zij, die de eerste geestelijke sfeer (de vierde lichtsfeer) bezitten en in die afstemming leven. Zij zijn gelukkig, schoon en jong, maar leven nog steeds onder de eerste gelukkige sfeer, die ik je op deze reis zal tonen. Wanneer haar einde nadert, zal de geestelijke helper aan deze zijde het meedelen. Bij het overgaan van Tante heb ik je dat duidelijk gemaakt. In haar uitstraling is het waar te nemen. Daarin ziet men aan deze zijde of de mens spoedig zal overgaan. Al deze toestanden zijn geestelijke wetten. Een wet houdt op te bestaan, wanneer wij ons de krachten hebben eigen gemaakt, die de afstemming zijn in een hogere sfeer. Wij kunnen dus eerst dan die psychische krachten aanvoelen, wanneer wij die gevoeligheid bezitten. Vanuit de eerste sfeer kunnen zij zich verbinden en verschillende overgangen aanvoelen. In Tantes overgang kon ik dit uitrekenen. En ook hier is dat mogelijk. Doch het is niet mijn werk. Aan deze zijde heeft iedere gelukkige geest zijn eigen taak. Beiden leven in de derde sfeer. Je bent daar reeds geweest. Op deze reis zal ik je van al deze afstemmingen meer vertellen. Wanneer we daar zijn, zul je al deze gevoelstoestanden beter begrijpen.

De eerste geestelijke sfeer (de vierde lichtsfeer) is die toestand, waar de mens alle stof heeft afgelegd. Eerst daar voelt men overgangen aan, omdat zij deze wijsheid bezitten en er afstemming op hebben. Het is dus bezit. Niets dan liefde in de geest. Alle wezens, die onder deze afstemming leven, zijn gelukkig, vanaf de eerste bestaanssfeer in de geest (de eerste lichtsfeer). Hij dus, die de eerste gelukkige geestelijke sfeer heeft bereikt, weet en voelt, wanneer het einde nadert, omdat hij in de geest is overgegaan. Het geestelijke leven aan deze zijde te bezitten, is het afleggen van alle stof. Dus los van alles, om naar eigen inzichten en krachten te kunnen handelen. Hier is een dokter

voor nodig, een hoger afgestemd wezen.

Is je alles nu duidelijk?"

„Ja, Alcar, volkomen."

„Prachtig, mijn zoon, dan gaan wij verder en zullen een andere zaal bezoeken."

In een klein kamertje traden zij binnen. André zag een magere, oude vrouw, die daar alleen lag, wachtend op haar einde.

„Waar dan ook, André, zich de mens bevindt, daar is geestelijke hulp. Daar zijn geestelijke wezens om hun geliefden te helpen, wat je duidelijk wordt, doordat ik je al deze toestanden laat beleven. Er is geen zieke of er zijn geestelijke wezens om hem heen, die zijn pijnen verzachten. Er zijn meer wezens van onze zijde op aarde dan stoffelijke wezens. Waar zich de mensen opsluiten, sluiten zich met hen op geestelijke wezens, waarop zij zich hebben afgestemd. Waar zich de mens bevindt, zijn geestelijke wezens, hetgeen ik je op andere tochten na deze zal aantonen, wanneer wij het leven aan deze zijde zullen beleven. Er wacht je dus nog veel meer; alles zal wijsheid in de geest zijn.

Ik wil nu, dat je op mij je concentratie gericht houdt, omdat ik je enige andere toestanden duidelijk wil maken, die nog onbekend voor je zijn.

Ziedaar, André."

André keek naar de plaats door zijn leider aangewezen en zag twee lichtende geesten, die naast het bed van de zieke stonden.

„Ziedaar nu, mijn zoon." André schrok geweldig. Hij zag een oude geest in een donker waas gehuld. Hij hoorde hem jammeren en schreeuwen, wat hij voordat Alcar hem er opmerkzaam op maakte niet had gehoord. Woest was het wezen. Het was verschrikkelijk voor hem dit te moeten zien.

„Wat betekent dit alles, Alcar? Het valt die andere wezens aan. Moeten zij niet beschermd worden?"

„Neen, zij voelen noch horen hem. Ik zal je alles duidelijk maken. Wij staan hier aan het ziekbed van hun moeder. De beide wezens zijn reeds lang over en komen thans hun moeder halen. De vader, die in een duistere sfeer leeft, is hierheen gebracht om hem van zijn aards leven te overtuigen."

„Dit zijn dus verschillende geestelijke afstemmingen in de geest."

„De toestand van de vader zal ik je dadelijk verduidelijken.

Hij roept hen en vloekt, doch zij horen hem niet, wat betekent, dat zij in een hogere afstemming leven. Zij weten niets van hem, omdat zij nog kinderen in de geest zijn en men het voor hen verborgen houdt. Nu zijn zij met hun moeder verbonden en is hun concentratie op haar ingesteld, waardoor zij geen andere toestanden zullen opnemen. Zij zouden zich dus met hun vader kunnen verbinden, maar zij zijn te teer voor zijn wrede krachten. Eerst dan, wanneer hij een geestelijke sfeer binnentreedt, zullen zij elkander

terugzien. In deze toestand liggen dus drie verschillende afstemmingen. Het zijn die van de moeder, die van haar kinderen en die van de vader. En in alle afstemmingen liggen weer tussentoestanden, die ik je later zal duidelijk maken. De vader is hierheen gebracht, om de overgang van zijn vrouw mee te maken, waardoor men zal bereiken, dat hij een ander leven zal beginnen. Door het beleven van deze toestand zal hij zich ontwikkelen, daar het verlangen in hem wakker is geworden, omdat hij weet, dat ook zij zich aan deze zijde bevindt.

Is je dit duidelijk?

De vader is hierheen gebracht door gelukkige geesten, die zich voor dit werk bekwaamden. Zij laten het hem beleven, zoals ik jou verschillende toestanden heb duidelijk gemaakt, door ze je op visionaire afstemming te tonen. Zodoende kon je ook het leven in de mijn waarnemen.

Bij het zien van zijn geliefde wil hij zich verbinden, wat echter voor hem niet mogelijk is. Je hoorde, hoe ver hij nog van deze hoogte is verwijderd.

Voel je, mijn zoon, de grote betekenis van dit alles? De moeder zal bij haar kinderen zijn en in één sfeer leven, want ook zij bezit afstemming in de geest.

Zie nu daar, André."

„Wie zijn dat, Alcar?" Hij zag twee geesten, in een geestelijk gewaad gekleed.

„Zij brachten hem hierheen. Geestelijke helpers aan deze zijde." Zij zagen hem liefdevol aan, als begrepen zij, waarvoor hij hier aanwezig was.

„Liefdegeesten, André, die in de sfeer der aarde een taak volbrengen. Zij zullen anderen de ogen openen en hun leren, hoe hoger geluk te verkrijgen is."

„Weten zij wat ik hier doe, Alcar?"

„Ook dat weten zij, omdat zij je uitstraling zien en daardoor alles kunnen vaststellen. Dan nog dit: Deze geesten zijn uit de vierde sfeer, waar niets dan licht en geluk hun bezit is. Doch om in de sfeer der aarde te werken, zullen zij zich met die toestand verbinden, wat betekent, dat zij in dat leven overgaan. Het zijn liefdegeesten al dragen zij ruwe gewaden. Hoe zal een engel des lichts zich in de duisternis kunnen laten zien? Dat is toch niet mogelijk? Verbinding aan deze zijde is overgaan in een andere toestand. Ook dit alles zal je op deze tocht duidelijk worden. Geesten uit het licht dragen hun kracht innerlijk, zij dragen en zijn aan de orde van waarheid verbonden. Al deze toestanden, André, zien wij dagelijks, omdat iedere seconde duizenden overgaan. En alles is en betekent leed, door anderen verkregen.

Verder, mijn zoon, nog andere toestanden heb ik je te tonen."

Vele zalen gingen zij door.

„Thans zal ik je een waarheid laten beleven, die wij alleen kennen.

Kom, we gaan hier binnen.

Daar ligt een jong leven, dat te vroeg naar deze wereld wordt gestuurd. Men heeft haar geopereerd, wat op aarde eenvoudig is, maar in de geest een andere betekenis heeft, die alleen wij kennen. De operatie is mislukt, anderen wachten."

Vele mensen van de aarde stonden om haar bedje heen en schreiden. Een jong leven zou heengaan en allen waren diep bedroefd.

„Wij gaan verder mijn zoon, de betekenis van deze vroege overgang vinden wij niet hier en we zullen haar opzoeken. Honderden van deze overgangen heb ik zien gebeuren, toen ik op aarde mijn rondwandeling maakte. En al dit gebeuren treft hen, die het mes hanteren. Doch ook hierin liggen toestanden, die de ware schuldigen aanwijzen."

„Waar zijn wij hier, Alcar?"

„In een directiekamer van een ziekenhuis. Ziedaar, een instrument in onze handen. Ook hij is medium en wordt door ons geleid en geholpen. Zijn kunnen heeft hij aan onze hulp te danken. Zijn eer en zijn roem is des geestes. Wat hij leerde was slechts stof, doch zijn gevoel is door hen afgestemd, die door hem de mensheid dienen. Het mes hanteerde hij onfeilbaar, totdat een andere factor zijn onfeilbaarheid vernietigde."

André zag twee mannen bijeen. Een van hen, de oudste, zat met zijn handen onder het hoofd voorover gebogen. De andere liep op en neer en was in overspannen toestand.

„Hij, die daar heen en weer loopt, is zijn zoon en hij zal zijn vader niet evenaren in zijn kunnen, al wordt hij duizend jaren oud. Hij is door ons niet te bereiken. Toch moet en zal hij zijn vader opvolgen, de vader wil dat. En deze jonge dokter moet de kunde leren, die zijn vader zo buitengewoon goed verstaat, doch tientallen gaan daarvoor over; te vroeg worden zij naar deze wereld gezonden. Hij stuurde het jonge leven naar hier door de wil van zijn vader. Hij moest en zou het mes hanteren, opdat straks, wanneer de vader zal overgaan, zijn werk kan worden voortgezet door de zoon. Zijn berekeningen faalden, omdat men voor dit werk gevoel moet bezitten. Dit is aanvoelen, wat niet te leren is. De vader ziet toe, dat een jong leven wordt vernietigd. Hij is ervan overtuigd, dat alles anders zou geweest zijn, wanneer hij het mes gehanteerd had. Toch gebeurde het, omdat zijn ijdelheid en waan hem parten speelden. Hij is schuld aan deze vervroegde overgang en hij zal het moeten goedmaken. Hij stort leed en smart over anderen, wat niet nodig was geweest, omdat hij in dit geval een medium is in onze handen. Hoor, zij spreken."

André zag, dat de jonge dokter op zijn vader toetrad en hoorde hem zeggen: „Kom vader, trek het u niet zo aan, wij hebben toch ons best gedaan."

„Neen", zei hij, „ik had het zelf moeten doen. Ik had naar mijn innerlijk gevoel moeten luisteren, het niet moeten toelaten. Je leert het nooit, nóóit!"

Hierin lagen de bewijzen voor zijn fout, die onomstotelijk aantoonden, dat het kind niet had behoeven te sterven. „Ik word gek", hoorde André hem zeggen, „het kind sterft. Niets is er meer aan te doen. Je deugt niet voor je werk."

„Wroeging mijn jongen, wroeging, niets dan verdriet, wat niet nodig was geweest. Doch wanneer hij zich niet weet te bevrijden van deze invloed, door zijn eigen wil, zullen er nog meerderen naar hier gezonden worden. Het leven wordt op deze wijze vernietigd, leed en smart door anderen ontvangen. Dit is Gods wil niet. God heeft het anders bedoeld. Zo brengt de één leed over de ander, om zijn eigenliefde te strelen, om zijn bezit te vergroten. Velen zullen er overgaan, maar dan is alles anders. Dan is het Gods heilige tijd, de tijd van overgaan. Vele van deze gruweltoestanden heb ik beleefd op mijn rondgang op aarde, als onzichtbaar mens. Ik nam waar, dat men de dieren vernietigde, opdat zij de mens zouden dienen. Het éne leven wordt omgebracht, om een ander leven te genezen.

Duizenden verschrikkingen, nog erger dan deze, zou ik kunnen opnoemen.

Zo wordt het éne leven vernietigd om het andere te mogen behouden. Weerzinwekkende tonelen heb ik zien afspelen.

In een laboratorium zag ik, dat een hond op een tafel vastgebonden werd. Het dier had men enige dagen laten hongeren, om daarna te worden gemarteld. Ik zag, dat zij het dier in de hals sneden teneinde de maagsappen te kunnen opvangen.

Men ging als volgt te werk: Het dier, dat uitgehongerd was, hield men een stuk vlees voor, waardoor een geweldige werking in de maag ontstond. De maagsappen, door het arme dier uitgespuwd, werden opgevangen en daarvan maakten zij serums, om de mens te kunnen genezen. Wel werd het plaatselijk verdoofd, doch het dier was zich van alles bewust.

Ziedaar de wetenschap van de aarde, van de mens met een goddelijk gevoel! Wee degenen, die zich daarvoor lenen. Dierlijke sappen zouden dienen om het leven van de mensen te verlengen! Hoe kan de mens zich zo vergeten! Een lugubere wetenschap. Zij voelen niet het slijk, waarin zij zich wentelen!

Ook zag ik andere toestanden, die mij gelukkig stemden. Eén van onze instrumenten moest een zware operatie verrichten. Ik volgde hem met vele anderen, aan deze zijde. Hij maakte zich angstig over het jonge leven, of het zou sterven of blijven leven. Alles had hij, zoals hij dacht, in handen. Hij verloor zijn zelfvertrouwen en keerde huiswaarts. De volgende dag zou de operatie plaatsvinden. Hij was van een voortleven overtuigd en was zich bewust van zijn gave. In hem lag toch nog die kracht, die hem voor veel leed behoedde.

In het midden van de nacht knielde hij neer en bad tot God om hem te helpen, om zijn zelfvertrouwen te mogen behouden. Lang bad hij. En hij

werd geholpen, door hen, die aan deze zijde leven.

Onder het bidden werd hem het beeld doorgegeven en zag hij, dat de operatie gelukte. Duidelijk zag hij, wat hij doen moest om dit te bereiken. Hij viel in slaap en fris en opgeruimd ontwaakte hij en bleef met zijn visioen verbonden. Hij werd gesteund door liefdegeesten, die over hem waakten; dit waren zijn geliefden. Men bad met hem nog lang na, om God kracht voor hem te vragen. De operatie slaagde volkomen. Hij voelde Gods heilige macht en aanvaardde in deemoed zijn taak. Beroemd was hij op aarde, door hen, die aan deze zijde op hem inwerkten. Hoe ver staat die andere dokter van hem af en toch tooit men hém met eretekenen en wordt hij tot ereburger uitgeroepen. Eens zal men hem tonen wat goed en verkeerd was in zijn leven op aarde. Velen, die heilig werk verrichten, zullen strijders zijn voor de mens met al zijn behoeften. Aan deze zijde wacht men hen op, die te vroeg naar hier gezonden worden. Dit alles is leed en smart door anderen.

En thans zullen we de aarde verlaten, om de donkere sferen op te zoeken."

Donkere gebieden

„Kom, mijn zoon, nog meer droefheid wacht ons. Span al je krachten in, het is een moeilijke tocht, maar het zal wijsheid voor je betekenen in de geest."

Zwevend verlieten zij de aarde.

André was diep getroffen door alles wat Alcar hem had getoond.

„Ben je niet goed, André?" „Neen, Alcar."

„Luister eens.

Reeds eerder heb ik je duidelijk gemaakt, dat je het leed en smart van de gehele wereld niet kunt dragen. Thans bevindt zich mijn zoon in eenzelfde toestand. Het is droevig, maar wat je voelt is medelijden en medelijden is zelfvernietiging. Ook straks zal je dat duidelijk worden. Voel liefde en blijf in je eigen toestand, dan eerst zul je handelend kunnen optreden."

André begreep. „Ziedaar beneden ons, de aarde. Daar waren wij, op haar leef je, daar is al dat leed en de smart, die je vanaf deze zijde hebt mogen zien en beleven. Reeds eerder heb ik je dit machtige beeld getoond. Je ziet, hoe nietig zij is in vergelijking met haar grotere zusters, die alle een plaats in het universum innemen. Doch hoe groot is haar leed en hoe diep is het mensdom, dat op haar leeft, gezonken. En God wil alles anders. Hij heeft geluk voor al Zijn kinderen. Wanneer zij van hieruit de aarde konden zien, zouden velen hun leven veranderen. Hoe nietig zijn wij, en zij, vergeleken bij Gods schepping. En toch voelt zich de mens! Elk wezen voelt zich. En wat is de mens in deze ontzaglijke eeuwige ruimte? Niets! En toch is de vonk van

het eeuwige licht in hem en vindt hij afstemming op God. Daarom is ons Spiritualisme heilig. Op alle hoeken van de aarde wordt geestelijk voedsel uitgestort opdat de mens zijn leven zal veranderen. Hier wacht hem geluk, niets dan geluk, wanneer hij zich innerlijk ontwikkelt. Dan houdt alle broedermoord op, want zij weten, dat het leven eeuwig is en niet vernietigd kán worden.

Kom, André, wij vervolgen onze weg. Is het reeds wat beter?"

„Ja, Alcar, dankzij uw hulp."

Hand in hand zweefden zij de donkere sferen tegemoet. „Daar voor ons ligt het schemerland, dat aan de donkere gebieden grenst. Wij kennen echter nog een schemerland, daar is het licht ook anders, omdat het aan de eerste bestaanssfeer grenst, die we op deze tocht ook zullen bezoeken. Het hemellicht zal steeds veranderen, totdat het een roodbruine kleur heeft aangenomen: de uitstraling, die de mensen hier bezitten. Het licht, waarin zij leven, is dus hun innerlijke toestand. Wij gaan door het schemerland heen en zullen spoedig daar zijn. Eenmaal daar, zullen wij aan de grens van dit land ons even ophouden, om je het één en ander duidelijk te maken. Daarna zullen wij afdalen.

Zie, André, wij zijn op de plaats, waar we op onze eerste tocht zijn geweest, doch thans zul je het land leren kennen. Op een andere plaats zullen wij afdalen."

André zag steeds het hemellicht veranderen. Eindelijk was het veranderd in een roodbruine gloed: het licht van hen, die er leefden. O, welk een ellende zou het zijn voor hem in die duisternis.

„Juist, mijn jongen, de hel in het hiernamaals. Niets dan ellende. Op aarde stelt men zich een andere hel voor, althans zij, die woordelijk alles aanvaarden. Hier is de hel zo heel anders en zij bezit het vuur door hartstocht en geweld, door allen uitgestraald. Hier zullen we plaatsnemen vóór wij hen bezoeken."

„Aarde, Alcar?"

„Aarde, mijn zoon, in geestelijke substantie." André nam het in zijn handen. Ja, het was aarde, zoals men ze op aarde kende. Maar het was vreemd en voelde zeer eigenaardig aan. Hij kon er geen woorden voor vinden.

André zag zijn leider aan, die hem antwoordde: „Vreemd, mijn zoon? Er is geen leven hier, geen warmte, geen liefde, geen zon, niets van alles, wat ons het leven biedt. Zo ook is deze substantie ontdaan van alle kracht; omdat zij geen bestaanstoestand hebben, is ook alles in éénzelfde afstemming. Wat de mens voelt, zal zijn bezit zijn aan deze zijde. Je voelt zeker, hoe droevig het is? Hier groeit en bloeit niets, omdat het leven onnatuurlijk is. De levenssappen missen zij, waardoor het leven groeit, doch zij hebben geen bestaan en daarom is alles dor en koud. Is het je duidelijk?"

„Ja, Alcar. Zoekt u hem op, Alcar, die wij hebben zien verbranden? U zei immers, dat hij hier zou aankomen?"

„Ja, ik wil hem opzoeken en zal hem vinden, waar hij zich ook zal ophouden. Hier beneden zal hij zijn, omdat zijn afstemming een ongelukkige is. In zo'n korte tijd zal hij zich niet hebben opgewerkt, dat hij de sferen van licht al betreden zal hebben. Hier zullen wij hem vinden. Vele afstemmingen zal ik je tonen, alle menselijke toestanden. Zoals de liefde is, die zij bezitten, zo is hun afstemming in de geest."

Daar voor hem lag een donkere stad. Fel staken de spitse torens af in die roodbruine gloed en hij kon alles duidelijk tot in de verte waarnemen.

„Is dit de stad, Alcar, die ik de vorige keer heb gezien?"

„Dit hier is de plaats, die ik je heb getoond; zij is echter geen stad, maar een land, waarin je duizenden jaren achtereen verder zou kunnen dwalen. Er komt geen einde, totdat zij zelf hun einde voelen. Ik heb je toen verteld, dat zij oneindig is, althans voor hen, omdat zij het einde niet zien; en zij sluiten zich daarom op in hun eigen toestand. De mensen leven hier in een donkere poel van hartstochten en geweld en zullen eerst dan boven komen, wanneer zij zich innerlijk daarvan hebben vrijgemaakt, hetgeen de ontwikkeling van hun liefde betekent. Allen zijn zelf aan hun ongeluk schuldig, omdat zij hun aards leven hebben verknoeid. Zij zullen zichzelf leren kennen, waardoor zij het vreselijke van hun toestand inzien. Daarna zal er verandering komen en zullen zij in een andere afstemming overgaan." Stil was het om hen heen.

Plotseling zag André enige wezens, die rondom hem dwarrelden. Het maakte hem angstig. „Daar zijn mensen, Alcar. Zij komen naar ons toe. Is het niet gevaarlijk?"

„Blijf waar ge zijt, wij bevinden ons in een andere toestand, zij kunnen ons niet zien. Deze wezens zijn de gelukkigen onder hen, omdat zij zich vrijgemaakt hebben van het land van haat, waar zij geruime tijd vertoefden. Zij hebben een lange droevige weg afgelegd, om zich ervan los te maken. Hun leed is groot geweest en nóg hebben zij te lijden. Als je hun leven kent, zal het je duidelijk zijn, hoe ver zij reeds op de weg naar volmaking zijn en hoe droevig is nu nóg hun toestand. Doch nog meer zullen zij God om vergiffenis moeten smeken, willen zij in een hogere sfeer binnentreden. Zij voelen, dat zij hun leven hebben verknoeid, doch hun wroeging is niet intens genoeg, dat zij kunnen worden verhoord. Langzaam vervolgen zij hun weg. Steeds maar verder, totdat zij een ander leven beginnen."

„Gaat hun toestand onmiddellijk veranderen, Alcar, wanneer zij het goede willen?"

„Maar natuurlijk. De veranderingen tonen hun, dat er een hoger gaan mogelijk is."

„Worden ook zij geholpen?"

„Hun geliefden, die in een hogere toestand leven, zenden hun gebeden voor hen op tot God, waardoor zij geholpen worden."

„Zijn hier beneden verschillende toestanden?"

„Ja, André. Hierin liggen zeven verschillende toestanden. Dus zeven diepten van hartstocht en geweld, van leed en smart, van vreselijke ellende. Wat voor ons ligt, is het land van haat. Dan volgt de demonensfeer, daarna dierlijke afstemming, om dan in de voordierlijke toestand binnen te treden. Daarna het dal van smarten en onder deze toestanden liggen nog twee andere afstemmingen, die wij op deze reis niet kunnen bezoeken, omdat daarvoor je krachten ontoereikend zijn. Hoe dieper wij afdalen, hoe vreselijker de mensen zijn, die er leven. Straks zul je waarnemen, dat er mensen aan deze zijde leven, die zich niet meer kunnen voortbewegen. In het dal van smarten weten zij van geen bestaan meer af."

„Worden zij van de aarde hierheen gebracht?"

„Ja, mijn zoon. Je hebt één nietig beeld aanschouwd, in de sfeer der aarde. Er zijn vele andere toestanden, die alle nog treuriger zijn dan deze. Vreselijke overgangen heb ik kunnen beleven. In het ziekenhuis waar wij vertoefden, was één beeld en zo zijn er duizend andere die veel droeviger, veel intenser zijn. Allen hebben hun aards leven vernietigd."

„Dan is de scheiding op aarde niet zo verschrikkelijk als deze scheiding, Alcar."

„Zeer goed gevoeld, André. Zij die hier gebracht worden, zijn gescheiden van hun geliefden, waarmee zij op aarde vele jaren één waren. Het betreuren van hen is het leed van hen die een hogere afstemming bezitten. Hier leeft hun liefde in duisternis en koude. Levens op aarde gaan voorbij, dan plotseling het einde en dan deze waarheid. Allen hebben het zelf gewild. Op aarde, door het gemak van de stof zouden zij zich ontwikkelen, doch door hun bezit zijn zij ten onder gegaan. Hier eerst beseffen zij hoe hun leven daar is geweest. Doch dan is het te laat. Maar wanneer zij zich van dit leven bevrijden, zullen de toestanden veranderen, de sferen schoner zijn en hun wijsheid en kracht zich ontwikkelen."

„Het is toch merkwaardig, Alcar, dat men in deze duisternis nog ziet."

„De natuur hier, of het licht dat zij bezitten, is niet te vergelijken met het licht van de aarde. De mens ziet door stoffelijke zintuigen, maar innerlijk zijn zij verlicht, of diepe duisternis is in hen. Het innerlijk licht nu, is de uitstraling, het licht, dat zij bezitten. Men kan dus waarnemen, omdat het leeft, máár in deze afstemming. Is je dat duidelijk? Wanneer we tot in het diepst van hun leven afdalen, zullen wij toch kunnen waarnemen, omdat het leven is en leven blijft."

„Wat is alles eenvoudig, Alcar."

„Het licht hier is dus een blijvende toestand, totdat zij allen een ander

leven zullen beginnen."

„Hier leeft alles tezamen, Alcar?"

„Alles leeft hier tezamen. Koningen en koninginnen, prinsen en prinsessen, edelen en geleerden, kortom allen zijn hier bijeen, zo ook de armen. Hier beleven zij het leven, waarin zij op aarde leefden. Later zul je ook hun leven leren kennen, omdat ik je op deze reis toestanden, afstemmingen en verbindingen wil duidelijk maken."

„Zijn hier ook heersers?"

„Dat zijn diegenen, mijn zoon, die de massa kunnen beïnvloeden. De zwakkeren hebben te lijden, maar zij willen dat zelf, omdat zij hen in alles volgen. Hier leven genieën, demonen, heersers en meesters in het kwaad en miljoenen andere wezens. Zo gaan honderden en duizenden jaren voorbij, voor zij ontwaken en zij hebben voortdurend verschrikkelijk te lijden. Zelf weten zij van geen ander leven, ze zijn ten onder gegaan in hun diep ongelukkig bestaan. Voor velen betekende rijkdom op aarde hun ondergang. Vanaf de hoogste rangen, die zij bekleedden, daalden zij af in dit leven, in deze duisternis. Schoonheden van de aarde moesten hun stralenkrans, hun goud en smaragden voor duisternis verwisselen. Hier leven zij als beesten samen en zijn misvormde mensen. Allen dronken te veel van het gif des levens, wat hen allen deed onder gaan. Thans zullen we afdalen. Nu lopen wij, André en zo nodig zullen we zweven. Wij blijven echter in onze toestand. Geen wezen zal je zien, of wij moeten ons verbinden. Wanneer ik dit nodig acht, zal ik je van tevoren waarschuwen."

André was angstig. Waar zou Alcar hem heenvoeren in deze duisternis?

„Angst, André? Niets zal je geschieden." De weg, die zij te volgen hadden, daalde steeds dieper naar het onbekende, dat hen wachtte. Daar voor hen lag het land van haat. Daarin leefden mensen. Voor hen bouwde zich een grijze massa op, die zich hemelhoog optrok. Het was onmogelijk voor hen om er doorheen te zien.

„Wat is dat, Alcar?"

„De afscheiding tussen beide toestanden. Ik liet je deze afscheiding zien, je zou het anders niet hebben waargenomen. Het is als een vesting, waarachter zij zich verborgen houden. Muren van geestelijke substantie. Stof in de geest, uitstraling, is je dat duidelijk? Deze toestand, of substantie, is grofstoffelijk. Wanneer wij naar de hogere sferen gaan, worden ze ijler en gaan in elkaar over. Daar zijn de overgangstoestanden, wat dus sferen zijn, niet meer waar te nemen. Maar het is te zien aan de natuur, die veranderd is; zo ook aan de mensen, die er in leven. Aan deze zijde gaat alles in elkaar over, alle sferen hebben verbinding. Zo hebben de hoogste en de laagste sfeer verbinding in de geest. Zo ook de mens op aarde, in hem is het licht, maar tevens diepe duisternis. Deze afsluiting is alleen voor hen zichtbaar, omdat zij deze af-

stemming bezitten. Anderen, die een hogere sfeer als bezit dragen, voelen en zien deze verbindingssferen en kunnen er binnentreden, wanneer zij dat willen. Ik heb mij dus met deze overgangstoestand verbonden om het jou te tonen."

Langzaam gingen zij verder. André voelde zich thans rustig.

„Komt hier eens een einde aan, Alcar?"

„Ja, eens zullen deze sferen ophouden, omdat de mens zich in een hogere afstemming bevindt. Eens zullen hier heiligen leven en deze sferen veranderd zijn in een gelukkige, omdat de mens evolueert en op God afstemming heeft. Alles is dus eenvoudig, de mens bouwt zich een eigen hemel, om in het eeuwige leven gelukkig te kunnen zijn. Ieder wezen heeft zijn eigen geluk in handen. We zijn thans de poorten van de hel, in het leven na de dood, genaderd. Zie André, ik zal je een machtig beeld tonen."

André schrok geweldig. Daar voor hem lag een brandende stad. De vlammen laaiden fel ten hemel in roodgele, groene en licht-rode kleuren. Duivels was het. Zijn hart klopte wild bij het zien van dit afschuwelijke beeld. Hij kon geen adem meer halen, hij dacht te zullen stikken.

„Wat is dat?"

„Niets meer en niets minder dan de kracht van hun uitstraling. Liefdeuitstraling, mijn zoon, op dierlijke afstemming. Niets dan hartstocht en geweld. Het zal je thans duidelijk zijn, dat men andere krachten moet bezitten, wil men zich met hen kunnen verbinden. Hun opvlammende gloed zal hem vernietigen die zich van hun kunnen niet bewust is. Thans verder."

André zag de eerste wezens in deze verschrikkelijke stad. Hij trad het land van haat binnen.

„Zijn dat mensen, Alcar?"

„Mensenkinderen, mijn jongen. Ook zij leefden op aarde en waren eens jong en schoon. Daarna oud, om zich in hun verdere leven te vergeten en hier binnen te treden."

André staarde hen aan en kon zijn ogen niet geloven. Wild, gluiperig, waren zij. Dit waren geen mensen meer, het waren roofdieren. Hun met bloed doorlopen ogen puilden uit de kassen. Zij waren misvormd naar lichaam en ziel. Mensen in monsters veranderd. Vernietigend was hun blik. Door het vuur van hun hartstochten verteerden zij. Hoe diep waren zij gezonken. Mannen en vrouwen zag hij samen. Hier leefden schoonheden van de aarde. Hoe verschrikkelijk waren zij thans. In gedachten vertoefde hij op aarde en zag hen in schitterende gewaden gekleed. Hoe schoon kon een vrouw zijn. Hoe waren zij thans? Welk leven hadden zij op aarde geleefd? Waardoor waren zij zo diep gezonken? Hadden zij op aarde hun donkere zielen kunnen verbergen? Hoe was het in vredesnaam mogelijk.

„O, wat verschrikkelijk is dat, Alcar."

Arme mensen. Hoe diep is uw leed, hoe ver zijt gij van het leven afgedwaald.

„Het is nog niet te vergelijken bij hen, die je aanstonds zult ontmoeten. Wij bevinden ons hier in de tweede afstemming. Kom, wij gaan verder, hun koninkrijk binnen."

André dacht, dat hij droomde. Hier zag hij een prachtige stad, die kunstig was opgetrokken. Prachtige gebouwen zag hij, door beeldhouwwerken versierd, die echter afschuwelijke voorstellingen uitbeeldden. Doch in alles lag hun intellect denken: Het gevoel van de kunstenaar.

„Hoe is het mogelijk, Alcar, om in deze duisternis toch te kunnen scheppen?"

„Voor hen is alles mogelijk; alleen kunnen zij geen hogere sfeer binnentreden noch hun duisternis in een lichtende toestand veranderen. Hun machten zijn beperkt. Hier leven genieën, meesters in het kwaad. Het aardse spreekwoord „hoe groter geest, hoe groter beest," wordt hier bewaarheid. Hier leven meesters in alle kunsten en wetenschappen. Hun gevoelens zijn vlijmscherp doordacht, doch alles voor het kwaad. Onfeilbaar, zou men denken, maar zij weten, dat zij het goede, dat God is, niet kunnen overwinnen. Op aarde hebben zij de genade, een gave te bezitten, niet begrepen. Hier kunnen zij hun hartstochten botvieren. Aan alles is het te zien, zo is hun leven. Alles is hun eigen werk. Eens storten al hun maaksels inéén, hun hemelhoge gebouwen hebben in de geest geen waarde, zoals alles, wat zij bezitten, zo ook hun eigen leven. Leven niet deze wezens op aarde? Is op aarde de één geen vloek voor de ander? Wordt daar niet gemoord om te bezitten? Allen, die hier samen zijn, leefden op aarde. Hier spreekt het tot je, omdat zij zich op aarde achter maskers kunnen verbergen. Hier is niets te verbergen, zij allen zijn naakt, dit is hun afstemming in de geest. Op aarde kunnen zij zich verbergen, daarvoor hebben zij hun paleizen, doch hier is dat onmogelijk. Daar is alles mogelijk, hun maskers bedekken hun donkere zielen. Hier spelen zij hun dierlijk spel, maar een hoger afgestemde ziet en kent hun innerlijke toestand. Hier leven zij samen en keren terug naar de aarde, om anderen te beïnvloeden. En wee hen, die zich op hen afstemmen, zij zijn verloren. Wanneer zij daar sterven, zullen zij meegesleurd worden naar hier en zullen aan deze zijde hen dienen. Zij die op aarde het hogere zoeken, zullen door hogere geesten worden geholpen.

Voelt ge, André, hoe vreselijk deze wezens zijn? Zij allen hebben nog menselijke vormen en weten, dat zij leven. Zij echter hier beneden weten van geen bestaan meer af."

André zag vele wezens voorbijtrekken.

„Vieren zij feest, Alcar?"

„Ook hier viert men feest. Wanneer wij straks het leven aan deze zijde be-

leven, zal ik je hun leven tonen. Doch dat alles komt later. Alles is vals mijn zoon, zoals ook hun leven is."

Pleinen en straten waren kunstig aangelegd.

„Wat is dat daarginds, Alcar? Zie ik goed, is dat een brug?"

„Dat heb je duidelijk gezien, ook hier heeft men bruggen."

Hoe was het mogelijk. Daar stroomde een machtige rivier. Een prachtige brug hadden zij eroverheen gebouwd. Geweldig was het. Alsof hij op aarde leefde. In het leven na de dood zag hij het evenbeeld van de aarde. Alleen was hier het kwaad verenigd. Op aarde leefden goed en kwaad bijeen, hier waren het afgestemde wezens, die in één toestand leefden.

Aan de overzijde zag hij vele gebouwen, waarvan de torens als spookachtige silhouetten boven de huizen afstaken. Grillig was dit beeld. Stil was het; in somberheid en in afgrijselijke stilte leefde hier de mens. Hij voelde het leed van het leven, dat hier geleefd werd. Alles was haat en verwoesting. De rivier stroomde als een machtig spook, als wilde zij hem verslinden. Dood en verderf was alles. Het monster haat lag in diepe rust. O, wanneer het ontwaakte. Daar voor hem, in prachtige stijl opgetrokken, lag de stad, dat was het monster. Alles betekende haat. Een rilling doorvoer hem. Al dit werk moest worden vernietigd, dan bestond er geen haat meer. Zo ver was haat in het leven gedrongen, dat men er steden van bouwde. Het was een machtig land, dit land van haat. Neen, dit kende men op aarde niet. Wat zouden zij moeten goedmaken. Alles zou afgebroken moeten worden, wat strijd betekende tegen hun eigen wil, om hun innerlijke toestand in licht te veranderen. Hoe hoger hun gebouwen waren, hoe dieper hun leed, hun ellende was, hoe heviger zij konden haten. O, hij begreep en voelde alles.

„O, mensen, verander uw leven. Bouw aan uw innerlijke toestand, doch in de geest. Bouw aan u zelf en breek uw eigen voetstukken af, zie hoe alles zijn voltooiing nadert. Zie deze waarheid, éénzelfde leven wacht u."

„Wij zijn reeds bezig, André, en velen met ons, om dit alles af te breken. Duizenden zullen ons helpen om de mensen van dit alles te overtuigen, waardoor zij anders zullen gaan leven. Ik zal je nu met deze sfeer verbinden, ik blijf in mijn eigen toestand. Concentreer je sterk, je weet hoe machtig zij zijn in hun krachten. Tracht je staande te houden."

Op hetzelfde ogenblik voelde André iets vreselijks in zich opkomen. Een geweldige angst, dat het de duivel in eigen persoon was, overviel hem. Geen gevoel had hij meer. Hij zweefde over bergen en dalen en er scheen geen einde aan te komen. Hij wilde om hulp roepen, doch het was hem onmogelijk, geen woord of geluid kon hij uiten. Hij verzette zich met al zijn krachten, maar het hielp hem niet. Steeds dieper voelde hij zich wegzinken en hij kon geen weerstand bieden; hij voelde, dat hij een bezwijming nabij was en zakte ineen. Toen hij zijn ogen opende, zag hij in die van zijn leider.

„Wat beter, André? De duidelijkheid laat niets te wensen over. Je hebt hun krachten gevoeld, ze hebben je concentratie vernietigd. Ik liet je zelf handelen, daardoor voel je hoe vreselijk hun haat is. Doch niets kon er geschieden, ik waakte, André."

„Waar ben ik geweest, Alcar? Het was alsof ik over bergen en dalen zweefde. Zij sleurden mij mee; hoe verschrikkelijk zijn deze wezens."

„Je was nergens, André. Wij bevonden ons hier, aan de rand van deze rivier; je stond daarheen te turen. De kracht van hun invloed deed je opnemen in hun toestand. Het zweven is dus niets anders dan het woeste van hun innerlijke afstemming. Het was als een visioen, doch het ontnam je de adem. Alles is eenvoudig. Je concentratiekrachten werden overheerst, wat echter niet nodig was, omdat je een andere afstemming bezit dan zij. Ik zal je op deze reis verschillende toestanden laten aanvoelen. Je zult daardoor een zuiver beeld ontvangen, hoe al deze menselijke toestanden zijn. Het over bergen en dalen dwalen betekent tevens, dat je nog met het lichaam bent verbonden. Wij, mijn zoon, zijn op alles berekend. Je zult al deze krachten leren kennen.

Kom, we gaan verder. Het zal je duidelijk zijn, dat men hier maar zo niet kan binnenvallen. Om hier te kunnen werken, heeft men een sterke concentratie nodig om staande te kunnen blijven."

André zag, dat het steeds donkerder werd. Steeds dieper daalden zij af, totdat zij in een andere toestand aankwamen. Hier was alles diepe duisternis, zelfs geen sprankje licht, maar het wonderlijke was, dat hij toch alles kon waarnemen.

„Wij bevinden ons in een gebied, dat een tussensfeer is, welke de beide sferen, het land van haat en de dierlijke sfeer, verbindt."

André zag niets anders dan holen en krotten. Daarin leefden mensen. Alles wat hij zag, bevond zich in een slijmachtige toestand. Huizen en gebouwen waren hier niet. De straten, als hij het zo noemen wilde, waren gescheurd en overal zag hij spleten, als diepe afgronden. Hier moest men voorzichtig zijn, of men stortte in de diepte, waarin hij geen einde zag. Modder en slijk in dichte massa's vormden hier de grond. Dan was het hier boven heilig te noemen. Hier leefde men in holen en verzadigde zich aan zijn eigen dierlijk leven.

„We zullen ons één maken, André, dan zul je waarnemen. Kom, geef mij je hand, er is veel kracht voor nodig."

André wist, dat, wanneer Alcar hiertoe overging, het voor hem te machtig zou worden. Hij beefde reeds van emotie bij de gedachte aan hetgeen hij zou zien.

„Wij zullen dit contact behouden, totdat wij ons met een hogere sfeer verbinden.

Hé, wat hoorde hij daar? Het werd sterker en sterker, groeide aan tot een

orkaan, die het leven in zijn kracht deed trillen. Het ging hem door merg en been. Het was nu een hartverscheurend gehuil, waarin hij moord en hartstocht voelde, alsof het éne leven het andere vernietigde. Het maakte hem van streek, hij was niet bestand tegen zoveel ellende.

„Afschuwelijk, Alcar, wat is dat?"

„De kracht van hun leven, hun geestelijke afstemming: verderf en vernietiging. Al wat hier leeft, bezit geen sprankje menselijk gevoel meer. Allen zijn verdierlijkt. Ge hoort hun dierlijk spel van hartstocht en geweld. Alles echter op halve kracht. Wij kunnen ons niet één maken, je zou het niet uithouden. Geen menselijk gevoel is erop berekend. Zie, André."

André trachtte door de duisternis heen te zien. Plotseling zag hij verschillende wezens rondkruipen. Waren dit mensen? Het was toch niet mogelijk? Het waren dieren, duizend jaren oud. Handen en voeten zag hij niet. Kruipend moesten zij zich voortbewegen. Hun menselijk gevoel was in het dierlijke overgegaan. Toch leefden zij en waren mensen van de aarde. Eens waren zij schoon en hadden de moederliefde gevoeld. Neen, het was te veel voor hem.

„Waar zijn wij hier, Alcar?"

„Ik heb je toch duidelijk gemaakt, waar wij ons bevinden. Je ziet, mijn zoon, dat zij leven. Aanstonds zul je hen zien, die in een onbewuste levenstoestand verkeren. Ik wilde, dat je hoorde en zag.

Kom, wij gaan verder. Onze weg voert naar de diepte, steeds dieper, totdat wij in die afstemming komen, waar het leven in zijn levenssluimering is gezonken. Zij weten van geen bestaan meer af. Kom André, naar het „dal van smarten."

Weer voelde André, dat hij daalde. Er scheen geen einde aan te komen. Eindelijk waren zij op de plaats, waar Alcar wilde zijn. André stond aan de rand van een groot, onafzienbaar dal. Daar in die diepte leefden mensen. Het was nog donkerder geworden. Maar ook hier kon hij waarnemen. Hier waren geen straten en geen vlakten, het was een diepe kloof en ook daar moest zich leven bevinden.

„Eindeloos is ook deze diepte, totdat zij in een andere afstemming over gaan. Steeds dieper gaat het, doch wij zullen hier blijven. Niets dan ellende, mijn zoon, niets dan leed, nameloos leed. In de toestand, waarin wij zo-even waren, kruipt de mens en tracht hij al kruipende een andere levenstoestand te bereiken. Wanneer zij, die je aanstonds zult zien, ontwaken, dan zullen zij trachten uit deze toestand te komen. Deze toestand heeft verbinding met de dierlijke afstemming, en zij gaan van hieruit daarin over. Daar leven zij in holen en zullen zich van daaruit opmaken, om in het land van haat te komen, waar hun eigenlijke leven begint."

„Wie zijn dat, Alcar?"

„Mensen, mijn zoon. Zij, die zijn ontwaakt."

Nog vreselijker dan hierboven waren deze wezens. Traag was hun gang. Zij konden zich nauwelijks voortslepen. Na iedere tred bleven zij enige ogenblikken liggen. Dat waren mensen!

En ook dit beest is goddelijk. Het leven op aarde kan schoon zijn, doch zij allen gingen in de stof ten onder. „Wat hebben deze mensen dan toch gedaan, om in zo'n toestand te komen? Kan een mens zoveel kwaad doen?" „Wat weet gij af, mijn zoon, van het leven van vele mensen? Duizenden mensenlevens zijn afgeslacht en hun harten zijn verscheurd. Ik zou je vele andere gewelddaden kunnen opnoemen, die niet in je brein kunnen opkomen, omdat je aan dat kwaad niet zult denken. Wij zullen ons hier niet verbinden, het is niet mogelijk voor je, dit alles te verwerken."

André hield zijn leider stevig vast, in deze duisternis wilde hij Alcar niet loslaten. Het zou alles te machtig zijn. „Kom, we gaan naar beneden. Wij behoeven niet ver te gaan, spoedig zullen we hen vinden. Kijk, daar voor je ligt een menselijk wezen."

André keek naar de plaats, die Alcar hem aanwees. Hij zag niets dan een grijze massa, die zich één voelde met deze omgeving.

„Kom, we zullen hier plaatsnemen."

André voelde zich innerlijk stil worden. Er was hier iets, dat hij niet onder woorden kon brengen. Het benam hem de moed zich nog verder te verdiepen in al deze narigheid. Geen kracht voelde hij meer om verder te kunnen gaan. Het duizelde hem, hij was bedroefd, diep bedroefd over alles, wat hij had mogen zien.

Alcar zag hem aan en zei: „Kun je niet verder, mijn zoon? Zullen wij terugkeren? Als het te veel voor je is, gaan wij terug naar de aarde. Ik help je immers?"

„Wat is het Alcar, dat in mij is gekomen?"

„Niets dan de invloed uit deze sfeer voelt mijn zoon. Span al je krachten in, André, niet spoedig zul je hier terugkeren. Tracht God om kracht te vragen, je moet het willen, anders houden mijn krachten op te bestaan, ik kan je dan niet helpen. Lang zul je moeten wachten, omdat eerst je geestelijke krachten ontwikkeld zullen worden. Houd je alles uit, dan zal het wijsheid in de geest voor je betekenen. Ik zal je steunen, mijn jongen. Weet dat je veel mensen op aarde zult moeten overtuigen."

André bad in stilte om kracht tot de Vader; hij voelde zich na enige tijd fris worden en met nieuwe moed spande hij zich in om zijn geliefde leider te volgen.

„Gaat het wat beter, mijn zoon?"

„Ja, Alcar, ik heb nieuwe krachten gekregen om u te kunnen volgen."

„Je bent de enige, want velen, die werden meegenomen, moesten terugke-

ren. Maar ik heb je reeds verteld, dat je het leed van vele wezens niet kunt dragen. Verbinding is aanvoelen, doch door het leven aan te voelen, behoeft men niet ten onder te gaan. Het is het bewijs, dat je concentratie maar half is ingesteld. Doch dit alles zul je leren."

Het was ook zo onbegrijpelijk voor hem. Niets dan leed, leed en smart zag hij. Hoe kon een mens zo veel kwaad doen. Hij zou gek worden, als hij daar geen antwoord op kreeg. Nu wist hij, waarom het hem bevangen had. Het duizelde hem. Kon een mens zover verongelukken? Het waren voor hem problemen. Welk kwaad kon een mens op aarde verrichten om op deze toestand afstemming te vinden? Was een moord niet het ergste wat men op aarde een mens kon aandoen? Werd men daarvoor zo vreselijk gestraft? Was dit de afstemming op de daad? Droevig was het. Hij kon bijna niet meer denken.

Waar was hij al niet geweest? Thans stond hij voor een mens, die als een hoop vuil terneer lag, onbewust van zijn eigen leven. Waar was hier het einde?

Hij keek naar zijn leider, die hem liefdevol aanzag en zei:

„Sterk zijn, André. Je bent in opstand. Aanstonds zal alles je duidelijk worden. God kent al Zijn kinderen, geen kind Gods wordt gestraft."

„Wat zegt u? Geen kind Gods wordt gestraft?"

„Klinkt dat zo ongeloofwaardig? De mens doet het zelf, zelf wil hij dat. Is je alles duidelijk? Ik zal mij trachten te verbinden en je vertellen, wat ik waarneem. Misschien zal dan alles voor je opgehelderd worden. Luister goed."

Alcar concentreerde zich en André was in een vreselijke spanning. Wat zou zijn leider zien? O, hij was zo nieuwsgierig.

„Hij, die daar voor ons ligt, zie ik op aarde, als klein kind. Hij is jong en schoon, omgeven door veel rijkdom. Ik ben in het Oosten. Op een prachtig mooi buiten, daar leeft hij. Vele anderen zijn om hem heen. In prachtige gewaden zijn ze gekleed. Thans zie ik een ander mens; dat is zijn vader. Versierd met de kleuren van zijn land trekt hij ten strijde. Hij houdt zijn kind in de armen. Lang duurt het voor hij kan vertrekken. Hij keert niet weer. Nu zie ik hem, jong en schoon, in een prachtig gewaad gekleed.

Weer een ander beeld. Thans zit hij te paard en ook hij trekt ten strijde. Hij is een Arabier. Velen begeleiden hem ten strijde. Ook hij gaat ten onder. Ik zie hem terug op het slagveld. Verschillende beelden, die een zelfde toestand weergeven, waarin hij moord na moord verricht, anderen vernietigt. Als overwinnaar treedt hij tevoorschijn. Zijn verschrikkelijke haat brengt hem in deze toestand. Moord na moord geschiedt. Nog is het niet genoeg. Ik zie, dat hij honderden op verachtelijke wijze ombrengt. Haat en heersen, dat is zijn leven. Nu zie ik een kamp. Thans vervaagt het beeld. Dit wezen André, is niet wakker te schudden. Honderden jaren zal het nog duren, voor hij ontwaakt zal zijn."

„Ziet u nog meer, Alcar?"

„Ik zal trachten mij te verbinden. Weer zie ik een kamp. Ook hem zie ik. Op een afstand ziet hij toe hoe zijn strijders de ongelukkigen, die in het kamp leven, vermoorden. Alles is zijn wil. Er heerst diepe rust. Het kamp wordt in brand gestoken. Als levende fakkels worden honderden verbrand, niet één ontkomt. Het zijn gewonden. Vreselijk is hun einde. Niet alleen dat hij moordt, maar de vele gewonden worden op zijn bevel afgemaakt. Het is een beest, André. Deze mens heeft de dierlijke afstemming overschreden. Heb geen medelijden met hem, doch voel liefde. Ik zag slechts taferelen. Hoe zal zijn gehele leven op aarde zijn geweest? Hier ligt hij en is zich er niet van bewust, wat hij in een klein aards leven tot stand bracht. Is het niet afschuwelijk? Hij was een held, een meester in het kwaad. Maar hoe velen zijn er niet, die in stilte het mensdom vernietigen, die in hun stille kamers over de mens verderf en ondergang uitstorten? Daar zijn nog meerdere wezens."

„Ziet u van hen ook iets?"

„Ik zal het proberen, mijn jongen". André zag, dat zijn leider zich opnieuw concentreerde.

„Ook dit wezen is een man, een geleerde van de aarde. Ik zie een klein dorpje, omgeven van bergen, aan het gezicht van de wereld onttrokken. Eenzaam ligt het daar, alsof het droomt. Het is mistig. Ik kom thans in een laboratorium. Ik vind hem daar terug en een tweede persoon is bij hem. Ik hoor een ontzettende knal, alles vliegt uiteen. Het dorpje is van de aarde verdwenen en daarmee honderden mensen, kinderen en ouderen. Uitvinders waren zij. Veel hadden zij tot stand gebracht. Meesters in het kwaad, mijn zoon. Ze werden door het kwaad vernietigd. Zijn gave werd misbruikt om het mensdom af te maken. Neen, daarvoor geeft God de mens die krachten niet. Zij moeten dienen om de mens te steunen. Doch hoe wordt alles misbruikt!"

„Daar ligt nog een wezen, Alcar."

André zag, dat zijn leider zich opnieuw concentreerde. Stil was het. Wat zou Alcar nu zien? Arme mensen, die hun goddelijke gave verknoeiden. Hoe groot was het, zoiets schoons te ontvangen en hoe weinigen begrepen een gave.

Alcar sprak tot hem: „Een vrouw, André?"

Hij huiverde. Een vrouw? Kon een vrouw zich zo vergeten? Aan de vrouw schonk God de schoonste en heiligste gave, die een mens op aarde kon ontvangen. Kon dat? Het was toch niet mogelijk, dat een moeder zoveel kwaad kon doen?

„Luister, mijn zoon. Eens leefde zij in een paleis, gekroond en geëerd. Haar gemaal zie ik ook, maar deze leeft in een andere toestand. Zij zijn reeds lang aan deze zijde. Haar leven op aarde is een leven geweest ter vernietiging van mensen. Alles om haar heen is dood en verderf. In kerkers gegooid, als prooi der wilde dieren, om zich zelf te verzadigen. Honderden gehoorzaam-

den haar en voldeden aan haar grillen. Mensen liet zij dood martelen om aan hun pijnen zich te verzadigen. Wanneer er bloed stroomde, beleefde zij haar dierlijk leven. Verdierlijkt was zij. Haar hartstochten waren machtiger dan de stormen van de oceaan. Haar menselijk intellect bedwelmde haar hartstochten. Haar zinnelijk leven, haar genot om te vernietigen, bracht haar in deze toestand. Een meesteres in het kwaad. Ook zij ging over, zoals zij velen liet ombrengen. Vreselijk is het beeld, dat ik zie. Haar krokodillen werden gevoed door honderden levens op te offeren. Dit is hartverscheurend, André. Veel vrouwen bracht zij om, die haar in schoonheid evenaarden. De mens diende, door haar macht, als voedsel voor de dieren. Kan het nog erger dan zij heeft uitgedacht?

Zie op aarde, nog leven daar deze verschrikkelijke wezens. Later, op onze andere reizen, zal ik je dit alles aantonen. Nu nog vernietigt één mens duizend anderen. Zijn deze niet dieper afgedaald dan de beesten? Een dier verzadigt zich en gaat heen, de mens bezit een denkend intellect en gaat door met vernietigen. Een mens is nooit verzadigd."

André begreep nu, hoever zich een mens kon vergeten. Overal waar hij keek, lagen mensen, die niets dan leed en smart aan anderen hadden begaan. Waarlijk, hier was het een dal van smarten.

„In de sfeer, die hierop volgt, André, leeft de mens in zijn eigen misdadig leven. Ik wil je deze toestanden niet tonen. Wat ik je zal laten zien zal voldoende zijn, om je te doen beseffen, hoe mensen zich kunnen vergeten."

„Men moet medelijden hebben met hen allen, Alcar."

„Medelijden, mijn zoon? Voelt mijn jongen weer medelijden? Hoe vaak heb ik je niet duidelijk gemaakt, dat medelijden vernietiging betekent. Aan deze zijde kennen wij geen medelijden. Hier kent men alleen liefde. Medelijden te voelen, is, zich met een ander wezen te verbinden. Verbinden is overgaan in een ander leven. Wanneer je met dat leven blijft treuren, zal je met dat leven ten onder gaan. Medelijden is zwakte, niets dan zwakte. Medelijden betekent, geleefd worden door anderen. Liefde voelen is de weg volgen, die God ons allen aantoont. Het is overgave in alles, waardoor de mens zal ontwikkelen. Liefde voelen voor het leven betekent het te steunen in al zijn toestanden. Doch dat is strijd, niets dan strijd. Door leed en smart zal zich de mens op hogere toestanden afstemmen. Medelijden is het overgeven van alles, ook hun eigen leven, dat zij zelf hebben verknoeid."

„Wat voelt u, Alcar, voor deze mensen?"

„Wat ik voel, wat ik voor hen zou willen doen, is dit: Wanneer zij zouden willen luisteren, zou ik hun de weg wijzen, die wij allen hebben te volgen. Dat is de weg naar het licht, die allen zijn gegaan, die in de hogere sferen leven en die je op deze tocht zult ontmoeten. Maar zij zijn het, die moeten willen, anders is mijn hulp overbodig. Maar wanneer ik nu met hen treur

omdat het zo moeilijk is, wat zal er dan van ons leven terechtkomen? Leed en smart door anderen is (en veronderstelt) de liefde, waardoor het leed kan worden gevoeld. Zij, die geen liefde bezitten, kunnen door anderen niet verongelukken. Voel je, wat ik bedoel? Ik sta klaar om te helpen, waar dan ook, maar de mens moet zelf willen, anders is hij niet te bereiken. Dat is liefde. Volg je weg, en wanneer je ziet, dat zij niet willen, laat hen dan gaan, eens zullen zij toch je hulp nodig hebben. Maar keer niet eerder tot hen terug, voordat zij innig om hulp smeken, anders sta je weer voor eenzelfde toestand. Voel daarom of zij zijn te helpen, anders is en zal het steeds zijn: paarlen voor de zwijnen."

André begreep.

„U zei, Alcar, dat hier geen armen van de aarde leven. Hoe komt dat?"

„Ik zei je toch, dat zij op aarde die krachten en machten niet bezitten. Hun armoede op aarde is hun geluk aan deze zijde. Zij zijn dus niet in staat om zo diep te kunnen zinken. Zij kunnen zich geestelijk vergeten, een moord begaan en enkelen zelfs zijn hier, maar toch is het voor hen niet mogelijk, al zouden zij het willen, om duizenden in een oorlog te zenden. Zij zijn geen geleerden, geen genieën, geen heersers van de aarde."

„Wat zouden zij doen, Alcar, wanneer zij die macht zouden bezitten?"

„Handelen naar hun gevoel. Doch er zijn vele armen, die zullen uitroepen, ik heb meer rijkdom aan mijn geestelijk gevoel dan zij met al hun bezit. Op aarde zijn deze wezens en wij kennen ze. En al deze toestanden betekenen de kringloop der ziel, omdat de mens op de Kosmos afstemming heeft, waarover ik je later zal vertellen, wanneer wij in de hogere gebieden zijn gekomen. Thans naar een andere toestand, hier beneden waren wij lang genoeg."

Crematie

„Vergeet niet, voor hen te bidden, André. Ook zij hebben onze hulp nodig, ja juist zij."

In stilte, beiden in zich zelf gekeerd, verlieten zij de dierlijke afstemming. André voelde zich weer beter, thans begreep hij, dat zij het zelf hadden gewild. Geen kind Gods gaat verloren, ook al heeft het het dierlijke overschreden.

Zij zweefden naar een andere sfeer, waar hem nieuwe wijsheid in de geest wachtte. En al deze wijsheid betekende leed, leed en ellende. Toch wilde hij alles beleven, omdat het de mensen op aarde zou helpen, wanneer zij van het leven aan deze zijde iets afwisten. Eindelijk sprak zijn leider tot hem: „Thans zullen we trachten hem te vinden, die wij op aarde hebben zien verbranden."

„Is dat mogelijk, onder al die miljoenen?"

„Voor ons is alles mogelijk, André, wanneer wij de liefdekrachten ervoor bezitten. Wij kennen hem, nietwaar, en omdat ik hem heb gekend, zal ik hem terugvinden. Wanneer dit niet het geval zou zijn, was het ook voor mij niet mogelijk, of ik zou de één of andere invloed moeten bezitten, waardoor ik mij met een andere uitstraling kan verbinden. Doch nu ik hem eerder heb ontmoet, verbind ik mij door concentratie en sterke wil. Je zult ook dit beleven. Wanneer ik mij instel, volg ik de weg, die mij met hem zal verbinden. Het zal je spoedig genoeg duidelijk worden.

Dan nog dit. Ik kan mij verbinden met alles, wat beneden mijn eigen afstemming ligt, een hogere afstemming is ook voor mij niet mogelijk. Ook die krachten zul je op deze reis leren kennen. Is je dit duidelijk?"

„Ja Alcar."

„Doch ook hierin liggen vele andere toestanden, omdat ook wij aan wetten zijn gebonden."

„Ik ben zeer nieuwsgierig Alcar, waar hij zich zal bevinden. Leeft hij in het land van haat?"

„Wij zullen het zo aanstonds zien, kom, we moeten hierheen. Ik zie het reeds, hij leeft in een tussensfeer, buiten de massa om. Wij zullen hem in een bewusteloze toestand terugvinden, veroorzaakt door het verbranden van zijn stofkleed."

André zag, dat zijn leider een vast doel volgde. Wonderlijk was het voor hem, hoe de geest zich oriënteerde. Overal wist Alcar de weg hier in deze duisternis. Zij gingen ergens binnen, blijkbaar een grot. Het waren onderaardse gangen, waar hij toch kon zien. Vele wezens ontmoette hij. Vele gangen en spelonken gingen zij door. Hij zag in de duisternis anderen, die waren ingeslapen, wezenloos lagen zij terneer. Overal zag hij deze wezens: zij sliepen de slaap des doods en leefden, leefden in de eeuwigheid. Alles was ellende, niets dan leed en smart. Verknoeide levens waren het. Links en rechts waren inhammen waar zij ter ruste neergelegd waren. Van de aarde naar deze duisternis. O, hij begreep alles. Toch waren zij niet zo diep gezonken als zij, in het dal van smarten. Hij begreep iedere afstemming en kende de gevoelstoestanden van al deze verschillende wezens. Alle rassen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) van de aarde zag hij. Hier was alles één, welk geloof zij ook hadden gekend. Ieder wezen kende en voelde moederliefde. Allen waren Gods kinderen, voor eeuwig. Weer anderen slenterden rond en waren als wilden. Zij zagen hem niet, waar hij uit opmaakte, dat Alcar in zijn eigen toestand bleef.

Nu bleef zijn leider staan. Zou hij hem gevonden hebben? Hij was zeer nieuwsgierig.

„Zie André, daar ligt onze man, wij hebben hem gevonden."

André zag een wezen, afgescheiden van alle anderen, inééngedoken neer-

liggen.

„Ken je hem terug, André?"

Ja, hij was het, die hij op aarde had zien verbranden. „Hij verkeert in een bewusteloze toestand. Mijn vermoeden bevat waarheid. Ik laat je nu alleen achter, omdat ik mij met hem zal verbinden. Daardoor wil ik je duidelijk maken, dat hij leeft. Doe niets en blijf in je toestand. Ik ga mij op eenzelfde wijze met hem verbinden als op het kerkhof. Je weet hoe dat mogelijk is, nietwaar?

Luister dus goed, André. Niemand zal je zien. Zij, die je kunnen zien, zijn hogere geesten, die hier werken om ongelukkigen te helpen. Van hen is geen gevaar te vrezen. Blijf dus in je eigen toestand."

André was alleen. Zijn leider was in de duisternis opgelost. Vreemd, dacht hij, toen Alcar bij mij was zag ik hem, nu is ook hij verdwenen. Wat zou dit weer te betekenen hebben? Telkens beleefde hij andere toestanden. Duizenden waren er. Hé, wat hoorde hij daar? Hij meende iemand te horen kreunen. Vanwaar kwam dat? Weer hoorde hij het. Ik zal iets dichterbij gaan, misschien zie ik wat het is, dacht hij. Zou er iemand hulp nodig hebben? Nog duidelijker hoorde hij het dan zo-even. Hij ging op het geluid af.

Wat was dat? Doch hij had geen tijd om te denken, hij voelde, dat hij werd aangevallen. Een geweldige angst overviel hem. Hij voelde, dat men hem beetpakte en opbeurde, om hem ergens neer te smakken. Hij schreeuwde om hulp en voelde daarna, dat hij in onmacht viel. Hoelang het geduurd had, kon hij zich niet herinneren, maar toen hij uit zijn toestand ontwaakte, lag hij in Alcars armen.

„Zo, mijn jongen, wakker? Het kwaad heeft je overmand. Alles zal nog duidelijker tot je spreken, nu je hun krachten leert kennen. Je zult eerst nu begrijpen, hoe gevaarlijk het hier is en dat er concentratie voor nodig is om hier te werken."

„Wat is er met mij gebeurd, Alcar? Wie heeft mij overvallen?"

„Ik zal je alles duidelijk maken. Wat beter?"

„Ja Alcar."

„Luister, mijn zoon. Je hoorde zo-even kreunen? Het was van onze vriend. Je dacht wat te naderen en werd overvallen. Is het niet zo? Op hetzelfde ogenblik, dat je wilde gaan kijken vanwaar het geluid kwam, was je uit je eigen toestand getreden. Het is eenzelfde afstemming als die ik je in het ziekenhuis heb getoond. Nu echter heb je een dergelijke afstemming beleefd. Het uit je toestand treden betekent dus een andere binnen te gaan. Zij, die je zo-even hebt kunnen waarnemen, die hier rond dwalen, zij vielen je aan. Zij zagen aan je afstemming, dat je in deze sfeer niet thuis behoorde. Je voelde hun krachten en daardoor werd je concentratie gebroken. Wanneer je aan je krachten zou hebben gedacht, was er geen mogelijkheid geweest, dat zij je

zouden kunnen aanvallen. Zij konden dit doen, alleen reeds door je nieuwsgierigheid. Het beleven van een andere toestand is de overgang in een andere sfeer. Is je dat duidelijk?

Dit toont je dus, dat wij aan deze zijde naar onze innerlijke toestand, naar onze gevoelskracht handelen, tevens, dat het geesteslichaam het intellect denken is aan deze zijde. Toen ik naast je stond, dus voordat ik heen ging, was alles voor je zichtbaar, nietwaar?"

„Daardoor vond ik alles zo vreemd, Alcar."

„Alles werd donker om je heen, hetgeen echter niet nodig was geweest, wanneer je maar op je eigen innerlijke kracht was afgestemd. Je handelde onbewust. Onbewust handelen is hier niet mogelijk, daar het vernietiging betekent. Toen ik in die andere toestand overging, waarin onze man zich bevond, liet ik je in je eigen afstemming terugkeren, waarvoor ik je toch duidelijk waarschuwde. Door mijn krachten zie je en hoor je alles, wat zich in de donkere sferen bevindt. Overal waar wij zijn geweest stelde ik mij op jou in, anders zou je in alles geen onderscheid kunnen maken, ja, niet weten waar je je zou bevinden. Het is dus niet mogelijk voor jou hier af te dalen in een voor jou onbekende sfeer. Daarvoor is nodig al deze overgangstoestanden te kennen.

Je zou hier nog niet kunnen werken, omdat je van je krachten geen gebruik weet te maken. Doch laat het je geruststellen, men moet al deze sferen hebben beleefd, wat betekent, door bekwame gidsen te worden geleid, om ze te leren kennen. Zij, die een hogere sfeer als bezit dragen, kunnen door bekwame leiders afdalen om werk te verrichten. Ook zij, die in de hogere sferen leven, hebben deze school moeten volgen. Anderen echter, die hier geleefd hebben, kennen alle overgangen in de duistere gebieden, tot in de diepste diepten toe.

Hier is dus voor nodig ondervinding, de leerschool van aller leven. Hij, die wij wilden opzoeken, bevond zich in een diepere afstemming dan zij, die je hebben aangevallen. Wanneer hij ontwaakt, komt en leeft hij in die afstemming. Dat ik en hij dus voor je gezicht verdwenen, kwam omdat hij in een nog diepere toestand leefde, hetgeen van uit jouw afstemming niet was waar te nemen.

Het zijn dus twee toestanden die ineenlopen, evenals hetgeen ik je hier beneden reeds toonde. Wanneer hij straks ontwaakt, treedt ook hij deze afstemming binnen. Ik heb je in mijn sfeer teruggetrokken en bevrijdde je uit hun handen. Voor de ogen van hen, die je hebben aangevallen, loste je op, hetgeen voor hen een wonder zal zijn. Daardoor weten zij, dat een hogere geest, als zij die overtuiging bezitten, hier vertoefde. Alles kost inspanning en kracht aan deze zijde. Hier kunnen geen stukken worden overgeslagen, zoals op aarde. Het leven in de geest is de ondervinding, wat de ontwikkeling van

de liefde betekent. Een engel van het licht kan hier onvoorbereid niet afdalen. Zij kunnen afdalen, maar wanneer zij zich niet willen verbinden, zal ook alles onzichtbaar voor hen zijn. Zo zullen wij ons alles eigen kunnen maken, wanneer wij het beleven. Zij die hier hebben geleefd, zijn de leiders voor deze toestanden. Is het wat beter?"

„Ik ben bereid u te volgen. Hebt u hier geleefd, Alcar?" Alcar glimlachte. „Omdat ik je dit alles kan duidelijk maken? Ik leefde hier niet, André; doch ik vertoefde vele jaren hier beneden, om anderen te helpen. Ik aanvaard, dat wij allen, wie dan ook, in deze toestanden hebben geleefd. Door te evolueren bevinden wij ons in een andere afstemming. Doch de weg, die wij hebben afgelegd, zal door de duisternis naar het licht voeren. De spreuk luidt: „Zij, die de duisternis niet hebben gezien, zullen het licht niet waarderen."

Hier heb ik gewerkt, om mijn vrienden te helpen. Wanneer wij in de hogere gebieden zijn aangekomen, zal ik je daarvan vertellen. Kom, volg mij."

Voor de tweede maal zag André de ongelukkige.

„Ik zal mij nu met hem verbinden."

André zag, dat zijn leider zich concentreerde. Hij voelde, dat hij zich verbond om de ongelukkige in zijn bewustwording te laten terugkeren. Na een ogenblik gaf hij enig teken van leven. Hoorde hij goed? Het was, alsof hij hem hoorde schreien. Ja, hij kreunde. Arme man. Alcar hield zijn krachten van hem af en het gekreun hield onmiddellijk op.

„Alles is je zeker duidelijk, André? Ik maakte hem bewust, waardoor hij zijn toestand ging aanvoelen. Nog is zijn slaap diep. Wanneer hij ontwaakt, begint eerst zijn leven aan deze zijde en voelt hij de pijnen door de crematie opgedaan. Behalve dus de kwellingen van koude en duisternis, voelt hij de schrijnende pijnen, door de crematie hem opgelegd. In een stoffelijke gevoelstoestand of afstemming is zijn lichaam verbrand. Geestelijk heeft hij zich vergeten in het leven op aarde. Men wil dit op aarde niet aanvaarden. Zijn gevoelslichaam was of verkeerde in een stoffelijke afstemming. Hij zal daardoor in de geest ook alles beleven, omdat hij niet van zijn lichaam was bevrijd. De crematie bracht hem in deze toestand, omdat de schok te groot was voor zijn geestelijke afstemming. Wanneer hij op normale wijze zou zijn begraven, beleefde hij de vertering van zijn stoffelijk kleed. Maar deze toestand is verre te verkiezen boven crematie, en wel hierom: De mens, die wordt verbrand, worden krachten ontnomen, die wij de levensaura noemen. Zij dient de geest te steunen bij aankomst hier, voor de eerste tijd van zijn leven. Dit geldt voor alle wezens, al bevinden zij zich op een hogere afstemming. De scheidende geest ontneemt aan het stoflichaam de levensaura, na vijf à zeven dagen, wanneer de stof in het eerste stadium van ontbinding overgaat. Dit kan ook langer duren, het hangt af van de afstemming van de mens die overgaat. De aura dient dus voor bewustwording aan deze zijde.

De gelukkige geest is aan geen tijd gebonden, omdat hij zich in een hogere toestand bevindt. Voor hen, die een hogere sfeer binnentreden, is de crematie geen belemmering, omdat zij, voordat het lichaam verbrand wordt, van de stof zijn bevrijd. Ik zei je zo-even, dat het onttrekken van de levensaura door ieder wezen, dat naar hier komt, zal geschieden, maar de gelukkige geesten doen dat, zodra zij het stoflichaam gaan verlaten. Is je dat duidelijk?"

„Ja, Alcar."

„Prachtig. Dan nog dit: Op aarde denkt men nu, dat anderhalf uur verbranden beter is dan jarenlang kwellingen te moeten meemaken (zie artikel 'Crematie of begraven' op rulof.nl). De geest, zo zeggen zij, is toch bevrijd? Maar velen kunnen niet loskomen en voor hen is verbranden een geestelijke schok. Die schok heeft hij ondervonden, die daar thans ligt als een levende dode. De fout van hen is, dat zij geestelijke toestanden stoffelijk aanvoelen, hetgeen natuurlijk verkeerd is. Zij, die overgaan en nog roze wangen vertonen, wat men zo vaak kan waarnemen, bevinden zich in die vreselijke toestand. De stof is door het leven verlaten, of het geesteslichaam heeft het stofkleed afgelegd en de levensaura houdt het afgelegde kleed in leven. Eerst wanneer het eerste vervalstadium intreedt, neemt de stof de lijkkleur aan. Dan is alles voorbij en leeft de geest in zijn nieuw bestaan. De levensaura houdt dus het lichaam intact en wanneer de stof verbrand wordt, zal dit een geweldige schok veroorzaken. Vraag aan iedereen, die hier leeft, hoe crematie is, zij allen zullen je zeggen, dat het moest afgeraden worden. Het is niet anders dan een kwelling. Een foltering in de geest. Ik raad daarom hen aan, die zich willen laten cremeren, het niet te doen. Denk over dit gebeuren na en kies het zekere voor het onzekere, laat u begraven. Zij, die geleerd zijn op aarde en crematie mooi vinden en schoon, zullen donker zijn in hun ziel, omdat dit mooie en schone, stoffelijke duisternis betekent aan deze zijde. De mens op aarde roep ik toe: „Wanneer gij alles hebt gevolgd, maak dan een einde aan uw roekeloosheid en tracht u in de geest te ontwikkelen. Nog is het tijd. Spoedig zult gij overgaan en dan heeft alleen waarde, wat gij innerlijk draagt. Ontwikkel uw gevoel en maak goed wat gij verkeerd hebt gedaan. Wij, die aan deze zijde leven, wij allen, die de aarde hebben verlaten en enige honderden jaren hier zijn, hebben deze waarheid moeten aanvaarden. Wij hebben geleerd, dat liefde het hoogste en het heiligste is en licht en geluk betekent in het leven na de dood. Hier vrienden, kunt gij u niet verbergen. Hier alleen heeft liefde waarde. Ontwikkel die kracht, uw leven, leer lief te hebben. Leer onze taal, de taal van de liefde, die gij bij aankomst hier zult moeten verstaan, anders zal duisternis uw bezit zijn.

Voordat wij de donkere gebieden verlaten, mijn zoon, zeg ik je: Wanneer wij weer aan deze zijde tezamen zullen zijn, zult ge dit leven leren kennen. Ik zal je tonen, hoe de heersers, de meesters, de genieën in het kwaad leven, hoe

zij werken en anderen zullen vernietigen, die zich op hen afstemmen. Ik wil daardoor de mens op aarde bereiken. Je zult beleven, hoe ook zij hun feesten van de aarde voortzetten. Kortom, je zult hun leven leren kennen. Wat ik je tot nu toonde en nog tonen zal, zijn toestanden, afstemmingen en verbindingen in de geest. Thans zullen wij de donkere gebieden, de hel in het leven na de dood, verlaten."

Het gevoel en de geestelijkheid der aarde

Zwevende gingen zij verder.

André kon weer ademhalen. Blij was hij, dat het voorbij was. Toch voelde hij zich gelukkig, dat hij alles had mogen beleven. Het was wijsheid voor hem in de geest. Wat was alles waar, wat hij tot nu had waargenomen. Hoe groot was Gods macht, die dit alles bestuurde, alles van de mens afwist, tot in de diepste diepten. God peilde en kende al Zijn kinderen. Voor de mens was dit niet mogelijk.

André zag een ander licht dan hij in de duisternis had gezien.

„Waar zijn we hier, Alcar?"

„We zijn in het schemerland en in een andere toestand overgegaan. De mens die hier leeft, bevindt zich in een hogere gevoelstoestand en naar wij hoger komen, zullen de sferen en de mensen, kortom alles, veranderen. Steeds zien wij andere gevoelsafstemmingen. Daarom is het gevoel het essentiële in 's mensen bestaan, wat ik je zo vaak duidelijk maakte."

„Kan een geleerde van de aarde het gevoel ontleden?"

„Ja, zeker, wanneer zij in de geest afstemming bezitten. Doch er zijn er op aarde, die, wanneer zij de mens opereren, nog nooit de ziel hebben gezien. Dat is droevig. Arm aan gevoel en toch zijn zij geleerd. Hun eigen gevoelskracht sluimert en zij zijn levend dood. Het gevoel is leven, is ziel en betekent liefde. En nu wij weten, dat liefde God is en God gevoel betekent, is het immers duidelijk, dat zij in een aards lichaam God niet zullen waarnemen. Ik hoor de eerste geleerde reeds uitroepen: „Ik heb God gezien." Anderen verklaren hem voor krankzinnig. Het leven is niet te zien, het leven kan men aanvoelen. Het leven heeft daar, dus na het afleggen van de stof, niets met de aarde te maken. Het keert terug naar de bron van alle leven en dat is God. God legde het leven in alle stof, hetgeen het gevoel is. Op aarde is het leven één in de stof, maar is toch een apart lichaam. Daarom noemen wij het het geestes- en het ziele-lichaam. Het leven is het proto-plasma, de oerkracht: God. Het is niet te vernietigen, door stoffelijke zintuigen niet waar te nemen, omdat de mens waarneemt, wat bij de stof behoort, omdat hij zelf stof is. Doch de mens, als geest, is het gevoelslichaam, waardoor de mens op God

afstemming vindt. Zo zal het gevoel, het leven, de ziel, tot de Vader terugkeren, omdat het gevoel goddelijk is. Na in de voordierlijke, de dierlijke, de grofstoffelijke, de stoffelijke, de geestelijke toestand te zijn overgegaan, zal de mens, althans het leven, in het goddelijke terugkeren. In het aardse leven reeds is de mens op God afgestemd, zo ook in alle overige overgangen en toestanden. Laten zij, die in het lichaam de ziel willen vinden, zich op ons afstemmen, dan eerst zijn zij op de weg, die wij allen bewandeld hebben en nog bewandelen zullen.

Het gevoel is niet wetenschappelijk te ontleden. Wanneer wij kosmische afstemming bezitten, zullen wij het gevoelslichaam kunnen analyseren. Het zijn de meesters aan deze zijde, die het gevoel als goddelijke kracht in directe levensafstemming aanvoelen.

En alles, mijn zoon, is liefde. Liefde is gevoel, liefde is God."

Steeds zweefden zij verder.

André zag een vreemd land. Het schemerlicht was veranderd en in de natuur voelde hij meer levensvatbaarheid. Het was alsof hier alles ontwaakte.

„Prachtig gevoeld, André. Wij bevinden ons hier in de ontwakingssfeer. De mens, die hier leeft, heeft zijn lange weg uit de duisternis afgelegd en ontwaakt. Het is reeds een andere afstemming, maar nog niet te vergelijken met de eerste geestelijke sfeer. In hun leven komt warmte, wat voor de ontwikkeling nodig is. Toch groeit hier nog niets, geen groen, geen bomen, niets van een bloeiend leven is hier waar te nemen. Dat eerst zien wij in de sfeer hier boven. Nog altijd heeft de mens die hier leeft, afstemming op de donkere sferen en kan dus terugzinken, wanneer hij zich niet met al zijn krachten daartegen verzet. Velen vallen daarom in hun vorige toestand terug."

„Ziedaar, Alcar, vele wezens zweven ons voorbij."

„Zij zijn de helpende geesten uit hogere gebieden. Zij dalen voor lange tijd af, om ongelukkigen te helpen. Vaders en kinderen, broeders bijeen, allen zijn uit hogere sferen en moeten krachtig zijn om daar te kunnen helpen. Je kent nu hun krachten. Zij gaan door tot aan de rand van het land van haat, waar eenieder zijn taak zal ontvangen. Allen staan onder één leiding en worden in groepen verdeeld. Velen zijn daar nog niet geweest en zullen onder bekwame gidsen hun leven leren kennen."

„Worden de ongelukkigen, die zij vinden, naar deze sferen gebracht?"

„Ja, mijn zoon. Wanneer zij innig om hulp smeken, zullen zij worden geholpen, doch zij moeten dit zelf willen."

„Wat gebeurt hierna, Alcar?"

„Hun wordt verteld, hoe zij hoger kunnen komen door het goede te willen, en wanneer ze niet weten, dat zij op aarde zijn overgegaan, worden zij ook daarvan overtuigd. Men neemt hen mee naar de aarde. Hiervoor zijn dan de seances van nut, wat ik je heb getoond. Daarna brengt men hen terug, naar

deze toestand, om zich verder in de geest te bekwamen. Wanneer zij zich staande houden, zullen zij spoedig in een hogere sfeer binnentreden. En het hoger gaan naar een andere sfeer kunnen zij zich eigen maken door anderen te helpen. Zo vervolgt de mens zijn weg en keert terug tot de Vader, tot God."

„Waar gaan wij nu heen, Alcar?"

„Naar de louteringssfeer, een grofstoffelijke toestand. Zij grenst aan de eerste bestaanssfeer in de geest. Daar zien wij licht, doch in een grijze najaarsstemming, met de aarde vergeleken. Alles leeft in een grofstoffelijke afstemming, zo ook de mens, die daar leeft. Zij zijn op aarde gestorven, weten doen zij het echter niet. De mens is zich eerst dan van zijn geestelijk leven bewust, wanneer hij in de eerste geestelijke sfeer is overgegaan. Is je dat duidelijk?"

„Ja Alcar."

André zag, dat alles veranderde. Onder hem lag een sfeer, doch zij zweefden steeds verder. Langzaam veranderden de sferen. Hoe verder hij kwam, hoe meer voelde hij leven, hij zag het aan de natuur, zo ook aan het hemellicht. Alles zou ontwaken, dit kon hij duidelijk waarnemen. Er kwam leven in de natuur en in de mens. De koude duistere sferen lagen nu ver achter hem.

„Gaan wij daar rechtstreeks naartoe, Alcar?"

„Ja, mijn jongen. Wij zullen trachten enigen tot andere gedachten te brengen. Misschien is het mogelijk. Ik wil dit proberen te doen, om je van hun leven te overtuigen, hoe zij voelen en hoe hun leven is. Ook daar is het koud en guur. Het is als een najaarsstemming op aarde, wanneer in de natuur alles uitsterft. Het is het evenbeeld van hun innerlijke gevoelskracht. Ook zij voelen de warmte niet, die een gelukkige geest voelt. In alles ligt hun grofstoffelijk gevoel."

„Leeft ook daar alles bijéén?"

„Dit éénzijn is voor iedere toestand aan deze zijde. Waar je zult binnentreden, daar leven alle standen en rangen bijeen. Zij die één afstemming bezitten, wat de liefde is, zullen één zijn. Dit heeft met geleerd zijn en titels van de aarde niets te maken. Hier heeft alleen liefde waarde, het gevoel dat afstemming vindt in de geest. Wanneer hun liefde niet geestelijk is, is alles waardeloos."

„Wat men op aarde leert, heeft dat alles geen betekenis aan deze zijde?"

„Maar natuurlijk, André. Ik zeg toch duidelijk, wanneer hun gevoel in de geest ontwikkeld is, kunnen zij hun aardse geleerdheid ook hier aanwenden, of bij terugkomst op aarde. Juist zij kunnen de mens op aarde bereiken, door hun kennis van verschillende toestanden en wetenschappen van de aarde. Velen worden daarheen gezonden om de stofmens te helpen. Zij werken dan op hen in en geven hun door, wat zij van het eeuwige leven afweten. Het zijn zij, die zich op aarde niet hebben vergeten. Maar eerst dan zullen zij kunnen

terugkeren, wanneer zij de derde sfeer hebben bereikt."

„Is het moeilijker om op aarde te werken dan aan deze zijde?"

„Op aarde is het moeilijker voor ons om de stofmens te kunnen bereiken. De moeilijkheid ligt hierin: Op aarde leven de mensen als geesten in de stof. Zij zien dus alles door stoffelijke zintuigen. De moeilijkheid voor hen en voor ons is, om hen in de stof het geestelijke te laten aanvoelen. Aan deze zijde overtuigen wij hen door hen een toestand te laten beleven. Op aarde is dat niet zo eenvoudig, omdat de meeste onder hen één stoffelijke afstemming bezitten. Hoe kan de mens geestelijk aanvoelen wanneer hij die gevoelskracht niet bezit? Het is dus niet mogelijk en wij moeten telkens terugkeren. Hier echter kunnen wij hun beelden tonen en wanneer zij zien, geven zij zich gewillig over. Het is dus eenvoudiger op de geest geestelijk te kunnen inwerken, dan geestelijk in de stof. Beïnvloeding in de stof is niet eenvoudig, omdat de mens stoffelijk waarneemt. Dan moet de mens willen. Is dit niet het geval, dan zijn zij voor ons niet te overtuigen. Op aarde moet men geloven, hier gelooft men niet meer, wij weten. Dit is het grote en machtige verschil, om op aarde iets te bereiken. Ons werken daar wordt vergemakkelijkt, wanneer de mens van een eeuwig voortleven af weet. Dan eerst begint ons eigenlijke werk op aarde. De mens ziet zijn eigen wereld, de zon, maan en sterren en dit alles behoort bij de stof. Zij moeten door dit alles heenzien, willen zij door de sluier heendringen, om in ons leven te kunnen waarnemen.

Dat is de moeilijkheid om op aarde in te werken. Is je dit ook duidelijk?"

„Ja, Alcar, ik begrijp u in alles. Zijn de wezens, waarheen wij nu gaan, allen uit de donkere sferen afkomstig?"

„Ja en neen, André, beide dus. Velen komen van de aarde hier aan, anderen hebben de lange weg vanuit de duisternis tot het licht afgelegd. Zij, die van de aarde zijn gekomen, leven in een onbewuste toestand en zijn dus levend dood, omdat zij denken nog op aarde te leven; van hieruit begint dus hun ontwikkeling. Is je ook dit duidelijk? Dan nog dit: Vraag mij zo veel je wilt. Jouw vraag, begrijp dit goed, is mijn verbinding. Ik houd mij aan een vast plan en wijk daar niet van af. Wanneer je nu gaarne iets zou willen weten, vraag het gerust, naar mijn krachten zal ik je antwoorden. Hoe dieper jij ingesteld bent, hoe meer wijsheid in de geest het zal betekenen. Je zult dus vragen naar je voelt, dan zal ik je antwoorden. Vraag dus voor alle mensen op aarde, die het gaarne zouden willen, maar het niet kunnen, omdat zij deze gave niet bezitten. Vergeet nooit, dat jouw gave hun gave is en zal blijven."

„U zei mij zo-even, dat zij, die hier boven leven, niet weten, dat zij op aarde zijn gestorven. Wat is dat vreselijk, zij zijn toch in de eeuwigheid?"

„Deze toestanden zijn verschrikkelijk, maar het is de waarheid. Op aarde wilden zij zich niet verheffen, in éénzelfde afstemming komen zij naar hier. Het gevoel is het geesteslichaam, in die toestand komen zij hier aan, zoals zij

voelen. Wanneer dus de mens hier aankomt, is en blijft alles zoals hij voelt. Niets zal veranderen. Het is niet mogelijk. Zoals zij voelen, zullen zij licht, geluk bezitten."

„Worden ook zij geholpen?"

„In iedere sfeer vindt men geestelijke hulp, waar ook de mens zich bevindt, overal, in iedere toestand, tot in de hoogste hemelen. Zij daar, waar wij nu heen gaan, leven in het eeuwige leven, maar willen nog met aards geld betalen wat men voor hen doet en voor vele andere dingen."

„Wat zegt u? Met geld?"

„Ja André, zij denken toch, dat zij nog op aarde leven. Hun gevoel, de natuur, alles heeft op de aarde afstemming. Het is immers niet anders mogelijk. Het is een bewijs, hoe waar het leven aan onze zijde is. Het zou niet waar kunnen zijn, wanneer het tegen de natuur indruiste. Er zijn nog vele andere toestanden, die nog droeviger zijn dan dat onschuldige betalen met geld. Wij kennen andere. Er zijn hier geestelijken van de aarde, die in het leven na de dood nog steeds over hel en verdoemenis spreken en het anderen voorhouden. Hier, terwijl zij in de eeuwigheid zijn."

„Het is toch niet mogelijk, Alcar?"

„Ik spreek niets dan de droevige waarheid, niets anders. Duizenden volgen hen. Je zult hen leren kennen wanneer wij daar aankomen. Zij stichten hun parochies en spreken van eeuwige verdoemenis."

„Het is niet te geloven, Alcar."

„Het is, helaas, de waarheid. Ze zijn op aarde vastgeroest in hun dogma's en volgen blindelings hun predikanten in hetgeen zij hun verkondigen. Zij die een andere godsdienst belijden, worden veracht en wanneer zij het zouden durven, verscheurd. De geestelijken met hen, allen zijn koud en dor. En nu wij weten, dat de mens voelt, naar hij zich uit, doet en zal handelen, zijn allen ongelukkige koude wezens. Hoe zou het anders kunnen zijn? Wanneer zij een God van geweld kennen, willen zij geen Vader van liefde zien, noch voelen. Zo zullen zij, in het leven hier, éénzelfde afstemming bezitten als zij op aarde hadden. Zij voelen het zo en willen nu eenmaal niet anders.

Is dat liefde? Is God een Vader, zou God een Vader kunnen zijn, wanneer hij Zijn kinderen verdoemt? Neen, gelukkig neen, wij kennen een andere God dan zij voelen en kennen. Hun gehele leven op aarde hebben zij niets anders gedaan dan over verdoemenis prediken. Geeft het de mens die warmte, die hem aan deze zijde gelukkig doet zijn? Wat is hun bezit, wanneer hun God een God is van geweld? Hun geloof en hun weten is arm aan geestelijke kracht. Zo zij voelen, is alles koud en dor, mijn zoon, evenals de geestelijkheid van de aarde. Allen zijn koud, die over hel en verdoemenis spreken. Zij bidden hun gehele leven, toch heeft het geen kracht. Hun gebeden zijn koud en ontdaan van alle leven. Dood is alles, zoals ze zelf zijn. Daarom noemen

wij hen hier de levende doden. Ze zijn ook dood, omdat zij het leven niet voelen, want het leven verdoemt en moordt niet en kent geen geweld, omdat het leven God is en Liefde betekent. Ook hun zalvende preken hebben geen waarde. Hun vals gezang is het gejammer om warmte en licht, dat niets dan zwakte betekent. Het klinkt als een storm, het is het loeien van een orkaan, het is vernietigend, omdat het vals is. Innerlijk voelen zij een God van wraak, daarom is alles vals, niets is echt, zo ook hun eigen leven. Alles zal zijn zoals de mens voelt en zo zal hij hier afstemming vinden. Hun gebeden zullen eerst dan krachtig zijn, wanneer zij in harmonie zijn, één zijn met het leven. Het zijn schone woorden, waar noch gevoel, noch kracht in ligt die de mens zullen verwarmen. Dat zijn de preken van hen, die over een God van wraak, over hel en verdoemenis prediken. Daarom is hun afstemming een grofstoffelijke toestand. Eens zullen zij weten, dat God een Vader van liefde is. Zij zullen het voelen, eens André, in dit leven."

„Dus het heeft geen nut om te bidden, Alcar?" André zag zijn leider aan, en voelde, dat zijn vraag verkeerd was. Hoe kon hij zo dom zijn?

„Je hebt mij niet begrepen, mijn zoon. Ik bedoelde alleen hen, die een God van wraak kennen, zij kunnen beter ophouden met bidden. Doch wanneer de mens in eenvoud en deemoed neerknielt en een gebed uit het diepst van zijn hart opzendt, zal zo'n gebed worden verhoord. Dan is een gebed krachtig. Dan heeft een gebed waarde en zal tot de kern van alle waarheid doordringen, omdat het wezen God voelt en zijn Vader in liefde en deemoed nadert. De duivel op aarde bidt tot God, de duivel, die in een mensengedaante leeft. Hij schreit en verbergt zich achter zijn masker. Het zijn de huichelaars van de aarde, die bidden en er niet naar leven. Het éne leven vervloekt het andere, het éne leven bidt voor de ondergang van een ander leven. Juist omdat zij bidden. De één bidt om vernietiging, een ander om een oorlog te winnen en allen kennen zij één Vader. Is dat liefde? Het zijn duivels, omdat zij zich met heilige kruisen versieren en zich achter hun gebeden verbergen. Vloekt alles niet? Druist het niet in tegen Gods heilig leven? Een vloek rust op alles. Hoe willen zij dat verantwoorden? Zij bidden om een oorlog te winnen en toch belijden zij één geloof. Is het niet verschrikkelijk? Men zou hen onder hun kruisen moeten bedekken, om het andere leven, dat geen intellect denken bezit, maar toch Gods leven draagt, te voeden. Hier zullen zij het leven leren kennen. Hier zullen hen duizenden opwachten, die zij door hun bidden hebben vernietigd. Zij, die hun taak op aarde hebben begrepen, leven in de sferen van licht en zijn gelukkig. Daarom is iedere priester geen geestelijke. Zij, die de Vader des Vaders dienen en in liefde Zijn heilige macht benaderen, zullen mensenkinderen verwarmen, omdat zij Zijn heilig leven voelen."

„Hoe denkt u over de geestelijkheid van de aarde?"

Alcar zag André aan en zei: „Of deze heilig zijn, André? Neen, mijn jon-

gen, er zijn op aarde geen heiligen. Zij, die zich daar voor uitgeven, spotten met Gods heilige macht en verguizen Zijn heiligheid. Aan deze zijde weet men van heiligen van de aarde niets af. Ze leven daar niet en moeten nog geboren worden. In geen duizend jaar zullen daar heiligen kunnen leven, omdat zij de Heilige, Die er eens is geweest, hebben omgebracht.

Ik zal trachten je duidelijk te maken, waarom het niet mogelijk is. Luister. In de eerste plaats dit: Op aarde leefde eens één Heilige, doch de mensen, zoals ik zo-even zei, sloegen Hem aan het kruis. Men scheurde Zijn vlees vaneen en geselde Hem. Zijn heilige liefde, die als voedsel voor hun donkere zielen diende, werd niet begrepen. Doch de mensen vernietigden dat heilige Leven, omdat zij een andere liefde kenden. Zijn heilig gevoel was de geestelijke waarheid, omdat Hij één was met al het leven en in verbinding met God. In Hem was God, in Hem leefde God. Hij was één in alles. Hij was heilig en vond afstemming op Gods heilige macht en bezat die heilige liefde. Die heilige kracht wilde Hij aan de stofmensen geven, om ook hun Gods heilige liefde te leren kennen. Maar wat deden zij? Zij dronken Zijn bloed en besmeurden Hem. Zijn heilig hart werd verscheurd. Hoe nietig het leven, hoe jong nog het leven op aarde is, het voelt de heilige kracht van Jezus Christus, onze meester. Zijn heilige uitstraling verwarmde miljoenen. Zijn liefde genas, Zijn aanraking deed wonderen geschieden. Zieken genazen, lammen en kreupelen keerden terug tot het leven. Zijn heilig leven was in hen, Zijn liefde heelde alles, straalde uit over de gehele aarde. Hoe doen zij, die zich heiligen noemen? Hun heilig-zijn is niets dan eigenliefde en ijdelheid. Het is grofmenselijk egoïsme, het is gepronk met zilver en goud. Het zijn aardse gelukkigen, mijn zoon. Het heeft geen betekenis aan deze zijde. Hun heilig-zijn is het voetstuk, waarop zij zich zelf plaatsen. Het zijn de melaatsen aan deze zijde. In hun gevoel ligt de krankheid van deze vreselijke ziekte. Hier kennen wij één wet, die ieder gelukkig wezen kent, en die is: wat de mens zich op aarde eigen maakt, behoort op aarde en zullen zij achterlaten, wanneer zij het aardse leven verlaten. Daar zal men alles moeten afleggen. Naakt zullen zij hier binnentreden, omdat het aan deze zijde geen waarde heeft. In de tweede plaats kan geen mens van de aarde een eerste geestelijke sfeer binnentreden, en zij zullen aan deze zijde hun loutering ondergaan. Dit zegt, dat zij geen heilige wezens zijn.

Nogmaals, God heeft geen vertegenwoordigers op aarde in een menselijk lichaam. Wie durft op aarde van zichzelf zeggen: ik en de Vader zijn één?

Hier wacht men op hun komst en een heilig gebeuren zal ook aan hen voltrokken worden. Hier staan zij naakt, door Gods heilig licht beschenen. Dat is een heilig ogenblik, waaraan geen mens, geen leven ontkomen kan. Toen ik nog op aarde leefde, mijn zoon, dacht ook ik, dat er heiligen leefden. Maar aan deze zijde heb ik hun heilig-zijn leren kennen. Hier weet men, dat

hun voetstukken opgebouwd zijn door intriges en het bloed van anderen. Wij hier weten, dat hun mentaliteit diepe duisternis betekent.

Ik, mijn zoon, en duizenden met mij, hebben meer ontzag voor een moeder, die met haar acht kleinen alleen achterblijft en zich dood werkt om ze in leven te kunnen houden. Wij voelen meer ontzag voor een heilsoldaat, die op straat onder bespotting zijn liederen zingt, om anderen te steunen, dan voor een heilige van de aarde.

In de derde plaats wil ik je aantonen, dat op aarde geen heiligen kunnen leven. Luister goed en tracht mij te begrijpen. Aan deze zijde kent men de mentaliteit die de aarde bezit, op kosmische afstemming. Dit is dus de gevoelskracht op universele afstemming van het leven, dat op de planeet aarde leeft. In het universum zijn zeven graden van geestelijke liefde, hetgeen de universele afstemming is. Het leven nu, dat in de zevende (kosmische) graad leeft, gaat van daaruit in het Al over. Doch aanstonds hierover meer.

In het universum bevinden zich duizenden andere planeten en lichamen, waarop leven leeft, dus het leven, dat een hogere graad, tevens een lagere graad, van geestelijke afstemming bezit en waarin allen één zijn, wat betekent, op God afstemming te vinden.

Dit alles betekent de kringloop der ziel. Het is de loop, die het leven volgt, om terug te keren naar de oorsprong van alle leven. Elk leven heeft dus zijn eigen afstemming, dat wil zeggen, bevindt zich in één gevoelstoestand, die één geestelijke afstemming is, maar op God afstemming heeft en daarom goddelijk kan zijn. Het zijn dus verschillende geestelijke toestanden, op kosmische afstemming.

De aarde heeft de derde graad van ontwikkeling bereikt, dat wil zeggen, het leven, dat op de planeet aarde leeft. Er zijn dus twee diepere toestanden, met andere woorden, er leven in het universum wezens, die een eerste en tweede mentaliteit bezitten en zich onder de gevoelskracht van het leven, dat op aarde leeft, bevinden.

Is je dat duidelijk, André?"

„Ja, Alcar."

„Daarentegen zijn er vier hogere afstemmingen, die alle boven die van de aarde liggen en daarom een hogere graad van geestelijke ontwikkeling hebben bereikt. Het leven nu, dat op de vierde afstemming leeft, dat zijn heiligen op geestelijke afstemming. Zij kunnen zich heiligen noemen, omdat zij deze krachten bezitten en daarom geestelijke wezens zijn. Hun liefde is reiner dan het leven op aarde voelt en bezit, kortom alles is anders dan wat het leven op aarde bezit.

De heilige wezens, die in deze toestand leven, keren niet naar de aarde terug, omdat het hun kringloop zou vernietigen, wat niet mogelijk is en zij in dat leven, wat zij reeds hebben beleefd, niet zullen terugkeren. Zij evolu-

eren verder, totdat zij de hoogste graad van kosmische afstemming hebben bereikt, om in het goddelijke terug te keren. Het is dus daarom niet mogelijk, omdat het leven zijn weg omhoog vervolgt en onder zijn gevoelsafstemming niet zal leven. In de hogere sferen kom ik daar op terug.

Het zal je tevens duidelijk zijn, dat de aarde wordt bevolkt door levens van lagere afstemmingen, omdat het leven evolueert, en zij in een verhoogde toestand komen, waardoor zij de planeet aarde bezoeken.

Is je ook dit duidelijk, André?"

„Volkomen, Alcar, maar alles is te diep, te groots voor mij, om het te kunnen verwerken."

„Ook voor ons, André, is alles te ver, maar het stemt ons gelukkig, dat ons hoger geluk wacht. Zo zal dan de aarde veranderen, totdat de in de diepere toestanden levende wezens op andere planeten zijn overgegaan, en dus die mentaliteiten ophouden te bestaan, omdat zij in een ander maar hoger bestaansleven zijn overgegaan. Eerst dan zal de aarde veranderen, omdat geen voordierlijke afstemmingen op haar overgaan, omdat zich die afstemming heeft opgelost. Vanuit de eerste en de tweede mentaliteit gaat en komt het leven naar de derde, die de planeet aarde is. En alle andere planeten nemen een plaats in en bezitten één geestelijke afstemming, wat de liefde is van al het leven, dat zich in het Universum bevindt, maar alles heeft op God afstemming, omdat het Gods eigen leven is.

Dan nog dit, mijn zoon. Aan deze zijde weet men, wat de meesters zijn, dat het leven, dat op de vierde afstemming leeft, honderden jaren oud kan worden voor het ook daar zal sterven, hetgeen het overgaan naar het Hiernamaals betekent. Wanneer wij nu hoger komen, leeft ook de mens, of het leven, langer, zelfs tot duizenden jaren toe, om dan over te gaan. De hoogste mentaliteit gaat dan in het Al over en het leven heeft zijn kringloop volbracht.

Aan deze zijde kent men krachten, André, waardoor men een oud aards mens zou kunnen verjongen. Ja, krachten om alle bestaande ziekten te kunnen doen ophouden. Maar wij weten tevens, dat de mens op aarde, of het leven, dat daar leeft, gelukkig moet zijn dat het daar mag sterven. Versta mij dus goed, mág sterven. Dit klinkt als een donderslag in hun oren, maar wij weten, wat God voor het leven op aarde heeft weggelegd, niet alleen aards geluk, maar geestelijk, ja universeel geluk, om eens in het goddelijke binnen te treden. Wat zou het een droevig bestaan voor het leven zijn, wanneer het eeuwig op aarde zou moeten blijven.

Nogmaals, mens verheug u, dat gij daar moogt sterven, er wacht u hoger geluk, hogere liefde en zaligheid, aan deze zijde!

Het zal je tevens duidelijk zijn, dat er geen heiligen op aarde kunnen leven, nooit zullen komen, of zij zullen een Godszending te volbrengen hebben.

Nu een andere toestand. Wij bevinden ons in het hiernamaals, nietwaar?

Hier leeft de mens, die op aarde is gestorven, zoals men dat noemt. Ook dat is je duidelijk? Luister nu.

Waar zijn, of waar denkt mijn zoon, dat alle andere mentaliteiten leven? Ik bedoel hen, die een hogere afstemming bezitten dan het leven, dat van de aarde naar hier komt."

André dacht na, maar kon het niet oplossen en zei: „Ik weet het niet, Alcar, het is te diep voor mij."

„Heerlijk is het, te horen, dat je eerlijk bent. Ik zal het voor je duidelijk maken. De meesters aan deze zijde bezitten de kosmogonie. Het is de leer van het heelal. Tevens de psychologie, de zielkunde, doch op kosmische afstemming. Hun leer, mijn jongen, heb ik enige tijd mogen volgen, om me het leven, dat in de kosmos leeft, voor mijzelf duidelijk te maken. Ik zal trachten, je uit te leggen, hoe al deze afstemmingen één zijn en verbinding hebben.

Luister, André. Wij zijn thans in het hiernamaals, nietwaar? Je hebt het beleefd, doordat ik je verschillende toestanden duidelijk maakte. Een zuiver beeld heb je daardoor van ons leven ontvangen. Daarin heb ik je getoond, dat wij voor hen, die in de duistere sferen leven, onzichtbaar zijn. Dit betekent, dat wij een hogere afstemming dan zij bezitten. Dit alles is je duidelijk, nietwaar?"

„Ja, Alcar."

„Prachtig. Wanneer ik in mijn afstemming leef, kan ik het leven van nog hogere toestanden niet waarnemen, omdat zij weer een hogere graad van ontwikkeling hebben bereikt. Ook dat is je duidelijk? Wanneer dus zij, die in de mentale gebieden leven, op andere planeten overgaan en ook daar weer sterven, komen zij aan deze zijde en leven in deze toestand verder, totdat zij weer op andere lichamen overgaan, hetgeen de kringloop der ziel betekent. Zo leeft hier tot de hoogste mentaliteit, alle afstemmingen dus, omdat dit het Universum is. Nu leeft in onze toestand tevens de hoogste mentaliteit: de zevende kosmische afstemming. Dus, wanneer je dit alles voelt, leven wij in en met God, zijn wij tezamen met God, maar zijn nog ver verwijderd van Zijn goddelijk leven. Hier en waar dan ook de mens zich bevindt, daar zijn de diepste en tevens de hoogste afstemmingen tezamen. Het zegt je, dat goed en kwaad één zijn, één toestand vormen: de mens. In ons is God, maar ook zijn in ons de donkerste machten, die wij moeten overwinnen om onze heilige Vader te naderen. In ons leeft God; in ons is het licht, maar tevens diepe duisternis.

Het is dus duidelijk, dat de mens goddelijk kan zijn. Tevens, dat ons heilig geluk wacht, wanneer wij ons op God willen afstemmen. Het zal niets anders betekenen dan eeuwig, ja eeuwig geluk. Is je dit duidelijk?"

„Ja, Alcar, alles."

„Begrijp je alles, mijn jongen?"

„Ja, Alcar."

Levende doden

André dacht over alles na, maar het duizelde hem. Welk een wijsheid bezat zijn leider. Wie was hij, dat hij hem kosmisch kon verbinden?

Hij had hem de vraag gesteld, hoe Alcar over de geestelijkheid van de aarde dacht, om deze wijsheid te mogen ontvangen. Hoe groot was Alcars gevoel, welk een ontzag voelde hij voor liefde. Hij kon God niet genoeg danken, dat hij met hem de sferen mocht bezoeken. Hij vergeleek zichzelf met al deze krachten, die het leven kon bezitten. Wat was hij in deze miljoenen krachten vergeleken bij dit alles? Niets, niets was hij. Wat had hij nog te leren! Hoe nietig was alles wat hij bezat, dat zijn ik betekende. En hoe nu de mens op aarde? Wat was aardse geleerdheid, waar bleef alles, bij deze waarheid? Het was nog niets en niets bleef ervan over. Het leven, dat op aarde leefde, wist niet eens, dat het leefde; hoe ver nog waren zij van deze wetenschap verwijderd. Nu begreep hij, dat er op aarde geen reine liefde kon gegeven worden. Wij waren nog niet zover, voelden die warmte en kenden die krachten niet, die zo'n liefde zou bezitten. Alles wat de mens en ook hij voelde, was egoïsme, niets dan eigenliefde. Het menselijk peil was een derde graad van ontwikkeling. Die graad betekende liefdekracht. Wat wist men op aarde van graden, van geestelijke graden af? Niets wisten zij, kenden noch voelden kosmische graden van verschillende mentaliteit. Dat alles was voor de mens onzichtbaar, zoals voor hem Alcars liefdekrachten onzichtbaar en onvoelbaar waren.

Wat was universele liefde? Kon men dat op aarde omvatten, of omranden? Het was niet mogelijk, omdat zij hun eigen leven niet eens kenden. Men sprak daar van vierde dimensionale toestanden en kende zijn eigen afstemming niet eens en begreep ook niet wat het zou betekenen en voorstellen. Men raadde ernaar, zoals zij, die het heelal wilden uitrekenen en voor getallen kwamen te staan, die zij niet eens konden uitspreken. Het waren duizenden en miljoenen cijfers, die men jaren achtereen kon uitspreken, zonder aan het einde te komen. Zo ver lag die wetenschap van hen af, maar toch wisten zij cijfers te noemen. En zo ver lag universele liefde van de mens op aarde af. Ook hij kende geen van deze toestanden en Alcar zei ook, dat hij nog een kind was in liefde.

André begreep, dat de grootste studie van de mensen was, om zichzelf te leren kennen. Alcar had hem een spiegel voorgehouden, waarin hij het leven had leren kennen. En welk een leven! Hij duizelde ervan. En was het geen waarheid? Voelde niet elk wezen, dat het zo kon zijn? Was het geen levensvatbaarheid, die het leven kon aanvoelen? Voelde het leven iets anders?

Maar wat? Was er een andere theorie mogelijk? Hij voelde en geloofde Alcar, omdat (voor) zijn leider alles heilig was en hij alle leven lief had. En zij, die liefhadden, zouden niet met andere levens, welke die hoogte nog niet voelden, spotten. Neen, het was ver van hem verwijderd, toch stemde het ook hem gelukkig.

Maar tevens voelde hij duizenden andere toestanden, die tegen hem indruisten, in zich opkomen. Want wat was op aarde bezit? Wat was de mens? Een atoom van het grote, dat God was. Hoe nietig, maar hoe groot kon en wilde hij zijn. Alcar zei hem, dat de mens op aarde zich zou (moeten) verheugen, dat hij daar mocht sterven. Hoort u dat? Wij moeten blij zijn, dat wij daar mogen sterven. Is het voor velen geen verschrikking te moeten horen, dat zij blij moeten zijn om te mogen sterven? Moest men gelukkig zijn, om te mogen overgaan? Had hij Alcar wel goed en duidelijk begrepen? Ja, want hij zei, God heeft ander geluk voor het leven, dat op de planeet Aarde leeft.

En wat deden de mensen? Zij schreiden, ja, velen waren gebroken als een oud mens overging en hen zou verlaten. Zij waren gebroken van verdriet en gingen door hun verdriet ten onder. Hoelang zou het nog duren, voor zij zo ver waren, dat zij hun geliefden, die naar een hoger leven gingen, verheugd en blij konden afstaan? Geen eigenliefde meer te bezitten, hoelang duurde dat nog? Wanneer zouden er mensen op aarde leven, die deze wijsheid innerlijk droegen? Wanneer zou men kunnen uitroepen: groet hen, die reeds heengegaan zijn? Wanneer zouden zij dat kunnen? Het zou nog duizenden jaren duren, zolang nog martelt hen de dood. Zolang nog zouden zij hun voordierlijk beest door hun verdriet en tranen en leed blijven voeden. Het slurpte hen leeg, ontnam hun alle levenssappen. Dierlijk was die gedachte. Voor de dood rilden en beefden zij.

André wist nu wel beter. Het woord dood was de vloek in het woordenboek. Het bezoedelde alle andere gedachten, die met het leven hadden uit te staan. Het woord dood smoorde alles en ontnam aan de levenden de kracht om te kunnen voortleven, wanneer zij hun geliefden hadden verloren. Neen, er was geen dood, de dood had nooit of te nimmer bestaan. De dood was een fictie. De dood was niets en alles, de dood was leven. De dood leefde, hoe kon dat? Hier zag hij in het leven na de dood; alweer dat woord dood! In het leven na dit leven, leefden de mensen voort. Eeuwig, voor eeuwig tezamen met hen, die reeds hier waren en opnieuw leefden.

Voor hem was de dood leven. Groots was dit leven. O, hoe schoon vond hij de dood. Hij was met hem bevriend, het was zijn grootste kameraad, buiten God en buiten zijn Alcar. Dan kwam hij, en het meeste, ja het meeste hield hij van de dood, omdat hij hem het leven gaf. De dood was voor hem God, één met God, dat was de dood. In stilte sprak hij zo heel vaak tot hem. Eenieder die overging benijdde hij. Op niets was hij jaloers, alleen op hen,

die mochten sterven.

O, dood, gij schoon leven, wat achter u verborgen ligt. Gij machtige bevrijder. Ik heb u lief, omdat gij leven zijt en betekent. Alles wat in mij is, is voor u, gij voelt mijn hunkeren naar het ogenblik, waarop gij mijzelf komt halen, wat voor mij niets dan geluk, niets dan eeuwig geluk zal zijn. Dood, o dierbare dood, uw leven ken ik, omdat ik met hem mocht gaan om u te leren kennen. De mensen op aarde hebben u die naam gegeven, omdat zij in u, o dood, geen leven zien, noch voelen. Hoe vaak, wanneer hij aan sterfbedden stond, zong hij dit lied en benijdde hij hen, die heengingen. Dan voelde hij hun leed, hun smart, maar op een andere wijze. Dan was hij één met hen, die het leven en de dood zouden leren kennen.

O, als het ogenblik zou komen, dat ook hij zou mogen gaan, dan zou hij door zijn macht mogen leven, zoals hij wilde leven, dan gaf hij zijn bloed voor anderen, die het op aarde van hem niet wilden aanvaarden.

Wanneer het maar niet zo lang zou duren, hij verlangde er nu reeds naar. Het was het grootste geschenk, dat men hem op aarde kon geven. Alcar zag hem aan en zei:

„Het zal nog wat duren, mijn jongen, voor het grote geluk voor je komen zal. Wij hebben nog veel mensen te overtuigen, dat het sterven niets dan geluk betekent. Het zal de mensen duizelen, wanneer zij dit horen, maar laat ik hun dan toeroepen, dat er voor ons ook machten zijn, die ons doen neerbuigen voor Hem, Die dit alles regeert. Wij zijn op weg om ons te ontwikkelen, ook zij, die zich in de hoogste hemelen bevinden. En eerst dan, wanneer wij de mentale gebieden hebben bereikt, zullen wij veel, wat nu nog onbegrijpelijk voor ons is, aanvoelen en in ons opnemen, waarnaar wij handelen zullen. Alles zal dan zijn wijsheid in de geest. Al dat andere is ook voor ons nog duister.

Thans zijn wij in een andere sfeer, daar waar de levende doden van de aarde leven."

André zag een land, dat op de aarde geleek, zoals zijn leider het hem had duidelijk gemaakt. Het lag in een grijs waas gehuld. Koud en guur was het hier. Hier was weer meer leven dan in die andere sferen, toch was alles nog in een onnatuurlijke toestand. Op aarde was alles groen, hier was het een grijs gewaad, waarin de natuur lag.

Hij zag mensen, allen waren oud, met gekromde ruggen. Zij droegen het leed van de aarde. Het drukte op hun schouders. Zij gingen eraan ten onder. Jonge, frisse mensen zag hij niet, die waren hier niet te vinden. Hier leefden alleen ouden, zij waren innerlijk oud en afgeleefd. Kinderen waren hier ook niet. Vreemd was het, niets dan ouden te zien. Waar mensen leefden, daar leefde toch alles, ook kinderen, ook jonge mensen? Het was voor hem zeer vreemd. Hoe kon het eigenlijk, was dit mogelijk? Wat was de betekenis

hiervan? Vreselijk was het, hen zo te zien. Nu dacht hij aan Alcars uitlegging van alle andere sferen. Zij droegen deze ouderdom innerlijk. Het was hun geestelijke afstemming. Hij zag tevens vele huizen en gebouwen. Ook kerken zag hij en in de verte zag hij een kleine stad. Kaal en koud was alles. Op aarde was alles schoner, en dan te weten, dat hij in de eeuwigheid was. Droevig was deze toestand. Op aarde hadden zij het honderdmaal beter dan in de eeuwigheid.

„Waar zijn de jonge mensen, Alcar, die ik hier niet zie?"

„Zij leven in andere sferen; straks zal ik je vertellen, hoe al die afstemmingen zijn. Allen hebben een andere afstemming."

André ontmoette de mensen die hier leefden. Zij zagen hem aan, of hij voor hen een wonder was. Dit viel hem duidelijk op.

„Wat betekent dat, Alcar? Zie, hoe zij ons aankijken."

„Ook dit is eenvoudig, mijn zoon, zien wij er zo oud uit als zij?"

André begreep.

„Wij zijn in een afstemming, die een andere is dan zij bezitten. Wanneer wij ons zouden tonen in eigen kracht, zouden zij denken wonderen te zien, wat je straks zult beleven. Het is de verduidelijking van hetgeen ik je meedeelde over alle andere planeten. Je ziet, dat zij ook hier hun huizen en kerken bouwen. Zij doen dat naar de krachten, die in hen zijn, maar middelen om iets schoons tot stand te brengen, ontbreken hun. Kom, we gaan hierheen, om dat stadje te ontwijken. Daar vinden wij hen niet."

Vele wezens slenterden rond, hun hoofden gebogen alsof zij dachten iets te vinden. Droevig was het, hen zo te zien.

„Wat zoeken zij, Alcar?"

„Zij zoeken niets, André. Het zijn zij, die spoedig naar een hogere sfeer zullen gaan. Zij voelen zich ongelukkig. Zij voelen wroeging en willen alles goedmaken wat zij misdeden. Straks wordt hun gelegenheid geboden om goed te doen. Zij zonderen zich van alle anderen af, zij walgen van hun leven, zij voelen een hoger en ander leven. Daarvoor komen helpende geesten hierheen, die hen zullen helpen en hun de weg wijzen om over te kunnen gaan. Anderen echter leven in volkomen geluk, wat duidelijk aantoont, dat zij hun eigen leven niet kennen en niet overtuigd zijn van hun armoedig bestaan."

De hemel lag in een grijs waas gehuld, geen wolkje was te bespeuren. Waar was het prachtige blauw, dat men aan de hemel op aarde zag? Treurig was alles, wat hij in deze sfeer waarnam. Ook bergen zag hij en vlakten. Alles wachtte op warmte; geen zon, die door haar stralen het leven deed ontwaken. Alles wachtte op die eerste stralen, waardoor het leven zou leven, zou veranderen in warme zachtere tinten. Alles was omfloerst, doods was alles, zo ook zij die hier leefden.

Arme mensen waren zij. Zielig was het ze zo te zien. Hier zou hij zich niet

gelukkig kunnen voelen, dan was het beter op aarde. Zij, die hij zo vaak op aarde hoorde zeggen, wanneer hij over het hiernamaals met hen sprak, dat zij maar liever daar bleven, omdat zij nu wisten wat zij hadden en maar moesten afwachten wat zij zouden terugontvangen, hadden gelijk. Wanneer zij in deze toestand zouden komen, was het beter op aarde. Velen waren er gelukkig. Zij voelden niets van hun eentonig bestaan. Zij hadden het goed, wilden niet anders. Daarom waren zij ook dood. Hij begreep hun levend dood-zijn eerst goed, nu hij hen waarnam.

„Zie André, daar zijn de bewoners van deze sfeer."

André zag een groot dal, waar honderden bijéén waren. Wat voerden zij daar uit? Hij zag vrouwen en mannen bijeen, allen oud en verschrompeld.

„Wij treffen het", zei Alcar, „er worden bijeenkomsten gehouden. Ook op aarde doen zij dat. Je ziet, hoe natuurlijk hun leven is. We zullen hier blijven, misschien luisteren zij naar ons. Ik wil trachten hen toe te spreken en jij mijn jongen, zal mij daarmee helpen, nietwaar?" André zag zijn leider aan, als wilde hij zeggen: moet ik hen toespreken?

„Ja, André, zou je hun niet willen vertellen, wat ik je heb getoond en tonen zal? Wanneer het ons gelukt, stel je dan open, ik zal je helpen. Ik wil zien, of je in al die jaren dat wij bijeen waren, hebt geleerd. Tevens of je moeilijkheden kunt overwinnen. Wanneer wij één wezen kunnen overtuigen, zal reeds ons werk beloond zijn, omdat wij daardoor tonen, hoe dankbaar wij zijn, dat God ons al dit schoons heeft geschonken. Span al je krachten daarvoor in, André. Werk op hen in en tracht de één met de ander te verbinden. Laat hun je liefde voelen, voer hen omhoog en verbind hen met het leven en tracht hun koude harten te ontdooien. Denk erom, André, alles hangt van je overtuiging, je concentratie en sterke wil af, anderen iets te geven. Vooral geen vrees. Laat hun voelen, wat je voelt, zien, wat je ziet en horen, wat je hoort."

André voelde zich zenuwachtig. Wat zou ervan alles terechtkomen?

Alcar zei hem: „Thans, mijn zoon, ben je reeds onder hun invloed. Laat hen denken, zoals zij verkiezen, sluit hen in je hart, neem hen op in je gevoel, voel liefde voor hen, liefde doet wonderen. Wanneer je twijfelt, moeten wij verdergaan, omdat ook zij ons zullen aanvallen, daar zij ons als indringers beschouwen. Waarom angst, André? Kunnen zij je iets leren? Schat je zelf niet te hoog, maar vooral niet te laag. Het zal je ondergang betekenen. Niets is te vrezen, wanneer je meer liefde voelt dan zij. Ik ga nu."

André was alleen. Daar voor hem waren honderden wezens tezamen en in de verte kwamen er nog meer naar deze plaats. Zouden zij zich hier verzamelen? Zij waren levend dood. Hij als aards mens, wist meer van de eeuwigheid af dan zij. In het Zomerland had hij zijn Tante gezien, die oud de aarde had verlaten en verjongd en schoon daar was aangekomen. Dadelijk, toen zij haar stofkleed had afgelegd, had zij haar geestelijke toestand aangenomen. Zij was

schoon en jong in dit leven en hoe waren zij? Deze wezens hadden gekromde ruggen, waren oud en dat alles door gebrek aan liefde. O, hij verlangde reeds, dat het zover was, dat hij zou mogen beginnen. Vurig verlangde hij, om hen de ogen te mogen openen. Hij voelde zich kalm worden, een heerlijke rust kwam over hem. Daar voor zich zag hij een groot mens, als een aardse geestelijke gekleed. Was hij één van die wezens, die ook hier over hel en verdoemenis predikten? Hij verwijderde zich van alle anderen en nam op een verhoogd voetstuk plaats. Zou ook hij spreken? En waar was Alcar? Nergens zag hij zijn leider. De geestelijke zag hem aan en André voelde, dat hij in hem een vreemde zag, die hier niet hoorde. Het was, als vroeg hij hem, wat hij hier zo alleen uitvoerde. Strak was zijn blik, als wilde hij hem doorboren. Hij weerstond die wrede blik en voelde hoe koud het in hem was.

Daar was Alcar, uit hun midden kwam zijn leider tevoorschijn. Alcar trad op de geestelijke toe en wisselde enige woorden met hem. Duidelijk hoorde hij Alcar zeggen: „Mogen wij uw gemeente toespreken?" De geestelijke zag zijn leider vanaf zijn verhoogd voetstuk tartend aan, de armen over de borst gekruist en het duurde enige seconden, voor hij antwoordde.

André had wel op hem af willen vliegen en hem toeroepen: „Ziet gij niet, wie daar voor u staat?" Moest die man zijn leider zo met minachting behandelen? Het was toch niet nodig. O, hoe zou Alcar zich voelen? Eindelijk sprak hij en nors was zijn vraag. „Wie bent u?" „Wij", hoorde hij Alcar zeggen, „zijn broeders van u, en komen uit een ander land tot u, in liefde in de ware betekenis van het woord." De geestelijke glimlachte sarcastisch. Hij stond daar nog steeds en keek op hem neer, gelijk destijds Nero op Rome. Diepe rimpels lagen in zijn oud gelaat. Eindelijk sprak hij. Het was een spannend ogenblik. Hoe eenvoudig was Alcar en in al zijn eenvoud wachtte hij af, wat zijn beslissing zou wezen. André voelde in Alcars handeling een levensles, alleen in liefde zou men iets kunnen bereiken.

„Komt u uit naam van God?" Deze woorden striemden zijn ziel, omdat ze zo koud werden uitgesproken. Deze ongelukkige vroeg aan zijn leider of hij uit naam van God kwam. Zie, dat was de mens. Hoe voelde hij zich. Alcar zag hem eerbiedig aan en antwoordde: „Wij komen uit naam van God tot u, zoals ik u reeds zei, in de ware betekenis van het woord." „Ik geef u een half uur," was zijn antwoord. André dacht, dat is niet veel, die tijd zou zijn leider zelf nodig hebben. In ieder geval, hij vond het goed, de kogel was door de kerk en Alcar kwam tot hen en sprak de menigte toe: „Zusters en broeders. Van uw leider heb ik toestemming verkregen om u toe te spreken. Wanneer u allen wilt plaatsnemen, kunnen wij beginnen."

De wezens zagen hem aan, alsof Alcar een wonder was. Ook de geestelijke was merkbaar veranderd.

Alcar sprak hen toe met zijn zachte maar klankvolle stem: „Waarom, lieve

vrienden, is de mens schuld aan zijn eigen ongeluk? Waarom, vraag ik u, kent de mens zichzelf niet, terwijl God hem een denkend intellect gegeven heeft? God stelde de mens boven het dier en het dier voelt waar het thuis behoort, de mens echter niet. Het dier zal niet afdalen, het zal steeds zo leven, zoals het voelt, want zijn gevoel wijst hem de weg en zegt hem hoe die te volgen. En hoe handelt de mens? De liefde van het dier is een liefde die in volle kracht wordt gegeven. Maar wat doen wij? Geven wij steeds onze reine liefde? Geven wij haar op volle kracht? Neen immers. Ligt niet in ons een kracht, die ons telkens terugvoert tot onszelf? En is dat niet ons eigen ik? God stelde de mens boven het dier en gaf hem een goddelijke kracht, een verstand, in meerdere of mindere mate. En gebruiken wij steeds dit verstand om onze weg te volgen? Geen van ons doet het. Dwalen wij niet steeds van onze weg, om het goede te doen, af? Geeft dan het dier geen mooiere liefde dan wij, dan de mens in het algemeen? Heb ik te veel gezegd? Kent het dier zich zelf dan niet beter dan wij ons kennen? Leeft het dier niet bewuster? En zijn wij ons bewust van onze eigen toestand?

Is het niet vreselijk, niet droevig, dat wij zo dikwijls het dier niet kunnen benaderen? Voelen wij niet heel vaak deze tekortkomingen, ligt dit niet aan onszelf? God gaf ons een denkend intellect, een kracht zoals Hij zelf is. God gaf ons de genade om een eigen persoonlijkheid te zijn, een goddelijke genade, die elk mens ontvangt. Doch wij moeten ervoor waken, dat wij niet ten onder gaan. God gaf ons verstand. En dient dit verstand tot het kweken van ons eigen ik? Dient het tot vorming van een aureool van eigenliefde en egoïsme? Is het niet de ondergang van ons zelf? Zegt het ons niet, dat wij het leven niet begrijpen en ons te veel op de voorgrond plaatsen? Willen wij niet de persoon zijn, waar alles om draait, waardoor wij ons evenwicht verliezen? Naargelang onze ervaringen zijn, zullen we ons naar de waarheid terugvoeren. Daardoor leren wij ons zelf kennen. Zou u mij niet willen toegeven, dat God dit verstand heeft gegeven met andere doeleinden? Wij zeggen zo heel vaak: Mens, gebruik je verstand! En dit verstand dient om ons te verbinden met God. God bedoelt daar dan mee: mens, maak gebruik van je goddelijke gave, die gij hebt ontvangen om uw weg naar het licht te zoeken, naar Mijn heilig land van eeuwige liefde. God gaf ons het denkend intellect en plaatste ons boven het dier om voor anderen iets te zijn. Maar is ons verhoogd gevoel niet het ongeluk voor ons zelf? Mens, voel uw goddelijke genade en leef door het leven. Gebruik uw verstand niet voor u zelf, doch voel uw eigen toestand aan en handel naar uw hoger inzicht. Mens, leef. Ontwaak vrienden! God gaf u die grote genade, om u op Hem af te stemmen, wat alleen mogelijk is door Zijn heilige kracht, die in ons ligt. Vrienden, verscherp uw verstand voor elkeen, voor alles wat leeft, tracht u boven het dier te verheffen. Behoud uw verstand niet voor uw persoonlijk egoïsme, maar word altruïsten

van de mensheid, om het leven te dienen. Gebruik uw krachten om uw ziel, uw menselijk egoïsme van hartstocht en geweld te redden en tracht daaruit als overwinnaars tevoorschijn te treden. In elk leven is strijd, strijd, om u zelf te leren kennen. In u moet liggen de drang om hoger te komen. Het is uw geestelijk leven, om u dichter bij God te brengen. Het is de strijd om de hogere sferen te kunnen binnentreden. Steeds moet de mens hoger. Maar velen zijn een weg ingeslagen, die naar de diepe duisternis voert. Zij hebben hun verstand verkeerd gebruikt. Hun wegen waren wegen, die niet tot God leiden. Zij lopen in een kringetje rond, waar zij met hun verstand niet uitkomen. Maar hoe meer gij u oefent en uw verstand leert gebruiken, des te meer zal uw gevoel ontwikkelen, wat voor u geluk zal zijn en licht zal betekenen. Mens gebruik uw verstand, om uw gevoel in de geest te ontwikkelen.

Baan u een weg, vrienden, door alles heen en weet, dat God u alle moeilijkheden op uw weg heeft gelegd en dat gij deze moeilijkheden moet overwinnen. Weet vrienden, dat mooiere en schonere sferen u wachten, waarvan mijn broeder u zo aanstonds zal vertellen, die gij kunt bereiken, wanneer gij de krachten weet te gebruiken, die God u heeft gegeven. Vecht vrienden, voor uw eigen ik, maar ga er niet aan ten onder. Tracht u zelf te overwinnen. Weet, dat Gods heilige kracht in u is, dat Hij u Zijn Heilig leven heeft gegeven.

Ontwaak, want uw leven is eeuwig. Ontwaak uit uw diepe slaap, God is in u. Roep om hulp, vraag God om kracht om u te helpen uw weg te vinden.

En wanneer gij u in deemoed buigt en alles aan Gods voeten neerlegt, dan zal ook alles voor u anders mogen worden.

Bid vrienden, bid veel, vraag om de krachten, die in u zijn, te mogen leren kennen. Bid, dat Gods licht u steeds moge beschijnen, dat gij eens zult zien in volle kracht. Het is Gods wil, dat Zijn liefde wordt gebruikt om anderen te helpen, om anderen te verwarmen, die Zijn liefde nog niet voelen. Weet vrienden, dat er een hoger gaan mogelijk is.

God gaf u een denkend intellect, de genade om eeuwig te leven. Leer uw verstand gebruiken in dienst van God, al valt het u nog zo moeilijk. Leer vertrouwen, dat God, in Zijn oneindige goedheid, u allen zal helpen, om u het eeuwige geluk te doen toekomen. Amen."

Diepe stilte heerste onder hen. Allen zagen vol verwondering Alcar aan. Diepe eerbied voelden zij voor alles.

Als een flits kwam tot André: „Spreek over de natuur en verbind hen met het leven." Onmiddellijk begon hij en hij voelde, dat hij werd geholpen.

„Zusters en broeders! Wij komen uit een ander land, om u te vertellen, hoe schoon het bij ons is en wij vragen u, om ons land te bezoeken. In ons land is het prachtig, ook de natuur is er anders dan hier. De hemel is licht gekleurd en overal groeien en bloeien bloemen, die nooit verwelken, maar eeuwig fris

blijven.

Wij bouwen onze eigen huizen, zoals wij het zelf wensen. Zij hebben geen van alle eenzelfde architectuur. Dat komt, omdat ook ieder wezen anders is, een eigen persoonlijkheid bezit. Zoals wij ons huis innerlijk voorstellen, zo zal het zijn. We kunnen naar eigen wens, tussen bergen of op vlakten, langs water en rivieren, ons huis bouwen. Maar wij kunnen uit geen ander land de benodigdheden daarvoor betrekken. Alles kunnen wij aanwenden, wat in ons land groeit en leeft. Ook weten wij, dat het in andere landen, waar ook mensen leven, niet mogelijk is, om uit andere landen bouwstoffen te betrekken. Wij zijn aan wetten gebonden. Die wetten zijn overeenkomstig de innerlijke toestand van de mens, die daar leeft. Dit betekent, dat wij niet boven onze krachten mogen of kunnen gaan. Wij kunnen niet de benodigdheden uit andere landen verwerken, om de eenvoudige reden, dat er bij ons een ander klimaat heerst, waardoor alles inéén zou storten.

Wij leven als zusters en broeders tezamen. In liefde leven wij voor elkander en we zullen elkander nooit vóórliegen of bedriegen, zelfs niet in gedachten. Wat gij vreemd zult vinden, is, dat wij het onmiddellijk zouden weten, omdat wij de gedachtengang van anderen kunnen volgen. Daarom zijn allen eerlijk en is een broeder of zuster open, geheel open, voor alle anderen. Wanneer wij een zuster of broeder zien, zien wij onszelf, omdat wij één liefde bezitten en in liefde één zijn, waardoor ons leven niets dan geluk is.

Wij doen aan kunst naar verkiezing en spelen met elkander als kinderen. We maken pret en hebben plezier, zo schoon is ons leven. We gaan naar feesten in prachtige gewaden gekleed, zo ook naar concerten, waar verschillende meesters bijeen zijn en concerteren. Zij spelen niet van geschreven muziek, maar volgens de natuur, die in verschillende kleuren-nuances uitstraalt. De meesters zijn één met de natuur en zoals aller leven zich voelt, geven de meesters het weer door hun prachtige instrumenten. Wonderlijk is het bij ons, en in vergelijking met uw land is het onze een paradijs te noemen. Wij hebben prachtige tempels en gebouwen en wat voor u ongelofelijk zal zijn, onze tempels echoën. Dat betekent, dat het geluid wordt verspreid, zodat men, ook al bevindt men zich niet in de tempel, het concert toch kan volgen. Het verspreidt zich duizenden mijlen ver, omdat alles één is en leven betekent. Wij kennen en bezitten vele wonderen, die wij allen begrijpen, omdat wij het wonder innerlijk voelen. Zo zijn er voor ons geen geheimen meer, omdat een geheim een ander leven is, en wanneer wij dat leven beleven, zullen wij het ons eigen maken en zal het ons toebehoren. Zo gaan wij steeds verder, steeds meer omhoog en danken onze God voor alles, aan ons gegeven.

Het geluk lacht ons in alles toe. Wij bidden in de natuur, nooit in gebouwen of in tempels, omdat de natuur God is en wij door het leven, dat in de natuur leeft, God beter kunnen naderen, omdat het Gods heilige kracht is,

die in alles ligt. En daarmee verbinden wij ons en zullen in niets worden gestoord, omdat ons samen zijn één is en wij ons in eenvoud en natuurlijkheid willen verbinden.

Zo voelen wij God en trachten onze almachtige Vader in liefde te naderen. Liefde is voor ons het heiligste, het schoonste en het machtigste door God geschapen en aan ons mensen gegeven. Het is de heilige kracht, die God zelf is, en wanneer wij anderen kunnen liefhebben, naderen wij God, omdat God niets dan liefde is. Dan straalt alles ons toe en zullen we steeds gelukkig blijven. Nooit worden wij oud. Ouderdom kennen wij bij ons niet. Een ouderdom, die gij hier bezit, is ons onbekend. Wij zijn als de bloemen, steeds, ja eeuwig fris. Wanneer ik u een ander wonder zal vertellen, dan zeg ik u van tevoren, dat u het ongelofelijk zult vinden, maar ik zeg u tevens, dat het waarheid is, zowaar als gij leeft. Wij, en vele anderen bij ons, zijn reeds duizenden jaren oud en toch jong, toch schoon en wij kunnen kinderlijk zijn, in de schone betekenis van het woord. Is het niet ongelofelijk? Toch spreek ik de waarheid. Wij kunnen niet meer oud worden. Innerlijk zijn wij oud, maar uiterlijk zijn we jong. Onze ouderdom is onze wijsheid, die elk wezen bij ons bezit. Wie u ook bij ons zult zien of spreken, allen bezitten wijsheid, die zij innerlijk dragen. Onze wijsheid is ons gevoel, omdat wij het leven, dat in alles ligt, aanvoelen en daardoor alles begrijpen. Ik zou u nog duizenden andere wonderen kunnen opnoemen. Bij ons waren vele vreemdelingen, die ons kwamen bezoeken, maar niet meer tot hun familieleden wilden terugkeren. Onze schoonheid hield hen gevangen. Zij begrepen maar niet, waarom wij allen zo jong waren en wilden gaarne weten, hoe dat te kunnen bereiken. Onze meesters, die bij ons alles besturen, hebben hun gezegd, hoe het voor hen mogelijk kon zijn, in ons land te mogen blijven en een jong leven te kunnen bezitten. Zij vertelden hun het volgende: „Wij allen die hier leven, leefden eens in een ander land. Toen wij nog daar waren, werden wij door vreemdelingen, die ons kwamen opzoeken, overtuigd van een schoner land, dat zij het land van liefde noemden. Zij zeiden tot ons, dat wij allen moesten optrekken om aan onze pelgrimstocht te beginnen. Zij maakten ons duidelijk hoe te gaan en door hun hulp zijn wij met duizenden opgetrokken, om hun land van liefde te bereiken. Zij vertelden ons tevens, dat het moeilijk zou zijn, daar wij onderweg veel zouden te lijden hebben. Maar eens daar aangekomen, zou alles niets dan geluk betekenen."

Met duizenden zijn wij heengegaan, slechts enkelen keerden terug. Wij vroegen God om kracht, om ons te steunen op onze moeilijke en zware tocht. Zo trokken wij verder, steeds verder, en het wonderlijke geschiedde, wij werden steeds jonger, naarmate wij het land van liefde naderden. Onderweg deelden wij in alles. In liefde waren wij bijeen en hen, die niet meer verder konden, hielpen wij en steunden hen met alle krachten, die in ons waren.

Toen wij een eind gevorderd waren, ontwaakten wij en begrepen, wat de vreemdelingen bedoelden, omdat wij onszelf zouden leren kennen. Velen begrepen reeds, hoe zij innerlijk voelden, hoe hun afstemming was, en dat zij zich niet hadden gekend, omdat zij het leven niet hadden gevoeld, dat God in alles heeft neergelegd. Thans leerden wij het leven en ons eigen leven kennen, door leed en smart, door moeilijkheden te overwinnen. Het was niets dan strijd, strijd en nog eens strijd, maar wij volgden en begrepen, dat ons hoger geluk wachtte. Dit was te zien door alles waarin wij ons bevonden, omdat wij verjongden, te midden van strijd. Zo kwamen wij in een ander land, dat echter nog niet het beloofde liefdeland was, waar de vreemdelingen leefden. Allen waren wij gelukkig, dat wij ons eigen land hadden verlaten. Hoe koud was alles bij ons, vergeleken met dat, waar wij reeds waren. Toch was het in het land van liefde nog schoner. En met frisse moed togen wij verder, steeds verder, totdat wij op een schone morgen het land van liefde binnentraden.

Hoe gelukkig waren wij. O, die eerste ogenblikken, toen wij als het ware ontwaakten, het was, alsof wij droomden toen wij voelden, hoe groot Gods machten wel waren, hoeveel schoons God voor al Zijn kinderen heeft weggelegd.

Toen wij Gods heilig licht mochten aanschouwen, knielden wij allen neer en dankten God voor al dat schoons. Lang baden wij, diep ons hoofd gebogen, voor al het schone, dat ons werd gegeven. Allen, door strijd, door leed en smart, hebben wij het land van liefde verdiend. Wij allen begrepen, dat God niets dan liefde is. God is licht, God is leven. Allen waren wij jong, fris en schoon. Allen, niet één uitgezonderd, riepen uit volle borst: God is liefde, God is licht, God is leven, eeuwig, eeuwig leven. Allen waren gelukkig."

André had vol vuur gesproken. Allen waren in gedachten met hem verbonden. Ook de geestelijke straalde, zijn oud gelaat weerspiegelde het geluk en het verlangen, om dit schone te mogen bezitten.

Hun smachtende blikken ontroerden hem diep. Hij voelde daardoor, dat allen onder zijn invloed verkeerden, en ook hij voelde, dat hij op dit ogenblik bergen zou kunnen verzetten.

Vol vuur ging hij verder.

„Onze meesters zeiden tot ons: „Ga terug naar uw land en volg de weg, die wij en vele anderen hebben gevolgd. Wijs hun de weg, hoe zij die te volgen hebben en steun elkander op uw moeilijke tocht. Alles ligt aan u zelf. Gij hebt uw eigen geluk in handen. En wanneer gij ten koste van veel leed en smart volhoudt, kunt gij spoedig hier zijn, waar duizenden u zullen opwachten en wij zullen zorgen, dat alles gereed is om u te ontvangen. Allen die onze weg volgen, kunnen hier binnentreden. Voor ieder wezen is hier geluk, niets dan geluk. Eeuwig, heilig geluk wacht u. Maar vergeet niet, dat u hier nooit kunt binnentreden als ge uw weg niet in liefde hebt gevolgd en niet alles hebt

liefgehad, wat ge op uw weg zult ontmoeten."

André zag, dat de geestelijke van zijn voetstuk afdaalde en op Alcar toetrad. André ging verder:

„De vreemdelingen keerden terug naar hun eigen land en duizenden trokken op, om het land van liefde te bereiken, om hun pelgrimstocht te beginnen.

En u, vrienden, u allen roep ik toe: verlaat ook gij dit koude land, er wacht u ander, een hoger geluk.

Verlaat dit tranendal en volg de weg, die zij bewandeld hebben en allen bewandelen zullen, omdat het de weg is, die God ons aanwijst en steeds aanwijzen zal. Sta op, vrienden, volg de weg van liefde. Volg de weg, die u zal brengen naar het land van eeuwig geluk, waar uw vrienden, die er reeds zijn, leven."

André voelde, dat hij op dit ogenblik nog verder mocht gaan en riep hun vol vuur toe:

„Vrienden, ik zal u nog meer vertellen, het is de waarheid, zoals alles waarheid is. Luister, luister goed en vergeet het nimmer.

Gij leefde allen op aarde en zijt daar gestorven. Gij leeft in de eeuwigheid, maar hebt uw aards leven verknoeid, omdat uw leven stoffelijk was, waardoor gij in deze toestand zijt gekomen; gij weet van een geestelijk leven niets af, omdat gij u voor dat leven hebt afgesloten. Bid, dat God u de ogen zal openen.

Waar zijn uw kinderen? Ook zij leven hier aan deze zijde, maar in andere landen. Zij zijn schoner en reiner, zodat gij hen niet kunt zien, omdat zij die hogere afstemming bezitten. Voel uw onnatuurlijke toestand aan en vergelijk uw leven met een hoger, een geestelijk leven, waar gij eens eeuwig zult leven. Thans komt gij in botsing met alles, wat zich in dat land bevindt, ook met uw eigen kinderen. Niet hier, nooit of te nimmer, zult gij (hier) uw kinderen terugzien. Daar, waar niets dan geluk is, daar zult gij hen terugvinden, in hemelse schoonheid. Gods wil is, vrienden, dat gij Zijn weg volgt. God is liefde, vrienden, God is licht, geluk en leven."

Thans waren allen veranderd. Hij hoorde de geestelijke uitroepen: „God is liefde, wij willen de weg van liefde volgen." Allen riepen dooréén: „God is liefde, wij willen naar het land van liefde, wij willen onze kinderen terugzien." Het was een groots einde, dat hij niet van tevoren had durven verwachten. Velen schreiden, tranen rolden over hun wangen. Thans waren allen ontdooid, hun harten waren gesmolten. Liefde stroomde binnen, de koude moest plaatsmaken voor een warmer en schoner gevoel. Het was het nieuwe, in al zijn schoonheid.

Alcar zei hem, op te houden en dat zij voor hun ogen zouden verdwijnen. Als een flits kwam tot hem: ook jou zal ik overtuigen wat liefde vermag, wat

liefdekrachten zijn.

„Maak je gereed, André en geef mij je hand als contact." André voelde niets dan geluk in zich.

„Waar ik je in de donkere sferen over heb gesproken, zal thans geschieden. Concentreer je op mij, alle krachten zijn gewenst." De geestelijke stond voor zijn parochie en uit honderden kelen hoorden zij: „God is liefde, wij willen naar het land van liefde en geluk, wij willen onze kinderen terugzien."

Voor het laatst zagen zij naar hen; toen hoorde André tot zich zeggen, zich gereed te houden, hij voelde zich in een andere toestand optrekken en zij waren voor hun ogen verdwenen. Nog klonk hen in de oren: „Een wonder is geschied, Christus was in ons midden, Christus was hier, Christus heeft zich met een apostel vertoond. God is liefde, niets dan liefde."

„Hoor hen, mijn zoon! Zij denken dat Gods heilig kind in hun midden was. Het is de kracht van de liefde, die een mens kan bezitten en waardoor hij zich voor lagere toestanden en afstemmingen onzichtbaar kan maken. Het is dus niets anders dan liefdekracht, op geestelijke afstemming."

Hand in hand zweefden zij verder, een andere sfeer tegemoet.

Eerste, tweede en derde sfeer

„Hoe moet ik u danken Alcar, voor al uw hulp, aan mij gegeven."

„Dank niet mij, mijn zoon, dank God, Die je deze genade heeft gegeven, dat je dit alles hebt mogen beleven."

„Hoe is het mogelijk, Alcar, om deze wonderen te verrichten?"

„Het zijn geen wonderen, André. Ik heb je toch duidelijk gemaakt, dat het niets dan liefdeafstemming is in de geest. Christus manifesteerde zich op deze wijze op aarde aan zijn apostelen. Christus maakte zich één met de stof, Hij, die zich met planeten en sterren kon verbinden. Ook de mensen op aarde dachten een wonder te zien, doch het komt hierop neer, dat het de kracht is van het wezen, dat liefde voelt en bezit. Wanneer wij dit kunnen, hoe groot is dan de kracht niet van Gods volmaakt kind. En Hem sloeg men aan het kruis, omdat de mensen deze heilige krachten niet kenden, niet begrepen. Alles wat zij niet kennen, verwerpen zij. Zo gaan vele en heilige waarheden verloren. Alles is eenvoudig. Hier zijn geen wonderen, alle wonderen liggen in een menselijke afstemming en toestand. Dus het wonder zijn we zelf, in ons ligt en kan die heilige liefde zijn. Dan zijn we in staat om voor hen, die nog niet zover zijn, wonderen te verrichten. In een wonderlijke toestand hebben wij hen achtergelaten, maar hoe is alles, wanneer men het weet?

Liefdekracht, het geestelijk goud in het leven na de dood, dat te bezitten, zal voor anderen wonderlijk zijn en voor hen, die haar bezitten, niets dan

geluk.

Thans gaan we naar de eerste geestelijke bestaanssfeer in de geest (de eerste lichtsfeer). Zij, die daar leven, André, weten, dat zij op aarde zijn overgegaan. Zij weten, dat zij in de eeuwigheid leven, al is hun gevoel stoffelijk. De sfeer is daarom gelijk aan de aarde, doch in geestelijke substantie. Het is daarom de eerste bestaanssfeer, wat betekent, dat zij waarlijk zich in de geest afstemmen. Hier dus een natuurlijke toestand. Wat daar leeft is waar, is echt, omdat het een bestaanstoestand is. Is je dat duidelijk?

Vandaar beginnen zij dus hun ontwikkeling in de geest en volgen de weg, die allen, die thans onder deze afstemming leven, te volgen hebben. Daar leven mannen en vrouwen bijeen, zo ook jongere mensen, doch geen kinderen. De kinderen leven in andere sferen, waarop de kleinen afstemming vinden, om later in een bestaanstoestand binnen te treden, wanneer zij de leeftijd daarvoor hebben bereikt.

De kindersferen liggen in de hogere gebieden, die wij zullen bezoeken. Anderen echter, ik bedoel de jongere wezens, hebben de leeftijd van veertien jaren bereikt en zijn van de aarde hier aangekomen. Zij, die onder deze leeftijd zijn, en dat zijn zij van zeven tot veertien jaren, leven weer in andere sferen, dan de nog kleinere wezens, die de aarde hebben verlaten. Wij hebben dus verschillende toestanden voor de kleinen, die verbindingssferen zijn die tussen de derde en vierde en vijfde sfeer in liggen. De jongeren, die in de eerste sfeer leven, zijn, wanneer hun ouders geen andere en hogere sferen bezitten, bijeen. Wanneer dus ouders een andere afstemming bezitten, of omgekeerd, zijn ze alleen, totdat zij zich één afstemming hebben veroverd, één liefde bezitten, wat hun afstemming is in de geest. Maar wij weten, dat er moeders alleen zijn, kinderen en vaders alleen, evenals verschillende vrienden en familieleden, om later voor eeuwig tezamen te zijn, in geluk, in liefde, in volmaakt heilig geluk. Doch niet eerder, dan dat zij de eerste gelukkige sferen in de geest hebben bereikt. Velen wachten daarom met ongeduld het ogenblik af, dat zij verbonden zullen worden. Zo komt de mens van de aarde naar hier en denkt zijn geliefden te ontmoeten, die dan in andere sferen leven. Dan zijn zij droevig en er spelen zich treurige tonelen af. Er is niets zo vreselijk, als wanneer de mens in de donkere sferen moet afdalen. Toch kunnen zij niet tezamen zijn."

„Zien zij elkander dan helemaal niet?"

„Zeer zeker; de hogere afstemming kan zich met een lagere verbinden. Dit is mogelijk, maar ook wij zijn aan wetten gebonden. Je zult hebben opgemerkt, dat het hemellicht steeds verandert, totdat wij de eerste sfeer binnentreden, waar het licht is, zoals men op aarde bezit. Zie, we zijn reeds in de eerste sfeer. In niets zul je enig verschil zien met de aarde. Het is de aarde, maar in de geest."

André zag een land, zoals Alcar zei, dat op de aarde geleek. De hemel was bewolkt en er waaide een straffe wind. Hij zag vogels en bloemen, bomen en groen, alles zag hij, wat men ook op aarde in de natuur kende.

„Hoe is het mogelijk, Alcar, een Gene Zijde en toch op aarde."

„Juist, André. De mens weet, dat hij in de geest leeft, maar zijn gevoel vindt afstemming op de stof. Zij bevinden zich in het eerste stadium van geestelijke ontwikkeling. Zij zijn overtuigd, dat alles, wat de aarde toebehoort, geen waarde heeft in de geest. Allen trachten een hogere sfeer te bereiken, waar zij alleen zullen en kunnen komen wanneer zij anderen helpen om voor anderen iets te kunnen zijn, wat de gevende liefde is en betekent. Is je dat duidelijk?"

„Ja, Alcar, alles."

„Straks, wanneer wij de tweede sfeer binnentreden, zal je duidelijk zijn, hoe ingespannen hun leven is, om een hogere sfeer binnen te mogen gaan."

Hij zag vele oude en ook jonge mensen tezamen. Niets vreemds was aan hen te zien. Zij droegen gewaden van grove stof en enkelen waren er onder, die reeds een schoon gewaad droegen. Hij voelde, wat dat betekende. Deze zouden misschien spoedig een hogere afstemming binnentreden.

„Zeer goed gevoeld, André. Zij leven reeds in de tweede sfeer en wachten af, totdat zij mogen overgaan. Allen strijden hun zware geestelijke strijd om hoger te komen, zij zullen niet rusten voordat zij het Zomerland hebben bereikt, de eerste gelukkige sfeer. Daarom zijn de eerste, de tweede en de derde sfeer louteringssferen, waarin de mens zijn stoffelijk gevoel aflegt. Eerst in de derde sfeer voelen zij zich van de stof bevrijd en maken zij zich gereed om het Zomerland in te gaan, waar je op je vorige tocht bent geweest. Hun strijd is dus de strijd om zichzelf te overwinnen. Je voelt zeker hoe moeilijk het is, omdat zij zichzelf stuk voor stuk moeten afbreken. Alle aardse voetstukken vallen ineen aan deze zijde. Eerst moeten zij afbreken, wat zij dachten te bezitten. Hun aards bezit is niets anders dan belemmering in het leven aan deze zijde.

Velen keren van hieruit naar de aarde terug, om geliefden, die zij hebben achtergelaten, in de stof te helpen. Zij overtuigen hen van hun eeuwig voortleven en sporen hen aan, zich in de geest te ontwikkelen. Anderen weer dalen naar de donkere gebieden af, om de ongelukkigen te helpen en werken zo aan zichzelf, omdat zij voor anderen iets willen zijn. Aan deze zijde kan de mens zich alleen ontwikkelen door te geven, wat de dienende liefde is. Hij, die eist, staat in ontwikkeling stil. Het leven op aarde dus, is niet te vergelijken met dit leven, al is de sfeer met de aarde te vergelijken. Vergeet niet, dat aardse toestanden geen betekenis hebben in de geest. Hier leeft de één voor de ander. Op aarde dient de mens de mens. Hij, die veel bezit heeft, laat zich bedienen, hier is dat alles afgelopen. Allen die dus de eerste sfeer hebben

bereikt zijn innerlijk van hun geestelijk leven overtuigd.

Dan liggen ook in deze sfeer andere toestanden, ook weer tussensferen, waar de mens leeft, die zich ook op aarde in eenzaamheid opsluit. Zij leven hier éénzelfde leven, omdat hun gevoelsafstemming éénzelfde is. Maar wanneer wij op hun toestand wijzen, dan krijgen wij ten antwoord: „Ik leef gelukkig, heb ik geen licht?" Natuurlijk hebben zij licht, maar wat is hun licht vergeleken met het licht van diegenen die in de hogere sferen leven? Maar als zij op deze weg voortgaan, zullen er honderden jaren voorbijgaan en al die tijd leven en blijven zij in éénzelfde afstemming. Hun ontwikkeling staat stil, omdat zij zich voor het leven afsluiten. Je ziet aan al deze toestanden, dat alleen zij gelukkig zullen zijn, die één zijn met al het leven, wat de weg van liefde is, die zij te volgen hebben."

„U zei mij, Alcar, dat een hoger afgestemde tot een lagere sfeer mag afdalen; mogen zij daar dan niet blijven?"

„Zij mogen en kunnen doen, zoals zij het zelf willen. Doch wanneer zij met hen treuren, om het niet één zijn, gaan beiden ten onder, met andere woorden, ook hun ontwikkeling wordt verhinderd, omdat zij medelijden voelen voor hen, die in een lagere toestand leven. Ook hierin ligt duidelijk, dat medelijden te voelen ondergang kan zijn. Het van tijd tot tijd weerzien van hun geliefden zal hen aansporen aan zichzelf te werken. Ook zij moeten opwaarts en zullen zich van hun toestand losmaken."

„Dan is een geestelijke scheiding moeilijker voor de mens dan de aardse, nietwaar?"

„Zeer goed gevoeld, André. Op aarde leeft de mens tijdelijk, hier zijn zij in de eeuwigheid. De scheiding op aarde kan kort zijn, hier kan het honderden jaren duren."

„Kan men zich hier spoediger ontwikkelen dan op aarde?"

„Op aarde is het gemakkelijker om zich geestelijk te ontwikkelen dan aan deze zijde. En wel hierom: Op aarde geestelijk geluk eigen te maken in een stoffelijke toestand is een zware strijd, kost inspanning en kracht. De stof is het middel, door de stof kan men het bereiken. Het leven op aarde is niet moeilijk wanneer men alles heeft wat het leven doet veraangenamen. Door de stof kan men zich ontwikkelen door anderen te helpen. Dat is, zich losmaken van alle bestaande stoffelijke toestanden. Velen echter gaan door de stof ten onder. Het loskomen van de aarde, dus in een stoffelijke toestand zich geestelijk verrijken, dat is de bedoeling, dat wil God van al Zijn kinderen. Velen, zoals ik zei, worden door de stof geleefd. In het leven op aarde, kan men door één daad een mens gelukkig maken. Eén daad in liefde volbracht, is de ontwikkeling van het leven. De aarde bevindt zich in diepe duisternis, om van duisternis tot het licht te komen, kost kracht. Zij, die dat kunnen, zullen licht zien wanneer zij overgaan. Zij zien het licht, dat zij innerlijk dra-

gen en zullen hier hun afstemming vinden. Hoe wordt er op aarde geleefd? Het is ons hier bekend. Waarom bezoeken wij van hieruit de aarde? Om anderen te helpen. Op aarde is het een grote moeilijkheid om de mens te bereiken. Ik heb je dat reeds duidelijk gemaakt, toen wij in het schemerland waren. We zullen nu verdergaan naar de tweede sfeer."

„Ziedaar, Alcar, vele geesten zweven ons voorbij. Waar gaan zij heen?"

„Zij bezoeken toestanden, om de wetten des geestes te leren kennen. Zij allen zijn studerend. De wetenschap, waaraan zij op aarde begonnen zijn, kunnen zij hier vervolgen en zich daarin verder ontwikkelen. Doch eerst hebben zij te leren, hoe verbindingen tot stand worden gebracht. Allen zijn gelukkige geesten. Op aarde kan men zich iedere studie eigen maken, doch hier is dat niet mogelijk. Hier moet men liefde bezitten en een zekere graad hebben bereikt, voordat men zich voor de éne of andere studie kan bekwamen. Zij zouden de psychische wetten niet kunnen aanvoelen. Alle wijsheid is dus aan deze zijde liefde, niets dan liefde. En liefde is wijsheid in de geest. Het leven hier is niet met het aardse te vergelijken. Hier is afstemming nodig. Op aarde leert men om te bezitten, hier leert men om te kunnen geven, om anderen gelukkig te maken. Daarom wordt het doel van op aarde te leven niet begrepen. Voor velen is hun studie en geleerdheid eer en vernietiging. Hoe groot de geleerden ook zijn, op aarde is bezit voor velen sensatie. Hier bekwaamt men zich om het leven te dienen. Het leven gelukkig te zien, is de studie, de wijsheid van velen. Op aarde kan men zich voor dokter bekwamen om de lijdende mensheid te steunen, iets te zijn om haar ellende te verzachten. Doch hoe velen voelen hun roeping? Onder hen, die je zo-even zag, bevinden zich aardse geleerden en zij hebben hen tot gids, die niet geleerd waren, nooit hebben gestudeerd. Wat zegt dat, André? Deze bezitten liefde, en liefde is wijsheid. Geen stoffelijke bekwaamheid is daarvoor aan te wenden. Het heeft dus geen waarde, wanneer men geen liefde bezit. De geleerden van de aarde geven zich aan hen over, omdat het hoger afgestemde wezens zijn. Hier buigt men het hoofd voor liefde. Hier heeft men ontzag voor liefde, omdat liefde licht en wijsheid is aan deze zijde."

„Wat is alles prachtig, Alcar."

„Alles is geregeld, mijn zoon. Niets heeft God voor Zijn kinderen verborgen. Vele van deze colonnes zullen wij ontmoeten. Zo heeft ieder wezen zijn taak om het leven te kunnen dienen."

„Zijn ook zij voor de eerste sfeer onzichtbaar?"

„Niet alleen voor de eerste, maar ook voor de tweede en derde sfeer, omdat zij wezens zijn, die in het Zomerland leven. Eerst daar kunnen zij zich tot een orde verbinden."

„Bezoeken zij de aarde, Alcar?"

„Jazeker. Je hebt gezien, toen je aan het ziekbed van Wim zat, dat ook zij

er waren gebracht, om te beleven, hoe men op de stofmens inwerkt en hoe hem te helpen. Zij bezoeken de aarde om straks daar te helpen. Tevens zijn er vele andere wegen die wij kunnen bewandelen, om op aarde iets tot stand te brengen. Alles is eenvoudig André, wanneer wij de liefde daarvoor bezitten. Ge zult thans eerst goed het vers begrijpen, dat je is gegeven.

Weet je, hoe het luidde:

„Liefde is het hoogste goed
Aan de mens gegeven.
Liefde is wat leven doet
Van ontroering beven.
Liefde is alles, Liefde is God,
Het maakt van armen rijken.
Zonder liefde – wat was het lot?
Het zou op niets gelijken.
Geest van Liefde, leid ons voort
Doordring ons van uw wezen,
Dan wachten wij ook ongestoord
't Einde zonder vrezen.
En zij het leven kort of lang
Gods Liefde maakt geen sterven bang."

Thans zal je de liefde nog beter begrijpen dan enige tijd geleden. Het zal je duidelijk zijn, waarom men aan deze zijde liefde moet bezitten om gelukkig te zijn.

Zie, wij zijn in de tweede sfeer binnengetreden."

André zag weer een ander land. Alles was anders dan waar hij zo-even was geweest. De hemel was in een strak blauw kleed gehuld en geen wolkje was er te zien. Het firmament was als een strak gespannen ballon, die elk ogenblik uiteen kon scheuren. Hij voelde dit duidelijk. Ook in de natuur lag deze zelfde kracht, wat hij zeer vreemd vond. Een eigenaardig gevoel kwam in hem. Rondom zich heen zag hij tempels en gebouwen, in schitterende stijl opgetrokken en van een fijnere substantie dan in de eerste sfeer. Het was alsof alles meer leven voelde en daardoor in een hogere bestaanstoestand verkeerde. Hij zag tevens vele wezens en het viel hem op, dat de gewaden heel anders waren dan die zij droegen in de eerste sfeer. Allen waren jonger dan daar. „Wat betekent die spanning, Alcar, die in alles ligt? Heeft dat een betekenis? Het is, alsof alles uiteen zal springen."

„Ook dit heb je goed gevoeld, André. Alles wat hier leeft, is in een overgangstoestand gekomen en de mens voelt verbinding met een hogere afstemming. De natuur, de mens zal zich voor een hoger leven openen. En het bezit daarvan is de verhoogde gevoelskracht van alles. Hun concentratie is

ingesteld op verhoogd bezit, het is de toetsing van hun innerlijke toestand. Ge voelt hun strijd om van deze sfeer uit de derde te kunnen bereiken. Hier hebben zij te strijden tegen de felle aanvallen van hun eigen ik. Hier zullen zij zich zelf moeten afleggen, om straks in de derde sfeer voor eeuwig het geestelijke leven binnen te treden. Hoe hoger de mens komt hoe moeilijker zijn strijd zal worden, omdat de toestanden fijner en schoner, de sferen ijler zijn en zij zich innerlijk moeten afstemmen. De grote strijd is dus om vanuit het stoffelijke het geestelijke binnen te treden. Voelt ge hoe moeilijk hun strijd, hoe gespannen hun toestand is, hoe sterk hun concentratie is ingesteld op dit hoger bezit? Veel zou ik je uit deze sfeer duidelijk kunnen maken, doch later zal je ook hun leven leren kennen. Thans gaan we verder naar de derde sfeer. Wanneer we later terugkeren, zal je met hen spreken, je zult hen zien in hun werk, in hun kunst en in vele andere toestanden. Ik moet mij nu aan een vast plan houden, het zou te veel voor je zijn, want er zijn nog andere toestanden, die wij moeten bezoeken. Veel zal je op deze reis ontvangen, André, wat alles wijsheid voor je zal betekenen. Hoe verder wij komen, hoe schoner de sferen, de kunst, de wezens zullen zijn. Alles zal stralen, zoals het leven, dat daar leeft, voelt, naar de liefdekracht, die zij bezitten.

We zijn thans in een verbindingssfeer, die de tweede en derde sfeer verbindt, waar de kinderen van de aarde leven, die op jeugdige leeftijd zijn overgegaan. We gaan echter verder en zullen later deze sferen bezoeken. De engelensfeer zullen wij een bezoek brengen, omdat ik de moeders, die in leed en smart achter zijn gebleven, wil steunen, en hun duidelijk maken, waar zij zich bevinden. Vergeet tevens niet, dat ook het kind, dat de leeftijd van zeven tot veertien jaren heeft bereikt, vanaf de aarde in een louteringssfeer overgaat, zoals ieder wezen, dat op aarde in een bewustzijnstoestand is gekomen.

Ziedaar, mijn zoon, de eerste lichtstralen uit de derde sfeer beschijnen ons. Daarachter ligt de derde sfeer, waar je op je vorige tocht bent geweest. De spanning, die je in de tweede sfeer hebt gevoeld, is veranderd in een zacht hunkerend verlangen om de vierde sfeer te kunnen bereiken. We zijn de grens van de derde sfeer overschreden."

André herkende alles. De warmte en het grote geluk, die zij hier als bezit droegen, had hij reeds eerder gevoeld, waardoor hij in volmaakt geluk op aarde was teruggekeerd. Hij zag de in prachtige gewaden geklede wezens, die omringd waren van de schoonste sferenbloemen, die licht uitstraalden. Alles leefde, de natuur zong haar rein verheven lied, de mensen die hier leefden waren jong en fris, zoals alles wat hier leefde. Schoon was het leven, ontdaan van alles, wat zich stoffelijk had gevoeld, het aardse was vernietigd: het geestelijke leven waren zij binnengetreden. Hier was de mens gelukkig. Liefde, niets dan liefde zag hij. In alles lag het verhoogd gevoel van het intellect wezen. Nu hij de duisternis had gezien, begreep hij, hoe groot hun bezit was

en hoe verschrikkelijk de strijd van hen, die in de duisternis leefden, om deze afstemming te bereiken. Hoe ver waren zij van deze sfeer verwijderd. Aan het dal van smarten en alle andere toestanden, waarvan Alcar hem had verteld, durfde hij niet eens te denken. Hoeveel jaren zouden er voorbijgaan? Was het wel mogelijk voor hen om hier binnen te treden? Arme mensenkinderen waren zij, hoe vreselijk was hun afstemming. Waren zij nog te helpen? Alcar zei hem, dat ook zij goddelijk waren en eens hier zouden leven. Het was bijna niet te aanvaarden. Hij zag aan zijn oog al die donkere sferen voorbijtrekken. De éne ellende volgde de andere op. Hij zag zich in het dal van smarten, waar hij in opstand was, aan de rand van de brug, waar hij in hun oneindige ellende tuurde.

Thans zag en voelde hij de diepte van hun ellendig bestaan nog intenser dan hij het beleefd had. Hoe groot, hoe machtig was het verschil, wanneer hij deze toestanden vergeleek. Hier maakte het hem gelukkig, daar overviel hem een vreselijke invloed, die hem de adem benam. Machtig was het verschil in kleur, in geluk waar te nemen. Hij zag voor zich die ontzaglijke kloof, die zij in geen honderden jaren zouden overbruggen. Hier leefden hun geliefden in weelde en geluk, zij in diepe ellende. Was het niet verschrikkelijk? Hier leefden ouders, en de kinderen in diepe duisternis. Hier waren kinderen, waarvan de moeder het dierlijke had overschreden. Grenzen waren hier getrokken, onmetelijk diep en ver, die de mens zelf zou moeten opheffen. Het was de grens van hun gevoelsafstemming in de geest. Schrijnende waarheid, niets dan leed en smart, was het leven daar beneden. Hartverscheurend was alles. Toch voelde hij zich gelukkig alles te hebben mogen beleven. Het spoorde hem aan om van het leven op aarde te maken, wat hem aan deze zijde in een gelukkige sfeer zou afstemmen. Daarvoor zou hij zich inspannen. Kinderen waren het, die daar in duisternis leefden. (Met kinderen wordt hier bedoeld: zij die geestelijk nog niet ver ontwikkeld zijn.) Waarom hebt u, in een klein aards leven, uw innerlijke toestand verknoeid? Waarvoor? De beelden, die Alcar hem getoond had, waren de directe bewijzen van hun dierlijk leven op aarde. Hoe waar was alles. Geen mens die een te grote straf zou ontvangen. Zij straften zichzelf; hoe rechtvaardig was God. Toch kwam de mens in opstand. Hoe kon het ook anders. Ook hij was in opstand geweest, terwijl hij alles beleefde.

Zie, hoe schoon zij zijn, die hier leven. Zie hun stralen, hun één zijn met het leven. Zie, hoe groot, hoe verheffend alles is, hoe rein hun liefde, hun innerlijke afstemming. Hoe zacht hun gevoel, als kinderen zijn zij in de geest. Nu, hier in de derde sfeer, begreep hij eerst goed, wat toestanden, afstemmingen in de geest betekenden. Thans begreep hij, wat geestelijk bezit was voor hem, die liefde voelde. Hier werd hij overtuigd van al die waarheden. Hier begreep hij, wat duisternis en licht in het leven na de dood konden zijn.

Hier eerst begreep hij de betekenis van hemel en hel. En in het diepst van zijn ziel dankte hij God voor alles aan hem gegeven. Hij was een begenadigd aards wezen.

O, mens op aarde. Vanaf deze plaats zou ik u willen toeroepen, ontwikkel uw liefde.

En gij mediums, gij die ziet en hoort, ontwikkel uw gevoel, zo zult gij anderen kunnen helpen, omdat ook gij zult zien, wat achter de sluier leeft, waardoor anderen gelukkig zijn.

Van hieruit roep ik u toe, alleen door liefde kunnen zij u bereiken, die in deze sferen leven. Liefde en geluk wacht u, wanneer gij zelf waarheid wilt en zult zijn.

André zag hém aan, die hem dit schone had laten zien en beleven. „Hoe kan ik u danken, Alcar?" Doch zijn leider wilde geen dank en André wist, waarom niet. Hij noemde zich maar een kind in liefde en dat kind voerde hem naar onbekende gebieden en kon wonderen verrichten. Alles in het leven van de geest was eenvoud en deemoed voor Hem, Die alles bestuurde, hun Vader in de hemel, hun God, Die niets dan liefde was.

„Voordat wij van hier gaan", zei Alcar, „wil ik nog een proef nemen, je overtuigen hoe snel wij ons verplaatsen en kunnen verbinden. Je weet, hoe ver de donkere sferen verwijderd zijn, hoe vreselijk diep het dal van smarten en alle andere toestanden hier vandaan liggen. Maar in een flits kunnen wij ons verplaatsen en ons met het dal van smarten verbinden."

„Het lijkt mij jaren ver hier vandaan, Alcar."

„Geef mij je hand en houd mij stevig vast en vergeet niet, je met alle concentratie, die in je is, met mij te verbinden. Niets, maar dan ook niets, mag storen. Geen andere gedachten mogen in je zijn, alleen aan mij denken. Heb je mij begrepen, André?"

„Ja, Alcar."

„Maak je gereed."

André voelde een geweldige kracht in zich stromen. Op hetzelfde ogenblik voelde hij zich opgenomen en als een flits verwijderen. Uit een lichte trance ontwaakte hij en zag tot zijn ontsteltenis, dat hij zich in het dal van smarten bevond. Welk een wonder was voltrokken?

„Concentratie en sterke wil, mijn zoon. Daar voor je zijn zij, waarmee wij ons hebben verbonden. In een flits zijn we hier aangekomen en kunnen we terugkeren, door alle sferen heen, die ik je heb getoond. Zo komen wij naar de aarde en kunnen wij ons verbinden met alles wat leeft. Waar zich de mens ook bevindt, zullen wij hem vinden."

Welk een kracht, welk een macht was liefde.

In de derde sfeer zag hij de donkere sferen aan zich voorbijtrekken en was in een flits in deze ellende teruggekeerd.

„In een flits zullen wij ook weer terugkeren."

Weer voelde André zich wegzinken, maar was zich toch bewust van alles. Spoedig waren zij in de derde sfeer, op de plaats, waarvan zij zo-even waren afgedaald. Wonderlijk was alles, wat hij aan Gene Zijde beleefde. Voor een geest in het licht waren er geen diepten, geen verten en afstanden meer, zij waren één in alles.

Kindersfeer en reïncarnatie

„En nu naar de hogere sferen."

Zwevende gingen zij verder.

„De vierde sfeer, mijn zoon, is het Zomerland. Je hebt daar Tante ontmoet en ook daar verkeert de mens van de aarde in onbewuste toestand, om zijn geliefden te bezoeken. Ik heb je dit alles reeds duidelijk gemaakt op onze eerste reis. Wij kennen echter nog een Zomerland, doch dat ligt in de mentale gebieden. Wanneer de mens daarin overgaat, kunnen zij niet meer naar deze en andere sferen terugkeren. Men gaat daarin over. Het is ook daar, dat zich het geestes- en zielelichaam splitsen en de ziel haar weg vervolgt. De mens heeft zijn geestelijke afstemming bereikt en gaat in andere toestanden over. We zullen in de vierde sfeer niet blijven, maar rechtstreeks doorgaan naar de engelensfeer, die de vierde en vijfde sfeer verbindt en een tussensfeer is. Daar leven de kleinen van de aarde, van het nog ongeboren kind af, totdat zij de drie jaren hebben bereikt. Het kind dat de bewustwording in de stof heeft beleefd, groeit aan deze zijde op, al heeft het op aarde de zon niet zien opgaan. Alle kleinen worden naar deze sfeer gebracht en worden opgevoed door liefdegeesten, die de ware moederliefde bezitten. Het zou voor andere wezens niet mogelijk zijn de kleinen te verzorgen, hetgeen je duidelijk zal zijn wanneer wij daar aankomen. Voor hun rust wordt gezorgd. Wanneer zij volgens aardse berekening zeven jaar oud zijn, gaan zij in andere sferen over, al naar hun afstemming is."

„Hebben die kleinen niet één afstemming, Alcar?"

„Neen, dat is niet mogelijk. Wanneer zij de veertienjarige leeftijd hebben bereikt, dan eerst gaan zij in hun bestaanstoestand over om zich verder te ontwikkelen. Op aarde denkt men, dat een nog jong wezen een hemel zal bezitten, en in waarheid is hun toestand een hemel, maar geen hemel, zoals zij zich indenken. Ik zal trachten je dit duidelijk te maken.

Wanneer kinderen vóór de geboorte overgaan, dus dood worden geboren, zijn het geesteskinderen, doch geen engelen in de ware betekenis van het woord. Zij kunnen geen engelentoestand binnentreden, om de eenvoudige reden, dat zij deze afstemming niet bezitten. Tussen de zevende sfeer en de

mentale gebieden leven wezens, die zich engelen kunnen noemen, omdat zij deze afstemming bezitten. Ik zei je tevens, dat zich de splitsing van ziel en geest daar voltrekt. Het is dus niet mogelijk, om van de aarde af, al heeft men de stof niet gevoeld, zoals dus het kind, dat voor de geboorte overgaat, een engelensfeer binnen te treden, omdat zij met de aarde hebben te maken gehad. Het leven zou er niet zijn gekomen. Is je dat duidelijk?"

„Ja, Alcar."

„Nu een andere toestand. Zij, die in deze sferen een taak te volbrengen hebben, en dit geldt tevens voor de aarde, blijven dus onder hun eigen toestand leven, omdat zij, wanneer zij een hogere afstemming bezitten, niet meer zouden terugkeren. Zij zullen eerst dán overgaan, wanneer zij hun taak hebben volbracht.

Alle wezens, met andere woorden, elk leven, dat op aarde leeft en daar komt, leeft dus onder de zevende sfeer; het is anders niet mogelijk voor hen, om hier werk te verrichten. Mijn meester nu, heeft de leiding over al deze gebieden, zo ook op aarde. Wanneer hij in de mentale gebieden overgaat, zal een andere geest zijn werk voortzetten en kan hij niet meer terug, omdat zich geest en ziel splitst.

De engelen nu, die in de mentale gebieden leven, zijn kosmisch ontwaakt. Het zijn engelen op kosmische afstemming. Zij nu, die in de vierde, de vijfde, zesde en zevende sfeer leven, zijn engelen op geestelijke afstemming. Deze afstemming is niet te vergelijken met een kosmische mentaliteit, die zij daar bezitten. Mijn afstemming is de vijfde sfeer, is dus geen engelensfeer, doch allen die er leven, zijn kinderen in de geest. Kinderen, die geestelijk liefhebben. Wij zijn nog ver verwijderd van hen, die zich engelen kunnen noemen. Is je ook dit duidelijk?

Het zijn dus sferenkinderen. Geestelijk afgestemde wezens. Als je dit alles duidelijk is, dan zul je begrijpen, dat, wanneer een moeder denkt, dat haar kind een engel is, zij de afstemming niet begrijpt."

„Blijft het contact tussen moeder en kind bestaan?"

„Ook dat heb ik je reeds duidelijk gemaakt en bevestigd. Deze verbinding blijft, omdat de ouders deze verbinding zelf wilden, zelf tot stand hebben gebracht. Doch op hen rust de grote taak, om zich op hun kind af te stemmen, willen zij bij aankomst hier verbonden zijn."

„Dat is een droevige waarheid, Alcar."

„Zeer zeker, mijn zoon. Zij zien hun kleinen niet terug, ook al komen zij aan deze zijde. Het is een geestelijke wet, die bepaalt, dat de ouders zich moeten afstemmen en eerst dan zullen die wetten ophouden te bestaan, wanneer zij deze liefdekracht bezitten. Ziedaar ligt het Zomerland." Weer zag André een machtig licht doorbreken. Het was het licht uit de vierde sfeer. „Wij zullen hier niet blijven, omdat je deze afstemming kent en met spoed verder-

gaan, tot wij de engelensfeer hebben bereikt, waar wij ons zullen ophouden."

In een flits verplaatste Alcar zich.

„Ziedaar voor je, een engelensfeer, op geestelijke afstemming. De kleinen leven hier in de rust des geestes."

André zag een wonderschoon land. Waar hij tot nu was geweest had hij zoiets schoons nog niet waargenomen. De natuur was goddelijk te noemen. Geen woorden zou hij kunnen vinden om het uit te beelden. Welk een rust heerste er. De hemel lag in een zilverachtig waas gehuld, waarin zich de natuur weerspiegelde. Alles weerkaatste in het zilverachtige uitspansel. Het was een machtig beeld voor een aards mens. Het was niets dan geluk voor hem. Hoe zouden de nog hogere sferen zijn, wanneer het hier reeds een paradijs was. Goddelijk was alles. De kleinen leefden in hemelse schoonheid. Rondom bloemen, omgeven door jong leven, dat de natuur in volle pracht ten toon spreidde. Het was een symfonie van kleuren. Niets dan leven, in alles lag hun geluk.

Rondom stonden rustbanken, door bloemen omringd, waar de kleinen konden vertoeven. Heel in de verte waren zij, met hun (geestelijke) moeders. Overal zag hij hen wandelen en in alles lag het geluk, de innerlijke toestand van het wezen. Schoon zouden ze zijn, rein en onbevlekt. Hij kon zichzelf niet geloven, daar waren de kinderen van de aarde. O, als een bedroefde moeder hier maar een ogenblik zou mogen vertoeven, zou zij haar verdriet vergeten. Prachtige tempels zag hij, uit sneeuwwit marmer opgetrokken. Zij leefden hier als koningskinderen. Tevens voelde hij, dat geen koningskind van de aarde dit geluk zou bezitten. Het geluk op aarde was hiermee niet te vergelijken.

„Kunnen wij niet dichterbij komen, Alcar? Misschien kan ik hen dan beter zien."

„Neen, André, het is niet mogelijk. We mogen hen niet naderen, wij zouden hun rust verstoren."

André begreep. Waarom was hij niet tevreden? Alcar zou zich natuurlijk kunnen verbinden, maar deed het niet voor hem. Nog was hij zover niet om zich één te kunnen maken. Doch het stemde hem gelukkig, dat hem werd gegund een blik te slaan in deze zo schone sfeer. „Kom hier André, we zullen plaatsnemen."

In een zee van schoonheid zaten zij bijeen. Niets dan geluk ademde hij in, rein, zuiver geluk, het geluk van een sferenkind. Het deed hem weldadig aan en hij voelde zich innerlijk daardoor gesterkt.

„Wat heeft God veel geluk voor al Zijn kinderen, Alcar."

„Voor ieder wezen is er hemels geluk, maar de mens vernietigt zijn eeuwig leven in een kort aards bestaan. Dit te mogen inademen, zal je zielekrachten versterken. Toch zijn wij nog niet met een heilige geest verbonden, zoals zij

dachten te zijn, op aarde. Je weet, waar we zijn geweest. Doch ik vertoef liever hier dan onder hen, waar de heilige geest neerdaalde. Thans zul je begrijpen, dat geen geesteskinderen op aarde kunnen worden gebracht om door een stoffelijk wezen te worden opgevoed. Ik zou er niet meer over gesproken hebben, als het niet zo in-treurig was. Alles wat op aarde leeft, is te grof voor deze toestand. Zij, die hier leven, kunnen zich op aarde niet manifesteren. Het is niet mogelijk. Zijn aardse mensen niet te grof voor deze kleinen? Moeten ook wij niet ver van hen vandaan blijven? Alleen een ingebeelde helderziende zal deze onwaarheid doorgeven, anderen zullen alles te heilig vinden en zullen ontzag voelen voor deze waarheid. Wanneer ook hij eens hier zal aankomen, dan eerst zal hij weten, hoe hij het leven bezoedelde.

Ik wil thans spreken over de moeders, die in leed en smart achterblijven. De kleinen leven in geluk, de ouders in leed en smart. Voor de kleinen is het heerlijk en dit is het voor ieder ander wezen, als het vroeg de aarde mag verlaten. Om daar jong te mogen sterven, heeft betekenis in de geest. Het is Gods bedoeling en de mens op aarde moet dit alles aanvaarden. Alle bezit op aarde is geen bezit. Dit te weten en ernaar te leven, dat is Gods bedoeling. Doch de mens wil geen afstand doen van alles wat hij denkt te bezitten en vooral, wanneer hij een geliefde moet missen. Hij verkeert dan in leed en smart, terwijl zij in hemels geluk leven. Dit te weten en ernaar te handelen, in volle overgave, dat is Gods wil, dan eerst lééft de mens. Maar hoe weinig wordt het op aarde begrepen. Wanneer zij dit aanvaarden is alle leed geen leed. Daarom weten en voelen wij, dat zij geen zuivere liefde bezitten. God roept al Zijn kinderen tot zich en dat geschiedt op Zijn tijd, waaraan geen wezen iets kan en zal veranderen. Hier leven zij in hemels geluk en door hun onwetendheid worden zij in hun geluk gestoord. Hun leed en smart dringt door alle gebieden heen en bereikt hen, die de rust des geestes voelen. Wanneer de mensen dit alles aanvaarden, leven zij en wordt het leven op aarde begrepen. Zij leggen alles in Gods handen, omdat zij weten, dat hun kleinen als koningskinderen leven, waardoor ook zij gelukkig zullen zijn. Eens zullen hun geliefden hen tegemoet treden; in sferenschoon, in geluk, in liefde, zullen zij hen opwachten. Voor eeuwig zijn zij dan verenigd, wanneer zij liefde bezitten en op hen afstemming hebben. Wanneer zij op aarde ontwaakt zijn, leven zij, zoals ook wij allen leven, wat Gods bedoeling is. Dat is de ontwikkeling van de mensheid op aarde, dan leeft de mens en bezit hij een andere mentaliteit.

Doch wij kennen de toestanden op aarde. Vloekt alles niet tegen Gods heilige wetten? Begrijpen zij het grote gebeuren in de stof? Is het Gods bedoeling, dat dit heilige wordt bezoedeld? Heb ik je niet duidelijk gemaakt, dat het in hartstocht geschiedt? De moeder is gebroken, wanneer zij haar kind verliest, doch niets, maar dan ook niets, kunnen zij zich toe-eigenen.

De kerken schrijven wetten voor, dat naarmate er meer kinderen worden geboren, zij geluk zullen ontvangen. En op welke wijze dit geschiedt, dat geeft niet, wanneer zij zich maar overgeven. Hoe er vermenigvuldigd wordt, daaraan wordt niet gedacht. Of het in hartstocht en geweld geschiedt, daar wordt niet naar gevraagd. En wanneer God hen hun bezit ontneemt, zijn moederharten gebroken. Wat is dat voor een moraliteit? Niets anders dan aardse stoffelijke toestanden, die in de geest geen betekenis hebben. Tot welk nut is het en waartoe dient het op deze wijze te vermenigvuldigen? Wanneer het gevoel stoffelijk is, kan dan de geestelijke kiem ontwikkelen? Kan een stoffelijke toestand, wat geen wijsheid is in de geest, de kiem doen ontwaken, ja groeien en bloeien, wanneer de bevruchting in hartstocht geschiedt? Is dit mogelijk? Voelt ge mijn jongen wat ik bedoel?

Ik wil je duidelijk maken, dat alles aards is en zij, omdat zij het geestelijke stoffelijk beleven, ook door de stof vernietigd zullen worden. Geen van deze toestanden doet het leven in harmonie zijn met God. Geen van deze ouders zal het licht zien, dat een zaaier van het licht oogst. Zij, die dit heilige gebeuren aards beleven, zullen, omdat zij stoffelijk zijn, in leed en smart leven, omdat zij in opstand zijn tegen God.

„Maar wat dan", vraagt de mens, „wat is de bedoeling van dit alles?"

De bedoeling van dit alles is, om te leven, zoals alles leeft, wat natuurlijk is en dan zal het leven gedijen in geluk, in schoonheid en alles zal wijsheid betekenen. Wanneer de mensen in liefde één zijn, zal niets dan zegen op die verbintenis rusten. Dan volgen zij de weg, zoals God het heeft bedoeld. Vragen zij God voor het wezen, dat hun geschonken zal worden, wijsheid, kracht en liefde, dan zal alles zegen zijn voor hen en voor de aarde, omdat Gods zegen op hun leven zal rusten. Het kind zal door hun verlangen gezegend zijn, omdat hun één zijn in liefde geschiedde, waardoor het jonge leven zal opgroeien, ja later anderen zal verwarmen. Dan is er geluk op aarde, omdat de mensen weten, dat het leven eeuwig is. Hun bezit, in liefde geboren, zal liefde geven, waardoor de mentaliteit van de aarde zal veranderen. Dan is er geen oorlog meer, omdat elk wezen het aardse leven begrijpt, omdat de ouders zich geestelijk hebben verbonden. Door liefde zal het leven volmaakt zijn. De mens leeft op aarde met het heilige doel daar een taak te volbrengen, waardoor het leven waard is, geleefd te worden.

Daarom roep ik ouders toe: Mensen bid, dat God uw bezit zal zegenen, dat God in het jonge leven Zijn heilige krachten zal neerleggen, wat wijsheid is en liefde, waardoor uw leven waarde heeft, u aan geestelijke krachten doet winnen en u eens aan deze zijde geluk zal schenken voor eeuwig, voor eeuwig! Dan eerst is een verbinding tot stand gekomen met een heilig doel, het huwelijk zal dan niets dan geluk betekenen. Dan is het leven op aarde geen verschrikking meer, geen leed en smart, doch niets dan geluk. Dan wordt

begrepen het heilige van dit gebeuren en zullen moeders ontwaken, omdat zij in de geest verbonden zijn. Dan is er geen slachting meer, omdat de mens leeft.

De mensen vragen dan niet meer „waarvoor" en „waarom", zij leggen alles in Gods handen, omdat zij weten. Dan is hun leven geen draaikolk, maar een recht pad, dat opwaarts voert naar hogere regionen, tot God. Hun overgaan op aarde zal de reis zijn naar een eeuwig land en zij zullen jaloers zijn op anderen, die voor hen overgingen. Dan is er geen leed en geen smart, omdat zij weten, dat zij elkander aan deze zijde zullen terugzien. De dood zal hun leven niet vergallen, de dood is geen sterven meer, maar leven. Dan is alles anders en kent men op aarde een God van liefde. Dan dragen zij het kruis, dat God hun te dragen heeft gegeven. Nu schreien zij als kleine kinderen, wanneer zij hun bezit moeten verliezen. Is voor hen dan hun liefde niet het bezit van het kind? Onze weg zullen zij moeten volgen, omdat het Gods weg is, die allen, die aan deze zijde en in de hoogste hemelen leven, hebben gevolgd.

Dan nog dit, mijn zoon: Wanneer een kind, of elk ander wezen, de aarde verlaat, heeft het overgaan een betekenis. Doch deze toestanden zijn op aarde niet te peilen. Vroege overgangen in de geest betekenen, dat het leven de bewustwording in de stof heeft beleefd. Zij, die het beleven, zullen alles moeten overgeven. Het is Gods wil. Aan deze zijde kennen wij de afstemming van het leven, dat op aarde leeft. Wij weten met welk doel het leven de aarde bezoekt. Men weet hier waarom het kind, voordat het werd geboren, de aarde ging verlaten. Beide toestanden weten en kennen wij, omdat de meesters deze kosmische afstemming bezitten. Dit alles is reïncarnatie."

„U neemt deze wet aan, Alcar?"

„Vast en zeker. Het betekent de kringloop der ziel. Later zullen wij de psychische wetten volgen en zul je ook deze toestanden leren kennen. Doch hierover aanstonds meer.

Is je thans duidelijk, dat wanneer de mens vroeg de aarde verlaat, het Gods wil is? Dat de ouders tijdelijk dit geluk in de stof is gegeven? En dat de mens zich juist in de stof geestelijk zal ontwikkelen? Is alles niet eenvoudig?"

„Een moeder, Alcar, zoals u mij op aarde reeds duidelijk maakte, leeft niet samen met haar kind, wanneer zij samen overgaan, maar geldt dit voor iedereen?"

„Helaas ja, voor elk wezen. De moeder, die vanaf de aarde in de derde sfeer binnentreedt, zal spoedig haar kleine zien. Doch één zijn, neen, dat is niet mogelijk. Men zal dit op aarde niet aanvaarden, doch het is de waarheid. Ik zal het je nog duidelijker maken.

De moeder treedt binnen waarop zij afstemming vindt. Dit is duidelijk, nietwaar? Wij weten, dat geen leven vanaf de aarde in de eerste geestelijke

sfeer, dat de vierde sfeer is, kan binnentreden. Nu komt de moeder met haar kind over. Het geestelijke wezen treedt hier binnen, de moeder daar, waarop zij afstemming vindt. Dus zij leeft onder deze toestand, maar mag, wanneer zij zover is gekomen, haar kleine bezoeken. Vergeet niet, dat vele moeders het dierlijke hebben overschreden. Zij dragen een jong leven en weten niet eens wie de vader is van het kind. Zo zijn er duizend andere verschillende toestanden, waarin de moeder grofstoffelijk is en geen geestelijke sfeer kan bezoeken. Is zo'n kind, vraag ik je, in liefde geboren? Was alles liefde? Stemde de moeder af op het kind? Zou alles niet aards zijn en God een zielig wezen? Zijn schepping was geen almacht, geen kracht, die de mens en alle andere planeten zou besturen. Wat was God? Zoals de mens zelf is, stoffelijk. Kan dat? Neen, duizendmaal neen."

„Stemt de moeder af op het wezen, dat het licht van de vader bezit, Alcar?"

„De moeder, André, leeft in een onbewuste toestand en is een levende dode."

„Hoeveel moeders komen in deze ongelukkige toestand hier aan?"

„Duizenden, mijn zoon, en één op de duizend zal haar kleine terugzien. Zij zelf willen dat, omdat zij stoffelijk leven, omdat het heiligste haar gegeven, werd bezoedeld. En zouden deze wezens dan tezamen kunnen zijn? Zou zij aan deze zijde die liefde, die reine en heilige liefde, dat licht, dat gouden reine licht, kunnen verdragen? Neen, duizendmaal neen. God heeft alles geregeld, straft geen kind, doch het kind straft zichzelf."

„Vreselijk is alles, Alcar."

„Doch vergeet niet, dat de mens dit alles in handen heeft, hij zelf bezit licht, zo ook diepe duisternis."

„U zei, dat vroege overgangen reïncarnatie betekenen; weet men, wanneer men hier binnentreedt, daar iets van?"

„Neen, geen wezen weet daar iets van. Ik zei je reeds, dat alleen zij het kunnen weten, die kosmisch zijn ontwaakt. Alleen zij, die in de mentale gebieden leven, kunnen reïncarnatie aanvoelen en begrijpen. Het leven komt op aarde in onbewuste toestand en keert daaruit terug en is zich alleen van dat leven bewust."

„Weet men hier vanwaar het leven op aarde overgaat? En hoe het geschiedt?"

„Neen, ook dit is ons niet bekend."

„Weet u, hoe vaak de mens de aarde zal bezoeken?"

„Ja, dat weten wij. Het leven zal naar de aarde terugkeren, totdat het geestelijk voelt, al is die afstemming stoffelijk. Wanneer het in deze toestand is gekomen, heeft het daar niets meer te leren. Is je dat duidelijk?"

„Ja, Alcar, ik begrijp alles. Is het mogelijk, dat een mens dieper zinkt, dan dat zijn geestelijk peil is?"

„Ga zo verder, André, een zeer schone vraag. Neen, het is niet mogelijk, al zou hem op aarde de mogelijkheid daartoe worden gegeven. Om je duidelijk te maken, dat het niet mogelijk is, zal ik je iets vertellen, dat deze onmogelijkheid aantoont, zelfs wanneer de mens zich in onbewuste toestand bevindt. Ik was erbij tegenwoordig, ik spreek dus uit eigen ervaring. Toen ik mijn weg op aarde vervolgde om de aardse toestanden te leren kennen, beleefde ik deze toestand. Een hypnotiseur bracht zijn sujet, het was een meisje van twintig jaren, in een trancetoestand en liet haar verschillende handelingen volbrengen. Zij voldeed aan zijn verlangen en handelde dus naar en door zijn wil. Plotseling beval hij haar, zich te ontkleden. En wat gebeurde er? Zij weigerde beslist. Zijn macht op haar was gebroken door de kracht van haar geestelijke afstemming; dus haar persoonlijkheid redde haar, wat zich manifesteerde in haar weigering. Zij weigerde beslist in haar onbewuste toestand, wat zij bewust ook niet zou hebben gedaan. Het is dus duidelijk, dat, al verkeert de mens in een onbewuste toestand, hij niet dieper kan dalen, omdat hij de krachten daarvoor bezit, zonder zichzelf te kennen. Daarvan is zich de mens niet bewust. Het zal je dus duidelijk zijn, dat, wanneer het sujet deze innerlijke krachten niet zou bezitten, zij aan zijn verlangen zou hebben voldaan. Zo liggen in de mens, in onbewuste toestand, vele andere krachten, zo ook andere levenstoestanden, waarvan hij zich niet bewust is, maar dat alle levenstoestanden zijn, die zijn beleefd, waardoor hij in deze gevoelskracht is gekomen. De para-psychologen van de aarde zullen al deze toestanden analyseren en voor hen is alles onderbewustzijn, waarin zij de spiritistische verschijnselen onderbrengen, die van onze zijde aan de aarde zijn gegeven. Eens zal die jonge wetenschap bloeien, wanneer zij de spiritistische hypothese aanvaardt. Het is een wetenschap, die afstemming vindt op de eeuwige waarheid, doch zolang zij deze afstemming niet kunnen aanvoelen, doordat zij die enige mogelijkheid verwerpen, zal het slechts peilen zijn van diepe diepten, waarvan zij de afstemming niet bezitten. Wanneer zij het eeuwige leven niet aanvaarden, is en blijft hun wetenschap aards, wat het leven betekent, dat in de stof leeft. De toegang tot dit kosmische reservoir is alleen mogelijk door de spiritistische mogelijkheid te aanvaarden. Alleen hierdoor worden zij met het leven verbonden. Is je ook dit duidelijk, André?"

„Ja, Alcar. Is het mogelijk, Alcar, om aan deze zijde in die geestelijke toestand te komen? Of moet men naar de aarde terug, om die graad te verkrijgen?"

„Je eerste vraag kan ik aldus beantwoorden: Alleen zij, die aan deze zijde een stoffelijke afstemming bezitten, kunnen zich hier verder ontwikkelen om de eerste geestelijke bestaanssfeer binnen te treden. Zij hebben de stoffelijke afstemming bereikt, wat de overgang in de geest betekent. Je tweede vraag is moeilijker, doch ik zal trachten je ook duidelijk te maken, hoe nuttig het is

om terug te keren in het stoflichaam. De aarde is een stoffelijke toestand, de mens een Goddelijk wezen, dat zich echter in een grofstoffelijke, ja, voordierlijke toestand bevindt. Wij hebben in de donkere sferen deze afstemmingen beleefd. Daar leven deze wezens, zo ook op aarde. Hoe zou een dierlijk wezen een geestelijk leven kunnen aanvoelen? Is daar niet voor nodig een bestaanstoestand om het te kunnen beleven? En is dit in de geest mogelijk, terwijl de geest in zijn geestelijk leven is teruggekeerd? Is het te beleven dierlijke leven niet in de stof, als dat mogelijk is? Ja, het voedsel om zich in de stof te kunnen verzadigen? Is het stoffelijk leven niet om zich te ontwikkelen? Is het niet de speelbal van het kind? Is in de sferen van licht, dierlijk voedsel te vinden? Is het stoffelijk leven niet het pak, de kleding, om zich tegen koude te beschermen? Is het niet de adem, om te kunnen leven? Ik zou zo kunnen doorgaan, mijn zoon, om je aan te tonen, dat het terugkeren in de stof een grote genade is voor het leven, dat zich in deze toestanden bevindt. Om vanuit het dierlijke, het stoffelijke binnen te treden, daarvoor dient het leven op aarde, dan is de reïncarnatie nuttig. Het binnentreden vanuit het stoffelijke in het geestelijke leven zal de mens zich aan deze zijde eigen kunnen maken, omdat hij op aarde niets meer te leren heeft. Waarvoor dient de planeet aarde? Welke plaats neemt zij in het universum in? Waarvoor dient Gods schepping? Begrijpt ge de bedoeling van dáár te mogen zijn? Waarom het gezegde: het leven is waard om geleefd te worden – en is dit een onwaarheid? Is het niet de ontwikkeling van het individu? Iedere levenstoestand in de stof te mogen beleven, is geestelijke kennis, al vindt zij op de stof afstemming. En is de stof niet Gods schepping? Is de stof niet om tot geestelijke arbeid te komen? Is het niet om het leven te leren kennen? Op de aarde bevindt zich de mens in de praktijk van het leven. Hier is het leven één leven in gedachten. In de praktijk beleeft men alles, wat men in de geest denkt. Daarvoor bezit de mens een stoffelijk lichaam, en is het gevoelslichaam één in de stof. Daarom, mijn zoon, is de stof het middel, de aarde de mogelijkheid, om snel te ontwikkelen in de geest. Totdat het leven zijn eigen toestand beheerst. Voel je hoe het is, André? Dit is gevoel over reïncarnatie. Daarom zeg ik: wees gelukkig, dat het mogelijk is, omdat het nuttig is voor al het leven. Op je eerste vraag antwoord ik dus, dat zij niet zullen terugkeren, die tot geestelijke bewustwording zijn gekomen. Met andere woorden, deze hebben de kringloop op aarde volbracht en gaan aan deze zijde in de geest verder, omdat voor hen op aarde niets meer is te leren. Je tweede vraag beantwoord ik met te zeggen, dat de mens de aarde zal bezoeken, totdat hij, vanuit het dierlijke, het geestelijke binnentreedt. Is alles je duidelijk, André?"

„Ik voel, dat het zo moet zijn Alcar, ik begrijp u volkomen. Is ook dat leiding, waar en waarvoor de mens de aarde bezoekt?"

„Ook dat is leiding, mijn zoon. Gods heilige leiding. Het leven komt daar

met een vast doel. De meesters kennen deze toestanden en weten waar zich het leven op aarde bevindt, in welke toestand het daar is, welk leven zal worden geleefd. Ik zal je één zeer duidelijk beeld vertellen, waardoor je nog beter zult begrijpen, hoe schoon reïncarnatie is voor het leven, dat de aarde mág bezoeken: Een kind wordt geboren. Een zeer gewoon verschijnsel, niet waar, doch dit leven is op aarde om iets te beleven. Wanneer weten wij niet, doch het zal het ééns beleven, om in dit leven terug te keren en de weg naar volmaking te volgen. Dat kind groeit op, totdat het de vrouwelijke leeftijd heeft bereikt. Zij houdt van kinderen, doch de mogelijkheid wordt haar ontnomen, zij blijft alleen. Zij blijft hunkeren naar dit grote bezit, doch dit goddelijke gebeuren zal zij niet beleven. Op aarde oud geworden, gaat zij naar deze wereld over. Aan haar verlangen om bij kinderen te zijn, hen te kunnen verzorgen, werd daar voldaan. Aan deze zijde mocht zij geesteskinderen verplegen. Zij leefde tussen de derde en vierde sfeer. In het begin van haar overkomen was het voor haar een groot geluk, maar toch bleef zij hunkeren naar datgene, wat op aarde voor haar het schoonste en heiligste zou hebben betekend. Zo leefde zij verder en hunkerde naar het moederschap. Hier vocht zij tegen haar verlangen. Het is immers aan deze zijde niet te beleven? Eindelijk kan zij niet meer, zij sluit zich af en leeft in verlangen en eenzaamheid voort. Wat gebeurt er met haar? Haar geestelijke ontwikkeling staat stil, zij is het dode punt genaderd. Fel is haar strijd, steeds intenser haar verlangen naar dit bezit. Dan treedt er een machtige wet naar voren, die wij niet kennen. Zij keert terug naar de aarde, om moeder te worden. Nu, in dat leven wordt zij moeder. Maar hoe en waar zij zich bevindt en hoe dat leven zal zijn, wij weten het niet, alleen zij, die, zoals ik je reeds duidelijk maakte, deze kosmische wijsheid bezitten. Die heilige genade, mijn zoon, wordt in de stof beleefd. Voor dit doel leefde zij op aarde. Is het niet machtig? Zou zij aan deze zijde moeder kunnen worden? Daarom, André, de mens beleeft alles in het stoflichaam, op aarde, daarvoor is de stof, de planeet aarde. Kan het duidelijker? Wanneer nu alle stoffelijke gevoelens zijn beleefd, keert de mens in dit leven terug en gaat verder aan deze zijde. Doch eerst zal zij een gevoel beleven, want voordien lag haar gevoel in concentratie, was zij zich van een geestelijk leven niet meer bewust, om dat éne te beleven. Zo zijn er duizenden toestanden, gevoelskrachten, die de mens op aarde moet en zal en kan beleven.

En alles zullen zij in onbewuste toestand beleven. Aan deze zijde, wanneer wij in die afstemming zijn gekomen, dan eerst zullen wij onze eigen levensfilm kunnen bewonderen. Maar eerst dan, wanneer wij de mentale gebieden zijn binnengetreden. Dan eerst, wanneer wij zusters en broeders zijn, wanneer de moederliefde in universele liefde overgaat.

Dan een ander beeld: Een mens heeft op aarde bezit. Hij is gelukkig, daar

hij veel bezit. Rijkdom op aarde is geluk voor velen. Doch een mens, die geestelijk voelde, zei tot de rijke: „Ik heb meer aan mijn geestelijk weten, mijn geestelijke schatten hebben meer waarde dan al uw bezit." En deze krachten, waar het mij om gaat, hebben de mens, door veel stof te bezitten, zover gebracht, om van alles, wat de aarde toebehoort, afstand te kunnen doen. Hij bezit het geluk in de geest en is arm aan stof. Het zijn twee verschillende toestanden van geestelijke afstemming. Beiden leven op aarde. De één begrijpt niet, dat de ander niet hunkert naar rijkdom. Weer een ander moordt, om stof en rijkdom te bezitten. En deze toestanden zien wij bij duizenden. Thans de kern van al deze toestanden: Het geestelijk wezen moet in een toestand hebben geleefd, om nu in het leven, waarin het vertoeft, afstand te kunnen doen van al deze rijkdom, om te weten, dat het hem niet gelukkig zal maken, doch niets dan zorgen geeft, waarom hij het niet wil. Hij moet weten wat het zegt: veel stof op aarde te bezitten. Dit kan hij alleen weten door het ééns te hebben beleefd, in al zijn toestanden. Men kent, buiten de aarde, nu eenmaal geen andere planeten, waarvan de mens weet, dat hij daar heeft geleefd. Het moet dus de aarde zijn geweest, waar dat leven zich deze krachten heeft eigen gemaakt. In gedachten is een andere bestaanswereld niet mogelijk voor de grofstoffelijke mens. Hij, die dus die wetenschap bezit en in deze gevoelskracht is gekomen, moet in een levenstoestand zover zijn gekomen en zich voor een hoger doel op aarde bevinden, wat weer andere toestanden zijn. Zo verder zal dus de mens op aarde alles leren en daar tevens moeten afleggen, wat hij in een andere toestand wilde bezitten. Wat de mens in zijn éne toestand vermoordt, legt hij af en maakt het goed in een ander aards leven. Zo zou ik duizenden verschillende levenstoestanden kunnen verduidelijken, waarmee ik kan aantonen, dat alles, wat de mens leert en nog leren zal, op aarde is geleerd.

Hierin liggen verschillende liefdesafstemmingen, gevoelstoestanden, zo ik reeds zei, om van de voordierlijke, de dierlijke, de grofstoffelijke uit in de stoffelijke binnen te treden en aan deze zijde, of reeds op aarde, de geestelijke afstemming te bereiken. En alles, André, betekent de kringloop der Ziel, om van het dierlijke uit het goddelijke te bereiken. Alles dient dus om het eeuwige lichaam, dat het geesteslichaam is, te ontwikkelen."

„Het is alles zo diep voor het menselijk begrip, Alcar, om dit te kunnen aanvoelen. Als ik u goed heb begrepen, is reïncarnatie een scheiding in de geest. Is dat zo?"

„Het is een scheiding, doch in de geest niet mogelijk. Wanneer wij één zijn, is er geen scheiding meer, het één-zijn is verbinding, waar dan ook zich het andere leven bevindt. De mens, die in deze toestand leeft, bezit en heeft afstemming op de universele liefde. Dan is er geen scheiding mogelijk. We zijn dan één in alles, met al onze zusters en broeders. In die toestand heeft

de mens al zijn vorige gevoelstoestanden afgelegd en leeft in deze verhoogde afstemming. In deze afstemming lost alles op, zo ook de vader- en moederliefde, dan kent de mens één liefde en wel de universele liefde. Dan zijn we zusters en broeders. Alle aardse gevoelstoestanden zijn afgelegd en we zijn één in alles. Is je dat duidelijk? Er is dus geen scheiding mogelijk. Dit alles is echter alleen voor hen, die deze afstemming bezitten. Eerst dan, wanneer de mens alle stoffelijke gevoelstoestanden heeft afgelegd, wanneer de mens wil gaan leven, zoals hij leven moet, zal zijn leven op aarde ook anders zijn."

„Wat zou het de mensen steunen, Alcar, wanneer zij dit alles zouden weten."

„Zij zullen alles weten, ik maak het hun door jou bekend. Ik wil de moeders overtuigen, dat zij hun kleinen zullen terugzien, in stralende schoonheid en voor eeuwig zullen leven in liefde en zaligheid.

Kom, André, we gaan verder."

Vijfde sfeer

„Zie nog eens naar de kleinen, voorlopig komen wij hier niet terug. Toch zul je hen eens terugzien, maar dan zullen wij hen bezoeken voor een ander doel. Hier leeft arm en rijk tezamen, prinsen en prinsessen, in de geest zijn zij allen verbonden. Zij zijn één in alles."

André zag nog éénmaal naar al deze schoonheid. Hier zou hij wel willen blijven. Machtig was alles. Etherisch waren de engeltjes die hier leefden. Toch waren zij krachtig, zoals hun natuurlijk leven was. Hiervan te moeten scheiden, was moeilijk voor hem. Het was een paradijs gelijk.

„En nu verder André, naar de vijfde sfeer."

Lang zweefden zij verder. André dacht aan alles, wat hij weer had ontvangen. Hoeveel wijsheid had Alcar hem gegeven. O, hij was zo dankbaar. Beiden waren in gedachten. Hij voelde zich stil worden. En ook zijn leider was in zichzelf gekeerd. Er werkte iets op hem in, wat hem zo stil deed zijn. Waar zou Alcar hem thans heenvoeren? Steeds gingen zij verder, altijd maar omhoog, en nog steeds zei Alcar niets tot hem. Vreemd, dacht hij. Dat was nog nooit gebeurd. Steeds vertelde Alcar hem alles, wanneer zij verder gingen en een toestand hadden verlaten. Hij durfde Alcar niets te vragen, maar hij voelde, dat er iets was. Alcar was zo stil nog nooit geweest. Waar was hij tot nu toe al niet geweest? Eerst op aarde, waar hij vele toestanden had beleefd, die alle vreselijk waren. Daarna naar de duisternis. O, hij wilde er niet aan denken, hoe ver zij nu van hem verwijderd waren. Ook dacht hij aan de levende doden. Prachtig was het. Wie zou hem daar hebben geholpen? Waar haalde hij zo ineens die wijsheid vandaan? Het was voor hem een raadsel. Onder het

spreken zag hij al die landen aan zich voorbij trekken. Het was alsof hij zelf daar had geleefd, zo eenvoudig was het voor hem. Vreemd, dat hij daar niet eerder aan had gedacht. Het was toch wel zeer merkwaardig, hoe zich daar alles oploste. Wonderlijke toestanden had Alcar hem laten beleven. Daarna naar het dal van smarten; neen, daar wilde hij niet aan denken, vreselijk waren die toestanden. Hoe machtig was alles en toch zo eenvoudig. Zoals Alcar het hem duidelijk maakte, begreep hij de diepste problemen. Dan waren er geen problemen meer, daar alles leefde en waarheid was.

En thans ging hij naar zijn eigen sfeer, daar, waar hij leefde. Hoe groot was zijn leider. Hij noemde hem zijn broeder. Liefde was hij, niets dan liefde. Het viel hem op, dat zij reeds ver waren. Nog steeds zei Alcar hem niets. Was er iets? Had hij iets verkeerds gedaan? Vreemd toch. Hij dacht na, maar was zich van niets verkeerds bewust. Hinderde Alcar iets? Hij kon zich deze plotselinge verandering niet voorstellen. André zag zijn leider aan en wendde onmiddellijk zijn blik naar iets anders. Alcar zag omhoog, als was hij reeds in zijn eigen sfeer en trachtte hij zich met onzichtbare machten te verbinden. Nog stiller werd het. Welk een rust voelde hij hier.

Plotseling, hij schrok geweldig, scheurde de hemel vaneen en een machtig, goudkleurig licht brak door de sluier heen en bescheen hen. André durfde niet verder. Het licht hield hem staande. Welk gevoel hield hem tegen? Hij kon onmogelijk verdergaan. Het was alsof zijn ziel verbrandde. Hij knielde neer, boog diep zijn hoofd en bad vurig tot God om kracht, om dat gouden licht te mogen verdragen. Hoelang hij gebeden had wist hij niet, maar hij voelde, dat er een hand op zijn hoofd werd neergelegd, waardoor een krachtige stroom in hem kwam, die hem versterkte. Duidelijk hoorde hij zijn leider spreken: „Kom André, we mogen verder. Jouw gebed is verhoord. Ook ik heb gebeden, reeds vanaf de kindersfeer, dat God je zou toestaan, hier binnen te treden. Het is mijn eigen afstemming. Hier houden mijn krachten op, mijn zoon, ik kan je nu niet meer steunen. Je moet aan een hogere kracht smeken, om hier te kunnen binnentreden. God heeft je gebed verhoord, omdat je zelf wilde. Ik kon hieraan niets veranderen. Met alle liefde die in je is, moest je het willen. Hier kan ik mij niet verbinden, omdat mijn krachten ophouden. Geen wezen kan hoger gaan dan de krachten, die het innerlijk bezit. Het zal je nog duidelijker zijn, dat men aan deze zijde niet boven eigen afstemming kan handelen. Je gebed hield je staande. Je stemde je op mij af, door aan God kracht en hulp te vragen; wij zouden anders hebben moeten terugkeren. Je ziet, hoe machtig liefde is. Daarom bad ik, om je te steunen, dat God je deze genade zou schenken.

En thans naar mijn geestelijke woning. Je zult mij leren kennen, weten wie ik ben, wat ik op aarde ben geweest, en waarom wij tezamen zijn." En in een flits waren zij in de vijfde sfeer. Dit overtrof alles, wat hij tot nu toe had

gezien. Wat hij aanschouwde, was niet te beschrijven. Het was niet te benaderen in stoffelijke taal. Dit moest men kunnen voelen, innerlijk verwerken, erom smeken, dat God de kracht daarvoor in de mens zou neerleggen, anders was het niet te begrijpen, zo schoon was alles, zo heilig deze sfeer. Alles lag in een goudachtig waas gehuld. Waar was hij? In Alcars afstemming, zijn toestand. Hemels was alles, wat hij zag. Hoe ver was zijn leider op de geestelijke weg gevorderd? Zoveel geluk, zoveel liefde. Goud, het geestelijk leven en reinheid, straalde uit alles. Zij wandelden door een prachtig landschap, omringd door een zee van bloemen. Het gezang van al het leven hoorde hij. Diep in zijn ziel trilde iets, van heilig en groot geluk, het was de stem van het leven. Waarlijk, hier leefde alles. Het leven jubelde, het was een blij gezang, dat men op verre afstand hoorde. Onnoembare tinten zag hij. Bloemen zoals hij ze op aarde nog nooit had gezien. Vreemde soorten waren het en alle straalden licht uit. Hij hoorde een zacht, rein gezang, het leven ademde, het waren zieleklanken, die hij hoorde. Gods leven, hoe ver was de mens van de aarde hiervan verwijderd?

Waar had hij dit, als aards mens, aan verdiend? Dit te mogen beleven was een goddelijke genade. Hij de begenadigde. Eerst nu drong tot hem door, hoe groot zijn gave was, hoe heilig het was dit op aarde als mens te mogen ontvangen. Geestelijk goud, wat in hem lag, wat zijn gave van uittreden betekende, het was machtig dit op aarde te bezitten. Rijk was hij, eerst hier begreep hij alles. Hoe kon hij God danken voor deze grote genade. Tot ver kon hij waarnemen. Overal prachtige tempels en gebouwen, die in een bijzondere, ongekende stijl waren opgetrokken. Hier was het nog schoner dan bij de kleinen in de kindersfeer. Het werd hem te machtig en hij zag zijn leider aan om hem te danken.

„Welk een verrassing, Alcar. Hoe groot is mijn geluk! Waar heb ik dit alles aan verdiend?"

„Omdat je voor ons wilt werken, André, en ons volgt in alles. Je volle overgave geeft mij de kracht jou te ontwikkelen. Wanneer je zo verder gaat, zul je nog schonere toestanden mogen beleven. Zie ginds op die berg, mijn geestelijke woning."

Op een hoge berg zag André Alcars bezit. Het was geen huis, het was een vreemd gebouw. Het was een eigen toestand, zoals het leven zich voelde. Een vreemde architectuur, die hij niet zou kunnen uitbeelden. Het was in een bolvormige toestand en hij zag duidelijk, dat het geheel door zware fundamenten werd gesteund. Door een zee van bloemen was het omringd. Het was uit een blauwachtige stof opgetrokken en het leek alsof het gehele gebouw licht uitstraalde. Hij zag een blauwachtig licht, dat telkens van kleur veranderde, om weer in de vorige kleurnuance terug te keren. Ook dat vond hij zeer vreemd. Hoe was het mogelijk, dat een gebouw straalde? Merkwaardig

was alles. Niets kon hij met de aarde vergelijken. Alles was anders en toch was het natuurlijk. Hij kwam wat dichterbij en constateerde, dat Alcars huis van een blauwachtig marmer was gebouwd. Het was een stralende lichtbol. Het was als een kleine planeet, duidelijker zou hij het niet kunnen uittekenen. Met deze vergelijking naderde hij het dichtst de waarheid. Rond de gehele omgeving van Alcars bezit zag hij niets dan licht en leven. Geweldig was het. O, kon hij hier maar woorden voor vinden, om een duidelijk beeld te kunnen geven.

Thans stond hij voor Alcars woning.

„Treed binnen, mijn zoon."

Weer voelde hij, dat hij niet verder kon. Wat was dít nu weer? Plotseling voelde hij iets in zich komen, waardoor hij begreep waarom hij ook hier werd tegengehouden. Hij knielde voor de tweede maal neer en bad tot God om kracht, om hem met zijn leider te verbinden. Een gehele tijd duurde het. Alles was hem duidelijk. Hij voelde de waarheid van alles in zich opkomen. Voordat de poorten van de vijfde sfeer zich voor hem hadden geopend had hij zich op Alcar moeten afstemmen, doch thans trad hij zijn gehele wezen binnen. Het was bijna niet mogelijk. In hem zou hij afdalen. Een woning was een mens, in zijn leider daalde hij neer, hij als aards mens. Een geest stelde zich voor hem open. Neen, mocht hij binnentreden? O God, bad hij, geef mij deze krachten, God alleen zou hem in Alcars leven kunnen opnemen. Zijn ziel was zijn huis, zijn huis, dat was Alcar. Het duizelde hem. Hij als aards mens mocht in een geestelijke woning zomaar niet binnenvallen. Weer bad hij, hiervoor was afstemming nodig. O, hoe gaarne trad hij Alcars innerlijk binnen. Hoe groot was liefde. Alles lag aan hem zelf. Alcar wilde het, hij moest aan God om deze krachten vragen, om te worden opgenomen. Vol vuur bad hij. Was het geen egoïsme van hem? Hij begreep, dat zijn leider zich geheel voor hem opende. Was het geen eigenliefde van hem? Geen nieuwsgierigheid? Had hij als aards mens daar het recht toe? Hoe ver was hij hiervan verwijderd.

Een heilig gevoel doorstroomde hem; voor de tweede keer was zijn gebed verhoord.

Toen hij zijn ogen opsloeg, zag hij in zijn leiders stralende ogen. Het brandde hem in zijn ziel als nog nooit te voren.

„Ik ben zo gelukkig, André, dat je dit alles hebt begrepen. Toch was ik niet beangst en heb niet getwijfeld. Ook die kloof zou je overbruggen. Alles mocht je in deze sfeer waarnemen, doch de deur van mijn toestand bleef gesloten, hoe gaarne ik je ook binnen wilde laten. Het was niet mogelijk geweest, wanneer je dit niet zou hebben begrepen. Er kwam hulp, omdat je gebed zuiver was en je mij in deemoed naderde. Omdat je op aarde de mensheid wilt steunen, is ook dit overwonnen. Op aarde kan men vragen wie men

wil, hier is dat niet mogelijk. Hier zal men liefde moeten bezitten om de woning van een ander binnen te mogen treden."

André stapte de drempel over en Alcars geestelijke woning binnen. Schrede voor schrede ging hij verder. Hier stond hij op gezegende grond. Alles was heilig. Hij wandelde op het bezit van een hoger wezen en dat hogere wezen was zijn Alcar, zijn broeder, zijn leider. De grond beefde onder zijn voeten. Het was, alsof hij zweefde, al bevond hij zich op de begane grond. De vloer waarop hij liep, was van blauwachtig marmer. En alles straalde licht uit, alles leefde. Wonderlijk was het. Maar hoe kon de grond, waar hij op liep, licht uitstralen? Hij sidderde bij iedere stap voorwaarts. Het bloed stroomde naar zijn hoofd. En toch was de vloer hard. Om dit te onderzoeken en tevens om zijn gedachtengang te controleren, stampte hij met al de krachten die in hem waren op de grond. Ja, inderdaad, de vloer was hard.

Maar wat was dat? Een geweldige angst overviel hem. Het duizelde hem, hij wist met zichzelf geen raad. Het geluid, dat hij door zijn stampen veroorzaakte en dat zich door de sferen verplaatste, was als een schrijnende pijn. Het weerkaatste in al het leven, zodat het in de gehele omtrek was te horen. Steeds angstiger werd hij. Het trof hem tot in het diepst van zijn ziel. Eindelijk hield het op en keerde ook in hem de rust weer. O, wat was hij geschrokken. Hij begreep, welk onheil hij veroorzaakt had. Een diep leed overviel hem. O, wat was hij daar dom geweest. Hij schaamde zich voor dit geweld. Hoe grof was hij. De rust des geestes had hij gestoord. Hoe zou hij dit kunnen goedmaken? O, Alcar, dacht hij, vergeef mij deze grove fout. Ik sta op zijn ziel te stampen, ik voelde, of zijn ziel hard was; o, mijn God, vergeef mij mijn fouten, ik bezoedel het geestelijke leven, dat zich in liefde voor mij opende! Alcar zou dit hebben gevoeld. Zonder het te willen, had hij zijn leider leed en pijn gedaan. Het was geen stoffelijke pijn, maar hij had hem in zijn ziel getroffen. Dat kon alleen de mens, hij kon dat, hij, een aards wezen. Zijn hart bloedde, hij smeekte God om vergiffenis. Hoe dom toch, dat hij zich door zijn nieuwsgierigheid zo kon vergeten. Alcar had hem van tevoren alles duidelijk gemaakt. Zijn huis was zijn ziel, zijn ziel, dat was hij zelf. Daarop stond hij te stampen. Neen, het was niet goed te maken, nooit, hij had een band vernietigd, de grote en heilige liefde van zijn leider besmeurd. Nog was dit niet genoeg, neen, hij scheurde zijn ziel vanéén, hij had het ergste kwaad gedaan. Overal had men zijn onrust gehoord. Zijn doen, door zijn nieuwsgierigheid! Hij zou wel willen vluchten, ver hier vandaan. Hoe nietig was hij. Hoelang zou het nog duren, voor ook hij deze liefde zou bezitten? O, wat was liefde een heilig vuur. Hij stampte op dat heilige vuur, op die reine liefdekracht, op het leven, op het wezen, dat hem heilig was. Zo was het met de gehele mensheid. Christus sloeg men aan het kruis, omdat men Zijn liefde niet begreep. Ook hij deed het, en toch, néén, hij had het niet gewild. Kon

hij het maar weer goedmaken.

Hij zag achter zich, wat zijn leider hem te zeggen zou hebben, maar hij durfde hem niet in zijn ogen te zien. Toch moest het. Maar toen hij naar zijn leider omkeek, schrok hij geweldig, Alcar was niet bij hem. Nergens was zijn leider. Wat had dit te betekenen? Hij wilde hem om vergeving smeken, maar het was niet mogelijk. Neen, het was niet nodig. Had hij Alcar leed gebracht? Ja, natuurlijk. O, wat moest hij beginnen. Terugkeren? Naar buiten? En toen hij besloot om terug te keren, hoorde hij een stem, die niet Alcars stem was, hem zeggen: „Blijf André. Op aarde pijnigt de éne mens de andere, zonder het te willen, tot in het diepst van zijn ziel; doch ook daardoor zullen zij leren, wanneer zij het gebeurde begrijpen."

Ja, hij begreep en had geleerd. Wie was hij, die zo tot hem sprak? Alcar sprak steeds zo tot hem, en toch was het zijn leider niet, daar hij Alcars stemgeluid uit duizenden kon herkennen.

Doch op hetzelfde ogenblik sprak de stem weer tot hem en zei: „Uw liefde voor ons werk zullen wij belonen. Luister, André."

De onzichtbare kende hem?

„Zie om u heen", hoorde hij hem zeggen, „ik zal u enige toestanden duidelijk maken, waarna ik heenga. Ik ken u reeds lang, laat dit voldoende zijn. Uw leider komt aanstonds terug. Ga verder, André."

En André ging verder. Schrede voor schrede. Zijn verwondering steeg voortdurend. Overal zag hij prachtige bloemen, die het geheel versierden. Thans bevond hij zich in een grote hal. Groots was het. Ook hier, hij durfde er bijna niet naar te kijken, was de vloer van éénzelfde stof, als daar, waar hij zo-even was. Het innerlijke was verlicht, maar waar het licht vandaan kwam, ook dat was voor hem onzichtbaar. Alles straalde hem tegemoet, in alles lag het leven. Nog nooit had hij zoiets schoons mogen waarnemen. De muren waren versierd en ook die muren, als hij ze zo wilde noemen, straalden licht uit. Hij kon er bijna doorheen zien. Boven zijn hoofd zag hij het plafond, dat op het universum geleek. Hij kon er geen woorden voor vinden, het was de hemel, hier voelde hij zich één met het Heelal en toch was hij in Alcars huis. Hoe kon dat? Ook daar kon hij in zien, maar niets waarnemen. Vreemd, dacht hij, is alles. Hier was hij in het leven van de geest. Op aarde kon zich de mens dit niet voorstellen. En ook hij niet, wanneer men het hem niet zou laten beleven. Hoe kon een huis leven? Welke wonderen waren hier verborgen? Hij dacht na en voelde wat dit alles betekende. Voor de tweede maal wilde hij Alcars rust niet storen en nog minder hem pijn doen.

Marmeren pilaren steunden het gehele gebouw. Overal zag hij rustbanken, omringd door schone bloemen. Het waren bloembedden. O, welk een weelde, wat was alles heilig in Alcars huis, wat was zijn liefde groot. In het midden van deze zaal stond een fontein, een prachtig symbolisch kunstwerk,

dat hij herkende uit de derde sfeer, toen hij voor de eerste maal was uitgetreden. Was het Alcars bezit? Ja, het moest wel zo zijn. De fontein in de derde sfeer stelde wijsheid, kracht en liefde voor. Alcar was wijsheid, kracht en niets dan liefde. De fontein straalde, zoals alles wat hij zag. Waarvan was dit alles gebouwd? O, als hem dat eens duidelijk werd gemaakt! Want hoe leefde alles en waar was dat leven vandaan? Het was zijn leider, maar hij moest bekennen, dat alles te diep voor hem was en dat hij het niet begreep. Duidelijk hoorde hij tot hem spreken: „Dit huis is een geestelijke woning en is opgetrokken van stof, maar in geestelijke substantie, die wij aan de kosmos onttrekken. Het is dus geestelijke stof, een compact geheel, dat door de kracht van de liefde van het wezen, dat er in leeft, wordt onderhouden. Het voedt en sterkt, alleen door liefde. Het is naar de wens van het wezen gebouwd en zal stralen naar de kracht, die het wezen bezit. Daarom straalt alles, is alles leven, omdat het wezen leeft en deze liefde bezit. Hoe schoner onze liefde is, hoe schoner ons huis, ons bezit, kortom alles zal stralen, naar de liefdekracht die wij bezitten. Zo bouwt zich de mens zijn eigen huis en naarmate hij hoger komt, zal ook alles veranderen. De mens is daarom zijn eigen schepper, wat door zijn wil en gevoelskracht tot stand komt. Alles leeft, in alles ligt zijn eigen leven." André begreep nu nog beter, waarom alles licht uitstraalde. Een geestelijke woning was een woning van liefdekracht. In kunst en stijl was alles opgetrokken, zoals het wezen voelde. Alcar was dan een groot kunstenaar. Ja, hoe groot was zijn leider.

Weer sprak de stem: „Ieder wezen voelt in kunst anders, doch wij bezitten in deze sfeer één liefde en zijn in alles één, eerst later zult ge hiervan de diepe betekenis begrijpen."

Daar hoorde hij zijn onzichtbare geleider zeggen: „Daar staat het bezit, de innerlijke kracht van uw leider." André stond voor de fontein, die hij reeds had gezien. „U kent haar betekenis, nietwaar? Het zegt u tevens, waar u zich bevindt. Het is de liefdekamer. Wanneer ik u een geestelijke woning wil duidelijk maken, moet ik mij tot uw taal wenden, anders is het voor mij niet mogelijk. Alles is anders, doch de betekenis komt hierop neer: Zoals ik u zei, bevinden wij ons in de liefdekamer en vanaf deze plaats gaat het wezen zijn huis bouwen. Om deze kamer der liefde liggen vele andere, doch het ligt niet aan mij, u die te tonen. Alleen mag ik u duidelijk maken, hoe een geestelijke woning is opgetrokken, hoe alles is verdeeld en eindigt, met andere woorden, totdat de krachten ophouden, die het wezen bezit. Volg mij, André."

Voor hem zag hij het wezen, dat half zichtbaar voor hem werd. Het was een prachtige verschijning. Hij en alles, waar zij zich bevonden, werd verlicht door het licht, dat het uitstraalde. Steeds ging hij verder. Dan weer links, dan weer rechts, hij doolde en dwaalde door Alcars huis heen. Hij dacht, dat er geen einde aan zou komen. Niets kon hij waarnemen en toch voelde hij, dat

hij nog steeds in Alcars woning was, in zijn eigen leven. De massa sloot zich als één geheel, maar door lichtstrepen zag hij, dat het toch verdeeld was. Het waren aparte gedeelten, maar hij kon niets anders waarnemen. Ook zag hij het in verschillende kleuren en telkens veranderde alles. Het was zoals hij het van verre had gezien. Alles was bolvormig. De verschijning ging steeds verder en hij volgde haar op de hielen. Thans kon hij meer waarnemen. Het werd steeds lichter en lichter, hetgeen hij zeer vreemd vond.

Plotseling werd hij door een goudachtig licht beschenen: het geestelijke licht uit de vijfde sfeer. Hij was in de natuur, buiten Alcars huis en begreep wat een geestelijke woning betekende. Hij had het mogen beleven. Niets was duidelijker. Alcars huis loste op. Hier bevond hij zich in een nog ijlere toestand dan in de kamer der liefde. Daar was alles zichtbaar voor hem, hier bevond hij zich in onbekende gedeelten van zijn leiders huis, die hem alleen op deze wijze konden worden duidelijk gemaakt. Hij begreep, wat geestelijke substantie was en hoe zij in stand werd gehouden. Levende stof was het.

„Zie naar beneden, André", hoorde hij zeggen. En onmiddellijk zag hij een zeer scherp licht, dat de massa doorkliefde en de kamer der liefde voor hem zichtbaar maakte. Zag hij goed? Was het zijn leider, die hij dacht waar te nemen? Het beeld daar in de diepte werd steeds duidelijker voor hem. Ja, hij schreeuwde het uit van blijdschap, het was zijn Alcar. O, gelukkig, dacht hij, Alcar is niet heengegaan door het vreselijke dat is geschied. Hoe ver was hij van zijn leider verwijderd.

„U ziet, André, dat een geestelijke woning oplost. Steeds hoger gaat dit bezit, totdat het eens de zesde sfeer zal hebben bereikt. Zo gaat de mens verder, om aan zichzelf te werken, om zijn bezit te verfraaien. Steeds verder, tot hij de goddelijke afstemming heeft bereikt en zijn toestand, zijn woning, zijn leven, zijn liefde, in het goddelijke overgaat. Mijn werk is thans voorbij, ik zal u naar uw leider terugvoeren."

André wilde de onzichtbare engel danken, doch geen dank werd aanvaard.

„Dank niet mij", hoorde hij, „het is alles, omdat mijn broeder het wilde. Dank God voor deze wijsheid, mijn zoon en weet haar te gebruiken."

In een flits werd hij teruggevoerd. Steeds dichter werd de massa, zij nam weer vormen aan, totdat hij de hal herkende waar de fontein zich bevond. Hij was weer terug in de kamer van liefde. Daar was Alcar. André vloog op zijn leider af en knielde voor hem neer. Innerlijk ontroerd door al deze liefde, schreide hij, omdat ook Alcar van geen schuld wilde weten.

„Kom, mijn lieve André. Je wist het immers niet. Zie mij aan, André."

André keek zijn leider met betraande ogen aan en schrok. Thans niet van ontzetting, maar van verwondering. Alcar, Alcar, hoe schoon bent u. Zijn leider droeg een prachtig, lichtgevend gewaad. Hij was verjongd in een stralende schoonheid. Nooit eerder had hij zijn leider zo gezien. In zijn omgeving

bevond hij zich, jong als een engel.

„Kom, mijn jongen, neem plaats, ik heb je zeer veel duidelijk te maken en op te helderen. Laat alles geen angst en geen leed zijn; ook dit zou geschieden, je zou het anders niet hebben begrepen. Ik wilde het André. Is nu alles anders?"

André kon geen woord uitspreken.

„Nu zal je weten wat een geestelijke woning is. Jouw angst was mijn angst. Jouw leed mijn leed, wij waren één en zullen één blijven. Mijn leider riep ik tot mij, hij heeft je mijn woning getoond, ikzelf zou het niet kunnen, hoe gaarne ik het zou willen. Daarvoor was een nog hogere kracht nodig. Ik kan mij met die etherische gedeelten nog niet verbinden. Eerst dan, wanneer ook mijn innerlijke toestand is veranderd, wat de ontwikkeling is van mijn liefde. Dan zal alles, wat thans nog onzichtbaar voor mij is, ook voor mij duidelijk zijn. Zo ga ik verder en weer zijn er onzichtbare gedeelten, die er steeds zullen blijven, totdat ik, mijn huis, mijn ziel dus, mijn gehele wezen, in het Al oplost. Is je dat duidelijk?"

„Ja, Alcar, alles. Ik dank God voor deze heilige genade."

„Nu zal ik alle andere toestanden voor je duidelijk maken. Ubronus leidde je. Ook hij is een geest van liefde en leeft in de zesde sfeer. Ook hij werkt op aarde en bevindt zich tijdelijk hier. Dat tijdelijke kan volgens aardse berekening tien jaren duren. Wij echter kennen geen tijd. Duizenden met hem, wij allen staan onder de bekwame leiding van Cesarino, die onze meester is. Doch daarover zal ik je later meer vertellen. Zie nu naar de fontein en neem plaats, André. Laat de geestelijke rust in je neerdalen, op aarde zul je veel kracht nodig hebben om alles aan de mensheid duidelijk te maken, wat je door uittreding beleefde."

Thans zag hij hoe schoon de fontein was. Zij stond op een prachtig voetstuk in een bassin, waarin vissen van verschillende kleuren zwommen. Hier, in het leven na de dood, leefde alles, wat men ook op aarde in de natuur kende. De mens was één met het planten- en dierenleven. Eén in alles. Prachtige bloemen groeiden rondom de fontein. Machtig was dit symbool van liefde. De ene kreet van verwondering slaakte hij na de andere. Weer toonde Alcar hem een geestelijk wonder. „Zie eens, mijn jongen en neem van deze vruchten, het zal je versterken." André zag, dat in Alcars huis alles verenigd was. Hier was hij in de natuur. Overal groeiden vruchten en bloeiden bloemen, in onnoembare kleuren. „Neem gerust, André, zij zijn om de mens te versterken."

André plukte een vrucht. Het was ongelooflijk, zacht sap vloeide zijn mond binnen. Zij geleek op een aardse perzik, doch deze vrucht was niets dan sap. Krachtig voelde hij zich, geen woorden kon hij ervoor vinden.

„Aan deze zijde hebben wij alles. Waarom zouden wij geen vruchten be-

zitten? Ik zal je nog meer wonderen tonen. Een geestelijke woning is een paradijs op zichzelf. De mens bezit deze afstemming en is één met het leven, dat in zijn toestand leeft. Hier leeft en groeit en verblijdt zich alles in een verhoogde toestand. Ziedaar, André."

Op hetzelfde ogenblik vlogen verschillende vogels binnen. Nu eerst zag hij, dat Alcars huis open was. Het verwonderde hem, dat hij het niet eerder had waargenomen. Naar alle windstreken heen kon hij zien. Dadelijk hoorde hij: „Omdat je niet was verbonden." Alcar sprak tot hem in de geestelijke taal, omdat de vogels binnenvlogen. Het ontroerde hem diep, dat de dieren op Alcars armen, hoofd en benen plaats namen. „Mijn lievelingen, André. Zij weten, dat ik terug ben en komen mij groeten."

Liefde, niets dan liefde, zag André. Een zalige rust kwam in hem. Dit was een geweldig ogenblik voor hem. Het éne dier maakte plaats voor het andere, om hun meester te kunnen begroeten. Allen zongen hun lied, wat hem tot in het diepst van zijn ziel ontroerde. Hemels was het. Reine en zuivere liefde werd hier geschonken en ontvangen. Niets dan die heilige kracht voelde en beleefde hij, wat hem gelukkig stemde. Daar zag hij een prachtige witte vogel binnen vliegen, waardoor hij een ander wonder beleefde. De vogel zette zich op de rand van de fontein neer en liet enig voedsel uit zijn snavel in het bassin vallen, waaruit André opmaakte, dat hij de vissen voedde. Liefde, weer liefde, wat hem werd getoond. Het éne leven voedde het andere leven. Geen macht groter dan liefde. Geen liefde reiner dan Gods leven. De vogel verliet de fontein, vloog er enige keren om heen, om met een sierlijke zwaai zich op de schouders van zijn meester neer te zetten. Hij drukte zijn kop tegen Alcar aan, als wilde hij zijn liefde doen voelen. De anderen maakten plaats voor hem en zongen in koor alsof zij met alles instemden. Tranen stonden André in de ogen. Hij wilde ze niet laten zien, maar het was niet mogelijk. Het was alles te machtig voor hem, als aards mens.

„Hoe lief, om ons te begroeten," hoorde hij zijn leider tot de vogel spreken. Hij begreep, dat Alcar thans ging bidden, ook hij boog in deemoed het hoofd, omdat hij behoefte voelde, God voor al dit heilige te danken. „Heilige liefde. Hoe liefdevol, om het andere leven te voeden. Ik weet, dat gij Gods heilig leven draagt en voelt. Hier zijt gij één, in rust en in vrede. Hoe kunnen wij de Schepper danken voor alles, aan ons gegeven. Hoe diep zullen wij ons hoofd buigen voor al Zijn goedheid, die wij ontvangen. Waarlijk, wij zijn één met God. In liefde kunnen wij God naderen, wetende, dat ons veel zal worden gegeven. Alleen in liefde. God gaf ons deze rust, dit weten, deze heilige krachten. Aan Hem is ons leven. Ook in u ligt Gods heilige kracht, in u ligt Zijn liefde, omdat wij één leven dragen, één leven zijn. Door ons eigen leven zien wij onze Vader, zo leren wij Hem kennen, om ons in liefde te geven. Uw weg, dierbaar leven, zullen wij volgen. Gij vraagt om geen dank, om geen

steun, gij voedt, omdat gij weet, dat gij anderen moet helpen. Gij zult honger stillen, gij zult liefde geven. Hoe doet de mens, die op aarde leeft? Daar, waar ik werken moet, daar vernietigt het éne leven het andere. Het éne leven verzadigt zich door leed en smart van een ander. Is dat Gods bedoeling? Welneen, God bedoelde het anders. God bracht de mensen in liefde bijeen, doch de mens is zijn afstemming vergeten. Zij volgden een andere weg, een weg, die hen naar de duisternis bracht, waaraan maar enkelen ontkwamen. Op aarde gebruikt men uw leven om de mens te voeden; men is echter daarmee niet tevreden, men pijnigt u, men laat u verhongeren, om dan uw levenssappen te ontnemen om de mens beter te maken. Daarvoor is Gods heilig leven nodig. Zo diep is het intellect denken gezonken. Zij besmeuren Gods heilig leven, zij doen dat zonder blozen. O, zoveel ander kwaad wordt op aarde bedreven. Ik wil uw rein leven niet vergallen door u van hun leven te vertellen. Daarvoor zal ik waken, wij zijn maar kort tezamen. Alles is wreed, in niets voelen zij onze liefde. Alle liefde is gesmoord; zij kennen alleen hartstochten en geweld. Daarin leeft de mens, hij kent niet anders. Vraag met mij kracht, dat God mij moge sterken om hen te mogen terugvoeren op onze weg, die hen naar het licht zal brengen. Bid met mij om kracht en steun, dat het mij zal mogen gegeven worden, dat God mijn wil zal versterken, mijn gezicht zal vergroten, zodat ik in hun leven zal mogen blijven zien, om hen ziende te maken. Vraag met mij om deze genade, dat het mij zal gelukken, dat onze liefde in hun harten zal overgaan, waardoor zij een ander leven zullen leren kennen. Alleen door liefde, deze heilige kracht, het goddelijke vuur, zullen hun harten ontdooien, zal hun leven veranderen, zullen zij ziende zijn. Thans zijn de mensen blind, geestelijk doof en blind. Helaas zij zijn het. Moge God mij de kracht schenken, om aan hun leven Zijn licht en Zijn liefde te mogen verbinden. Moge Zijn zegen op ons werk rusten. Ga nu naar mijn broeder, laat hem uw liefde voelen, het zal hem versterken."

Het wonderlijke geschiedde.

De vogel richtte zich op, vloog om de fontein heen en zette zich op André's schouder. Nu kon hij zich niet meer beheersen en liet vrijelijk zijn tranen vloeien. „Kom, mijn zoon, sterk zijn. Liefde te ontvangen, zuivere en reine liefde, zal niets dan geluk zijn en kracht betekenen. Hier is liefde macht, zij zal pijnen verzachten, leed en smart veranderen in heilig geluk. Aanvaard alles. God leeft in alles en hier voelt men Zijn kracht. Alles concentratie, André, niets anders. Ik sprak tot hem, om mij voor jou verstaanbaar te maken, het is echter niet nodig. Hij voelt mij en zal naar mijn gevoel handelen. Het zal je duidelijk zijn, dat wij ons met al het leven kunnen verbinden."

Een warm, gelukkig gevoel stroomde in hem binnen. Het was de zachtkoesterende liefde van het dier. Ook hij straalde liefde uit en leefde in liefde.

„Ik wil je thans mijn geestelijke woning duidelijk maken. Tracht mij te

begrijpen, André, het is zeer moeilijk. Ik zal trachten het op aardse wijze uit te beelden, waardoor je alles beter zult begrijpen. Waar we nu zijn, dat weet je reeds, is de kamer der liefde. En hier omheen liggen verschillende andere kamers, allemaal karaktereigenschappen. Het zijn de kamers van geloof, vertrouwen, eenvoud en hoop, deemoed, gebed, rust en kunst, en nog vele andere bijeen. Dan bevindt zich hier een kamer, waar ik mijn beleefd aards leven kan zien. Daarin ligt alles, geen gedachte, niets is verloren. Alles is bewaard, daarom noemen wij het onze aardse kamer. Het is de kamer van waarheid. Uren zul je kunnen ronddwalen en zoals je reeds hebt beleefd, niets kunnen waarnemen. Het zijn dus karaktereigenschappen, alle van mijzelf. Dan liggen hierin nog vele andere eigenschappen, allemaal weer kamers, die ik echter zelf niet ken, omdat ze voor mij nog onzichtbaar zijn. Het is je dan zeker duidelijk, dat ik nog niet in deze bewustwording leef. Ik zal nog veel moeten beleven, en naarmate ik stijg, zullen al deze toestanden zichtbaar worden, omdat mijn innerlijk gevoel daarop afstemming vindt.

Veel vertoefde ik in de kamer van waarheid, om vandaar in die van het gebed binnen te treden. Daarna in die van concentratie en sterke wil, om mij in overeenstemming te brengen, ja af te stemmen op de kamer van liefde, waardoor ik verbinding verkreeg. Zo ga ik dus verder om mijn huis te versieren, wat alleen mogelijk is door liefde te geven, om voor anderen iets te zijn. Zo zal ik afstemming op hogere toestanden vinden en zal ik eens naar nog hogere toestanden overgaan, dan zal tevens mijn huis schoner zijn, ikzelf meer geluk en wijsheid bezitten, ja alles zal zich in een nog hogere afstemming bevinden. Totdat mijn levensfilm in goud zal veranderd zijn. Hiervoor zullen echter duizenden jaren nodig zijn, maar ik weet, dat ik eens dit geluk, die verhoogde toestand zal mogen binnentreden, wanneer ik mijn weg op deze wijze blijf vervolgen. Wanneer wij steeds voelen, dat hoger gaan mogelijk is, zullen wij al onze krachten daarvoor inspannen, om dat geluk te bemachtigen, wat Gods heilige wil is. De fundamenten steunen het geheel, wat de liefdekracht is van ieder wezen, dat hier in de vijfde sfeer leeft. De kamer der liefde is versierd door verschillende andere eigenschappen. Hetzij door kunst of door andere afstemmingen, die de mens bezit en in een verhoogd stadium ontwikkeld zijn. Daarom is iedere woning anders, doch zijn de kamers van liefde één. Is je dat duidelijk? Geen wezen is dus gelijk, maar allen bezitten één liefde en zijn daardoor verbonden. Het wordt je tevens duidelijk, wanneer ik je vertel, dat het ene wezen in kunst krachtiger is dan weer een ander wezen, dat weer in andere toestanden ver boven hem is ontwikkeld. Zo beheerst de een de muziek, een ander de beeldende kunst, weer een ander de schilderkunst en zo vervolgens verschillende toestanden in kunst, die zij beheersen. Op een andere tocht zal je ook deze toestanden leren kennen. Hier is men dus één in alles, zo ook in onze hemelse woning. Op aarde leeft men

buiten alles om, wij zijn met alles één en verbonden. Het zal je, doordat je dit alles reeds hebt beleefd, duidelijk zijn, dat een geestelijk wezen één is met zijn woning en dat zijn bezit zal stralen, naar de liefde die hij bezit. Zoals ik zei, kan ik je alleen de kamer van liefde tonen en ook daarin, dus hier waar we thans zijn, kun je niet alles waarnemen, omdat het niet mogelijk voor je is om mijn diepste innerlijke krachten te kunnen peilen. Is je ook dit duidelijk, André?"

„Ja, Alcar."

„Prachtig, dan verder. Ubronus trok je in mijn hogere afstemming, waardoor je een duidelijk beeld hebt ontvangen, het zou anders onmogelijk voor mij zijn geweest je dit alles duidelijk te kunnen maken. Je hebt daardoor gezien en gevoeld, dat een geestelijke woning zich in een bolvormige toestand bevindt. Zoals mijn huis, zo zijn ook de sferen van vorm. Een sfeer is dus een bolvormige toestand, wat weer afstemming vindt op het universum; dus, zoals het heelal is, zo is ons huis. Een geestelijke woning is dus het evenbeeld van het universum. Door de kracht van de liefde zijn alle kamers verbonden en in stand gehouden. De verdeling daarvan heb je waargenomen. Zo liggen in de mens duizenden gevoelstoestanden, dat eigenschappen zijn, dus de mens is. Door concentratie en sterke wil worden al deze eigenschappen gevoed door de liefdekracht, die aanwezig is, die het wezen bezit. En naarmate een eigenschap ontwikkelt, zal het (wezen) verlicht en zal die kamer zichtbaar zijn, voor het wezen, dat in die toestand leeft. Voel je, André, hoe alles is?"

„Ik begrijp u volkomen, Alcar."

„Heerlijk, dan ga ik verder. Nu heb ik afstemming op deze sfeer, een toestand dus; en deze toestand is mijn woning en ben ik zelf. Mijn toestand is dus een liefdetoestand, wat afstemming vindt op deze sfeer. Deze sfeer is het leven, en het leven is God en dus is alles God wat hier leeft. Daarom zegt men op aarde: In Gods huis zijn vele woningen. Miljoenen wezens leven in Gods huis; in ons Vaderhuis, daarin leven wij. Dus mijn huis is een deel van deze sfeer, een deel van God, omdat ik in deze graad van afstemming ben gekomen.

Een mens nu vindt afstemming op een toestand, een toestand is een sfeer, een sfeer een gedeelte van het universum, waardoor ik je duidelijk aantoon, hoe een sfeer is. Zie nu naar de fontein: Hoog boven uit de top dalen wij af naar beneden. Dan komen wij op de rand van het bassin. Zo zijn de sferen, zo kan ik het duidelijkst de ligging duidelijk maken. Men kan het echter niet waarnemen, omdat een sfeer oneindig is. Wanneer wij afdalen, keren we dus op dezelfde plaats terug. Toch is het niet mogelijk, omdat een sfeer oneindig is. Men kan om de aarde gaan, doch in het heelal is dat niet mogelijk. Waar de mens zich ook zal bevinden, hij voelt zich en is één, zal steeds één

blijven. Waar hij is, daar is het middelpunt. Er is dus geen einde; zo zal eens ons huis zijn, ons innerlijk, oneindig leven, onpeilbare liefde, die wij zullen bezitten, waardoor wij op God afstemming zullen vinden en eens goddelijk zullen zijn. In iedere sfeer leeft een meester. Om de meester, die afstemming vindt in een hogere sfeer, leven alle andere wezens in deze sfeer. Een meester offert zich voor anderen op en heeft de kracht en de macht om genade te volbrengen.

Wij hebben onze feesten, mijn zoon, waar miljoenen wezens aan deelnemen, wanneer zij zich in deze toestanden bevinden. Maar ook dan, wanneer zij werk verrichten, zijn zij één en zullen beleven, wat er in hun eigen toestand wordt beleefd. Zij zijn en blijven één, waar zij zich ook bevinden. Is je ook dat duidelijk?"

„Ja, Alcar."

„Waar ik dus ben, op aarde, hier of in andere toestanden, ik ben en blijf in mijn eigen afstemming. Ik zal dus beleven, alsof ik er vertegenwoordigd ben."

„Wat is dat alles diep, Alcar. Hoe wonderlijk is alles." „Ik zei je reeds, André, wij kennen geen wonderen. Alles is waarheid en leven. Wanneer wij dat leven, waarvan wij nu nog niets afweten, hebben beleefd, lost zich het wonder voor ons op. Wonderen zijn er dus niet, alles is leven. Ik kan dus werk verrichten en aan geestelijke feesten deelnemen. Maar niet altijd is het mogelijk, dat komt door en dat ligt aan hetgeen plaatsvindt. Ook wij zijn aan wetten gebonden. Wij kleden ons, wanneer wij eraan deelnemen, in prachtige gewaden. Onze gewaden stralen naar de liefdekracht van het wezen. De meesters concerteren en zijn samen. Vergelijk hen niet met aardse meesters, want hun kunnen staat in geen vergelijking tot dat, wat zij in deze afstemming bezitten. Ook dit zul je beleven. Onze instrumenten zijn niet met die van de aarde te vergelijken. Hier speelt men door het leven, omdat het leven ons dient. Onze muziek wordt in kleur weergegeven. Wanneer je dit begrijpt, zeg ik, dat men hier speelt, ja het leven vertolkt, naar dat leven uitstraalt. Onze noten zijn dus kleurennuances. Straks zul je een geestelijk feest beleven, wat het heiligste zal zijn van onze tocht. Het zal je duidelijk zijn, dat een sfeer een hemel is. Zo bezit ieder wezen een hemel en is een hemel op zichzelf. Is je dat duidelijk? Een wezen is een hemel apart en zo kunnen vele wezens weer één hemel zijn en kunnen duizenden wezens een hemel vormen. De mens kan dus bezitten en is of een hemel, of een hel, alleen, of met vele duizenden tezamen. Zo kunnen twee wezens één hemel vormen, wat tweelingzielen, tweelingbroeders of tweelingzusters zijn. Duizenden of miljoenen tezamen vormen één hemel. Dan hebben alle sferen andere namen, vanaf de eerste geestelijke afstemming. Wij kennen hier de eerste gelukkige hemel op geestelijke afstemming, nietwaar? zoals ik je reeds duidelijk maakte. Dan de

bloemensfeer, of -hemel.

De zevende sfeer, de muziek- en kunstsfeer, is de gelukzalige hemel. Zo zal je duidelijk zijn, André, dat wij steeds zullen veranderen, wat de kringloop der ziel is en betekent.

Thans zul je weten wie ik ben en waarom wij samen zijn. Op aarde, André, was ik kunstschilder, in de tijd, dat de meesters op aarde leefden. Nog worden mijn schilderijen in musea bewaard, al zijn er enige honderden jaren voorbijgegaan. Op aarde was ik van een eeuwig voortleven overtuigd, omdat ook ik voelde, dat ik werd geholpen. Iedere kunstenaar is tevens medium in meer of mindere mate. Ik wist, dat een kunstenaar zijn aspiraties uit hogere bronnen kan ontvangen, naarmate hij zich zelf afstemt. Ik voelde soms heel duidelijk de inwerking van voor mij onzichtbare machten. Een enkele keer zag ik die machten en krachten in de vorm van een gedaante en trachtte ik mij met die macht te verbinden, waardoor mijn kunnen ontwikkelde. De waarheid zag ik echter eerst aan deze zijde. Op jeugdige leeftijd ging ik over. Ik was tweeënveertig jaren oud, toen ik het aardse met het eeuwige verwisselde. In mijn loopbaan schilderde ik meest religieuze onderwerpen, zoals de vlucht naar Egypte, Golgotha, het Laatste Avondmaal en vele andere, te veel om op te noemen. Mijn kunst was mijn leven. Eerlijk mag en kan ik zeggen, André, ik ging niet ten onder. Ik heb mijn leven niet verknoeid. Aan deze zijde begreep ik de grote genade van mijn vroege overgang. Hier leerde ik mijzelf kennen. Hier begreep ik de betekenis van mijn leven op aarde en tevens, welk een genade het is, om op aarde een gave Gods te mogen bezitten. Hier leerde ik ook, dat in geen duizend jaren deze meesters zullen terugkeren en dit geldt tevens voor hen, die de gave van toonkunst bezitten. Er zal dus geen Beethoven meer geboren worden, omdat die kunst, die op de tweede sfeer afstemming vindt, daar is gegeven. Doch ook hierover later meer.

Toen men mij overtuigd had van vele toestanden aan deze zijde, keerde ik terug naar de aarde. Tot mijn schrik zag ik, dat vele van mijn vrienden een duistere weg volgden en als verloren waren te beschouwen. Ook mijn leermeester bevond zich in een dergelijke toestand. Het deed mij pijn, hen te zien ondergaan, waardoor ik besloot hen te helpen. Ik trachtte hen van hieruit te helpen, doch moest mijn plannen opgeven, omdat zij op deze wijze niet te bereiken waren. Dit te weten, berokkende mij veel verdriet. Zij, die ik liefhad, waren aan demonen overgeleverd. En ten einde raad keerde ik naar de sferen terug. In de derde sfeer leerde ik, hoe op de mens te kunnen inwerken. Jaren gingen voorbij. Ik leerde tevens het menselijk lichaam kennen, daar men zich ook deze studie aan onze zijde kan eigen maken. Ik maakte mij deze wetenschap eigen, om eens weer naar de aarde terug te keren, om de mensheid te helpen. Weer spoedde ik mij naar de aarde en bleef daar geruime tijd en wandelde op aarde rond. Ik beleefde alles wat mij interesseerde als on-

zichtbare toeschouwer. Daarna keerde ik terug naar de sferen en daalde ik af, om in de donkere sferen te helpen, waardoor ik ook dat leven leerde kennen. Het zal je nu duidelijk zijn, waarom ik daar zo goed de weg weet te vinden.

Mijn vrienden kwamen één voor één over. Enkelen waren gelukkig, anderen echter in een donkere toestand. Ik kon hen spoedig van dit leven overtuigen, daar zij wisten, dat ik reeds vóór hen was gestorven. Ik maakte hun duidelijk hoe zij zich zouden ontwikkelen, om in een hogere afstemming te kunnen komen.

Weer keerde ik terug naar de aarde. Duizenden toestanden, waarvan ik je er vele heb getoond, beleefde ik vanuit mijn eigen toestand. Ook daar heb ik ongelukkigen geholpen. Ik leerde tevens de krachten kennen, om op aarde nuttig werk te kunnen verrichten. Ik zag hun noden en ellende, hun armoede aan geestelijk voedsel en hun onwetendheid van een eeuwig voortleven en voelde duidelijk aan, dat de mens het eerst nodig had zichzelf te leren kennen. Jaren achtereen leefde ik als geest op aarde. Daarna keerde ik weer terug en vroeg mijn meester, om mij te helpen. Het was Ubronus, die mij in alles steunde. Hij heeft mij geholpen om op aarde een goed bruikbaar instrument te vinden, waardoor ik al de door mij opgedane wijsheid wilde doorgeven, om het op aarde bekend te maken. Ik wilde hen in de eerste plaats van een eeuwig voortleven overtuigen.

Ubronus zei mij: „Zoek een instrument, dat één zelfde gevoelsafstemming bezit, waardoor het mogelijk is om op aarde iets te kunnen bereiken. Het moet uw eigen karaktereigenschappen bezitten, anders zult u het beoogde doel niet bereiken."

Samen bezochten wij de aarde, op zoek naar een instrument. En het wonderlijke leerde ook ik, mijn zoon, omdat ik mij alles zo heel anders had voorgesteld. Mijn gedachten waren om een volwassen mens te vinden, die bewust was van zijn eigen toestand. Doch Ubronus leerde mij een andere weg te volgen.

„Zoek een kind", zo zei hij, „en verbindt u met het leven. Stem u af en ontwikkel het in de jonge jaren. Bescherm het en zorg, dat het onder geen vreemde invloeden zal komen, die nadelig op de innerlijke toestand zullen zijn."

Zo heb ik jou gevonden, André. Alle andere toestanden zijn je bekend; je weet, hoe ik mij aan je manifesteerde. Doch in je jeugd heb ik je voor vele andere levenstoestanden moeten beschermen. Angstvallig volgde ik je, op al je wegen. Ik heb ook daarin hulp ontvangen en kon mij voor andere wetenschappen bekwamen. Alles handelde over het leven na de dood. En toen ik op een morgen mocht beginnen, om verbinding tot stand te brengen, nadat ik zesentwintig jaren had moeten wachten, was ik gelukkig, dat mijn werk een aanvang ging nemen. Lang duurde het, voor ik zover was, dat ik je over-

tuigd had, dat de psychische toestanden, het psychisch mediumschap, het geestelijk goud voor je betekenden. Door jou, André, zal ik en zullen velen met mij, het mensdom kunnen helpen, om het leven op aarde, zo ook dit leven, voor hen duidelijk te maken. Ik ontwikkelde je om te kunnen uittreden en thans zijn we reeds enige malen aan deze zijde tezamen geweest. Vaak, mijn jongen, zag ik al mijn werk vernietigd. Je was in andere handen, in handen van het kwaad. Toch zijn wij ook daar doorgekomen, door je liefde, maar tevens door de wil om het goede te doen. O, hoe moeilijk waren deze uren. Jaren van wachten, jaren van inspanning, zag ik vernietigd. Ik smeekte om hulp en eindelijk was je in mijn handen en heeft alles je ogen geopend. Te moeten toezien, André, dat demonen zich van het liefste meestermaken, is verschrikkelijk. God dank ik, dat het zover niet is gekomen, dat zij ook jou zouden vernietigen. Je dacht, dat je mij hoorde, doch ik was het niet, ik kon je niet meer bereiken. Alle gevaarlijke klippen heb ik omzeild; het is mij gelukt, je hebt geleerd en je weet, hoe je leven daar is geweest. En thans vertoeft mijn zoon, als aards wezen, in de vijfde sfeer. En wanneer je doorgaat om ons werk te doen, zullen nog schonere toestanden je worden geopenbaard. Vele zusters en broeders zijn reeds aan deze zijde, die je op aarde hebt overtuigd en mogen helpen. Straks, wanneer je naar hier komt, zullen allen je opwachten en zul je eeuwig geluk ontvangen. Allen zullen je opwachten, André, en voor velen zul je een gids aan deze zijde kunnen zijn, bij aankomst in dit leven.

Je zult alles, wat je thans hebt beleefd, bekendmaken en ik zal je er in steunen.

En thans is het ogenblik gekomen, dat wij verder moeten gaan, naar het heiligste van deze reis, naar de hemel, in het leven van de geest."

Een geestelijke inzegening en terug naar de aarde

De vogel, die nog steeds op André's schouder rustte, maakte zich gereed, als voelde hij, dat het uur van scheiden was gekomen. Hij vloog op Alcars schouders, die hem streelde en enkele woorden van liefde tot het dier sprak. In een wijde boog om de fontein heen, alsof hij de fontein en alle andere leven beschermde, verdween de vogel in de natuur.

„Vaarwel, mijn leven. Wij zullen terugkeren."

En ook tot de andere vogels, die op de rand van de fontein gezeten waren, sprak Alcar woorden van liefde, waarna ze heengingen.

Alcar staarde hen na; André wist met zichzelf geen raad, zo greep hem dit afscheid aan. Ontroerend was het gebeuren.

„En nu, mijn jongen, nog één blik in een geestelijk huis. In lange tijd zul je hier niet terugkeren. Maanden zullen voorbijgaan, omdat je eerst dit alles

op aarde moet verwerken. Neem alles diep in je op, zodat je het in waarheid zult doorgeven."

André stond op het punt van vertrekken. Hij voelde, dat hij zou inéén zinken. Hoe moeilijk was het, om van dit alles te scheiden. Toch moest het. Hij schrok reeds voor het ogenblik, dat hij op aarde zou wakker worden en het leven in de stof weer zou beginnen. Maar hij wilde niet ondankbaar zijn en wilde zijn leider voor al dit heilige danken. Geen woord kon hij echter uitspreken. Hij sprak zich zelf moed in. Eerst moest hij dit geluk trachten te verdienen. Hoe moeilijk was het niet voor Alcar, hier te kunnen leven en al dit schone achter te laten, om in duisternis en koude te werken. Hij begreep zijn leiders strijd op aarde om de mens te helpen.

Het ogenblik was gekomen. Alcar stond voor de fontein en keek naar het leven, dat zich in het bassin voortbewoog.

„Alcar", zei André. „Veel kan ik niet zeggen, toch voel ik behoefte om u te danken. Maar voordat ik van hier ga, wilde ik u toch dit zeggen: Ik zal op aarde mijn best doen en het u niet moeilijk maken."

André knielde voor zijn grote leider neer. Alcar boog zich over zijn instrument heen, de weinige woorden zeiden hem boekdelen.

„Ik dank je, mijn zoon. Gods zegen zal op ons werk rusten. Thans naar het feest in de sferen."

Een siddering voelde hij door zich heen gaan, toen hij Alcars woning ging verlaten. Hoe zou Alcar zich voelen? „Een geest van het licht draagt zijn hemel innerlijk."

André begreep.

Hand in hand zweefden zij verder, een andere toestand tegemoet, die de laatste zou zijn op deze reis. In alles lag een goudachtige glans. Wat was liefde machtig. Hoe leerde hij haar kennen. Door veel leed en smart hadden zij zich dit geluk eigen gemaakt. Hij zag, dat het land steeds hoger opklom. Het was alsof hij vanuit een dal, in een zacht glooiende, opwaartse richting het hoogste gedeelte naderde. In prachtige tinten zag hij onder zich tempels en gebouwen, die alle straalden, waarvan hij de betekenis thans begreep. Vele wezens zweefden hen voorbij, die een zelfde richting volgden. Zij voerden met elkander gesprekken, wat hij duidelijk zag en voelde. Wonderlijk was het. Voor hen heel gewoon, omdat zij in dit leven leefden. Soms zag hij hen voor zich, om dan ineens voor zijn ogen te verdwijnen, als losten zij op in de lucht. André begreep het niet en vroeg aan zijn leider de betekenis hiervan, die hem zei: „Wanneer wij ons verbinden, op hun concentratie afstemming hebben, zien wij hen, anders is het niet mogelijk. Ook zij kunnen onzichtbaar blijven, al leven zij in deze sfeer en hebben wij één afstemming. Dit is dus, omdat zij zich sneller verplaatsen dan wij en daardoor onzichtbaar zijn. Maar er zijn er onder hen, die reeds op een verbindingssfeer afstemming

hebben en spoedig de zesde sfeer zullen binnentreden. Wij zullen ons thans sneller voortbewegen. Spoedig zullen wij daar zijn."

In de verte dacht André een groot wit licht waar te nemen. Hoe dichter zij naderden, hoe duidelijker werd ook het licht voor hem zichtbaar.

„Wat is dat voor een licht, Alcar?"

„Wat je ziet, is het licht, dat de Tempel van geluk uitstraalt. Het is de kracht van het leven. Daar worden wezens verbonden. Je zult beleven, dat enige van onze zusters en broeders hoger zullen gaan. Zij zullen in de zesde sfeer worden opgenomen."

André zag een ontzaglijk groot gebouw, van sneeuwwit marmer opgetrokken, zeer merkwaardig van vorm, een kruis voorstellende. Indrukwekkend was het om het van ver waar te nemen.

Langzaam daalde Alcar, tot zij de begane grond bereikten. Uit alle richtingen zag hij de engelen aanzweven. Zwevende engelen zag hij. Wat op aarde een sprookje was, zag hij in de geest bewaarheid. Prachtige gewaden, die fosforesceerden. Jong en schoon waren allen, stralend in een hemelse glans. Alles leefde, allen straalden licht uit. Jong, eeuwig jong zouden zij blijven. „Velen zijn duizend jaren oud, mijn zoon, anderen weer jonger. Er zijn er ook onder hen, die twee- en drieduizend jaren oud zijn."

André zag niets dan wonderen. Welk een geluk hier te mogen leven. André dacht, dat zij aan de voorkant van de tempel waren. Hij keek zijn leider daarbij aan, om uit zijn mond de waarheid te ontvangen. Doch Alcar glimlachte en zei: „Wij kennen hier geen voor- of achtergedeelte, hier is alles open, waar je ook leeft. In het leven van de geest kan niets verborgen worden. De Tempel stelt het leven voor van onze grote meester Jezus Christus, het volmaakte Kind Gods, door Zijn heilige krachten opgetrokken."

Overal zag hij fonteinen, die hemelhoog hun stralen uitspoten, waardoor het leven in myriaden van kleuren werd omgetoverd. Overal zag hij geluk, niets dan liefde. Duizenden wezens waren bijéén, in liefde.

Wat was schoonheid op aarde vergeleken bij dit alles? Hij voelde zich gelukkig met hun geluk. Wijsheid, kracht en liefde straalden allen uit. Was dit het land van liefde, waarover hij had gesproken? Een zelfde beeld zag hij tijdens zijn spreken. Alles wees erop, dat het deze toestand zou zijn. Alcar had hem zeker de inspiratie doorgegeven. Wat hij aan de levende doden had weergegeven, was Alcars bezit. Hij had niets dan waarheid verteld, niets dan eeuwige waarheid. Hij was reeds gelukkig, dat hij alles zo duidelijk had doorgegeven. Alcar had hen overtuigd, door hun van zijn eigen leven te vertellen. Gelukkig was hij, dat hij eens deze kracht en dit geluk zou bezitten.

O, wat waren zij allen schoon. In hun ogen lag een hemelse glans. Daarin lag de kracht van het wezen. Dit viel hem daarom zo sterk op, omdat er zovelen bijeen waren. Welk een vergelijking met de mens op aarde. De mooiste

mensen, die hij ooit had gezien, waren ongelukkigen aan deze zijde, wanneer zij hun schoonheid voelden. Hun schoonheid was niets dan zielige ijdelheid. Op aarde waren de mensen oud, al dachten zij jong en schoon te zijn. Oud in de geest waren allen hier en jong en schoon, dat was hun wijsheid, waardoor zij straalden. Allen waren zonnen, die anderen konden verwarmen.

„Kom hier André, wij zullen hier plaatsnemen."

Overal waren rustbanken, waar hij ook in de sferen was geweest. Hier waren het beeldhouwwerken, in verschillende voorstellingen. Zonnen waren uitgebeeld, sterren en planeten, sferen en andere symbolische voorstellingen. Hij begreep tevens, dat hij zich in een bijzondere toestand bevond, omdat geen wezen op hem lette. Hoe gaarne zou hij met hen hebben gesproken, om maar even hun stemmen te horen. Maar hij voelde, dat het niet mogelijk was, daar hij in Alcars eigen afstemming leefde. Hij was ook tevreden. Hoe groot was de genade niet, dit alles te mogen zien en te beleven. Het zou reeds voor velen op aarde geluk betekenen, wanneer zij dit alles in een visioen zouden mogen waarnemen. Neen, hij was dankbaar gestemd. Uit het diepst van zijn ziel kwam zijn dank tot God. Eens zou hij aan alles mogen deelnemen, wanneer ook hij deze afstemming zou bezitten. Vechten zou hij om dit grote te bemachtigen. O, hoe veel geluk wachtte nog hem en alle mensen op aarde. Eens zou hij voor eeuwig met Alcar één zijn. Voor dit geluk wilde hij gaarne op aarde sterven. Voor ieder leven, wie zijn leven wilde overnemen. Maar het was niet mogelijk. Hij wilde alles doen, want het was in dit leven hier niets dan geluk.

„Zijn hier allen tezamen, Alcar?"

„Ook hier, mijn jongen. De rijksten der aarde, heersers en keizers, de armsten der armen, hier is alles één. Hoor, de meesters beginnen hun hoge geestelijke gevoelens in kunst weer te geven."

Een diepe stilte voelde hij. Het heilige ging gebeuren. Hij hoorde de tonen in de verte aanzwellen. Van uit verre oorden kwam het hierheen en klonk melodieus in zijn oren. Het was begonnen als een zacht gefluister. Doch in dat gefluister waren hemel en aarde verbonden. Het was één, hij voelde het duidelijk. Het tintelde in zijn gehele lichaam. Het was een geweldige kracht, die in hem kwam. Alle wezens knielden neer. Ook Alcar, en hij knielde naast zijn leider neer. Hij voelde zich deemoedig worden, zoals hij nog nooit was geweest, of had gevoeld. Zijn ziel schreide van dankbaarheid jegens God. Thans voelde hij een andere deemoed dan hij op aarde dacht te kunnen voelen. In vergelijking met dit gevoel was hij op aarde in opstand, al dacht hij God te naderen. Hoe ver was hij daar van dit heilige gevoel verwijderd. Mijlenver lag het van hem vandaan. Zijn hart trok samen en het leven drukte hem. Het was alsof hij al zijn begane zonden weer voelde. Hij had toch om vergiffenis gevraagd voor al zijn fouten, toch voelde hij, dat ze in hem waren.

Hoe schoner de muziek, hoe meer hij veranderde. Telkens veranderde zijn gevoelskracht. Alles keerde in hem terug, zijn gehele leven op aarde zag hij aan zich voorbij trekken. Een schrijnend leed overviel hem. Hij voelde in alles zijn tekortkomingen. Hij beleefde alles hier, door de meesters vertolkt. Hij schreide innerlijk, maar er kwamen geen tranen tevoorschijn. Hij slikte ze terug, niemand wilde hij zijn tekortkomingen laten zien. Dit alles wilde hij zelf verwerken. Het was één met hem, het was zijn leven. Nu voelde hij zich hier vandaan zweven. Over bergen en dalen voerde men hem. O, wat een muziek, het was geen muziek, zoals men op aarde aan instrumenten ontlokte. Ontzaglijk was het, het scheurde een mens vaneen. Steeds voelde hij zich verder zweven. Dan weer was hij heel hoog, dan weer bevond hij zich boven de aarde. Het leven danste in hem, het was de dans des levens. Nooit te voren had muziek hem zo ontroerd als thans. Zachtkens voerde het hem terug op de plaats waar hij zich bevond, in hun midden, in de vijfde sfeer. Dan werd het weer sterker en heftiger, het was als een storm, die alles vernietigde. Het keerde terug, alsof een heilig wezen hem iets toefluisterde en van geluk en zaligheid vertelde. Hij voelde alles en begreep deze machtige symfonie, die het leven betekende. Het was, alsof God zelf tot hem sprak. Hier zei men hem, dat hem veel geluk wachtte, wanneer hij het leven begreep. Als een film zag hij honderden beelden aan zich voorbijtrekken. Werelddelen herkende hij en met andere planeten ging men hem verbinden. In diepe diepten daalde hij af en hij zag de duisternis en voelde de koude in zich komen. Christus zag hij, in Zijn leed, dat Hij doorstaan had en hij voelde de smarten, toen men Hem aan het kruis sloeg. Wie liet hem dat alles beleven? Hoe zou hij dit alles kunnen uithouden? Hij was één in deze sfeer, men liet hem beleven, wat zij hier voelden. Ontroerd was hij en voelde zijn krachten wegzinken. Lang zou het niet meer moeten duren. Welk een kracht lag in deze muziek! Alle engelen waren met de meesters verbonden. Ook zij voelden hun heilige kracht. Nog intenser moest hij zich inspannen, wilde hij dit alles tot het einde kunnen uithouden. Hij pakte Alcars hand en sloot die in de zijne.

Wat hoorde hij nu? Een prachtig gezang kwam uit de verte tot hem. Er waren wel duizenden stemmen verenigd. Zo rein had hij nog niet horen zingen, het was zo rein als hun uitstraling. De meesters begeleidden het gezang. Een hemels schone stem, het was een helder geluid, hoorde hij boven alle andere uitkomen. Het was, alsof hij nog meer geluk zou ontvangen. Het leven kwam in hem. Hij voelde de kracht van hun liefde, die in hun gezang lag opgesloten. Woordelijk verstond hij alle klanken. Alle engelen zongen in koor. God is liefde. God is geluk. Liefde is leven door alle eeuwen. Liefde is één zijn met Hem. O, een ogenblik van groot heilig geluk was in hem gekomen. Hij verstond hun gevoel, het leven was in hem.

Zalig zijn zij, die het geluk ontvangen. In liefde verenigd, in vrede, in

geluk, voor eeuwig één. Het was voor hen, die zouden verbonden worden. Wat God verbond, verbond Hij aan Zich. Sferenschoon, sferenliefde. Engelengeluk, engelenschoonheid. Geef liefde en gij zult ontvangen. Hij kon niet meer, het was te veel voor hem. Alcar hield hem krampachtig vast, om hem staande te kunnen houden. In een heilige stilte eindigde alles. Lang bleven de engelen neergeknield. Stil waren allen, nog stiller was het dan voordat de meesters begonnen waren. Eindelijk stonden allen op en begaven zich naar de Tempel van geluk, waar zij binnentraden.

„Hun en ook ons gebed is geëindigd, André. Zo bidt men in de sferen. Zo bereiden wij ons voor om aan een feest deel te nemen. Allen voelden een hogere liefde, die zij later zullen bezitten. Sterk zijn, mijn jongen. Nog is het einde niet daar, ook wij zullen binnentreden."

André hield zijn leider stevig vast, hij wilde Alcar niet meer loslaten. Duizenden engelen waren naar binnen gegaan. Hij durfde niet; was hij wel bereid om in hun midden te vertoeven? Zou hij dit heilige gebeuren niet verstoren?

„Neen, je mag binnentreden, mijn jongen. Je gebed is verhoord, daardoor heb je nieuwe krachten ontvangen."

Hand in hand traden zij binnen. Hier werden geen wezens teruggestuurd, miljoenen wezens konden binnen. Alles was almachtig. Hij voelde, dat ook dit gebouw zich zou oplossen. Het dijde uit, er waren muren, maar de muren leefden. Daarin lag het leven van Christus. Het eerste wat hem opviel, was de kruisvorm van de Tempel. Het was Christus' heilig leven. Het geheel bevond zich in een wit stralend licht, dat alle wezens verlichtte. Aan de Tempel zag hij geen einde. Christus' liefde was eindeloos, onuitputtelijk, er bestond geen einde. Hier waren zij in Zijn liefdehuis. Alle wezens, die in de vijfde sfeer leefden, zouden kunnen binnentreden. Het duizelde hem, alles was te machtig. Wonderen uit een hogere sfeer werden hem hier getoond. Dit alles kwam tot hem en hij begreep, dat Alcar het hem innerlijk zei. In geestelijke taal werd tot hem gesproken. Tot ver kon hij de engelen waarnemen. Hier was geen afstand, hij voelde en zag alles, wat zich op deze plaats bevond. Er was geen belemmering in de geest, allen waren één. Bloemen in onbevlekt wit versierden het innerlijk van de Tempel. Op een verhoogd voetstuk zag hij twee wezens neergeknield, in sneeuwwitte gewaden gekleed. Hun hoofden diep gebogen, hun handen gevouwen, als marmer zo wit. André voelde, dat zij op hogere krachten waren ingesteld. Het heilige scheen te komen. God was in hen, hij voelde de adem des levens, die alle leven onderhield.

Een zacht hemels geluid weerklonk. Alle engelen richtten hun hoofden omhoog, wachtend op iets, dat komen zou. Boven de twee gelukkigen zag hij thans enig licht komen. Allen keken ernaar. Nu hoorde hij een melodieus gezang. Het was een gebed, dat de twee wezens tot God opzonden. Steeds inniger werd het gebed, het stroomde zijn ziel binnen en ook hij bad voor hun

geluk. Om beider hoofden zag hij een stralenkrans van licht, die hij duidelijk kon onderscheiden. In haar licht zag hij zachtere tinten dan in dat van hem, waardoor hij de mannelijke krachten aanvoelde. In zijn scheppingskracht, daarin lag zijn krachtig sterk licht, dat zich met het hare verbond. De lichten vloeiden ineen, zij waren in uitstraling reeds verbonden.

Vele andere wonderen zag hij thans. De muren begonnen te leven, gehele taferelen zag hij er in afspelen. Hij zag het heelal, sterren en planeten en het leven van Christus aan hem voorbijgaan. Boven de twee engelen zag hij dezelfde taferelen. Het universum ontwaakte, het werd aan allen getoond. Zie, voelde hij, het leven wacht u. Het leven wacht, hogere sferen kunt ge binnentreden. Andere planeten werden getoond, het was het leven, dat neerdaalde. Christus de volmaakte Zoon Gods zou komen. Met Hem waren allen één, Hij, de kosmisch ontwaakte, zou neerdalen. De verbinding was tot stand gekomen. Een flits van Hem hadden allen waargenomen en zij waren met Zijn heilig leven verbonden.

Thans boog eenieder het hoofd, ieder wezen bad om kracht en liefde, om ook, zoals zij daar, in een hogere toestand te worden opgenomen.

Na deze indrukwekkende stilte werd plotseling de gehele Tempel verlicht. De twee engelen werden door een lichtstraal beschenen. Nog werd het steeds lichter. Uit alle richtingen schoten lichtstralen en verlichtten de beide kinderen, die voor eeuwig zouden verbonden worden. Vóór hen zag hij een goudachtig licht, als een zon, opkomen. Het leven was in aantocht. Het heilige ogenblik was genaderd. Alcars hand drong in de zijne, als wilde zijn leider hem zeggen, dat het ogenblik was gekomen. De beide wezens waren als marmeren beelden. Hun gewaden vlamden, door het hemels licht beschenen. Alle engelen concentreerden zich op dit ogenblik. André zag, dat in die gouden zon iets zichtbaar werd. Het was een wezen. Duidelijk zag hij het in deze gouden omlijsting. Nu trad het tevoorschijn, het leefde. Het wezen bleef in een waas gehuld, maar stak beide armen uit en zegende de twee engelen. Het heilige ogenblik was daar, twee levens werden opgenomen. Zo plotseling als het gekomen was, verdween het licht. Christus, de Volmaakte Zoon Gods had zich gemanifesteerd. Engelen zongen, de meesters begeleidden, een machtig koor stemde in, het was één groots geheel, alles was liefde.

André voelde zich wegzinken, dit kon hij niet verwerken. Nog hoorde hij het gezang, dat al verder en verder zich verwijderde. Daarna was hij zich van niets meer bewust. Toen hij ontwaakte, voelde hij nog steeds Alcars hand in de zijne en hij begreep, dat geen andere machten dan alleen die van God hen zouden kunnen scheiden. Hij sloeg zijn ogen op en keek zijn leider aan.

„Zo, mijn jongen. Weer bewust?"

André nam Alcars beide handen om hem voor alles te danken. Geen woord kon hij spreken. Lang zweefden zij zo verder, de aarde tegemoet. Nog

was zijn concentratie niet teruggekeerd. Zijn gedachten waren als verlamd. Het hoogste geluk had hij beleefd, bedwelmd was hij van geluk. Langzaam keerden zijn krachten terug.

„Waar zijn wij, Alcar?"

„Op weg naar de aarde."

„Niet meer in uw sfeer?"

„Neen, mijn jongen."

„O, hoe schoon was alles. Ik ben bedwelmd van geluk."

„Het zal je zielekrachten versterken. Het heiligste van onze reis heb je beleefd: een hemelse verbinding als aards mens te mogen beleven. Het is een genade, die slechts één mens op duizenden zal ten deel vallen." André zag, dat hij in de derde sfeer was en voelde, dat zij met grote snelheid de aarde tegemoet zweefden. Nog enkele ogenblikken en ook deze schone uittreding behoorde tot het verleden. Voor zijn gehele leven op aarde zou het hem steunen. In weinige ogenblikken hadden zij de aarde bereikt en hij trad zijn kamer binnen. „Alles wat je hebt beleefd, mijn zoon, zul je bewust weten. Het betekent wijsheid in de geest en het zal niets dan kracht betekenen in je aards leven. Ga spoedig aan je taak beginnen, om het aan de mensheid bekend te maken. Ik zal je daarbij helpen. Doch alles hangt af van je eigen gevoel het mee te delen, zoals ik het je toonde. Dat is jouw werk, op onze hulp kun je rekenen."

Nogmaals knielde André voor zijn leider neer, om hem voor alles te danken.

„Sterk zijn, mijn jongen, spoedig zullen wij weer samen zijn."

André voelde, dat hij omhoog ging, weer daalde en met een lichte schok in zijn stoflichaam terugkeerde. In een groots, gelukkig gevoel ontwaakte hij en hoorde zijn leider spreken: „Je bent thans weer met je stofkleed verbonden. Jij leeft op aarde, ik aan deze zijde, toch zijn we één, voor eeuwig, voor eeuwig. Maar alvorens het contact te verbreken, vraag ik je, vergeet niets van alles wat je hebt mogen beleven. Ga spoedig aan je taak beginnen. Daarna wachten je nieuwe wonderen. Je Alcar." André hoorde niets meer en viel in een diepe slaap. 's Morgens werd hij wakker en wist, wat hij die nacht had beleefd. Hij voelde zich gelukkig en kon wel huilen van geluk. In hem lag een groot heilig gevoel, waarvan hij de oorzaak kende. Het was het geluk, dat zij voelden, die in het Hiernamaals leefden.

In geluk, in liefde, voor eeuwig één. Zij hadden het stofkleed afgelegd; zij begrepen, wat het leven op aarde betekende.

Eén met het leven, dat God in alles heeft neergelegd

Veel heeft André door zijn prachtige gave mogen beleven. Verschillende occulte problemen werden voor hem opgelost en duidelijk gemaakt, doch wat hij in deze toestand beleefde, was toch wel het ongelooflijkste van alles, wat hem in de geest werd gegeven. De lezer zal zich daarom afvragen, of er wel mensen op deze wereld en aan Gene Zijde zijn die dit gebeuren kunnen aanvoelen of daarmee worden verbonden. Velen zullen daarover hun schouders ophalen, omdat zij het niet kunnen aanvaarden.

Doch alles wat André vertelde, heeft hij mogen beleven, door hen, die achter de sluier leven. Door zijn grote gave, door Gods heilig geschenk, is dit alles waarheid geworden.

Daarom nogmaals: alles is waarheid, niets dan de waarheid, alles heeft hij mogen beleven.

Op een middag, toen hij alleen in zijn kamer zat, werd hij in een toestand gebracht, waardoor hij het leven in alles aanvoelde. Het was een wonderlijk gebeuren en voor hem is het een groots moment geweest. Na dat ogenblik voelde hij een groot geluk in zich komen en liefde voor alles wat leefde. Het was een ogenblik van zalig geluk, waarvoor hij God niet dankbaar genoeg kon zijn. Hij vertoefde in gedachten aan Gene Zijde bij al zijn vrienden, die hij reeds had zien overgaan. Hij dacht, hoe zal ik hen terugzien, want velen, dat wist hij zeker, zouden geluk bezitten en anderen diepe duisternis. Aan de laatsten dacht hij het meest, zij hadden hulp nodig. Innig voelde hij zich op dit ogenblik met hen verbonden en in deze toestand werd hem het wonder geopenbaard. 's Morgens, toen hij wakker werd, voelde hij, dat hij zich in een voor hem onbekende toestand bevond. Dit was hem dadelijk opgevallen. Het was een rust, een stilte, die in hem lag, die niet op aarde was te vinden, waar men dan ook vertoefde.

Zijn eerste gedachten waren, dat hij was uitgetreden, maar hij zette deze gedachten opzij, omdat Alcar hem bewust liet uittreden en hem van tevoren zou waarschuwen. Wanneer hij een probleem zou beleven, dan was ook alles anders. Neen, hij was niet in de sferen geweest. Die innerlijke geestelijke rust bleef hij de gehele morgen voelen, tot op het ogenblik, dat hij bemerkte, dat erop hem werd ingewerkt, waardoor hij de bedoeling ervan begreep en hij met het wonderbaarlijke werd verbonden. Vroeger maakte hem een dergelijke rust zelfs angstig, omdat hij dan niet wist, wat er met hem geschiedde. Dit was ook nu het geval, doch hij had geleerd af te wachten en zich niet meer angstig te maken, omdat hij door alle bewijzen dit vertrouwen had gekregen.

Het was gegroeid tot een krachtig wéten. Thans maakte het hem niet meer ongerust en wachtte hij in overgave op de dingen die zouden komen.

Toen hij zo in gedachten was verzonken, voelde hij plotseling, dat erop hem werd ingewerkt en dat hij zich in een andere toestand voelde komen. Toch bleef hij zich bewust van alles, wat er met en om hem heen geschiedde. Hij dacht, wat zal dit nu weer te betekenen hebben, maar liet rustig op zich inwerken. Op deze wijze, in volle overgave, zou Alcar hem kunnen bereiken. Wat hij voelde en waarnam, was zeer merkwaardig. Hij werd met iets verbonden, dat hij nog niet begreep. Daarna kwam er een heerlijke geur tot hem, waardoor zijn belangstelling voor de onzichtbare machten, die om hem heen waren, steeg. Hij keek om zich heen, of er in zijn kamer ook bloemen aanwezig waren, die deze geur verspreidden. Maar er waren geen bloemen, alleen een vaas met rode tulpen en deze konden die geur niet verwekken.

Na deze verschijnselen hoorde hij een zacht geluid. Het was alsof er fluisterend tot hem werd gesproken, echter niet duidelijk genoeg om te verstaan. Soms was het van hem verwijderd en dan weer dichtbij, ook boven zijn hoofd was het hoorbaar. Vaak was het zeer heftig, alsof er iets onaangenaams gebeurde, waardoor het in deze toestand geraakte.

Hij vroeg zich af, wat dit betekende. Waren het wel geluiden, die hij hoorde? Nu hoorde hij het weer en nog duidelijker dan de eerste keer en hij wist, dat het geen stemmen waren. Op zijn donkere seances had hij de geesten horen spreken en hij kende hun stemmen, die hetzelfde waren als toen zij nog op aarde leefden. Hun stemmen waren menselijk, maar wat hij nu hoorde, was zo heel iets anders. Veel had hij op occult gebied beleefd, dit echter was vreemd en daarom nieuw voor hem.

Nogmaals trachtte hij het geluid op te vangen en luisterde aandachtig. Neen, het waren geen menselijke stemmen, dit was iets zeer eigenaardigs. Maar wat dan? Hij wandelde de kamer op en neer om het nog duidelijker te kunnen horen.

Toen hij in een van de hoeken van zijn kamer stond te luisteren, voelde hij, toen hij weer terug wilde keren, dat hij werd tegengehouden. Een onzichtbare macht belette hem verder te gaan. Rustig liet hij zich beïnvloeden en hij voelde, dat men hem naar de tafel voortduwde, waar de tulpen stonden. Hij begreep onmiddellijk de bedoeling en wilde er vlug heen gaan, doch dan voelde hij weer, dat hij tegengehouden werd. Daarna duwde men hem zachtjes aan vooruit, schrede voor schrede naderde hij de vaas met tulpen. Van alles was hij zich bewust en normaal kon hij denken.

Toen hij de tafel bijna genaderd was, schrok hij geweldig. Het geluid, dat hij zo-even hoorde, werd door de tulpen veroorzaakt. Hij dacht gek te worden. Als een marmeren beeld stond hij voor de tafel. Wat zou hij moeten doen? Wat betekende dit alles? Enige seconden verliepen. Hij kreeg het ge-

voel, om tot de bloemen te spreken. Een sterke drang lag in hem zulks te doen. Toch durfde hij niet en dacht aan verschillende stoffelijke dingen om zichzelf te controleren, of hij nog normaal was in zijn gedachten.

Ja, zo dacht hij, ik ben normaal, mijn gedachtengang is perfect.

Het duurde niet lang of hij voelde zich geheel met hen verbonden. Een wonder geschiedde. Toen hij de tulpen met zijn handen aanraakte, voelde hij een eigenaardig gevoel in zich komen. Bij één was het rust, die in hem kwam, bij een andere voelde hij angst, bij weer een andere kwam hij in opstand en zou hij alles kunnen vernielen. Achtereenvolgens hun een andere plaats gevende, voelde hij verschillende gevoelskrachten door zich heengaan. De drang om te spreken werd steeds heftiger en toen hij daartoe overging, voelde hij een algemene instemming. Duidelijk voelde hij deze verschillende gevoelsovergangen. Het mooiste en heiligste gevoel, dat in hem kwam, was, dat hij voelde, dat enkele tulpen spoedig zouden verwelken en afsterven. Het was een zeer vreemd maar intens gevoel, het naderend einde van dit zo kort bestaan. Een lichte duizeling en slaap overviel hem, in zich voelde hij een heerlijke rust komen, en droefheid door zich heengaan. Enige minuten bleef hij met hen verbonden, totdat hij plotseling besefte, hoe onnatuurlijk zijn doen en laten was.

Angstig werd hij van zichzelf. Hij, als aards mens, sprak met de bloemen en voelde hun bloemenleven. Ook zij waren als de mensen en hadden hun anti- en sympathieën, zo ook hun verschillende gevoelseigenschappen. Het was voor hem om ervan te duizelen. Voor de tweede maal betastte hij zich, bevoelde zijn hoofd en armen, dacht aan andere aardse toestanden en constateerde, dat hij normaal was. Ben ik nog op deze wereld, zo dacht hij, of ben ik in hun leven opgenomen? Na alles te hebben nagegaan, was hij zich bewust, dat alles normaal was en hij als een aards mens kon denken en voelen, zien en horen.

Daar stond de radio, daar hing een schilderij van hem, dat Alcar voor hem had gemaakt. Dit was een bruin kostuum wat hij aan had, dat een tafel, op straat hoorde hij de mensen spreken en zag hen voorbijgaan. Alles was normaal en toch voelde hij zich in een andere wereld dan zijn bewustzijn op aarde. Hij leefde en was zich van alles, wat om hem heen was, bewust, maar toch was hij met een ander leven verbonden. Na dit alles te hebben gecontroleerd, begon hij weer met de bloemen te spreken. En thans nog inniger dan de eerste keer voelde hij zich met hun leven verbonden.

In zijn gevoel daalde hij van de aarde af en maakte het gehele proces mee. Van zaad tot bloem voelde hij waar het leven heen voerde, welke reis het had gemaakt, totdat zij hier in zijn vaas een plaatsje hadden gevonden. Het heiligste was wel, toen hij beleefde, dat de knop als bloem zou opengaan. Een zacht gekreun, een pijnlijk gevoel kwam in hem. Dit ontwaken was ook voor

hen pijnlijk. Hij voelde zich innerlijk samentrekken, alsof zijn lichaam op het punt stond uiteen te springen. Het was een intens gevoel, dat hij zuiver gewaar werd.

Daarna kwam er iets schoons in hem, het was het gezang van het ontwaakte leven. Het voelde, dat het was geboren en ook hij voelde dit geluk. Daarop zag hij als in een visioen, dat zij werden afgeplukt en een koude rilling doorvoer hem. Snijdend was het en hij beefde van innerlijke ontroering. Het was een angstwekkend gevoel, dat hem het leven benam. Daarna voelde hij, dat zijn gevoel verduisterde in een wachtend overgeven, het einde van een bestaan. Een floers lag om alles, het einde zou spoedig komen.

Innig sprak hij met hen allen. Vooral zij, die spoedig zouden verwelken, voor hen koos hij zoete en krachtige woorden, om hun het heengaan gemakkelijker te maken. Zij treurden, duidelijk voelde hij het. „Kom", zo sprak hij, „uw leven is kort, en ik voel zeer goed, dat de mens het vervroegt. Toch moet u rustig zijn en het leven, dat u bezit, tezamen delen. Waarom in opstand? Is ook in dit leven disharmonie? Verdringt de één de ander? Zijt gij allen niet ten dode opgeschreven? Moet gij elkander het leven nog zwaarder maken dan het reeds is? Kom, rustig en gelukkig zijn." André voelde het leven, dat God in hen had neergelegd, zeer duidelijk. Naarmate hij tot hen sprak en de één na de ander een ander plaatsje had gegeven, waren allen in een rustige toestand gekomen.

„Zo", zei hij, „nu is beter. Thans volgt u de weg, die ook wij mensen te volgen hebben, maar nog steeds niet willen. De mens voelt zich te veel en te sterk en is te veel met zich zelf ingenomen. Laat er rust zijn in uw midden. Het leven is voor u kort; dat weet ik, omdat ik dit proces zo-even heb mogen volgen. Is er dan nergens vrede en geluk? Ook niet in uw wereld?"

Alle luisterden naar hem en hij hoorde hun stemmen; hun gevoelsveranderingen, alles voer door hem heen.

Zo zou hij wel uren willen doorspreken, het was een heilig ogenblik voor hen en hem geweest.

Plotseling hoorde hij zich bij zijn naam noemen en zei Alcar hem, dat de verbinding werd verbroken.

André schrok ervan en kreeg het gevoel hen te demagnetiseren, wat hij dan ook deed. Toen beleefde hij een ander wonder: De tulpen, die ver naar beneden hingen, gingen, op hetzelfde ogenblik, dat hij hen demagnetiseerde, omhoog en stonden als stijve kaarsen in de vaas. Hoe is het mogelijk, dacht hij, dit is toch wel een bewijs, dat ik met hen was verbonden. Welk wonder was hem geopenbaard? Een heilig warm gevoel doorstroomde hem en hij voelde, dat het contact was verbroken. Hij knielde voor de vaas met bloemen neer, om God en zijn leider Alcar voor dit geluk te danken. Lang bad hij en toen hij was opgehouden, vloog hij naar zijn moeder, om haar het grote

gebeuren te vertellen.

„Kom, moeder, ga met mij mee, er is een wonder gebeurd."

Zijn moeder keek hem aan en schudde haar hoofd. In zijn ogen zag zij die eigenaardige glans, die ze reeds zovele malen daarin had gezien en die zij kende. Wanneer haar jongen in trance was, of wanneer hij met andere machten, die door hem werkten, werd verbonden, dan lag in zijn ogen een zachte, maar tevens een verziende glans. Daaraan wist zij, dat hij weer iets vreemds had beleefd. Samen gingen zij naar zijn kamer. De eerste woorden die zij tot hem sprak waren: „Maar jongen, hoe kun je zó die tulpen in de vaas zetten." En om haar woorden in daden om te zetten, wilde zij de vaas anders opmaken. André begreep, dat ook op haar werd ingewerkt en met een sprong was hij bij haar en belette haar, om ook maar met één vinger de vaas aan te raken. Zij keek hem aan en dacht, o, hij is weer in een andere wereld.

„Ga daar zitten moeder en luister naar wat ik u zal vertellen."

Gewillig deed zij, wat haar kind verlangde en nam plaats. „Luister naar mij moeder, zoals u nog nooit naar mij heeft geluisterd. Als u mij ooit wilt aanhoren, doe het dan nu. U weet, dat alles wat mij door Alcar en alle andere intelligenties wordt gegeven, voor mij heilig is, nietwaar? Wanneer ik een diagnose mag stellen of een zieke mag genezen, zal ik alles zo doorgeven, en er nooit iets bij maken, omdat ik Alcar zou bedroeven. Dat weet u, nietwaar? Ik zal, wanneer ik iets zie, het nooit verfraaien. Ik weet, moeder, wanneer ik dat wel zou doen, ik het eens zal moeten goedmaken. Vele geesten zien op mij neer, hoe ik mijn gave gebruik en omdat ik dat weet, is mij alles heilig, wat met het leven na de dood heeft te maken."

Zijn moeder, die hem wilde tegenspreken, omdat zij dat alles reeds lang wist, kreeg daar echter geen gelegenheid voor, omdat hij het haar belette.

„Neen moeder, laat mij uitspreken. Ik moet u nog meer vertellen. Zeg mij eerlijk en vergeet niet, dat het mij heilige ernst is, zeg mij, denkt u moeder, dat ik normaal ben, als een normaal mens met u spreek?"

Zijn moeder, die toch, ondanks zijn heilige ernst, wilde lachen, hield haar lach in, omdat zij hem zag wegzinken en van kleur veranderen. Zij knikte met haar hoofd ten teken, dat alles goed was.

„Luister nu goed. Ik heb zo-even met de bloemen gesproken, moeder. O, ik ben zo gelukkig."

„Wat zeg je, met de bloemen gesproken?"

„Ja moeder, vindt u mij niet abnormaal? Ik weet de betekenis er nog niet van, doch ik heb met de tulpen gesproken en hun leven gevoeld. Maar één ding weet ik, dat ik niet alleen weet, maar intens voel, en dat is, dat ik alle leven dat leeft wel zou kunnen omhelzen. O, een heerlijk gevoel ligt in mij, dat er voordien niet is geweest."

Zijn moeder stond uit haar stoel op en ging heen, zonder iets te zeggen.

André hoorde haar binnensmonds spreken. Wonderlijk, wonderlijk toch. Voor haar en het moederhoofd was dit alles te veel en te diep. Reeds lang kende zij haar jongen niet meer en waande hem ver, heel ver van haar vandaan. Iedere dag voelde zij deze afstand groter worden, totdat hij voor haar niet meer was te bereiken, wat haar soms verdrietig deed stemmen. André, die alleen achtergebleven was, hoorde zijn leider tot hem spreken.

„Is mijn jongen gelukkig en ben je wat kalmer, André? Heeft het je niet te veel aangepakt en krachten gekost? Was de emotie niet te sterk voor je? Is André overtuigd van dit grote wonder? Voel je, mijn jongen, dat er een heilig geluk in je is gekomen? En zou je onze grote Vader, wat je reeds hebt gedaan, niet van uit het diepst van je ziel willen danken en uitroepen: Vader, wat hebt U mij gegeven? Hoe kan ik U danken? Zou je niet voor alles wat leeft je leven kunnen geven, wanneer men dat verlangde? Voelt André thans geen liefde voor alles wat leeft? Kun je thans alle mensen niet liefhebben en zou je niet willen uitroepen, hoe gelukkig je bent? Vindt mijn zoon het zo onbegrijpelijk, dat ik hem met het leven, dat God in alles heeft neergelegd, heb mogen verbinden? Dat God je wil, om ons werk te doen, kent en je gebeden om wijsheid, kracht en liefde heeft verhoord?

Luister André: Lang geleden, toen wij voor het eerst tezamen waren, toen je hen leerde kennen, die aan deze zijde in geluk leefden, kwam er een sterk verlangen in je op, om een dergelijke afstemming te mogen bezitten. Je knielde iedere dag, ieder uur neer, en bad, dat God ons de kracht zou schenken, om jou als een zuiver instrument te mogen ontwikkelen. Toen, André, wist ik reeds, dat je eens deze heilige genade zou ontvangen. Dat God het ons zou toestaan, je met het leven te verbinden. Dit is nu geschied. Je bent in de geest ontwaakt en voelt zuster- en broederliefde. Steeds zul je dit heilige gevoel blijven voelen, het is je bezit geworden. Thans zal je strijd geen strijd meer betekenen en zul je je kruis dragen, dat God je te dragen heeft gegeven. Je zult het leven, dat tot je komt, kunnen aanvoelen en naar je liefde handelen.

Nu nog dit: Om dit grote gebeuren rustig op je te kunnen laten inwerken, bracht ik je, toen je nog in een diepe slaap lag verzonken, in deze rusttoestand. Ik kon dit alleen bereiken door mij met je te verbinden en deze verbinding in stand te houden. Je voelde dus mijn innerlijke rust, mijn eigen afstemming. Je weet, dat wij in onze afstemming het leven in alles voelen. De bloemengeur bracht ik tevens tot je, om je gevoel en interesse op dit gebeuren af te stemmen, waardoor ik je kon verbinden en je gehele concentratie hierop afstemming zou vinden, om je het proces te laten volgen. Dit alles is mij volkomen gelukt. Ik hield je tegen en bracht je schrede voor schrede naar de tulpen, om de verbinding niet te storen. Daarna liet ik je voelen, dat ook in de natuur disharmonie heerst. De gevoelskrachten van het leven, wat een leven aan kracht bezit, liet ik je tevens voelen en ik liet het wordingsproces in je

gevoel aan je voorbijgaan. Duidelijk heb je alles kunnen volgen. Wanneer de mens de eerste gelukkige sfeer aan deze zijde binnentreedt, dan eerst kan hij het leven in alles aanvoelen, omdat zijn gevoel in de geest afstemming vindt. Is je dat duidelijk? De mens op aarde kan niet in deze toestand leven, daarom moest ik mij met jou verbinden en kon ik het je op deze wijze laten beleven. Wat je beleefde, was dus door mijn wil, mede door je innig smeken, om voor ons als zuiver instrument te willen dienen. Buiten ons dus zou je het leven niet hebben gevoeld. Dit gevoel, André, dat nu in je is, zul je verder ontwikkelen en eens zal het op onze toestanden afstemming vinden, wat eeuwig geluk voor je zal zijn. Verbind je in liefde, dan zul je alles kunnen aanvoelen, zoals het leven zich voelt op het ogenblik van verbinding. Deze liefde, mijn jongen, is je bezit. Het leven is aan jou, mijn jongen, wees gelukkig en laat anderen je geluk voelen. Ik ga heen. Je Alcar."

Hoe machtig was liefde. Het éne wonder na het andere werd hem geopenbaard.

En dit alles door het heilige spiritualisme.

Het geestes- en het stoflichaam

André ontving steeds meer bewijzen van een eeuwig voortleven na de stoffelijke dood, waarom hij de mensheid trachtte te overtuigen, dat het geeste-slichaam een apart lichaam is en dat de mens, na het stoflichaam te hebben afgelegd, het eeuwige leven binnentreedt. Bovendien werd hem aangetoond, dat de geest het intellect lichaam is en het gevoelslichaam betekent. Door de vele uittredingen, die hij door Alcar had mogen beleven, stond het voor hem vast, dat de mens op aarde leefde om zijn gevoel in de geest te ontwikkelen. En dat was de liefde. Na zijn laatste reis naar de hemel en de hel, was er niets meer in hem, dat aan deze waarheid twijfelde. Wanneer hem het een of ander hinderde, liet Alcar het hem beleven, waardoor hij verschillende problemen leerde kennen en hij in de geest ontwikkelde. Het beleven van vele toestanden was voor hem een grote genade, waardoor hij het geestelijke leven leerde kennen. Wat hij in deze toestand beleefde, was zeer zeker de moeite waard om te worden verteld.

Het volgende gebeuren was ook zeer merkwaardig. Reeds enige tijd voordat hij dit probleem mocht beleven, las hij een boek van een bekend schrijver over het leven van de Heilige Franciscus van Assisi. De geschiedenis, zoals de schrijver deze had weergegeven, vond hij zeer wonderlijk en zij had hem diep getroffen. Het grote geloof en de mensenliefde van Franciscus brachten hem tot nadenken. Eén toestand was hem niet duidelijk en daarover piekerde hij veel; het was de zelfkastijding, die Franciscus zich toebracht. Of het nu in waarheid was geschied of niet, hem interesseerde dit geval bijzonder. Aan zijn heiligheid wilde hij niets te kort doen, maar hij begreep niet, dat Franciscus zich door zelfkastijding kon ontwikkelen. Velen zouden hem dom vinden, maar het liet hem niet met rust, hij dacht er reeds enige maanden over na.

Hij (Franciscus) vond het geweldig, om naakt in een doornenstruik te springen, zodat het bloed van alle zijden langs het lichaam droop, maar of Franciscus daardoor deze hoge geestelijke afstemming had verkregen, dat was nu voor hem het raadsel.

André voelde voor de heilige alle eerbied. Hij (Franciscus) was een mens met een groot heilig gevoel en daarvoor boog hij diep het hoofd. Maar om aan hem te denken, beschouwde hij als verkeerd. Ook hij wilde vooruit en omdat Alcar hem had duidelijk gemaakt, dat de mens het leven zou moeten beleven, begreep hij niet, hoe dit alles mogelijk was en kon zijn. Een vrouw, die op aarde geen moeder werd en naar het moederschap hunkerde, keerde terug om het te beleven. Zou diezelfde moeder zich op andere wijze van haar hunkering kunnen bevrijden? Zie, dat waren problemen, die hij maar zo niet

zag opgelost.

Zou een vrouw, hunkerende naar het moederschap, haar hunkering kunnen vernietigen en overwinnen door zichzelf te kastijden? Was dat mogelijk? Waarvoor diende dan het leven? Hij gaf meermalen zichzelf antwoord, maar kwam niet tot een resultaat. Zelfkastijding was toch niet de weg om in een klein aards leven in zo'n hoge toestand te komen?

De heilige bad dag en nacht, offerde zich voor alle leven op, maar waar was dan die zelfkastijding voor nodig? Om hartstochten te bedwingen? Hij leefde een rein leven; dat was toch voldoende? Nogmaals, aan zijn heiligheid wilde hij niets te kort doen, maar het liet hem niet met rust. Telkens betrapte hij zichzelf erop, dat hij weer met Franciscus bezig was en hij kon er maar niet van bevrijd worden. Dan kwam er nog bij, en dit was een eerste factor, dat André van zijn aards leven iets wilde maken. Hij wilde iets zijn voor anderen. En welke middelen het ook waren, hij wilde ze aanwenden om zich geestelijk bezit eigen te maken, opdat hij, wanneer ook hij zou overgaan, in het eeuwige leven licht zou bezitten. Alles wilde hij daarvoor doen, voor ieder wezen gaf hij zich in zuivere liefde en voor iedereen zou hij zijn leven willen geven, wanneer het van hem verlangd werd. Het was geen ijdelheid om iets te zijn, hij wist, hoe nietig hij was. De prachtigste schilderstukken werden door hem gemaakt en toch durfde hij zich niet voor schilder uitgeven. Wanneer Wolff en vele anderen niet meer door hem zouden schilderen, was tevens zijn talent verdwenen. Zo was het ook met het zien en genezen. Als Alcar hem niet hielp, kwam van een diagnose niets terecht. Hij wist immers, dat hij het niet kon en nooit zou kunnen, buiten hun hulp. Hij was niets en bleef niets, hij was een instrument. Maar wat hij zeer goed begreep, was dit: wanneer hij zich inspande en zich zuiver wilde geven, zou Alcar hem in de geest ontwikkelen, wat het geestelijk goud betekende aan Gene Zijde. Was dit ijdelheid? Neen toch! Hij wilde alleen iets zijn voor anderen; daarom spande hij al zijn krachten in om zich de schatten des geestes eigen te maken. Daarom hield hem dit probleem gevangen.

Op een avond ging hij, vermoeid, vroeg naar bed. Toch kon hij de slaap niet vatten, omdat Franciscus hem bezighield. Hij vroeg zich af, of Alcar zou weten hoe hij liep te piekeren. Ging hem dit niet aan? Of waren dit geen toestanden voor Alcar? Maanden liep hij ermee rond en zag maar geen uitweg. Nadat hij zijn laatste wonderlijke toestand had beleefd, durfde hij aan Alcar niets meer te vragen, want wanneer het nodig bleek, werd hij geholpen. Thans zou hij zeer zeker alles belachelijk vinden en zou hij het zelf moeten uitvechten.

Waar bemoeide hij zich ook mee? Waarom had hij het boek gelezen en alles letterlijk overgenomen? Het was natuurlijk verkeerd, maar wat kon hij er thans nog aan veranderen? Alles van zich afzetten, maar hoe? Hoe vaak had

hij het niet reeds van zich afgeslingerd en toch sloop het zijn ziel weer binnen. Hij maakte zich kwaad en voelde dat zijn concentratie nog zo zwak was. Enige nachten terug had hij er zelfs over gedroomd. Hij vond het verschrikkelijk. Hij kon niet eens rustig meer slapen. Hij droomde, dat Franciscus hem had laten roepen en hem over zijn leven had verteld. Hij zei tot hem het volgende:

„Ik weet van je denken af en weet daar wel raad op, ga maar mee."

Hij had hem meegenomen naar een grote tuin achter een klooster en zei tot hem: „Ziedaar, spring er maar in, dan weet je ineens hoe alles is". Franciscus wees hem op een doornenstruik. Hij keek hem daarbij aan, als wilde hij zeggen, je durft het toch niet en André sprong naakt in de doornenstruik, zodat het bloed van alle kanten van zijn lichaam droop. Maar toen hij 's morgens ontwaakte en hij zich zijn droom herinnerde, was er niets aan zijn lichaam te zien; het was dus een echte droom geweest.

En thans lag hij alweer over hetzelfde probleem te piekeren. Hij werd er nog gek van, wanneer hij daar niet spoedig van werd verlost. Hij concentreerde zich als nooit te voren, want hij wilde slapen. Halve nachten wakker te liggen en nietszeggende dromen te dromen, daar werd hij niet wijzer van. Hij dacht, ik zal bidden, net zo lang totdat ik in slaap val. Het gelukte hem volkomen, het gebed bracht hem in diepe slaap.

Hoelang hij had geslapen, wist hij niet, toen hij dacht, dat zijn naam werd uitgesproken. Hij keek om zich heen, maar zag niemand.

Weer hoorde hij: „André?" Wie riep hem daar? Kwam men hem weer voor het een of ander halen? Hé, wat was dat? Hij stond naast zijn lichaam. Dadelijk dacht hij aan zijn vorige nachtelijke tocht. Had men hem nodig? Wie had hem bevrijd? Alcar? Waar was zijn leider? Waren het weer andere problemen, die hij zou beleven? Toen hij Annie mocht genezen, waren hem ook twee onbekenden komen halen en toen hem alles duidelijk werd gemaakt, waren het Alcar en diens meester. Hoe slecht had hij over hen gedacht, thans wilde hij dit voorkomen. Toch zou hij voorzichtig moeten zijn en zomaar niet meegaan, hij kon immers niet weten, of er toch ongelukkigen tot hem waren gekomen.

Weer hoorde hij: „André, wilt u ons volgen?" Volgen, dacht hij, waarheen? Aan de klank hoorde hij, dat het geen ongelukkige geesten waren, want daarin lag liefde; in de geest voelde en hoorde men dat onmiddellijk. Aan deze zijde kon zich een demon niet verbergen, aan de één of andere toestand zou men hem kunnen herkennen.

Voor hem stonden twee wezens, in een licht waas gehuld. Hij zag hen, maar toch waren zij als schaduwen. Nog steeds hoorde hij niets van zijn leider. Op hetzelfde ogenblik kwam in hem een liefdekracht, hetzelfde gevoel, als toen men hem voor Annie was komen halen en daardoor was hij

vastbesloten om mee te gaan. Hij stapte op hen toe en voelde, dat hij werd opgeheven en zij zich van de aarde verwijderden.

Zo, dacht hij, het is een reis naar de sferen. Deze toestand was dus een andere dan die van Annie. In snelle vlucht verlieten zij de aarde en hij was zeer nieuwsgierig, waarheen men hem zou brengen.

André keek naar de hemel en schrok. Dat was niet in orde. Zo'n toestand kende hij niet en had Alcar hem niet getoond. De hemel was geel. Dat kon toch niet? Hoe kon een hemel geel zijn? Nooit had hij daarvan gehoord. Waren die hemelen aan deze zijde te vinden? Hij vond het abnormaal, het was niet natuurlijk. Hij kende het hemellicht vanaf de donkere gebieden tot in de vijfde sfeer, doch een hemel als deze had hij nooit kunnen waarnemen. Hij nam zich voor om dubbel voorzichtig te zijn. Hij zag een landschap met gele bomen en gele planten, alles was geel. Kon dat natuurlijk zijn? Neen immers. Het was vals. Voerde men hem naar onnatuurlijke toestanden? Werd hij op de proef gesteld? Waarvoor diende dit alles?

Steeds zweefden zij verder en hij voelde zich door de beide onzichtbare geesten voortgetrokken.

Eindelijk werd halt gehouden. Hij stond op een hoge berg en keek in een diep dal, dat voor hem lag. André voelde, dat men hem voor een toestand had geplaatst, want voor hem liep een pad, dat door het dal kronkelde. Aan de overkant zag hij een groot gebouw. Het enige in deze onafzienbare ruimte. Moest hij afdalen? Was dit hun bedoeling? En onmiddellijk kreeg hij het gevoel, dat het hun bedoeling was; hij zou dat pad moeten volgen. Vreemd was alles, onnatuurlijk en geheimzinnig. Waarom sprak men niet met hem? Zou hij niet terugkeren? Daarin kon niemand hem tegenhouden. Hij had geleerd en wist zich te concentreren wanneer er gevaar dreigde. Toch was hij nieuwsgierig, wat dit alles te betekenen zou hebben.

Hij daalde af en het duurde lang, voor hij de overkant bereikte. Eindelijk bevond hij zich vlak voor een kasteel, dat als uit de bodem scheen gerezen. Hij bleef staan, om na te denken.

Het was een oud gebouw, uit geelachtige bloksteen opgetrokken. Ook dat was niet natuurlijk. Geen wezen zag hij en er heerste een drukkende stilte, wat hem niet prettig aandeed. Een grote deur, die meer op een poort geleek, versperde de ingang.

Nogmaals keek hij in de natuur, maar hij zag geen levend wezen en ook zijn begeleiders waren verdwenen. Die stilte maakte hem angstig. Het leven was hier in slaap gevallen. Geen wind, die de natuur opfriste, niets dan een dood klimaat, onnatuurlijk en geheimzinnig. Hier zou zich geen mens gelukkig kunnen voelen. Dan was en bleef hij liever op de aarde. Wat zou daar achter die dikke deuren leven? Mensen? En waar waren zij, die hem waren komen halen? Was dit het einde van zijn tocht? Moest hij hier binnen? Al die

vragen spookten door zijn hoofd. Hij ging iets dichterbij, misschien kwam er een oplossing. Maar toen hij enige meters genaderd was, ging vanzelf de deur open, waarvan hij geweldig schrok. Stokstijf bleef hij staan. Nu zul je het hebben, dacht hij. Doch geen mens kwam tevoorschijn. Hij stond op zijn benen te trillen. Wat betekende dat nu? Hij keek in een lange gang, maar zag niemand. Zou iemand achter de deur staan? Neen, dat was niet mogelijk, de deur sloot tot vlak aan de muur, wat hij in een oogopslag waarnam.

Maar wat dan, wie had hem opengedaan; wachtte men hem hier op? Waar was Alcar? Op die vraag voelde hij weer, dat Alcar over hem waakte en hij trad binnen. Hij was nog geen pas over de drempel, of voor hem zag hij zijn onzichtbare vrienden. De lange gang was met tegels belegd en alles was weer geel en kaal. Nu stond hij voor een lange trap, die hij afdaalde. Hij telde de treden en vond het zeer vreemd, dat hij aan al die bijkomstigheden dacht. Beneden gekomen stond hij weer voor een lange gang, die zij ten einde liepen en die in een grote zaal uitkwam.

Weer bleef hij staan en dacht over alles na. Wat was dit voor een gebouw? Waarom bracht men hem naar een onderaardse zaal? Hij zag vele pilaren, die het gebouw als fundamenten steunden. Ook hier was alles geel. Geen andere kleuren waren er te zien. Hij was er al aan gewend en vond het nu zeer gewoon, al wist hij, dat alles onnatuurlijk was. In de zaal hing een dicht waas, waar hij niet doorheen kon zien. Hield men alles voor hem onzichtbaar? Stelde men hem plotseling voor een feit? Zijn begeleiders voelde hij op enige meters afstand voor hem. Toch was hij rustig en voelde zich met hen reeds vertrouwd. Hij begreep, dat hij verder moest gaan, waaraan hij voldeed. Schrede voor schrede ging hij verder, want hij was er zeker van, dat hij hier iets nieuws zou beleven.

Toen hij een tiental meters verder gekomen was, hoorde hij een zacht geluid, dat hij meende te herkennen. Het eerste leven, dat hij op zijn lange tocht had gehoord. Was het een mens? Hij bleef aandachtig luisteren en het was, alsof iemand diep ademhaalde. Weer ging hij verder, om voor de tweede maal te schrikken. Daar voor hem zag hij drie wezens. Eén van hen was ontkleed en droeg alleen een lendeband, die hij om zijn middel had geslagen. Naast hem stonden twee anderen, sterke kerels, die beiden een zweep in hun handen hadden, waardoor hij plotseling dit tafereel begreep. Zij droegen een geel kleed en de enige andere kleur die hij in dit land tot nu toe had waargenomen, was het zwarte koord, dat om hun middel was gebonden. Nu voelde hij, dat voor hem een gedeelte van alle geheimzinnigheid zou worden opgelost. Hij had in het leven na de dood geleerd, dat kleuren licht betekenden. Die zwarte koorden hadden deze betekenis, dat hij zou beleven, wat zij van plan waren te doen. Een lichtstraaltje schemerde door, maar wat was nu het gehele probleem?

Hij, die zich ontkleed had, was een schoon jong mens van dertig jaren. Wat wilde men van hem? Waren die twee sterke kerels zijn beulen? Zou hij afgeranseld worden? Wanneer het zo zou zijn, dan begreep hij, waarvoor men ook hem was komen halen. Ja, hij haalde diep adem, dat was hij dus, die hij zo-even hoorde. De jonge man trachtte alle krachten, die in hem waren, te verzamelen. Zijn beulen wachtten tot hij gereed was en André voelde, dat de man zich vrijwillig zou laten afranselen.

Plotseling stapte hij op een van de pilaren toe, plaatste zich ervoor en wachtte af. André beefde. Hij verzamelde al zijn krachten, hetgeen hij duidelijk voelde. Wat wilde men hem hier tonen? Hij concentreerde zich op hem en wist, dat hij zich vrijwillig liet geselen. Nu begreep hij alles. Dit had met hem en Franciscus te maken. Thans zou voor hem ook dit probleem opgelost worden. Hier zou hij kunnen beleven, of zelfkastijding geestelijke ontwikkeling betekende. Hij voelde een geweldige spanning. De beulen stonden links en rechts van hem en wachtten op een teken, dat zij mochten beginnen. André voelde, dat hij hun het teken gaf. Links en rechts vielen de slagen en bij iedere slag, die men hem toebracht, bleven er op zijn lichaam brede rode striemen achter. Spoedig was hij bont en blauw geslagen, maar hij hield moedig vol. Zelfkastijding! Eindelijk loste zich het geheimzinnige voor hem op, waarover hij maandenlang in een vreselijke spanning had verkeerd.

Nog steeds werd hij afgeranseld, maar lang zou hij het niet meer kunnen uithouden. Het zweet, dat langs zijn lichaam droop, was rood gekleurd. Zijn hoofd hoog opgericht, stond hij daar en liet toe, dat men hem geselde. Hij was een held. André voelde een geweldige spanning in zich opkomen. Nu werd hem een mogelijkheid geboden te tonen, wat hij wilde, wat hij zou kunnen. De jonge man glimlachte bij iedere slag, die men hem toebracht. En ook hij voelde zich vol vuur, om ditzelfde te beleven. Eindelijk werd opgehouden en voerden zij hem weg. Hij had zich staande weten te houden. Zou hij overtuigd zijn, dat het hem geestelijke ontwikkeling had gebracht?

Jammer dat hij was heengegaan, hij zou het hem hebben gevraagd. Was hij voor eenzelfde toestand hier als hij? Hij voelde een sterke kracht in zich komen. Ja, hij was bereid. En toen hij innerlijk had besloten, sprongen zijn twee begeleiders naar voren en waren gereed om hem te geselen.

Zo, zo, waren zij zijn beulen? Toch wáren zij het niet, hij wilde het en zij zouden het niet doen, wanneer hij er niet toe besloot. Maar wanneer hij het beleefde, was hij van al zijn narigheid verlost. Hij dacht na, wat hij zou doen. Het was wel geen doornenstruik, maar toch was het zelfkastijding en hij zou erdoor leren. Neen, hij wilde thans niet terug, ook hij wilde het beleven. Nu eerst zag hij, dat men op alles gerekend had. Ook hij droeg een kleed zoals zij droegen, hoewel hij dit niet eerder had opgemerkt. Had hij het eerst hier ontvangen, nu, terwijl hij ertoe besloot, het te doen? Tijd om te denken had

hij niet; hij slingerde het gewaad van zich af en stelde zich voor een van de pilaren op. Op een halve meter afstand van de pilaar moest hij blijven, daar hij voelde, dat hij niet verder kon komen. Hij begreep, dat men hem van voren en van achteren wilde raken.

De andere stond tegen de pilaar aangedrukt. Was het een andere toestand? André zuchtte diep, om al zijn krachten te verzamelen. Hij besloot innerlijk, dat zij mochten beginnen en tegelijk vielen de eerste slagen. Hoe verschrikkelijk was de eerste slag. Zijn ziel schreide en beefde. Bij iedere slag kromp hij ineen. Verschrikkelijk dacht hij, wat ben ik begonnen! Aanstonds zal ik bezwijken. Ik houd het niet uit. Hij keek omhoog en dacht enig ander licht waar te nemen. Merkwaardig, dacht hij, wanneer ik mij op dat licht concentreer, voel ik de slagen niet zo aankomen. Was het Alcar? Hij zag er echter niet meer van dan een licht waas. Werd hij geholpen? Liet Alcar het hem voelen?

Bij iedere slag werd zijn concentratie gebroken; hij voelde de slagen striemen. Zijn lichaam gloeide als vuur. Het zweet brak hem van alle kanten uit en ook bij hem was het rood gekleurd. Geen plaatsje was er meer vrij, van onder tot boven had men hem bont en blauw geslagen. Alleen zijn hoofd en voeten werden niet geraakt en ook zijn handen bleven van striemen vrij. Hij begreep zelf niet, waar hij al die kracht vandaan haalde. Wat kon een mens sterk zijn! Hij voelde, dat zijn volle concentratie op deze toestand was ingesteld. Toch bemerkte hij, dat zijn krachten minderden.

Zijn gehele lichaam stond gespannen, zijn spieren werden lam geslagen. Nooit eerder had hij zo'n kracht in zich gevoeld. Alles speelde hij uit, geen reserve zou hij overhouden. Nog spande hij zich in, daar hij voelde, dat hij ieder ogenblik zou bezwijken. Hij wilde zich staande houden, zoals die andere. O God, dacht hij, wat ben ik begonnen. Hij keek naar het licht, daar hij op het punt stond te bezwijmen.

Hij voelde nu, dat wanneer hij wilde ophouden, zij onmiddellijk zouden staken. Bij iedere arm die werd opgeheven, voelde hij reeds de slag, voordat deze hem werd toegebracht. Neen, hij kon niet meer en dadelijk hielden zij op met slaan. Ook het licht was verdwenen. Daar stond hij nu. Hoe vreselijk zag zijn arm lichaam eruit. Hij was ontoonbaar. Handen, hoofd en voeten waren niet geraakt, alle andere plaatsen waren vol bloedrode striemen. Hij had het gevoel, dat zijn ogen uit zijn hoofd tevoorschijn kwamen, en alles stond strak gespannen. Waar was zijn geestelijk bezit? Hij voelde zich niets veranderd. En toch had hij moedig volgehouden! Het was een bittere teleurstelling. Hij was niets veranderd, maar innerlijk dezelfde gebleven. Hij was overtuigd, maar had een jammerlijke ervaring opgedaan. Duur had hij het moeten betalen alvorens dit probleem voor hem werd opgelost. Hij verwenste het ogenblik, dat het boek in zijn handen was gekomen. Wat kon lectuur de

mens beïnvloeden. Alles had hij voor niets beleefd. Het was zijn eigen wil en schuld en Alcar zou boos op hem zijn. Tranen van verdriet over deze grote teleurstelling vloeiden over zijn wangen. Zo-even had hij ze kunnen verbergen, nu echter was dit onmogelijk voor hem. Hij voelde zich naar lichaam en ziel gebroken. Had hij verkeerd gedaan? Van het begin af was alles onnatuurlijk. Hij had moeten terugkeren. Duur had hij deze wetenschap gekocht. Iedere schrede op dit pad had hij met een zweepslag moeten betalen. Hoeveel zweepslagen zouden verschillende wezens niet ontvangen, voordat ook zij van de verkeerde weg waren overtuigd. Wanneer zij in het hiernamaals zouden aankomen, hij wist het heel zeker, zouden velen het met zweepslagen willen goedmaken, maar dan was het reeds te laat. De gedachte daaraan, dat het hem de ogen had geopend, was de zalf voor zijn wonden, waardoor de schrijnende pijnen verzachtten.

Wat moest hij hier nog uitvoeren? Niets immers. Hij wilde naar zijn lichaam terug, terug naar de aarde. Zou ook dat niet eens meer mogelijk zijn? Een geweldige angst overviel hem. Hij voelde zich opgenomen en in een flits verwijderen. Spoedig had hij de aarde bereikt en was hij in zijn stoflichaam teruggekeerd. Met een lichte schok werd hij wakker en hij was zich bewust van alles, wat hij in de sferen had beleefd. Hij voelde zich doodmoe. Geen arm of been kon hij bewegen. Zijn eerste gedachten waren voor zijn leider. Niets hoorde hij van hem. Had hij het verbruid? Dat was toch niet mogelijk? Was er niets meer aan te veranderen? Hij kende toch zijn leider als een geest van liefde en hij wilde zich toch alleen maar overtuigen. Hij zou er gek van worden, wanneer hij Alcar zou moeten missen. O, het kwelde hem zo. Hij zag op de klok en het was zes uur in de morgen. Het was het uur, waarop hij steeds terugkeerde, wanneer hij met Alcar de sferen had mogen bezoeken. Zou Alcar van alles afweten en hem hebben geholpen? Hij wilde zich omdraaien, maar het was niet mogelijk. Zijn gehele lichaam stond strak. Alles deed hem pijn. Hij viel in een diepe slaap, om tegen acht uur wakker te worden. Hij kon zich gemakkelijker bewegen dan om zes uur. Deze rust had hem goed gedaan. Vlug stapte hij uit bed, om zich te kleden. Hij ontdeed zich van zijn pyjama, en schrok, zoals hij nog nooit geschrokken was. Wat was er met zijn lichaam gebeurd? Van onder tot boven zat het vol striemen. Het was bont en blauw, zoals zijn geesteslichaam het had beleefd. Geen plekje was meer vrij, verschrikkelijk was het om te zien. Alleen zijn gelaat, handen en voeten waren zonder striemen. Lang keek hij naar zijn arm stoffelijk lichaam en beleefde weer, wat hij die nacht had meegemaakt. Hij zag zich voor de pilaar staan en voelde iedere slag, die hem werd toegebracht. Hij voelde het verdriet, dat hij na deze geseling gevoeld had.

Vreemd is het, dacht hij, maar ik voel mij zo intens gelukkig, wat zou dat te betekenen hebben? Hij wist niet wat het was, maar het had een beteke-

nis. Zijn teleurgesteld gevoel was op slag verdwenen. Wat hij in de geest had beleefd, had zijn stoflichaam overgenomen. Welk wonder was geschied? Dat het wonderlijk was, stond voor hem vast. Welke machten waren het, waarmee hij was verbonden? Was dit de bedoeling van Alcar geweest? Het stoflichaam had de geestelijke toestand overgenomen, zoiets had hij nog nooit beleefd. Hij voelde zich vreselijk moe, doch pijn deed het hem niet, al stond de huid over het gehele lichaam gespannen. Hij smeekte Alcar, hem toch te helpen, doch hij hoorde niets van hem. Waren het demonen, die hem dit hadden laten beleven? Neen, dat was niet mogelijk, hij had het zelf gewild.

Hij kleedde zich spoedig aan, want moeder zou geweldig schrikken wanneer zij hem zo zou zien. Het was toch zeer merkwaardig. Zijn geesteslichaam was duizenden mijlen van zijn stoflichaam verwijderd en toch had het geesteslichaam de belevenissen op de stof afgedrukt. Hoe kon dat? Hij wist, dat, wanneer hij uittrad, hij toch door het fluïdekoord met zijn lichaam bleef verbonden. Het fluïdekoord was de levensdraad, die beide lichamen verbond. Hij dacht een oplossing te voelen. Als het waar zou kunnen zijn, dan was het prachtig, maar zeer eenvoudig. Feitelijk was er geen andere mogelijkheid. Al was die draad onzichtbaar, toch waren beide lichamen één toestand. Weer keerde hij in de geest naar de plaats terug, om na te gaan, hoe hij zich van daaruit voelde. Misschien kon hij iets waarnemen. Hij voelde zich wegzinken en verplaatsen en concentreerde zich. Nu zag hij een smalle zilverachtige draad van hem naar het stoflichaam gaan, die hij duidelijk kon volgen. Hij zag en voelde, dat het leefde. Zou dit koord het beleefde hebben overgebracht? Wat was het dan eenvoudig. Maar was het geen eigen fantasie? Zou hij zo gevoelig zijn? Alcar had hem toch verteld, dat hij het fluïdekoord niet kon waarnemen, wel zij, die kosmische afstemming hadden. Doch hoever was hij daar niet van verwijderd. Maar wat dan? Hij verwonderde zich er zelf over, dat hij bezig was om dit probleem op te lossen. Zoiets was vroeger nooit in hem opgekomen. Altijd wachtte hij af, totdat Alcar hem alles duidelijk maakte. Ook was het hem duidelijk, dat dit proces zo heel anders was geweest dan alle vorige toestanden, die hij had mogen beleven. Thans analyseerde hij alles, maar voelde zich ook alleen, daar hij van Alcar niets hoorde. Was het diens wil geweest, hem dit te laten beleven?

Hij keerde weer terug tot de levensdraad. Hoe gevoelig was hij geworden, wanneer dit waarheid was. Hier toonde het hem aan, dat zijn gevoel sterk was ontwikkeld en de levensdraad die gevoeligheid bezat, wat eenieder, die zich geestelijk ontwikkelde, zou kunnen beleven. Nu hij alles van begin tot het einde naging, was het niet eens een probleem meer. De zelfkastijding had hem overtuigd, maar het was niet mogelijk, dat dit met zijn stofkleed iets uit te staan had. Hij was toch niet in zijn stofkleed geweest? Franciscus kon een heilige zijn, maar het was de weg niet, dat had hij toch duidelijk

gevoeld. Weer zag hij een ander beeld: voor hem was het reeds lang een vaststaand feit, maar voor de wetenschap zou het een prachtig bewijs zijn, dat het geesteslichaam een apart lichaam was, dat voortleefde in een eeuwige toestand. Dat hij daar niet eerder aan gedacht had, of zouden de geleerden het niet aanvaarden? Voor de parapsychologen was 't het onderbewustzijn. Of zouden zij nog andere hypotheses kunnen opstellen, om dit bewijs te vernietigen, om het tegendeel te bewijzen? Waren dit onbewuste krachten? Het was toch niet mogelijk, hij had immers alles bewust beleefd.

Wat hoorde hij daar zeggen? „Stigmatisatie?" Wie zei hem dat? Het was Alcars stem niet, die hij hoorde. „Stigmatisatie, of het suggereren, of concentreren op verschillende toestanden, wat suggestie is en zich op het lichaam manifesteert."

Duidelijk had de stem gesproken.

Suggestie? Suggereren? Hoe was dat nu mogelijk? Zou men dat zeggen? Wist de wetenschap niets anders?

Hoe zou hij zich op zichzelf concentreren, terwijl hij niet eens meer in zijn lichaam leefde? Geloofden zij niet, dat hij uittrad? Wanneer hij schilderde en een geest van zijn lichaam gebruik maakte, dan was hij toch ook uitgetreden. En toch werd er geschilderd. Zou dat mogelijk zijn wanneer hij er zelf niets van wist? Zou hij zichzelf moeten voorliegen en moeten toegeven, dat het zo was? Kon hij zichzelf bedriegen, wanneer de kracht, het bewustzijn, het lichaam had verlaten?

Het was een andere toestand, een andere gave, maar een uittreding was een uittreding en dan had de geest het stoflichaam verlaten. O, hij voelde thans de grote betekenis van deze uittreding en hij wilde redden, wat er te redden viel. Hoe zouden dit onbewuste krachten kunnen zijn? Hij was zich toch van niets bewust geweest en had geslapen. Zijn geesteslichaam leefde en beleefde, wat het in de geest waarnam. Dat lichaam, dat in de stof, de stof voerde en leidde, dat lichaam was het eeuwige lichaam dat voortleefde. Dit geestes-intellect was het eeuwigdurende leven.

Wat zou er van dit grote gebeuren overblijven, wanneer het iets met onderbewustzijn had uit te staan? Niets immers, maar hij wilde het zomaar niet overgeven. Hij had het immers zelf beleefd. Door het te beleven wist hij, hoe het geesteslichaam in die andere wereld kon leven en hoe al die afstemmingen waren.

Neen, het had met stigmatisatie niets te maken. Het was veel eenvoudiger. Wanneer men dat éne maar wilde aanvaarden, dat het fluïdekoord de kracht was, die beide lichamen verbond en daardoor, ook door zijn gevoeligheid, een aparte gave op de stof manifesteerde.

Nu viel hem ineens zijn droom in. Ook hierin voelde hij een verbinding. Het had met dit wonder te maken. Franciscus had hem geroepen en hij was

in de doornenstruik gesprongen en toch was er niets met zijn stoflichaam gebeurd. Het was slechts een droom. De kloof die zich tussen deze beide toestanden bevond, kon hij nog niet overbruggen. Wat waren dromen feitelijk, en waarom was hij uit zijn droom niet verminkt wakker geworden? Hoe was dit te verklaren? Was die droom onderbewustzijn? Dan had zijn onderbewustzijn geen betekenis, want het zei hem niets. Dit had hij geestelijk beleefd, ja, hij was zich bewust geweest van alles, wat er met hem gebeurde en lette op alles, wat hij op zijn tocht ontmoette. Zijn droom daarentegen was een echte droom, die niets betekende. Hoe meer hij nadacht, hoe scherper hem alles voor de geest kwam, zodat hij het wonderlijke kon begrijpen. En hoe fijn was de mens die op het leven hiernamaals was afgestemd. Toen hij dacht, nu kan ik niet meer, werd onmiddellijk opgehouden. Op aarde zou men het heel luid hebben moeten uitroepen, voor zij het zouden horen. Hij kende die krachten, het was het bezit van een fijnere liefde, een hogere afstemming dan die van de aarde.

Hij begreep nu tevens, waarom hij dit alles bewust had moeten beleven. Hij zou immers van alles niets hebben begrepen! Hoe meer hij nadacht, des te meer voelde hij grond onder zijn voeten, wat hem voor deze toestand steunde.

Dan begreep hij ook waarom zijn leider zich niet vertoonde, hij zou dit alleen moeten mee maken, om alles zelf te analyseren. Het was zijn eigen wil geweest, alleen had Alcar hem een mogelijkheid gegeven, om dit probleem te kunnen beleven. O, hij was gelukkig, dat Alcar door dit gebeuren wilde aantonen, wat het geestes- en het stoflichaam zou zijn. Niets anders dan dit, hij voelde het duidelijk. Het was een schoon en prachtig bewijs van eeuwig voortleven. Natuurlijk wist hij nog niet positief of het zo zou zijn, maar het kon bijna niet anders. Hij zou afwachten, totdat zijn leider hem alles duidelijk zou maken.

Toch stroomde niets dan geluk in hem; hij had zich niet voor niets laten geselen. Voor zulke bewijzen mocht men hem doodranselen, wanneer het de mensheid overtuigde, dat het geesteslichaam het eeuwige intellecte lichaam is dat voortleefde.

De wetenschap zou hier niets tegenin kunnen brengen, want dan zou het een onbewuste zelfsuggestie moeten zijn en dat waren geen wetenschappen. Onbewuste wetenschappen kende men op deze wereld nog niet en hadden geen bestaansmogelijkheden op aarde. Het was niets, omdat het onbewust was.

Stigmatisatie en concentratie of onderbewustzijn was niet mogelijk, het was, zoals hij het had beleefd, dat het geesteslichaam het intellect lichaam is, dat eeuwig voortleeft.

Hij voelde zich rustig en was gelukkig, dat hij het had mogen beleven. In

de middag hoorde hij zijn leider Alcar: „Zo, mijn jongen. Hier ben ik weer, om je vele gebeurtenissen duidelijk te maken en op te helderen. Heeft het niet te lang geduurd, André?"

André ontroerde, toen hij Alcars liefdevolle stem weer hoorde. Hoe had hij naar dat geluid verlangd.

„Ik zal je enkele toestanden duidelijk maken, alle andere heb je reeds begrepen. Alles was mijn werk, André, omdat je het zelf wilde. Ik heb getracht je duidelijk te maken, hoe onnatuurlijk alles is en liet je in de geest dit alles beleven. Aan onze zijde hebben wij die toestanden om de geest te overtuigen van alle onnatuurlijkheden, die zij voor natuurlijk houden. Tevens liet ik je de onnatuurlijkheid van tevoren zien, maar je weetgierigheid hield je gevangen. Nogmaals, het was niet mijn wil, doch je eigen wil, dit te beleven. Ik maakte dus van je wil gebruik, om aan te tonen, dat de geest een apart lichaam is, dat eeuwig voortleeft. Ook heb ik je geholpen, om het zelf te analyseren, waardoor je alles nog beter zou begrijpen. Ik was het dus, die tot je sprak, doch mijn stem was een andere, die ik voor mij heb laten spreken. In alles heb ik je gesteund en ik heb tevens je moed bewonderd, waardoor ik gelukkig ben; het bewijst je wil, om de mens van een eeuwig voortleven te overtuigen. Je hebt hierdoor bewezen, alles te trotseren, hoe het ook tot je komt, om hen op aarde gelukkig te kunnen maken. Doch het was niet mijn wil, vergeet dat nooit en te nimmer. Er zijn duizend andere mogelijkheden om de mens te overtuigen, dan deze. Toch ben ik gelukkig. Daardoor zul je ander werk ontvangen, waardoor je velen zult helpen. Je hebt ondervonden, hoe nuttig deze uittreding is geweest. De psychische krachten die je hebt leren kennen, zullen wijsheid in de geest betekenen. Alles werd je daarom bewust gegeven. Je droom was door mijn inwerking, ik liet je die dromen. Ik was Franciscus, André. Ik wilde je daardoor aantonen, dat een droom met een geestelijke uittreding niets heeft uit te staan. Wanneer je niet zou hebben besloten je te laten geselen, zou ik deze bewijzen niet hebben kunnen geven. Is je dit duidelijk? Ik twijfelde echter niet aan je krachten en willen, en ik hield je daarom met deze toestand verbonden. Ik heb deze verbinding in stand gehouden en wel om vier redenen. In de eerste plaats, om aan te tonen, dat de geest een apart lichaam is, dat eeuwig voortleeft. In de tweede plaats, om te toetsen, hoe je ons werk begrijpt, dat je in de geest wordt gegeven. Ten derde, om je te doen begrijpen, dat zelfkastijding de weg niet is om geestelijke ontwikkeling te verkrijgen en ten vierde, om te bewijzen, dat het spiritisme waarheid is, dat wij, die het stoflichaam hebben afgelegd, leven in een leven van geluk en een intellect lichaam bezitten, dat ons stoflichaam op aarde voerde en leidde. En dit alles kon ik, omdat je een boek las, waar die zelfkastijding in voorkwam. Wanneer wij instrumenten bezitten met psychische afstemming, kunnen wij de wetenschap van een eeuwig voortleven overtuigen. Je hebt jezelf op vele

vragen antwoord gegeven, die je duidelijk voelde. Ik heb je echter weer in de geest verbonden en liet je het fluïdekoord in visionaire afstemming waarnemen. Is je ook dit duidelijk?"

André begreep, omdat hij het had beleefd.

„Ik liet je dus waarnemen door je een gedachtenbeeld door te geven. Ik was het licht, dat je waarnam onder het gebeuren. Ik heb je gesteund, maar liet je toch de volle krachten aanvoelen, het geheel beleven. Ik zal je zeggen, hoe het mogelijk is, dat het stoflichaam de geesteservaringen over kan nemen, of met andere woorden, hoe een geseling in de geest stoffelijk kan inwerken. Dit geschiedt door het levenskoord, dat je reeds hebt gevoeld, dat beide lichamen verbindt al is het geesteslichaam van de stof gescheiden. De wetenschap, zoals ik je op onze vorige tocht reeds duidelijk maakte, heeft proeven genomen om een medium door de kracht van een hypnotiseur, dus gedwongen, te laten uittreden. Dat instrument werd een boodschap opgedragen en zou die volbrengen. Het medium vertelde hun, wat het op verre afstand waarnam en dit waarnemen en spreken werd door het fluïdekoord overgebracht. Het geluid kwam in een zachter klankvolume door dan wanneer het medium normaal sprak.

Ook deze toestanden zul je later door je eigen mediumschap beleven, wanneer zich dergelijke toestanden voordoen om beleefd te kunnen worden. De wetenschap vond het zeer wonderlijk, doch spoedig werd het wonderlijke vernietigd. Naarmate een medium deze gevoeligheid bezit, zal alles, wat het op verre afstand waarneemt, doorkomen en op het stoflichaam overgaan. Deze aparte gave die je bezit, is nu in dit stadium van ontwikkeling gekomen, waardoor het voor mij mogelijk was, je dit alles te tonen. Er zijn echter duizend andere toestanden dan een geseling, mijn jongen, waardoor wij dit alles kunnen beleven. Het overbrengen van deze geestelijke waarnemingen is dus alleen mogelijk, wanneer het instrument deze gevoeligheid bezit. Ik zal thans trachten, je het dromen duidelijk te maken."

André dacht: Alcar weet alles, weet hoe ik denk en voel. „Dromen zijn min of meer trancetoestanden. In de slaap liggen zeven graden van overgangen, waarvan de zevende de schijndode is. Op aarde kent men deze afstemmingen niet, ze zijn voor een mens niet vast te stellen. Het is alleen mogelijk voor ons, die het stoflichaam hebben afgelegd. Om op je droom terug te komen, het was geen droom, die je zelf beleefde, dat wil zeggen, uit je innerlijke toestand tevoorschijn trad, maar die je door mij was opgelegd. Je droomde dus, omdat ik het wilde, door mijn wil en gedachtenconcentratie, hetgeen een afzonderlijke toestand is. De mens kan dus dromen dromen, die hem in de geest zijn gegeven. Jouw droom was een gevoelstoestand, door concentratie en sterke wil op je gevoelscentrum afgedrukt. Is je dit duidelijk?

In een slaap liggen, zoals zo-even gezegd, zeven graden. De eerste, tweede

en derde graad zijn de menselijke rusttoestand, waarin de mens het gevoelsbewustzijn aan de stof onttrekt en waarin dus het gevoel in de geest overgaat. Dan is de concentratie in de geest overgegaan, wat de halfwakende afstemming is. Deze slaap is niet diep, doch evenredig naar de toestand van het stoflichaam. Wanneer het stoflichaam geen normale gezondheid geniet, schrikt de mens spoedig wakker, omdat hij in zijn slaap door ziekte van zenuwen en andere organen wordt gestoord. Wie zich in deze toestand bevindt, moet een gezond lichaam bezitten, wil hij voldoende kunnen slapen. Wanneer het zenuwlichaam zich samentrekt, of in een gespannen toestand verkeert, is een normale slaap niet mogelijk, dan lijdt de persoon aan slapeloosheid. Het spreekt dus vanzelf, dat de stof een storende invloed kan uitoefenen in deze toestand. In de vierde graad van slaap onttrekt de geest zich aan de stof en is het stoflichaam van alle storende factoren verlost. Zij, die zich in deze afstemming bevinden, zullen rustig slapen en niet spoedig wakker schrikken, omdat het halfwakend bewustzijn is overschreden. In deze afstemming realiseert zich de mens zijn beleefd leven, al naar de gezondheid van het stoflichaam, omdat het stofkleed niet zal toelaten, dat het gevoelslichaam zich verwijdert. Maar ook hierin liggen duizenden afstemmingen, die ervan afhankelijk zijn, hoe zich de mens in de geest heeft ontwikkeld en afstemming vindt. Het is dus duidelijk, dat het zenuwlichaam op het gevoelslichaam reageert, ook, wanneer zich de mens in een onbewuste toestand bevindt, wat de slaap is. Het geesteslichaam blijft en is zoals het in de stof leeft en voelt. Wanneer dus het stoflichaam onder het peil van normale gezondheid verkeert, keert de concentratie in de stof terug en overschrijdt het gevoelslichaam de derde, tweede en eerste graad van slaap, om daarna in de bewustwakende levenstoestand terug te keren en in bewustzijn over te gaan. Dit is het wakker worden, waardoor de stoffelijke organen hun werking hervatten.

De vijfde (graad) is die afstemming, waarin zich de splitsing tussen geest en stoflichaam voltrekt en het gevoel in de geest overgaat, wat het uittreden mogelijk maakt. Dan eerst kan zich het geesteslichaam van de stof verwijderen en kan het gaan waarheen het wil. Het geesteslichaam is dan het halfwakend bewustzijn overschreden en de geest is het bewust geestelijke binnengetreden. De zesde graad bezitten maar weinigen op aarde. Dit is een verhoogd geestelijk concentratievermogen, dat door langdurige studie is te bereiken. De mens, die deze krachten bezit en de stof kan dwingen naar zijn wil en concentratie, kan in één uur meer slapen, dan anderen in de normale tijd, die op acht uren berekend is. Deze toestand overschrijdt die van het uittreden. Toch zullen zij niet kunnen uittreden, wanneer zij de geestelijke afstemming ervoor niet innerlijk bezitten. Wanneer zij stoffelijk zijn, zullen zij door stof worden aangetrokken en is het dus niet mogelijk in de geest. Zo zij voelen

en willen, zullen zij zich afstemmen. Het is dus een geestelijke wet, wat hun innerlijke afstemming is op geestelijk leven. Zij zijn door concentratie zover gekomen, maar kunnen zich de schatten des geestes niet eigen maken, wat jij kunt, omdat je gevoel in de geest afstemming vindt. Jouw afstemming is echter de vijfde en grenst aan de zesde. Deze proeven hebben we reeds samen genomen en je kent de prachtige uitwerking ervan. Het zal je dus duidelijk zijn, dat de mens alleen dan bewust kan uittreden, wanneer hij zich in de geest afstemt, en deze afstemming bezit.

De zevende graad van slaap is de schijndood. Dan lossen de levensaura's in de geest op. Dit is duidelijk aan het stoflichaam waar te nemen. Er zijn er, die dit hebben bereikt door concentratie en sterke wil. Een voorbeeld hiervan zijn de fakirs. Zij kunnen zich laten begraven en vele dagen onder de grond blijven, ja zij zijn tevens in staat, om hun leven op aarde te verlengen en te sterken, door anderen levenssappen uit te zuigen. Wanneer zij zich laten begraven, wordt het stoflichaam door het fluïdekoord gevoed en in stand gehouden. Om zich in deze toestand te brengen, heeft de fakir enige uren diepe duisternis nodig. Die duisternis is nodig, omdat de levensaura zich in natuurlicht oplost, waardoor hij zijn beoogd doel niet zou bereiken. Daarna kan men hem begraven en hij zal na lange tijd nog levend tevoorschijn treden. Hun concentratie is vlijmscherp op het stoflichaam ingesteld en zij hebben het geheel in hun macht en kunnen de stof aan hun wil onderwerpen.

In de donkere sferen heb ik je verteld, wat de werking van de levensaura's is. De aura's zijn levenskrachten, die de stoffen voeden door de gevoelskrachten van de wezens. Wanneer de levensaura's niet kunnen worden onttrokken, is van schijndood geen sprake. De levensaura's zijn de verbindingen tussen adem en gevoel. Wanneer de mens leeft, gaat de adem door de daarvoor edele organen, doch de levensaura's beëindigen het werk van de stof en zijn de verbindingsdraden, of -lijnen, tussen geest en stoflichaam. Wanneer één van beide in disorde is, dus, of de adem of de aura, dan zal dit de dood tengevolge hebben, of een storing veroorzaken, waardoor hartverlammingen zich voordoen. Dit is dan een geestelijke storing, die haar stoffelijke gevolgen heeft, waardoor het geesteslichaam van het stoflichaam scheidt.

De fakir kan dus die schijndode toestand bereiken, omdat hij het stoflichaam de levenskrachten heeft ontnomen, wat betekent, dat het ontdaan is van iedere geestelijke inwerking, op één procent kracht na. Wanneer hij in zijn stoflichaam terugkeert, dan dient de levensaura als de elektrische stroom, om de machine in werking te brengen. De stof leeft dus, doch de werking is haar ontnomen. Deze hoge concentratie te bezitten is tevens een directe gave van mediumschap, waar ook geestelijke hulp voor nodig is, om dit tot stand te brengen. Wanneer zij dus de gave niet bezitten zich aan ons te kunnen overgeven, zal het tevens niet te bereiken zijn.

Ik zou alleen over slaap en droom boekdelen kunnen vullen, om iedere gevoelsovergang te ontleden en te analyseren. Ik deed een poging, je dit alles duidelijk te maken, omdat je je eigen afstemming zou begrijpen. Ik hoop daarom, dat je alles duidelijk is. Ik zou je duidelijk kunnen maken, hoe het stoflichaam vraagt en terugzendt, hoe de geest stuurt en zijn werking volbrengt tijdens het aardse leven, zolang het met de stof één is. Doch later zul je dit alles ontvangen en zal ik je al deze overgangen duidelijk maken, waar men op aarde nog niets van weet, noch voelt. Alle graden van slaap zijn bewuste en onbewuste levenstoestanden, waardoor je thans zult begrijpen, wat er met jou is geschied en hoe het mogelijk is, dat je stoflichaam het heeft overgenomen.

Mijn jongen, ik dank je voor je moed en willen, ons werk te doen, waardoor je wijsheid in de geest zult ontvangen, wat maar weinigen op aarde deelachtig worden. Je sterke wil om iets voor anderen te zijn, kennen wij en voelen wij, en wij zullen je naar je eigen krachten laten beleven. Over enige dagen zullen ook de stoffelijke verschijnselen zijn opgetrokken. In de morgen heb ik je pijnen mogen verzachten, toen je in een diepe slaap was gezonken. Thans ga ik heen, mijn jongen, nieuwe problemen zullen je worden duidelijk gemaakt. Weet, dat ik je in alles help. Dank God, voor je grote en heilige gave. Je Alcar."

Weer was er een probleem opgelost en had hij een ander wonder beleefd. Hoe groot was Alcar. Hij dankte hem voor zijn hulp en zijn onuitputtelijke liefde en tevens God voor alles, wat hij had ontvangen.

De mens wikt, maar God beschikt

Reeds lang is André getrouwd en thans verkeerde zijn vrouw in blijde verwachting. Jaren van wachten op het geluk, dat maar niet komen wilde, waren voorbijgegaan en nu verheugde hij zich, dat hem een jong leven zou geschonken worden. Dag in dag uit bad hij, dat God in het wezen wijsheid, kracht en liefde zou neerleggen. O, hij hield zoveel van kinderen. In een jong leven las hij als in een open boek en hij voelde de ziele-toestand van het wezen. Hij zou een moeder op verschillende gevoelsovergangen kunnen wijzen, waardoor zij haar kleine leerde kennen. Doch hij durfde zich niet met kinderen te verbinden, omdat een moeder niet wilde, dat anderen zich met haar liefde bemoeiden. Wanneer hij dit grote geluk zou mogen ontvangen, zou hij in stilte op zijn kind inwerken en het zijn liefde laten voelen. Juist door gedachtenconcentratie zou hij zich met het kind verbinden, waardoor het tevens in de geest zou ontwikkelen.

Maar wanneer hij innerlijk over al deze dingen zat te mijmeren, voelde hij iets in zich opkomen, dat zijn geluk verstoorde. Vreemd was het, dit gevoel belette hem om gelukkig te zijn over wat straks zou gebeuren. Het werd steeds krachtiger, zodat hij bijna niet meer aan zijn kind durfde denken. Wanneer zijn vrouw erover sprak, wat toch dagelijks nodig was, dan doorvoer hem een koude rilling, waarvan hij de betekenis maar niet kon vinden. Dan voerde hij met zichzelf lange gesprekken, vroeg hij zich af, waarom hij niet gelukkig kon zijn en trachtte dit raadsel op te lossen. Wanneer hij de kleertjes aanraakte, was het, alsof zijn hart sneller ging kloppen en hem de adem werd ontnomen. Er lag iets om die kleertjes, wat hij duidelijk voelde. Maar wat? Iets hield hem terug om nu reeds in vol geluk het grote ogenblik te verwachten, waarop hem het jonge leven zou worden geschonken.

Zo gingen er enige maanden voorbij. Wanneer er niet over werd gesproken, was het ook in hem kalm en rustig, maar wanneer zijn vrouw over haar bezit begon te spreken, voelde hij zijn angst weer opkomen, wat hem geheel van streek bracht. Hij liet haar niets daarvan merken, hij wilde het alleen uitvechten. Zou hem het kind worden gegeven, of zou het één of ander gebeuren, dat hun dit geluk werd onthouden?

Wanneer hij zijn leider daarover wilde vragen, kreeg hij geen antwoord en dan voelde hij, dat Alcar er niet over wilde spreken. Ik ga te diep op mijn gevoelens in, dacht hij dan, alles is immers in orde. Zijn vrouw voelde zich gezond en hij moest angstige gedachten verwerpen. Dan keerde het geluk in hem terug en dacht hij aan vele schone dingen. Wat was het een groot geluk, zoiets te mogen ontvangen!

Maar na enige dagen was het weer precies hetzelfde. Hij voelde twee krachten in zich: leed en geluk. Het leed trachtte het geluk te verdringen en soms moest het leed het onderspit delven. Maar dan kwam het weer terug en verbrak zijn rust, zodat van al zijn heerlijkheden niets overbleef en zijn strijd opnieuw begon. Vaak overdacht hij wie het zou winnen, want dat het iets betekende, dat stond voor hem vast. Liet Alcar hem voelen, dat er iets zou gebeuren? Zouden zij het geluk, waar zij jarenlang op hadden gewacht, weer moeten afstaan? Was het niet voor hen weggelegd? Maar even later slingerde hij ook dit weer van zich af en wilde hij er niet meer aan geloven. Hij wilde het jonge leven behouden en zo stelde hij zichzelf vragen en beantwoordde die naar zijn gevoel, om het kind te willen bezitten. Hij peilde de gevoelens van zijn vrouw, maar er was niets in haar toestand waarover hij zich ongerust behoefde te maken. Dag in dag uit werkte zij en had zich nog nooit zo goed gevoeld.

Plotseling zei Alcar hem, dat hij aan zijn tweede boek moest beginnen. O, dat was prachtig, dan behoefde hij niet zoveel aan zijn angst te denken, die maar niet wilde wijken. Hij maakte zich gereed en wachtte op de dingen, die komen zouden. Hij zou, wat hij reeds wist, over alle beleefde toestanden in de geest en op aarde schrijven. Hieronder waren de vele genezingen op aarde, die hij door Alcar had mogen tot stand brengen, waarvan er enkele zeer wonderlijk waren.

Hij haalde schrijfpapier en enige dagen voordat Alcar zou beginnen, zag hij het gehele werk voor zich en wist, hoe de hoofdstukken elkaar zouden opvolgen. Niets was verloren gegaan van al wat hij had mogen beleven. Wanneer hij eenmaal werd verbonden, schreef hij het éne hoofdstuk na het andere af.

Soms schreef hij honderd vel papier achter elkaar vol en wist van geen ophouden. Moeheid voelde hij niet, omdat hij zich in een bijzondere afstemming bevond. In enkele weken was dan ook het gehele werk af. Het schrijfmediumschap was ook een prachtige gave. Alle andere gaven die hij bezat, lagen dan stil en konden, wanneer het nodig was, weer worden in dienst gesteld. Wanneer hij schreef, voelde hij van het aardse leven niets meer en leefde in een andere wereld. Weken achtereen soms bleef hij in deze afstemming. Langer mocht het niet duren, omdat het te veel aan lichamelijke inspanning kostte.

Merkwaardige toestanden beleefde hij soms. Eens op een morgen was hij vroeg van huis gegaan, om zijn patiënten te bezoeken. Hij wandelde en tramde, hielp zijn mensen en toen hij 's middags in zijn kamer zat, schrok hij ineens wakker. Hij kon zich niet eens herinneren of het middag of avond was. O, ik heb mij verslapen, dacht hij en snelde naar zijn vrouw, om haar te vragen, waarom zij vergeten had hem te roepen. Langzaam keerde dan zijn

aards bewustzijn weer in hem terug en liet Alcar hem zien, dat hij zijn werk goed had volbracht. Zo diep daalde hij dan af in zijn geestelijk leven.

Op een andere keer vroeg zijn vrouwtje hem met haar te gaan wandelen. Dadelijk hield hij op en ging met haar de heerlijke natuur in. Een uur waren zij buiten geweest en toen hij thuis kwam, voelde hij zich direct weer in zijn schrijftoestand opgenomen. Toen zijn vrouw een uurtje later bij hem kwam, vroeg hij haar, wat voor weer het was, omdat hij zich zo koud en ongelukkig voelde. Van zijn wandeling wist hij niets en toch had hij met haar over verschillende dingen gesproken. „Vreemd is dat", zei zij. Wanneer hij dan zijn schrijven ging nalezen, zag hij, dat hij over de donkere gebieden had geschreven, daar, waar de ongelukkige geesten leefden, die zich op aarde hadden vergeten. Tijdens het schrijven trok hij die invloeden tot zich en was met hen verbonden. Eens gebeurde het, dat hij onder het schrijven hoorde zeggen: er wordt gebeld André en er is niemand thuis, want je vrouwtje is uitgegaan. Hij strompelde naar de deur en ontsloot haar vanbinnen met de sleutel. Daar voor hem stond een onbekende, wie hij vroeg wat hij wilde. Het was echter zijn vrouw, die zonder sleutel was heengegaan; zij liep hem rustig voorbij, beseffende, dat hij weer in een andere wereld was. André kon zich dan later niets meer herinneren. Toch voelde hij in alles, dat over hem gewaakt werd, hij kon zich gewillig overgeven en wist, dat Alcar voor hem zorgde. Daarom was hij verheugd, hij kon nu niet aan zijn angst denken.

Het éne hoofdstuk volgde op het andere, totdat hij aan iets kwam, waardoor zijn angst terugkeerde. Hij was aan de hemel en de hel begonnen en daar kwam een passage in voor over de helderziendheid van de moeder. Het wonderlijke was, dat hij daar reeds met zijn vrouw over had gesproken, omdat ook zij in haar toestand helderziendheid bezat. Maar, dacht hij, waarom schrijf ik er juist nu over, terwijl zij in deze toestand verkeert? Was het toeval? Had het iets te betekenen? Hij las het wel tien keer over en voelde daardoor zijn angst terugkeren. Alcar vertelde in dat hoofdstuk aan de moeders, dat zij hun kleinen, die overgingen, zouden terugzien. Hij steunde de moeders in hun diep leed, maar trachtte hen tevens duidelijk te maken, dat er afstemming voor nodig was, wilden zij hun kleinen terugzien. Het was verschrikkelijk, zijn ziel verbrandde. Met geweld verzette hij zich ertegen, maar het wilde niet wijken. Ik schrijf mijn eigen leed en smart, dacht hij, mijn vrouw zal de eerste zijn, die Alcar wil steunen. Het was toch niet mogelijk? Lang dacht hij na en kwam tot het vreselijke besluit, om niet verder te schrijven en verscheurde het hoofdstuk. Hij dacht gek te worden. Wanneer hij dit niet zou hebben beleefd, dan zou hij hebben gedacht, onder verkeerde invloeden te zijn. Maar alles had hij door uittreding mogen meemaken en twijfelde daar nu niet aan. Toch weigerde hij beslist.

André was in opstand! Zo was hij nog nooit geweest en hij kende zichzelf

niet meer. Hij bad innig tot God, om die drinkbeker aan hem voorbij te laten gaan. De gehele week liep hij ermee rond en hij voelde zich van angst bevrijd. Toch knaagde er iets in zijn binnenste. O, het was zo moeilijk. Wat in vele jaren van strijd was opgebouwd, stond hij op het punt te vernielen. Het heiligste brak hij door midden, zijn verbinding met Alcar. Hij, die zijn leven voor Gene Zijde wilde geven, weigerde voor hem te werken. Was het niet verschrikkelijk? Hij zag zichzelf in de sferen, en voelde het grote ogenblik aan hem voorbijgaan, dat hij Alcars huis weer zou verlaten. Hij zag zich voor zijn leider neerknielen en hoorde zichzelf zeggen: „Veel heb ik niet te vertellen, maar ik wil u iets zeggen, voor wij van hier gaan". Hij durfde er niet aan te denken, hij rilde van zijn eigen woorden. Hij beloofde Alcar, dat hij het hem niet moeilijk zou maken en wat deed hij thans? Hij, Alcars instrument, weigerde. Neen, het was niet te geloven.

In stilte zocht hij papier, legde alles weer klaar en wachtte af, of zijn leider zou beginnen. Hij had zijn hulp nodig, want alleen zou hij er niets van terecht brengen. Wanneer hij alleen moest verder schrijven zou het hem duizelen om alle psychische toestanden uit elkander te houden en de geestelijke afstemmingen, die hij had beleefd, te onderscheiden. Thans werd zijn angst nog groter, het was de angst zijn leider te moeten verliezen. Nachten had hij niet geslapen en innerlijk vroeg hij om vergiffenis, heel innig, om toch maar weer te mogen beginnen.

Op een middag voelde hij, dat Alcar wilde schrijven en zonder hem iets te zeggen, ging hij verder. Spoedig was het hoofdstuk af en het was nog mooier dan de eerste keer. Daarna kwamen er weer andere toestanden en daalde hij af, om de hel in al haar verschrikkingen vast te leggen. Weer voelde hij zich één met hen, die daar leefden. Hun invloeden waren zo intens, dat het zelfs op zijn stoflichaam inwerkte tijdens het schrijven.

Toen hij ook daarmee gereed was gekomen en zijn vrouwtje, dat naast hem zat, hem aanzag, riep zij ineens verwonderd uit: „Wat zie je er oud uit! Je lijkt wel zestig jaar". Hij vertelde haar, hoe dit mogelijk was en trachtte zich daarvan vrij te maken, wat hem volkomen gelukte. Zo gevoelig was hij, dat zelfs, nu hij in zijn stoflichaam leefde, die krachten nog invloed hadden op zijn lichaam. Dan trok hij zich langzaam weer terug in zijn bewust stoffelijk leven en voelde hij zich vrijkomen.

Toen hij met Alcar in de donkere sferen vertoefde, had hij hun leven leren kennen en hun krachten gevoeld. Verschillende malen hadden zij hem overvallen. Nu was hij gelukkig, dat ook dat voorbij was. Na de donkere sferen begon hij aan de hogere en voelde hij weer zijn angst in hem terugkeren. Het was het hoofdstuk, waar Alcar hem de kindersfeer toonde en weer tot de achtergebleven moeders sprak, om hen te steunen. Zijn angst werd nog groter, toen Alcar hem zei, voorlopig op te houden; hij zou er later weer mee

verdergaan. Dit wachten betekende iets. Alcar was opgehouden daar, waar hij de bedroefde moeders vertelde, waar hun kleinen leefden. Hij dacht weer aan het kind! Moet het dan toch sterven? Weer werd het geluk door het leed vernietigd, aan flarden gescheurd en vergruisd. Zijn geluk was slechts kort en leed sloop zijn ziel binnen.

Aan zijn vrouw liet hij niets merken, met geen mogelijkheid kon hij dat. Toch voelde hij, dat hij haar moest voorbereiden en hij begon een gesprek met haar over de sferen:

„Luister eens, Anna, dan zal ik je iets uit de kindersfeer voorlezen, dan zul je eens horen hoe schoon het daar is, waar de kleinen van de aarde leven, die jong zijn overgegaan. O, het is daar zo prachtig. De kleinen leven daar in paleizen en geen koningskind van de aarde zal het geluk, dat zij daar voelen, bezitten. Ik heb je daar reeds eerder over gesproken, maar nu ligt het vast." Maar ze wilde van geen sferen weten en hij voelde, dat hij moest ophouden.

Hij vond zichzelf een bruut, om daar thans over te beginnen, nu zij in deze toestand verkeerde. Toch kwam die sterke drang weer in hem op en begon hij opnieuw haar voor te bereiden. „Als je tijd hebt, moet je het eens lezen", zei hij, in afwachting of zij erop inging. Zij deed het echter niet. Het trilde in hem, wanneer hij dacht aan hetgeen boven haar jong moederhoofd hing. Op een andere avond, toen hij voelde dat het mogelijk was, begon hij haar weer van de kindersferen te vertellen.

„Je moet eens luisteren", zei hij tot haar. André voelde, dat hij innerlijk werd verbonden en vertelde haar wat hij in helderziende toestand waarnam. „De kleinen worden daar opgevoed door hoge geesten." Vol vuur sprak hij en hij voelde, dat hij al zijn krachten in zijn verschrikkelijk pleidooi had gelegd.

„Wat is alles toch prachtig en schoon, om dat als aards mens te mogen beleven, en wanneer er mensen zijn, die hun kleinen moeten missen, dat je hen op deze wijze mag steunen. Wat is dat een grote genade, vind je ook niet?"

„Ja", zei ze plotseling, „maar je wilt de kleine toch niet missen? Ze mogen het daar nog zo goed en mooi hebben, je wilt toch je kind niet afstaan?"

André voelde weerstand. „Missen, neen, dat niet", ging hij verder, „want je zult het immers terugzien. Het groeit daar verder op en zal je in stralende schoonheid opwachten, wanneer ook wij eens zullen overgaan. De verbinding is eeuwig en je bent immers met het kind verbonden?" Hij waagde op dit ogenblik alles. Met geweld trachtte hij zijn innerlijke toestand te verbergen en zei tot haar:

„Maar stel je nu eens voor, je weet toch nooit wat Gods wil is, dat het ons werd ontnomen." Hij peilde haar, om haar innerlijke toestand aan te voelen. „God neemt dan het wezen tot zich en het is voor veel leed en smart beschermd. Het is toch een grote steun voor vele moeders."

„Dat is alles goed en wel", zei ze, „maar je wilt het immers niet verliezen?"

Weer stond hij daar, waar hij was begonnen. Toch moest het, ze behoefde nog niets te weten; al bleef er maar een klein vonkje in haar achter, het zou later haar steun zijn om het leven weer op te nemen. Angstvallig begon hij: „Als je leest hoe vreselijk het is ...", maar hij kwam niet verder, ze viel hem in de rede, en zei:

„Houd in vredesnaam toch op, met je sterven altijd. Ik wil Gommel niet missen, voor geen duizend hemelen en paleizen, ik wil Gommel behouden en nu genoeg hierover."

André schrok. Hij was te ver gegaan. Gommel, dacht hij, wat is dat nu voor een woord? Zij was een Weense en vertelde hem, dat het haar dialect was en vertaald kaboutertje betekende. Het was haar lievelingsnaampje voor de kleine, die ze droeg. „Ik ga van de zomer met Gommel wandelen", liet zij erop volgen, om tegelijk naar de kleertjes te gaan kijken, die ze reeds voor haar Gommel had gemaakt. André dacht, ik ben te ver gegaan, als zij mijn angst maar niet voelt. Zijn hart scheurde vaneen en bloedde. Hij bezat ook alleen die wetenschap. Hij voelde zich radeloos en zijn angst werd steeds groter, steeds inniger. Zou zij iets hebben gevoeld? Toen zij terugkeerde, peilde hij haar opnieuw, doch thans om te voelen, of zij er iets van had gemerkt. Hij nam zich voor, om er geen woord meer over te spreken.

Hij zei tot haar: „Wat zullen we van de zomer wandelen!" Hij raakte haar in haar volle interesse en ze ging er zelf over verder. André was gelukkig te bemerken, dat zij op zijn spreken van zo-even niet was ingegaan.

Haar geluk lag in haar en was haar wetenschap; haar afstemming was zo anders als die van hem. Het was het bezit van het leven, waar zij geen seconde aan twijfelde.

Wat nu? Hij was van zichzelf geschrokken. Het was toch wreed, om over zo'n toestand te praten, terwijl alles nog zou moeten bewaarheid worden. Wat zou er allemaal niet kunnen gebeuren? Neen, hij vond zichzelf vreemd, hij moest er niet zo diep over denken. Toch dacht hij: stel nu eens voor, dat ik het absoluut aanvaard, zou ik het dan nog langer voor haar kunnen verbergen? Is daar niet een bovenmenselijke kracht voor nodig? Zou hij die kracht als aards mens bezitten? Wat was de bedoeling van dit alles? Kon hij het verwerken? Hij trachtte zich in die toestand te verplaatsen, maar voelde dat hij zou bezwijken. Zes maanden was hij nu reeds aan het twijfelen om het te aanvaarden. Nog zweefde hij tussen twee gevoelstoestanden in, het was ja of neen. Ja betekende leed en smart, en neen geluk. Neen lag het dichtst bij hem en was het moeilijkste om vast te houden. Het ja kroop telkens zijn ziel binnen en dan voelde hij een gevecht op leven en dood.

Wanneer Alcar het hem positief liet zien, zou hij ook dan nog twijfelen? Als hij 's morgens zijn patiënten ging bezoeken, dan legde hij het schrijven zo, dat zij het zou moeten zien, maar geen woord sprak ze erover. Ze was niet

te bereiken; door die muur van geluk kon hij niet heendringen. Het lag als een vesting om haar, door niets liet zij het zich ontnemen.

Enige dagen daarna kreeg hij een prachtig visioen. Hij zag zich verplaatst in een inrichting, waar een moeder een kind baarde. Hij beleefde alles. Hij was een onzichtbare toeschouwer. Maar hoe hij ook wilde, de moeder kon hij niet waarnemen, het was alsof zij voor hem onzichtbaar werd gehouden. Het was een meisje, dat zij ter wereld bracht. Het was dood en hij begreep, dat achter dit visioen een grote waarheid lag verborgen. Hoe hij zich ook concentreerde, haar gelaat kon hij niet zien. Een meisje, dacht hij, en dood? Het is toch niet mogelijk? Innerlijk brak zijn hart, tot bloedens toe voelde hij zich gewond. De onzichtbare macht kwam telkens tot hem terug, totdat hij aanvaardde. Maar hij wilde niet aanvaarden, hij wilde het kind, niets dan het jonge leven! Hoe verschrikkelijk was het, om helderziende te zijn en alles van tevoren te zien en te voelen. Gevoeligheid was prachtig, maar voor hem was het thans niets dan strijd, een strijd tegen zijn geluk.

Het was toch al te bar, dat men hem niet met rust liet. Telkens en telkens weer voelde hij een geheimzinnige inwerking. Was het Alcar? Wie zou het anders moeten zijn? Maar hij tartte die onzichtbare macht en nam zich heilig voor, alles van zich af te slingeren. Thans was het tot een openlijke strijd gekomen tussen hem en onzichtbare machten. Men wilde hem iets opdringen, niets dan ellende, niets dan verdriet, met niets anders kwam men tot hem. Kom maar, dacht hij, ik neem het niet aan, nooit, wie het ook is. Hij wilde niet zien, niet horen en niet voelen, alle gaven lagen voor dit probleem stil, waren niet in werking te brengen.

Hij voelde duidelijk, dat hij een spel van kat en muis speelde, en was enigszins benieuwd, wie het zou winnen. Het was een wreed spel, zoals weinigen op aarde zouden spelen. Neen, daar had hij zelf nooit aan gedacht; hoe kon het, hoe was het mogelijk, om in zo'n situatie te komen?

Het was toch opmerkelijk, dat hij in alles werd geholpen, wat zijn andere gaven betrof. In alles voelde hij Alcar, en toch wist hij zeer goed, dat hij met dít probleem in botsing was. Hij durfde er niet aan te denken. Aan geen sferen, aan geen uittredingen, aan geen schilderijen, aan niets. Hij deed zijn werk in volle liefde, maar voor deze wetenschap was hij niet te bereiken. Zo gingen er weer enige dagen voorbij, totdat Anna hem plotseling vroeg: „Wat denk je, dat het wordt?" Wat het wordt? Een dolk trof hem, want daar werd hij plotseling met zijn visioen verbonden. Het ontroerde hem diep, het sneed zijn hart aan stukken.

Hij antwoordde haar, dat hij het nog niet wist, maar zijn strijd was weer begonnen. Weer dacht hij aan zijn visioen. Hij trachtte zich toch te verbinden om opnieuw het gebeuren waar te nemen. Maar hoe hij zich ook inspande, niets zag hij, geen verbinding was mogelijk. En weer slingerde hij

het van zich af en dacht er niet meer aan. Toch was hij ervan overtuigd, dat hij een vreselijk spel speelde. Het was een komedie, zoals hij nog nooit had gespeeld en hijzelf was de eerste acteur. Op een avond kreeg hij bericht van zijn leider, dat hij wilde tekenen. Voor de kleine, zei Alcar erbij, wat hem gelukkig maakte. Zie je nu wel, dacht hij, ik maak me voor niets ongerust. Alles is prachtig. Ze voelt zich goed, geen wolkje aan de hemel, dat het licht verduistert. Alcar tekent zelfs. Meer zou en mocht hij toch niet verlangen. Zijn vrouwtje was gelukkig, dat men aan Gene Zijde interesse voor haar Gommel toonde.

Alcar zei hem, dat de tekening óf boven het bedje van het kind, óf boven hun bed opgehangen zou worden en toen hij het haar meedeelde, zei zij: „Neen, als het voor Gommel is, moet het ook boven zijn bedje hangen." André had weer nieuwe stof om na te denken. Waarom zo pertinent boven zijn bedje, óf boven hun bed? Betekende ook dit iets anders en was het de bedoeling, dat het niét boven zijn bedje zou gehangen worden? Doch lang tijd om na te denken had hij niet, daar Alcar hem in trance bracht en zijn interesse daarvoor was ingesteld. Het werd een prachtige tekening. De eerste keer dat Alcar eraan werkte was het reeds prachtig. Het was een zevenpuntige ster, met in het midden een kruis.

Daarna liet Alcar haar enige dagen liggen en had hij tijd om na te denken. Het kruis, dat erin getekend was, beviel hem niet. Dit was geen kruis zoals Alcar steeds in al zijn stukken tekende, waar hij geloof en liefde mee aantoonde. De ster was Bethlehem, de geboorte, maar waar was dat kruis voor nodig? Nooit tekende hij zulke kruisen.

Zeven punten, dacht hij, dat betekent het hiernamaals. Zeven sferen waren er, op geestelijke afstemming. Wat bedoelde Alcar met deze tekening? Hij kwam voor de zoveelste maal in opstand en voelde, dat zijn spel weer van voren af aan was begonnen. Alcar zijn tegenstander? Neen, het werd te gek, hij ging te ver. Als hij dit maar weer goed kon maken. Hij voelde, dat hij zijn eigen leed en smart tekende. Eerst had hij zijn ellende vastgelegd, thans tekende hij, terwijl hij er niet aan geloofde. Hij tekende de dood van zijn kind; o, hoe moeilijk was het voor hem dit te aanvaarden. Hij zag de tekening door een rouwfloers omgeven. De dood lag erin en hij voelde hem. Hier kon hij zich niet van losmaken, zijn onzichtbare vriend had het van hem gewonnen. Maar het was toch te gek. Ik leef toch nog op aarde, ik kan mij toch nog van alles losmaken, dacht hij, wie wil mij dit beletten? Een gevoel lag er in hem, dat steeds sterker werd, dat hem in opstand bracht, dat hem aanspoorde om niet te tekenen. „Teken niet", hoorde hij heel duidelijk zeggen, „je tekent de dood van je eigen kind. Wat een vader!" Hij hoorde lachen. „Teken niet!" Niets anders hoorde hij meer dan deze woorden. Zo ging hij naar bed en lag uren wakker. Steeds dacht hij aan die innerlijke stem, die hem tegen

zijn leider ophitste. Dit waren slechte invloeden, die hij door zijn weigeren tot zich had getrokken. In opstand viel hij in slaap en toen hij 's morgens in een zelfde toestand wakker werd, was het eerste wat hij deed de tekening verscheuren. Toen hij de stukken in zijn handen hield, voelde hij een koude rilling. Het was gebeurd, niets kon hij daaraan veranderen. 's Middags voelde hij een ontzettende wroeging. Wat had hij gedaan? Alcars werk vernietigd en het geschenk voor haar en voor de kleine, zo ook hun liefde vernietigd.

Hij voelde Alcar, maar durfde niet naar hem te kijken. Misschien begreep hij zijn verschrikkelijke strijd. Ook hij was maar een mens, met vele fouten. Toch was het wreed van hem: de liefde van zijn kind had hij vernietigd. Dat was nu een vader van liefde. Zou hij het kind kunnen opvoeden? Het wicht was niet eens op de wereld en de vader vernielde reeds het geluk van het kind. Hij, die alle leven wilde liefhebben, had drie mensen liefde ontnomen. Was het niet verschrikkelijk? Kon een vader de dood van zijn eigen kind tekenen? Hij wist er niets vanaf, maar hij stelde zich toch beschikbaar? Was dat menselijk? Was dat liefde? Het was te grof van hem zich beschikbaar te stellen. Wilde Alcar dat? Een liefdegeest? Neen, hij voelde dat hij er niet verkeerd aan had gedaan de tekening stuk te scheuren. Hij weigerde om zich te geven. Maar op een avond bracht Alcar hem weer in trance, onder het lezen van zijn krant en tekende door hem. Niets, maar dan ook niets, had hij in te brengen. Er werd getekend. Thans was ze ineens af en prachtig. Onder de ster lag een levenstak. Een tekening voor haar Gommel, waar ze zeer gelukkig mee was.

Alcar zei hem enkele woorden, die luidden: „Dit nu is voor de kleine". Nu hij haar gereed zag, vond ook hij haar prachtig.

Na deze tekening bracht Alcar hem weer in trance en maakte een andere symbolische tekening. Ook nu zei Alcar hem slechts enige woorden: „Ik tekende een zieletoestand". Het was een zeer eigenaardig stuk. Hij keek er lang naar, maar wist geen verklaring te vinden en borg ze op. Thans wachtte hij op de dingen die komen zouden. Toch had hij nog niet alle hoop laten varen, dat zijn kind levend zou geboren worden. Het was rustig in hem, zijn strijd minderde. Alcar zei hem niets en hij dacht, dat zijn leider het hem wel zou vergeven, dat hij hem had tegengewerkt en zijn liefde niet had begrepen. Weer werd hij op een avond in beslag genomen. Het was zo spontaan in hem opgekomen, dat hij er later zelf van rilde. Plotseling voelde hij, dat zijn rechterarm werd genomen. Hé, dacht hij, wat is dat, wat heeft dat weer te betekenen? Men liet hem de laatste tijd niet meer met rust. Toch pakte hij potlood en papier en gaf zich over. Vreemd, wie had hem daar te pakken? Er werd niets dan 6 x 7 - 12 x 1, 6 x 7 - 12 x 1, zo het gehele papier vol geschreven. Daar begreep hij niets van en hij gooide het in de prullemand. Zijn vrouw vroeg hem, wat hij uitvoerde en hij vertelde haar, dat men op hem had ingewerkt, maar dat het nietszeggende getallen waren.

Langzaam kroop de tijd voorbij. Op een middag kwam een vriend, die zeer sensitief was, hen bezoeken. André liet hem de tekening zien en peilde hem, wat hij zou voelen. Deze nam plotseling zijn hoed af en André voelde, dat hij innerlijk rilde. Waarvan wist hij niet, maar het was een eigenaardige handeling, die hij uitvoerde. Hij begreep dit volkomen. Hij zag naast hem zijn leider, die op hem inwerkte. Het was een plotselinge inwerking, die men vanaf Gene Zijde alleen op sensitieve mensen kon instellen. Hij was te bereiken. Dit nu was het laatste bewijs voor hem, nu aanvaardde hij. Duidelijk zag hij op hetzelfde ogenblik zijn leider bij hem staan, om het hem door een ander mens te laten tonen. Zijn vriend wist van zijn onbewuste handeling niets af, wel voelde hij, wat hij later vertelde, dat hij onder invloed had verkeerd. Hij vond de tekening wonderlijk en een kostbaar geschenk.

Een diepe droefheid voelde André thans in zich opkomen. Zeven maandenlang had hij tegenstand geboden. Hij had voor zijn geluk gevochten tegen de onzichtbare mens, die hem van een waarheid wilde overtuigen, die hij niet wilde aanvaarden. Natuurlijk waren er anderen, die zouden vechten tot hun laatste krachten waren verbruikt, doch dit was een zeer eigenaardig gevecht geweest. De onzichtbare mens, die men op aarde dood waande, had hem overwonnen. Zijn geluk was vernietigd, het leed was overwinnaar, en het Ja had het van het Neen, in een langzame, maar vast uitgerekende strijd, gewonnen. Thans boog hij diep het moe hoofd voor de overwinnaar. Alcars laatste bewijzen had hij ontvangen.

Toen hij eenmaal alleen was, knielde hij neer, om heel lang om vergiffenis te vragen. Zijn hardnekkige tegenstand was voor eens en voorgoed gebroken. Hij gaf zich gewillig over en wachtte af, wat zou gebeuren. Als nu alles maar spoedig was afgelopen, hij verlangde naar de waarheid. Voordat zijn vrouw zou vertrekken, kwam een vriendin van hen op bezoek om afscheid te nemen. Ook zij voelde de dood in de tekening. Nochtans zei het hem niets meer, en hij dacht alleen aan haar en hoe groot haar teleurstelling zou zijn. Het kwam, het moest over haar hoofd komen. Leed, smart, niets dan verdriet, zag hij in de verte aankomen. Het zou haar verpletteren; het was niet mogelijk, dat zij het zou vasthouden, ook haar vesting werd vernietigd.

Eindelijk was de tijd daar en in de morgen van 5 januari bracht hij haar naar de inrichting. Op hetzelfde ogenblik voelde hij eigenaardige pijnen in zich opkomen. Het was zoiets van eb en vloed, wat verdween en telkens terugkeerde. Hij vertelde het haar en ook zij voelde eenzelfde pijn. Alcar zei, dat hij hem met haar had verbonden en dat ook hij en een geestelijke dokter haar zouden helpen en bijstaan. Op afstand zou hij moeten inwerken, daarvoor werd hij verbonden en hij voelde de pijnen, omdat hij met haar één was.

Toen hij thuis kwam, kon hij zich haast niet bukken. Wonderlijk was het, om op afstand haar pijnen over te nemen. Toch was het zo.

Het werd de zesde januari. 's Morgens om elf uur was er nog steeds niets geboren. Driemaal had hij reeds opgebeld en men zei hem, niet eerder dan om één uur te bellen. Goed, André keerde huiswaarts. In zijn kamer gezeten, hoorde hij haar roepen; hij dacht gek te worden. Welk een kwelling, om op afstand alles te horen en te voelen. Toch kon hij niets meer doen en moest afwachten. Neen, liever zou hij het honderdmaal zelf willen meemaken dan in deze toestand. Verschrikkelijk was het, haar te horen. Met geweld wilde hij aan iets anders denken, waardoor het even voor hem lichter werd, maar het keerde in nog heviger mate tot hem terug. Het werd twaalf uur, nog zou hij één uur moeten wachten. Hij bad innig, dat haar pijnen niet zo hevig zouden zijn. Het was alles zo onnatuurlijk. Haar hulpgeroep ging door zijn ziel. Langzaam verstreek de tijd en het werd half één. De juffrouw, die hem hulp verleende, riep hem om te eten. Nauwelijks aan tafel gezeten, voelde hij plotseling zijn pijnen oplossen. Waar waren zij gebleven? Hij was er reeds eigen mee geworden. Dat betekende iets. Hij voelde zich geheel vrij. Hij concentreerde zich op haar en zag haar voor zich. Het kind, een meisje, dood. Half één was het geboren. Hij vloog de deur uit en belde op en men zei hem, dat hij dadelijk moest komen. Daar heb je het al, dacht hij, fout, fout is alles. Spoedig was hij daar. Eindelijk de waarheid, die men hem in de tweede maand wilde geven, maar die hij niet wilde aanvaarden.

De dokter wachtte hem op. „Hoe maakt mijn vrouw het, dokter?", vroeg André, voordat deze nog iets kon zeggen.

„Goed", was het antwoord.

„En het meisje dood, dokter?"

„Heeft men u iets verteld?"

„Neen, dat niet, ik weet het al zeven maanden." En in een flits vloog zijn strijd aan hem voorbij. „Mag ik haar bezoeken?"

„Gaat u gerust", was zijn antwoord en hij keek hem aan, alsof er een taal werd gesproken, die hij nog nooit had gehoord. Vreemd, zeer vreemd vond de dokter hem.

Hij voelde zich buitengewoon rustig en wilde haar nu steunen. Een knoop in de navelstreng had het einde voor het kind betekend. Zelden kwamen deze toestanden voor. Wel om het halsje, doch hier was het kind er doorheen gekropen en had zichzelf het leven afgesloten. Hij snelde naar de zaal. Daar lag zij, zonder Gommel. Haar kaboutertje was heengegaan. Zijn strijd was gestreden, de hare was begonnen. Ook zij stond machteloos. Haar geluk was slechts een droom, een visioen, meer niet. Zij had het geluk gevoeld een jong leven te mogen dragen, dicht onder haar hart, thans was dat geluk vernietigd, in leed en smart veranderd.

Hij steunde haar en zag een film aan zich voorbijgaan. Een brok levensfilm werd nu voor hem afgedraaid, zo echt menselijk, zo tragisch en diep, als maar

zelden levensfilmen zullen zijn. Hij herinnerde zich en zag het ogenblik voorbijgaan, dat hij met haar over de kindersfeer een gesprek voerde.

„Zij ging met haar Gommel wandelen en wilde het voor geen schatten missen."

De mens wikte, maar God beschikte.

Thans zou zij verder moeten leven, zonder Gommel. Hij vertelde haar van zijn afschuwelijke strijd, dat hij het niet had willen aanvaarden, tot hij enige dagen voor dit einde de overtuiging kreeg. Het steunde haar en hij voelde, dat het haar versterkte.

„Zeven maandenlang heb ik gevochten, Alcars liefde bezoedeld. Ik zal hem om vergiffenis vragen, want hij weet, dat ik maar een mens ben en hij zal mij vergeven. Geef het over en leg het in Gods heilige handen neer." Zij berustte.

„Gommel was te goed voor deze wereld. Daar, waarover ik je vertelde, daar leeft zij nu en is gelukkig. Het aardse licht zou zij niet zien opgaan."

André was medium, medium in alles. Dat alles betekende, dat hij voor anderen schreef, hen van een voortleven overtuigde en dat ook hij in de diepe betekenis zou beleven. Alles zou hij beleven, niets, absoluut niets werd hem geschonken. Dit was dienen voor hogere machten, het was psychisch mediumschap. Hij had een taak te volbrengen, waardoor voor de mensheid de sluier werd opgelicht. Deze drinkbeker moesten en zouden ze tot de laatste druppel ledigen. Hij begreep en voelde alles. Zijn mediumschap betaalde hij met zijn eigen geluk en met dat van haar. Toch was hij nu gelukkig voor hen te mogen werken, ja, hij meende het eerlijk, hij was desondanks toch gelukkig.

Snel herstelde zijn vrouwtje en keerde huiswaarts. André belde iemand op, om haar tekening te laten inlijsten. Op hetzelfde ogenblik, dat hij wilde spreken, hoorde hij Alcar zeggen: „De andere ook, André."

„Wat? Welke andere?" vroeg hij innerlijk.

„Deze", hoorde hij weer en zag in een visioen de andere tekening. Hij hing de haak op en kon niet meer, hij voelde zich gebroken door zoveel liefde. Het was de tekening, die de zieletoestand van het kind voorstelde. Twee tegelijk, het was machtig. De eerste betekende de dood, de andere het overgaan en het eeuwige leven. Hoe was het mogelijk, aan de mensen, die niet wilden geloven, zoveel bewijzen van voortleven te geven.

Hij schreide, liet zijn tranen gaan en voelde naast zich zijn grote en liefdevolle Alcar, zijn leider, die ondanks alles niet boos op hem was, die liefde was in alles, die hem God zou leren kennen. Hij was waar, zacht en groot. Hij dwong hem ontzag af, niets dan ontzag. Machtig was het gebeuren. De doden leefden en de levenden waren dood. Hij voelde deze waarheid. De doden droegen een wetenschap, die voor de levenden te machtig was en door

hen niet werd aanvaard. De doden wisten alles, doch hij wilde hun waarheid toen niet aanvaarden. Hoe groot was het probleem. Hoeveel bewijzen van voortleven had hij thans ontvangen? Was de dood niet intellect? Voelde men deze grote kracht? Zijn strijd was niet nodig geweest, wanneer hij alles dadelijk had aanvaard. Maar was dit uit te houden geweest? Zou hij alles hebben kunnen verbergen? Wie zou dat kunnen? Was het een wonder, dat hij in opstand kwam? Is het niet waar, dat wij nog slechts mensen zijn, mensjes, met een klein hartje, met ó zo weinig liefde? Hij voelde zijn tekortkomingen en daarom had hij verdriet gehad, leed en smart gevoeld, omdat hij in opstand was. Doch wanneer hij alles had overgegeven, was alles anders geweest. Duidelijk lag het gehele probleem voor hem, als een open boek: eerst had Alcar het hem laten voelen; hij geloofde er niet aan. Alcar keerde terug en schreef, om zijn vrouwtje en alle andere moeders te steunen. Weer slingerde hij alles van zich af en maakte zich vrij van deze waarheid. Hij wilde alleen dat éne, het kind, dat wilde hij bezitten. Toen zijn visioen, ook dat begreep hij thans volkomen. Hij mocht zijn eigen vrouw niet zien, maar hij zou zich op alles hebben moeten voorbereiden, dan was ook alles in een andere toestand tot hem gekomen en zou hij ook daarvoor kracht hebben ontvangen. Maar neen, hij slingerde alles mijlen ver van zich af en geloofde niet eens wat hij waarnam. Hoe kon een mens zichzelf zo bedriegen? Hij had een levensles ontvangen, zo intens diep en verschrikkelijk, dat hij er zijn gehele leven op aarde genoeg aan had.

Daarna tekende Alcar. Hij wilde er niet aan geloven, maar toch tekende hij de dood van zijn kind. Nu eerst drong tot hem door, hoe groot, hoe machtig deze bewijzen van eeuwig voortleven waren. Wie had er door hem getekend? Waren het trillingen? Trillingen, die hij niet wilde ontvangen? Kende men op aarde intellecte trillingen, die konden tekenen, ja, die van tevoren wisten, dat er een kind werd geboren, maar dat het dood op de wereld zou komen? Kende de wetenschap die trillingen? Hij had er nooit van gehoord, dat er buiten de mens levende trillingen bestonden, die eenzelfde intellect denken zouden bezitten, als God alleen de mens als heilig geschenk had geschonken. Het goddelijkste, de mens gegeven! Waren er nog meerdere planeten op aarde bekend, waarmee zij waren verbonden? Waar kwamen die intellecte trillingen vandaan? Waar? Weet u het? Toe, zeg mij, waar intellecte trillingen leven buiten de menselijke afstemming. Wetenschap, buigt ook gij uw hoofd voor deze waarheid. Of is dit onderbewustzijn? Hoe zou een onderbewustzijn, dat in bewustwording niet wil aanvaarden, kunnen bovenkomen? Het is hetzelfde als hierboven genoemd. Kent u een onderbewustzijn, dat niet wil ontvangen en toch ontvangt? Is een mens te bereiken, wanneer hij niet wenst bereikt te worden? Kan een mens iets tot stand brengen wanneer hij niet wil, niet wenst te ontvangen? Hij had er nog nooit van gehoord, dat

deze verschijnselen waarheid konden bevatten. Neen, hij verscheurde alles, wat zijn onderbewustzijn hem wilde geven, wat die trillingen hem wilden vertellen. Hij wilde niets met zijn onderbewustzijn en trillingen te maken hebben. Maar hoe groot, hoe machtig in liefde, waren beide. Toch was zijn onderbewustzijn sterker dan zijn bewuste krachten in het aardse leven. In zijn bewustzijn kon hij zijn onderbewustzijn niet terugdringen, het kwam terug en tekende. Had een mens geen eigen wil? En zou het voor zijn onderbewustzijn mogelijk zijn geweest, om zijn bewust leven stop te zetten? Was dit in de wetenschap bekend? Kende men die krachten? Hij kende ze niet, maar hij kende een andere waarheid, een heilige, een schone waarheid, namelijk, dat de doden door hem tekenden, dat alleen zij het waren, die op aarde hadden geleefd, maar hun stoflichaam hadden afgelegd. Het was zo eenvoudig en groots, om er gelukkig mee te zijn.

Is het geen groot geluk te mogen en te kunnen uitroepen: „Mens, wij leven straks verder wanneer wij ons stofkleed afleggen, ons leven is eeuwig." Een wezen, dat de aarde reeds lang heeft verlaten, tekende en wist, dat zijn kind dood geboren zou worden.

Wat een macht, welk een denkend vermogen, hoeveel groter hun wijsheid dan de onze. Buigen, buigen zal zich de mens voor hun weten. Hij, die eens op aarde leefde, keerde terug en tekende voor een levende het overgaan van zijn kind. Maar tevens tekende hij het eeuwige leven. Is dit geen troost? Zegt het u niets? Is het niet ontzagwekkend, wanneer men het voelt? Moet men zich voor hen niet buigen? Is dit duivelswerk? Hij, die achter de sluier leefde, wilde hem overtuigen, net zolang, totdat hij het aanvaardde. Hij aanvaardde en het was geschied.

André voelde een geweldige kracht in zich opkomen. Hiervoor gaf hij zijn leven, hiervoor wilde hij alles offeren. Om de mens op aarde te kunnen overtuigen, om het leed van duizenden op te lossen, daarvoor wilde hij strijden en hij dankte nu God, dat hij zijn beker tot de laatste druppel had mogen ledigen. Nu hij wist, was het geen strijd meer, en ook zijn vrouwtje legde zich bij deze heilige boodschap neer en berustte. Beiden voelden zij kracht, gegeven door hen, die achter de sluier leefden.

Voor hen gaf hij zijn leven; het was voor alle mensen, om hun leed in geluk te veranderen.

Mens op aarde, uw doden zien, zij horen en zij zijn bij u om u te helpen, maar de levenden op aarde zijn doof en geestelijk blind. Helaas het is waarheid, ook André beleefde het, terwijl hij zag, voelde en hoorde. Maar toch hij wilde niet zien, hij wilde het niet aanvaarden. Dit is spiritisme, heilig spiritisme en geen duivelswerk. Dit is geen tafeldans, maar weten, zuiver weten, dat onze doden leven en ons in alles steunen en willen helpen.

Enige dagen later hoorde hij zijn leider spreken, die hem zei: „Hier ben ik

weer André, mijn lieve jongen, we zijn weer samen."

André schreide, Alcar was onuitputtelijk in liefde. Het verwarmde zijn ziel, die deze warmte zo nodig had.

„Luister, André: De mens wikt, maar God beschikt. Is je dit duidelijk? Begrijpt mijn zoon alles? Is het leven niet waard om geleefd te worden, al lijkt het nog zo moeilijk? De mens wikt en vraagt: Vader, laat deze drinkbeker aan mij voorbijgaan, maar God zegt: kom, mijn kind, het is voor uw bestwil, en de mens vervolgt zijn weg, waartoe men hem moet dwingen. Zo zie je het ook nu weer. De mens wikt en vraagt: zal ik zus, of zo doen? Welke weg zal ik volgen? Deze of die weg? Voor vele mensen staan er vele wegen open. Maar welke weg nu te gaan? Rechts of links? Zij weten het niet, want Gods weg is zo moeilijk te vinden. De éne weg lijkt zo makkelijk, zo breed en zij kunnen niet zo gemakkelijk afdwalen. Doch de mens voelt en ziet niet zijn eigen ondergang, daar hij van die weg zal afglijden. En dan wikt de mens, moet ik deze of die andere weg bewandelen. Deze, waarvoor zij staan, is zo moeilijk en dan volgen zij een weg, die hen regelrecht naar de duisternis voert. En zo zucht de mens verder, en vraagt: maar welke weg dan en hij zoekt alle levenswegen af, die hij gaan kan. Hij weegt en wikt, maar God beschikt. God wijst hem de weg, zoals ook jou de weg is gewezen. Maar al wil de mens deze weg niet volgen, eens zal hij hem bewandelen, ondanks alles. En wanneer zij zich tot het laatst verzetten en lang blijven wikken en wegen, toch voert God hen allen langs Zijn weg, desnoods op blote knieën, omdat het de enige weg is voor alle mensen. Het is de weg die naar Hem voert en Zijn weg betekent. Lang heb je gewikt en gewogen, mijn zoon. Vele wegen heb je bewandeld, maar God voerde je op Zijn weg, die wij allen moeten gaan en nog bewandelen zullen. Want het is Gods wil en alle wegen zullen op Zijn weg uitkomen; dan zal de mens zijn God bereiken. Na lange omzwervingen, na vele zonden, na vele misstappen komt de mens tot God. God heeft beschikt en tenslotte zullen allen aanvaarden.

Is het zo gemakkelijk Gods weg te vinden? Neen, het is zeer moeilijk. En toch is het ook weer zo eenvoudig Gods weg te vinden en het zou zo gemakkelijk kunnen zijn, want Gods weg is een weg van licht; maar de mens wil Gods weg niet zien. Zij tasten in het duister en leggen hun handen voor hun ogen, om te beletten, dat zij Gods licht zullen zien. Soms doen zij het onbewust, vaak echter bewust en dan sluiten zij zich met opzet af voor de weg, die zij moeten gaan en dwalen en dolen zij, totdat zij tot inkeer komen. Tot eens Gods liefde in hun harten spreekt en zij beseffen, dat God hun Vader is van liefde. Dan zullen zij hun handen voor hun ogen wegnemen en zullen zij Gods licht zien, in al zijn heerlijkheid. Dan buigt de mens diep, heel diep en dan smeekt hij om vergeving, voor al zijn dwaalwegen.

Dan danken zij God, hun Vader, dat Hij hun de weg gewezen heeft. En

Het Eeuwige Leven

Hoe was het mogelijk, aan de mensen, die niet wilden geloven, zoveel bewijzen van voortleven te geven.
(blz. 425)

Levensrots

Hoe groot was zijn verwondering toen er een kruis zichtbaar werd.
(blz. 503)

dan eerst kunnen zij zeggen: God, Gij beschikt, want Gij kunt niet gedogen, dat Uw vonk van liefde in diepe duisternis en zonde leeft. André, laten wij in het leven wikken en wegen, het goede willen, dan zal het ook gemakkelijker te dragen zijn. Wat God beschikt, in al Zijn grote liefde voor ons, is wel gedaan. Eens komen wij allen, jij zo goed als wij, voor onze Goddelijke Vader te staan. Dan staan wij voor Hem in onze volle naaktheid en dan is er geen plekje, waar Gods liefde niet op schijnt. Dan is er niets meer, dat God niet voelt. En al staan de mensen op aarde tegenover elkander en al kunnen zij daar hun diepste gevoelens verbergen, wanneer zij voor hun heilige Vader komen te staan, is er geen plekje meer, ja niets, dat Hij niet ziet, niet heeft gezien en dan zullen zij Zijn weg bewandelen. Bid tot God, mijn jongen, bid veel, met hart en ziel, om veel licht, om anderen te kunnen helpen. Bid om je zonden te doen beschijnen, opdat je zelf kunt zien, steeds zult zien, om ze zelf te bestrijden. Bid, dat je steeds licht, Gods heilig licht voor je mag zien, voor je mag houden, om Zijn weg te zien, opdat je de waarheid mag gegeven worden. En als je dat eens in volle kracht hebt leren kennen en mogen zien, dan zullen jij en alle andere mensen geen ander licht meer willen zien. Amen.

Zeg aan haar, dat wij voor haar kleine zorgen en dat haar kind leeft. Voor eeuwig, voor eeuwig. Zeg haar tevens, dat zij zich, wil zij het later terugzien, op het wezen moet afstemmen, wat alleen mogelijk is door liefde in de geest te ontwikkelen. God beschikte over dit jonge leven. Mijn liefde, mijn trouw is steeds bij je, waar je bent; waar je heen gaat, zul je liefde ontvangen. Thans zal ik verschillende toestanden voor je duidelijk maken. In de eerste plaats wist ik, dat het zou komen, maar tevens, dat het zou terugkeren. Ik liet je dit van tevoren voelen en jij André, zou het moeten aanvaarden. Duidelijker mocht ik het je niet geven, je zou alles niet hebben kunnen dragen. Dat kleine sprankje hoop liet je leven. Je strijd zou geen strijd zijn geweest, wanneer je deze wetenschap in je gevoeld zou hebben. Toch heb je volbracht, omdat God het wilde. Het jonge leven is gekomen, om het proces (van) bewustwording in de stof te beleven. Voordat het zou geboren worden, zou het terugkeren. Het zou de zon niet zien opgaan. Het is een wet, die wij aan deze zijde kennen en waarvan ik je op onze laatste tocht heb verteld. In het leven lag die kracht, die men op aarde niet kan peilen, waar de mens niets vanaf weet.

Het leven sloot zich het leven af en keerde terug.

In haar onderbewustzijn lag deze kracht. Peil, mensen, u voelt de diepte niet van dit gebeuren! Dit roep ik tot de wetenschap, mijn zoon. Hieraan was niets te veranderen. Mij werd het meegedeeld door hogere geesten, waardoor ik mijn berekeningen maakte. Toen jij niet aanvaardde, bouwde ik mijn bewijzen op, zodat het een macht van bewijzen is geworden. Wanneer jij zou hebben aanvaard, was het voor mij niet mogelijk geweest. Ik, mijn jongen, legde die tegenwerkende krachten in je. Het was mij om te zien, wat mijn

instrument wilde. De drinkbeker zou je tot op de bodem ledigen, waarvoor je mij later dankbaar zou zijn.

Alles is je zeker duidelijk? Je voerde een innerlijke strijd, die je niet meer te strijden zult hebben. Ik maakte, door alle krachten daarvoor van je op te eisen, van deze toestand één groot machtig geheel, waardoor je de mensheid kunt overtuigen. Alle bewijzen, die ik je heb gegeven, zijn om het leven na de dood aan te tonen. André, hoe dieper het leed van de mensen is, des te groter zal hun geluk zijn. Ik speelde, niet jij, als kat en muis. Ik, mijn jongen, eiste van mijn instrument alles. Denk goed over alles na, het zal je in je leven op aarde steunen. Je zult gelukkig zijn het aan de mensheid te kunnen geven. Rein, zuiver geluk ontvangt de mens door jouw leed, door haar smart. Het is het weten, dat hun geliefden leven, in geluk en in liefde, voor eeuwig. Ik kan thans, omdat het Gods wil is, aantonen, dat wij eeuwig leven.

Daarom roep ik de mensheid vanaf deze zijde toe: Aanvaard deze bewijzen, ze zijn echt en zuiver. Ik, Alcar, die enige honderden jaren geleden op aarde leefde, keerde tot u terug en tekende het leed en de smart in een menselijk gebeuren. Ik ben God dankbaar, dat mij de genade is geschonken om u van ons leven te mogen overtuigen. Hoe groot is ons geluk, dat wij van aardse instrumenten gebruik mogen maken om onze waarheid te kunnen doorgeven. Zusters en broeders, wij léven. Wij allen wachten u op en maken alles voor u gereed, om u straks aan deze zijde te ontvangen. Ik roep u daarom toe, trek ook gij met duizenden op en vervolg uw pelgrimstocht, zoals zij, die aan onze zijde leven en niét weten, dat zij op aarde zijn gestorven. Volg de weg van liefde, om het land van liefde te kunnen bereiken. Uw geliefden leven, zij allen verwachten u. Stem u op hen af in liefde, opdat gij aan deze zijde ziende zult zijn. Het eeuwige leven is één realiteit.

Ik zal je thans de tekeningen duidelijk maken, André. De eerste stelt voor de dood. De zevenpuntige ster: de geboorte en het leven aan onze zijde. Het kruis betekent het einde op aarde, zo ook de gebroken levenstak, wat je duidelijk hebt gevoeld. De tweede tekening stelt voor een kringloop der ziel, of het eeuwige leven. Boven zie je een moedervogel; zij draagt in haar snavel een kruis, in de vorm van een zwaard. Het betekent liefde, door leed en smart. Rechts boven, het jong, dat tot de moeder in vrede en geluk terugkeert en haar vrede en geluk brengt, niets dan eeuwige waarheid. Beide zijn door het hart van liefde verbonden. Het kruis wijst op haar hart; geen groter leed is voor de mens denkbaar dan dat een moeder haar bezit moet afstaan. De kleine cirkel is de afstemming in de geest van het wezen. Weer is het door liefde verbonden. Je ziet het geestelijke kruis, de kracht van haar liefde. Vanuit deze toestand daalde het leven naar de aarde. Een pijl wijst vanuit de geest naar de aarde; zo is het voetstuk de stof, waar zij de bewustwording zou beleven. Daarna een pijl, dat zij in dit leven zou terugkeren. De grote cirkel betekent

de kringloop der ziel en de verschillende tekens zijn levenstoestanden, die het wezen heeft afgelegd, wat ik reïncarnatie zou kunnen noemen. Alleen om dit proces op aarde te kunnen beleven is reïncarnatie nuttig. Wanneer zij haar kringloop heeft volbracht, zal het wezen in het goddelijke terugkeren.

Alles wat je hebt ontvangen, André, is heilige waarheid. Wanneer ik enkelen zal overtuigen, zullen velen met mij gelukkig zijn. Nog ben ik niet gereed en je zult vele andere toestanden beleven, die ik je op andere reizen zal duidelijk maken.

Vrienden, gij kunt wikken en wegen, doch God beschikt over al Zijn kinderen. God beschikt over hun leven, omdat het leven God is.

Eeuwig, eeuwig geluk wacht u. En jou mijn zoon en ook haar, dank ik voor je liefde. Put kracht uit deze bron van wijsheid, waarheid en licht. Eens zal zij haar geluk terugvinden, in stralende schoonheid, in eeuwig geluk.

God geeft kruis naar kracht.
Thans ga ik heen.
Je Alcar."

André gaat verder, om de mensheid te overtuigen en zal zijn Godsgeschenk zuiver gebruiken, om Alcars weg te volgen, de weg van het licht.

Nawoord

Geachte Lezer,

Alcar wilde, dat ik mij bekendmaakte. Ik vertelde u van André, hetgeen echter mijn eigen leven is. Toen ik mijn belevenissen ging vertellen, kon ik plotseling niet verder en werd door het woord „ik" telkens gestoord. Alcar deelde ook het eerste deel in en alles is, zoals u het hebt gelezen.

Velen hebben mij herkend, omdat ik in Den Haag leef en werk. De ouders van Doortje, Wim, Louis en Annie en ook zij, leven nog. De originele tekeningen hangen bij ons thuis en wie er belang in stelt kan ze zien, zo ook al mijn andere mediamiek verkregen stukken. Alles wat u hebt gelezen, heb ik door mijn leider Alcar mogen beleven. Ik zet mij aan de arbeid, omdat ook het derde deel reeds vastligt. Wij zijn overtuigd van een eeuwig voortleven en hopen, dat het u zal steunen, zoals het ons en vele anderen gesteund heeft, in ons moeilijk aards leven. En hoe moeilijk het ook is, ik zou mijn gave voor geen aards goud willen missen.

Jozef Rulof
Den Haag, December 1935

(Einde Deel 2)

Deel 3

Voorwoord (bij Deel 3)

Geachte Lezer,

In het tweede deel maakte ik mij bekend en vertelde, dat ik de genezingen en uittredingen door mijn leider Alcar heb mogen beleven. Toch wil ik op de vorige wijze doorgaan en u over André vertellen.

Alles wat u in beide andere delen hebt gelezen, alsook dit derde boek, werd door mij in waarheid doorgegeven. God dank ik voor deze genade en ik hoop, dat het velen tot zegen zij.

„Moge Gods zegen op mijn werk rusten."

Jozef Rulof
's-Gravenhage, 15 November 1936

Hierna

Het lichaam sterft, de ziel, bevrijd van alle banden,
Gaat in de ruime eeuwigheid, naar betere landen,
Waar licht en schoonheid is en vreugd, geen avond en geen morgen,
Met allen die zijn voorgegaan, nu vrij van alle zorgen.
Wij zullen daar nu voortbestaan en steeds naar hoger streven,
Zo vrij van d'aard, in 't volle licht, gelukkig en tevreden.
Dat wordt nu waarheid en het is geluk en heerlijk daar te wezen,
Bevrijd van 's werelds zware druk, waar niets meer is te vrezen.
Het is enkel vreugd en zaligheid, het is een grote heerlijkheid
Te leven daar, in licht, in liefde, in alles één, in alle eeuwigheid.

Helderziendheid door uittreding

Op een middag werd André van buiten de stad opgebeld, of hij wilde overkomen, daar er een heer van vijftig-jarige leeftijd plotseling was verdwenen. Men maakte zich over zijn wegblijven zeer ongerust en men dacht, dat hem een ongeluk overkomen zou zijn. Hij vroeg aan zijn leider of hij zou mogen afreizen, maar deze zei hem, niet te gaan, doch een voorwerp te vragen om daardoor het gebeurde vast te stellen. Men stuurde hem een das, met verzoek, zo spoedig mogelijk antwoord te zenden. Wat hij nu zou beleven was zeer merkwaardig. Alcar zei hem, dat hij voor deze toestand zou uittreden. Hij moest de das in zijn handen nemen en trachten, zich met de uitstraling van hem, die zoek was, te verbinden. Hij deed wat zijn leider hem zei en voelde zich al spoedig in de geest opgetrokken en van zijn lichaam vrijkomen. Wanneer hij eenmaal vrij was, kon hij gaan waarheen hij wilde, in niets werd hij belemmerd. Ook het uittreden was voor hem een gewoon verschijnsel, omdat hij met zijn leider verschillende reizen naar de sferen had mogen meemaken. Thans verkeerde hij in het leven waar zij leefden, die het stoflichaam hadden afgelegd en waar hij nu werk moest verrichten. Hij dacht aan hem, die hij moest opzoeken; wanneer hij eenmaal met hem zou zijn verbonden, beleefde hij, wat met hem was gebeurd. Hij stelde zijn concentratie op hem in en voelde zich mijlen ver van zijn lichaam verwijderen.

Waar zou hij zich bevinden? Leefde hij nog? Dit waren de eerste vragen die in hem opkwamen. Zou hem een ongeluk overkomen zijn? Ook zou het mogelijk kunnen wezen, dat hij ergens was heengegaan, wat hij voor zijn familieleden niet wilde weten. Alles was mogelijk en André was zeer nieuwsgierig, waar hij zich zou ophouden.

Bij sommige uittredingen wist hij niet altijd waar hij zich bevond, doch thans herkende hij de stad en de rivier, aan welker oever hij stond. Hij vond het zeer vreemd, dat hij op deze plaats was aangekomen en dacht na, om zich alles te realiseren. Zijn uitstraling had hem hierheen gebracht en nu moest hij trachten hem te vinden. Waar was de man? Had hij zich verdronken? Zou hij in de rivier moeten afdalen? Hij zocht eerst de gehele omtrek af, maar keerde op de plaats terug waar hij was geweest. Niets was er van hem te zien. De man moest zich in ieder geval hier hebben opgehouden, anders was het niet mogelijk, dat hij op deze plaats zou zijn gekomen. Zuiver had hij met hem verbinding gevoeld. Wat moest hij thans beginnen? Weer zocht hij de omtrek af, maar zag geen leven. Dan moet ik maar terugkeren, dacht hij, ik kan hem niet vinden. En toen hij op het punt stond om terug te gaan, hoorde hij een zachte, maar duidelijke stem zeggen: „Waarom getwijfeld, André? Waarom

wil je halverwege terugkeren? Ik heb je toch meermalen getoond en duidelijk gemaakt, hoe je krachten aan deze zijde te gebruiken. Op die wijze zal zich deze toestand niet oplossen. Ik liet je uittreden om je het gebeuren duidelijk te maken en dit is mogelijk, omdat je zover bent ontwikkeld. Op onze vorige reizen, tevens op onze tocht naar de hemel en de hel, toen wij in de derde sfeer waren aangekomen, keerden wij in een flits naar de duisternis terug, waardoor ik je toonde en duidelijk maakte, hoe wij ons aan deze zijde verplaatsen en verbinden. Je leerde, dat het alleen mogelijk was door concentratie en sterke wil. Wanneer ik een verbinding wil tot stand brengen, dan houd ik mijn gedachten op één punt gevestigd, waardoor ik zal verbonden worden en aan het einde het probleem zich zal oplossen. En handel jij daarnaar? Ik bleef thans in mijn eigen afstemming, om toe te zien, hoe je dit alles tot een goed einde zou brengen, maar op deze wijze zul je hem nooit vinden. Zijn uitstraling bracht je op deze plaats. Ga in je zelf na hoe je hier bent gekomen, maar houd je concentratie op hem gericht, dat betekent, je verbinding met hem in stand te houden. Hier op deze plaats begint eerst je werk. Je voelde, dat je was verbonden en in de geest is verbinding beleven. Dat betekent, de weg te volgen, die anderen hebben afgelegd. Wanneer zich een medium met een ander leven verbindt, voelt het dat leven, zoals het zich op het ogenblik van verbinding voelt. Zo zul je thans beleven, wat met hem is geschied en je kunt hem vinden, wanneer je concentratie zuiver is en blijft.

Tevens heb ik je duidelijk gemaakt, dat de mens een gevoelsafstemming heeft in de geest, wat psychische wetten zijn en liefde betekent. Ook leerde ik je, hoe de mens op aarde zal hebben te leven, wil hij zich in de geest een bestaanssfeer veroveren, wat aan deze zijde licht en geluk inhoudt. Doch dit alles is nog niet genoeg om de grofstoffelijke mens te overtuigen en daarom zal ik je al deze toestanden laten beleven, opdat hij de psychische wetten leert kennen. Door verschillende toestanden wil ik je aantonen, dat, wanneer zij hun stoflichaam afleggen, zij hier zullen aankomen zoals zij zich innerlijk voelen volgens hun aardse leven; het aardse leven betekent dus de eeuwigheid. Is je dat duidelijk, André?"

„Ja, Alcar, ik begrijp u volkomen. Wanneer het aardse leven eindigt, gaat de mens in de geest over."

„En dit alles, André, wil ik bereiken door jou al deze toestanden te laten beleven, waardoor zij hun eigen afstemming kunnen aanvoelen. Ik bereik daarmee, dat zij anders zullen leven, omdat zij weten, dat het leven eeuwig is en dat zij alles, wat tot de aarde behoort, achter moeten laten. Ik wil de mensen ons geestelijk leven doen kennen, hen aansporen zich geestelijk te ontwikkelen, hun duidelijk maken, dat de liefde het heiligste is, door God gegeven en dat zij dit heilige Godsgeschenk in de geest moeten afstemmen.

Dan wil ik hun duidelijk maken, hoe wij vanaf deze zijde op de stofmens

inwerken, om hem te steunen en te helpen. In ons leven betekent liefde niets dan geluk, niets dan licht en zaligheid. Ik vraag je daarom dringend, niets te vergeten van wat ik je zal laten zien en duidelijk zal maken.

Thans je volle concentratie, André en vraag mij, wanneer je iets niet duidelijk is. We moeten afdalen, omdat de arme zich van het leven heeft beroofd, wat je zo aanstonds zult bewaarheid zien."

André daalde in de rivier af. Welk een wonder voor hem, nu hij nog in het stoflichaam leefde en zich in de geest mocht verbinden. Hierdoor leerde hij het geestelijke leven kennen. Hoe groot was de macht van hen, die het stoflichaam hadden afgelegd. Maar zij, die op aarde hun leven hadden verknoeid, zouden zich in duisternis bevinden en voor hen was het niet mogelijk om deze toestanden te beleven, daar zij het licht daartoe misten. Liefde is licht en zonder liefde is het leven aan Gene Zijde diepe duisternis.

Zouden de mensen hem geloven, wanneer hij hun vertelde, dat hij op de bodem van een rivier had gewandeld en daar had waargenomen? Zij zouden de schouders ophalen en hem uitlachen. En toch was het de waarheid. Hij wandelde op de bodem van een rivier om een mens te zoeken, iets wat hij door zijn gave mocht beleven. In de eerste jaren van zijn ontwikkeling zou hij aan deze mogelijkheid nooit hebben gedacht. Als uitgetreden mens, in zijn geesteslichaam, beleefde hij al deze wonderen. Tot ver in de omtrek kon hij waarnemen, rondom hem was het water verlicht. Groots was dit ogenblik.

Hij hoorde zijn leider, die hem zei, te luisteren.

„Het licht dat je waarneemt, André, is je afstemming in de geest, je zou anders door uittreding deze toestand niet kunnen oplossen en geen verbinding kunnen krijgen. Zo zal alles duisternis zijn, wanneer men geen liefde bezit."

Steeds gingen zij verder. Vaak zweefde hij en dit kon hij naar verkiezing. Links en rechts zwommen de vissen aan hem voorbij, wat een wonderbaarlijk en een prachtig gezicht was. Hij zag hen in verschillende grootten en kleuren. Wanneer dit de mens op aarde zou mogen beleven, waren zij zeer zeker van een eeuwig voortleven overtuigd. Groot was zijn geluk, omdat hij het leven, dat God in alles had neergelegd, zo duidelijk zag en voelde. Het bezit van liefde was daarom het geestelijk goud aan Gene Zijde. Hij zou zich inspannen, al zijn krachten daarvoor geven, dan zou Alcar hem wijsheid in de geest kunnen geven. Daarvoor wilde hij zijn best doen.

Daar vóór hem dacht hij iets waar te nemen. Zag hij goed? Daar dreef iets in het water, wat op een mens geleek. Het zou verschrikkelijk zijn wanneer hij het was, die hij moest opzoeken. Toen hij wat genaderd was, zag hij dat het een mens was, die op deze wijze het aardse leven had verlaten.

André schrok geweldig. Hoe droevig was deze waarheid. Was hij het, die zoek was, of was het iemand anders? Dit was een einde dat hem bedroefde. Dadelijk hoorde hij Alcar:

„Hij heeft een einde aan zijn leven gemaakt en het is de man, die wij moeten opzoeken. Je zou anders op deze plaats niet zijn gekomen. Aanstonds zul je dit kunnen aanvoelen, wanneer je je met hem verbindt. Concentreer je op hem, je zult een andere waarheid waarnemen, die nog afschuwelijker is dan dit einde."

André vond het verschrikkelijk wat hij waarnam; wat hij thans zag, was het vreselijkste van alles. Voor hem dreef het stoflichaam, maar tevens was het geesteslichaam nog met de stof verbonden. Droevig was het einde van een mens en hij begreep wat deze verbinding betekende. Het fluïdekoord hield hem aan de stof verbonden en hij zou in deze toestand moeten blijven, totdat zijn lichaam was verteerd. Op zijn vorige tochten had Alcar het hem reeds duidelijk gemaakt en nu begreep hij de droevige betekenis van deze vervroegde overgang. Beide toestanden waren één afstemming, omdat zich de geest niet kon bevrijden. Niet alleen dat zijn familieleden in leed en smart verkeerden, doch ook hij leefde in de diepste ellende, hetgeen een mens, die nog in het stoflichaam leeft, zich niet kan voorstellen. Door één mens hadden velen verdriet. Zeer vele vragen voelde hij in zich opkomen. Wat had hem in de dood gedreven? Waren het zorgen, of was het ziekte? Wie had zijn lot beslist? Was het eigen schuld of was hij vermoord? Welke oorzaak had hem tot die vreselijke daad gebracht? Het ontroerde hem diep en zijn ziel kromp ineen, wanneer hij aan de achterblijvenden dacht. Hoe wreed was het om plotseling uit het volle leven te verdwijnen. Dit was Gods bedoeling niet, de mens moest zijn einde afwachten. Zij, die er een einde aan maakten, waren onherroepelijk verloren, niet alleen stoffelijk, maar ook geestelijk. Arme man. Een smartelijk einde was zijn overgang naar Gene Zijde. Wanneer hij van een eeuwig leven zou hebben afgeweten, was het misschien zover niet gekomen; die wetenschap zou hem hebben tegengehouden en al de ellende, waarin hij nu verkeerde, zou hij niet hebben gekend. Het leven was Goddelijk en dit leven verkeerde in de ellendigste toestand, waarin zich een mens kon bevinden. Wanneer hij aan de hogere gebieden dacht, waar ook deze man geluk zou hebben gevonden, en zijn huidige toestand overdacht, voelde hij zijn hart ineenkrimpen.

Hoe ver was hij van het geluk verwijderd. Zijn leed was diep, onmenselijk diep. Wat was armoede op aarde in vergelijking met deze ellende? Niets. Wat was het aardse leed in vergelijking met zijn toestand? Hij rilde ervan, een diepe droefheid overviel hem. Hij vroeg zijn leider de betekenis van deze ellende.

„Kunt u zien Alcar, waardoor zijn einde is vervroegd?"

„Ik zal trachten mij met hem te verbinden."

André wachtte af, wat zijn leider zou zien.

„Om aardse zorgen heeft hij aan zijn leven een einde gemaakt. Doch het

waren niet alleen stoffelijke zorgen, die hem kwelden, maar ik zie, dat zijn ziel tot bloedens toe is gewond. Alles is nog droeviger, wanneer je weet, dat zijn innerlijke toestand afstemming zou hebben gevonden op de eerste sfeer aan deze zijde, als zijn aardse leven op normale wijze zou zijn geëindigd. Zijn geestelijke afstemming, al zijn bezit aan deze zijde, heeft hij vernietigd, omdat hij deze vreselijke daad heeft begaan."

„Is dat mogelijk, Alcar? U zei mij, dat het niet mogelijk kon zijn, toen wij in de kindersfeer waren. Kan een mens dieper dalen wanneer zijn afstemming hoger is?"

„Prachtig gevoeld, André. Ik zal je dit duidelijk maken. Deze toestand heeft direct met zijn aardse leven niets te maken, met andere woorden, hij handelt buiten zijn wil door beïnvloeding van anderen. Zijn geestelijk peil behoeft daarom niet veranderd te zijn. Dit is een daad buiten zijn geestelijk leven om. Is je dit duidelijk? Natuurlijk moet hij dit alles goedmaken en daarom bevindt hij zich thans in deze verschrikkelijke toestand. Hij kan een goed mens zijn, doch in deze toestand viel hij in handen van het kwaad en benam zich het leven." „Ik begrijp u in alles, Alcar." „Prachtig André, dan gaan we verder. Het kwaad tracht het mensdom te vernietigen en daarom moet men alle kracht inspannen, om zich van zijn invloed vrij te houden. Hij valt dus niet terug, zijn geestelijke toestand blijft dezelfde, maar hij zal zijn daad moeten goedmaken. Dit is dus een andere toestand dan waarover ik je heb gesproken en vergeet niet, dat iedere daad een kosmische afstemming bezit. Zolang de mens onder de eerste geestelijke sfeer leeft, kan hij terugzinken, omdat hij deze geestelijke graad van ontwikkeling nog niet heeft bereikt of zich eigen gemaakt.

Zijn innerlijke afstemming is een stoffelijke gevoelstoestand en daardoor is hij door hen, die het mensdom willen vernietigen, te bereiken, omdat hij die verbinding zelf zoekt en wil. Zijn overgaan valt dus buiten zijn normale aardse leven. Het zal je dus duidelijk zijn, dat iedere zelfmoordenaar geen slecht mens behoeft te zijn. Velen maken een einde aan hun aardse leven, omdat zij hun liefde niet beantwoord zien. Deze man zal zijn daad in deze toestand uitleven, om daarna in zijn vorige afstemming terug te keren.

De mens vergeet, dat het leven God is en dat men het niet kan vernietigen; wie dit toch doet, zondigt tegen alles, wat de wetten Gods zijn en betekenen. Zij vergeten, dat God hun deze strijd heeft opgelegd, waardoor zij zich zullen ontwikkelen, hoe moeilijk het ook voor hen zal zijn. Zij, die zich in het leven op aarde vergeten, dalen tot hen af, die zich in de duisternis bevinden, tot de ongelukkigen. Zijn daad is dus zwakte, hij ontwijkt zijn moeilijkheden en gaat erdoor ten onder."

Daarom roep ik de mensheid toe:

„Mens op aarde, doe alles wat gij verkiest, leef uw eigen leven zoals gij

zelf wilt, maar maak geen einde aan uw leven, want het leven is eeuwig en niet te vernietigen. Het leven is God en zal tot Zijn heilig leven terugkeren. Gij vernietigt alles. Gij wilt geen zon, geen licht, geen maan, geen sterren, geen voedsel en geen liefde, terwijl gij toch alles zo nodig hebt in uw aardse leven, in dat leven, waarin gij voelt, hoort en ziet. Uw aards lichaam is stoffelijk, doch uw geestelijk lichaam voelt, hoort en ziet, leeft dus in de geest en zal, omdat zijn afstemming stoffelijk is, daarnaar blijven hunkeren, omdat het geen ander leven kent, noch voelt. Gij ontneemt u het aardse leven, om het geestelijke binnen te treden. Aan deze zijde zult gij voelen, naardat uw liefde in de geest afstemming vindt. En wanneer zich een mens het stoffelijke licht afsluit, zal hij het geestelijke licht niet kunnen waarnemen, omdat hij dat licht innerlijk niet bezit en zijn daad hem regelrecht naar de duisternis voert. Voelt u, dat het leven eeuwig is? Dat gij op aarde zijt om u geestelijk te ontwikkelen? Dat het leven niet te vernietigen is, maar dat ge eeuwig, ja eeuwig leeft, leven zult? Dat in u ligt een vonk, die Gods heilig leven is, Zijn leven vertegenwoordigt? Mens, aanvaard uw strijd, stem u op ons af, op het eeuwige leven, want velen met mij wachten met ongeduld op uw smeekbeden om te worden geholpen. Doch gij moet zelf willen; wij kunnen u anders niet bereiken, omdat gij u met ons moet verbinden en gevoelsafstemming moet bezitten.

Weet, dat God liefde is en voor al Zijn kinderen is er geluk, wanneer gij u op Hem afstemt.

Nogmaals, volg de weg die God u wijst, het is de weg van liefde, die wij en ook u te bewandelen hebben."

„Is hij zich van zijn toestand bewust, Alcar?" „Ja, André. Doch wanneer hij van zijn stoflichaam vrijkomt, blijft hij in de sfeer der aarde ronddwalen, totdat zijn leven op aarde op normale wijze zou zijn voorbijgegaan. Hij blijft dus zolang in duisternis en koude, want eerst zal hij de vertering van zijn stofkleed moeten meemaken. Daarna zullen de demonen hem het leven moeilijk maken, zij, die in deze duistere sferen leven. In de donkere gebieden heb je hun invloed leren kennen."

„Helpt men hem dan niet?" „Jazeker, doch men kan hem niet uit zijn toestand verlossen en hij zal dit alles moeten beleven. In het leven op aarde was hij te zwak, hoe zal dan zijn leven in de geest zijn, wanneer wij weten dat zijn gevoelstoestand éénzelfde is? Hij heeft een wet willen vernietigen en zal die aan deze zijde in duisternis en koude moeten uitleven. En dit alles legt zich de mens zelf op en vergeet, wat God hem te dragen heeft gegeven. Het is zijn eigen wil geweest en hij moet dit alles doormaken. Later zullen wij in al deze toestanden afdalen en zal ik je deze afstemmingen tonen."

„Wat moeten wij nu doen, Alcar?" „We zullen terugkeren, omdat wij hier niets aan veranderen kunnen en de achterblijvenden waarschuwen, dat hem

een ongeluk is overkomen." In een flits waren zij weer op zijn kamer terug en ontwaakte hij in zijn stoflichaam. Twintig minuten was hij uitgetreden geweest; hoeveel had hij mogen beleven! Het toonde hem duidelijk, dat het stoflichaam voor het geesteslichaam, tijdens het leven op aarde, een belemmering is en dat in het leven na de dood de mens zich van die banden voelt bevrijd. In zijn geesteslichaam kon hij gaan waarheen hij wilde, zou hij licht bezitten, wanneer hij liefde voelde voor alle leven, wat Gods leven was en betekende.

André ontwaakte in een zeer eigenaardige toestand. Wat was er met zijn stoflichaam gebeurd tijdens zijn uittreding? Hij was gezond toen hij heen ging en thans voelde hij zich ziek. Zijn hoofd was verstopt en hij was vreselijk verkouden. Hoe was dit mogelijk? Welk probleem zou hij thans weer beleven? Waar kwam die verkoudheid zo ineens vandaan? Het water droop uit zijn neus. Wat een eigenaardige dingen beleefde hij toch door zijn mediumschap. Hij vroeg daarom aan zijn leider wat het betekende en Alcar zei hem: „Eenzelfde geestelijke inwerking, hoewel zij anders was dan deze, heb je al eens beleefd. De levensdraad bracht je geseling naar je stoflichaam over en thans de veranderde temperatuur." André begreep. „Wanneer je zou hebben nagedacht, zou je de verklaring hebben gevonden. Je weet, dat ziekten stoffelijk op je lichaam inwerken wanneer je je met een zieke verbindt; waarom zou het stoflichaam die veranderde temperatuur dan niet overnemen, nu je in dit gevoelsstadium bent gekomen? Ik kan hierdoor weer aantonen, dat de mens twee lichamen bezit, maar dat het geestelijk lichaam het intellect en eeuwige lichaam is, dat voortleeft.

Schrijf nu, André, dat hij is overgegaan. Je verkoudheid zal spoedig weer oplossen, omdat de stoffelijke organen niet direct beïnvloed zijn."

André vond het vreselijk om deze boodschap te moeten doorgeven. Hij zag de familieleden voor zich, in leed en smart gehuld. Het was verschrikkelijk, doch Alcar zei hem ertoe over te gaan.

Een week ging voorbij, toen hij opnieuw opgebeld werd of hij naar A. wilde komen, om nogmaals een onderzoek in te stellen. Doch Alcar gaf hem dezelfde boodschap, waarop men hem een foto stuurde. Weer daalde hij op de bodem van de rivier af en hij had hem met Alcars hulp spoedig gevonden. Hij bevond zich in dezelfde toestand, waaraan niets te veranderen was en zijn leider stelde plaats en tijd vast, waarop men hem zou vinden. Eerst na vier weken ontving André bericht, dat een schipper hem op de plaats had opgehaald, die hij had aangegeven. André vond het prachtig. Alles was juist. Vlijmscherp, zeiden zij, was zijn zien geweest. Maar zou men hem kunnen geloven, wanneer hij zou vertellen op welke wijze hij hem had gevonden? Zou het aanvaard worden? Wanneer alles waarheid is, kan men de geestelijke waarheid dan niet aanvaarden? Is dit alles niet te ongelofelijk voor een aards

mens? Te diep, te moeilijk, voor het menselijk gevoel?

Geachte lezer, tot u richt ik mij. Alles klopte tot in de fijnste puntjes. Zoudt gij de geestelijke waarheid, hoe André dit alles beleefde, niet kunnen aanvaarden? Ik vertel u de waarheid, de heilige waarheid, geen fantasie of verdichtsels; niets dan de waarheid, die hij in de geest, als uitgetreden mens, mocht ontvangen. Alcar liet hem dit grote beleven, waardoor hij het geestelijke leven leerde kennen. Tevens leerde hij, dat de liefde het hoogste en het heiligste is, door God aan de mens gegeven, wat geluk en licht betekent in het leven, na de stoffelijke dood.

U allen wacht eeuwig, eeuwig geluk.

Psychische krachten

Wat André in deze toestand beleefde, was niet alleen wonderlijk, maar hij leerde tevens de psychische krachten aan Gene Zijde kennen.

Op een avond ontving hij bezoek van een dokter, die zijn hulp kwam inroepen. Een familielid, dat tijdelijk werd verpleegd, had in stilte de inrichting verlaten, waarover hij zich zeer ongerust maakte. Als „invloed" had hij een paspoort bij zich, waardoor André zou moeten trachten haar op te zoeken. Hij maakte zich gereed en wachtte op de dingen die zouden komen. Al spoedig voelde hij, dat Alcar hem van zijn stoflichaam bevrijdde en hoorde hij zijn leider tot hem spreken.

„Let goed op alles, mijn zoon, wat ik je in deze toestand zal duidelijk maken. Wij beleven thans een dergelijke toestand als die, toen wij hem terugvonden, die zich van het leven beroofde, doch in deze toestand zul je beleven, dat je op verre afstand kunt waarnemen, maar dat je tevens met je stoflichaam blijft verbonden en je waarnemingen toch aan het stoflichaam kunt doorgeven. Toen ik je het gebeuren met Franciscus duidelijk maakte, heb ik je daarvan verteld. Dit is een zeer machtig gebeuren, André en de geleerde zal, ofschoon hij aanwezig is, er niets van voelen, zien, noch horen, om de eenvoudige reden, dat hij deze wetten niet kent. Ik vraag daarom je volle aandacht en concentratie op je eigen toestand. Ik blijf in mijn eigen afstemming, opdat niets je zal afleiden. Je zult iets schoons beleven, dat alleen voor jou zichtbaar en hoorbaar zal zijn, omdat je in het leven van de geest leeft als uitgetreden geest. Je voelt je thans van je stofkleed bevrijd en kunt waarnemen aan deze zijde. Maar niet alleen zie je, het is tevens mogelijk, om toch, nu je het stoflichaam hebt verlaten, door je stemorganen te spreken. En dit spreken is zeer wonderlijk."

André keek naar de plaats, waar hij zijn leider hoorde spreken en vroeg

zich af, hoe dit toch mogelijk kon zijn. De kracht, waardoor het menselijk lichaam wordt bestuurd, was op dat ogenblik uitgetreden. Had hij Alcar wel duidelijk genoeg verstaan? Onmiddellijk hoorde hij zijn leider. „Zeer duidelijk heb ik gesproken, mijn jongen, het is mij heilige ernst, hoe ongelofelijk je het ook zult vinden. Concentreer je op je stem-organen en tracht hem iets te zeggen." André wilde spreken, maar kon geen woord uitbrengen. Duizend gedachten dwarrelden door zijn hoofd. Hij was toch uit zijn lichaam, de stof zat daar alleen, het geesteslichaam leidde de stof. Weer hoorde hij Alcar spreken: „Nog getwijfeld, André? Ik heb je toch duidelijk verteld, dat het ook voor jou wonderlijk zal zijn. Tracht je te concentreren." André dacht erover na, wat hij de dokter zou zeggen.

„Luister," zei hij, maar door het woord „luister" schrok hij zo vreselijk van zichzelf, dat hij er niet meer aan dacht om verder te spreken. Hoe wonderlijk was het; hij hoorde zijn eigen lichaam spreken, terwijl hij naast het stoflichaam stond. Het intellect had het verlaten, maar kon buiten het stoflichaam toch spreken. Zijn stem, het geluid, dat hij voortbracht, was iets zachter, maar toch duidelijk te verstaan. Hij voelde, dat de dokter geen klankverschil hoorde. Op het woord „luister", dat hij had opgevangen, vroeg de dokter: „Ziet u al iets?" André verstond ieder uitgesproken woord en ging onmiddellijk verder. Zijn gedachten waren nu op één punt ingesteld en hij antwoordde: „Ik zie reeds verbinding". Dadelijk viel de dokter hem in de rede: „Tracht in vredesnaam iets van haar te ontdekken. Span al uw krachten in, u doet mij een zeer groot genoegen." Thans ging het als vanzelf en André liet erop volgen, dat hij zijn best zou doen iets van haar te weten te komen. Hij was intens gelukkig dit wonder te mogen beleven. Welk een macht van wijsheid leerde hij en hoe groot waren geestelijke krachten. Daar voor hem rustte zijn stoflichaam en het geesteslichaam voerde een gesprek met de stof, had dat stoflichaam in zijn macht, door concentratie en sterke wil. Nu hoorde hij Alcar zeggen: „Wij zullen een andere proef nemen, André. Ik zal je thans duidelijk maken, hoe wij vanaf deze zijde op de stofmens inwerken en hem bereiken kunnen. Tracht op hem in te werken, door je met hem te verbinden en laat hem enige woorden spreken." André deed wat Alcar wilde en liet hem vragen, of hij reeds iets zag. Scherp stond hij innerlijk op hem ingesteld. Hij voelde zich als het ware één worden en dat zijn kracht de zijne overheerste, waardoor de dokter zei: „Ziet u al iets?" De geleerde stond nu onder zijn wil, waarvan hij zich niet bewust was.

Alcar zei:

„Je ziet en beleeft, hoe wij vanaf deze zijde de mens bereiken. Doch wanneer je hem iets vraagt en het betreft zijn persoonlijkheid, zal hij weigeren. Is je dat duidelijk?" André begreep het echter niet, waarop Alcar zei: „Zo aanstonds zal het je duidelijk zijn; handel nu! Vraag hem om de éne of andere

handeling te doen, waardoor hij je stoflichaam in disharmonie zou kunnen brengen." Plotseling begreep hij, wat zijn leider bedoelde. Hij concentreerde zich en wilde, dat hij zou vragen of hij reeds iets zag, waarbij hij hem tevens moest aanraken. Weer vroeg de dokter, ziet u al iets, doch weigerde om aan zijn andere vraag te voldoen. Hier stond hij machteloos en waren zijn krachten ontoereikend. Vreemd, dacht hij, het is toch een duidelijke en eenvoudige vraag, die ik hem stel. Hij probeerde het nog eens, maar constateerde, dat hij beslist weigerde. Hij was niet te bereiken.

„Is je dit duidelijk, of moet ik het voor je oplossen? Hij voelt, dat, wanneer hij aan je verzoek zou voldoen, hij je toestand zou storen. Hij heeft de kracht – die geestelijk bezit is – om af te wachten. Zeer zeker is het, dat, zo iemand een andere afstemming dan hij bezit, diegene ook anders gehandeld zou hebben. Het geesteslichaam is het gevoelslichaam, niet waar, en nu wij weten, dat gevoel liefde is, is zijn weigering een liefde-afstemming in de geest. Dus iedere handeling of gedachte vindt zijn afstemming op de liefde, is óf stoffelijk, óf geestelijk, is een toestand, die de mens vertegenwoordigt. Daaraan herkent men de mens, met andere woorden, wij herkennen de afstemming van het leven, dat in het stoflichaam leeft.

Maar ook hierin liggen verschillende andere afstemmingen, die ik je duidelijk zal maken. Ik wil daardoor aantonen, dat zijn handeling nog geen geestelijke afstemming vindt, omdat het zijn interesse heeft en eigenliefde kan zijn.

Laat hem vragen of je reeds iets ziet en hij zal het ook vragen." André deed het en woordelijk vroeg hij, wat hij wilde dat hij vragen zou.

„Je zou hem thans vele andere vragen kunnen stellen, waardoor je hem zou leren kennen en aanvoelen hoe zijn liefde-kracht in de geest is, maar daar is thans geen tijd voor. Doch hierin ligt de gevoelskracht van het wezen, wat naar voren treedt door dit gebeuren. Naarmate de mens zich ontwikkelt, voelt hij fijner aan en stemt hij zich in de geest af, naar de liefde, die hij bezit. Zijn innerlijke toestand beschermt hem dus, om de éne of andere onwaardige daad te volbrengen. Liefde, daarover hebben we reeds zoveel gesproken, is een psychische wet en kan Goddelijk zijn.

Het op verre afstand spreken van een medium is in onderzoek, doch de wetenschap zal het moeten aanvaarden door de bewijzen, die van onze zijde worden gegeven, of ook de geleerden zouden moeten uittreden. Een geleerde geeft zich echter niet voor deze wetenschap, kan zich niet geven als instrument, omdat zijn eigen studie voor hem een belemmering is en deze waarheid wetenschappelijk niet is vast te stellen. Je hebt thans beleefd, dat spreken mogelijk is, maar aanstonds zul je het tevens op verre afstand kunnen en merken, dat, wanneer wij die krachten ervoor bezitten, er in het leven van de geest geen afstand meer is. Thans je volle concentratie op haar en je zult,

ver van je lichaam verwijderd, toch de macht hebben, het naar je wil te laten handelen."

Als een gedachte zo snel verplaatsten zij zich. André bevond zich op een buiten, dat hij niet kende. Het was een groot gebouw, waar hij omheen wandelde. Voor en achter was het door een tuin omringd en deze tuin was door een hoge muur afgesloten. Zou dit het gesticht zijn, waar zij werd verpleegd? Hij hoorde zijn leider, die hem zei, dat het goed was, wat hij voelde. André begreep, dat van hieruit zijn onderzoek begon. Dadelijk hoorde hij: „Juist mijn jongen, hier begint je werk."

Weer geschiedde een wonder. Wanneer hij het zelf niet zou hebben beleefd, zou het ook voor hem ongelofelijk zijn geweest. Alcar zei hem, dat hij aan de dokter zou vertellen wat hij waarnam. André wilde spreken, maar het was hem niet mogelijk. Weer twijfelde hij, zonder het te willen, omdat het zo wonderlijk voor hem was. „Is mijn zoon nog niet overtuigd? Ik heb respect voor je zelfbehoud, doch in de geest betekent het je concentratie te verbreken. Kom, André, vertel hem wat je ziet." Nu gebeurde het ongelooflijkste. Zeer voorzichtig en berekenend, sprak hij de eerste woorden uit en zei:

„Ik ben in een voor mij onbekende buurt." „O, ja?" hoorde hij de dokter vragen en op hetzelfde ogenblik zag hij zichzelf in zijn kamer zitten en hoorde zich met de dokter spreken. Hij vervolgde het gesprek en zei de dokter, dat hij hem de situatie moest uitleggen, opdat hij zou kunnen vaststellen, of hij op de goede weg was. Onmiddellijk daarop sprak de dokter: „Het klopt, u bent op de plaats waar zij werd verpleegd." Wonderlijk was het, daar de dokter hem van tevoren niets had verteld. André beefde van opwinding. Groots was dit ogenblik. Thans leerde hij andere krachten kennen, wat nog meer wijsheid in de geest voor hem betekende. Toen hij in een hoek van de tuin was gekomen, kreeg hij een drang om over de muur heen te klimmen, waaraan hij voldeed; hij kwam aan de andere kant voor een brede gracht te staan, die hem de weg versperde. Wat nu, moest hij daar doorheen? Zich op haar concentrerend, voelde hij duidelijk, dat zij door het water was heengegaan om de overkant te bereiken. Hij sprak zijn bevindingen uit, stuurde ze naar de dokter en hoorde hem zeggen: „Verschrikkelijk, dat arme mens". André maakte hieruit op, dat zijn bezoeker begreep, dat zij had beleefd wat hij voelde en zag. „Leeft ze nog?" liet hij erop volgen. André antwoordde: „Ik kan u dit nog niet met zekerheid zeggen, ik sta eerst aan het begin van mijn onderzoek." Hij voelde echter, dat de dokter zeer om haar bedroefd en onder de indruk was. Voor hem was het echter een groots gebeuren in zijn leven. Hij stapte in de gracht en voelde, dat hij onder water terechtkwam; met veel inspanning kon hij weer overeind komen en de overkant halen. In welk een toestand verkeerde deze jonge moeder! In alles volgde hij haar en hij beleefde, wat zij had beleefd.

Eenmaal aan de overkant gekomen, overviel hem een angstgevoel, waardoor hij begreep, dat ook zij angstig was geweest, zeker voor ontdekking. Hij gaf aan de dokter door, dat zij zich niet in het water bevond, waarop deze antwoordde: „Gelukkig dat het zover niet is gekomen."

André volgde haar weg en dwaalde door velden en weiden, waaruit hij opmaakte, dat zij onvindbaar wilde blijven. Vlijmscherp waren haar gedachten op haar eigen toestand ingesteld. Zij maakte geen fouten en hij voelde, dat hij haar zou kunnen genezen, omdat hij de zenuwstoring voelde en zag. Duidelijk lag in hem haar ziekte en daardoor kon hij vaststellen, waar haar concentratie was verzwakt. Innig was hij met haar verbonden. Doelloos vervolgde zij haar weg; zij trok door een dorpje, dat hij herkende, waardoor hij zich kon oriënteren. Nu wist hij waar hij zich bevond. Even voelde hij een weifeling in zich opkomen; hij begreep, dat zij een ogenblik erover gedacht had om terug te keren. De weg leidde naar het plaatsje K. en vandaar langs het strand in de richting van Sch. Weer hoorde hij de dokter vragen: „Leeft zij nog?" André zei, dat hij het nog niet wist, maar dat zich alles spoedig zou oplossen. Tussen K. en Sch. zette zij zich in de duinen neer om uit te rusten. Duidelijk voelde hij, dat zij daar geruime tijd vertoefd had om eindelijk op te stappen en haar weg te vervolgen.

In Sch. wandelde zij de pier op; hier vond André geen verder spoor meer van haar en hij voelde, dat het contact was verbroken. De dokter stelde hem de vraag, of hij nog iets waarnam. Hij zei, nog even geduld te hebben, omdat hier, waar hij zich bevond, de verbinding met haar eindigde. Waar was zij heengegaan? Doch nu hoorde hij zijn leider, die hem zei te wachten, daar hij haar zou opzoeken.

André wachtte. Thans zou Alcar het geheim oplossen. Lang duurde het echter niet of hij hoorde Alcar zeggen, dat hij moest luisteren. „Op deze plaats heeft zij zich van het leven willen beroven, wat haar door omstanders is verhinderd. Men heeft haar naar een inrichting gebracht hier dichtbij, waar zij thans wordt verzorgd. Zij leeft, André! Zeg hem, dat hij huiswaarts keert, daar hij in de morgen bericht zal ontvangen. Hij moet niets doen, alleen rustig tot morgen wachten. Nogmaals, zij leeft."

André ontwaakte en deelde hem mee, wat zijn leider hem had opgedragen. De dokter was zeer gelukkig en tevreden en vertrouwde hem volkomen. Drie kwartier was André uitgetreden geweest en voor de tweede keer beleefde hij, dat zijn stoflichaam de temperatuursveranderingen had overgenomen, waardoor een verkoudheid was ingetreden. Het was zeer merkwaardig en de dokter vond het wonderlijk. Voor André was het echter niet vreemd meer, daar hij het reeds eerder had beleefd.

De dokter ging heen en zou zo spoedig mogelijk terugkeren, wanneer hij van haar bericht had ontvangen. De volgende middag om één uur ontving

hij bezoek van de dokter. Zeer verheugd kwam deze bij hem. „Ik heb goed nieuws en kom u feliciteren," zo begon hij, „met uw prachtig zien. Waarlijk, het is wonderlijk, wat u presteerde. Vanmorgen in de vroegte hebben wij reeds bericht ontvangen en ik kan u verzekeren, dat alles woordelijk uitkomt; woordelijk klopte het met hetgeen u hebt waar genomen. Niets, absoluut niets is fout. Mij is het een raadsel en ik wil er melding van maken. Dit is echte helderziendheid. Ik ben zeer gelukkig, dit te hebben beleefd en tevens zijn wij gelukkig dat zij terug is en leeft." Toen André hem wilde vertellen, dat hij dit alles had vastgesteld door uit zijn stoflichaam te treden, voelde hij, dat hij moest ophouden, wilde hij het mooie voor hem niet bederven. Het schoonste van alles, de geestelijke waarheid, was voor de mens op aarde te diep, zo ook voor de geleerde. Hier eindigden de krachten van de mensen, zij zagen niet door de stof heen, konden het niet aanvoelen. Het zien was slechts de schaduw van hun ik, hun zintuigen de belemmering in de geest. Het was mooi, ja, zeer interessant, maar men moest het niet nog mooier maken.

De patiënte werd in de „Ramaerkliniek" verzorgd.

Na enige weken kwam zij met haar man hem bezoeken. Zij vond zijn zien zeer prachtig en kon er maar niet over uitgepraat raken, hoe hij al haar gedachten en daden had kunnen vaststellen. Gaarne wilde zij door hem behandeld worden.

André behandelde haar met liefde, maar na enige keren kwam zij niet terug. Geloofde zij er niet aan? Hij wist het niet, maar voor „één wezen" deed het hem pijn. „Hij", die hun verdriet veranderde in een gelukkig weerzien, behoefde zijn hulp niet meer te schenken. Maar nu toonde Alcar hem een diep en machtig tafereel. Aan zijn oog zag hij donkere wolken voorbij trekken, zag hij een mens aan het kruis; het waren beelden, zonder woorden, die hij begreep. „Laat ook hen begaan," zei Alcar. „Je ziet, mijn zoon, hoe groot psychische krachten kunnen zijn. De wetenschap vraag ik: „Zegt het u niets?" Ik vraag u slechts dit éne: „Als alles waarheid is en bewezen, kunt u dan onze wijsheid niet aanvaarden? Wat mijn instrument beleefde, is dat geen waarheid? Ik toon u hierdoor aan, dat het leven na de dood een realiteit is en dat het geesteslichaam het eeuwige lichaam is, dat voortleeft. Ik wil u niet uw wetenschap ontnemen, maar wij willen slechts dat éne bewijzen, dat schone, dat heilige, dat wij leven in geluk en in liefde, voor eeuwig, voor eeuwig. En ook in u zijn al deze krachten, wanneer gij uw liefde in de geest wilt ontwikkelen. Aanvaard het, ook u zal het steunen bij uw studie en in uw aardse leven. Buig uw hoofd voor Hem, die ons aller Vader is, waarvan wij de genade ontvangen om tot Hem te komen. Want wat zegt het om geleerd te zijn op aarde en arm aan geestelijk gevoel?"

Ook de volgende toestand liet Alcar hem door uittreding vaststellen.

André ontving bezoek van een heer, die zijn hulp kwam inroepen voor zijn vriend, die reeds tien dagen zoek was. Radio en Politieberichten hadden geen resultaat opgeleverd en zijn ouders maakten zich zeer ongerust. Het betrof een jonge man van dertig jaren. Hij was 's morgens als gewoonlijk van huis naar zijn werk gegaan, maar was niet teruggekeerd. Zijn bezoeker had een foto meegebracht. André nam deze in zijn handen en voelde reeds spoedig contact. Vóór Alcar hem bevrijdde, zei hij: „Zeg hem, dat hij je niets vraagt, doch afwacht, tot je zelf weer zult gaan spreken." Nadat hij deze boodschap had doorgegeven, voelde hij zich van zijn stoflichaam bevrijden en over grote afstand verwijderen. Alcar maakte hem duidelijk, dat, wat hij thans zou waarnemen, reeds was geschied en tot het verleden behoorde. Hij zag de man in een auto, met een dame naast zich, in de richting van België rijden. Hij was zeer overspannen en André wilde weten, waarom hij in deze toestand was gekomen. Hij voelde zijn innerlijke toestand duidelijk in zich komen. Er knaagde iets aan zijn hart, hij voelde zich onrustig. Fel concentreerde hij zich en zag iets zeer wonderlijks. Zijn gevoelskracht verbond hem met een ander meisje, dat in de plaats vertoefde, waar hij vandaan kwam. André zag haar zeer duidelijk en begreep zijn onrust, zo ook de gehele situatie. Hij zag nog andere beelden, doch wilde daar niet op ingaan. De man was zich van alles bewust en wist, dat hij verkeerd deed.

Wat wilde hij en waarheen voerde zijn weg? Weer concentreerde hij zich en las in zijn innerlijk wat hij wilde en waarheen hij ging. Zijn gehele ziel lag als een open boek voor hem. Het gaf hem een duidelijk beeld, dat de geesten zich met de aardse mens konden verbinden, waarvan deze niets voelde, hoorde noch zag. In stilte, in de rust, die de geest bezat, verbond hij zich. Tevens was hem duidelijk, dat een mens zeer sensitief zou moeten zijn, wilde hij de geestelijke inwerking voelen. Hij vond het zeer wonderlijk dit alles te kunnen beleven. De jonge man bracht zichzelf en anderen in onaangename omstandigheden, die steeds verergerden. Wat bezielde hem om zijn ouders in ongerustheid achter te laten? Was dit liefde van een kind voor zijn ouders? Zij verkeerden om hem in een vreselijke angst. Alles was eigenliefde, niets dan grof egoïsme. Hij leefde zijn eigen leven, terwijl twee oude mensen radeloos waren om hun jongen. André voelde, dat hij onder de invloed van de dame verkeerde. Hij meende lief te hebben, maar zijn liefde werd niet beantwoord. Ook haar voelde hij; alles was slechts sensatie: lang zou zijn geluk niet duren, het zou als een kaartenhuis ineenvallen. Aan deze liefde ging het mensdom ten onder, werden harten verscheurd, zielen uiteengerafeld. Niets dan leed, diep menselijk leed, voelde hij in zich opwellen. Voor de man was het een les in de leerschool des levens, die hij had te leren en waardoor hij zou ontwikkelen. Kon hij hem maar waarschuwen, doch dit was niet mogelijk. Ver, heel ver zag hij de weg, die hij moest volgen. Door België heen, in de richting van

Duitsland, volgde hij hem. Ook daar zag en voelde hij, wat hij wilde doen. Hier wilde hij met haar zijn geluk beproeven en een zaak beginnen. André voelde tevens, dat zij ook hier niet zouden blijven, maar nu stond hij voor een raadsel. Tot hiertoe had hij alles kunnen volgen en aanvoelen. Wat nu? Ik zie hem, maar hij blijft hier niet. Had hij zijn werk volbracht? Zou hij naar zijn stoflichaam terugkeren? Ook nu evenwel hoorde hij zijn lieve Alcar, die hem zei, te luisteren.

„Wat je hebt waargenomen, behoorde tot de verleden tijd, maar wat nu komt is de toekomende tijd. Is je dat duidelijk?" André begreep. Alcar voerde hem terug naar België, naar de stad Ant. „Wat hem in Duitsland niet gelukte, wil hij nu hier proberen. Hij zal hier een half jaar blijven, om dan eerst naar zijn ouders terug te keren. Hieraan is niets te veranderen, omdat hij zich schuil houdt en niet terugkeren wil. Wat men ook zal proberen, zij zullen hem niet eerder vinden. Nogmaals, hoe vreselijk het ook voor de ouders zal zijn, hieraan is niets te veranderen."

André vond het zeer laag van de man, om zijn ouders in onwetendheid achter te laten. Wat was dat voor een mentaliteit? Alles was slechts hartstocht, niets dan eigenliefde en waanvoorstellingen. Hij had lief, doch vertrapte de liefde van zijn ouders. Hoe wreed was deze toestand voor die arme mensen, hun harten waren tot bloedens toe gewond.

Hij keerde naar zijn stoflichaam terug en vertelde zijn bezoeker, wat hij had waargenomen. Alles vertelde hij hem, om, wanneer men enig bericht zou ontvangen, dit te kunnen controleren. De man vond het verschrikkelijk en was zeer onder de indruk van het gedrag van zijn vriend. Arme oudjes, hoe kan een kind zich zo vergeten? Wat bezielde hem? Diep is het leed en de smart van hen, die in stille hoop wachten. Geen woorden kon zijn bezoeker ervoor vinden. Het was al te erg, het was niet te geloven.

André zei: „Meer kan ik u niet geven; het is een droeve boodschap, omdat dit leed is, dat knagen zal aan hun harten. God geve hun de kracht om staande te kunnen blijven."

Zijn bezoeker ging heen met de belofte, terug te komen wanneer hij iets van hem hoorde. Na vijf maanden kwam hij weer om hem het nieuws mee te delen.

„Hoe ontzaglijk groot het verdriet van zijn ouders is geweest, behoef ik u zeker niet te zeggen. Toen ik van u heenging, heb ik thuis alles nauwkeurig genoteerd, wat u mij omtrent hem meedeelde. Daarna ben ik zijn ouders gaan opzoeken en zei hun, dat hij leefde. Doch na enige dagen waren ook die krachten opgeteerd en kon niets meer helpen. Ik heb gesproken en ik weet nu nog niet waar ik mijn overtuiging vandaan haalde. Nooit heb ik aan u getwijfeld. Alcar zou het u anders niet hebben gegeven. Nadat ik uw eerste boek had gelezen, vertrouwde ik op uw leider en geestelijke hulp; ik ben nu

verheugd, dat mijn vertrouwen bewaarheid is. Het was een verschrikkelijke tijd voor hen. Maand na maand ging voorbij. Wij hebben advertenties in Belgische bladen geplaatst, doch zonder resultaat, geen spoor was er van hem te vinden. Langzaam maar zeker ontzonk hun de hoop hem levend terug te zien. Het was voor hen niet meer te dragen. Verschillende mogelijkheden werden naar voren gebracht, doch alle weer verworpen. Dan was het: zou hij niet in Duitsland worden vastgehouden, er worden daar zoveel mensen in stilte opgeborgen. Zou hij toch niet dood zijn? Misschien wil die man het niet zeggen. Eindelijk gaven zij de moed op. Toch voelde ik, dat er een klein sprankje hoop overbleef, waaruit zij tenslotte kracht putten, om hun leven te kunnen voortzetten. Niet alles ging van uw zien verloren; aan die strohalm hielden zij zich vast. Voor mij zal het mijn gehele verdere leven een steun zijn, te weten, dat, wanneer men een goede verbinding heeft, men waarheid zal ontvangen. En nu is alle leed geleden. Hun geluk is onbeschrijfelijk en hun eerste gedachten waren voor u. Toen ik de teruggekeerde alles vertelde, vond ook hij het zeer wonderlijk. Het was, alsof u het zelf had beleefd. Dank uw leider Alcar uit naam van zijn ouders, zij vroegen mij dit u te zeggen."

De man ging heen. André was gelukkig, dat ook dit alles werd bewaarheid. Hij leerde door deze toestand, dat zij aan Gene Zijde meer weten dan wij, al denkt de mens dat zij dood zijn. Hoe anders is alles wanneer wij weten, dat zij nog leven en ons mensen kunnen helpen en steunen.

André gaat verder om de mensheid te overtuigen.

Hoe Alcar over André waakte

Een dame, die in Genève woonde, wilde, dat hij zou overkomen, om een diagnose te stellen. Zij was door enige doktoren onderzocht, doch wilde eerst hem raadplegen, voor zij tot datgene, wat men haar had aangeraden, zou besluiten. Uit haar schrijven stelde hij reeds de diagnose vast, doch hij schreef terug, dat hij gaarne een foto wilde hebben, omdat haar brief door vele handen was gegaan. Spoedig ontving hij antwoord. Ze schreef hem, dat alles juist was en dat zij naar Holland wilde komen, om zich door haar broeder, die in Gr. chirurg was, te laten opereren. Voordat zij echter naar Gr. zou afreizen, wilde zij hem gaarne ontmoeten. In het hotel, waar zij verblijf hield, bracht André haar een bezoek en sprak af, dat hij haar op afstand zou bijstaan. De volgende dag stelde hij zich op haar in en bleef met haar verbonden, totdat zijn leider hem zou zeggen, op te houden. Enige dagen daarna zei Alcar hem, dat de operatie gelukt was en hij moest ophouden, daar het thans te sterk op haar zou inwerken. In niets mocht zij worden gestoord. Ook Alcar waakte over haar en hielp haar in stilte. Zijn leider was bij de operatie tegenwoordig geweest en zei hem, dat de diagnose zuiver was gesteld.

Deze toestanden, zo ook alle gevoelsovergangen, zou hij later door uittreding beleven. Hij zou mogen meemaken, hoe de uitgetreden mens door hulp van Gene Zijde werd geleid, waardoor het terugkeren in de stof werd vergemakkelijkt. Bovendien wilde Alcar de mensheid duidelijk maken, dat ook onder de geleerden instrumenten zijn, die als medium dienen. Tevens zou zijn leider hem tonen het grote nut van gedeeltelijke verdoving, om de edele organen te beschermen en op kracht te houden, wanneer het geesteslichaam zijn werking in het stoflichaam zou hervatten; hij zou hem openbaren het grote geheim voor de wetenschap, wanneer het stoflichaam onder narcose was gebracht en de geest het had verlaten. Vele mensen, die een operatie ondergingen, traden uit en werden in de geest geholpen. Daarvan wist men op aarde weinig af.

De patiënte had beloofd hem te zullen schrijven, doch er kwam maar geen bericht van haar, hoewel hij reeds tien dagen wachtte. Vreemd, dacht hij, alles is toch goed. Zou er iets ernstigs zijn gebeurd? Waarom schreef men hem niet, hij leefde toch met haar mee en hielp haar met liefde? Hij vroeg zijn leider of er iets bijzonders was geschied, maar Alcar stelde hem gerust. Dan zal ik maar afwachten, dacht hij.

Op een middag ontving hij bezoek van een heer en dame. Deze vroeg hem, om van haar een diagnose vast te stellen. Doch op hetzelfde ogenblik hoorde hij, dat Alcar zei: „Zeg hem, dat het haar linkerknie is en dat zij er te

lang mee heeft gewacht." André gaf dit bericht door en beiden vonden het zeer wonderlijk.

„Kunt u haar genezen?" vroeg de heer hem.

„Ik kan de pijnen verzachten, maar haar geheel beter maken, dat kan ik niet." André hoorde hem spreken over diathermie, waarvan hij niets begreep, maar weer hoorde hij Alcar zeggen: „Warmtestralen, mijn zoon, doch het kan haar niet helpen. Door magnetische bestralingen kunnen wij haar toestand verzachten. Er is één mogelijkheid, door levensfluïde, waardoor haar pijnen zullen ophouden." André gaf ook deze boodschap door, waarmee zij tevreden waren.

Plotseling zei Alcar hem, goed op te letten.

„Concentreer je op mij en laat mij spreken. Geen woord, geen gedachte, mag de mijne verdringen. Luister, als nog nooit te voren." André had zijn leider nog nooit zo horen spreken. Wat zou dit te betekenen hebben? Dreigde er gevaar?

„Straks," hoorde hij, „zal alles je duidelijk worden, nu opletten. Je zult op visionaire afstemming zien. Ik laat je dus zien, wat ik zie en waarneem. Je ziet door mij, ik breng het op je over." Duidelijk had Alcar gesproken en de man had daar niets van gehoord. „Kalm en rustig," hoorde André nog, „je openstellen, en nu, zie naar hem." Hij deed wat Alcar hem zei. Op hetzelfde ogenblik begreep hij, waarvoor dit alles diende. Alcar waakte over hem, als een moeder over haar kind. In de heer zag hij de dame uit Genève verschijnen. Duidelijk zag hij haar zich in hem manifesteren en begreep, dat die heer iets met haar had te maken. Maar wat? Dadelijk zag hij wat volgde op het eerste beeld, waardoor hij begreep, wie en wat hij was, die hem was komen bezoeken. „Zo," dacht hij, „die mijnheer wil mij op de proef stellen." Hij keek hem scherp aan en vroeg, op de man af, wat Alcar hem dicteerde: „Bent u dokter?"

„Ja," was het antwoord.

„Maar ik zie nog meer," liet André erop volgen, „namelijk, dat u de chirurg bent geweest van uw eigen zuster. Is dat zo?"

De man kleurde tot achter zijn oren en zei, dat het zo was.

„Prachtig, mijnheer, hoe vindt u dit alles?"

„Wonderlijk," zei hij, „wonderlijk is het."

Doch André voelde, dat hij met zichzelf geen raad wist. Hij voelde zich als een muis in een val. Hij echter dankte in stilte zijn grote leider voor diens bescherming. De mens, die men dood waande, doorzag de levende, zij wisten alles, wat hij, André, niet zou hebben gekund. Hoe groot was alles en hoe eenvoudig. Hoe fijn en zuiver waren zij in hun kunnen. Dit bewijs zou voldoende moeten zijn als overtuiging van een eeuwig voortleven. Doch al spoedig had de geleerde zichzelf herwonnen en zich met een waas van ge-

heimzinnigheid omhuld.

André vervolgde: „Denkt u, dokter, dat ik een kwakzalver ben? Is dit geen echte helderziendheid? Zou ik op deze wijze de mensheid niet kunnen helpen? Doe ik verkeerde dingen?"

Hij kreeg geen antwoord.

„Twijfelt u aan de toestand van uw zuster? De operatie is gelukt, nietwaar? Ik zou bericht van haar hebben ontvangen, maar heb nog niets van haar gehoord. En thans komt u hierheen, om mij te controleren?"

André voelde, dat dit hem zeer onaangenaam was en ging verder: „Hoor ik nog iets van uw zuster?"

„Absoluut," was het antwoord, „u hoort van haar."

„Kan ik met u van mens tot mens spreken?"

„Wat bedoelt u daarmee?" vroeg hij en André zag, dat het waas steeds dichter werd.

Toch ging hij verder: „Ik bedoel de gezondsheidstoestand van uw zuster."

„Maar wat bedoelt u daarmee?" herhaalde de dokter zijn vraag.

„Ik bedoel hiermee," ging André verder, „dat ik gaarne van u zou willen weten, of mijn zien goed was. U bent chirurg, u kunt het dus weten."

Doch de geleerde ging er niet op in en draaide er omheen. Alcar zei hem: „Spreek over graden, mijn zoon, het zal hem nieuwsgierig maken, je zult op deze wijze door het waas van geheimzinnigheid heendringen. Ik zal je daarbij helpen."

„Kijk eens, dokter, u heeft bij uw zuster iets weggenomen, nietwaar, doch u bent niet tot de kern van haar ziekte doorgedrongen. Is dat zo?"

Nog wilde hij niet spreken en vroeg weer: „Wat bedoelt u eigenlijk daarmee?"

André zei: „Ik bedoel, dat u haar innerlijke toestand niet kunt veranderen, omdat zij zich tussen de derde en vierde graad van haar ziektetoestand bevindt."

„Wat zegt u? Graden?"

„Ja," antwoordde André, „graden, dokter; zijn die graden u niet bekend? Zij bevindt zich nu eenmaal in deze toestand, maar zij kan er oud mee worden."

Hij maakte hem nu haar toestand duidelijk, maar voelde, dat de dokter er niet op in ging, daar hij zei: „Ik weet het nog niet, wij zijn het aan het onderzoeken."

Alcar zei hem echter, dat hij het zeer zeker wist, maar niet wilde spreken. Nog wilde hij een laatste poging wagen en vervolgde: „Wanneer u dan niet van graden afweet, mag ik dan eens naar Gr. komen en aan u, geleerden, vertellen, hoe ik deze ziekte zie en wat gedaan zou kunnen worden om haar te bestrijden? Mijn bedoeling is niet, om u iets te leren, maar misschien zie ik

iets, wat u van nut zou kunnen zijn voor deze ziekte."

Hij ontving ten antwoord: „Ik vind het buitengewoon interessant en zal er melding van maken; tevens hoort u van mijn zuster."

De geleerde ging heen en keerde niet terug. Alcar zei hem, dat hij van geen van beiden iets zou horen. Lang wachtte hij, maar er kwam geen bericht. Door liefde had hij geholpen, doch de geleerde had die verbinding verbroken.

Alcar zei: „Er zijn geleerden, die wel liefde bezitten, maar hij behoort niet tot hen; deze is niet te overtuigen."

En André dacht aan Alcars woorden: „Wat zegt het, om geleerd te zijn op aarde en arm aan geestelijk gevoel?"

De geesten weten en zien alles.

Een diagnose vaststellen op afstand door uittreding

In het volgende treedt duidelijk naar voren, dat, wanneer de mens de gevoeligheid daartoe bezit, hij de op verre afstand uitgezonden gedachten kan opvangen en daardoor weet, dat anderen aan hem denken.

Alcar liet André dit beleven en toonde hem de waarheid ervan aan. Het was zeer wonderlijk: Alcar liet hem een diagnose vaststellen in Wenen. Reeds eerder was hij in Wenen geweest, om met zijn vrouw haar familieleden te bezoeken. Op zekere morgen voelde hij, dat hij naar Wenen werd toegetrokken en dat daar weer veel over hen gesproken en aan hen gedacht werd. Hij voelde het zo intens, dat hij zich angstig maakte, dat daar soms iets zou zijn gebeurd. Hij concentreerde zich op een telegram, maar begreep, dat er niets ernstigs was geschied, waardoor hij zijn gevoel liet verzwakken. De gehele morgen echter bleef het contact met Wenen gehandhaafd en hij zei tot zijn vrouw, dat zij daar spoedig iets van zouden horen, daar het hem steeds gevangen hield. Toen hij 's middags rustig in zijn kamer zat, liet Alcar hem uittreden voor een bezoek aan Wenen.

Eenmaal van zijn stoflichaam vrijgekomen, verwijderde hij zich in een flits en stapte de woonkamer in Wenen binnen, waar zijn zwager en diens schoonzuster bijeen waren. Een jaar te voren had hij hun zoveel van zijn doorleefde toestanden verteld, dat soms het vertrek te klein was geweest om allen, die naar hem luisterden, te kunnen bevatten. Thans verstond hij ieder woord van hun gesprek. Zij spraken over Marie, de vrouw van zijn zwager, die ziek was. Alvorens André Marie ging opzoeken, wilde hij enige proeven nemen en luid riep hij zijn zwager bij de naam, die hem echter niet hoorde. Ook probeerde hij het bij de zuster, die jonger was dan Marie, doch ook zonder enig resultaat. Het was hem wonderlijk te moede dit te constateren. Hij was zo dicht in hun nabijheid en zij zagen en hoorden hem niet. Zij waren niet sensitief genoeg om zijn zachte maar duidelijke stem te kunnen horen. Hij begreep daardoor hoe gevoelig hij zelf wel was voor het opvangen van geesten-stemmen. Van hen lag deze gave ver af. Hij voelde en zag, hoe het moest gebeuren om met de geestenwereld in contact te komen. Het was een zich instellen op de innerlijke toestand van een ander wezen.

Hij riep nu heel hard, maar ook deze poging bleek vruchteloos. Neen, het was niet mogelijk hen te bereiken. Voor hem niet en voor geen enkele geest, die aan deze zijde, waar hij nu was, leefde.

Hoe schoon was het, om in deze afstemming aanwezig te zijn. In alle stilte en in diepe rust was hij gekomen. Hij was een onzichtbare toehoorder.

Een machtig beeld zag hij aan zich voorbij trekken. Hoevelen waren niet overgegaan, die werden teruggeroepen door hen, die in leed en smart waren achtergebleven en wanneer zij tot hen kwamen, dan zouden zij weer moeten terugkeren, omdat zij hen niet konden bereiken. Van hun aanwezigheid werd niets gevoeld. Zie, dat was vreselijk. Zij leefden, keerden terug en wilden hun dit grote geluk vertellen, maar konden hen niet bereiken. En toch, wanneer zich de mens openstelde, waren allen te beïnvloeden, waardoor contact werd verkregen. Hij zag in, hoe moeilijk het was, om zich van uit het hiernamaals met de stofmens te verbinden. In de slaapkamer lag Marie, die ernstig ziek was. Hij begreep en zag het tevens in de lichtstralen, die van haar uitgingen, dat zij het was geweest die hem had geroepen. In Holland, in zijn stoflichaam, had hij het in de morgen reeds duidelijk gevoeld. Hij ging tot haar, om te zien, wat haar scheelde. Ook zijn leider was bij hem en zei: „Maak je gereed, André, wij zullen haar onderzoeken." André was gelukkig, dat Alcar zich voor haar ziekte interesseerde. Niets dan liefde was zijn leider.

Weer werden wonderen geopenbaard. Hij concentreerde zich op Marie en voelde, dat hij met haar werd verbonden. Eén was hij met de zieke en Alcar liet hem in haar lichaam afdalen. Wanneer hij zich op een plaats concentreerde, werd deze verlicht, zodat hij alles duidelijk kon waarnemen. Hij zag de innerlijke organen, zodat het mogelijk was een diagnose te stellen. Naardat hij daalde, verhoogde zijn spanning. Het was ook wonderlijk om dit als aards mens te mogen beleven. Toch beheerste hij zich, omdat hij Alcar niet wilde storen. Zijn leider onderzocht haar hart, wat geruime tijd duurde. Groot en krachtig was Alcars uitstraling, waardoor haar lichaam innerlijk werd verlicht. Liefdekrachten in de geest te bezitten, betekende wijsheid in de geest. Alcar zei hem, dat haar hart en zenuwlichaam zeer zwak waren en hij wilde thans de andere organen onderzoeken, wat geruime tijd duurde. André voelde, dat er van haar, naar hem en haar zuster, iets moois uitging, wat de liefde was, die zij voor hen voelde. Hij zag deze liefdekrachten in licht, waardoor hij de zuivere liefde, die de mens voor anderen voelde, leerde kennen. Wonderlijk was het ook dit te mogen zien. „Ik zie het reeds, André. Op het ogenblik lijdt zij aan een galsteenaanval, die gepaard gaat met suikerziekte, waardoor haar lichaam is verzwakt. Zij lijdt aan hevige opkomende pijnen, die weer verdwijnen, maar van tijd tot tijd terugkeren. Deze komen uit de leverstreek op en stralen tot in haar rug en schouders. Deze ziekte, ik bedoel de galsteenaanvallen, wordt veroorzaakt door inklemming van galstenen in de galwegen en verdwijnt, wanneer de galstenen in de galblaas terugvallen. Duizenden mensen lijden aan deze vreselijke ziekte. Doch even zoveel zijn er, die niet weten, dat zij tientallen galstenen bij zich dragen en er geen hinder van ondervinden, tot zich de ziekte openbaart. Zeer veel vrouwen lijden aan deze ziekte. Zij moet daarom licht verteerbaar voedsel tot zich nemen en

voor deze ziekte aardse hulp inroepen. Dan de suikerziekte. Inspuiten met insuline, een serum, dat wij kennen en van ons door inspiratie is ontvangen, als zovele andere medicijnen, zal haar helpen. Ook voor de geneeskunde zijn aan deze zijde geesten, die geen ander werk doen dan op de geleerden in te werken om met hen de vele ziekten, die verschrikkelijke vijanden van de mensheid, te overwinnen. Langzaam, schrede voor schrede vervolgen zij hun weg, waar enige generaties mee heengaan. Toch zullen na enige tijd kanker en tbc door onze hulp en onze kennis worden overwonnen. Hier kent men de samenstelling van verschillende geneesmiddelen. Wanneer de doktoren passief zouden kunnen zijn, waren zij reeds in het bezit van de medicijnen om kanker te kunnen bestrijden. Maar dan de weg gevolgd, die ons de natuur aanwijst."

„Wat zouden wij nu aan zo'n ziekte kunnen doen, Alcar?" „Niets dan haar pijnen verzachten. Ik zei je reeds, hier is aardse hulp nodig. Zij heeft die reeds ontvangen. Kom, mijn jongen, we zullen haar pijnen verzachten." Een vol kwartier duurde deze behandeling en André voelde, dat haar pijnen waren verminderd. Wanneer hij van Holland uit aan haar zou schrijven, dat hij wist dat zij ziek was, zou zij het zeer wonderlijk vinden. Doch, wanneer hij haar zou vertellen, dat hij haar had behandeld en met haar had gesproken, was het te veel voor haar en zou ze het niet geloven. Toch was het de waarheid, hij was in de geest bij haar en zag en hoorde alles. Hij vatte haar hand in de zijne en bleef zo haar gedachten volgen. Toen hij verleden jaar hier was, had hij voor hen allen geschilderd en zij lag in de richting te kijken, waar het schilderij was opgehangen. Haar gehele concentratie was op hem en haar zuster ingesteld en zij dacht aan de schone tijd, die zij samen hadden doorgebracht. En deze liefdekracht, op een mens ingesteld, zou niet alleen hij, maar zouden duizend anderen voelen. Was liefde niet machtig? Zij voelde hem echter niet, ook nu niet, nu hij naast haar zat. Door deze gedachten, die liefde, had Alcar hem laten uittreden. Heilig was liefde en nog grootser om het op deze wijze te mogen beleven. Niets dan geluk straalde hem thans tegemoet. Hij fluisterde haar enige woorden toe, waarvan zij niets hoorde. Toch sprak hij en eens zou zij ook dit stukje van haar levensfilm kunnen zien, wanneer zij in het hiernamaals was aangekomen, want daar zag ieder wezen zijn eigen levensfilm.

„Marie," zo sprak hij tot haar, „ik ben bij je." Maar zij hoorde noch voelde hem, hoe intens hij ook op haar inwerkte. Wel voelde zij hem, maar onbewust. Zij meende, dat het haar eigen gedachten waren en kon die niet onderscheiden. Om deze gevoelskrachten uiteen te houden, zou men medium moeten zijn, wat betekende, een zekere gevoeligheid te bezitten. Hij leefde steeds in deze toestand en afstemming; voor hem was het gewoonte. Men noemde het een gave en toch zou ieder mens zich deze gevoeligheid eigen

kunnen en moeten maken. Het was niets dan liefde en zij moesten zich in de geest afstemmen. In liefde moesten zij tot anderen afdalen en zichzelf stuk voor stuk innerlijk afbreken, totdat hun eigen ik was vernietigd. Voor de mens op aarde was het diep, iets groots, maar toch was het zeer eenvoudig. Wanneer hun gevoel in de geest ontwikkelde, waren zij reeds bezig om zich een andere gevoelstoestand eigen te maken en daarna werd dit gevoel helder-voelend en helderhorend, om in helderziendheid over te gaan.

Ook hij voelde alles en daarna ging hij zien. Door te voelen zag hij en was hij met andere toestanden verbonden. Eén in gevoel en één in zijn, was alles te voelen, te zien, wat anderen voelden. Geest was geest, één van geest was weten. Was het dan zo diep? Neen immers. Zijn gave was een natuurproduct, één van de schoonste en heiligste gaven, door God aan alle wezens gegeven.

Elk intelligent wezen bezit deze krachten, bezit liefde. Men noemde het het zesde zintuig, doch voor hem was het veel eenvoudiger. Het was de liefde, het leven van alle leven: God. Veel mensen wisten deze gave niet te gebruiken. Zij wilden niet stralen, want het stralen kostte hun te veel kracht en was daarom moeilijk. Zij bleven arm en hun licht was uitgegaan als een nachtkaars. Het brandde niet meer; neen, zij wilden het niet laten branden. Zij wilden zich niet verrijken en waren gelukkig met dat kleine beetje licht, dat zij innerlijk droegen. Het andere echter was niets dan kracht en genas zieken. Het was „het licht", dat leed en smart deed veranderen in geluk, in een eeuwig samenzijn. Het was de verbinding met hen, die hun waren voorgegaan en aan deze zijde leefden. Wanneer men dit licht niet bezat, leefde men in duisternis en koude. Welk een geluk wachtte de mensen, wanneer zij hun liefde hadden ontwikkeld. Waren er nog grotere gaven dan liefde? Neen toch. Het was het heiligste, door God gegeven. De gave van liefde was God zelf, het was het leven in alles. In alles, met alles kon zich de mens verbinden, wanneer hij deze grote schat in de geest afstemde. En André wilde deze gave ontwikkelen, haar afstemmen op hogere toestanden, hetgeen voor hem geluk en wijsheid betekende.

Alcar zei hem te luisteren. „Ik zal je nu een ander wonder tonen, André. Ik wil je duidelijk maken, hoe groot liefde kan zijn en hoeveel kracht zij bezit. Ik voel haar onderbewustzijn en daarin liggen gedachtenkrachten, die zij eerst later zal uitvoeren, wanneer zij boven komen. Deze gedachten zal zij dus later nog moeten vormen, om ze uit te werken. Is je dat duidelijk? Ik wil dus haar onderbewustzijn peilen en van tevoren vaststellen, wat ik daarin lees. Er ligt iets in haar, wat jou betreft; anders was het onmogelijk, je bewijzen daarvan te geven. Ik voel en zie, dat zij je zal schrijven, in de eerste plaats, dat zij ziek is, doch tevens, wat haar scheelt. Ik zal trachten uit te rekenen, hoelang het nog kan duren, voordat je haar brief zult ontvangen."

„Wat zou dit een prachtig bewijs zijn voor mijn uittreding, Alcar."

„Daarvoor juist wil ik het vaststellen en dan kun je Anna van tevoren alles vertellen."

Aan een dergelijke mogelijkheid zou André nooit gedacht hebben. Op aarde zou men het niet kunnen, dit was alleen mogelijk voor de astrale mens. Een hoger afgestemd wezen zou een ander wezen kunnen peilen.

Het duurde slechts enige seconden, toen reeds zei zijn leider tot hem: „Over vier dagen zal zij aan haar wil gehoor geven en die volvoeren. Daarna duurt het nog twee dagen, voordat zij haar schrijven post; de brief heeft twee dagen nodig om te reizen, dus kun je hem over acht dagen ontvangen." André was zeer verheugd en tevens nieuwsgierig of dit alles zou uitkomen, waaraan hij echter geen ogenblik twijfelde.

„Thans, mijn jongen, moeten we terugkeren."

André drukte Marie's beide handen tot afscheid en moest zich op andere dingen concentreren, wilde hij zich van haar bevrijden, zo innig was hij met haar verbonden. Hoe krachtig was liefde, wanneer ze zuiver werd gegeven! Alvorens te vertrekken, maakte Alcar hem nog attent op het grote schilderij, dat hij zelf had opgehangen en wees hem, dat de krammen begonnen te werken. André zag ook dit duidelijk en was verbaasd, dat een mens in het leven na de dood, in de stof kon waarnemen. Niets dan wijsheid, niets dan liefde, wat hij door Alcar beleefde. Zodra hij thuis was gekomen, zou hij hen waarschuwen. Rustig vervolgde hij zijn weg terug naar zijn stoflichaam. Hij zweefde over bergen en dalen en het was een groots en machtig gebeuren, om vanuit zijn toestand op de aarde neer te zien.

Wanneer hij voorgoed zijn stoflichaam zou afleggen, zou hij met Alcar de aarde bezoeken. Geloofden de mensen nu maar, dat zij na de dood deze krachten zouden bezitten. Hoe schoon was dan de dood en waar bleef dan zijn macht? De mensen treurden liever om hun doden, hoewel die leefden in geluk en licht en in een veel schoner leven, dan zij zich konden indenken. Ook zij zouden zweven waarheen zij wilden. Afstanden bestonden er voor hen niet meer, in een flits konden zij zich verbinden. Waarom aanvaardde men deze grote waarheid niet; was het zo verschrikkelijk? Niets dan geluk en zou geluk verschrikkelijk zijn?

Hij verheugde zich reeds, dat hij zijn vrouwtje deze bewijzen zou kunnen geven. Hij zweefde over Duitsland en zou spoedig zijn vaderland bereiken. Door een zacht ingesteld gevoel zweefde hij rustig verder; hier was geen concentratie voor nodig. Alleen het denken aan zijn lichaam deed hem terugkeren.

Nu was hij thuis en nog steeds lag zijn stofkleed in diepe rust. Hier stond hij nu naast zijn eigen lichaam. Wie geloofde het? Een ziekte had hij mogen vaststellen, door de hulp van een hoger wezen. Hij zou liever aan deze zijde willen blijven. Daar was het rustig en het koesterde zijn ziel. Het liet hem

leven, zoals hij wilde leven. Toch moest hij terug, hoe ongaarne ook. Het waren steeds de moeilijkste ogenblikken voor hem, het terugkeren in zijn stofkleed. Dan was het leven een verschrikking, omdat hij nog gevoeliger was dan anders. Alles druiste dan tegen hem in, maar hij moest het toch verdragen. Het was moeilijk, doch ook hierin werd hij door Alcar geholpen. Vaak vluchtte hij dan de vrije natuur in, omdat hij zich daar weer met het leven op aarde kon verbinden, waar de natuur hem in steunde. Dan voelde hij de mensen zo heel anders. Dan waren zij nog grover en dan schrok en beefde hij voor de door hen uitgezonden gedachten.

Dan schrok hij van hun geweld. Het ontnam hem de moed om verder te leven en dan was zijn mediumschap en gevoeligheid o zo moeilijk. Doch hij moest er doorheen en wilde sterk zijn.

Langzaam keerde hij in zijn stoflichaam terug en ontwaakte. Vlug ging hij naar zijn vrouwtje om haar zijn uittreding te vertellen en wat zou geschieden.

Drie kwartier was hij in Wenen geweest en hij had voor jaren wijsheid ontvangen. Zij wachtten af, of Marie's schrijven zou komen en acht dagen daarna kwam de lang verwachte brief, waar woordelijk in stond wat hij haar reeds van tevoren had verteld. Het was wonderlijk, maar zuivere waarheid. Ook het schilderij werd opnieuw verhangen.

Voor hem was alles eenvoudig; het kwam door de krachten, die eens alle wezens zouden bezitten, wanneer zij hun liefde in de geest wilden afstemmen.

Geachte Lezer, André vraagt u:

„Als alles waarheid is, waarom zoudt u dan al die andere waarheden niet aanvaarden? Eens zult u toch deze krachten leren kennen."

André roept u daarom toe: het is alleen mogelijk, wanneer gij uw liefde in de geest ontwikkelt, wat geluk, wijsheid in de geest betekent. Liefde is alles, liefde is God.

Hij bidt en zal blijven bidden, dat God deze gave door dat heilige vuur zal bezielen om anderen te verwarmen.

Het mediumschap; de geesten weten alles

Toen André nog een kind was, bezat hij reeds de gave van helderzien en ook om met onzichtbare wezens te spreken. Hij kon zich nog zo duidelijk herinneren, hoe hij in zijn jeugd voelde en met geesteskinderen speelde. Hij gaf hun mooie namen en zag steeds bij hen een grote lange zwarte man, die de kleinen bracht en weer terugvoerde. En toen hij op zekere morgen met Alcar verbinding kreeg en hem zag en hoorde, toen, op hetzelfde ogenblik, herkende hij zijn lange zwarte vriend uit zijn kinderjaren en begreep, waarom hij zijn speelkameraadjes tot hem had gebracht.

Het werd hem nog duidelijker, toen Alcar hem in zijn geestelijke woning van zijn leven vertelde, waaraan hij zijn eigen ervaringen kon toetsen. Met deze grote gave werd hij geboren. Het zou ook nooit in hem opgekomen zijn om zich voor helderziende uit te geven, als hij deze gave niet bezat. Het was voor hem een raadsel, dat er toch nog zo velen waren, die zich deze gave toeëigenden en haar niet als bezit droegen. Hoe durfden zij het aan, om mensen te helpen, te genezen, over het wel en wee van anderen te beschikken, terwijl zij die gave niet hadden. Niet alleen dat het mediumschap in diskrediet geraakte, doch tevens werd het spiritisme bezoedeld en hun, die in leed en smart waren achtergebleven, het geloof ontnomen. Er waren er zelfs, die voor die wijsheid duur betaalden aan hen, die geen mediums waren. Hoevelen waren niet bij hem geweest, die schreiden als kinderen, omdat men hun alle geloof had ontnomen. Het deed hem vaak pijn, doch het was hun eigen schuld, omdat zij te goedgelovig waren geweest. Zij wisten niet, dat velen zich voor medium uitgaven, terwijl zij niets wisten van het leven aan Gene Zijde. Zij speculeerden op de goedgelovigen en waren de parasieten van de mensheid. Alcar zei hem, dat zij veel erger waren dan de dief, die aardse goederen steelt. Immers zij verscholen zich achter het mom van geestelijke wezens en kenden de Bijbel vanbuiten, maar schoten hun stoffelijke pijlen daar achter vandaan op hen, die zich van niets bewust waren. Daartegen kon men zich niet wapenen.

Alcar had hem gezegd: „Een dief is een ongeluk voor zichzelf en voor anderen, doch zij, die op hen, die in leed en smart verkeren, parasiteren, zijn het gif des levens." Zij misbruiken God en zou God dan hun donkere praktijken beschermen? Zij spreken over liefde en over God en velen vallen in deze diepe kuil, die onzichtbaar is. Allen, die zich met hun overgeganen willen verbinden, zullen eerst dit alles moeten beleven. Dan is er verdriet als nog nooit te voren. Doch lang duurt het niet, dan vallen zij en hun heilige schrift uiteen en worden ze herkend. Maar dan zijn er reeds maanden van leed voorbijge-

gaan; leed en smart zijn gegroeid en gevoelens vernietigd, zodat alles in een hopeloze toestand is herschapen. Al hun vertrouwen is vergruisd, in niet één medium geloven zij meer, het spiritisme is tot duivelswerk verworden.

Zij voelden zich de door God gezonden mediums, die door spiritistische bewijzen zover waren gekomen. Dit alles kwam op hun seances door, doch de wetenschap betitelde het als koffiedik-gedoe en al zo meer. Was het een wonder dat men zo sprak? Wanneer er goedgelovigen bij hen kwamen, waren deze in extase over wat hun controles aan hen doorgaven, doch dat stemde niet overeen met het zuivere, vanuit het hiernamaals gegevene. Waar men ook vertoefde, over de gehele aarde, daar, waar geestelijk voedsel werd gegeven, kon men alles van elkander onderscheiden, omdat er liefde uit sprak, hetgeen geestelijke waarheid betekende. Dat van hen was grof, zoals hun eigen leven en hun menselijk gevoel. Velen met hem, die deze gave in waarheid innerlijk droegen, deed het pijn, dat het mediumschap zo bezoedeld werd! Hij kende mensen, die waren overgegaan en op aarde groot waren geweest in liefde, maar die, wanneer zij op seances doorkwamen, arme, stumperige mensjes waren. Was dat mogelijk? Waren zij in het leven na de dood dan teruggevallen? De controles gaven het door. Het waren doktoren, die door hen werkten en waarvoor zij als instrument dienden. Zij eigenden zich niet alleen een gave toe, die zij niet bezaten, maar bezoedelden tevens een aards dokter, die zij hadden gekend, of willekeurig zomaar hadden aangenomen. Wanneer nu zo'n dokter begon te praten, bleef er van al zijn aardse glorie niets meer over. Dan waren het zielige stumperds geworden en op slag teruggevallen en veranderd. André doorzag hen en wist, dat het geen doktoren waren, maar dat ze alleen in hun verbeelding leefden. Doch de goedgelovigen, of zij, die deze wetten niet kenden, werden bedrogen, omdat zij voor deze dokters ontzag hadden.

Zo werd dan van de mensen, die op aarde hadden geleefd, die hun leven hadden gewijd aan de lijdende mensheid, niet alleen het wezen, maar werden ook de namen bezoedeld, omdat mediums hen voor hun dokters lieten doorgaan. Zie, dát was voor hem onbegrijpelijk. Diepbedroefde moeders kwamen hem bezoeken, die geen nacht meer rustig konden slapen, die op waren van de zenuwen door de berichten, die men hen had gegeven. Dan hoorde hij lange verhalen, waar geen eind aan kwam, zo vreselijk en zo intens droevig, dat het hun hartebloed had gekost. Het éne leed was nog groter dan het andere. „Neen," zo zeiden zij, „dat is hij niet, hij was zo heel anders." En wanneer André hun zei, dat het hun eigen schuld was, antwoordden zij: „Maar mijnheer, zij spreken over de Bijbel en over God." Zo werden hun harten verscheurd en werd op hun zielen gestampt.

Er waren er, die beschermengelen verkochten, wanneer men er eentje kon gebruiken. Hun controles zorgden er wel voor en wanneer iemand bij hen

vandaan ging, kon hij er verzekerd van zijn, dat de beschermengel achter hem aanwandelde om hem voor alle kwaad te beschermen. Was het niet verschrikkelijk? In lange rijen stonden de beschermengelen in het hiernamaals te wachten om toegelaten te worden en om een taak op aarde te ontvangen. Maar dat die mediums dit alles eens zouden moeten goedmaken, daar werd niet aan gedacht. Hadden zij een goddelijke gave? Waren het geestelijke wezens, die zij vertegenwoordigden? Waren zij met het hiernamaals verbonden? Was het zielevoedsel, dat de mensen zou sterken? Moest dit de wereld veranderen? Hun geknoei? Was dat de steun voor achtergeblevenen? Waren het geestelijke verbindingen, die door geesten tot stand waren gebracht? Alles was slechts sensatie, om iets te schijnen ten koste van leed en smart van anderen. Als kind reeds bezat André zijn prachtige gave en was hij met Alcar in verbinding. Toch wist hij, dat hij geen mens tot medium kon ontwikkelen; want dit was een aangeboren gave. Toch waren er wezens, die cursussen oprichtten en in drie maanden tien, twintig mediums afleverden. Kon dat? Was dat mogelijk? Er waren er velen. Harten werden daardoor gebroken, tot bloedens toe gewond. Arm heilig spiritisme, hoe wordt het heiligste, aan de mensheid gegeven, bezoedeld! Banden werden verbroken, vrouwen en kinderen in de steek gelaten, omdat zij zogenaamd een taak te volbrengen hadden en zich geheel daaraan moesten wijden, waarbij het gezeur van hun kindertjes hen stoorde. Afschuwelijk was het. Anderen moesten niet anders doen dan in de natuur wandelen, opdat zij zouden ontwikkeld worden en hun „dokters" hen beter konden bereiken dan onder die ruwe mensen. Alcar had het hem echter zo heel anders geleerd. Wanneer hij voor zijn stoffelijk werk niet gedeugd, of dit verwaarloosd had, dan had Alcar hem niet kunnen gebruiken. Juist het goed verrichten van zijn aardse werk, zijn hulp aan de mensen, was het begin geweest van zijn ontwikkeling. Hij had eerst moeten leren zichzelf geheel weg te cijferen, zich innerlijk stuk voor stuk af te breken, voordat hij een goed bruikbaar instrument voor Alcar was. Hoe deden echter die anderen? In de natuur wandelen en een leven leiden, dat niets betekende. Mensen werden maanden van tevoren angstig gemaakt door hun verschrikkelijke voorspellingen. En dat zeiden notabene hun geestelijke helpers! Dat waren hoogbegaafde zieners en zieneressen. Kwam dat uit het hiernamaals? Waren dat spiritisten en mediums? Grofstoffelijke wezens waren het, die meer vernietigden dan goed deden. Ze zeiden, dat alles regelrecht uit het hiernamaals kwam en dat het liefde, niet anders dan liefde was.

Dienden zij voor hogere wezens? Waren het doktoren, die de aarde hadden verlaten? Waren dit hoog afgestemde zielen? Was dit het hiernamaals vertegenwoordigen? Was dit de weg volgen, die Christus ons eens heeft gewezen? Zij, die terugkeerden en allen liefdegeesten waren, zouden geen mens op aarde lange tijd te voren in angst laten! Mediumschap was liefde, niets dan

liefde, te geven aan hen, die tot ons komen om te worden geholpen. Men diende hen, die in geluk en schoonheid naar de aarde terugkeerden, om hun geliefden te helpen. Het zou niets dan geluk betekenen voor hen zelf en allen, die tot hen kwamen. Dat was het mediumschap, dat zieken geneest en ouden en bedroefden steunt, dat straalde als zonnen, waaraan anderen zich konden verwarmen. Dan was het liefde, het heiligste, door God gegeven. Ieder wezen voelde dit heilige vuur en mediums zouden stralen en anderen kunnen helpen, omdat zij zich op hen, die niets dan liefde waren, afstemden.

André wilde alleen in liefde zijn Godsgeschenk gebruiken om voor anderen iets te zijn. Een van deze geleerden werd op zijn weg gevoerd en Alcar gaf hem een levensles.

Enige huizen verder in de straat, waar André woonde, leefde een oude zieke dame, die hij vaak voor het raam zag zitten, om nog maar iets van het leven om haar heen te kunnen opvangen. Zij zag er zeer ziekelijk uit en omdat hij er iedere dag voorbij kwam, vroeg hij Alcar, of hij haar zou kunnen helpen, daar dit toch op zijn weg lag. Alcar zei hem, dat zij spoedig zou sterven, dat zij nog slechts vier maanden zou leven.

Hij vond het wonderlijk, dat zijn leider hem dat maar direct kon zeggen. De geesten wisten alles van alle mensen. Het was jammer, maar hier was niets aan te veranderen, zodat hij deze boodschap volkomen aanvaardde. Op zijn leider kon hij vertrouwen.

Haar dochter, die beneden hem woonde, kwam op een middag zijn schilderijen bekijken. Vanzelf kwam het gesprek op haar moeder en zij vroeg hem, wat hij van haar toestand dacht. André peilde haar, hoe zij zelf de ziekte van haar moeder aanvoelde, daar hij haar niet voor de tijd ongerust wilde maken. Daar was hij bang voor, want hij had meermalen het grote verdriet gevoeld van degene, die een voorspelling had ontvangen. Doch toen zij hem zei, dat zij geen hoop meer had, vertelde hij haar wat zijn leider hem had gegeven.

„Dan hoop ik maar dat zij niet zolang behoeft te lijden. Alles zou ik willen doen, doch niets helpt. Ook wil zij verhuizen, maar voor enige maanden heeft het geen zin en zij zal er tevens niet op vooruitgaan."

Zij dankte hem voor zijn boodschap en ging heen. Enige weken gingen voorbij, toen er op een middag een heer bij hem kwam, die hem wilde spreken. Bij het binnenkomen zei Alcar hem, dat hij door hem was gestuurd en dat André zich op hem moest concentreren. Wanneer iemand bij hem kwam en vroeg, hem met het één of ander te helpen, dan stuurde hij dadelijk zijn gedachten naar Alcar en wachtte af, wat hij zou ontvangen. Nooit van tevoren behoefde hij daarover te spreken of te vragen; dit was steeds zo geweest. Nu echter werd hij vooruit gewaarschuwd, wat iets bijzonders was en betekenis zou hebben, temeer, daar Alcar zei, dat hij hem stuurde. André was innerlijk gereed en was benieuwd, waarvoor zijn bezoeker kwam. On-

middellijk begon deze hem toe te spreken en over de Bijbel te praten, die hij vanbuiten kende. Lang duurde het, voor hij daarmee klaar was en daarna toonde hij hem aanbevelingsbrieven van zijn patiënten, die als oude vodjes papier tevoorschijn kwamen. Zo, zo, dacht André, hij is helderziende. Nu zul je het hebben. Weer begon hij over de Bijbel en citeerde hem in een kort ogenblik gedeelten daaruit. Christus en alle heiligen bracht hij naar voren en hij stond innerlijk te schreien van emotie, als hij aan al die heiligen dacht. Hij sprak over, „laat de kinderkens tot mij komen" en toonde aan, dat ook hij nog zo'n kind was. Eindelijk kwam het hoge woord eruit en begon hij aan zijn eigenlijke zaak, waarvoor hij hem nodig had. Doch André voelde en kende hem en wist met wie hij had te maken. De Bijbel en de heiligen werden aangehaald, om zichzelf daar achter te verschuilen en om te laten voelen, dat hij een goedgelovige was en een mens, die liefde voelt.

„Maar waar komt u eigenlijk voor?" vroeg André hem plotseling. „Ja ziet u, ik heb hier in de straat een patiënte in behandeling. Mijn dokter zegt, dat zij beter kan worden en nu zei haar dochter, dat u haar verteld had, dat zij nog maar vier maanden heeft te leven. Dat is echter niet waar, want wij kunnen haar nog beter maken. Er is aan haar absoluut iets te doen."

André schrok. Daar stond hij nu tegenover één zo'n held, die bergen kon verzetten. Doch alles in zijn verbeelding, ten koste van veel leed en smart van anderen. Hoe kwam de man aan die waarheid? Het was toch niet mogelijk, dat André het fout had? Dat zou verschrikkelijk zijn. In de eerste plaats dacht hij aan die arme mensen, die alles hadden gedaan, geen kosten hadden gespaard, om haar beter te maken. Hoeveel geld had het hun niet gekost, waar allen onder leden. Wanneer het voor hem niet mogelijk was te helpen, omdat de zieke zou overgaan, dan vond hij het verschrikkelijk om hen op nog meer onkosten te brengen door de zieke op sleeptouw te houden. Het zou ja of neen zijn, helpen of niet helpen, hij zou hun alles van tevoren meedelen, zodat zij zelf zouden kunnen besluiten. En deze man durfde te zeggen, dat zij beter werd, waardoor zij alles zouden bijeen brengen om hun moeder die behandeling te geven. Het kostte geld en iedere cent moest daar tienmaal worden omgedraaid. Dacht die man daar niet aan? Deugde hij dan niet, terwijl alles hem toch zo heilig scheen? André dacht niet alleen aan de ziekte, doch tevens aan de zorgen. Dag en nacht bad hij om de waarheid; werd die hem thans onthouden? ... Innerlijk smeekte hij zijn leider om voor hem deze toestand op te lossen. Onder het relaas van Bijbel en alle heiligen door, hoorde hij Alcar, die hem vroeg: „Waarom getwijfeld, André?" en hierdoor wist hij, dat hij zuiver voelde. Nu vroeg hem de man of zij het niet samen zouden doen. Samen, dacht hij, hoe was dit mogelijk? Nog nooit had hij zoiets beleefd. Als één magnetiseur het niet kon, zouden geen twee het behoeven te proberen.

Alcar zei hem: „Help haar, ik wil hem een levensles geven. Doch alles geschiedt onder jouw toezicht. Dit zal hem misschien de ogen openen."

Zij spraken nu dag en uur af, waarop hij zou gaan helpen en de „helderziende" ging heen.

Nog diezelfde avond sprak André de dochter en vroeg haar, waarom zij toch iemand had geroepen. „Ja," zei zij, „die oude man zegt zo pertinent, dat zij beter wordt en daarom hebben we besloten, allen een steentje bij te dragen, om haar die behandeling te geven. Als je hem hoort praten, moet je wel, of je wilt of niet, aan hem gaan geloven. Hij is, geloof ik, wel een goed mens. Hij kan zo heerlijk over de Bijbel spreken en ik geloof, dat hij alles vanbuiten kent." Ook zij was onder zijn invloed gekomen, evenals hij zelf, daar hij aan zijn eigen krachten was gaan twijfelen. Zij noemde hem de oude „dokter". André vroeg haar: „Waarom heeft u hem naar mij gestuurd?"

„Wat zegt u?" vroeg zij verwonderd. „Ik hem naar u toe gestuurd?"

„Ja, hij kwam bij mij en nu komen wij uw moeder samen helpen." Hij vertelde haar, dat zijn leider de man een levensles wilde geven en daarom zou hij mogen helpen.

„Ik kom morgen naar u toe en ook hij zal komen. Ik reken u daar niets voor, maar ben alleen benieuwd waar dit alles op uit zal lopen. Alles zal echter geschieden onder mijn controle en u moet mij daarbij helpen. Het is niet de manier van werken, maar mijn leider wil het en ik ben zeer benieuwd hoe hij zijn levensles zal ontvangen."

De volgende morgen was de oude man aanwezig en voerde een gesprek met de zieke, toen hij binnentrad. Als dit maar goed afloopt, dacht André. Het zou haar meer storen, dan rust geven. Hij vond het vreemd, dat zijn leider wilde, dat hij zou helpen. André zei, dat de man alleen de benen zou mogen behandelen en de rest aan hem moest overlaten en dat vond hij uitstekend. Dinsdags en vrijdags zou hij haar komen behandelen, en hij, André, maandag- en donderdagmorgen. Bij de eerste behandeling, die hij haar gaf, was de oude man zijn afspraak reeds vergeten en behandelde haar over het gehele lichaam. Alcar liet André zien, dat hij zich niet aan zijn afspraak had gehouden. Hij vroeg zijn leider, wat hij zou moeten doen en Alcar zei hem:

„Doorgaan, mijn jongen, ik waak en controleer alles. Maak je niet ongerust."

Zo gingen er enige weken voorbij, waarin niets bijzonders gebeurde. De oude man zou zich weer aan zijn afspraak houden en haar benen, die verlamd waren, behandelen. „De oude dokter", hij was zestig jaar, wreef zich de handen, dat alles zo prachtig marcheerde. André dacht, dat wanneer hij zich door anderen moest laten controleren, hij er onmiddellijk mee ophield, daar hij dan niet voor dit werk zou deugen. Hij wilde onafhankelijk zijn. Op een andere morgen, nog vóór hij binnentrad, toonde Alcar hem een ander beeld.

André zag, dat haar dochter en de oude man samen probeerden, haar te laten lopen. Hij vroeg haar later of hij goed had gezien en zij moest bekennen, dat hij alles wist. „Hoe is het mogelijk," zei zij, „u ziet alles."

„Ik zie niet maar mijn leider weet en ziet alles," gaf André haar ten antwoord. „Denk eraan, hij is aanwezig, doe dus geen verkeerde dingen. Waarom doet u niet, wat wij hebben afgesproken, u zou mij toch helpen en luisteren naar wat ik u zou zeggen?"

Weer was het de oude man die haar had overgehaald nu maar eens de benen te proberen, die de zieke voordien niet meer kon gebruiken. André vond hem een gevaarlijk mens en had spijt, dat hij eraan was begonnen. Welke gevolgen zouden zich kunnen voordoen?

De volgende dag kwam de oude man, daar hij in de buurt was en eens even wilde praten, hem bezoeken, hetgeen André aanstond, daar hij hem nog iets te zeggen had. Dadelijk begon hij: „Wanneer u niet uitscheidt naar uw eigen ingevingen te handelen, houd ik onmiddellijk op. U mag niets doen op uw eigen houtje. Hoe komt u erbij om haar te laten lopen? Wie heeft u dat verteld?"

„Mijn controle," antwoordde hij.

„Zo, uw leider dus."

„Ja, mijn leider."

Daar heb je het al, dacht André, wat nu? Hij kan met alles zijn controle oproepen en wanneer hij nu ook zei, dat zijn leider, Alcar, hem gezegd had, het niet te doen, wat dan? Dat werd moeilijk. Doch ook thans werd hij geholpen. André zag, dat Alcar zich naast hem manifesteerde met nog een geest en hij hoorde hem zeggen, dat hij goed moest luisteren.

„Deze geest, die hier bij mij is, was vroeger zijn huisdokter. Hij weet wat de man doet en wil dit ongedaan maken. Zeg hem, André, dat deze geest niet bij hem is en nooit is geweest. Hij zal zijn naam moeten laten rusten. Doch bereid hem voor en geef hem bewijzen. Ik zal je daarbij helpen."

Hier speelde zich iets af, waar de oude niets van wist, hoorde noch zag. André vroeg hem, of hij zijn leider, of controle, goed kende.

„Maar natuurlijk, hij is dag en nacht om mij heen en helpt mij in alles."

„Was hij uw huisdokter?"

„Juist," zei hij, „wat ziet u schitterend."

„Dat heeft hier niets mee te maken; ik vind het eenvoudig, omdat het mij wordt gegeven. Weet u zeker, dat het uw leider is?" Hierna gaf André hem een beschrijving van de geest, die zich naast Alcar manifesteerde.

„Ja, absoluut, hij is het; ik zal toch mijn leider wel kennen?"

André kreeg nu medelijden met hem, omdat er toch een kern in hem was, die het goede wilde, maar hij bezat helaas nu eenmaal die gave niet.

„Luister dan, ik heb voor u een boodschap."

Hij spitste zijn oren, wreef zich weer de handen, wat blijkbaar zijn gewoonte was, en luisterde.

„Er wordt mij gezegd, dat de dokter, wiens naam u gebruikt, uw controle niet is en nooit is geweest. Tevens heeft hij niet verteld, dat u deze patiënte zou helpen." „Ja," zei hij, „maar ze gaat toch vooruit." 't Was of hij daar alles mee goed wilde maken. „Ik begrijp het niet, hij komt toch steeds op onze seances door en geeft mij raad in alles."

André voelde tegenstand. „Kijk eens, ik zie die dokter; u herkent hem, wat bewijst, dat ik goed zie; maar waarom aanvaardt u thans niet die andere boodschap? Hij geeft u waarheid, wat volgens mij een genade is, want velen doen hetzelfde en men laat hen begaan; maar u wordt op uw fouten gewezen. Denkt u niet, dat u dit alles zult moeten goedmaken? Vooral, wanneer u weet, dat het leven eeuwig is. Voelt u niet hoe het indruist tegen alles wat waarheid is in de geest? Die dokter is naar de aarde gekomen, om u te zeggen, dat hij het niet is en nooit is geweest."

„Zou ik mij dan vergist hebben," gaf de oude ten antwoord.

„Hoe kunt u zich vergissen? Wie heeft u gezegd, dat hij het wel was? Kortom, wie heeft u die zekerheid gegeven, dat zij beter wordt?"

Weer trachtte hij aan te tonen, dat zij vooruitgaande was en André liet hem aan zijn eigen inzichten over. Vast en zeker zou hij doen, wat zijn leider hem zei.

Alcar zei nu om door te gaan en weer gingen er enige weken voorbij, waarin zich niets bijzonders voordeed. Op een morgen, toen hij de patiënte behandelde, voelde hij, dat zij hevige maagkrampen had en vroeg aan Alcar naar de oorzaak van deze verschijnselen. „Zeg aan de magnetiseur, voor het laatst, dat, wanneer hij niet ophoudt, wij hem aan zijn lot zullen overlaten." Wat was er gebeurd? De oude man had haar spinaziewater laten drinken, om haar stoelgang te bevorderen. Het was meer dan verschrikkelijk; haar gehele toestand was erdoor veranderd. Hoe kwam hij erbij, om deze zieke zelf uitgevonden medicijnen toe te dienen. Nog nooit had André één medicijn behoeven te geven, daar hij zieken alleen behandelde door magnetische bestraling. Hij werd er angstig van.

„Waarom staat u dat toe?" vroeg hij de dochter. „Voelt u dan zelf niet, dat het voor haar niet deugt?"

Nu eerst werden haar ogen geopend en ook de patiënte wilde liever de jonge „dokter" dan de oude hebben. De oude praatte te veel, volgens de zieke. Zij beloofde hem, dat zij thans zou waken en wanneer hij niet wilde luisteren, hem weg zou sturen. Het was een raadsel, dat André alles zo wist.

„Nu zie ik het goede en het kwade," zei zij. „Zij, die deze gave bezitten en zij, die zich ervoor uitgeven en ze niet bezitten. Foei," liet zij erop volgen, „wat zijn die mensen gevaarlijk; ik wil hem niet meer in huis hebben, het is

afgelopen."

André raadde haar aan, om niets te doen, dan alleen maar op hem te letten, hij moest zijn levensles nog ontvangen. André begreep nu nog beter. Het was het mediumschap, dat meer vernielde dan opbouwde. Hier waren de mensen aan overgeleverd en de man ging van de één naar de ander. Hoevelen zouden er op dezelfde wijze ten onder zijn gegaan? De goedgelovigen zouden niet door het mom van Bijbel en heiligen kunnen heenzien. Dat mediumschap was gemakkelijk; het kostte geen inspanning en gaf geen verantwoordelijkheid. Doch hij wilde dat niet en zou er in zijn plaats nooit aan hebben gedacht, zich toch voor medium uit te geven. Zoals die man, waren er honderden. De echte gave werd bezoedeld.

Weer ging er een week voorbij. De oude man vond de zieke buitengewoon goed en zei het aan haar dochter. Zij echter ging op zijn zien niet meer in en wachtte af, totdat André zou komen en het haar zou zeggen. Een week daarop vond de oude man haar nog beter en zei: „Zie je nu wel, wij zijn er, we gaan de goede kant op."

Het werd maandagmorgen en André ging haar als gewoonlijk bezoeken. Haar dochter kwam hem reeds tegemoet en zei: „De oude man vindt haar buitengewoon goed, maar ik vertrouw het niet. Ze is mij te best, dat kan wel eens geen goed voorteken zijn." Toen hij bij de zieke kwam, zag hij met één oogopslag, dat de dochter meer helderziend was dan de oude man. Waarlijk, het was verdacht. Onmiddellijk hoorde en zag hij Alcar, die hem zei, zich scherp op hem te concentreren. Lang duurde het deze morgen en toen hij uit zijn trance terugkeerde, zei Alcar hem, dat het spoedig zou aflopen. „Nog deze week gaat zij over. Ik zal je van tevoren waarschuwen, maar in ieder geval, deze week."

André vertelde het aan haar dochter en deze vertrouwde hem volkomen. „Ik zou het voor haar heerlijk vinden, want dan heeft zij niet meer te lijden. Wij gaan immers verder," liet zij erop volgen. „Ik zal om haar heengaan niet treuren en gun haar het geluk dáár van harte." André vond haar dapper en flink, zo hoorde hij niet al te vaak praten. Zij was overtuigd en bewees, dat die overtuiging haar steunde. „Maar," zei zij, „wanneer krijgt die oude man nu zijn levensles?" Ja, André wist het ook niet en zei haar, maar af te wachten.

Dinsdagmorgen kwam de oude man weer; hij vond haar gewoon en zei, dat hij het zo vreselijk druk had en niet eerder dan de volgende week vrijdag zou terugkomen. Hij, André, zou het die ene week wel alleen af kunnen. Hij moest buiten de stad vele mensen helpen. Zij vond het goed en hij ging heen. Iedere morgen ging André haar nu bezoeken om haar in haar laatste dagen bij te staan. Haar einde naderde. Het werd donderdag. Haar borst was vol slijm en zij kon daardoor moeilijk ademhalen. Toch was zij zich van alles, wat er om haar heen gebeurde, bewust. Rustig en kalm lag zij daar en voelde haar

einde naderen. Vrijdagmorgen was zij nog minder en hij zag verschillende intelligenties om het bed, die haar wel zouden halen. Alcar zei hem, zich op hem te concentreren, daar hij hem dan verschillende beelden zou doorgeven. De zieke keek hem aan en doorboorde hem, zoals ook Annie het eens had gedaan, doch hij kon ertegen. Innerlijk sprak hij tot haar. Ook zij was beangst voor de dood. Hoe gaarne zou hij het niet van haar willen overnemen. Hij was vierendertig jaar oud, zij was een vrouw van vierenzestig. De dood was een machtig verlosser, doch zij wist daar niets vanaf, hoewel haar dochter toch meermalen met haar erover had gesproken, dat zij elkaar eens zouden terugzien. Zij aanvaardde niet; het werd voor haar geen bezit.

Lang bleef hij bij haar en zag, dat liefdevolle handen haar steunden en bestraalden. Haar vader en moeder waren bij haar, naar de aarde teruggekomen om hun kind te komen halen. Liefde, zag hij, niets dan liefde, tot ver over het graf. O, konden de mensen dit maar aanvaarden. Zij was steeds een goede moeder geweest en zou daarom gelukkig zijn. Hij vertelde haar dochter, wat hij had mogen waarnemen en dat tegen de avond haar einde zou komen. De zieke lag in een diepe slaap en hij zou 's middags nog even terugkomen. Maar onveranderd was haar toestand, toen hij 's middags bij haar kwam. Zij had de gehele morgen na de behandeling geslapen en was zeer rustig. Nog was zij zich bewust van alles. Men had alle eerbied voor zijn hulp en haar dochter was reeds van Alcar gaan houden. „Waarlijk," zo zei zij, „in die handen voelt men zich veilig." Het ontroerde haar diep, hoe alles was verlopen. Nog één week en de vier maanden waren om. Wie twijfelde nu nog aan een eeuwig voortleven? Zij was voor haar gehele leven overtuigd en het had haar een grote steun en vertrouwen gegeven. In gedachten wenste hij de zieke een goede reis toe en ging heen. Zijn taak was voorbij. Onder het naar huis gaan dacht hij aan de oude man. Wanneer zou die nu zijn levensles ontvangen? Hij wilde het Alcar niet vragen, omdat hij er geen seconde aan twijfelde.

Toen hij op die zelfde avond bij vrienden was en hen over haar heengaan had gesproken, kreeg hij plotseling een prachtig visioen van haar overgaan. Zijn vrienden, die hem gadesloegen, vroegen: „Wat zie je daar boven?" „Wat ik daar zie? Dat zal ik je aanstonds vertellen." Alcar zei hem op te letten, geen woord werd er gesproken. André concentreerde zich op zijn leider en op een gegeven ogenblik zag hij haar overgaan. „Zie naar de klok," zei hij tegen zijn vrienden, „mijn patiënte gaat over, ze zullen mij opbellen, ik ga vast heen."

Het was één minuut voor half elf. „Dit zal voor u een prachtig bewijs zijn, hoe Alcar over mij en haar waakt. Het zal nog mooier zijn, wanneer ik weg ben, omdat er zo dadelijk wordt opgebeld." André ging heen en toen hij thuis kwam, waren zij er reeds geweest om hem mee te delen, dat zij één minuut voor half elf was overgegaan. Het was wonderlijk. Alcar, dacht hij, wat zijt gij groot. Hoe waar, hoe groots was alles. Allen, de gehele familie, hadden ont-

zag voor zijn leider. Er waren geen woorden voor te vinden. Het was liefde, niets dan liefde. Dinsdags werd zij begraven. Donderdagmorgen kwam haar dochter hem bezoeken, om hem voor alles te danken. Voor Alcar bracht zij bloemen mee, wat André ten zeerste verheugde. Hem kwam alles toe, hij was zijn geestelijke leider. De onzichtbare mens werd niet vergeten. Alcar zei hem, uit zijn naam haar te danken.

„Alles is nu voorbij, André," zei de dochter, „maar toch wilde ik wel eens weten, wanneer nu die oude man zijn les krijgt. Het kan immers niet meer, moeder ligt onder de aarde, vanwaar moet die les dan komen? In al die drukke dagen heb ik er niet meer aan gedacht." Toen hoorde André Alcar enige woorden zeggen en daarin lag alles. „Vrijdagmorgen ontvangt hij zijn levensles." Beiden begrepen onmiddellijk de betekenis van deze woorden. Simpel waren ze, maar verschrikkelijk zouden ze de oude „dokter" door de ziel striemen. Het zou een les voor hem zijn, zodat hij, wanneer hij ze goed zou begrijpen, zijn gehele verdere leven nooit zijn ogen meer naar geesten zou durven opslaan. Tranen van medelijden rolden over haar wangen. Hier was niets aan te veranderen, want hij zou terugkomen. De zieke was immers te genezen? Hoe verschrikkelijk zal het voor hem zijn, zo'n les uit de geest te moeten ontvangen. Alles zou voor zijn voeten te pletter vallen. André zag hem als een gebroken man en ze hadden zielsmedelijden met hem. Toch was het weer een ogenblik, dat Alcar haar ontzag afdwong. Het was een bewijs, hoe de geesten alles weten en maanden vooruit kunnen zien, wanneer zij dat willen en het nodig mocht zijn. Het werd vrijdagmorgen en de oude man zou dan terugkomen. Haar dochter vertelde hem later het volgende:

„Ik stond aan de deur toen hij, zoals altijd, vrolijk kwam aanstappen en zei: „daar ben ik weer." Mijn hart bonsde in mijn keel. Ik kon geen woord spreken. „Hoe gaat het hier," was zijn vraag, „goed? Hoe is het met moeder?" Nog steeds kon ik niets zeggen en durfde hem niet aan te kijken. De oude man keek mij aan en voelde, dat er iets verkeerds was. Hij werd rood en blauw en vroeg plotseling: „Nu wat is er, kan ik moeder gaan helpen?" Arme kerel, dacht ik, maar ik zei tot hem: „Moeder? moeder?" – en ik voelde mijn verdriet boven komen, dat ik niet kon verbergen – „dan moet u naar het kerkhof gaan, daar ligt ze." Deze woorden doorstriemden zijn ziel. Hij keek mij aan en ik dacht, dat hij zou ineenzinken. „Mijn God," zei hij, „waarlijk, waarlijk, dát is een medium." Hij scheen plotseling alleen aan u te denken. Hij draaide zich om, rende de straat uit en was verdwenen. Het deed mij pijn voor hem."

De oude dokter had zijn levensles ontvangen. Veel heeft André door dit alles geleerd: dat de geesten alles van ons weten en zeker een intellect bezitten, dat dat van de nog in het stoflichaam levenden ver overtreft.

Geeft het ons niet de kracht om het ons door God opgelegde kruis te

dragen? Eens zullen wij licht zien en geluk, éénzelfde liefde, éénzelfde wijsheid bezitten als zij, die aan Gene Zijde leven, wanneer ook wij onze liefde in de geest willen afstemmen. Aan Gene Zijde wachten zij ons op, als wij ons aardse leven niet hebben verknoeid.

Er is voor iedereen plaats, omdat er vele woningen zijn in Gods huis. Wanneer wij willen, wacht ons daar eeuwig, eeuwig geluk.

De kracht van het gebed

In deze toestand leerde André de kracht van het gebed kennen. Een vriend van hem bracht een heer mee, die hulp nodig had. „Misschien," zo zei hij, „kun jij deze heer helpen." André vroeg, of hij voor geestelijke toestanden bij hem kwam, daar hij zich voor stoffelijke dingen niet mocht geven. Het bleek een geestelijke toestand te zijn en hij wachtte af, wat Alcar hem zou doorgeven. André nam de zakdoek van de heer als „invloed" tussen zijn handen en speelde er enige ogenblikken mee, om zich in te stellen. Alcar voelde hij naast zich en zijn leider zou wel weten, waarvoor de man hem kwam bezoeken. Plotseling voelde hij, dat zijn rechter arm omhoog werd getrokken. Dit betekende iets en hij keek naar boven, of hij iets zou waarnemen.

Beiden zagen hem aan en vroegen zich af, wat er nu ging gebeuren. Alcar zei, dat hij goed moest opletten, hij zou hem iets tonen.

„Zie," hoorde hij. Plotseling zag hij een lichtstraal op de zakdoek schijnen en enige woorden in licht tekenden zich op de zakdoek af, wat hem zeer verwonderde. Duidelijk stond daar voor hem „u mag niet weg". Wat zou dit te betekenen hebben, dacht hij. „Geef het door, André," hoorde hij Alcar zeggen. Doch eerst vroeg hij aan zijn vriend, die ook magnetiseerde, of hij niets had waargenomen. „Neen, niets," was diens antwoord.

„Luister eens," sprak hij tot zijn bezoeker. „Ik weet niet, waarvoor u bij mij bent gekomen, ik weet ook niet of u aan datgene wat ik u zo dadelijk zal vertellen, iets zult hebben, maar ik zeg u, dat, wat ik u thans zal zeggen, mij vanuit het hiernamaals wordt gegeven: U mag niet weg." De man barstte in snikken uit. Verschrikkelijk, zo had hij een man van veertig jaren nog nooit zien schreien. Hard waren die eenvoudige woorden op hem neergekomen. Zijn hart was verbrijzeld. Hij was als gebroken. André wist nog steeds niet, waarom hij door die vier woorden zo van streek was geraakt. Ook zijn vriend kwamen de tranen in de ogen. Nog steeds kon hij geen woord spreken. Hij voelde, dat zijn zien zuiver was geweest en voor de man iets vreselijks betekende. Eindelijk vertelde hij, wat deze woorden betekenden. De man was reeds jaren gehuwd en het vlotte de laatste tijd niet meer tussen hem en zijn echtgenote. Hij had een andere vrouw leren kennen, waarmee hij wilde trouwen. Doch hij durfde niet goed, omdat hij van een eeuwig leven overtuigd was en daarom eerst een betrouwbaar mens wilde raadplegen, om hem in zijn toestand te helpen. Hij had twee dochtertjes en wanneer hij die band zou verbreken, wist hij, dat hij daarvoor zou moeten boeten. Hij dacht met die andere vrouw gelukkig te worden en ging in zichzelf na, wat hij zou willen, maar niet durfde doen. Doch hier had hij niet op gerekend, het had hem

overrompeld. Wat zou hij nu moeten beginnen?

Nog steeds liepen hem de tranen over de wangen. Hij had waarlijk lief, doch André voelde, dat het niet anders dan stoffelijke liefde betekende. Ook deze liefde zou spoedig ineenstorten en dan was hij onherroepelijk verloren.

Zijn maatschappelijke positie was van dien aard, dat, wanneer men daar van zijn scheiding zou horen, het zijn ontslag kon betekenen. En dan? Het einde was niet te overzien.

André zei: „Ik raad u aan, naar deze boodschap te luisteren. Van Gene Zijde wordt ze mij gegeven, er zullen daar vrienden van u leven, die over u waken en u voor ondergang beschermen. Mijn leider zegt mij, dat dit bericht van iemand is, die u en uw vrouw en kinderen zeer liefheeft."

Het maakte hem iets kalmer. „Zie eens," zei hij en reikte André een foto van de andere vrouw over. „Is zij niet lief?"

André keek naar de foto en peilde de vrouw en in één seconde wist hij wie zij was en wat zij wilde. „Hoor eens, mijn beste man, ik zal u vertellen hoe ik haar zie. U bent toch wel overtuigd, dat ik een gave bezit en meer zie en voel dan een ander mens?" Hij knikte met zijn hoofd en gaf te kennen dat het zo was, daar hij het zo-even had beleefd.

„U bent een zeer gevoelig mens, dat op dit ogenblik hunkert naar een beetje liefde. En wanneer zich de mens in zo'n toestand bevindt dan ziet hij niet meer zo scherp als wanneer hij in normale toestand leeft. Uw gehele persoonlijkheid hebt u reeds verloren. U hebt uzelf uitgeschakeld, omdat u onder haar invloed verkeert en ziet daardoor niets anders dan haar figuur. Doch ook dat is slechts stof, niets dan stof, zonder gevoel. Zoals zij is, zijn er miljoenen te vinden. Wat u zoekt en vinden wilt, zulke zijn er maar weinig op deze aarde, doch u denkt het in haar te zien. Wat u dus aantrekt is haar figuur en daardoor ziet u niets van haar innerlijke toestand, waar het toch op aan komt en die, versta mij goed, is het niet waard om uw vrouw en kinderen ongelukkig te maken. Voelt u, wat ik bedoel? Zij wil niets anders dan een goed en mooi leven en u ontvangt daarvoor een beetje stof, slechts stof, en zou u daarvoor vrouw en kinderen willen verlaten? U, met uw prachtige betrekking, kunt van deze vrouwen duizenden tegelijk tot u trekken. Maar is dát de bedoeling? Er zijn nog schonere dan zij, maar allen innerlijk hetzelfde. Slechts kort duurt uw geluk. Is het nodig, is het fair, om voor uw eigen geluk te zorgen door het leed en smart van anderen? Wilt gij uw geluk ten koste van veel leed en smart? Wees eens eerlijk, zou u dat willen? Is zij dat waard? Weegt haar liefde op tegen het leed en smart van uw vrouw en kinderen? Laat nog uw vrouw erbuiten, maar uw kinderen hebben er niet naar gevraagd. Is uw vrouw slecht?"

„Neen," gaf hij ten antwoord, „er valt niets op haar te zeggen."

„Nu dan, wat zou u dan willen? Omdat zij u niet begrijpt? Is dat een reden

om haar en uw kinderen te verlaten?"

André voelde, dat hij hem in zijn ziel raakte en dat zijn leider hem hielp. Vol vuur ging hij verder; hier wilde hij redden wat er te redden viel. „Wanneer die vrouw een hoogstaand mens was, had zij u naar uw vrouw, en kinderen teruggestuurd en het zou niet in haar hoofd zijn opgekomen u van hen te verwijderen om zichzelf te verzadigen. Wanneer zij die heilige liefde zou bezitten, die een mens doet stralen, dan had zij u teruggewezen, daar, waar u behoort te zijn. Deze liefde, die u thans wordt aangeboden, is grofstoffelijk, ja, is een liefde, waar de mensheid aan ten onder gaat, het is grof egoïsme. Die liefde is hartstocht, niets dan leed en smart, welke honderden vernietigt, niets dan vergif ten koste van mensenlevens. Het is liefde, die maar even opvlamt om daarna uit te doven als een nachtpit. Dan, mijnheer, dan leeft u in diepe duisternis voort. Is dat Gods bedoeling? Is dat krachtig zijn en iets kunnen? Is dat mannelijke kracht, is dat het grote, waar een vrouw tegen op zal zien? Bent u in staat om te doden? Dit zal het einde zijn van haar en uw kinderen. Durft u het aan, om hun, die u liefhebben, hun liefde te ontnemen? Hebben zij schuld aan hun leven? Hebben zij gevraagd om op deze wereld te komen? Hebt u het niet zelf gewild? Moet u hen thans voor die vrouw van u afschudden? O, man, bezin voor ge begint, maar bega geen domheden. Zij, die u van uw vrouw en kinderen wil weghalen, zij is het niet waard, u te bezitten.

Wanneer het een hoogstaand wezen was en zij werd op uw weg gevoerd, zou alles anders geweest zijn, maar dan was het niet door uw wil, doch door Gods wil. Dan werd u deze liefde gegeven en zou zij op een andere wijze tot u zijn gekomen, waar wij mensen niets van weten, omdat het Gods wegen zijn."

Nu hoorde hij Alcar zeggen, dat hij moest ophouden.

De man was geheel ontnuchterd. Hij vroeg André, of hij mocht terugkomen wanneer hij hem nodig mocht hebben. Hartelijk drukte hij hem de hand en ging met zijn vriend heen. Toen André alleen was, zei Alcar tot hem: „De wortel ligt tot diep in zijn ziel en heeft daardoor het heiligste vergiftigd. Zijn ziel is besmet door haar invloed en wanneer je niet al je krachten inspant, zal hij ten onder gaan. Ik vraag je daarom, uit naam van hem, die aan deze zijde leeft, doe alles en tracht hem te redden. Velen zijn er, die je daarbij zullen helpen en jou in hun gebeden steunen. Allen willen hem van zijn ondergang redden, daardoor zul je nog van hem horen. Wij helpen, André."

André sloot hem in zijn gebed op en tien-, twintigmaal per dag stuurde hij zijn gebed voor hen allen op tot God, opdat hij van deze demonen mocht worden verlost. Vaak bad hij zo innig, dat hij doodmoe was en al zijn krachten had gegeven. Nooit waren zij, waarvoor hij bad, uit zijn gedachten. Steeds stuurde hij zijn gedachten door tot hen, om niet meer op te houden

en hen op deze wijze steunende. Vaak daalde er dan een kracht in hem zo intens, zo schoon, dat hij voelde, dat hij werd geholpen. Hoevelen had hij al door zijn gebed mogen helpen. Hoe groot was de voldoening, wanneer alles voorbij was en in het goede veranderd. Hij bad, totdat hetgene, waarvoor hij bad, zich oploste; niet eerder zou hij het opgeven, al duurde het jaren. Thans bad hij tot God, dat die man de ogen mochten geopend worden. Men vroeg het hem van Gene Zijde, hen zou hij niet teleurstellen. Hij kon alleen vrijkomen door een hogere macht, te diep was zijn ziel beïnvloed. Zijn ziel was vergiftigd en het was nog vreselijker dan de ergste ziekte, die men op aarde kende. Hieraan ging hij geestelijk ten onder.

Die arme kindertjes moesten niet ten onder gaan en daarvoor alleen reeds zou hij alles willen doen. Uit het diepst van zijn hart stuurde hij zijn krachten tot hem, hij lag als het ware innerlijk in hem en hij zou hem niet meer vrij laten. Het was een gevecht tussen goed en kwaad. Wie zou het winnen? Spoedig zou hij bij André terugkeren; na enige dagen kwam hij reeds.

André zag, toen hij binnentrad, dat hij nog lang niet was genezen. Hij had nog geen plaatsgenomen, of de tranen rolden weer over zijn wangen. Waarlijk, dacht André, deze mens heeft lief. Arm mensenkind, hoe diep is uw leed. Wat heeft nu nog waarde? Geen rijkdom, niets wat de aarde toebehoort, weegt op tegen dat, waarvoor hij desnoods zijn leven wil geven. Hoe diep, hoe onmenselijk diep was zijn leed. Hij trad op hem toe en hem, die acht jaren ouder was, nam André als een kind in zijn armen en liet hem uitschreien. En toen hij zo met hem één was, hoorde hij Alcar iets zeggen, wat ook hem de tranen over de wangen deed rollen; dat had hij reeds eerder gehoord en het had hem toen ook gesteund:

„Huil maar eens, huilt u maar eens goed uit, dat zal u goed doen; daarvan loopt uw hart over. Zo strijdt elkeen zijn eigen strijd, tracht ieder zijn eigen weg te vinden. Voor de één is die weg het pad naar de duisternis, voor de ander het pad, dat met vele kronkelingen naar Gods licht voert. Ik heb jou, mijn jongen, reeds zovele malen op die weg gewezen en zeg het thans aan hem, die nu als een gebroken mens in je armen ligt. Zeg hem, dat het Gods wil is die hij beleeft, maar dat het tevens Gods wil zal zijn, het hem te geven."

Tot allen zeg ik:

„Mens, gij die zoekt, gij die de weg naar het licht zoekt, gij dwaalt en gij doolt zo dikwijls, omdat uw weg is een weg van vele kronkelingen in diepe duisternis. Maar God zegt u Zijn wil te doen en dan kunt gij niet en wilt niet naar Gods stem luisteren. Doch wanneer u dan alles te zwaar wordt in het leven, bid, bid dan. Liefde is het hoogste en het heiligste, ja, het aller, allerheiligste, maar er is geen liefde die u zal vernietigen. Mens, overwin uw hartstochten. God zal u zegenen voor iedere overwinning, die gij op u zelf hebt behaald. Maar het is moeilijk en vele malen komt ge voor nagenoeg

onoverkomelijke gevallen te staan. God zegt dan, gij moet, mijn kind en ge antwoordt, mijn God, ik kan niet. Maar God zegt onverbiddelijk dat ge moet en steeds weer voelt ge Zijn onwrikbare wil. Ge moet, mijn kind, zo is het goed en luistert gij naar Gods strenge maar heilige wil, dan hebt ge een overwinning op u zelf behaald, al kostte het in de bittere strijd uw hartebloed. En dan legt God heel zacht Zijn beide handen op uw hoofd en zegt: „Goed zo, mijn kind, Ik ben bij u!" Zie de zuivere strijd onder ogen en tracht er niet aan te ontkomen. Niet uw wil, maar Gods wil zal geschieden, Amen."

„Zeg het hem, André, het zal hem steunen." André vertelde hem, wat zijn leider had gesproken. Hij voelde de reine liefde, die uit alles straalde.

„Ik kan niet meer", zo zei hij, „mijn leven is stuk en niets meer waard. Ik heb zo geen leven en waar vind ik mijn rust terug, als het dan toch niet mag? Ik kan niet meer werken! Waar moet dat heen, hoe word ik verlost en wat is het, dat hier brandt?" Hij wees naar de plaats waar de zonnevlecht ligt, het gevoelscentrum van de mens. Door liefde brandde het daar, door liefde verteerde hij. Dit was geen hartstocht, maar een rijpe liefde, een vrucht vol van heilig sap, die hem gelukkig zou maken. Een vrucht van liefde, die geplukt moest worden door zachte handen om haar reinheid niet te bezoedelen, wat schoonheid in de geest betekende. In volle rijpheid lag zij als een roos open. Iedere windvlaag deed haar trillen en door dit geweld zou zij ten onder gaan. Zachtkens, door koesterende zonnestralen was zij gerijpt en leefde nu in het volle leven. De aarde, waar zij dacht te ontwaken, slorpte haar op en door de wind werd zij voortgedreven, naar Oost en West, van Zuid tot Noord, totdat zij, als gebroken naar ziel en lichaam, terugkeerde. Zij smeekte God, om haar van die vreemde kracht te bevrijden. Nog nooit was in haar zoiets geweest, zij had niet gedacht dat liefde zo groot kon zijn. Hoe groot was dan de liefde niet van Hem, die zich God noemde. Zij bad tot God om haar van die kwelling te verlossen. Zie, dat was mensenwerk.

Aandachtig had hij naar dit visioen geluisterd, dat André hem had doorgegeven. En toen hij wat tot bedaren was gekomen, begon André opnieuw hem toe te spreken. Hij voelde, waar hij hem kon treffen.

„Daar zit u nu, met al uw liefde. Hoe kan een mens schreien, die zo'n geluk in zich voelt. God gaf u deze heilige kracht, die heilige gave, liet u ontwaken en nu zegt u: mijn God, neem het van mij weg, ik word gek, ik weet mij geen raad meer! Weet u wel wat u doet? U hebt uw gehele leven naar deze liefde gehunkerd. God stuurde op uw weg een ander leven, waardoor u zou ontwaken en nu wilt u het zomaar ineens bezitten. Hoe ondankbaar bent u. Wilt u dat de één voor de ander haar plaats inruimt? Is alle leven niet God en voor Hem gelijk? Waarom moet u juist de ander en niet haar, met wie u samen al die jaren alles hebt gedeeld? Wat heeft zij u misdaan? Is het haar schuld, dat zij u niet begrijpt? Dacht u geen fouten te bezitten, of dat God u

deze gave zou hebben gegeven, om ze op die wijze te gebruiken? Is dat, wat u zou willen, uw kracht, uw liefde? Weet u, op wie u zich afstemt? Op het vreselijkste wezen, dat op aarde rondwandelt, op hem, die zichzelf verzadigt ten koste van anderen. Nogmaals, wilt u het geluk door het leed en de smart van anderen? Zijt gij een vader van liefde? Een dier verzorgt zijn jongen en zou u hen van u willen afslingeren? U verscheurt hun jong leven en rafelt alles uiteen, denkt slechts aan uw eigen liefde en vergeet hun liefde, waar zij recht op hebben. Zou u een mens die wil, maar nog niet kan, van u willen verwijderen? Ik zeg u, uw taak is bij hen te blijven, daar zij u liefhebben en u hen een plaats in deze wereld hebt gegeven. Zij, die mensenlevens vernietigen, die zichzelf verzadigen door liefdebanden te verscheuren, zij hebben na dit leven te lijden en zullen in duisternis moeten leven. Denkt u zich eens uw toestand in, wanneer ge deed wat u nu wilt en daarna ook haar leerde kennen zoals ik haar zie. Dan is er een leed geboren, zo vreselijk diep, dat u nog ongelukkiger zal maken. Maar dan is het te laat, omdat ge alles hebt vernield. Dan zoudt gij op uw blote knieën terug willen kruipen om alles weer goed te maken, maar dat zal tevergeefs zijn, omdat zij, die u hebt verlaten, liever het zwaarste werk verkiest dan een aalmoes van u te aanvaarden. Eerst wanneer gij voelt en ziet, dat ge uzelf hebt bedrogen, dat alles ging om een mooi leven, om prachtige kleren, om genot, dan bent u nog dieper gezonken en is er niets meer te redden. En dat alles voor stof, slechts stof."

„Dat moeten we toch maar afwachten," gaf hij ten antwoord.

„Zo, denkt u dat? U schijnt nog steeds niet overtuigd te zijn, dat zij een stoffelijk wezen is. Hoor eens, u hebt haar verteld, dat u kinderen heeft, nietwaar? Zij weet het en toch wil zij dat u hen verlaat. Is dat liefde? Neen, grof egoïsme. Stel u voor, dat u zich met haar in éénzelfde toestand bevindt en zij voor hetzelfde feit komt te staan als u nu en van u heen gaat. Want het is een wet: wat gij zelf niet wilt, doe dat ook een ander niet. Het komt dus hierop neer, dat, wat zij van u verlangt, in haar ligt en haar persoonlijkheid is. U geeft toe, dat het grof is, om te willen dat gij uw kinderen verlaat, nietwaar? En uw vrouw zou het nooit doen. Wie staat nu hoger, zij of uw vrouwtje? Man, wat u hebt is goed, al begrijpt zij u niet geheel, beiden moet ge dat nog leren. Vergeet nooit, dat geen wezen op deze wereld volmaakt is, u hebt net zo goed schuld, als zij. Ik vind uw vrouw, al heb ik haar nooit gezien, gevoeliger dan u met al uw liefde. U zegt zelf, dat zij zoiets nooit zal doen, er zelfs niet aan denkt. Een vrouw, die de kinderliefde vergruist, hun de vaderliefde wil ontnemen, is grof egoïstisch, voelt niets dan eigenbelang, berekening en eigenliefde. Zou u met zo'n wezen uw geluk denken te vinden? Dacht u, dat ook dit geluk niet spoedig zou zijn uitgeblust? Ik vraag u nogmaals, weegt deze liefde op tegen het leed van uw kinderen? Onthoud wat ik u zeg en denk over alles na, het is voor uw bestwil. Uren zou ik zo kunnen doorgaan.

Ik hoop daarom, dat u het leven weer zult aanvaarden, zoals het is, met uw kinderen en met uw vrouwtje. Beiden hebt u nog te leren."

Weer nam hij, als een ander mens, van hem afscheid. Toch voelde André, dat hij er nog niet was, het gif was te diep in hem gedrongen.

Hij had weer moed en steun ontvangen uit een bron, waaruit André al die krachten putte. Die kracht was echte en zuivere liefde. Hij bad vol vuur voor hem en de zijnen, totdat hij er zeker van was, het kwaad te hebben overwonnen. Verschrikkelijk was deze strijd; alleen door het gebed zou het hem gelukken, hem uit die verschrikkelijke klauwen te redden.

Op een avond kwam zijn vrouwtje hem bezoeken. Zij kon niet meer en gaf het op. „Er is geen huis met hem te houden," zei zij, „hij wil niet, dan moet het maar uit zijn, ik houd het zo niet vol."

André zag zijn werk in rook opgaan. Ook met haar sprak hij geruime tijd, toonde haar aan, dat hij tijd nodig had en dat hij alle hoop nog niet had opgegeven. „Geef mij enige weken, u behoeft niets te doen dan af te wachten en te blijven. Nog ben ik er niet, doch ik heb hulp van Gene Zijde. Laat alles aan mij over, maar u moet blijven. Wanneer u heen gaat, kan ik wel ophouden, ik heb dan geen contact meer. Denk aan uw kinderen en blijf bij hen, totdat ik zeg, dat er geen mogelijkheid meer is hem uit die handen vrij te maken."

„Goed," was haar antwoord, „ik zal blijven, totdat u mij zegt, dat er niets meer is te hopen."

Goddank, zij voelde nog zoveel liefde voor hem, dat zij bleef.

„Vergeet niet," ging André verder, „dat hij onder een vreselijke invloed verkeert, die dodelijk is. Wie daaronder verkeert, is verloren, of er moeten hogere machten komen en hem bevrijden. Voor een vreemde zou u uw krachten willen geven, wanneer u deze krachten kende en uw hulp werd ingeroepen. Waarom dan niet voor hem? Denk maar dat hij heeft te leren, het is al vreselijk genoeg, dat hij het moet beleven. Het brandt in hem en hij verteert vanbinnen. Heb medelijden met hem en vertrouw op geestelijke hulp. Ik vraag u, bid met mij, dat God ons de kracht mag schenken, hem te mogen redden van zijn ondergang."

Ook zij had weer moed en beloofde hem, met hem te bidden.

„Hij is mijn broeder, u bent mijn zuster geworden en we zullen dat voor eeuwig blijven."

Hartelijk dankte zij hem en met nieuwe moed en kracht ging zij huiswaarts en begon haar nieuwe taak, te bidden voor haar man, die in andere handen was gevallen.

Na enige dagen kwam haar man weer bij André terug. „Ik word gewoon hierheen getrokken," zei hij. André zei niets, doch was gelukkig, dat hij naar zijn wil luisterde. Op zijn krachten leefde hij en hij zou hem niet meer los-

laten, totdat hij van alles vrij en verlost was. Hij had hem al half gewonnen, omdat zijn eigen wil gedeeltelijk was uitgeschakeld. André werkte bewust op de mensen in, om hen op deze wijze te helpen. Hij vroeg hem hoe hij het maakte. Hij voelde zich wel iets kalmer, maar nog steeds was die brand vanbinnen niet weg. André maakte hem duidelijk, dat het eeuwig zo zou blijven, ja, zelfs versterken, naarmate hij in de geest ontwikkelde. „Wat zegt u, moet dat blijven?" vroeg hij verwonderd. „Ja, waarom zou u dat niet willen? Het is het heiligste wat een mens kan ontvangen. Hebt u mij dan niet begrepen na alles wat ik u heb verteld? Ik zal trachten het u duidelijk te maken."

André voelde zijn grote leider op hem inwerken en hij sprak wat Alcar wilde en hem doorgaf. „Ieder wezen, dat op deze wereld leeft, zal zich moeten ontwikkelen. Er zijn duizenden wegen, die alle anders zijn. Elk wezen heeft dus zijn eigen weg en al die wegen komen uit op Gods weg, die wij eens zullen bereiken. Maar hoe dat geschiedt is voor ieder leven anders. Eén ding is echter gelijk, één wet hebben wij allen en dat is om te leren liefde te geven. Voelt u, te leren geven. Wij geven nooit, maar wij allen vragen nog steeds, om de eenvoudige reden, dat wij deze afstemming niet bezitten. Zo beleven wij dan verschillende toestanden, die alle nodig zijn om in de geest te ontwaken. De mensen nu, die op deze wereld ontwaken, hebben het 't moeilijkst van allen, omdat, en hier gaat het nu om, zij niet worden begrepen. Dit niet begrijpen kost hun moeite en strijd, zo ook leed, want ten koste van hun eigen geluk, versta mij goed, willen zij een ander leven gelukkig maken. De mens zegt: ik krijg niets terug, al doe ik zus of zo, men voelt en begrijpt me niet; dat alles komt dus omdat de gevoelsmens niet wordt begrepen. Maar juist van hen moet alles uitgaan, met andere woorden, zij moeten geven, om hen in alles, met al hun fouten, toch lief te hebben. Zij dragen de kracht en wie het ook is, de man of de vrouw, wie deze gevoeligheid bezit, zal anderen moeten steunen. Voelt u wat ik bedoel? Maar wat gebeurt zo dikwijls, wat ook met u het geval is: zij willen die andere mens vinden en de eerste de beste, die zij ontmoeten, daar geven zij zich aan over en denken, dat ze de ware hebben gevonden. Dan denken ze geluk te zullen vinden, maar het is nog grover, nog stoffelijker dan zij reeds hadden. Zij vergeten dan zichzelf en alles wat om hen heen is, omdat zij denken bij diegene het ware geluk te ontvangen. Dit alles betekent zwakte. Het is het éne leven op de handen dragen, het andere leven vernietigen. Dat is grof egoïsme en niets dan eigenliefde. Door deze toestanden gaat het mensdom verloren. De gevoelsmens nu, die op aarde ontwaakt, is een begenadigd mens, omdat hij liefde voelt. Anderen weer zullen veel strijd en smart te dragen hebben alvorens in dit gevoelsstadium te komen. Maar deze liefde is tevens nog stoffelijk, omdat zij andere levens opzoeken en er zich aan overgeven en hun plichten vergeten. Zie, dat is niet fair, niet mooi, niet krachtig, en zij zijn, omdat zij gevoeliger zijn, nog slechter dan

zij, die zij voor koud en kil houden. De gevoelsmens hunkert naar warmte, maar denkt u, dat alle anderen geen warmte willen voelen? Zij kunnen zich niet zo geven, omdat zij die vrijheid nog niet dragen; ook dat is ontwikkeling, doch ook zij hunkeren vast en zeker. En omdat zij willen, maar nog niet kunnen, zal de gevoelsmens hen moeten helpen, door hun warmte te geven, die zij innerlijk dragen, om hen te verwarmen, omdat zij zich geheel hebben te geven. Uw gevoel is een stoffelijke afstemming, u behoeft u dus niet in te beelden dat u meer bent dan een ander, die niet zo gevoelig is. U verkeert in een onevenwichtige toestand; dit komt doordat u plotseling iets anders bent gaan voelen dan u voorheen voelde. Dit plotselinge gevoel heeft u uit uw evenwicht geslagen, waardoor u naar anderen bent gaan kijken, wat u vroeger nooit zou hebben gedaan. Uw toestand is daarom als bij een kind, wanneer de stof achterblijft bij de geest en in disharmonie leeft. Het ontwaken is dus een schok, wat meer gevoeligheid is, meer liefde betekent en wanneer u zich kunt staande houden, zal dit gevoel zich verspreiden, wat gelijk staat met het beleven van al het leven op geestelijke afstemming. Wanneer u mij dus hebt begrepen, is en blijft die brand in u, ja, het wordt nog schoner, omdat u verder gaat met u te ontwikkelen en ge zult daarna stralen, waardoor u anderen zult verlichten. Dat is de weg volgen, die Christus ons wijst en steeds wijzen zal, de weg die wij allen te bewandelen hebben. Nu wilt u al die liefde aan één mens geven, omdat u denkt het van haar terug te ontvangen, maar dat is niet waar en niet mogelijk, omdat zij die kracht moet bezitten; u zult dus niets ontvangen. Daarom zeg ik u, dat u en zij egoïsten zijn en niets dan eigenliefde bezitten en u zelf liefhebt.

En nu van Gene Zijde de waarheid wordt gegeven, schreide u als een klein kind, dat niet ontvangt. Vindt u u zelf niet belachelijk?

Nu nog iets anders.

U wilt vooruit, omdat u weet dat het leven eeuwig is, dat wil zeggen, dat u iets van uw eigen leven moet maken. Wij weten, dat het geestelijke leven liefde is en dat men die moet bezitten, wil men aan Gene Zijde gelukkig kunnen zijn, iets wat u reeds lang bekend is. Maar hoe wilt u dit alles nu goedpraten wanneer u voelt, dat u tegen alles indruist, wat God heeft geschapen en Zijn eigen leven is. Dit moet toch uw ondergang zijn. Wanneer wij liefhebben, moeten wij alle leven liefhebben, dan eerst volgen wij de weg, die mijn leider mij steeds wijst, waardoor wij het geestelijke leven leren kennen.

Een mens is als een klein kind; al hebben zij de leeftijd van negentig jaren bereikt, zo zegt mijn Alcar, dan zijn het nog steeds kinderen in de geest. Ik zei u zo-even, dat vele mensen eerst aan Gene Zijde ontwaken, die dus daar eerst in deze afstemming komen en zullen lijden en te leren hebben, wat u thans beleeft, wanneer u in de geest handelt. U bent dus nu reeds op het pad om aan u zelf te werken. U werkt nog harder aan uzelf, wanneer u in dit ge-

val eerst aan uw vrouw en kinderen denkt en later voor alle leven liefde gaat voelen. Daarna gaat u steeds verder en eens zult ge alles ontvangen, maar dan is het Gods heilige tijd. Wanneer u eenmaal zover bent gekomen, dat u alle mensen kunt liefhebben en u hun die liefde niet zult ontnemen om ze aan anderen te brengen, wanneer u voelt dat het leven God is, dan bent u eerst bezig aan u zelf te werken. Zo gaat de mens verder om te leren hoe men liefde heeft te geven. Thans zal het u duidelijk zijn, dat het niet zo eenvoudig is om voor anderen in zuivere liefde iets te zijn. Maar ieder wezen moet het leren, of hij wil of niet; ieder wezen moet leren de geestelijke weg te bewandelen, die geluk betekent in het leven na de dood."

Toch gaf de man zich nog niet gewonnen en vroeg: „Zou zij die liefde dan niet bezitten? Dat moet ik toch afwachten?"

André dacht: hoe is het mogelijk, hij wil mij niet begrijpen; die vraag heeft hij me reeds gesteld. Toch ging hij verder, om het hem duidelijk te maken.

„Voelt u dan niet, dat een vrouw geen liefde bezit, niets voelt en niets is, wanneer zij die liefde door het leed en smart van anderen wil bezitten? Noemt u dat liefde? Ik heb elke keer dat u bij mij kwam steeds daarover gesproken. Voelt u dan niet, dat het geen hoogstaand mens kan zijn, die anderen in het ongeluk wil storten? Ik geef u de verzekering, dat u haar later anders zult zien dan nu, wanneer u eerst maar weer eens rustig bent en uw brandend gevoel in een zacht verlangen is veranderd."

„U kent haar beter dan ik, hoe weet u dat? U heeft haar niet eens gezien!"

„Dat is eenvoudig genoeg," sprak André. „Het is dit: slechts lief te hebben, wat leven in zich draagt; geen antipathie te voelen, aan ieder zich geheel geven, wie het ook is, dan gaat men het leven aanvoelen in liefde. Door liefde alleen kan ik het leven peilen, dat beneden mij is; zo heeft mijn leider het mij geleerd en dagelijks beleef ik, dat het dé weg is, dé manier, om het leven te kunnen aanvoelen. Wat ik voor u doe, doe ik voor iedereen; wat ik voor u voel, voel ik voor alle mensen. Ik behoef daarom een mens niet te zien. Ik ken hem van het handschrift, van een foto, aan de loop, aan het hoofd en de handen, aan de klank van de stem; kortom, de mens kan zich voor mij niet meer verbergen, omdat ik hem voel tot in het diepst van zijn ziel. Ik maak mij één met hem en voel, zoals hij zich voelt. Diezelfde gevoelens komen in mij en het spreekt immers vanzelf, dat ik dan weet hoe zijn gevoelsafstemming is. Wanneer ik een ziekte kan overnemen, zou ik dan tevens de gevoelstoestand van een mens niet kunnen opnemen, indien alles geestelijk geschiedt? Daarom is een mens niet diep, wanneer u de mentaliteit van de mens voelt. Mijn leider, zoals ik u zei, leerde mij dat, doch ik moest het mij eigen maken, wat mij veel strijd heeft gekost en waarvoor ik nog steeds zal moeten strijden."

„Kan men dat dan leren?"

„Ja natuurlijk, waarom niet? Ik heb mij deze krachten in vijf jaren eigen

gemaakt. Anderen hebben daar misschien honderd jaren voor nodig. Want u weet zo goed als ik, dat er vele mensenlevens voorbijgaan waarin de mens niets heeft geleerd, deze toestanden zien wij dagelijks. De mens moet het willen, aan zichzelf werken, zich steeds innerlijk afstemmen op geestelijke toestanden, dat is liefde geven. De mens moet zich zelf geheel wegcijferen en voor anderen leven; dat is alles. Is het niet eenvoudig? Maar begin er maar eens aan; u bent al bezig om het éne leven voor het andere te vernietigen en u gaat, om van uzelf iets te maken, tegen de wetten in. Een andere weg is er nu eenmaal niet, want ik heb aan Gene Zijde, door uit mijn stoflichaam te treden, mogen beleven, dat dit de weg is. Zo spoedig mogelijk ben ik ermee begonnen, omdat ik zoals zij deze krachten wilde bezitten en als ik nu zo door ga, hoop ik, wanneer ook ik zal sterven, een beetje licht te bezitten en in het leven na de dood gelukkig te zijn."

„Is dat uw kracht?"

„Juist, nu gaat u mij begrijpen. Vele mensen geloven niet, dat ik voor anderen precies zoveel kan voelen als voor mezelf of voor hen, die met mij leven. Toch is het zo; ik ken alleen „leven" en mensen zeggen mij niets. Mij zegt alles, wat zij innerlijk dragen en zijn. Zoals dat leven tot mij komt, zo voel en handel ik; toch heb ik lief, en voel me één met het leven, zodat ik niet anders meer leven kan. Ik vecht thans voor uw geluk. Uw geluk is mijn geluk. Wanneer ik mij niet geheel kan geven, zal ik uw leed, uw smarten, niet kunnen aanvoelen. Doch uw pijnen zijn mijn pijnen, kortom alles is van mij, omdat gij allen zusters en broeders van mij zijt. Dit nu is mijn bezit geworden, ik kan niet anders meer voelen, al zou ik het willen. Wanneer ik voor de mensen iets kan doen en het betekent geluk, dan voel ik mij gelukkig, voel het schoner en mooier dan dat zij het zouden voelen. Daarom is uw leed mijn leed en voel ik, hoe u zich voelt en weet, dat zij, waarmee u denkt uw geluk te vinden, het geluk niet is en dat zij deze liefde niet bezit. Broeder- en zusterliefde te voelen is universeel lief te hebben, wat boven alle aardse liefde gaat en staat. Maar denk niet, dat ik me boven u verheven voel; ook ik ben nog maar een mens met vele fouten."

„U zei zo-even, dat die liefde boven alle liefde staat. Hoe kan dat nu, de moederliefde is toch het hoogste van alle liefde?"

„Zo, denkt u dat? Ik zal u aantonen, dat u verkeerd denkt. Op een middag was ik bij vrienden buiten en wij genoten van het heerlijke zomerweer. Een broeder van hen kwam met vrouw en kind hen bezoeken en al spoedig was ik grote vrienden met het kind, een jongetje van drie jaren. Ik speelde met het kind en daalde in hem af. Dan voel ik mij als een klein kind en ben het ook, omdat ik mij innig heb verbonden. Ik speel gaarne met kinderen; omdat grote mensen mij vaak niet begrijpen, voel ik mij sterk tot kinderen aangetrokken. Ik was zo met hem één, dat toen ik mij een heel eind van hem weg ging

verstoppen, het kind mij achter de struiken vandaan haalde, wat een telepaat misschien niet zou hebben gekund. Wat hier gebeurde was zeer eenvoudig, wij waren één en het kind kon niet anders handelen dan zoals ik voelde. De mensen echter voelen hun persoonlijkheid en omdat zij zich voelen, zullen zij ook geen kinderen bereiken, omdat zij van hun voetstukken niet willen neerdalen. Daardoor sluiten zich de mensen voor alle andere leven af, zo ook voor hun eigen kinderen. Op die middag daalde ik in het wezen van het kind af. Ik beleefde dat schone en heilige gevoel, die reine kinderliefde, die een moeder zelf niet zal voelen, omdat zij het kind uit háár gevoelsafstemming wil benaderen. Het komt nu hierop neer, dat ik later moest horen, dat ik het kind had gehypnotiseerd. Stel u voor, ik een kind onder hypnose brengen! Het kind riep in de nacht om mij en daarom wilden zij de politie waarschuwen. Vindt u dat niet verschrikkelijk? Ik duid hierdoor aan, dat het kind mijn liefde voelde, omdat ook ik kinderlijk was en toch met mijn menselijk verstand handelde. Niet alleen dat ik mij met kinderen kan verbinden, maar tevens met volwassen mensen, die ik net zo goed als kinderen kan helpen. Ik geef mij en voel mij in beide toestanden niet anders, ik ben en blijf zoals ik ben. Mijn liefde voor het kind werd gevoeld door het kind, doch niet door de ouders, die zagen in mij de indringer. Haar moederliefde is het bezit van het wezen. Het is geen universele liefde, daar ook zij mij zou hebben gevoeld. Nog een andere lezing, die duidelijker is. In een bioscoop – het is werkelijk gebeurd – waren honderden kinderen bijeen. Plotseling brak er brand uit en de moeders, die het hoorden, vlogen naar binnen om hun kleinen te redden. Velen liepen echter andere kleinen onder de voeten, om toch maar hun bezit te redden. Is dat universele liefde? Waren al die kleinen, die zij onder de voeten liepen niet Gods leven? Neen, alleen hun kind; naar een ander wezen werd niet omgezien. Gelukkig waren zij niet allen zo. Is deze liefde niet grofstoffelijk? Zij vertrapten levens om het éne leven, wat hun toebehoorde, te redden. Waarom deden zij dat? Omdat het niets dan eigenliefde was. Ik zou zo kunnen doorgaan en u door verschillende toestanden duidelijk maken, dat wij mensen nog steeds niet liefhebben. Voor ieder mens zou ik mijn leven willen geven. Dit is geen verdienste, omdat het voor mij een grote genade zou zijn, te mogen sterven, daar ik weet, dat het leven aan Gene Zijde schoner is dan hier op aarde. Toch is het voor ons op aarde het grootste, wat men zou kunnen geven en schenken. Maar ook op andere wijze kan men nuttig zijn en ik bereik door voor de mensen iets te zijn en hen te helpen méér dan dat ik voor één wezen mijn leven zou geven. In de kleinste daad ligt juist de grootste kracht. Daarom zeg ik u, dat ik gelukkig zal zijn, wanneer ik u met de uwen weer gelukkig kan maken."

„U bent een benijdenswaardig mens."

„Dat ben ik en ik geef u de verzekering, dat, wanneer u mijn raad opvolgt

het u niets dan geluk zal brengen, waarvoor u God later dankbaar zult zijn. Wanneer u thans begint, dan doet u reeds een daad, waar u trots op kunt zijn."

„U bent als de bliksem, u slingert en vliegt om mij heen en raakt mij waar u wilt. Alles rammelt u uit elkaar, ik moet het wel aanvaarden."

„Ik dank u voor uw compliment, maar het zegt mij niets. Ik zei u reeds, ook ik ben nog maar een mens met een klein beetje liefde en datzelfde zegt mijn leider. Maar dit wil ik u zeggen, wat u ook te berde zult brengen, ik zal het met de hulp van mijn leider uiteenrafelen en uw voetstuk vernietigen."

„Wat denkt u dan thans van mij en mijn toestand?"

„U vist toch niet naar complimenten, want ik heb er geen voor u; maar met enige woorden kan ik u vertellen, hoe ik u voel. Luister maar.

U bent een beste kerel en hebt geen slecht karakter, maar de enige fout is, dat u een beetje te veel van u zelf houdt." Hij gaf zich gewonnen en dankte hem en Alcar voor de verschrikkelijke les. Hij zweefde in de ruimte en was toch verheugd enige grond onder zijn voeten te voelen.

„Ik wil en zal uw weg volgen." Hij stak André beide handen toe en drukte ze hartelijk.

„Dat vind ik prachtig, zo bent u een man waar men trots op kan zijn. Zo zal uw vrouwtje veel van u gaan houden, dat dwingt haar ontzag af. Doch veel hebt u eerst goed te maken en ge moet proberen het vertrouwen terug te winnen. De eerste dagen zult u nog moeten vechten, want u bent nog niet vrij van deze vreselijke invloed."

„Zo, voelt u dat ook?"

„Ja natuurlijk, nog bent u niet vrij, doch we zijn op de goede weg."

Hij wilde nu een schilderij van André hebben, als blijvende herinnering. André had een zeer schone aquarel, welke hij reeds vele malen had kunnen verkopen, wat Alcar echter niet wilde. „Ik heb deze voor iemand gemaakt," zei zijn leider, „laat het hangen, vroeg of laat zal het worden gehaald." Op dit ogenblik zei Alcar:

„André, voor hem is die aquarel, hij ziet daarin zijn eigen leven." Het was geweldig, dat de geesten alles wisten, lang vooruit, want het stuk had André reeds maanden in zijn bezit. Hoe groot was Alcar, welk probleem werd hem nu weer geopenbaard. De man was zeer enthousiast. Het stuk was een symbool van zijn eigen toestand. Hij nam het mee en beiden, ook zijn vrouwtje, waren gelukkig. Op zijn erewoord had hij André beloofd, alles weer goed te maken.

Enige weken gingen voorbij. André kreeg het gevoel, dat het noodzakelijk was eens op te bellen en deed het. Alcar zei hem, dat hij was teruggevallen; zijn hart bloedde als nooit te voren. Verschrikkelijk, dacht André, hoe is het mogelijk, na alles wat hij van zijn leider had ontvangen. Van haar hoorde

hij, dat het nog lang niet in orde was. Hij zei, nog even moed te houden en dat hij vandaag of morgen weer zou opbellen. Alcar zei hem, zich gereed te houden. Van hem zou hij bericht ontvangen om naar hem toe te gaan, om zijn laatste krachten aan te wenden. Nog steeds bad hij voor hem, dag in dag uit, hij zou niet ophouden en begreep, dat hij hem duidelijk had aangevoeld, toen hij laatst bij hem vandaan was gegaan. In stilte wachtte hij af en hield zich met hem verbonden. Hij bad innig voor hun geluk. Vaak knielde hij neer en vroeg aan God kracht, zo innig, dat hij al zijn lichamelijke krachten voelde wegzinken. Moe, doodmoe van het bidden, sleepte hij zich dan voort, boorde zich door alles heen, legde om zich een kracht, waar geen duivel zou doordringen. Hij moest het winnen, hoe dan ook. 's Nachts, wanneer hij plotseling wakker werd, zag hij die arme kleinen voor zich en stuurde zijn gedachten tot hen, om voor hun vader te bidden. Later hoorde hij, dat zij onbewust van alles voor hun lieve vader hadden gebeden. Hoe sterk waren gedachten, zuiver op de mens ingesteld. Nog duurde het een volle week, eer hij mocht opbellen en toen hij met de vrouw afsprak, 's avonds te komen, was zij gelukkig. Zij waren zuster en broeder geworden.

André maakte zich gereed, om hen 's avonds te bezoeken. Alles zou hij uitspelen wat in hem was. Hij voelde, dat de man hem meed en begreep, dat hij nog verbinding moest hebben. Hoe diep was de arme getroffen. Welk gif was zijn ziel binnengeslopen. Dit, hij voelde het duidelijk, was het einde. Het was ja of neen. Hij zou niet meer kunnen geven, al zijn krachten zou hij geven, daarna zouden er geen krachten meer zijn, om hem te blijven helpen. Dit was het laatste. Dan maar naar de afgrond, hij wilde immers niet anders. Maar ging dat? Wat doe ik nu, dacht hij. Wanneer ik zo ga denken, geef ik mij gewonnen en zal het kwaad winnen. Neen, dat nooit, óf hij zou alles in hem doden óf hij was verloren. Zijn liefde, die hij voor die andere vrouw voelde, moest vernietigd worden, anders zou hij blijven hunkeren en hadden zij geen leven. Het zou een hel voor hen zijn en dat mocht niet. Maar tevens begreep hij, dat een hogere macht hem zou moeten helpen. Het was onmogelijk voor een aards mens dit tot stand te brengen. God alleen kon hem helpen. Waren dan al zijn gebeden voor niets geweest? Zou al zijn werk van enige maanden vernietigd worden? Alcar had hem toch van tevoren verteld, dat velen hem zouden helpen door hun gebeden. Maar ook nu voelde hij, dat het goed zou zijn, daar dan alles was gedaan om hem te helpen. Toch werd hij angstig van zichzelf. Hoe zou die liefde uit hem te verwijderen zijn, wanneer hij zelf niet wilde? Ik zal bidden, dacht hij, als nog nooit te voren en tot het laatst stand houden, dan zullen we vanavond wel zien. In zijn hoekje, daar, waar hij steeds aan God om kracht bad voor zijn werk, om hem voor slechte invloeden te beschermen, dat hij steeds zuiver zijn werk mocht doen, om voor Alcar en de zijnen te dienen, daar knielde hij neer en onder zijn smeken legde hij

zich in hem en voelde hoe diep zijn ziel nog was besmet. Als een boek lag hij voor hem open en André wist, dat er weer verbinding was. Hij gaf mij zijn erewoord; op erewoorden kon men niet aan! Zwak, zeer zwak vond hij hem, geen man waar men ontzag voor zou kunnen hebben. Thans was hij met hem één, al reisde hij naar een ander werelddeel. Vastbesloten, na zijn intens gebed, om alles voor hem te doen, hoorde hij zijn leider zeggen: „Geef alles, mijn jongen, hij is het waard."

André beefde en trilde van aandoening: Zoveel liefde voor een mens, dat beleefde men maar zo weinig. Tegen zevenen stapte hij in een stormachtige avond naar hem toe. De wind gierde, de regen kletste in zijn gezicht, de natuur was in opstand. Het deed hem goed, het vertelde hem van kracht en geweld, waardoor zijn hart sneller ging kloppen. Alcar liep naast hem. Zij waren één, wat zij met de jaren geworden waren. Met zijn hulp zou hij bergen kunnen verzetten. Gesproken werd er geen woord, geestelijk waren zij verbonden. Alcar liet hem alles voelen en door regen en wind heen, voelde en zag hij de kracht van zijn leider. Een fel licht straalde Alcar uit, wat hem deed aansporen alles aan de man te geven. Spoedig was hij bij hen en werd allerhartelijkst ontvangen. Toen hij hem de hand drukte, had André zijn innerlijke toestand reeds overgenomen en wist hij, dat hij weer van voren af aan kon beginnen.

De eerste ogenblikken waren om te stikken, het was bijna niet uit te houden. O, als die vrouw in deze hel verder zou moeten leven, zou zij in korte tijd wegteren van verdriet. Hoe druiste alles tegen datgene in, wat zuivere liefde betekende. Omdat hij liefhad, vergalde hij haar leven en zat daar als een stuk hout. Hij zou hem wel willen beetpakken en hem willen toeroepen: „Zie je niet man, dat iedere minuut kostbaar is? Voel je niet, dat het hier is om te stikken?" Het benam hem bijna de adem. Alles wat om hem lag was koud en zijn levenslicht vertroebeld. Een mens, die lief had, liet een ander leven van koude omkomen. Liefde was warmteuitstraling, hier was het een Noordpool gelijk. Het was belachelijk, droevig en zielig. Het was niets dan egoïsme, hij stal haar geluk en dat van zijn kinderen. André volgde zijn gedachtengang. Als vuur schoten zijn gedachten van hem naar het wezen, dat zijn innerlijk en zijn gevoel had besmet. Hoe was het mogelijk, na alles wat hij met hem had besproken? Hoeveel uren had hij aan hem gegeven? Zou dan toch alles voor niets zijn geweest? Was het onbegonnen werk? Waar bemoeide hij zich eigenlijk mee; duidelijk voelde hij, dat hij hem liever niet zag dan wel. Waarom had hij zich in hun leven gemengd? Hij voelde zich plotseling als de rustverstoorder en een zeer eigenaardig gevoel stroomde in hem. Het was het gevoel, degene te zijn, die men niet wenste. Het schreide in hem, het deed hem zeer, zoiets had hij niet verwacht. Daar zat hij nu; met al zijn helpen had hij niets bereikt. Waar kwam het vandaan, van hem? Van haar?

Hij peilde haar, neen zij was open en liefde straalde hem tegemoet. Hij was het, hij wilde liever dat hij zijn mond over alles hield en zich met zijn zaken niet bemoeide. Weer peilde hij hem en voelde, dat hij pas kort geleden met haar verbinding had gehad, wat hij later als waarheid bevestigde.

Hoe was het mogelijk; hier viel niet te helpen, want hij wilde niet meewerken. Geen wonder, dat ook zij de moed op gaf. Moest André het nu toch verliezen? Was het kwaad sterker dan het goede? Had hij daar zolang voor gebeden? Werd zijn gebed niet verhoord? Wat had dan nu nog waarde? Hij smeekte zijn leider hem te helpen, die hem zei, kalm en rustig te blijven. „Zie om je heen, André," hoorde hij Alcar zeggen. Hij zag donkere wolken 's mans lichaam bedekken en kreeg medelijden met hem. Hij was in de macht van het kwaad. Hoe diep zou men hem in de duisternis storten? Arme, arme kerel, hoe verschrikkelijk om onder deze invloeden te zijn. Door wie werden zij aangezet? Door de duivel zelf? Enige minuten daarna hoorde hij Alcar zeggen: „Val hem in deze toestand aan, wij zullen je helpen."

De man zat nog steeds als een houtblok ineen en deed, alsof hij en zijn vrouw er niet waren. André maakte zich gereed om zijn strijd met hem te beginnen. Wanneer hij iets voor hem zou voelen, zou hij het hem thans moeten bewijzen. Of hij stond binnen vijf minuten op straat, of hij zou praten, dat er geen einde aan kwam. Hij vroeg hem daarom op de man af: „Wanneer u liever hebt dat ik heenga, hebt u maar te bevelen en ik verdwijn." Hij schrok geweldig. Zijn vrouwtje hielp hem en zei: „André heeft gelijk, je zit daar, alsof er niemand anders meer is; wat mankeer je, man?" Tranen rolden over haar wangen. André ging verder: „Toe geef mij antwoord. Moet ik vertrekken?"

„Hoe kom je erbij," antwoordde hij. „Wat een nonsens." „Wil ik u eens zeggen," ging André verder, „wat nonsens is? Dat u in uw eigen huis het leven van uw vrouw en kinderen tot een hel maakt. Is dat een manier van doen? U vergeet dat u plichten hebt. Bent u een vader? Verdient u, dat het u goed gaat in deze wereld? Vergeet u, dat er duizenden zijn, die niet hebben te eten? Ja, die geen bed hebben om in te slapen? Geen huis bezitten om zich tegen regen en koude te beschermen? Weet u wat uw ongeluk is? U hebt het te goed. God moest u maar eens een tijd honger laten lijden. U moet eens narigheid en ellende leren kennen, dan zult u ze later niet meer zoeken. Volg mij op mijn weg, dan zult u eens zien welke vreselijke toestanden er zijn. Wat u thans nog bezit, wilt u vergooien. Begrijpt u dan niet, dat aards bezit ook geluk betekent? Moet, wat u in al die jaren hebt opgebouwd, vernietigd worden, alleen omdat u een ander liefhebt? U weet, dat, wanneer men erachter komt, het uw ontslag zal betekenen. Wat moet er van uw kinderen terechtkomen, om van uw eigen ellende maar niet te spreken? Nogmaals vraag ik u na te denken vóór het te laat is. Denk eens terug aan vroegere jaren. Hoe moeilijk was het, om op deze hoogte te komen. Wanneer zult u het terug ontvangen?

Nooit, zeg ik u. Moet het dan absoluut vernietigd worden? Wat blijft er van alles over? Vecht voor uw geluk, maar niet op deze wijze. Zo gaat u ten onder. Moet het toch stuk, steek dan de boel in brand, maar pijnig hen niet, tot bloedens toe. Houd op man, om met haar verbinding te zoeken. Houd op, gij gaat ten onder. Uw ongeluk staat voor de deur. U behoeft uw deur maar open te zetten en uw huis stroomt vol van ellende en binnen een jaar bent u een verloren man. Op uw kantoor heeft men u niet meer nodig."

Geen woord sprak hij tegen, liet alles over zich heengaan. Vol vuur ging André verder. Hij voelde, dat hij hem zijn bezit, het bezit van alle stof en hem daarnaast tevens het scherpe contrast, de diepe ellende moest tonen, waardoor hij tot inkeer zou komen.

„Voelt u wat het betekent om rijk te zijn op aarde? Hecht u geen waarde aan uw bezit? Voelt u niet meer, wat u eens was? Hebt u steeds die rijkdom gekend? Ga met mij naar huisgezinnen, waar de vader en de kinderen werkloos zijn, naar anderen, die willen en niet kunnen werken; weer anderen worden gek van verdriet, omdat zij hun geliefden hebben verloren. Hier is echter alles niets dan geluk, maar hier zoekt de heer des huizes verdriet, leed en ellende. Is het niet verschrikkelijk? Wat anderen soms tot verschrikking ontvangen en er door ten onder gaan, zoekt u vrijwillig. Wat zouden velen niet willen geven om te bezitten wat u hebt. O, man, wat slaat ge stuk, wat vernietigt gij veel, wanneer ge toch door wilt drijven.

Waarvoor wilt u dit alles vernietigen? Voor een beetje liefde, die stoffelijk is, die men van velen krijgen kan en waar de wereld aan ten onder gaat? Wilt u daarvoor uw vrouw en kinderen honger laten lijden? Is dat de bedoeling? Nogmaals, doe wat u zelf wilt, doch ik voorspel uw ondergang. Zoals ik op die eerste morgen u die vier geestelijke woorden toevoegde, zowaar zie ik thans uw ondergang."

Zijn vrouw keek hem daarbij aan en André voelde, dat hij haar daar niets van had verteld. Steeds ging hij verder.

Hij voerde hem over de aarde, liet hem rijkdom en armoede voelen en keerde dan weer terug in zijn eigen toestand. Bergen en dalen van de maatschappij gingen aan zijn ogen voorbij, hij vergeleek alles met zijn eigen bezit. Toonde hem liefde, stoffelijke en grofstoffelijke, tot in de dierlijke afstemming toe, zodat hij innerlijk beefde, omdat hem op deze wijze zijn ondergang werd getoond. Onder zijn pleidooi hoorde hij Alcar zeggen, op deze weg voort te gaan. Hierin was hij te bereiken.

Weer begon hij opnieuw. Twee uren sprak hij reeds tot hem; hij kon bijna geen adem meer halen door de kracht die hij erin legde. Plotseling stond de man uit zijn stoel op en drukte hem beide handen. Onverwachts was het in hem gaan dooien. Het kwaad was bijna overwonnen. Doch onmiddellijk ging André verder, nog was hij niet tevreden. Innerlijk zou hij zich geheel

moeten overgeven, hij wilde tranen zien, diepe droefheid, een smeken om vergeving. Dat wilde hij zien te bereiken. Thans ging hij in de geest verder, waarover hij hem reeds zoveel had gesproken. Weer liet hij hem voelen, wat deze liefde betekende. Hij bracht hem heel hoog en voerde hem terug, zoals Alcar het hem had geleerd. Met bergen en dalen, planeten en sterren verbond hij hem, om hem dan weer naar de aarde terug te voeren en hem zijn toestand en afstemming te tonen. André smeekte God, hem te helpen, omdat hij voelde, dat hij over het kwaad zou zegevieren. Innerlijk was hij ontdooid.

Eindelijk barstte hij in een hevig snikken uit en beiden kwamen tot hem (André) en knielden als kleine kinderen bij hem neer. Links zijn vrouwtje, rechts hij, die hij (André) thans had overwonnen. Liefdevol sloeg hij (André) zijn beide armen om hen heen. Tranen rolden over hun wangen, liefde straalde hun harten binnen. Het was een groots en heilig ogenblik. André voelde een heerlijke invloed, die hem sterkte en waardoor hij begreep, dat hij bergen zou kunnen verzetten. God was met hem, door Zijn heilige kracht zou hij hem verlossen. Door Gods wil zouden zij hun geluk terug ontvangen. Beiden waren ouder dan hij, doch hij voelde zich op dit ogenblik duizend jaren ouder.

Plotseling bevrijdde hij zich en liet hen daar alleen op de knieën zitten. Als een flits kwam tot hem, wat hij op dit ogenblik tot stand kon brengen. Weer ging hij op een andere afstemming over en wandelde de kamer heen en weer, ondertussen hun vertellende, wat hij om hen heen waarnam. Zij zagen hem daarbij aan en waren zichzelf niet meer. Hun harten waren één, hun handen tezamen geklonken. Hij stapte op hen toe, vouwde hun handen ineen en liet hen enige woorden uitspreken, die hij hun voorzei en die ook hij hoorde spreken. „Luister," hoorde André.

„Luister," sprak hij tot hen, „wat ik u beiden zal zeggen en te vragen zal hebben en waarnaar gij zult gehoorzamen."

Hij boog hun hoofden tot elkander over en sprak na, wat een klankvolle stem hem uit de geest zei:

„Vader, grote Vader, wij vragen Uw steun, om ons te leiden en te beschermen. Vader, geef mij de kracht, om over mijn vrouw en kinderen te waken, bevrijd mij van die boze machten. Ik wil, Vader, ik wil, o, zo gaarne. Ik wil, ik wil. Amen."

Woordelijk, duidelijk en zacht, zodat alle gevoel in hun woorden lag, spraken zij, wat hij hun voorbad en wat uit de geest kwam, na. Ze konden niet meer, beiden waren gebroken. Zijn ziel was geopend, zoals zij nog nooit geopend was geworden en al deze liefde stroomde naar binnen om het laatste vergif, dat nog in hem was, uit te roeien.

„Vanavond is hier iets schoons gebeurd en o wee, als één van u beiden dit geluk bezoedelt in uw verdere leven. God is met u, en met ons."

Geruime tijd sprak hij nog verder, maar over dat, wat nu zou komen. Niets dan geluk wachtte hun, een nieuw leven zou beginnen. Over dat geluk sprak hij, liet hun de warmte daarvan voelen, totdat zij luid, heel hard begonnen te schreien. Alle krachten waren verbruikt, zij konden niet meer. Uitgeput, maar thans van geluk, namen zij weer plaats in hun stoelen. Beiden voelden zich verjongd, alsof zij kinderen waren. André was gelukkig met hun geluk; hier was de vrede teruggekeerd en was het kwaad overwonnen. Zijn gebeden van enige maandenlang, in eenvoud en liefde opgezonden, had God verhoord. Een zuster en een broeder was hij rijker geworden. Een wonder was geschied, maar nog een groter wonder zou geschieden. Hij voelde zich niet eens moe; op deze wijze zou hij tien uren hebben kunnen spreken. Wonderlijk was alles. Onder zijn spreken zag hij prachtige beelden, zag hij zijn lieve leider, die de woorden doorgaf, zag vele andere intelligenties, die onzichtbare toeschouwers waren van het gevecht van een mens voor een ander zijn geluk. Half één, nu moest hij huiswaarts keren; waar was de avond gebleven? Vier en een half uur had hij aan één stuk, in een razend tempo, gesproken. Het was moeilijk om van hen te moeten scheiden. Thans voelde hij zuster- en broederliefde en begreep hij, dat deze hoger stond dan de moederliefde. Aan de deur, toen hij wilde afscheid nemen, hoorde hij Alcar deze schone woorden zeggen: „Liefde is het hoogste goed aan de mens gegeven, liefde is wat leven doet van ontroering beven. Liefde is alles, liefde is God, het maakt van armen rijken. Zonder liefde, wat was het lot, het zou op niets gelijken. Geest van liefde leid ons voort, doordring ons van uw wezen, dan wachten wij ook ongestoord het einde zonder vrezen. En zij het leven kort of lang, Gods liefde maakt geen sterven bang. Liefde is het heiligste, ja het aller, aller heiligste."

Beiden hadden met alle aandacht geluisterd en snel ontglipte André hun, zij stonden met hun hoofden gebogen. Het was te veel voor hun harten.

Thuisgekomen knielde hij neer, op de plaats, waar hij die middag zo intens had gebeden en bad ook nu lang en dankte God voor deze genade, dat hij hen had mogen helpen. Hij voelde Alcar naast zich, samen baden zij en nu voelde André de tijd gekomen, om zich van hem los te maken. Maar innerlijk zou hij eeuwig in hen blijven. Doch nu was het nodig, dat ook hij weer eens vrij kon ademhalen. Moe, maar gelukkig dat het hem gelukt was demonen te overwinnen, viel hij in een diepe slaap en droomde hij van hun geluk. Hij zag hen nog als twee kleine kinderen, spelend en lachend, bloemenkransen om hun hoofden; niets dan geluk, liefde en geluk.

In eenzelfde gelukstoestand werd hij wakker. In de morgen waren er reeds bloemen gekomen, op het kaartje stond: „Van je zuster en broeder, je dankbare kinderen. Voor Alcar, voor André."

André schreide, liet vrijelijk zijn tranen rollen. Hij schaamde zich er niet voor, het waren tranen van geluk. Wie zou niet van geluk moeten schreien,

voor zoveel liefde, zoveel geluk, aan anderen gegeven? Zij, die denken met een pennestreek straks al dit schone te moeten vernielen, omdat zij het nog niet aanvoelen, moeten het doen, eens zullen ook hun harten ontdooien en het grootse van dit alles aanvoelen.

André zette de bloemen voor zijn leider neer; voor hem, waar hij alles aan had te danken. In de morgen belde hij op. Een wonder was geschied. De man was wakker geworden en deed niets dan schreien. In hem lag een gevoel, zo intens schoon, zo heilig, waar hij geen woorden voor kon vinden. Zijn vrouwtje dacht, dat het van voren af aan weer zou beginnen, maar toen hij vertelde, dat hij in haar iets zag, iets voelde, wat hij nog nooit had gevoeld, toen hij voor haar neerknielde en lang om vergiffenis smeekte, toen zijn hart schreide van geluk, toen begreep ook zij, dat er een wonder was geschied, iets, wat zij niet konden aanvoelen. Hij was naar zijn kantoor gegaan, maar moest terugkeren, omdat hij het daar niet kon uithouden. Hij werd naar huis toe gedreven. Hij voelde zich als opnieuw geboren, hij was het „Opene" binnengetreden, hij voelde de stilte des geestes, een zon was in hem, waardoor hij, zijn vrouw en de kinderen en ook het gehele huis, straalde.

Al zijn liefde, die hij voor die andere had gevoeld, was naar zijn eigen vrouwtje teruggekeerd. In haar zag hij iets schoons, iets heiligs, dat hem ontroerde, dat er voordien nooit was geweest. In hem had een geweldige ommekeer plaatsgehad. Voor hem waren het raadsels; hij zei tot haar: „Wat zou André met mij hebben gedaan? Wat heeft hij in mij neergelegd, wat is het dat ik thans voel, wat mij draagt en gelukkig maakt? Hij heeft mij betoverd!" André kende deze betovering en wist wat het was; het was niets dan heilige liefde; in hem was het tot rust gekomen. Hij voelde zich als een herborene; het nieuwe leven lachte hem toe.

Hij stuurde hen op reis en zei, „Kom, vooruit naar het Zuiden; toets je innerlijk gevoel aan de zuidelijke warmte en, wanneer je terugkomt, zeg mij dan, wat het warmst is en wat je het gelukkigst heeft gemaakt."

Als herborenen gingen zij beiden op reis; zij waren opnieuw verbonden, een nieuw leven zouden zij beginnen.

„H. en B., tot jullie beiden nog enige woorden vanaf deze plaats. Alcar wilde, dat ik dit vastlegde, want meerdere mensen zouden het moeten weten. Lang dacht ik erover na en ben tot het besluit gekomen, Alcars wens op te volgen en alles in waarheid weer te geven. Je ziet, beste broeder, niets is verloren gegaan van onze gesprekken. Alcar heeft er een geestelijke film van gemaakt, waar je leven in vastligt, en liet die afrollen. Niemand zal jullie geluk verstoren. Integendeel, er zullen gevoelens van medeleven tot je komen van hen, die jullie strijd lezen, en dit zal je niets dan geluk brengen.

Leef, kinderen, en denk vaak aan deze uren, als er soms donkere wolken

zijn, die het licht verduisteren en laat het je aansporen om over je geluk te waken. Nogmaals, Alcar wilde het.

Het zal de mensheid tonen, wat een zuiver gebed kan doen, wanneer het in liefde wordt opgezonden. Alleen in liefde doet de mens wonderen.

Geluk, gij beiden. Je André."

André ontvangt zijn levensrots

Op zekere morgen kreeg hij van Alcar het bericht, dat Wolff een groot doek zou willen schilderen. Hij deed wat Alcar hem had opgedragen en bestelde het doek en alle andere benodigdheden. Toen het 's middags werd thuisgebracht, werd hij onmiddellijk in beslag genomen en in een half uur tijd had Wolff een rots in zee als schets vastgelegd. Daarna werkte Wolff nog twee morgens aan het 120 x 150 grote doek en het was gereed. Twee uren had Wolff eraan gewerkt. Hoe was het mogelijk, zo'n groot en prachtig schilderij in twee uren af te maken? Daarna kreeg André bericht, dat het zijn eigen levensrots betekende. „Mijn levensrots," dacht André, „waar heb ik dat aan verdiend; het is toch niet mogelijk?" Had hij Alcar wel duidelijk gehoord? Neen, dat was te veel voor hem, hij kon het niet aanvaarden. Hij vergat het en dacht er niet meer aan. Het was een fraai schilderij en een benijdenswaardig cadeau, maar van een levensrots wilde hij niets weten. Daarvoor was hij te eenvoudig, te klein, te nietig. Neen, neen, dat wilde hij niet. Hij liet er een mooie lijst om maken en op een tentoonstelling bewonderden velen het schone stuk. Maar wanneer men hem vroeg wat het stuk betekende, dan durfde hij het toch niet te zeggen. Het stelde een zee en rotsen voor en daarmee uit. „Maar," vroegen hem de mensen, „die rots is toch symbolisch?" Toch durfde hij het niet te zeggen, bang als hij was, dat men zou denken, dat hij zich iets verbeeldde en dat wilde hij in geen geval. Op een middag ontving hij bezoek van een dame, die zijn schilderijen kwam bekijken. Toen zij naar zijn rots keek en hem vroeg, wat het voorstelde, wilde hij zich van haar afmaken en zei, dat het een zee met rotsen was, maar daar was zij niet mee tevreden. „U ontvangt het," zo zei zij, „dan moet u toch de betekenis weten?" Ja, wat moest hij nu antwoorden? „Dat is toch geen rots," zei zij. „Het is meer een kerk, waar wij allen aan bouwen." André vond, dat zij er dichtbij was. Zou hij het haar zeggen? Hij durfde niet goed, als zij hem zou uitlachen of haar schouders ophaalde, wat dan? Hij zou het verschrikkelijk vinden, want hij wilde het zelf immers niet weten. Maar zij hield aan en begon weer over die rots te praten, waarop hij besloot het haar te zeggen.

Voorzichtig deelde hij het haar mee, doch halverwege had hij er al spijt van, daar hij voelde, dat zij twijfelde aan zijn woorden. Waarlijk, dacht hij, dat is ééns maar nooit meer. De mensen zouden het niet begrijpen. Zij moesten in de geest afdalen, zich kunnen verbinden met geestelijke toestanden. Wie zou daar nu het grootse van inzien? Het was immers niet te aanvaarden. Geen wezen zou het hem meer ontfutselen; al was het duizendmaal zijn rots, geloven kon hij er nauwelijks meer aan. Hij vond zich verwaand en ijdel en

verbeeldde zich maar wat. Het was een prachtig schilderij en daarmee uit. Maar was hij ijdel? Lang dacht hij na. Neen, nooit was hij ijdel geweest, maar in ieder geval wilde hij niet meer aan zijn rots denken. Maanden gingen voorbij. Van zijn leider hoorde hij er niets over, maar Alcar zou toch wel weten, hoe dankbaar hij met het prachtige cadeau was en Wolff zou hij geen verdriet willen doen. Doch als „levensrots" kon hij het niet aanvaarden.

Op een nacht hoorde hij zich, wat hem reeds vele malen was gebeurd, bij zijn naam noemen. „André," hoorde hij, „kom bij mij." Hij keek om zich heen en schrok, daar hij naast zijn stoflichaam stond. Wie had hem bevrijd? Dat gebeurde de laatste tijd niet meer, omdat hij steeds bewust uittrad. Zo ver was hij nu reeds ontwikkeld. Voor hem stond een geest, die op hem toetrad en een prachtig licht uitstraalde. Duidelijk was hij voor hem zichtbaar. „Zie," zo sprak deze, „ik kom u halen, omdat ik u iets heb te zeggen. Zou u met mij willen mee gaan?"

„Waarheen?" vroeg André, daar hij zijn leider niet zag, maar op hetzelfde ogenblik voelde hij, dat alles goed was. „Dat zult u spoedig vernemen."

„Goed, ik ga met u mee."

„Ik heb u iets te vertellen over uw levensrots."

„U?" vroeg André verwonderd.

„Ja, mijn broeder, ik weet van uw rots af; volg mij, als ge wilt."

Spoedig verlieten zij de aarde en kwamen in het hiernamaals aan. André herkende de derde sfeer, waar hij reeds vele malen met zijn leider Alcar was geweest. In een prachtige streek, op een hoge berg, namen zij plaats. „U kent deze sfeer, nietwaar?"

„Ja," antwoordde hij, „hier vertoefde ik vaak met mijn leider."

De geest begon te spreken. „Luister, broeder. Ik moet u duidelijk maken, waarvoor men mij heeft geroepen. Niemand anders is in staat om u van uw levensrots te vertellen dan ik. In de tijd, dat ik op aarde leefde, werd ook ik eens meegenomen naar de sferen, daar ik de gave van uittreden bezat en, om goed en zuiver mijn werk te kunnen doen, werd mij iets in de geest gegeven. Ik deed hetzelfde werk als u en was medium in hogere handen. Ik trok van dorp tot dorp, van stad tot stad om het spiritisme te verkondigen. Ik genas en mocht schrijven, alles door hen, die mij, zoals u, leidden. Velen werden overtuigd, doch er waren duizenden, die het niet konden aanvaarden of begrijpen. Ik trad uit om aan deze zijde geestelijke lessen te ontvangen en het leven na de dood te leren kennen; het was eenzelfde taak als gij thans hebt. Mij werd op aarde een steun gegeven, waardoor ik mijn werk zou kunnen doen, omdat, zoals u zelf weet, het dienen voor hogere machten niet zo eenvoudig is. Ik ontving een geestelijke steun, waarop ik kon leunen wanneer zulks nodig was. Men gaf mij een staf, om mij in moeilijke uren staande te houden. Door alles leerde ik mij zelf kennen en van hetgeen mij door mijn

helpers werd gegeven mocht ik veel op aarde achterlaten, om de mens van een eeuwig voortleven te overtuigen. Vaak vertoefde ik hier en bij terugkomst op aarde moest ik alles doorgeven. Het leven op aarde was moeilijk, maar mijn staf kwam mij te hulp en zo kwam ook voor mij het einde. Eerst hier voelde ik de grote genade, om hogere machten te mogen dienen. Hier eerst zag ik, wat ik goed en verkeerd had gedaan. O, dacht ik, mocht ik maar terugkeren, hoe geheel anders zou ik het dan doen. Hier begreep ik de grote betekenis van mijn werk en van de gave, om dit op aarde te mogen bezitten. Vooral om te mogen uittreden en in de geest te mogen vertoeven. Hier eerst zult ook u deze rijkdom begrijpen, omdat ons toch maar een gedeelte, een nietig klein beetje van het grote geheel, kan worden getoond, daar ge het op aarde niet zou kunnen verwerken. Wanneer u het aardse leven met het eeuwige zult verwisselen, dan eerst zult u weten, hoe groot de gave van uittreden is. Hier begreep ik, dat ik meer had kunnen bereiken, wanneer ik mijn taak nog beter zou hebben aangevoeld. Ik wil u daarom voor enige dingen waarschuwen en u duidelijk maken, wat u zult kunnen ontvangen om de mensen op aarde geluk te brengen. Ik vroeg daarom uw leider, of ik u dit alles zou mogen meedelen, omdat ik geen instrument op aarde kon vinden om mijn indrukken vanaf deze zijde door te geven. Men raadde mij aan te wachten en nu zijn wij samen. Het zal u dan duidelijk zijn, dat uw leider u het bewijs niet heeft willen geven, omdat ik u dit mocht vertellen, temeer, daar ik uw leven op aarde ken en het mijne juist zo is geweest. Ik begreep eerst aan deze zijde, dat er een aards leven mee heen gaat om de geestelijke schatten, die gegeven worden, productief te maken. Hier eerst, broeder, begreep ik, hoeveel men mij had willen geven. Ik zal u thans een visioen tonen, waardoor u alles nog beter zult verstaan."

André concentreerde zich op hem en begreep de betekenis van zijn leven op aarde. Alles was hem duidelijk.

„U ziet, dat alles anders had kunnen zijn. Het zal u steunen en een waarschuwing zijn voor uw leven op aarde. Thans vraag ik u, wanneer u op aarde hulp nodig mocht hebben, roep mij en ik zal komen om u te helpen. Tevens zult u hebben begrepen, dat ik u duidelijk wilde maken, hoe groot uw taak op aarde is, hoe groot de schatten zijn, die men door u aan de aarde wil geven. Bedenk broeder, dat er één op het miljoen is, die deze gave bezit. Dan nog dit. Het verlangen om geheel hier te mogen leven speelde ook mij parten. Het zien in de onzichtbare wereld bemoeilijkt het aardse leven, wat maar weinigen zullen begrijpen. Het telkens terugkeren, het weer aanvaarden van de stof, het leven daar, is het moeilijkste van uw gave. Ik weet en ken uw strijd, voel uw verlangen om het geestelijke leven voorgoed te mogen binnentreden. Ook die gevoelens houden uw leider tegen, zijn een tegenwerkende kracht om alles te kunnen ontvangen. Alleen aan deze zijde weet men

daarvan; de mens op aarde kent al deze toestanden niet. Toch bent u één van die begenadigden en het leven hier zal voor u niets dan geluk betekenen, wanneer u zich staande zult weten te houden. Thans zal ik u de betekenis van uw rots meedelen.

Wanneer u in uw lichaam bent teruggekeerd en u verbindt u met uw rots, dan zult u, vooral wanneer u verschillende dingen niet duidelijk zijn en u tot het één of ander moet besluiten, het daaraan kunnen zien. Zij toont u, op welke hoogte gij u bevindt. Aan haar zult gij uw eigen leven kunnen spiegelen; zij toont u, hoe uw leven is, in stijgende of dalende lijn. Alles zal wankelen, wanneer gij uw weg niet zuiver bewandelt. Uw rots zal stralen wanneer u zelf straalt. Wanneer er tijden komen, dat alles trilt en beeft, bidt dan tot God om de waarheid te mogen ontvangen. Stem uw eigen leven af op uw rots. Alles is geestelijk, zo ook uw leven op aarde en u zult in de geest voedsel ontvangen. Uw rots zal u dus aantonen of gij uw werk goed of verkeerd hebt gedaan. Ge zult dalen en klimmen steeds maar door, om uw rots te verfraaien. Het spreekt vanzelf, dat het een grote genade is, om zoiets van deze wereld uit te mogen ontvangen."

André schaamde zich nu, dat hij zijn eigen levensrots als het ware van zich had afgeslingerd.

„Ik ben dus gekomen, om u voor u zelf te waarschuwen. Spiegel uw leven aan dat van mij; het zal u steunen en kracht schenken, waardoor u op aarde nog veel zult bereiken. Velen zult gij overtuigen van een eeuwig voortleven en zij, die zich deze wijsheid eigen maken en ernaar gaan leven, zullen aan deze zijde licht bezitten. Ge zult wetten leren kennen, die ook mij zijn getoond, ge zult sferen bezoeken, die alle nog schoner zijn dan waar u reeds mocht binnentreden; kortom alles zal u worden gegeven, om hen op aarde gelukkig te maken. Ge zult de schatten des hemels ontvangen. Ik zal gelukkig zijn, dat mijn broeder in de stof zijn werk goed zal begrijpen en ik zal u met mijn gebed en al mijn kunnen steunen."

André reikte hem beide handen, die de geest innig drukte, waarna zij de terugreis aanvaardden.

Toen hij 's morgens ontwaakte, waren zijn eerste gedachten voor de geest, die hem 's nachts was komen halen. Hij wist zich alles zuiver te herinneren. Vlug stapte hij uit bed, om nu zijn kostbaar geschenk in zich op te nemen. Daar hing zijn rots, zijn eigen leven, het symbool van zijn eigen ik, dat hij van zich had gestoten. Hoelang zou het niet duren, voor hij die hoogte zou hebben bereikt. Daarboven zou hij moeten komen, hoog bij het kruis; dat was het einde. Duizenden jaren zouden ermee heengaan. Hoe dankbaar was hij zijn leider, dat hij hem dit kostbare schilderij had gegeven en ook Wolff dankte hij uit het diepst van zijn ziel. Hoe ondankbaar was hij vaak, wanneer hij de geestelijke dingen niet begreep. Maar nu was hem alles duidelijk en hij

nam zich heilig voor, om zich geheel aan zijn taak te geven. Thans zou hij het schilderij voor geen duizenden willen missen. Hij nam zich heilig voor om al zijn krachten voor het hogere te gebruiken. Het was een heerlijke dag voor hem en al spoedig beleefde hij, hoe (een) grote steun de rots voor hem was.

Enige tijd later stond hij voor een moeilijk probleem, waarmee hij geen raad wist, want het betrof hemzelf. Hij wist niet hoe eruit te komen en aan Alcar durfde hij dit niet te vragen. Maar toen hij op een middag in zijn stoel rustig zat na te denken, werd hij plotseling met zijn rots verbonden. Alles stond te wankelen en nu begreep hij, dat, wanneer hij de dingen zou doen zoals hij nu dacht, alles verkeerd was en het hem zou bedroeven. Hij besloot dus het andere te doen, wat het moeilijkste voor hem zou zijn, maar hij zag tevens, dat hij op de goede weg was. Zie, dat was nu zijn steun. Wie op aarde kon zijn eigen leven zien en werd op zijn fouten gewezen? Weinigen, die dat konden; hij had echter dit bezit. Thans begreep hij nog beter het leven van hem, die op aarde medium was geweest. Toen hij handelde zoals het moest, zag hij, dat de fundamenten nog steviger waren geworden dan voorheen. Het was prachtig maar moeilijk; toch wilde hij die moeilijkheid, waardoor hij geestelijk sterker zou worden.

Na enige tijd gaf Alcar hem een ander bewijs, dat zijn rots een geestelijk geschenk was en betekende. Door zijn eigen mediamieke kracht gaf Alcar hem daarvan het bewijs. Op een middag kreeg hij bericht, dat hij zou moeten fotograferen. Geesten-foto's zou hij moeten maken, wat lang zou duren. Van een van zijn vrienden kreeg hij alle benodigdheden en spoedig begon hij. Het eerste dat op de plaat verscheen waren wolken. Daarna kwamen er figuren, doch hij had er maanden voor nodig om tot dit resultaat te komen. Alcar zei hem, dat hij spoedig iets zou afdrukken, daar hij zo ver ontwikkeld was. Toch duurde het nog maanden; hij had reeds verschillende platen verbruikt, maar het zou komen, daar hij iedere avond andere inwerkingen voelde. Plotseling kwamen er zachte gezichten door, die zich door het ectoplasma opbouwden en duidelijk zichtbaar waren. Toch was hij er nog niet en hij ging rustig verder. Het bewijs kwam echter geheel onverwacht, waardoor hij weer begreep, dat alle schone en grote dingen op occult gebied, zo ook in het leven, plotseling worden gegeven. Op een middag van één van zijn patienten huiswaarts kerende, voelde hij onderweg reeds een hevige inwerking. Thuisgekomen, was hij zich van niets meer bewust, haalde het toestel en zette alles klaar, zonder het zelf te weten. Daarna voelde hij zich tot bewustzijn terugkeren, maar hij bleef toch onder die invloed.

„Roep je vrouw," hoorde hij Alcar zeggen, „zij dient voor sujet. Ook haar krachten zijn nodig."

Hij riep haar en zij moest onder het schilderij plaatsnemen. Alles stond gereed. Op hetzelfde ogenblik hoorde hij zeggen: „Open", en hoorde iemand

naast zich tellen, die bij twintig begon en bij achtentwintig riep „Sluiten". De opname was geschied. Daarna werd hij naar de donkere kamer geleid en voelde weer een hevige inwerking, een teken, dat men hem van Gene Zijde met het ontwikkelen hielp. Hoe groot was zijn verwondering toen er een kruis zichtbaar werd. Dit kruis was niet op het doek te zien. Hoe was het mogelijk? Het was wel twee meter groot. Hij noch zijn vrouwtje hadden ervan tevoren iets van gezien. Hij voelde zich doodmoe, alsof al zijn krachten daarvoor waren gebruikt. Innig gelukkig met zijn succes, hoorde hij Alcar zeggen:

„Geloof je nu, André, dat het je rots is, die betekenis heeft in de geest? Dit, mijn zoon, is het bewijs van de geestelijke waarheid. Het is een heilig geestelijk bezit, houd het in ere."

Voorlopig moest hij ophouden, omdat hem andere toestanden zouden worden duidelijk gemaakt; later zou hij weer beginnen.

André aanvaardde en was gelukkig met zijn rots. Alle mediums zullen door geestelijke hulp eens een steun ontvangen, wanneer men aan Gene Zijde weet, dat zij hun werk goed volbrengen.

Hij hoopt nog veel te mogen ontvangen van en te bereiken door hen, die achter de sluier leven.

Uittreden; het geestelijk leven in de sfeer der aarde

André was op zijn kamer, daar hij van Alcar bericht had ontvangen, dat hij zou uittreden. Op zijn laatste tocht naar de hemel en de hel had zijn leider hem toestanden en afstemmingen getoond, op deze reis zou hij het geestelijk leven leren kennen. Hij voelde zich gelukkig, dat hij de sferen weer mocht bezoeken. Nu reeds verlangde hij naar het ogenblik, dat hij zijn leider zou zien, horen en spreken en zijn liefde zou mogen voelen. Wat zou hij thans weer beleven? Waarheen zou zijn leider hem voeren? Verre verten, diepe diepten waren hem reeds in de geest getoond. Stil was het om hem heen, hij hoorde nog niets van Alcar. Toch voelde hij, dat erop hem werd ingewerkt, daar de stilte des geestes in hem kwam. Deze was niet van de aarde. Op aarde kende men die stilte niet. Wat hij voelde was geestelijk bezit, liefde-uitstraling van een wezen, dat aan Gene Zijde leefde. Een zacht, heerlijk geluk stroomde zijn ziel binnen.

Hoorde hij goed? Ja, het was Alcar, die hem zei te luisteren.

„André, maak je gereed, in een flits zal ik je van je stoflichaam bevrijden."

Het uittreden was een groot, zalig geluk. Zijn laatste uittreding had hij bewust beleefd, thans was dit schijnbaar niet meer nodig. Hij ging te bed liggen, rechtuit, op zijn rug, concentreerde zich op zijn leider en wachtte af wat zou geschieden. Spoedig voelde hij zich in de geest wegzinken, daarna werd hij opgetrokken en zag hij zichzelf boven zijn stoflichaam zweven, waarna zijn leider hem in zijn armen opving. Thans was hij één met Alcar.

„Zie, mijn jongen, weer zullen we voor lange tijd samen zijn. Deze reis is nog moeilijker dan alle andere die wij hebben gemaakt. Je zult thans het leven aan deze zijde leren kennen, zo ook verschillende kunsten, als de beeldende, de muziek- en de schilderkunst, doch eerst, wanneer wij in de hogere gebieden zijn aangekomen. Voordat we echter de hogere sferen zullen bezoeken, zul je in de sfeer der aarde de voordierlijke, de dierlijke, de grofstoffelijke en stoffelijke afstemmingen leren kennen, waarna we de aarde verlaten, om in de donkere sferen af te dalen. Daar zullen we de heersers, de genieën en de meesters in het kwaad bezoeken. Je zult zien hoe zij ook daar feestvieren, waardoor het je duidelijk zal worden, dat de mens, die de aarde heeft verlaten, aan deze zijde zijn vreselijk aards leven voortzet. In de sfeer der aarde, dus hier waar we nu zijn, zal ik je het leven laten zien; wezens, die zich aan de mens, die zich op hen afstemmen, verzadigen. Dan zullen we in de zelfmoordenaarssfeer afdalen; ook die toestand zul je zien, waardoor de mens een duidelijk beeld ontvangt, hoe zijn leven zal zijn, wanneer hij zelf een

einde aan zijn aardse leven maakt. Verschrikkelijke waarheden zal ik je moeten duidelijk maken. Ik vraag je daarom sterk te zijn; vooreerst zijn we hier niet terug. Veel schoons zul je beleven, André, maar tevens diepe duisternis en ellende. Vraag mij zoveel je wilt, ik zal je naar mijn krachten en vermogen antwoorden.

Zie, daar ligt je stofkleed, we zijn thans alle overgangstoestanden overschreden, die je de vorige maal hebt beleefd."

Grofstoffelijke en dierlijke afstemming

„Kom, André, onze reis neemt een aanvang. Luister nu goed naar wat ik je zal zeggen. In de toestand, waarin wij ons nu bevinden, dus op deze plaats, leven de voordierlijke wezens en tevens de Goddelijke, met andere woorden, hier bevinden zich de hoogste en de laagste sferen. Ik zal je straks alles duidelijk maken, wanneer we ons verbinden. Je weet, dat een hogere geest de diepere sferen kan bezoeken, die onder zijn eigen afstemming liggen. Op onze vorige tochten hebben we alles van onze eigen afstemming uit bezien, doch thans zul je iedere afstemming beleven. Is je dat duidelijk?"

„Ja, Alcar," maar André beefde en was zenuwachtig bij de gedachte, wat hij thans weer zou beleven.

Alcar voelde het en zei: „Geen angst, mijn zoon, niets zal je geschieden. De ongelukkige geesten, die je zo aanstonds zult zien, dwalen en dolen in de sfeer der aarde rond om zich aan de mens, die zich van niets bewust is, te vergrijpen. Wanneer wij afdalen, zullen er ongelukkigen tot ons komen en ons aanspreken, weer anderen zullen ons aanvallen. Dit alles is mogelijk, maar laat alles dan aan mij over en spreek geen woord, wanneer wij ons onder hen bevinden. Wij samen spreken de gevoelstaal, waarvan je je reeds eerder hebt mogen bedienen; in gedachten zal alles tot je komen, omdat we innerlijk één zijn. Wanneer we worden aangesproken en zij ons willen meenemen, zullen we meegaan, om toch naar eigen inzichten en krachten te handelen. Aan alle kanten dreigt hier gevaar. Wanneer ik je een boodschap doorgeef, dan handel je van je eigen afstemming uit, dus niet uit die, waarin we ons bevinden. Dat is nu eenmaal niet mogelijk, daar zij je zien, horen en voelen, omdat je met hen bent verbonden. Ook kan het mogelijk zijn, dat wij elkaar uit het oog verliezen, maar ook dan zul je mij voelen en zul je naar het gevoel, dat in je komt, handelend optreden. Je weet, sterke wil en concentratie is aan deze zijde verbinding. Dit alles moest ik je uitleggen, opdat je, wanneer het mocht nodig zijn, jezelf weet te beschermen. We zullen thans afdalen, maar tevens terugkeren in onze eigen toestand."

André voelde, dat een andere sfeer hem opnam, daar hem een vreselijke

koude overviel en ook het licht, waardoor hij zo-even had kunnen waarnemen, was verdwenen. Hij schrok geweldig, want daar voor hem stond een verschrikkelijk wezen en hij maakte zich reeds gereed, om in zijn eigen toestand terug te keren. Waar kwam dat wezen zo ineens vandaan? Op hetzelfde ogenblik, dat hij wilde verdwijnen, hoorde hij zeggen: „Blijf André, ik ben het." Maar hoe is dat mogelijk, dacht hij. Is dat Alcar?

„Herkent mijn zoon mij niet?"

Neen, André zou zijn leider niet hebben herkend, wanneer hij niet tot hem had gesproken. Wat daar voor hem stond, was een grofstoffelijk wezen.

„Ben ik niet veranderd, André?"

„Verschrikkelijk, wat ziet u eruit, hoe kan dat?"

„Dit is mijn geesteslichaam, maar kun je mij ook nu nog als een geest van het licht herkennen? Begrijp je nu, wat verbinding in de geest betekent? Het zegt je tevens, dat men hier maar zo niet kan binnenvallen. Zij, die in de sfeer der aarde willen werken, die uit de hogere sferen zijn neergedaald om hier ongelukkigen te helpen, moeten ontwikkeld zijn en de krachten ervoor bezitten, ze zullen zich anders niet kunnen staande houden. Hier is inspanning en een heilige overtuiging voor nodig en vooral liefde voor ons werk. Ik zal je thans iets anders tonen. Ik trek je terug in je eigen toestand, maar zal je in de geest laten uittreden, wat slechts een manifestatie is, dus een gedachteuittreding. Ook deze krachten heb ik je op visionaire wijze getoond; maar om je dit nog duidelijker te maken, wil ik je laten zien, dat wij ons in al die diepere afstemmingen kunnen manifesteren, omdat die toestanden onder de onze liggen, om dan toch in mijn eigen sfeer te blijven. Het komt dus hierop neer, dat je in de geest je eigen beeld kunt waarnemen. Zijn onder mij vier verschillende sferen, dan kan ik mij in al die sferen manifesteren, zonder mijn toestand te verlaten. Voel je wat ik bedoel? Let op, ik trek je nu terug, waardoor je een beeld zult zien, waarop je concentratie is gericht."

André voelde, dat hij lichter werd en tevens, dat hij met die andere sfeer verbonden bleef. Voor zich zag hij een schim van zichzelf, ook hij was een vreselijk monster. Was hij nog een mens, of was hij een dier?

Alcar zei: „Thans zal ik je verbinden, doch op langzame wijze, waardoor je deze overgang met je zelf beleeft. Het is dus het terugkeren in je vorige toestand."

Duidelijk zag hij naast zich een ander lichaam en herkende zichzelf, maar hij was een verschrikkelijk beest. Hoe diep was zijn geestelijk lichaam in deze duisternis afgedaald? Hij rilde ervan, wanneer hij eraan dacht, dat hij in deze toestand zou moeten blijven leven. Hoe diep waren de mensen gezonken, die in deze sfeer leefden. Een duidelijker beeld had hem niet beter kunnen overtuigen. Nu wist hij tevens, dat hij voor alle wezens onherkenbaar zou zijn. Geen vrees was er meer in hem.

„Je ziet, hoe wij in gedachten kunnen uittreden, ook al hebben wij het aardse lichaam afgelegd. Alles concentratie en sterke wil, in de geest is concentratie licht en door licht bouwen, verbinden en beleven wij alle toestanden, waarmee wij één willen zijn."

„Hoe verschrikkelijk ziet u eruit, Alcar!"

„Waarom verschrikkelijk? Ben ik niet dezelfde? Mijn bezit draag ik innerlijk, niemand die mij iets kan ontnemen."

André dacht aan Alcars geestelijke uitstraling, die hij in de hogere sferen had mogen aanschouwen. Waar was zijn prachtig kleed en alles, wat hem verlichtte? Welke wonderen beleefde hij.

„Wie zal mij veranderen, André? Ik wil hun leven immers niet; geen van hen kan en zal mij beïnvloeden. Wanneer ik aan hun dierlijk leven zou deelnemen, ben ik een van hun, maar ik blijf wie ik ben, omdat ik hun leven niet moet en niet wil; ik blijf in mijn eigen afstemming."

Alcars schone handen waren in klauwen veranderd en zijn prachtige ogen hadden hun schitterende glans verloren. Alle liefdeglans was verdwenen, hij en ook hijzelf waren diep rampzalige wezens. Welke krachten bezat de mens, die aan deze zijde leefde? Hoe groot was zijn macht dit alles te kunnen. Wie zou hem thans nog herkennen als een gelukkige geest? Alcar zag hem aan en André wist, dat zijn leider zijn gedachten had overgenomen. „Zo, dacht je dat, André? Een hogere afstemming zal mij aanvoelen en weten, welke afstemming ik bezit. Doch alles zal je straks duidelijk worden doordat je het zult beleven. En thans op weg."

Zij waren nog maar even verwijderd, of André voelde, dat andere wezens om hen heen waren.

„Geesten, Alcar," fluisterde hij zacht. Als in een flits kwam tot hem: „Wat hebben wij zo-even afgesproken, André? Wij maken gebruik van onze taal, de taal der gedachten." André begreep. „Iedere gedachte, die wordt uitgesproken, horen zij en dan moeten wij terugkeren, omdat zij ons herkennen en ons zullen aanvallen. Daardoor wordt ons werk bemoeilijkt. Wees dus voorzichtig en weet je krachten te gebruiken."

André had goed gevoeld, daar waren enige wezens, die op hen afkwamen. Een zeer groot iemand, een vreselijk monster, sprak hen aan. Achter hen waren er nog enigen, die een vijftal meters van hen vandaan bleven staan wachten.

„Zo," zei hij en in dat woord lag alles, zijn bezit en zijn gehele persoonlijkheid. Hij sprak hen aan als zijn gelijken. „Waar gaat de reis naartoe?"

André wist zich geen raad en wist niet wat hij moest zeggen, terwijl de vraag tot hem was gericht. Doch Alcar antwoordde voor hem: „Waar wij heengaan? Ja, waar zullen wij heengaan, we weten het zelf niet." Ook de anderen kwamen bij hen; ook zij waren ongelukkigen, in een dierlijke toestand.

„Mijn vriend en ik," begon Alcar, „zijn nog maar kort aan deze zijde."

„Hoe ben je hier aangekomen?" De vraag werd plotseling weer tot André gericht. Hij wist voor de tweede maal geen raad, maar onder Alcars spreken door, ving hij diens gedachtentaal op en wist hij, dat hij niets moest zeggen en maar afwachten, hoe alles zou gaan.

„Wij zijn gevallen, verongelukt. Ons beroep is schilder."

„Aha," bracht het wezen uit, „jullie zijn dus naar beneden gestort?"

„Ja, zo moet het gebeurd zijn."

André vroeg zich af, of zij dan wisten dat zij op aarde waren gestorven. Hoevelen wisten daar niets vanaf! Weer kreeg hij innerlijk antwoord, dat zij reeds lang over waren en daarvan door anderen waren overtuigd. Toch voerde Alcar met hem een gesprek, maar André voelde, dat hij zich op Alcar moest concentreren, dan ging alles vanzelf en bleven zij onkundig daarvan. Hoe groot waren de krachten van een hoger afgestemd wezen. Ze waren niet te peilen. Geen van hen had van hun gesprek iets gevoeld, noch verstaan en hij begreep de betekenis van al deze gevoelstoestanden en hoe al die afstemmingen waren.

„Wie heeft je verteld dat je aan deze kant was?" vroeg de man weer aan Alcar.

„Dat hebben mensen ons duidelijk gemaakt, maar we weten niet wie zij zijn."

„O, neen, maar wij weten het wel, het zijn natuurlijk zwarten geweest, niemand anders. Wij kennen hun praatjes. Ze zijn hier overal te vinden."

„Ik weet niet wie zij waren," zei Alcar hem, „maar zij gaven ons goede raad wat we zouden moeten doen om een ander leven te bereiken."

„Hij is reeds ingepalmd," liet het monster daarop volgen en begon vreselijk te grinniken.

„Wat bedoelt u daarmee?" vroeg Alcar hem. Allen begonnen te lachen.

„U? Zeg maar jij tegen mij, verstaan?"

André beefde, wat waren het ruwe, vreselijke schepsels. „Die wilden je natuurlijk overhalen," vervolgde hij, die het gesprek had gevoerd. „Is je niet verteld, dat hier boven mensen leven?"

Alcar bevestigde, dat het zo was.

„Bij ons zijn ze zo vaak geweest, maar we hebben ze niet nodig. Man, laat je niet inpalmen, het is vergif."

Alcar zei hem, dat het goed was bedoeld, want door hen wisten zij, dat zij op aarde waren gestorven.

Hij ging onmiddellijk verder: „Wat doe je nou? Weet je dan niet, dat je ook hier van de aarde kunt profiteren? Hier kun je nog meer beleven, zien, voelen en horen, dan in het leven daar. Kom, ga maar mee, dan zul je eens zien hoe prachtig het hier is. Heb je trek in een borrel?"

Wat zegt dat wezen daar, dacht André? Een borrel?

Alcar zei tot hem: „Maar je houdt ons voor de gek!"

„Neen, het is de zuivere waarheid, ga maar mee, je zult het zien. Je kunt hier drinken waar je zin in hebt, beleven wat je wilt. Hier kun je alles; geen beter leven dan hier is er te vinden. Ongevraagd kom je overal binnen, nergens worden we er uitgegooid. We leven hier vrij, de mensen op aarde weten daarvan niets af, anders zouden ze vreemd opkijken. Ze weten zich voor ons niet te verbergen, wij vinden hen toch wel. Er zijn er, die een damp om zich heen hebben; die zijn voor ons niet te bereiken. Alle anderen lopen vanzelf in onze vallen, omdat ze dit leven niet kennen. Ja man, hier is het zo saai niet als jullie wel denken. Ga maar mee, dat zal je de maan en sterren doen vergeten. Het enigste wat wij niet hebben, dat is licht; steeds die diepe duisternis, altijd nacht."

Een floers overviel het monster, het stond even te peinzen. Maar het vervolgde onmiddellijk: „Vooruit kom, volg mij," en trok hen aan de armen mee.

„Je weet toch," vervolgde Alcar het gesprek, „dat er andere landen zijn dan deze?"

„Maar natuurlijk, als het tenminste zo is als de zwarten zeggen. Weten doen we het niet, maar we hebben het al zo vaak gehoord. Maar wat heb je daaraan? Ik zou dit leven niet uit willen, ik heb het hier veel te goed. Zo vrij in mijn doen en laten ben ik nog nooit geweest, waarom zou ik naar een ander land vertrekken? Is het daar zo goed? Weten doen ze het zelf niet. Eerst zien en dan geloven, was mijns vaders spreekwoord! Ik ben net als hij en doe niet anders. Neen, man, straks zul je wel zien, waarom ik hier niet vandaan wil. En als ik je één raad mag geven, zoek je dan een mens uit, die iedere dag zijn zelfde leven leeft, anders brandt het vanbinnen in je."

„Wat bedoel je daarmee?" vroeg Alcar hem.

„Wat ik daarmee bedoel, dat zul je gauw genoeg zelf ondervinden. Heb je dan geen dorst en al dat andere?"

„Maar ik begrijp je niet," zei Alcar tot hem, „spreek eens wat duidelijker."

De man keek Alcar met zijn bloeddoorlopen ogen aan en zweeg; deze geheimen waren de zijne, geen woord daarvan kwam over zijn lippen, het dier verraadde zich niet.

André had het gehele gesprek kunnen volgen; hij was en bleef met zijn leider verbonden. Vreselijk, waar zou dat heengaan? Hoe verdierlijkt waren deze mensen. Vele astrale wezens zag hij voorbijgaan, die door de aardse mensen heenwandelden en het zeer gewoon vonden. Op zijn andere tochten had hij dergelijke tonelen gezien, doch thans bevond hij zich in hun midden. Uit allen straalde hartstocht en hun ogen waren met bloed doorlopen, zodat ze op wilde dieren geleken. In een drukbevolkte straat traden zij een groot huis binnen. Hij, die Alcar had toegesproken, zei tot hem: „Zie zo, nu krijgen

wij tenminste weer een borrel en nog veel meer; hier zijn we aan ons adres."

Ze stapten een café binnen. Vreselijk, dacht hij, in de geest nog jenever? Dachten die mensen aan geen ander leven? Was dit hun geluk? Droevig was alles; geen sprankje licht zou deze duisternis binnendringen. Hij volgde Alcar op de voet. Een innerlijke stem zei hem: „Je ziet, mijn zoon, dat het mogelijk is; zo aanstonds zal alles bewaarheid worden. Toch zullen we niet aan hun hartstochten deelnemen. Blijf bij mij en houd je concentratie op mij gericht."

Een vreselijke stank kwam hem tegemoet. Met één blik zag hij, waar hij zich bevond. Hier vertoefden geen rijken van de aarde. Hij zag tevens wat het monster met die damp bedoelde, dat waren zij, die nog niet zo slecht waren; waardoor zij zich schijnbaar met hen niet konden verbinden. Het café was druk bezet; overal zaten de aardse mensen bijeen. Het was een hels lawaai, een geschreeuw en gekrijs, alsof wilden bijeen waren. Hartstocht en geweld; de mens van de aarde met zijn vele genoegens en in het genot van een dierlijk vocht, dat hun zielen verbrandde. Hier wist men niet van ophouden. Vlammend vuur straalden zij uit; hun geestelijke glans was de weerkaatsing van de diepe duisternis. Het trok hem door zijn gehele wezen, omdat zij allen aan demonen overgeleverd en in handen van dierlijke wezens waren. Verschrikkelijk was het hier; grofstoffelijke mensen waren hier bijeen. Ongure wezens zag hij en enkelen waren voor honderden jaren verloren. Op de aardse mens zag hij astrale wezens hangen, die hun levenssappen uitzogen. Zij hielden zich vastgeklampt en konden dit, omdat de mens het zelf wilde. Onbewust was de mens verbonden. Hoe duidelijk was thans voor hem het leven aan Gene Zijde, de betekenis van op aarde te moeten leven en wat men ervan moet maken. Als in een open boek keek hij in hen. De aardse mensen voelden niets van dit afgrijselijke leven; zij waanden zich alleen, maar toch had een ander wezen, een mens die eens in de stof leefde maar het stofkleed had afgelegd, zich met hen verbonden. Zo kon de astrale mens zijn hartstochten botvieren.

„Die," riep het beestmens dat in alles de leiding had, „is de mijne," om zich onmiddellijk bovenop een mens te storten. André rilde bij hetgeen hij waarnam. Het dier wierp zich op de mens, hield zijn prooi, als een moeder haar kind, omstrengeld om hem zijn levenssappen uit te zuigen. Het dierlijk genot stroomde zijn ziel binnen. Krampachtig hield het zich verbonden, een walgelijke waarheid werd hem thans getoond. Eén van ziel, één uitstraling, beiden waren één wezen. Aura's mengden zich, gevoelens gingen in elkaar over, één leven, een brok dierlijk leven werd beleefd. De astrale geest had een zeer grote kracht; de mens zou zich niet spoedig van hem kunnen losmaken. Deze was ten dode en verderf opgeschreven. Verloren voor honderden jarenlang, om daarna een ander leven te beginnen. Drank, niets dan vergif werd aangevoerd, doch hun dorst was niet te lessen; het brandde in hun zielen.

Hoelang zou het op deze wijze voortgaan? Dit was geen genot meer, hier zag hij het dierlijke leven. Het was verschrikkelijk. De geest spoorde de stofmens aan, om nog meer te drinken. André voelde hoe hij dit deed, zuiver kon hij zijn innerlijke toestand overnemen. Het was zelfs zeer eenvoudig, een sterke wil zou de aardse mens moeten bezitten, wilde hij zich hiervan vrijmaken. Het was onmogelijk, de astrale mens was de sterkste, zijn concentratie was moordend. Als een vlijm drong die kracht in de mens; hij handelde daarnaar, dacht, dat hij het zelf was die bestelde, maar stond onder de invloed van een dierlijk wezen. Toen hij André, op enige afstand van hem vandaan, waarnam, liet het beest zijn prooi even los, door zijn gedachten op hem te vestigen en stond met één sprong naast hem. André beefde geweldig, wat zou hij thans beleven?

„Durf je niet? Of weet je niet wat je moet doen, dan zal ik het je leren. Kom hier en wanneer het je niet bevalt wat zij drinken, dan leg je in hen je eigen wil en alles zal geschieden zoals je het zelf wilt. Is het niet eenvoudig? Vooruit jong, pak aan. Hier moet je méédoen. Wanneer je wilt, kun je alles bereiken. Zie, die daar, met die damp om zich heen, is niet te bereiken. Daar glij je van af, maar dan zoek je maar een ander, er zijn er genoeg. Ga anders naar een vrouw, daar kom je gemakkelijker binnen, ze trekken je vanzelf in zich wanneer je haar eenmaal hebt bemachtigd."

Welk een taal werd hier gesproken! Hoe dacht men over de mens? Wat was liefde voor hen, die zo diep waren gezonken? Alcar stond in een hoek van de zaal, waarvandaan hij hem steunde.

Het beest vervolgde: „Als je iemand hebt gevonden, laat hem dan niet meer los en volg hem waar hij ook heen gaat. Ga nu je gang maar."

Weer ging hij zijn weg. Een verschrikkelijke waarheid was André meegedeeld. Door alles heen voelde hij zijn leider. O, hoe beestachtig was het zich op de mens te storten, die zich van niets bewust was. Hij keek naar Alcar, die hem liet voelen, dat zij verder zouden gaan. Alcar liep dieper de zaal binnen en hij rilde van hetgeen hij waarnam. Overal zag hij de astrale mens, allen hadden hun prooi gevonden, allen waren één. Zo beleefden zij het aardse leven dat zij hadden verlaten. Dit alles was mogelijk. In de sfeer der aarde, daar, waar de mens zich bevond, daar leefde een ander leven, dat zich dit leven kon eigen maken, omdat de mens op aarde het zelf wilde. Het was anders niet mogelijk. Al deze toestanden hielden op te bestaan, wanneer de mens zichzelf zou overwinnen. Zo diep, zo onmenselijk diep was het leven op aarde gezonken. Dit was het gif des levens, het verbrandde hun zielen. Zo werd hun duister leven opgevrolijkt. Hoe was hun leven na de dood in vergelijking met hen, die in de hogere sferen leefden? Hoe arm aan gevoel, aan licht, aan geluk en hoe ver nog verwijderd van de eerste bestaanssfeer in de geest. Plotseling hoorde hij een hels lawaai, dat het vorige overstemde.

Voor hij erop bedacht was geweest, had men hem beetgepakt en sleurde men hem de zaal uit.

„Alcar, Alcar!" Innerlijk riep hij om zijn leider, maar hij zag hem niet en voelde, dat hij zou bezwijken. Eensklaps voelde hij een geweldige kracht in zich komen. Fel concentreerde hij zich op zijn afstemming en bemerkte, dat hij in hun handen oploste. Gelukkig, dat was voorbij! Hij had er genoeg van en het liefst ging hij terug naar zijn stoflichaam. Verschrikkelijk was al deze ellende. Op enige passen van hem verwijderd stond zijn leider. Alcar glimlachte.

„Hoe ter wereld kwam dat zo ineens, Alcar? Ik heb hen toch niets gedaan? Ik werd plotseling overrompeld."

„Je ziet, dat zij op al je handelingen letten; het waren zij, die ons hadden meegenomen. Zij voelden, dat wij aan hun hartstochten niet deelnamen en begrepen daardoor, dat wij hier niet thuis hoorden. Allen zijn één en zullen hen aanvallen, die niet willen meedoen. Een andere afstemming duldt men hier niet. Vergeet niet, hier heersen kwaad, haat, hartstocht en geweld. Alles is vernietiging. Ik heb mij in mijn eigen toestand teruggetrokken, omdat ik wilde, dat je dit zou beleven en dat je van je krachten gebruik maakte. Hier moet je doorheen; we zouden anders terug (moeten) keren en het opnieuw moeten proberen, totdat je zelf handelend kunt optreden. Dit is nodig, André, het zal je duidelijk zijn. Is het reeds wat beter? Hier, in de sfeer der aarde, zo goed als in de donkere gebieden, moet men persoonlijk kunnen zijn, anders kun je hier geen werk verrichten. Je ziet, dat de astrale mens aan aardse genoegens in het leven na de dood kan deelnemen. Hieraan behoef ik niets toe te voegen. Wij waren tussen de lagere klassen van de maatschappij; zo aanstonds zullen wij hen bezoeken, die zich achter een masker weten te verbergen. Doch ook dit is voor de astrale mens geen belemmering. Zij, die wij zo-even hebben ontmoet, zijn grofstoffelijke wezens, die op het dierlijke afstemming hebben. Zij zijn nog niet zo diep gezonken als zij, die wij aanstonds zullen ontmoeten, omdat die anderen het mensdom vernietigen en dood en verderf over hen uitstorten. Zij zijn gemeen, omdat zij zich achter maskers verbergen. Hoe vreselijk het ook is, toch zijn zij, waar we zo-even vertoefden, waar en open, voor hen kan men zich beschermen. Zij leven in modder en slijk, doch de rijken van de aarde, veelal het gif des levens, zijn omhuld door hun gewaden, die hun donkere zielen verbergen. Maar ook hieraan komt eens een einde en dan zullen astrale wezens hen opwachten, wanneer zij dit leven binnentreden."

„Men kan hen niet bereiken, Alcar, nietwaar?"

„Neen, althans voorlopig niet; maar zij hebben geleerd, dat er een hoger gaan mogelijk is. Voor hun ogen ben je verdwenen; door je uit hun klauwen te bevrijden, denken zij een wonder te hebben beleefd. Zie, daar zijn er nog

enigen van hen; ze vragen zich af waar je bent gebleven. Luister maar, ze voeren een gesprek."

Nog steeds waren zij om hem heen, die hem hadden aangevallen, als dachten zij, dat hij zou terugkeren. André hoorde hen zeggen: „Weet jij waar die zwarte is gebleven?"

„Neen, sprak de andere, ik weet het niet, het is mij een raadsel. Welke krachten bezitten zij, dat zij zich voor je ogen oplossen? Heb je dat reeds eerder beleefd?"

„Ja, al enige keren. Ik dacht wel, dat het zwarten waren, maar ik begrijp niet, hoe ze dat klaarspelen."

„Waar is die andere, die het woord voerde, gebleven? Heb jij hem nog gezien?"

„Ik niet. Dat was de leider van hem, die ik te pakken had. Ik wist het, maar twijfelde, we hadden ze anders heerlijk kunnen overmeesteren. Dat gespuis zit overal. Kom we gaan weer naar binnen." En hun walgelijk leven begon opnieuw.

„Je ziet, André, zij zullen niet ontwaken, maar er is iets in hen achtergebleven en eens zullen zij zich van dit leven losmaken, om een hoger te beginnen. En zij zijn het juist, die wij later voor ons werk kunnen gebruiken om ongelukkigen te helpen, omdat zij allen in dit leven hebben geleerd. Zij weten hier overal de weg, kennen hun gebreken, voelen wat zij kunnen doen, weten op het juiste moment in te grijpen, kortom, het zijn de gidsen, die door hun eigen leven anderen zullen helpen. Eens zullen ook zij in de hogere sferen binnentreden, omdat geen kind Gods verloren gaat."

„Waar zijn die anderen gebleven, Alcar?"

„Zij volgen hen, die zij in hun macht hebben en je voelt zeker, dat het alleen bij drank niet zal blijven. Zo wordt de mens vernietigd en dat alles wil hij zelf, omdat hij een dierlijk leven leeft. Steeds dieper zullen zij zinken, in een afgrond komen van hartstocht en ellende. Hier leeft goed en kwaad bijeen, omdat op aarde de voordierlijke afstemming tot de stoffelijke tezamen leven. Kom André, we gaan verder."

Vele straten liepen zij door en hij zag verschillende stoffelijke wezens, die omringd waren door donkere gedaanten, die hen op de voet volgden. De één was daar om geluk en bescherming aan achterblijvenden te brengen, de ander voor verderf en dood. Anderen weer om hun geliefden van een eeuwig voortleven te overtuigen. Welk een voortleven zag hij thans; maar toch zou het goed zijn dit alles op aarde te weten. Hij voelde de kracht van deze waarheid; zij zou een steun zijn, een aansporing, om nu reeds een ander leven op aarde te beginnen, nu men nog in het bezit van het stoffelijke leven was. Verschrikkelijk was alles wat hij had gezien en beleefd.

„Nog zullen wij toestanden bezoeken, mijn zoon, die alle vreselijker zijn

dan deze. En dit alles in de sfeer der aarde, om en in de mens, waarvan hij zich niet bewust is. Is het niet de hoogste tijd, dat zij dit moeten weten? Zou je daarvoor niet al je krachten inspannen om dit alles uit te houden? Wanneer de mensen dit leven binnentreden, en zij op aarde geliefden hebben achtergelaten, dan eerst komt er in hen een drang dit alles op aarde te mogen vertellen, maar dan is het meestal niet mogelijk. Eerst moeten zij aan zichzelf werken; duizenden zijn er hier, die terugkeren om het aan hen op aarde te brengen. Maar zij, die op aarde reeds in deze toestand zijn gekomen en zich voor anderen willen geven, behoeven het aan deze zijde, in het leven na dat leven, niet meer te leren. Zij hebben zich op aarde iets eigen gemaakt, dat licht en geluk is, waardoor zij anderen kunnen verwarmen, zich op hogere sferen doen afstemmen, en dan in geluk zullen terugkeren. Zij zullen hier niets dan geluk bezitten, omdat zij in de stof zo ver zijn gekomen. Maar wanneer men dit alles mag beleven als uitgetreden geest, mijn zoon, dan is dit een grote genade, aan weinig mensenkinderen geschonken. We zullen nu dieper afdalen en naar een plaats gaan, waar de rijken van de aarde bijeen zijn. Kom André, hier zullen we binnentreden, ongevraagd; niets en niemand zal ons dit beletten."

André zag een groot gebouw voor zich, waar Alcar binnenstapte alsof het zijn bezit was. Verschillende zalen liepen zij door en kwamen in een grote hal, waar honderden aardse mensen bijeen waren. Tevens zag hij duizenden astrale wezens, die om en in hen leefden.

„Waar zijn we hier, Alcar?"

„We zijn in een gebouw, waar de mens vertoeft om zijn zenuwen wat te ontspannen. Dit is een concertzaal en je ziet, waar leven is daar bevindt zich de geest. Overal is verbinding mogelijk. Honderden verschillende afstemmingen zijn er en alleen daarover zouden we boekdelen kunnen vullen, een prachtig werk kunnen vastleggen. Doch ik zal bij één toestand niet blijven stilstaan; de mens moet een ruim beeld worden gegeven, hoe alle overgangstoestanden in de geest zijn. Onder hen zul je wezens zien, die door velen tegelijk worden aangevallen en bezeten. Op aarde worden om het bezit van een wezen moorden bedreven. En wanneer zij hier aankomen, vechten zij verder, omdat zij zich van dat wezen niet kunnen vrijmaken en al hun krachten daarop gevestigd zijn, doordat hun gevoelstoestanden gelijk zijn. Dan begint het leven opnieuw, maar nu verscherpt, daar zij zich voor de aarde onzichtbaar kunnen verbinden. Maar aan deze zijde ontmoeten zij tegenwerking, daar er wezens zijn die zij naar hier hebben gezonden en die hen zullen opwachten, waardoor een nieuwe strijd in de geest is begonnen. Hier vechten zij om het bezit van een dierlijk wezen."

Wat André zag was niets dan weelde. In rijke gewaden waren de aardse mensen gekleed. Hij zag hen in clubjes ronddrentelen en praten; er was blijk-

baar een pauze. Naast hen bevond zich de astrale mens met al zijn begeerten en hij voelde, dat er velen op aarde waren om hen te beschermen. Anderen zagen er verschrikkelijk uit en loerden op een prooi, of beleefden het één of ander, dat hen zou vernietigen. Daar zag hij jonge, schone geesten, die bij de aardse mens waren, om van hun aanwezigheid te getuigen. Maar de mensen voelden dat niet; zij wisten daar niets van en de geesten werden niet begrepen. Zij zouden onzichtbaar hun geliefden volgen. Hij zag goed en kwaad, hartstocht en geweld, grofstoffelijke en dierlijke toestanden bijeen, het waren mensen en al die mensen in verschillende afstemmingen van goed en kwaad. Wat hij waarnam was een wereld op zichzelf, een wereld, waarin hij het leven leerde kennen, zoals op aarde niet mogelijk was. Het was wijsheid in de geest, geestelijke wetten en liefdesafstemmingen. Het waren mensen die allen goddelijk konden zijn, kinderen van één Vader. Hij zag uitstralingen, heerlijk om te zien, waardoor een innig gevoel in hem kwam. Hij zag het valse groen, dat dodelijk was wanneer men ermee werd verbonden. Hij zag lichtende gestalten, die in deze duisternis hun licht innerlijk droegen; hij voelde dat, omdat het in hem kwam. Niets, absoluut niets was waar te nemen wanneer hij zich niet instelde. Het was alles ontzaglijk groot wat hij thans beleefde. De mens van de aarde was zich van niets bewust, bij enkelen voelde hij een bewust overgaan in gevoel naar deze zijde. Allen gingen door hem heen, zij stonden in hem te praten, vertelden elkaar verschrikkelijke dingen, spraken over vernietiging alsof het niets was en toch waren hij en vele anderen onzichtbare toehoorders.

Zie, het was geweldig voor hem, dit als aards mens te mogen beleven. Hij zag, dat velen werden geleefd door hen, die het leven wilden vernietigen. Zij handelden door hun macht en wil. Maar zolang zich de mens niet wilde veranderen, zouden deze toestanden blijven bestaan en werden zij in het leven hier door zulke wezens opgewacht. Hij zag reeds enige taferelen zich afspelen. Hij zag de mens die de aarde had verlaten en met demonen was verbonden. De mens zou zeggen: wie bent u, wat wilt u van mij, dat u mij hindert? De astrale mens zou antwoorden: u hebt uw gehele leven op aarde door mijn wil en krachten geleefd! Was het niet verschrikkelijk eens deze waarheid te moeten horen en aanvaarden? Toch zou die tijd eens komen, maar dan waren zij verloren. Achter al die mooie gewaden trachtten zij hun donkere zielen te verbergen, doch iedereen werd aan deze zijde herkend. Duidelijk zag hij, dat de mens zich kon beschermen, maar hij moest het zelf willen, hij moest zich op hogere toestanden afstemmen, liefde geven aan alles wat leefde. Hoe verminkt waren velen; door hun vlammende hartstochten werden er velen te gronde gericht. Maar wel het vreselijkste van alles was, dat zij hun innerlijke toestand konden verbergen. Op aarde was dit alles mogelijk; daar werden velen misleid en zouden ten onder gaan. Doch hier was

hun innerlijk aan hun uiterlijk te zien en te herkennen. Hij zag vele vrouwen die een prachtige uitstraling hadden; hoe schoon waren zij dan, wanneer zij liefde voelden. Anderen waren weer tot in hun zielen verminkt; het gif des levens was diep in hun gedrongen. Daar voor hem wandelde een voor de aarde zeer schone vrouw, maar welk een monster was zij aan deze zijde gezien. Hoe vreselijk zag zij eruit, iets wat men op aarde niet kon waarnemen. Wat was haar schoonheid? Niets dan haar stoffelijk kleed; innerlijk was zij zwart, zo donker als de duisternis, waarin zij zich bevond. Toch doodde men om zo'n wezen te bezitten. Om haar heen zag hij een afgrijselijk wezen, dat haar omstrengeld hield met zijn verschrikkelijke klauwen. Zij was in zijn macht, door dat wezen werd zij geleefd. Het zoog haar levenssappen op, leidde haar door het leven, hield haar gevangen en toch voelde zij er niets van. Beiden waren één, in wezen gelijk. Dat, wat hij waarnam, was verbinding. Hier zag hij het ware leven, de kern van geestelijke krachten. Vervloekt hadden zij zichzelf en anderen. De astrale geest brulde, omdat hij door een ander werd aangevallen. Het werd een vreselijk gevecht, dat op aarde was begonnen en aan deze zijde werd voortgezet. Hij zag bij de één een gapende wonde aan het voorhoofd, die door een schot moest zijn veroorzaakt. Deze had zich van het leven beroofd, omdat men hem had bedrogen waar hij dacht lief te hebben. Dit was menselijke liefde; zo stelde zich de mens liefde voor; hij had lief en vernietigde zijn eigen leven. „Mens, mens, ken u zelf!"

André keek zijn leider aan. „Een verschrikkelijke waarheid, Alcar."

„Alles is realiteit, mijn zoon, waarheid in de geest. Zo zijn er honderden andere toestanden als deze te vinden." Het gevecht duurde nog steeds voort; wie zou het winnen? Beiden waren uit één toestand. Hun zielen werden uiteengerafeld. Zelfs in het leven na de dood vochten zij om haar, die hen beiden naar hier had gezonden. Waar was het einde, wanneer de mens zijn mislukt aards leven achter de sluier voortzette? Was dat een vrouw? Als men haar zag zoals André deed, zouden zij uit haar onmiddellijke nabijheid verdwijnen. Hun zielen smolten uiteen, door dierlijke sappen verteerd. Zij waren één gevoel, één hartstocht en geweld; zij hadden een dierlijke afstemming. Eindelijk bleef er één liggen en onmiddellijk zag hij enige geesten hem wegvoeren. Waar kwamen die helpers zo ineens vandaan? Wie had hen geroepen in deze duisternis? Waren zij niet herkend? Werden ook zij niet aangevallen? Doch naast hem stond een geest, die hem scherp aanzag. In een flits kwam tot hem: „Geen angst, André, alles is goed, een geest van licht." Hij zag Alcar aan de overzijde van de zaal; toch had hij dit bericht opgevangen. André peilde de geest en een groot geluk kwam in hem. Liefde, niets dan liefde, warmte straalde in hem. Hij begreep alles. Hij leefde in deze duisternis om ongelukkigen te helpen.

De geest sprak tot hem en zei: „Van de aarde, op aarde en toch in het leven

van de geest, nietwaar mijn broeder?" Voor hem, die een hogere afstemming bezat, was dit mogelijk. Ja, hij was van de aarde en leefde nu in de geest, maar zag zo een heel andere aarde dan wanneer hij in zijn stoflichaam leefde. Hoe groot was dit machtige beeld, welk een verschil. „Vrees niets, broeder; God is liefde is ons wachtwoord in deze duisternis."

André was gelukkig, maar toen hij tot hem wilde spreken, was de geest verdwenen. Ook zijn leider zag hij niet. Wat zou dit nu weer te betekenen hebben? Nergens was enig spoor van Alcar te zien. Was hij onder hen, die hier bijeen waren? Hij zocht de omgeving af, maar zag nergens enig licht van hem. Plotseling voelde hij, dat op hem werd ingewerkt. Waar kwam dat vandaan? Wie werkte in deze duisternis op hem in; wie kende hem nog meer en wilde hem bereiken? Nog duidelijker dan de eerste keer voelde hij het en nu wist hij, dat het Alcar was. Hij concentreerde zich op hem en ving het volgende op, dat hij woordelijk verstond. „Ik ben in een andere toestand en zal je opwachten. Ik wil echter, dat je mij in gedachten volgt, waardoor ik je zal aantonen, hoe wij hier met elkaar in verbinding zijn en kunnen komen. Maak je over niets ongerust." André vond het zeer interessant. Het vreselijke wezen zag hij niet meer. Alle aardmensen spoedden zich naar hun plaatsen, maar hij wandelde een andere zaal binnen en was op zijn hoede, dat men hem voor de tweede keer niet zou aanvallen. Hier dreigde van alle zijden gevaar. Op een gegeven ogenblik voelde hij zich hier vandaan trekken en, of hij wilde of niet, het gebouw uit naar buiten. Wat zou hij thans weer zien? Het ene wonder beleefde hij na het andere. Hij nam zich voor, zich op zijn eigen toestand te concentreren wanneer er iets ernstigs plaatsvond, niemand kon hem dit beletten; het was zijn enige redding in deze duisternis. Hij kwam thans op straat, die hij uit liep, hoewel hij aandrang kreeg om te weigeren. Een onzichtbare macht trok hem voort; zo innig voelde hij die kracht, dat hij er toch niet aan ontkomen kon. Weer ontmoette hij vele geesten, die andere aardse mensen begeleidden. Wonderlijk was toch dit leven. Wat wist men hiervan op aarde toch weinig af. André vervolgde zijn weg en kwam op een groot plein, in het midden waarvan een standbeeld stond. Hij voelde, dat hij er omheen moest lopen en toen hij aan de andere zijde kwam, zag hij een wezen, dat hij liever niet wilde zien of ontmoeten. Doch het wezen had hem reeds gezien, want het liep in zijn richting. Het was natuurlijk een ongelukkige geest. Hij was gereed om in zijn afstemming terug te keren. Kom maar, dacht hij en liep hem tegemoet, het kon nu eenmaal niet anders. Vlak voor hem bleef het monster staan. Wat wilde het van hem? Hij hoorde een gegrom en maakte daaruit op, dat het hem vroeg waarheen hij wilde. Zou hij het zeggen? Maar wat moest hij zeggen; ging het dat wezen aan wat hij hier deed? Neen, dacht hij, ik ga verder en wilde langs het wezen gaan dat hem met gloeiende ogen aanzag, als wilde het hem verscheuren. André maakte

een sprong zijwaarts en was het bijna voorbij, toen hij voelde, dat het wezen zich aan hem wilde vastklampen. Hij maakte zich gereed om in zijn toestand terug te keren. Het dier pakte hem bij zijn schouders en op hetzelfde ogenblik zei het wezen tot hem: „Je blijft toch bij mij, André?" Het duizelde hem bij het horen van die bekende stem.

„Alcar, hoe is het mogelijk; waar komt u zo ineens vandaan, wat heeft dit weer te betekenen? Ik herkende u niet! Wat is dit voor een afstemming?"

„Ik ben in de overgangstoestand naar de zelfmoordenaarssfeer, waarmee ik mij heb verbonden. Straks zullen we ook daar afdalen. Waarlijk André, je kunt je verbinden en weet zelf te handelen. Ik hield mijn concentratie op je gevestigd en zie, je hebt mij gevolgd. Geen duidelijker beeld kon ik je geven. Je hebt nu beleefd, hoe wij ons met elkaar op afstand kunnen verbinden."

„Maar mij kent u, Alcar; wanneer u nu hier niemand kent, is het ook dan mogelijk?"

„Ook dan, André, ik verbind mij immers met hogere machten. Ik zal het je tonen. Let op, André! Zie, daarginds komen enige wezens naar ons toe."

André zag twee wezens op hem afkomen. Hij kon zijn ogen niet geloven; het waren gelukkige geesten, zij straalden licht uit. Alcar sprak tot hen: „Broeder Asper, ik heb u geroepen, om mijn instrument te overtuigen. Ik wist, dat gij zoudt komen, waar gij u ook bevond." De geesten groetten Alcar en ook hem en gingen heen. Hartelijk was dit korte weerzien geweest. „Geesten van het licht, werkers voor het goede, André. Zij gaan verder en zullen zich niet ophouden. Je ziet, hoe wij elkaar kunnen bereiken. Op deze wijze leer je het leven aan deze zijde kennen. Het zal je dus duidelijk zijn, dat op aarde alles tezamen leeft, maar dat het aan deze zijde niet mogelijk is. Hier vinden de mensen hun eigen afstemming en zij zullen met hen tezamen zijn, waarmee zij zich één voelen. Ik liet je dit alles beleven, om je te tonen, dat de mens op aarde het Goddelijke, maar tevens het dierlijke in zich draagt. Beide afstemmingen zijn één en liggen in de mens. Aan hem, zich van het slechte vrij te maken. Op de plaats, waar we nu zijn, zijn dus alle afstemmingen, zo ook de onze en hogere toestanden, die alle weer voor ons onzichtbaar zijn, doch zichtbaar zullen worden, wanneer wij ons verbinden. Wij dalen nu steeds dieper af en mensen en sferen zullen veranderen. Kom, verder, André. Je weet nu hoe je te beschermen."

André voelde een ijzige koude en zag zijn leider veranderen. Nog dieper dan zo-even lag de ellende op zijn gelaat. Welk een verandering! Alcar zag er als een dier uit en dan te weten, dat hij in de vijfde sfeer leefde! Hier kende men wetten, die men op aarde niet kende en daar niet begrepen zouden worden. De mens zou eerst in dit leven moeten binnentreden, voordat zij daarvan werden overtuigd. De straten, huizen en bomen, kortom alles wat hij zo-even nog had waargenomen, was thans voor zijn ogen verdwenen.

Niets was er meer zichtbaar, alles kaal, diepe duisternis en koude.

„Zijn zij, die hier leven, niet te overtuigen, Alcar, dat hierboven mensen leven en dat alles anders is?"

„Neen, het is niet mogelijk, omdat zij het innerlijk niet voelen."

Zelfmoordenaarssfeer

„Over deze toestand heb ik je gesproken, toen wij hem moesten opzoeken die zich had verdronken. In deze toestand moet hij nu zijn aards leven uitleven, om daarna in zijn eigen afstemming terug te keren. Je weet wie ik bedoel? Hij wilde het leven vernietigen, dat echter niet te vernietigen is. Voel je hoe vreselijk het is voor hen, die zich vergeten? Ik zal je thans overtuigen, omdat je nog steeds niet voelt dat zij, die hier leven, aan geen hogere toestand geloven."

André dacht wezens te zien en keek in de richting, waar hij dacht iets waar te nemen. Toen hij naar zijn leider opzag, schrok hij, daar Alcar was verdwenen. Wat betekende dit nu weer? Boven hem hoorde hij plotseling spreken.

„Zie, André, zo snel kunnen wij ons in onze eigen toestand terugtrekken en verplaatsen."

Ver van hem vandaan was zijn leider in een prachtig licht, zoals hij gewoon was hem te zien. Duizendmaal liever zag hij hem zo dan in verschillende toestanden, waarin hij kon overgaan.

„Ik ben thans in mijn eigen afstemming en blijf met jou verbonden. Anderen, die deze afstemming niet bezitten, zullen mij niet waarnemen, al bevind jij je in die sfeer."

Ja, dat was zijn grote Alcar, o hoe schoon was hij. Hé, wat was dat? Hij had zo-even blijkbaar goed gezien; astrale wezens kwamen op hem af. Hij rilde bij de gedachte weer met hen in verbinding te moeten komen. Zij waren met hun drieën; daar werd hij al aangesproken!

„Wat zoek je?"

„Wat ik zoek? Niets; ik zie licht."

„Licht?"

„Ja," en hij wees hun, waar Alcar zich nog steeds aan hem vertoonde. „Zie je dat dan niet?"

„Waar?" schreeuwde het wezen heel hard.

Weer wees André hun, waar zijn leider was.

„Daarboven?"

„Ja," was zijn antwoord. Doch de geest dacht, dat hij hem bedroog en viel hem onmiddellijk aan. André concentreerde zich op zijn eigen toestand en bevrijdde zich uit zijn klauwen. Weer beleefde hij, dat het niet zo eenvoudig

was om in de duisternis af te dalen en hen te overtuigen. Zij waren geestelijk blind, evenals allen, die hij tot nu had ontmoet. Alcar keerde terug en zij waren in de sfeer van de zelfmoordenaars binnengetreden.

„Zijn het alleen de zelfmoordenaars die hier leven, Alcar?"

„Ja André, alle andere toestanden liggen hierboven. De zelfmoordenaars zijn de ongelukkigste wezens aan deze zijde die in de sfeer der aarde leven. Zij bezitten niets meer, niets van hetgeen anderen nog bezitten."

André zag, dat alles nog donkerder werd, doordat Alcar zich geheel verbond. Hoe groot was Gods macht, dat Hij al deze zieletoestanden kende. Lang dwaalden zij rond, vele wezens gingen hem als schimmen voorbij, die hij alleen zag, wanneer Alcar het hem zei. Arme mensen waren het, die hier in koude en duisternis moesten leven. Plotseling voelde hij, dat men hem van achteren beet pakte. Hij schrok geweldig en toen hij omkeek, keek hij in een afschuwelijk gezicht. Hij vroeg zijn leider wat dit te betekenen had en Alcar zei hem: „Ik zie haar reeds lang, zij achtervolgt ons. Het is een vrouw, een arm mensenkind. Wacht, totdat zij zal spreken."

Na enige tijd vroeg zij: „Ben ik niet alleen in deze duisternis? Wie ben jij?" vroeg ze Alcar.

„We zijn broeders."

„Broeders?" was haar scherpe vraag.

„Ja, ook wij leven hier."

„Met je beiden?"

„Zoals u ziet."

„Ik ben steeds alleen, niemand die mij helpt."

André vond het vreemd, omdat hij hen steeds met anderen tezamen had ontmoet. Doch onmiddellijk hoorde hij: „Ook dit is mogelijk, zij spreekt de waarheid. In haar toestand leeft zij alleen. Spoedig zal zij van hier vertrekken, wanneer zij het zelf wil. Haar innerlijk leven is verknoeid, doch zorgen brachten haar in deze toestand. Zij heeft een einde aan haar leven gemaakt en het is heel lang geleden, dat zij is overgegaan. Ook haar beide kinderen heeft zij meegenomen. Doch die leven in een gelukkige sfeer, ver van de aarde."

André vond het wonderlijk, dat Alcar dit reeds van haar had overgenomen. De arme vrouw begon te jammeren en te schreien en riep om haar kinderen. „Waar zijn mijn kinderen en mijn moeder en mijn vader? Allen heb ik verloren. O God, geef mij mijn kinderen terug."

Zij hield Alcars hand krampachtig vast, als wilde zij hem nooit meer loslaten.

„Alles is mij ontnomen," begon zij weer opnieuw, „niets heb ik meer, niets. Neem mij mee, neem mij mee, o laat mij niet meer alleen."

Tranen rolden André over de wangen. Wat zij ook mocht gedaan hebben,

dit was vreselijk om aan te horen. Arme moeder! Zij was niet jong meer en dan in deze ellende!

„Luister eens," sprak Alcar tot haar, „ik zal u helpen." Maar zij luisterde niet, maar huilde en schreeuwde steeds door. Eindelijk werd zij wat kalmer en kon Alcar met haar spreken.

„Toen u nog op aarde leefde, had u kinderen. Door verstikking hebt u aan het leven van u en uw kinderen een einde gemaakt, nietwaar?"

„Hoe weet u dat alles, wie bent u?" Zij sprak nu zeer beleefd, wat André verwonderde, daar allen, die hij hier had ontmoet, hen ruw hadden toegesproken.

„Bent u een afgezant van God? Zijn er nog afgezanten te vinden?"

„Waar u ook vertoeft, zijn afgezanten te vinden," liet Alcar erop volgen. „Ook wij willen u helpen."

„Zeg mij maar wat ik moet doen en waar mijn kinderen zijn. Toe, u weet waar mijn kinderen zijn."

„Wanneer u mij laat uitspreken, zal ik u alles vertellen." Dadelijk was zij rustig. „Uw kinderen leven, lieve moeder, ver hier vandaan in een andere sfeer, waar zij door liefdegeesten worden verzorgd. Wanneer u later hebt goedgemaakt, wat u misdreven hebt, zult u eeuwig met hen verbonden worden."

„O, lieve heer," riep zij uit, „wat heb ik gedaan, hoe kan ik alles weer goedmaken?" Diep berouw voelde zij over haar daad. „Hoe weet u dat alles, vertel me waar ze zijn, waar ik ze kan zien. Is het dan toch waar? Men heeft mij reeds eerder daarvan verteld, maar ik geloofde het niet." „U ziet dat u leeft en ook zij leven."

„Wat moet ik doen om hen terug te zien, toe, zeg het mij? Ik zal alles doen, wat u maar van mij wilt. Zie ik hen dan terug?" vroeg zij nogmaals, alsof zij het niet geloven kon. „Wanneer gij God vergiffenis blijft vragen en bidt om uw kinderen te mogen zien, zal God uw gebed verhoren. U bent in een sfeer, die u zelf hebt gewild. Van een eeuwig voortleven wist u niets af, anders zou het niet gebeurd zijn.

„Moet ik hier dan nog lang blijven?"

„Neen, spoedig zult u van hier vertrekken en een ander leven beginnen."

„Maar is alles waar, wat u zegt?"

„De heilige waarheid, ik zal het u tonen."

„En waar is mijn man; leeft hij nog?"

„Wij zullen hem opzoeken en zien, of hij nog op aarde leeft."

„O, wat zal hij zeggen, ik durf niet onder zijn ogen te komen."

„Wanneer hij nog op aarde leeft, zal hij u niet zien."

„Weet u dat zeker?"

„Ja, ik weet het."

„Hoe komt u aan al deze waarheid?"

„Ik zie in uw leven en daarin heb ik tevens gezien, dat uw man nog op aarde leeft. Ik raad u echter aan hem niet op te zoeken."

André vond dit vreemd en dacht in zichzelf: waarom niet? Dadelijk ontving hij antwoord op zijn gedachten; Alcar zei hem: „Ik zie dat haar echtgenoot is gehuwd, wat haar lijden zal verhogen; ze zal tevens zien, dat er vele jaren zijn heengegaan en alles veranderd is."

André begreep en verwonderde zich, dat Alcar dit zo spoedig wist.

„O, vreemde heer, breng mij naar mijn huis terug, ik wil mijn huis zien."

„Houd u rustig en ga met ons mee, dan zal ik u in uw huis terugvoeren."

Weer voelde André, dat hij in een andere toestand werd opgenomen. Ook zij bleef in hun midden. Wat beleefde hij niet in het leven na de dood. Hoe was het mogelijk om in deze duisternis haar bezit terug te vinden? Hier waren krachten voor nodig, liefde-krachten, geestelijk bezit. Hij herkende de sfeer waar zij zo-even waren geweest. De huizen werden weer zichtbaar en alle andere stof had haar bestaansleven aanvaard.

„Zie, daar is uw huis."

Waren zij er nu reeds? „Waarheid, André, zij leeft waar zij voordien leefde. In de geest dwaalde zij rond en dacht uren en uren ver rond te dwalen, doch in werkelijkheid is zij hier niet vandaan geweest. Zij, die een einde aan hun aardse leven maken, blijven op de plaats des onheils ronddwalen, totdat hun einde op aarde is gekomen. Je weet wat ik bedoel. Zij ziet dit alles door mijn kracht, ik laat het haar dus zien, zoals ik ook jou verschillende toestanden doorgeef."

Toen Alcar haar vroeg of dit haar huis was, begon zij hevig te snikken, zodat het hem pijn deed. Ja, het was haar huis, zij herkende alles. „Waar is mijn man, waar is moeder?"

Alcar gaf haar hierop geen antwoord en wachtte blijkbaar af, wat zij wilde. Zij keek hem echter zo ontroerd aan, of zij het uit zijn gedachten wilde overnemen. „Is het te veel voor mij?" vroeg zij plotseling.

„Het is beter te wachten."

„Zou ik hen niet kunnen zien, zal ik niet sterk genoeg zijn? O, duizendmaal liever wil ik alles weten. O, heer," smeekte zij tot Alcar, „laat mij alles weten, toe laat mij zien."

André begreep, dat hier meer gebeurde dan hij kon voelen. Liet Alcar haar alles weten? Weer had zijn leider zijn innerlijk gesprek gevolgd en zei: „Ik laat het haar voelen, André; daardoor zal zij zelf besluiten. Het is beter dat zij zelf wil, omdat ze zich dan eerst van alles kan losmaken."

„Toe," smeekte zij Alcar, „laat mij hen even zien, ik zal sterk zijn."

Wonderlijk was het, dat zij zo was veranderd. Waar haalde zij ineens die kracht vandaan? „Dit komt," hoorde hij, „omdat zij spoedig zal overgaan,

waardoor een ander geestelijk bezit in haar komt. Langzaam keert haar bezit terug, het is de tijd van overgang. Wanneer wij haar niet zouden hebben ontmoet, hadden anderen haar geholpen." Alcar liep nu verschillende kamers door en eindelijk bleef hij staan. André zag een man en in een hoek van de kamer zat een oude vrouw, diep ineengedoken, alsof zij was ingeslapen. Diepe droefheid lag om hen heen en wel het meest om de moeder. De man las in een boek en was zich niet bewust, wie hier aanwezig waren.

Voordat zij zou gaan waarnemen, zei Alcar tot haar: „U zult waarnemen, maar ik vraag u niets te doen en hen niet te storen, zij hebben geen schuld aan uw ondergang. Wilt u sterk zijn?" Zij zag Alcar aan en in die blik lag alles. „Zie," zei Alcar. André keek naar haar en schrok. Haar ogen puilden uit de kassen bij het zien van hen, die haar lief waren. Hij dacht, dat zij zou bezwijken. Toch hield zij zich staande en keerde in haar vorige rusttoestand terug. Diep boog zij haar hoofd en schreide, schreide zacht. Lang stond zij voorovergebogen en bad in stilte. André voelde, dat zijn leider bad en ook hij vouwde zijn handen om voor haar te bidden. Alcar knielde neer, naast hem de arme moeder en ook hij knielde neer, om samen, in vereende krachten, tot God te bidden, om haar in haar sfeer op te nemen en haar verdriet te verzachten. Lang duurde het gebed; eindelijk stond zijn leider op en ook zij had haar gebed geëindigd. Wat nu, dacht André, waar zal zij moeten blijven? Haar alleen achterlaten? Het zou verschrikkelijk zijn; zij had zich sterk getoond, dapper haar leed onder ogen gezien. Nu trad een vrouw het vertrek binnen. Ook zij zag haar en begreep, dat een ander de plaats had ingenomen, die ze vrijwillig had verlaten. Verstijfd van schrik bleef ze naar die andere vrouw kijken. Weer vertrok haar gehele wezen, doch ze bleef kalm. Er was bovenmenselijke kracht voor nodig. Alcar legde zijn hand op haar schouder en sprak haar toe. „Flink zo, moeder, u hebt getoond uw kruis moedig te dragen. God zal u daarvoor belonen."

André dacht in de verte enig licht waar te nemen. Was het leven? Ja, het bewoog zich, het kwam steeds dichterbij. Wat zou dit te betekenen hebben? Het licht werd groter, zodat hij in het licht duidelijk twee wezens kon onderscheiden. Ja, hij had goed gezien. Waren het engelen? Nog steeds keek ze met betraande ogen naar de drie mensen, die haar lief waren. Hoe sterk was zij, om dit alles te kunnen uithouden. Plotseling kwamen in hun richting twee hem onbekende wezens langzaam naderbij. Hoog afgestemde geesten, dacht André, Alcar heeft hen geroepen; zij zal in een andere sfeer overgaan. Gelukkig, dacht hij; het zou verschrikkelijk zijn haar te moeten achterlaten. Zij traden op Alcar toe en groetten hen als zuster en broeders.

„En thans, lieve moeder, gaan wij verder; u zult een andere sfeer mogen binnentreden. Alles is in dit ogenblik van u afgenomen, omdat u niets dan liefde hebt gegeven. In liefde hebt gij uw leed gedragen. Vaarwel, straks zult

gij uw kinderen terugzien. Weet, God is liefde!"

Geen woord kon zij spreken, ze keek Alcar aan en schreide van geluk. De beide geesten voerden haar heen naar een andere sfeer, uit de sfeer der aarde, waar ze haar ellendige daad had geboet.

„Kom, André, we zijn opgehouden, doch hebben goed werk verricht." In zichzelf gekeerd gingen zij verder. André dacht na over alles wat hij in die korte tijd weer had geleerd. Hoeveel verdriet en ellende had hij reeds ontmoet. Hij was gelukkig om haar, dat zij uit deze duisternis was verlost. Hij begreep tevens, dat zij de sferen van licht niet zou binnentreden, daar ze deze afstemming nog niet bezat. Hoe had zij rondgedoold in deze duisternis. Alleen en verlaten, niemand om haar heen, geen licht, geen warmte, niets! Haar schuldbesef had haar doen overgaan, want God was liefde, niets dan liefde.

„Zo is het, André. God is licht en geluk en wil voor al Zijn kinderen het goede, doch de mens is zelf schuld aan zijn ongeluk. God heeft haar gebed verhoord en zij is in een verbindingssfeer overgegaan. Lang zal het echter nog duren voor ze haar kinderen terug ziet. Doch zij zal zich opwerken, omdat ze krachtig is en haar hoofd weet te buigen."

Genieën in het kwaad

„We zullen thans een andere toestand bezoeken, waar de mens door inwerking wordt geholpen en zijn ondergang tegemoet gaat. Zij, die uitvindingen doen, waardoor het mensdom wordt vernietigd. Wanneer de mens zijn hartstochten heeft overwonnen, dan eerst zal alles op aarde anders zijn. Wanneer hun uitvindingen voor het geluk van de mensheid zullen worden gebruikt, zal hun geluk op ons afstemming vinden en het leven op aarde sferengeluk betekenen. We zijn reeds op de plaats waar ik wilde wezen. Hier leven mensen en astrale wezens helpen hen vanaf deze zijde. We bevinden ons in een laboratorium, waar een geleerde van de aarde zijn uitvindingen tot stand brengt. Hij ontvangt alles van onze zijde, maar is in handen van het kwaad. Ik wilde, dat je hem in zijn werk bezig zou zien, omdat ik je deze toestanden aan onze zijde wil tonen. Ik bedoel, wanneer wij de donkere sferen bezoeken, omdat van daar hun uitvindingen komen die door genieën in het kwaad zijn uitgedacht. De geleerden van de aarde zijn werkers in hun handen en eerst daar zul je de meesters leren kennen, die weer op hen inwerken. Deze geleerde echter is hun sujet, waardoor verschrikkelijke uitvindingen aan de aarde worden gegeven. Zo hebben zij vele wezens in hun macht, die allen, zonder het te weten, door demonen worden geholpen. Hoe vreselijk het ook is, het kwaad zegeviert tot nu toe over het goede."

André zag een mens die voorover gebogen voor zijn instrumenten en peil-

glazen zat. Op hem zag hij een ander wezen, een demon, die hem zijn uitvinding wilde doorgeven. Eén waren zij, innig verbonden, het beest hield zijn prooi gevangen. Het leefde in de mens, maakte zich één in gevoel. Niets, maar dan ook niets, voelde de mens, of was zich daarvan bewust. Hij zag nog meer wezens, die in het laboratorium rondkropen. Alle concentratie was echter op hem gericht, die daar voorovergebogen zat. De peilglazen trilden tot diep in zijn ziel. Met geweld concentreerde zich de geleerde. Het zou voor hem een groot fortuin en veel roem betekenen, wanneer het hem mocht gelukken dit aan de wereld te schenken. Hij stelde zijn scherp vernuft in dienst van het kwaad. De geleerde beefde over zijn gehele lichaam, blijkbaar was hij met zijn vinding gereed, waardoor duizenden levens konden worden vernietigd. Met een ruk kwam hij overeind, liep naar een andere zaal en kwam met een dier terug, dat hij op een tafel vastbond. Het was een konijn en André begreep, dat hier proeven met gif werden genomen. In de ogen van de geleerde lag een waanzinnige glans en hij beefde van opwinding. Hij voelde zich machtig en sterk, alsof hij de wereld een groot wonder zou schenken. Om het dier zette hij een van gaas gemaakt kooitje, zodat het gas zou kunnen binnendringen. Het dier zat doodstil, zijn laatste minuten waren gekomen. Uit een kleine machine, die hij in beide handen vasthield, spoot hij nu, na zich een masker te hebben voorgedaan, een geelachtige damp, die zich rond het dier verspreidde. Het beestje kromp ineen en was spoedig dood. Zijn vinding was geboren. Men zou hem behangen met eretekens en hem op verschillende wijzen belonen. De demon, die zich van hem had bevrijd, vluchtte heen. Waar zou dat monster heengaan? Ook de anderen gingen en hij begreep dat het wachters waren. In stilte was dit vonnis voltrokken, het had zijn nut bewezen. Straks werd het op de mens beproefd. Was het niet verschrikkelijk? Deze monsters leefden op aarde. Zij leven in mensengedaanten en worden geëerd. De longen van het dier waren verschroeid en verschrompeld, het einde van een dierenleven. Arme mensen van de aarde, aan zulke geleerden zijt gij overgeleverd. Geleerden in het kwaad, door demonen worden zij geholpen.

Alcar stond naast hem in diep nadenken verzonken. Hoe moest hij zich voelen, hij, die niets dan liefde wilde geven, niets dan liefde was.

„Is hier nu niets aan te doen, Alcar?"

„Anderen zullen vindingen doen, zij, die voor het hogere werken en daarvoor hun krachten geven, om de zijne onschadelijk te maken. Zo tracht de één het mensdom te redden, de ander zal zijn ondergang voorbereiden. Eens voelt de mens wat hij heeft misdaan, dan zullen zij alles weer moeten goedmaken, maar door veel leed en smart. Wat moet ik hier nog aan toevoegen? Mensen in een voordierlijke afstemming. In de donkere sferen zal ik je aantonen, met wie zij in verbinding zijn en dat van daaruit alles wordt geregeld.

Zo verbindt zich de mens met het kwaad. Duizenden jaren volgt de mens deze weg en nog duizenden jaren zal hij voortgaan om zijn medemensen te vernietigen. Toch zal het goede eens zegevieren en zal de mens zich met het hogere verbinden."

„Worden keizers en koningen ook door beïnvloeding geholpen?"

„Ook zij staan onder machten en worden op deze wijze geleefd. Een heerser, die overgaat, zal, aan deze zijde gekomen, trachten van de mens, die heerst, bezit te nemen, om hem voor zijn doeleinden te gebruiken. Het moeten krachtige persoonlijkheden zijn willen zij zich aan hun macht onttrekken. Is er eenmaal verbinding, dan kan het hun ondergang zijn naarmate hun afstemming is en zullen zij geluk of ongeluk over de mensheid uitstorten. Koningen worden geïnspireerd door hen, die op aarde eenzelfde graad hadden bereikt en dan trachten hen voor hun plannen te winnen, daar zij deze op aarde niet konden tot stand brengen, omdat zij overgingen. Ieder wezen zal terugkeren ten goede of ten kwade."

„Komt er ooit een einde, Alcar?"

„Eens, maar, zoals ik zei, duizenden jaren kan het duren, voordat alle toestanden, die zich onder de stoffelijke afstemming bevinden, zijn opgelost. De mens is miljoenen jaren oud, en nog kent men op aarde voordierlijke toestanden. De aarde zou op slag veranderen, wanneer de mens afstand zou willen doen van zijn bezit. Hoe eenvoudig is alles, maar hoe vreselijk diep zijn de problemen. Door liefde te geven bereiken zij geestelijk bezit, wat geluk en zegen zal zijn in het leven dat ons wacht. Doch wat je op deze korte reis hebt ontmoet is niets dan ontucht en geweld, duisternis en koude. O, begrepen zij maar dat hun niets dan geluk wachtte, hoe schoon zou het leven op aarde zijn; zij zouden dan verlangen om daar te mogen sterven, doch tevens was dit niet meer nodig, daar de aarde dan veranderd zou zijn in sferengeluk, omdat de mensen elkander liefhadden. Doch het beest, dat hier als mens leeft, zal de mens niet liefhebben; het zal zich door het leed en de smart van anderen verrijken."

„Voor deze wezens is reïncarnatie toch nuttig, Alcar, en het betekent toch een genade als zij mogen terugkeren." „Zeer zeker, voor hen is het een genade. Waar zouden zij zich kunnen uitleven? Ik heb je daar reeds meer van verteld; het is alleen mogelijk op aarde. Zij zullen zich van hun dierlijke afstemming moeten vrijmaken om de grofstoffelijke binnen te treden en wanneer zij de stoffelijke hebben bereikt en geestelijk gaan aanvoelen, hebben zij daar niets meer te leren. Anderen keren terug en zullen helpen om voor het goede te werken. Wanneer de mensen weten, dat het leven eeuwig is, zullen zij aan massaslachting niet meer meedoen. Doch er zijn er zo bitter weinig, die zich aan hun moordpartijen weten te onttrekken, want wanneer zij weigeren, zullen zij de eersten zijn die als slachtoffers vallen. Maar het is beter te

vallen dan te moorden, beter zelf over te gaan, dan het leven van een ander mens, dat men nooit eerder heeft ontmoet, te vernietigen."

„U spreekt thans over een zeer delicate kwestie, Alcar."

Zijn leider glimlachte, doch André ging verder: „Honderden die er op aarde over spreken, maar niet weten wat zij moeten doen, wanneer er een oorlog uitbreekt. Ik heb mijn keus gemaakt, ik zal weigeren. Liever zelf de kogel, dan hem aan mijn broeders te geven."

„Zeer goed, mijn zoon, zeer goed."

„Men zal mij dan laf vinden, Alcar, omdat ik niet mee ga om mensen te vernietigen, maar nu ik zoveel van het eeuwige leven afweet, kan ik immers niet anders? Ik zou niet anders willen. Wat zou u doen in mijn plaats, Alcar?"

„Hetzelfde, mijn jongen, niet anders. Doch ik zal trachten je naar mijn gevoel te antwoorden, waarom ik het niet zou doen. Maar we zullen verdergaan, hier hebben we niets meer te zoeken. Het grote vraagstuk is: wanneer men vrouw en kinderen heeft en er een oorlog uitbreekt, dan heeft men zich te verdedigen en voor zijn geliefden te zorgen. Wanneer er dus banden van liefde zijn, wordt alles zeer moeilijk, want men kan maar zo niet vrouw en kinderen achterlaten; dit zegt tot zichzelf de mens. Toch blijft alles hetzelfde. Wanneer een vader ten oorlog trekt, dan is het niets dan geluk, wanneer hij na enige jaren daaruit weer tevoorschijn treedt en zijn leven heeft behouden. Ik geloof, dat ik je niet behoef duidelijk te maken, dat verbinding op dergelijke afschuwelijke toestanden vernietiging betekent. Ik vraag je, moet een vader moorden omdat hij voor vrouw en kinderen heeft te zorgen? Het zelfbehoud is één van de grootste vraagstukken. Alles handelt zich dus om deze vraag: „Wat moet een man doen die vrouw en kinderen achterlaat, als hij innerlijk overtuigd is, dat hij moordt?" Wordt van hem verlangd, dat hij moordt om zijn kroost voor de hongerdood te beschermen? Wanneer hij weigert, wordt hij doodgeschoten, nietwaar? Wat is nu beter en wat is de weg, die zij allen hebben te volgen? In de eerste plaats te weigeren, allen tezamen; dan is er geen doodslag mogelijk. De geestelijkheid van de aarde zal zich daarvoor moeten inspannen, doch ook van haar is niets te verwachten. In ieder land heeft men gebeden om de laatste oorlog (de Eerste Wereldoorlog) te mogen winnen, terwijl zij één geloof, één God kenden. In plaats van te voorkomen, dat een oorlog uitbreekt, zegenen zij de wapens om hun zonen te beschermen. Wat is dat voor geknoei? Het is spotten met het heiligste van God. Laat hen begaan die een oorlog willen, laten zij het zelf uit maken en met hen gaan kampen, die, zoals zij, willen heersen. Doch het is vooreerst nog niet mogelijk; de mens doet wat anderen willen en gaat door anderen ten onder. Maar wat men persoonlijk moet doen, als anderen niet willen? Kan een moeder, die de ware moederliefde bezit, willen, dat haar man moordt om voor haar en de kleinen te zorgen? Is dit de liefde die zij voelt voor hem,

die de vader is van haar kinderen? Zouden zijn vrouw en kinderen ten onder gaan, wanneer de vader weigert te moorden? Werkt zich een mens niet liever dood, dan het eten tot zich te nemen, dat de vader door te moorden heeft verdiend? Willen zij in normale toestanden dit voedsel, wanneer zij weten, dat het bloed van anderen eraan kleeft? Zou een moeder, die liefde voelt en het leven heeft gedragen, het bloed van andere moeders willen drinken, om haar kleinen te voeden? De staat zorgt voor de achterblijvenden, maar kinderen en moeders leven door het leed en de smart, door het bloed van anderen. Is dit de weg? Kennen zij geen andere? Het blijft dus hetzelfde: of men steelt of moordt, men zal in het dierlijke afdalen en geestelijk ten onder gaan. Geen genade, geen verontschuldigingen gelden hier. Moord is moord, doodslag is afstemmen op dierlijke, ja voordierlijke toestanden. Kan een mens, die geestelijk gaat voelen, doden? Moet een mens, die weet, dat het leven eeuwig is, toch ten strijde trekken? Kan hij zich daarvan onthouden? Het is moeilijk om vanaf deze zijde een antwoord te geven, maar dit is de waarheid en die zal nooit anders zijn: wanneer zich de mens op dierlijke toestanden afstemt en zich daarmee verbindt, dan zal hij geestelijk ten onder gaan. Wil een moeder toch, dat de man ten strijde trekt, dan doet hij het onder haar invloed, maar dan is ook de moeder een dierlijk wezen. Moet men zich, als men hoger wil, voor een ander verdierlijken? Neen, duizendmaal neen! God wil dat niet en zal het nooit willen. Moet men het vaderland beschermen? Maar is het vaderland de eeuwigheid? Waar men zich ook bevindt en in welk land men wordt geboren, alles is hier één, wij kennen slechts één vaderland en dat is de aarde. De weg is dus: niet deel te nemen aan moord, noch aan enig ander geweld. De kerken, zoals ik zei, moeten voorgaan en wanneer zij dat niet doen, moet de mens zelf beslissen. Ieder wezen heeft voor zijn eigen zieleheil te zorgen, al zijn zij vader of moeder. Wat deed Christus? Hij kon, wanneer hij wilde, al zijn vijanden neervellen door Zijn Goddelijke kracht, doch hij liet hen begaan en stierf aan het kruis, omdat hij aan hun leven niet wilde deelnemen. Wat ik zou doen, André? Jouw weg volgen; maar laten we hopen, dat het voor jou niet nodig zal zijn.

Ik zal je thans een menselijk wrak tonen, dat oorlog wilde en duizenden heeft laten ombrengen. Hij leeft en wordt nog steeds geëerd, maar aan deze zijde wachten hem duizenden op en dan eerst zal zijn ellende beginnen."

Zij traden een groot paleis binnen. Alcar liep voor hem uit en wist zich ook hier te oriënteren. Zij betraden een prachtige kamer.

„Ziedaar: geen geleerde, maar een genie in het kwaad, een arm, verschrikkelijk wezen."

André zag een oude man, in een prachtig uniform gekleed. Het was een keizer of een koning, maar wat hij aan Gene Zijde waarnam, was verschrikkelijk. Wanneer hij zou overkomen dan wachtte het leed van duizenden hem

op. Al deze wezens waren om hem heen, allen had hij naar deze wereld gezonden. Zo'n wezen kon over miljoenen beslissen. Men had hem op aarde bewierookt, hem blindelings gevolgd, al zijn bevelen uitgevoerd, maar hun liefde was in haat veranderd. Thans waren het dierlijke wezens, door modder en slijk omringd, hun persoonlijkheid hadden zij verloren. Hij, de monarch, was zich niets bewust van wat om en in hem leefde, doch straks, wanneer ook zijn einde zou komen, was de ellende niet te overzien. Als hij zijn laatste adem zou uitblazen, scheurde men zijn geesteslichaam aan duizend flarden, men sleurde hem over de gehele aarde, men liet hem beleven, wat hij hun had misdaan. Iedereen wilde zijn deel, een brok van zijn leven bezitten. Hij had bloed vergoten en had schuld aan oorlog en geweld. Toch eerde men hem op aarde; nog droeg hij ridderorden en aan dat metaal kleefde het bloed van velen. Was het niet dwaas, dat zo'n mens, zo'n dierlijk gedrocht de kracht bezat om over duizenden mensenlevens te beslissen? Was het niet vreselijk, niet afgrijselijk dit als de waarheid te moeten aanvaarden? Dit was een mens, een goddelijk wezen, maar dat oorlog wilde en vernietiging en de mens op aarde deed wat hij wilde en dat alles om hem en anderen te verrijken. Arme mensen, arme aarde, wanneer zult gij veranderen? In gedachten was dit alles tot hem gekomen en André wist, dat zijn leider hem deze waarheid had gegeven.

„Is de mens niet waanzinnig, dat hij voor hem, voor dat dierlijke wezen ten strijde trekt en anderen, die hem niets hebben gedaan, vermoordt? Zie, hoe kalm en rustig hij in zijn paleis leeft. Toch voelt hij, dat het leven hem haat, in de vrije natuur durft hij niet meer te komen. Hij verbergt zich achter de muren, die hem voor dit leven zullen verborgen houden. Doch aan deze zijde is dat niet mogelijk, duizenden zullen hem opwachten. Daar, inééngedoken, overpeinst hij al zijn daden, een gevoel van voldoening ligt in hem. De mens bewaakt hem, hij is een kostbaar bezit. Dwaas is de mens, om zich door een voordierlijk wezen te laten dwingen om te doden. Vervloekt is hij, die zich daar zit te koesteren! Zo is de mens, zo is het leven, zo diep zijn menselijke afstemmingen."

André zag, dat er duizenden demonen rondom hem waren. Zij bleven in zijn nabijheid en wachtten het ogenblik af, dat hij zou overkomen. Zij wandelden door hem heen, waren in hem, voelden zijn gedachtengang en bleven met hem verbonden. Geen wezen kon hieraan iets veranderen. O, welk een waarheid: een genie, dat zijn krachten had misbruikt, werd door demonen bewaakt. En hiervan wist men op aarde niets, men kende deze krachten niet.

Wanneer hij zou overgaan, schreide men aan zijn graf, maar God bevrijdde de mens van een dierlijk wezen. Eer hen op aarde, die het mensdom willen redden; sluit hen op, die het leven willen vernietigen, maar beantwoord geen moord met moord, het een vloekt tegen het ander. Hoe zou een koning kunnen vernietigen wanneer de mens niet wilde? Waar bleef zijn macht, zijn be-

zit? Doch de mens zelf wilde het, hij zag het vreselijke van zijn daad nog niet in. Is het niet afschuwelijk, dat één mens de kracht bezit, duizenden te laten ombrengen, die hem die macht in handen geven? Er moeten mensen zijn, die staatsbelangen weten te behartigen, maar sluit hén op, die over dood en verderf spreken. Het is voorwaar geen eer, om op aarde een dergelijke post te bekleden. Velen vergeten zichzelf en alles is dan niets anders dan macht, wellust en geweld. Dit is echter Gods bedoeling niet. Voor ieder leven is er geluk op aarde te vinden." André zag, dat alles, wat om hem heen was, een vreselijk licht uitstraalde. Hoe verschrikkelijk waren 's heersers bezittingen! Voor geen schatten ter wereld zou hij ze willen bezitten. Modder en slijk was zijn bezit; hij zou er niet mee willen leven. Al dat geflikker van goud en edelgesteenten was slechts aardse schijn; het was bezit, door het bloed van anderen verkregen. En dat alles wilde de mens! Het was afschuwelijk wanneer men het op deze wijze en vanuit dit leven bezag. Hier zag hij de waarheid, het was vergif, waaraan de mens ten onder ging. Doch de mens met zijn intellect wilde niet denken. Hij was meer een slaaf, een brok leven, dat zich liet vernietigen. Zij wilden niet anders. Zij gaven zich over aan deze wezens, volgden hun bevelen op, maar hun bevelen waren op het dierlijke gericht, om zich zelf te verrijken, een brok aarde te bemachtigen. Daarvoor doodde de mens een Goddelijk leven. Hij bracht zichzelf en anderen om, als waanzinnigen vielen zij elkander aan, totdat hun woede was uitgeblust. Hun zielen waren verteerd, het gif des levens was in hen gedrongen, voor honderden jaren waren zij verloren. En dat alles deed één mens, kon één mens tot stand brengen, omdat men hem de macht in handen gaf. Maar gaf God hem daarvoor intellect? God wilde niets dan geluk, niets dan liefde voor al zijn kinderen. God stelde de mens boven het dier, doch de mens daalde af, in een voordierlijke toestand. Hij vergat zichzelf, zijn eigen goddelijke afstemming. Hier, voor hem, zag hij een mens in een voordierlijke toestand.

Mens, gebruik uw verstand, doch niet om het dierlijke te koesteren. Vecht en strijdt voor uw geluk, maar in liefde; zorg voor uw zieleheil. Luister naar uw innerlijke stem die u zal waarschuwen.

Kom, André, we gaan verder, in de donkere sferen zul je hen zien, die ook daar heersen, omdat zij de massa kunnen beïnvloeden. Ook daar luistert de mens naar deze beesten."

Zwevende gingen zij verder, vele gebouwen en huizen door. Overal zag André de aardse mens en om hem heen de astrale geest, die voor hem zichtbaar was. Zij konden zich verbinden, omdat de mens het zelf wilde. De één voor het goede, een ander voor het kwade. Hij zag niets dan leven in de sfeer der aarde, waarvan zich de mens niets bewust was. Bij het éne wezen zag hij de duisternis, bij het andere alleen licht, groot en heilig bezit, het geluk voor Gene Zijde.

In één huis bleven zij, waar André een mens zag, die zat te schrijven.

„Hier blijven wij even, mijn jongen, ik wil je tonen, hoe de mens in alles wordt geholpen. Daar voor je zie je een aards schrijver, die zijn gevoel in woorden wil omzetten. Doch zie naar zijn uitstraling, veel heb ik je dan niet meer duidelijk te maken. Wat hij aan de mensheid wil geven, is niet anders dan hartstochten opwekken, hun zielen bezoedelen, het onbewuste bewust maken. Door hem wordt het mensdom besmet, omdat hij zijn inspiraties door demonen ontvangt, hetgeen hij zelf wil. Alles is voor hem slechts geld, eer en sensatie. Hij vindt afstemming in de geest, want ziedaar, André, een vreselijk wezen is in zijn nabijheid."

André keek naar de plaats die zijn leider hem aanwees en zag een afschuwelijk monster, dat zich aan de aardmens hield vastgeklampt. Door dat wezen werd hij geholpen; het was zijn eigen afstemming. Hij, die eens op aarde had geleefd, keerde terug, beleefde weer een leven zoals hij het zelf wilde, door middel van een stoffelijk mens, die zich op zijn innerlijke toestand afstemde. De mens op aarde stelde zich voor hem open, om zich rijkdom en veel ander bezit te verschaffen. Op aarde vraagt men niet wat men ontvangt, men aanvaardt, men neemt, men is gelukkig, wanneer het hun alles zal verschaffen. Aan niets wordt meer gedacht, hun innerlijk leven wordt daardoor vergeten. „Hij schrijft om zijn medemensen van lectuur te voorzien, die gretig wordt verslonden. Zijn goddelijke gave wordt voor het dierlijke gebruikt. Wij zullen nog wat dieper afdalen, waardoor je het wezen, dat hem aanspoort, duidelijker zult kunnen waarnemen."

André zag nu, dat de astrale geest zich met de aardmens verbond. Het dier legde zich in de mens, zijn vlijmscherp vernuft boorde hij in hem, zette zijn gevoel om in een afschuwelijke taal, beleefde de dierlijkheid daarvan, omdat hij één voelde, één leven betekende. Was het niet verschrikkelijk? Hoe eenvoudig was alles, maar hoe wreed; hoe onmenselijk werd de mens op aarde geholpen. Dat was inspiratie, het kwaad in een menselijke gedaante. Het waren afstemmingen, één weten, één willen, één hartstocht, één kunnen. Twee mensen waren één, twee wezens deden één werk, wilden dit en wie het las verbond zich met hen. Een andere wereld werd hem thans geopenbaard, een nieuw leven leerde hij kennen. Maar hoe verschrikkelijk was dat leven. Hij zag thans, wat inspiratie betekende; zag, hoe een kunstenaar zich op aarde zou moeten afstemmen, wilde hij het menselijke peil vooruit helpen ten goede, om het kwade te vernietigen. Deze schrijver dacht hier niet aan, hij gaf, maar zou eens in deze diepe duisternis storten. De mens trok tot zich wat hij wilde: dierlijke, grofstoffelijke, ja voordierlijke wezens. Dat was het leven, dat tussen hemel en aarde leefde, het leven in de sfeer der aarde. Wat hij waarnam was realiteit, niets dan heilige waarheid. Het beefde in hem, zijn adem werd hem ontnomen; hoe waar was het leven na de stoffelijke dood.

„Is alles je duidelijk, André?"

„Alles, Alcar, alles."

„God gaf de mens een eigen wil om handelend te kunnen optreden en zich op het Goddelijke af te stemmen. Maar hoe doet hij? Hij vergeet zichzelf en wil anderen, zijn medemensen door het gif des levens besmetten. Wie daarin overgaat, valt, valt met hen en ziet zijn bezit vernietigd. Er is geen mogelijkheid om eraan te ontkomen; alleen dan, wanneer men zich op het geestelijke leven weet af te stemmen. De mens leeft in een stoffelijke toestand, die de aarde is, maar zal zich geestelijk moeten afstemmen, wil hij aan deze zijde licht en geluk bezitten. Hij, die zich op aarde van de stof voelt bevrijd, is reeds een gelukkig wezen. Zij, die op aarde het geestelijke leven willen, zijn gelukkige wezens aan deze zijde en zullen bij aankomst hier, licht zien, gelukkig zijn met velen, die vóór hen zijn overgegaan. Al deze graden van menselijk bezit zijn geestelijke afstemmingen; het is leven in de sfeer der aarde."

„Wanneer komen de mensen hiervan vrij, Alcar?"

„Wanneer zij een weg willen bewandelen, die wij allen bewandelen moeten en aan zichzelf willen werken, waardoor hogere wezens hen zullen beïnvloeden, zodat de aarde in licht zal toenemen. De astrale geest verliest aan kracht, wanneer de mens zich op hogere toestanden afstemt. Maar dan zoekt hij opnieuw een sujet, om zijn koude leven te beleven, om al zijn bezit op de mens te doen overgaan. Zeer, zeer langzaam voltrekt zich dit vonnis, totdat de mens geheel in zijn macht is, zijn eigen wil heeft verloren. Kom, we gaan verder, André; een dergelijke, maar geheel andere toestand wil ik je tonen, daar waar de mens het hogere ontvangt."

Steeds gingen zij verder, door vele huizen en gebouwen zweefden zij heen. Machtig was het voor hem, om dit alles als uitgetreden mens te mogen beleven.

„Zie, André, dat wezen daar bevindt zich in een zeer schone afstemming en doet eenzelfde werk, maar haar gave wordt voor het hogere gebruikt. Zij is een instrument in hogere handen."

André zag een vrouw, ze was zeer schoon en straalde een prachtig licht uit. Ook zij zat te schrijven; een heerlijk licht lag om haar heen. In dit licht zag hij de astrale geest; beiden waren één. Door dat wezen werd zij geholpen. André voelde, dat zij daarvan was overtuigd; haar gevoel ging in het wezen over; hun uitstralingen mengden zich, beiden hadden één afstemming. Ook hier zag hij twee mensen, ze waren tezamen gesmolten, trachtende het mensdom van geestelijk voedsel te voorzien, waardoor hun zieleheil zou verbeteren. Een geest van het licht bevond zich in de sfeer der aarde, bracht geluk en warmte uit hogere regionen. Het gehele vertrek was door zijn licht verlicht. Het licht, dat hij waarnam, was het licht uit de derde sfeer, dat hij op zijn vorige reizen had leren kennen. Zij, de schrijfster, zou, wanneer zij overging, daar bin-

nentreden. Hoe groot was haar geluk, dit reeds op aarde te hebben bereikt.

„Is zij reeds lang met deze geest verbonden?"

„Reeds jaren zijn zij één, zij ziet de geestelijke inwerking niet, maar voelt het en weet, dat zij door hogere machten wordt geholpen."

Een heerlijke rust ging van haar uit en verspreidde zich in het grote vertrek. Geen andere invloed zou haar kunnen bereiken. Zij stond open, maar alleen voor het hogere. Het deed hem goed, dit beeld in de sfeer der aarde te ontmoeten. Rondom haar hingen prachtige geestelijke schilderijen en het beeld van de Christus stond naast haar, waardoor zij zich verbond. Aan Hem, Gods heilig kind, vroeg zij om kracht, teneinde haar werk te kunnen volbrengen. Stil was het hier; André voelde niets dan geluk. Hij zag, dat zij wilde gaan bidden en ook de astrale geest knielde naast haar neer. Hoe machtig, hoe schoon was het, deze waarheid te mogen zien. Twee wezens knielden neer; de stofmens en de mens die zijn stofkleed had afgelegd. Beiden vroegen aan God kracht om hun geliefd werk te kunnen voortzetten. Hier voelde zij haar God; daar had zij geen kerk voor nodig; deze plaats was een heilig stukje grond, gezegend door een hoger wezen. Het licht des geestes daalde in haar, waardoor zij haar inspiraties ontving. Al haar innerlijke krachten waren erin neergelegd, haar verhoogd gevoel, haar wil om het hoogste aan de mens te geven. Rein was haar gevoel, schoon en vergeestelijkt haar schrijven. Haar schrijven was de druppel, die aan het gif des levens de kracht ontnam, waardoor de dood aan kracht verloor. Het betekende leven; het was uit de goddelijke bron verkregen, het was licht en geen schaduw zou het verduisteren. De scheppende kracht was het eeuwig heilige bezit, de volmaaktheid, die zij verkreeg, door zich op het hoogste af te stemmen. Het was liefde, niets dan een groot verlangen om het mensdom veranderd te zien, het lijden te verzachten en de aarde in licht te veranderen. Schoon was deze vrouw; een grote schat, haar te mogen bezitten. Doch zij was niet voor iemand op aarde bestemd; een geestelijk wezen zou haar opwachten om voor eeuwig met haar te worden verbonden. Eén was zij in alles.

Alcar wenkte André en in stilte gingen zij heen.

„Ongelooflijk mooi was dat beeld, Alcar. Het deed mij goed, dit in de sfeer der aarde te zien."

„Ik zou je naar duizend anderen kunnen brengen, allen van eenzelfde afstemming, want het zou intreurig zijn, als het kwaad de aarde bevolkte. Maar we gaan verder, ik zal je thans een beeld tonen, dat met mijn aards leven heeft te maken."

Vele straten gingen zij door, totdat zij aan een groot gebouw kwamen, waar Alcar binnentrad. André herkende het; dit was een museum waar verschillende kunstwerken van grote meesters werden bewaard. Vele zalen gingen zij door, totdat zij in een vertrek kwamen, waar zij in het midden plaats namen.

Hij begreep, waarom zijn leider hem hierheen voerde en wachtte af, totdat Alcar zou spreken. André voelde, dat Alcar aan zijn aardse leven dacht en alles aan zich voorbij zag gaan. Hoe moest zijn leider zich voelen, nu hij vanuit de geest zijn eigen kunst bewonderde? Alcar was een meester uit de zestiende eeuw, een wezen uit die tijd was weer op aarde en zag naar zijn doorleefd leven. Was het niet machtig? Wie zou dit kunnen geloven en aanvaarden? Hij, zijn meester, zijn leider, kon op dat leven terugzien; het bracht hem geen verdriet, maar hoevelen zouden daaraan liever niet herinnerd willen worden? Wie wilde in een leven terugzien, dat door moord en doodslag was geëindigd? Wie zou in het leven na de dood nog van verschrikking willen weten? Hoe schoon was het leven aan deze zijde, wanneer het aardse goed was volbracht. Hoe betekenisvol was de kracht, die van dat geleefde leven uitging! Hoe voldaan moest zich de mens voelen, iets op aarde te hebben gedaan waar hij na honderden jaren op kon terugzien. Hij zag beelden, hij zag waarheid als nog nooit te voren; het gaf hem de kracht alles voor zijn geestelijk leven te doen om ook aan deze zijde geluk te bezitten. Alcar keek na zijn aardse dood op zijn eigen kunst neer. Zij, die van een voortleven waren overtuigd, zouden het heel gewoon vinden, maar anderen zouden hun schouders ophalen en denken met waanzinnigen te doen te hebben. Maar het was waarheid, niets dan waarheid, wat hij als aards mens waarnam en ontving door zijn Goddelijke gave van uittreding. André was met een meester van de aarde, een genie van de zestiende eeuw samen, en dat genie was zijn geestelijke leider. Nog meer dankte hij God, nu hij dit beeld mocht beleven, dat hij was uitverkoren hem te mogen dienen. Kon de mens op aarde zich nog iets schoners voorstellen? Was het dan geen geluk, als men op een mooi en schoon leven kon terugzien? Was het geen diepe ellende als men aan verschrikkelijke dingen werd herinnerd? Zou het geen kwelling zijn totdat alles was goedgemaakt? Hij, die naast hem zat, mocht in dat leven terugzien, omdat hij uitsluitend goed had gedaan. André voelde dat zijn leider, na zijn mooi leven te hebben volbracht, voldaan was. Zijn van God ontvangen gave had hij goed besteed. Alcar had iets achtergelaten dat voortleefde. Op aarde bewaarde men zijn geestelijke producten zorgvuldig. Groots was alles wat zijn handen tot stand hadden gebracht.

Alcar keek zijn instrument aan en zei: „Wanneer we in de hogere sferen zijn aangekomen, zul je geestelijke kunst mogen bewonderen, die deze kunst verre overtreft. Dit is niet te vergelijken met wat in de sferen wordt geschapen. Dit hier is nietig en klein.

Luister, André! Thans, nu ik weet en een ander leven ken, zie en voel ik, dat het werk, dat ik thans doe, schoner is dan het gehele aardse leven met alles wat ik in dat leven tot stand heb gebracht. Mijn leven op aarde was groot, maar had toch geen betekenis in de geest, wat ik je in de hogere sferen zal

duidelijk maken. Nu ik los ben van de stof, eerst nu zie ik, hoe schoon thans mijn leven is. Wanneer ik de mens één bewijs van eeuwig voortleven mag geven, heb ik meer bereikt dan in dat grote aardse leven. Als ik één mens kan overtuigen, is dit voor mij bezit in de geest en leef ik voor anderen, wat ontwikkeling betekent. Doch in mijn aardse leven leefde ik voor mijzelf, niets anders heb ik kunnen bereiken. Zou ik de mens van een eeuwig voortleven kunnen overtuigen door kunst? Zouden wij, door alleen te schilderen, hen kunnen bereiken? Neen, op aarde althans denken de geleerden, dat je deze gave onbewust draagt en daarom zijn het voor hen geen bewijzen. Leert de mens door kunst God kennen? Weten zij van een hiernamaals af door de kunst? Zien zij in je geestelijk ontvangen stukken de sferen? Voelen zij vanwaar en hoe alles tot stand wordt gebracht? Zien zij daarin de eeuwigheid? Ik zou zo kunnen doorgaan, honderden vragen zou ik je kunnen stellen en alle zouden we ontkennend moeten beantwoorden. Daarom was dat leven niet groot en niet machtig en waren wij allen geen meesters, geen meesters in de geest. In dit leven ben ik gelukkig, in dat leven was ik het niet. Velen met mij waren niet voldaan, omdat wij de geest voelden en toch niet konden bereiken wat wij wilden tot stand brengen. Wij voelden het volmaakte maar stonden machteloos. Om het volmaakte tot stand te kunnen brengen, had ik nog honderdvijftig jaren langer op aarde moeten leven. Een aards leven is daarvoor te kort; de weinige jaren zijn niet voldoende om op deze hoogte te komen. Allen, die met mij als kunstbroeders leefden, voelden eenzelfde toestand, wat ons niet gelukkig stemde. Toch denkt de mens, dat het volmaakt is, wat echter de waarheid niet is. Nogmaals, in dit leven ben ik gelukkig; in mijn aardse leven kende ik mijzelf niet en wist van geen hogere liefde af; die zou ik eerst aan deze zijde leren kennen. Ik leefde dus voor mijzelf en daarom was mijn aardse leven niet groot, wat de mens eerst aan deze zijde zal inzien. Ik bereikte iets voor mijzelf, gaf iets aan de aarde en de mensheid heeft onze kunst bewaard, wat alles zeer schoon is, maar wat in de geest egoïsme is, hetgeen je later duidelijk zal worden.

Jouw aards leven is daarom groter, omdat je voor anderen leeft, wat op zichzelf een grote genade is, een Godsgeschenk, door slechts weinigen op aarde aangevoeld, omdat zij de betekenis daarvan niet ten volle begrijpen. En het is ook niet mogelijk, daar de mens eerst aan deze zijde de betekenis van op aarde te leven zal aanvoelen, waar alles aan waarde de stof zal overtreffen. Dan eerst knielt de mens en dankt hij God, zijn Vader, dat Hij hem die plaats op aarde heeft gegeven. Eerst hier zien wij deze toestanden. Op aarde dringt het niet tot hen door. Ik toonde je daarom mijn leven, opdat je je eigen leven zult begrijpen, dat je werk in de stof betekent. Ik voel mij nu eerst gelukkig, André, dat God mij de kracht heeft gegeven, om iets voor de mensheid te kunnen doen. In die driehonderd jaren, die ik aan deze zijde leef, heb ik

geleerd, dat de mens door kunst de hogere sferen niet kan binnentreden, omdat zijn volle concentratie op zichzelf is gericht en hij al het andere leven, dat om en in hem leeft, vergeet. Nu eerst brengen wij hun het leven, leren wij hun het leven na de dood kennen, het eeuwige geluk aanvoelen. Dit is het grootste wat een mens op aarde tot stand kan brengen, waardoor zij, wanneer zij willen, in een andere afstemming zullen komen. Aan deze zijde zul je ten volle het geluk begrijpen, dat je de mens hebt gegeven, waarvoor je al je krachten inspande ten koste van veel leed en smart. Doch al dat leed en smart, al je opofferingen wegen niet op tegen het geluk, dat je aan deze zijde zult ontvangen.

Op aarde schilderde ik slechts stof, in de hogere sferen schildert men het leven, omdat alles leeft, ook de kunst, die zij geven en die in geluk tot stand is gebracht. Alleen slechts dan, wanneer men het leven in alles voelt, kan men het volmaakte bereiken. Op deze reis, André, wachten je vele verrassingen, zal ik je geestelijke kunst tonen en zul je het grote verschil in kunnen en in kunst aanvoelen. Je zult zien, dat wij geen meesters waren en niet zijn geweest, maar dat wij kunst hebben gegeven, die afstemming vond op de tweede sfeer aan deze zijde. Doch hoeveel sferen liggen boven de tweede sfeer? Je bent met mij in de vijfde sfeer geweest en hebt beleefd, hoe groot, hoe machtig alles is. Wanneer je echter straks geestelijke kunst zult bewonderen, dan roep je met mij uit: „Wat is het, dat wij op aarde hebben gegeven? Het was slechts aardse kunst; het heeft met het geestelijke niets uit te staan." Hier hangt mijn kunst; straks zul je het grote onderscheid zien, wanneer zij, die op aarde een gave bezitten, geen afstemming vinden op een derde sfeer aan deze zijde. Wanneer er wezens op aarde zouden leven, die deze kunst uitbeeldden, zou het niet begrepen worden. Alles wat men op aarde tot stand heeft gebracht heeft waarde, doch het kan tevens een vloek betekenen in de geest. Velen gingen juist door hun kunnen ten onder, omdat zij zichzelf niet kenden. Ja, zij werden vernietigd door hun gaven. Want wat is kunst? Wat is op aarde bezit? Wat is hun kunnen, wanneer zij bij aankomst hier in duisternis moeten leven? Is de schaduw des doods niet hun gehele bezit? Wat betekent doodzijn aan deze zijde? Het leven niet te voelen; alles is dan grof egoïsme. Dit zullen de mensen op aarde niet aanvaarden, omdat zij van hun bezit geen afstand willen doen. Doch hierover spreken wij, wanneer wij de hogere sferen binnentreden. Alles wat ik je in de sfeer der aarde toonde, vinden wij tevens in de geestelijke gebieden, dat wil zeggen buiten de kringloop der aarde. Nu, André, gaan we van hier, wij verlaten de sfeer der aarde en zullen de donkere sferen bezoeken, daar, waar we op onze vorige tocht zijn geweest. Nu echter dalen we af in hun leven, gaan in hun leven over, wat je reeds enige keren hebt beleefd. Het zal je dan ook duidelijk zijn, dat de mens op aarde in alle afstemmingen leeft en dat de hoogste sferen met de diepste

diepte zijn verbonden. Ik heb je duidelijk gemaakt, dat in de mens diepe duisternis heerst en eeuwig licht, dat zij zullen ontvangen wat zij willen, dat de mens wordt geholpen door hen, die het aardse leven hebben verlaten en dat alles leven betekent. Tevens toonde ik je aan, dat, wie hulp wil ontvangen, zich in de geest zal moeten afstemmen, en dat waar zich de mens ook bevindt, daar astrale wezens zijn om zich met hem te verbinden, wat hem opwaarts zal voeren of naar de diepste diepten van de hel. Ik bezoek thans de donkere sferen, omdat ik de mens wil duidelijk maken, dat de astrale geest terugkeert om zijn vreselijk leven op aarde voort te zetten, omdat hij zich op de mens kan afstemmen. Dit alles zal voor de mens een richtsnoer zijn, een weg, die hij kan bewandelen, waardoor hij een ander leven zal beginnen. Wanneer de mensen onze weg bewandelen, zullen zij niet te lijden hebben, omdat wij hen waarschuwen en ons leven is voor hen een levensgids, om het geestelijke binnen te treden. Wie op aarde het goede wil, zal ontvangen, ja aan deze zijde „licht" bezitten. De mens op aarde leeft in onwetendheid, doch wij weten, wat het leven op aarde betekent en hoe men zich de geestelijke schatten kan eigen maken. Kom, André, we zullen nu de aarde verlaten, nog meer toestanden zul je beleven."

Het leven in de geest; heersers in het kwaad

Snel verlieten zij de aarde. André kende reeds de weg die zijn leider zou volgen om de donkere sferen te bereiken. Weer zag hij verschillende planeten en andere hemellichamen, die hij al zo vaak als uitgetreden mens had mogen bewonderen. Steeds was het machtig en groots voor hem, omdat hij de nietigheid van de mens op aarde voelde. Weer zweefde hij in het universum; naast hem zijn Alcar. Spoedig hadden zij het land van haat bereikt en weer stond André aan de grens, waar zij leefden, die het aardse leven hadden verknoeid. „Voor wij afdalen, moet ik je enige dingen vertellen. De vorige keer hebben wij alles vanuit onze eigen afstemming bezien; thans gaan wij in hun toestand over. Het overgaan heb je in de sfeer der aarde beleefd, doch hier is alles weer veel moeilijker, wat je aanstonds duidelijk zal worden. Verzamel alle krachten die in je zijn, om ook dit te kunnen uithouden. Ook hier zullen we worden aangesproken, men zal ons dwingen met hen te gaan, maar in alles zullen wij naar eigen krachten handelen. Thans zullen we afdalen."

Langzaam daalden zij in de donkere gebieden af en weer stond André voor de poort, die het land van haat afsloot. Plotseling kwam tot hem: „Ziedaar, André, onze vrienden; zij zien ons reeds en zullen ons aanhouden en vragen wat wij hier komen doen. Ik spreek tot hen en handel, laat alles aan mij over. Aan alles zul je zien hoe aards hun leven is en in niets verandering is

gekomen."

André voelde, dat zij de grens van het land van haat hadden overschreden. Hoe anders zag hij alles dan op zijn vorige tocht. Voor zich zag hij verschillende wezens, die op hen afkwamen. Enigen vroegen hun waarheen zij wilden. Alcar sprak: „Wij weten niet waarheen wij gaan, maar we trachten de weg naar de aarde te vinden."

„Weet gij die niet?"

„Hoe komen we hier vandaan?"

Allen begonnen vreselijk te lachen, het was een grijnzen van verschrikkelijke wezens. Wat bedoelden zij daarmee? Het was toch een eenvoudige vraag, die zijn leider hun had gesteld. Eén voerde het woord en zei: „Al zoudt ge hem weten, dan nog zult ge hier niet vandaan komen. Zij, die naar de aarde gaan, worden door ons gestuurd, de meesters zullen je dat wel uitleggen. Heb maar geduld. Vreemdelingen willen maar dadelijk naar de aarde. Is het hier niet naar je zin? Je bent niet bekend met de wetten die hier heersen."

„Ja," gaf Alcar hem ten antwoord, „we zijn vreemdelingen. Wat zijn dat voor wetten, waarover u sprak?"

„Die zul je spoedig genoeg leren kennen," en zij begonnen weer sarcastisch te lachen, zodat hun met bloed doorlopen ogen uit hun hoofden puilden. Verdierlijkt waren zij allen; niets dan hartstocht en geweld was hun gehele wezen. „Kom met ons mee, dan zullen jullie spoedig de weg naar de aarde leren kennen, maar op onze wijze."

André voelde, dat er iets vreselijks zou gebeuren. „Volg mij, André," ving hij innerlijk op, „en maak je in niets ongerust, laat hen begaan. Je zult hun wetten leren kennen en dit is alleen op deze wijze mogelijk. Tevens zal je duidelijk worden, hoe hun leven na de dood is. Het is niet mogelijk, om op een andere wijze hun leven te leren kennen, maar maak je geen zorgen, ik waak."

André was rustig na het innerlijke gesprek met zijn leider, waar allen niets van hadden gevoeld noch verstaan. Hij stuurde de gedachte tot zijn leider terug, dat hij hem in alles wilde volgen. „Zolang zij ons niet van elkander scheiden, zullen wij met hen gaan, doch wanneer zij dit willen, zullen we in onze eigen afstemming terugkeren."

Zij voerden hen door verschillende straten, totdat zij aan een groot gebouw kwamen, dat zij binnentraden. Lange gangen gingen zij door, totdat hun geleiders een zaal betraden, waar zij moesten wachten. Alles was prachtig versierd, maar dierlijk uitgebeeld. Het was als een aards huis opgetrokken en beschilderd. Hij zag kleurige taferelen van lugubere dierlijke voorstellingen. Vele wezens liepen in en uit en leefden hun leven; alles vonden zij heel gewoon. Maar allen waren demonen, duivels in mensengedaanten, die een vreselijk leven op aarde hadden geleefd en er nog in leefden. Het waren mensen die haatten, zoals wilde dieren niet zouden kunnen. Waar moesten

zij op wachten? Een verstikkende lucht overviel hem. Het was hier benauwd; hij voelde de invloed van het kwaad. Alcar zei hem: „Wij worden voor hun leider gevoerd, die ons het een en ander zal vragen. Hij zal ons aan zich verbinden en zo gaat het iedereen die hier binnentreedt. Het is een heerser in het kwaad en met hem zijn er velen, die hier de massa beïnvloeden en naar hun wil dwingen om hen in hun ongure praktijken te volgen. Wanneer zij weigeren, worden zij afgeranseld, wat je zo aanstonds duidelijk zal worden. Maar ook hier geen angst, ik waak, mijn jongen. Men noemt hem daarom de heerser van de duisternis, omdat hij van zijn macht gebruik weet te maken, waar zoals ik je zo-even zei, geen wezen aan ontkomt. Ieder wezen, dat hier leeft, wordt overvallen en voorgeleid. Allen die hier leven, hebben deze afstemming en wanneer zij zich willen bevrijden, zullen zij vreselijk te lijden hebben, omdat zij zich aan hun wil niet willen onderwerpen. Er zijn er dan ook maar enkelen, die zich uit hun handen houden; de meesten zijn te zwak om zich zelf te overwinnen, ook dan, wanneer het hun leed en smart bezorgt. Met geweld worden zij aangepakt, geslagen en mishandeld. Om dit alles te kunnen uithouden, moet men een vaste wil bezitten om het goede te doen. Maar op aarde is hun leven zo geweest en in dit leven is niets veranderd. Daarom geven zij zich gewillig over en doen, wat zij van hen verlangen. Alles is als op aarde; hier evenwel is slechts één afstemming. Allen zijn verdierlijkt, zijn grofstoffelijke wezens. Hier leeft het kwaad bijeen; geen andere afstemmingen zouden hier kunnen leven. De heersers verlangen van hen doodslag en geweld, ja moord op moord. Wanneer je mij goed hebt begrepen, André, dan is dit leven nog vreselijker dan op aarde, omdat men op aarde nog mensen vindt, die het goede willen, waarmee men kan samenwerken om het kwaad te bestrijden. Doch hier volgt men hem die de massa beheerst, omdat zij zichzelf willen beschermen en angstig zijn voor kwelling. Wanneer zich een mens dus op aarde reeds van het kwaad, dat in hem leeft, heeft bevrijd en daar zijn weg voelt en vindt, zullen zij gelukkig zijn wanneer ze dit leven binnentreden. Zij, die op aarde het kwade willen, zullen aan deze zijde eenzelfde kwelling ondergaan, omdat ze zich daarmee hebben verbonden."

André had Alcar in alles duidelijk kunnen volgen en hij begreep, dat het niet zo eenvoudig was, zich hiervan vrij te maken. Wanneer zij weigerden om aan hun verschrikkelijk leven deel te nemen, werden zij afgeranseld en gekastijd. Toch zou het voor hen beter zijn om te weigeren, zij zouden na al dat leed een andere sfeer binnengaan. Velen deinsden daarvoor dan ook niet terug en waren aan een nieuw, maar geestelijk leven begonnen. Beter op aarde reeds te weigeren, omdat men aan deze zijde voor één en dezelfde toestand kwam te staan. Hij, die op aarde geen vernietiging wilde, was de gelukkige aan Gene Zijde. Hoe machtig was alles, hoe natuurlijk het leven na de dood.

Hij zag vele vrouwen, die er afschuwelijk uitzagen. Zij liepen hem voorbij

en behoorden zeker bij hem, die hier regeerde. Hun dracht was verschrikkelijk. Zij droegen niets dan felle kleuren, helgroen en vlammend rood en het verwonderde André dat hij geen zachtere kleuren waarnam. Het waren intellectuele wezens; ze hadden op aarde mogen studeren, maar hadden zichzelf vergeten. Hij zag dit aan hun persoonlijkheid, maar hun scherp vernuft was op het dierlijke afgestemd. Thans leefden zij in deze duisternis éénzelfde leven als op aarde. Dat waren vrouwen en hoe schoon kon een vrouw zijn, wanneer zij liefde, geestelijke liefde voelde. Het waren begenadigde wezens, omdat God hen op aarde de heiligste gave aller gaven had meegegeven. Doch hun moederliefde was in het dierlijke veranderd. Hier waren het monsters; allen waren verdierlijkt. Toch voelden zij zich schoon en verheven, al lag er niets dan ellende en hartstocht op hun gezichten. Allen waren dwazen, zij wisten niet hoe diep zij waren gezonken. Hij voelde medelijden met hen, want ook zij waren mensen en kinderen van God. Wie zou hen schoon vinden? Waren hier mensen die hen schoon vonden? Op hetzelfde ogenblik hoorde hij Alcar zeggen: „Allen die hier leven vinden hen schoon, omdat zij geen andere schoonheid kennen. Onder hen zijn prinsen en prinsessen en alle kringen van de maatschappij kan men hier tezamen vinden. Nog weten zij, wat zij op aarde waren en beroemen zich ook hier op hun afkomst. Ook hier voelen en kennen zij rangen en standen, maar in het kwaad zijn zij verenigd."

Lang duurde het voordat zij werden binnengelaten. Enige begeleiders waren bij hen gebleven en bewaakten hen als moordenaars. Van hun innerlijk gesprek voelden en hoorden zij niets; voor deze taal waren zij doof en zij zagen niet – daarvoor waren zij geestelijk blind – dat Alcar uit een hogere sfeer afkomstig was. André dacht: het lijkt wel of wij bij een koning worden toegelaten. „Zeer juist," hoorde hij zijn leider zeggen, „iets dergelijks staat ons te wachten." André keek naar Alcar. Hier stond een geest van het licht en wachtte om tot hem, die in diepe duisternis leefde, te worden toegelaten. Hij dacht aan zijn leiders innerlijke krachten; hij zou hen allen kunnen verwarmen en voor hun ogen verdwijnen. Maar hij liet zich gewillig meenemen, voor hem voeren, die in geen honderd jaren zijn afstemming zou hebben bereikt. En dit alles was voor hém, voor de mens op aarde, om de aardmens van dit leven te overtuigen. Daarvoor daalde de hogere geest in deze duisternis af. O, als Alcar zich voor hun ogen zou oplossen, wat zouden zij vloeken en tieren. Weer hoorde hij Alcar zeggen: „Ook dat zal denkelijk waarheid worden, doch houd je gereed; ik voel dat zij ons komen roepen." Op hetzelfde ogenblik dat Alcar hem dit zei, ging de deur open en konden zij in een andere zaal binnentreden.

Wat zou hij thans weer beleven? Wat stond hem te wachten? Zij kwamen in een prachtige zaal, waar vele wezens bijeen waren. Op een plateau zat een afschuwelijk monster. Hij was omringd door vrouwen en wachters, die allen

tot aan de tanden waren gewapend. Hij, die op het plateau zat, droeg een tulband en was behangen met edelgesteenten, droeg zware laarzen en een fel rood kleed. André dacht: ik ben hier op bezoek bij de duivel in eigen persoon. Daar, voor hem, zat een heerser in het kwaad, die over duizenden regeerde, allen stonden onder zijn wil. Hij zag niets dan geweld, woest en wild waren allen. Hoe kwamen zij aan al deze dingen en wapens; hij zag deze toch duidelijk, hoewel zij leefden in het leven na de dood? Als in een flits had hij al deze dingen opgenomen. Men voerde hen tot deze heerser, waar zij moesten blijven staan, van links en rechts aangestaard door allen, die aanwezig waren. André voelde zich angstig worden. Waar zou dat alles op uitlopen? Hoe gevaarlijk zagen al die mensen eruit; voor niets deinsden zij terug. Weer sprak Alcar tot hem, maar in zijns leiders spreken lag nu een kracht, die hem zei op niets anders zijn gedachten te concentreren dan op hem. „Hier dreigt van alle kanten gevaar, wij zijn hier op bezoek bij een dierlijk wezen." André hield nu zijn gedachten sterk op zijn leider gevestigd. Toch voelde hij zich angstig en hoorde Alcar zeggen: „Laat niets voelen van je innerlijke angst, laat hun niets weten, dan zal je ook geen kwaad geschieden."

De heerser doorboorde hen beiden met zijn blikken, maar geen woord werd er gesproken. André voelde, dat de man bezig was hun concentratie te vernielen, hen te overrompelen en onder zijn wil te brengen om hen op deze wijze onschadelijk te maken.

„Wanneer het hem zal gelukken, worden wij afgeranseld." Zacht, als Alcars leven was, kwamen deze gedachten in hem op, waardoor hij begreep, dat ook hier zijn leider over hem waakte. Dit ontnam hem alle onrust. Kom maar, dacht hij, doorboor ons maar met uw blik, Alcars diepte zou hij toch niet kunnen peilen. Een diepe stilte trad in. Het beest trachtte zijn leider te onderwerpen. Alcar was echter niet te beïnvloeden. Het deed hem goed, dat het monster dit niet zou gelukken. Het werd steeds moeilijker, de concentratie van alle aanwezigen was op hen gericht. Moordend waren de gedachten, die in hem opkwamen. Het duizelde hem maar hij voelde tevens, dat hij door zijn leider werd geholpen. Als een kind keek Alcar de heerser aan en ook hij stelde zich zo in, alsof hem het gebeurde niet aanging. Plotseling keek het beest hem aan en hij dacht te zullen stikken. Hij voelde zijn angst terugkeren, maar hoorde Alcar zeggen: „In vredesnaam, geen angst André, je kunt hem weerstaan; gebruik je krachten." André dacht aan de derde sfeer, voelde zich van zijn invloed bevrijd en zag hem recht in de ogen. Dadelijk ging zijn macht op hem verzwakken. „Prachtig," hoorde hij, „zo is het beter. Je zult beleven hoe een heerser in het kwaad zich inspant om ons door zijn concentratie en sterke wil onschadelijk te maken."

André keek hem in de wrede ogen, doch ging door hem heen, zag de duisternis waarin hij leefde, maar verbond zich met de hogere sferen. Het

monster werd verschrikkelijk kwaad; het schuim stond op zijn lippen. Lang duurde deze toestand, totdat hij voelde, dat het hem niet zou gelukken, hen beiden onschadelijk te maken. Hij brulde en stiet vreselijke geluiden uit, omdat hij de tegenwerking van André's leider voelde. Dit was het monster niet gewend te ontvangen. Plotseling richtte hij zich in zijn volle lengte op en schreeuwde Alcar toe: „Wie zijt gij, hond, dat gij mij durft te weerstaan?" André beefde; nu zou het beginnen. Alcar gaf hem geen antwoord en een geweldige spanning kwam tot hem. „Spreek, of ik laat je afranselen, hond, geef mij antwoord." Nog sprak zijn leider niet, maar bleef hem aankijken en deed alsof hij hem niet verstond. „Welke taal spreek je?" Alcar zweeg. André voelde zijn angst terugkeren. Wat waren zij begonnen om hier binnen te treden? Hoe zou het einde zijn? Het monster werd woest, pakte zijn zweep, die naast hem lag, in zijn verschrikkelijke klauwen en stapte van zijn troon om naar hen toe te komen. Spoedig zou hij erop los ranselen. Waarom gaf zijn leider hem geen antwoord? Wanneer hij Alcar maar geen kwaad deed. Weer schreeuwde hij: „Wie ben je, dat je mij weerstaat; ik zal je dat wel afleren."

Thans zei Alcar tot hem: „Ik dacht op een andere wijze te worden ontvangen."

Hoogst verwonderd bleef de heerser staan en André begreep, dat hij in Alcar een krachtige persoonlijkheid herkende. Alle andere aanwezigen luisterden in spanning toe. Zij beleefden niet iedere dag, dat men hun meester tegensprak.

„Zo," was zijn antwoord, „dacht je anders te worden ontvangen?"

Alcar legde zijn linkerhand op André's schouder, waarover de heerser zeer verbaasd was; hij begreep niet wat dit had te betekenen.

André hoorde zijn leider tot hem zeggen: „Concentratie, mijn zoon, het einde is gekomen, wij zullen ons in onze eigen toestand terugtrekken."

De zweep ging in de hoogte, en als een duivel vloog het monster op zijn leider af, maar beiden waren voor hem verdwenen. In een waas gehuld bleef Alcar voor hem zichtbaar en als een woedend dier sloeg hij met zijn zweep door zijn leider heen. Allen die dit toneel hadden gadegeslagen, stormden op de plaats af waar zij hadden gestaan. Alcar trok zich omhoog en boven hun hoofden riep hij hun toe: „Wij kennen nog andere wetten dan gij kent, wij kennen wetten en krachten die uw wetten vernietigen, ja, doen ophouden te bestaan. Wij kennen God. Gods wetten zijn de onze. Vaarwel, heerser in het kwaad, ons bezoek was slechts kort, maar het was krachtig. Het heeft u getoond dat ge nietig zijt en uw macht beperkt is. Vaarwel, wij kennen alleen liefde."

„Vervloekt" hoorde André hem zeggen, „het is het tuig dat hier boven leeft." Hij vloog op de begeleiders af en ranselde hen, totdat zij bleven liggen.

„Hij slaat hen dood, Alcar."

„Dit is niet mogelijk, mijn jongen, dat kan alleen op aarde, maar zij zullen in een bewusteloze toestand komen, waaruit zij na lange tijd ontwaken. Ook hen zal het tot andere gedachten brengen en zij zullen geen vreemdelingen meer tot hem voeren. Zo leert de één in het goede, de ander door het kwaad, dat hij anderen deed. Zij kennen geen andere wetten dan die van het geweld. Allen leven voor vernietiging."

„Leeft hij reeds lang in deze duisternis?"

„Honderden jaren zijn reeds voorbijgegaan en nog steeds heeft hij er duizenden in zijn macht. Hier is alles hartstocht, haat en geweld; niets, totaal niets anders zullen we ontmoeten."

Feest in de donkere sferen

„We zullen ons weer met hun afstemming verbinden, daar ik je nog meer heb te tonen."

Weer voelde André, dat hij met het land van haat werd verbonden. Alcar liet hem dit langzaam beleven, waardoor hij alle overgangstoestanden in de geest leerde kennen. Hij voelde zich dichter worden en zijn lichaam veranderen. Op aarde had hij dit alles reeds mogen beleven, nu kende hij de krachten daarvan. Hier was het leven in eenzelfde toestand als op aarde, doch in de sfeer der aarde had hij hogere afstemmingen ontmoet. Zich terugtrekken in een andere maar hogere afstemming, dat was alleen voor hogere wezens mogelijk. Zij, die hier leefden, moesten eerst die duisternis overwinnen. En dit kon men alleen, door voor anderen te leven, hen op verschillende wijzen te helpen. In het leven kende men maar één wet, het was Gods wil, maar ieder kind moet zich deze kracht eigen maken. En dat is liefde, niets dan liefde. Zij waren thans in het midden van een stad en zagen het land van haat in al zijn verschrikking. Hier scheen het oneindig – dit had Alcar hem op zijn vorige tocht getoond – maar eens zou deze stad van haat oplossen en waren er geen slechte mensen meer. Overal zag hij mensen, die op aarde waren gestorven. Hier leefden zij, maar in een verschrikkelijke toestand. Hoe arm waren zij hier in vergelijking met de armsten van de aarde, die geen eten meer hadden. Wat was op aarde arm zijn in vergelijking met geestelijke armoede? Het waren de geestelijk verlorenen; de armsten waren de rijksten, wanneer ook zij zichzelf niet hadden vergeten. Waarheen hij ook keek, overal waren mensen en al die mensenkinderen waren gevaarlijke individuen. Hij hoorde een geweldig lawaai dat op hen afkwam. Hij zag, dat honderden in groepen verdeeld door de straten trokken.

„Wat voeren die wezens uit, Alcar?"

„Zij vieren feest zoals op aarde en ook wij zullen feestvieren, André." Hij

keek zijn leider aan alsof hij wilde vragen, dat is toch niet mogelijk?

„Jazeker," Alcar glimlachte, „ik sprak de waarheid, ook wij zullen feestvieren, maar alleen om hen te zien; eraan deelnemen doen wij niet. Ik wil je duidelijk maken, dat alles, wat men op aarde kan beleven ook in de donkere sferen voorkomt. Je zult spoedig zien hoe hun feesten zijn. Kom, we zullen hen volgen."

Enige straten gingen zij door en al spoedig waren zij in het gedrang opgenomen. Men pakte hem beet, sleurde hem mee, wat André zeer griezelig vond. Hartstocht en geweld las hij op hun gezichten. Welk feest zouden deze wezens vieren? Hossend en springend, mannen en vrouwen bijeen, trokken zij verder. Een vreselijk wezen hield hem vast en trok hem voort. Hij wilde zich bevrijden, omdat hij van hun pret en samenzijn niet was gediend, doch het was niet mogelijk. Het wezen hield hem vast, alsof het voelde, dat hij niet wilde meedoen.

„Vooruit," schreeuwde het hem toe en keek hem daarbij wild aan. André zag zichzelf ten ondergang gedoemd; hoe zou hij zich kunnen bevrijden? De kleren, die de mensen droegen, trokken zij zich van het lichaam; dat scheen hier heel gewoon te zijn.

„Schreeuw," riep het wezen nog eens, „of wil je soms niet?" en het wilde hem slaan. Verschrikkelijk, dacht André, waarom gaat Alcar hier binnen. Hij rukte zich los en liep weg. Op een hoek van een straat zag hij zijn leider. „Wild en woest, hè, André?"

„Wat zijn dat voor mensen?"

„Het woord „mens" past niet meer voor hen. Ook dit moet je leren om je van hen te bevrijden. Daar was maar een lichte concentratie voor nodig geweest, om je uit dat gezelschap te verlossen. Het ligt alles aan jezelf, dat moet je voelen."

André walgde van hen en wist reeds hoe zij zouden feestvieren. „Moeten wij daarheen, Alcar?"

„Waarom zouden ook wij niet een kijkje nemen, je weet anders niet hoe zij gelukkig zijn en pret maken. Dit is nodig om een duidelijk beeld te ontvangen van hun duister en donker leven."

„Toen mij dat wezen beetpakte, kwam er een afschuwelijk gevoel in mij; ik dacht te stikken."

„Toch zijn zij open en geven zich zoals zij zijn. Hier in deze duisternis zijn krachten, die de meesters in het kwaad zijn, de geleerden van de aarde, die je zult leren kennen. Ze zijn niet woest en wild, maar allen uitgerekend en gemeen, zoals je geen gemeenheid kent. Zij, die hier feestvieren, zijn onschuldigen vergeleken bij hen, die we zostraks ook zullen bezoeken. Dit moet je beleven, wil je alles van hun leven afweten. In hun midden dalen we af en gaan in hun leven over. Kom, André, vat moed, niet spoedig zullen wij in de

donkere gebieden terugkeren." „Ik ben bereid, Alcar, ik weet wat mij staat te wachten." Nog steeds trok men als wilden verder; aan de stoet scheen geen einde te komen. André voelde er niets voor om met hen mee te lopen, doch voor hij erop bedacht was pakte men hem beet en werd hij voortgetrokken. Waar voerden hem deze wezens heen? Links en rechts was hij ingesloten. Nergens was een uitweg om zich te bevrijden. Toch wilde hij niet meedoen, wat zij bleken te voelen. Enige wezens vlogen op hem af en hielden hem gevangen. Hij maakte zich kwaad, waarop hij voelde, dat zij nog meer kracht op hem hadden dan te voren. Hij was zenuwachtig en verwenste het ogenblik, dat hij in hun midden was terechtgekomen. Het werd toch al te bar, daar men hem van links en rechts beetpakte en voortsleurde. Hij wilde zich bevrijden, maar het was hem niet mogelijk. Het wezen dat naast hem liep, stiet een vreselijk gekrijs uit, waardoor de anderen hem aanvielen en wilden slaan. Alcar zag hij niet en hij wist niet waar zijn leider was gebleven; toch voelde hij zijn inwerking. Anderen spoorden hun kornuiten aan, hem niet los te laten. Onder hun geschreeuw voelde hij zich wegzinken, wat voor hen een teken was, dat hij niet tot hen behoorde en waarom zij hem als wilden trachten te verscheuren. Toch bleef hij bewust van hun doen en laten en hij begreep, dat een andere kracht hem hielp; anders was hij verloren geweest. Nog dieper voelde hij zich wegzinken en toen hij zijn ogen opsloeg, keek hij in die van zijn leider.

„Wat beter, André?"

„Wat voor verschrikkelijke mensen leven in deze duisternis?"

„Je kunt nog steeds niet je krachten ten volle gebruiken."

„Waarom overvielen ze mij, Alcar, ik deed hen toch niets?"

„Juist omdat je hen niets deed werd je aangevallen."

André begreep dat niet en vroeg verwonderd: „Wat zegt u, valt men hier aan omdat men hen niets wil doen?"

„Juist, met andere woorden, wanneer men aan hun feesten niet wil deelnemen en zij voelen dat, dan maken zij daar uit op, dat je met hen niets te maken wilt hebben en zien zij in jou een zwakke. De zwakkeren, zoals ik je reeds heb duidelijk gemaakt, hebben hier te lijden, worden door allen aangevallen, maar zullen tevens spoedig in een andere sfeer overgaan, omdat zij walgen van hun leven."

Nu was het hem duidelijk, waarom zich zovele anderen met hem hadden bemoeid. Wie zou daar nu erg in hebben, wanneer men hun leven niet kende. Op aarde was het precies andersom, want daar kon men toch nog rustig leven, wanneer men het anderen niet lastig wilde maken. Geen wezen zou hem op aarde kunnen dwingen aan zo'n dierlijk leven deel te nemen, wanneer hij niet wilde. Doch hier was alles één. Eén geweld, één hartstocht; allen hadden één afstemming. Vreemd en nieuw waren deze toestanden, zo-

als ook hun leven.

„Hebben zij mij herkend, Alcar?"

„Neen, dat is niet mogelijk, maar je weifeling hebben zij gevoeld."

„Doen dan allen, die hier leven, aan die feesten mee?"

„Ja, totdat zij er genoeg van hebben. Daarom dalen hogere geesten af, om deze te helpen. Zij willen dat leven niet meer, voelen de verschrikking van het bestaan en trachten zich te bevrijden. Lang dwalen en dolen zij rond, voordat zij door hoge geesten worden gevonden, die hen naar andere plaatsen brengen, waarover ik je reeds heb gesproken. De mens zal uit de duisternis tot het licht terugkeren. Alle overgangstoestanden moeten zij beleven, daar in de geest geen stukken kunnen worden overgeslagen. Van de ene afstemming komen zij in de andere, van sfeer tot sfeer vervolgen zij hun weg; het is de weg omhoog, die zij allen te volgen hebben. En alleen door anderen te helpen, voor ieder ander leven iets te zijn, zullen zij aan zichzelf werken; een andere weg of mogelijkheid kennen wij niet. Het is Gods weg, die wij in liefde moeten bewandelen."

„Hebben al deze mensen op aarde geleefd, Alcar?"

„Allen, André. Eens waren zij kinderen, groeiden op, werden moeder en hebben zichzelf door ontucht en geweld, hartstocht en verdierlijking, in deze afstemming gebracht. Zo zijn ze hier aangekomen en zullen eerst dan hun leven veranderen, wanneer zij walgen van zichzelf. Daarna beginnen zij een ander leven. Dat zijn zij, die zich van hen losmaken. We zullen hen thans weer opzoeken, omdat ik wil dat je hun leven leert kennen, maar we zullen op eigen krachten binnentreden. Zie, André, daar zullen zij binnengaan."

André zag een groot gebouw, waar wel duizenden mensen tegelijk binnen konden. In de verte hoorde hij hen aankomen, waardoor hij begreep, dat Alcar een andere weg had gevolgd. Hij bevond zich op een groot plein, maar zag aan de wezens, die zich om hem heen bevonden, dat zij in hun eigen afstemming waren. Mannen en vrouwen zwaaiden met brandende toortsen. Hoe kwamen zij in vredesnaam aan al die aardse dingen? Hij keek zijn leider aan, als wilde hij van hem het antwoord ontvangen, dat hij onmiddellijk kreeg.

„Hier, mijn jongen, hebben zij alles; je zult wonderen zien, al heeft alles in de geest geen waarde. Zij hebben huizen en tempels, dragen edelgesteenten zoals op aarde, maar versieren zich door hun concentratie en sterke wil. Zij hebben hier alles, maar dat alles behoort tot hun eigen dierlijk leven. Straks zul je zien, wat zij bezitten; hier zie je het evenbeeld van de aarde."

André zag mensen die zich uit hun handen hadden bevrijd, maar die zich nog niet konden losmaken, zodat zij in hun omgeving bleven ronddwalen. Verschillenden werden, zoals hij, aangevallen en meegesleurd. Anderen zag hij vluchten, omdat zij hun feesten kenden en daarmee niet meer te maken

wilden hebben. Het gehele gebouw stroomde intussen tot in de nok toe vol en ook zij traden binnen. Nog bevond hij zich in zijn eigen sfeer, dadelijk zou Alcar zich met hen verbinden. Honderden wezens waren hier bijeen, overal zag hij zitbanken en op de tafels stonden flessen met een soort vocht, waaraan allen zich tegoed deden. Zou dat wijn moeten voorstellen? Was het werkelijk wijn wat zij dronken? In het leven na de dood, wijn? Het was niet te geloven. Het was, alsof hij op aarde leefde. Waarlijk, hij zag duidelijk dat er een soort wijn werd geschonken. Zij, die dronken, trokken afschuwelijke gezichten, het moest een vreselijke drank zijn.

„Wijn, Alcar?"

„Wijn, André, maar ik zou je aanraden er niet van te drinken, het zou je ziel verbranden. Het is een eigengemaakt vocht, dat zij zelf hebben bereid van stoffen, die zij kennen en bezitten. Zij bezitten drank, maar geen dier zou ik het willen voorzetten. Hun donkere zielen zijn door dat vocht verteerd. Zij kunnen alles, André, alleen geen hogere sfeer binnentreden."

Velen dronken van het vocht als waren zij van dorst een bezwijming nabij. En wat hij thans waarnam, was niet te geloven: zij betaalden met geld.

„Zie ik goed, Alcar?"

„Zeer goed waargenomen! Ze zouden niet anders kunnen doen. Ze bezitten goud en zilver om hun vrouwen te sieren; waarom zouden zij geen geld bezitten? Doch alles is vals, zoals hun eigen leven vals is. Hier heeft men alles, omdat het leven niet anders is dan toen zij op aarde waren. Zij, die een dergelijk leven willen, zullen in eenzelfde toestand hier aankomen en trachten eenzelfde leven in de geest te bereiken. Waarom zou hun leven anders zijn dan op aarde? Het is immers niet mogelijk. Hun hartstochten zijn dezelfde als zij in dat leven voelden en innerlijk droegen. Ik zei je zo-even: wat je hier waarneemt is het evenbeeld van de aarde, maar hier is het kwaad verenigd. Allen willen dat leven en zullen ontvangen wat zij willen. Doch hier ziet men geen groen, geen ander leven, zoals de natuur ons op aarde geeft. Geen dieren, geen zon en geen maan; steeds diepe duisternis. In dit leven trachten zij zich te vermaken. Je ziet, er is leven, er zijn vrouwen en mannen bijeen, maar allen verdierlijkt. Wat de één niet weet, vindt een ander uit, al zal het hun zielen verbranden. Hierin ligt hun ganse persoonlijkheid. Nog meer dingen zul je zien wanneer het hoogtepunt is bereikt. Alles wat hier leeft, zoekt en zal vinden om zichzelf te verzadigen."

Het was een hels geschreeuw dooreen. Lege flessen werden weggegooid en ze wilden nog meer drinken. Vrouwen droegen sieraden en sjaals van verschillende kleuren, maar hij zag niets anders dan het fel schrijnende rood en het valse groen dooreen. Andere kleuren had hij hier nog niet gezien en kenden zij niet. Waar was het vlekkeloos wit, dat men op aarde kende en droeg? Waar waren zon, maan en sterren, het zachte groen en alle andere

kleuren, die men op aarde bezat? Niets zag hij van dit alles; geen dieren, geen kinderen, geen jonge mensen; allen waren oud en verschrompeld, waren verschrikkelijke wezens. Hij zag dat de mannen dolken, messen en revolvers droegen. Hier zag hij alle nationaliteiten bijeen. Hij zag geel en bruin, blank en zwart tezamen. De sterksten werden geëerd door mannen en vrouwen. Zij dansten en sprongen door elkander en wierpen elkaar ter aarde.

Alcar trok hem in een hoek van de zaal terug en zei: „Hier zullen wij in hun afstemming afdalen, maar we blijven waar we zijn. Alles zal nog intenser tot je komen."

André voelde, dat hij in hun sfeer werd opgenomen; een stinkende lucht drong in zijn neusgaten. Toch hield hij zich staande, hij wilde ook dit uithouden, waardoor hij hun gehele leven leerde kennen. Links en rechts begonnen zij te vechten. Hij stond naast Alcar en vroeg zich af, hoe dit alles zou eindigen. Waar hij ook keek, overal werd gevochten. Iedereen nam eraan deel en zij, die toekeken, werden aangevallen of aangespoord hun voorbeeld te volgen. Al spoedig waren er slachtoffers. Overal waren zij slaags geraakt en anderen vuurden hen aan of ook zij werden neergeslagen. Het was een afgrijselijk gezicht, tientallen bleven er liggen. André zag dat de gewonden als vodden werden weggesleept en op een hoop in een hoek van de zaal werden neergesmakt. Hier had een mensenleven geen waarde. Het ene dier maakte een einde aan een ander dierlijk leven. Zij zouden niet anders kunnen; het was heel gewoon dat zij dit deden. Dat waren mensen met een Goddelijke afstemming! Het was niet te geloven. Daar schrok hij geweldig. Bloed, zag hij; bloed in de sferen? In het leven na de dood bloed? Hoe kon dat? Er was echter geen tijd om na te denken, te veel dingen namen zijn volle aandacht in beslag. Ook belette het rumoer hem, het aan zijn leider te vragen. Vele vrouwen schreeuwden als wilde dieren en vielen de mannen in hun hartstochtelijke driften aan. Revolvers knalden en na iedere knal zag hij enige wezens bezwijken. Hij zag een oorlog, een afslachting in het klein. De vloer was in een glibberige massa veranderd. Het bloed stroomde naar alle kanten en zocht zich een weg door de naden. Overal lag het vol glazen en flessen, en toen er weer rust kwam, de gemoederen wat kalmer waren geworden, werd er gedanst. Enige vreemd uitgedoste paren verschenen op de dansvloer, die door het bloed van anderen was doorweekt. Zij vertoonden kunstdansen; dit voelde hij aan alles. Geen wezen had hen tot nu toe opgemerkt. In stilte hadden zij dit proces, dit feest kunnen volgen. Toch was André rustig, omdat naast hem zijn leider stond, die over hem zou waken. De dansende paren zwierden wild over het planket. Zoiets had hij nog niet beleefd; dit was geen fantasie, hier zag hij pure werkelijkheid. In dat dansen werd een brok leven beleefd, zoals men op aarde niet kende. Hier beleefden en leefden deze wezens een afschuwelijk spel, dat hij tot in de kern aanvoelde. De kleren van

de danseressen scheurde men aan flarden, doch daar werd niet opgelet; zij dansten de dans des levens. Gloeiend vuur spatte uit hun ogen, hij zag niets dan vlammend rood en groen, zoals zij innerlijk voelden. Dit was de uitstraling van hun liefde. Vals was hun leven; zij vielen elkander aan en dan werd van vrouwen verwisseld. Het zou niet lang meer duren, of zij zouden geen kleren meer aanhebben. De ene vrouw vloog in de armen van de ander en werd meters hoog weggeslingerd. Waar haalden zij die krachten vandaan? Was het een dodendans, die hij zag? Want zij bleven liggen. Wat bezielde deze mensen? Vrouwen gilden en stieten angstkreten uit. Hoe lang zou dit nog duren? Het was verschrikkelijk om aan te zien. Geen wezen was meer op zijn plaats, iedereen deed wat, hetzij dansen of schreeuwen. Allen voelden wat hier werd gegeven, iedereen nam deel. Weer pakten twee dansers hun danseressen op tot hoog boven hun hoofden en slingerden hen meters van zich af, zodat zij voor dood bleven liggen. Deze waren uitgeleefd, anderen zouden hun plaatsen innemen. Alle anderen dansten verder, alsof er niets was gebeurd. Nieuwe dansers verschenen op de dansvloer, allen beleefden eenzelfde leven. Thans was het hoogtepunt bereikt. Hoe zou het einde zijn van dit afschuwelijk gebeuren?

Alcar stond naast hem in diep gepeins verzonken. Waar dacht zijn leider aan? Het moest voor hem verschrikkelijk zijn dit alles te beleven. Hij, de grote kunstenaar, hij, die niets dan reine liefde kende, was met hem in het dierlijke afgedaald en beleefde een feest in de donkere sferen. Wat zou dit zijn leider aan inspanning kosten! Doch André wist, dat het zijn ziel niet zou besmetten.

Hoe verschrikkelijk waren die dansen, hierin werd iets beleefd. Hij wilde er niet aan denken, maar duivels was het. Een innerlijke toestand werd in een dans omgezet en gedemonstreerd. Dat waren geen dansen meer, het was wellust, zinneloosheid en beleven. Ze kronkelden om elkanders lichamen heen en beleefden op deze wijze een dierlijk leven. Het was een dans van liefde, hun liefde en gevoelens in dans uitgebeeld. Nergens ter wereld kende men zulke dansen, vlijmscherp waren hun gedachten op zichzelf ingesteld. Dat was alleen in dit leven mogelijk, daar zij hun stoffelijke lichamen hadden afgelegd. Dit alles was niet te leren; het lag in hen, het was hun bezit, geen wezen van de aarde zou zich zo durven uitleven. Zij bezaten intellect, maar een dier zou zó diep niet kunnen zinken. Iedere beweging, die zij maakten, vertolkte hun walgelijk willen. Zij voelden afstemming op een voordierlijk beest – en dan te weten dat zij Gods kinderen waren, het was niet te begrijpen.

Weer werden enige wezens als vodden weggeslingerd. Woest waren allen en een tumult brak uit. Allen wilden dit beleven; bij tientallen vielen zij neer. Het hart bonsde André in de keel. Onder hen waren alle rangen van

de maatschappij bijeen. Dit was niet uit te houden. Hoe ver voerden deze wezens hun hartstochten op? Hoe diep waren zij gezonken? Deze diepte was niet te peilen; walgelijk was het, geen woorden kon hij ervoor vinden.

Niets stond meer op zijn plaats, alles lag dooreen en op elkander. Lang hadden zij daar ongestoord staan kijken. Plotseling voelde André angst in zich opkomen. Waar kwam dat gevoel zo ineens vandaan? Wat zou hij thans weer beleven? Alcar liet hem begrijpen zich gereed te maken. Stil, muisstil werd het. Alle lawaai van zo-even was opgehouden. Een speld zou men kunnen horen vallen. Hij zag dat aller ogen op hen waren gericht. In een flits hadden allen gevoeld, dat zij niet aan hun feest hadden deelgenomen. André begreep wat die stilte betekende. Zij waren herkend als hoger afgestemden. Gelukkig, zij waren in een hoek van de zaal en alleen. Onmiddellijk kwamen enigen op hen af en reikten Alcar een glas met brandend vocht over om te drinken. Drinken betekende deelnemen aan hun dierlijk leven, maar hier zou het niet bij blijven. Ook hem gaf men een glas met dierlijk vocht. Alcar nam het in zijn handen en ook hij moest het glas aannemen. Zou zijn leider dan toch drinken? Maar op hetzelfde ogenblik hoorde hij zeggen: „Drink niet, en houd je gereed, André, wij vertrekken."

Honderden gedachten waren op hen gericht; allen voelden en begrepen, dat zij hier niet hoorden. „Zwarten," hoorde André hen mompelen en ook hiervan wist hij de betekenis. De wezens die hun de glazen hadden aangereikt, stonden enige meters van hen af en alle anderen, het waren er honderden, kwamen schrede voor schrede naderbij. Het waren wilde beesten, die hen aanstonds zouden bespringen. In een cirkel draaiden zij om hen heen om hen op deze wijze in te sluiten. Nog steeds hield zijn leider het glas in zijn handen. André voelde, dat Alcar hen door concentratie en sterke wil in bedwang hield; ze zouden anders op hen zijn afgestormd en hen hebben vernietigd. Geen woord sprak zijn leider, doch André voelde wat Alcar wilde. „Nu is het tijd," kwam er tot hem, „gooi het glas voor hun voeten." André deed wat zijn leider zei en de glazen vlogen aan scherven. In de geest voelde hij zich opgetrokken, een geestelijk feest had hij mogen beleven in dierlijke afstemming. Stomverbaasd waren allen die hen zagen verdwijnen. Hij zag nog dat zij als wilde beesten op hen afstormden, maar zij waren verdwenen.

Genieën in het kwaad (2)

„Wat verschrikkelijk zijn die mensen, Alcar!" André voelde zich daarna wegzinken, het had hem te zeer aangepakt. Hoelang hij bewusteloos was geweest wist hij niet, doch toen hij ontwaakte, keek hij in de lieve ogen van zijn leider, die zijn armen om hem heen had geslagen. Zij waren in een andere

sfeer, omgeven van bloemen en natuur, zoals de hogere sferen waren. Geen woord werd echter gesproken en André dacht aan al de gruwelijkheden, die hij had waargenomen. Duizend gedachten spookten door zijn hoofd. Het was te veel voor hem geweest, dit kon een aards mens, die nog in de stof leefde, niet verwerken. Zoiets had hij niet verwacht, zo afschuwelijk had hij hartstocht nog niet uitgebeeld gezien. Verschrikkelijke wezens, maar toch waren zij kinderen van God. Ook in hen lag de Goddelijke kern van alle leven. Hij zag zichzelf weer in dat gebouw en alle taferelen trokken opnieuw aan hem voorbij. Hoe ver waren allen van de normale menselijke toestand en afstemming verwijderd? Hoe zwart waren hun zielen; door geen engel van het licht waren zij te helpen. Demonisch waren hun gedachten. Daar waren moeders bij moeders, kinderen bij kinderen. Allen leefden één leven, moeder en kind waren ongelukkigen. Verdierlijkt waren allen, wellust en hartstocht, dat was hun liefde. Het dierlijke hadden zij overschreden. Het waren menselijke hyena's, die hun intellect voor geweld en ontucht gebruikten. Zij volgden hem, die de heerser van de duisternis was en hen leidde. Allen leefden eens op aarde en waren benijdenswaardige wezens. Zij werden daar geëerd en op handen gedragen, maar voor de duisternis opgevoed. Zij werden verwend, omdat zij schoon waren, maar waar was die aardse schoonheid gebleven? Wanneer men op aarde hun innerlijke toestand kon waarnemen, zou men dan nog zo'n wezen willen bezitten? Zou een normaal denkend mens zo'n mens kunnen liefhebben? Wie zou voor zo'n wezen een ander leven vermoorden, iemand het leven kunnen ontnemen? Hier was geen moraliteit meer aanwezig, hier ontsluierden hun zielen; open waren zij allen. Hier zag men hun innerlijke afstemming, maar op aarde kon zich de mens achter een masker verbergen, wat hier niet meer mogelijk was. In dit leven vielen hun maskers af; zij stonden naakt, van alle schatten ontdaan. Hier kende elkeen hun innerlijke toestand. Ieder wezen las in zijn eigen donkere ziel, omdat allen één waren, één in gevoel; zij wilden en kenden slechts één leven. Toch waren zij eerlijk in al hun gruwelen. Niets, maar dan ook niets wilden zij bedekken. Om zich achter het mom van geestelijke wezens te verschuilen, daar wist men hier niets vanaf, doch op aarde was dit nog steeds mogelijk. Zij waren verschrikkelijk, maar dit was voor anderen zichtbaar; voor hen kon een hoger wezen zich beschermen. Hier had hij waarheid mogen zien. Men trachtte niets te verbergen en dat was het, wat hun geweld verzachtte. Hun openheid verzachtte hun wellust en hartstochten. Het was het verband dat de wonde heelde. Hun dierlijk leven toonden zij aan anderen. Doch op aarde leefde de mens achter zijn eigen gebouwde vestingen, maar God zag door alles heen, God kende hun ziele-afstemming en wist, waar zij na dat leven zouden voortleven. De mens had niets te verbergen, God leefde in alles en wist van hun verdierlijking af. Hier schaamden zij zich niet om zich voor

anderen uit te leven. Wie aan hun feesten deelnam, was één van hen, was hun eigen leven. Maar hoe anders was alles op aarde. Daar kon zich de mens achter zijn stofkleed verbergen, zijn stoflichaam verborg een dierlijk gevoel. Was op aarde niet alles veel en veel gemener dan hier? Stond men daar voor ieder mens open, liet men zich daar geheel aan anderen zien? Toonde men daar hoe men voelde en wat men wilde? En leefden ook daar niet wezens in een voordierlijke afstemming? Moordde daar niet één mens duizenden uit en had hij niet de kracht om duizenden te laten afslachten? Waren allen, die daarvoor voelden, niet achter een masker verborgen? Waren zij niet overal op aarde te vinden? Hier zag hij de waarheid, een verschrikkelijke waarheid, maar allen hadden hun maskers moeten afleggen, waarachter zij zich hun gehele leven op aarde hadden verborgen gehouden. God zij gedankt, aan hun aards dierlijk gedoe komt eens een einde en dan worden ook zij door demonen verscheurd en afgeranseld. Geen zou eraan ontkomen. Op aarde werd in stilte een vonnis voltrokken, doch hier kon men zichzelf beschermen.

In hun dierlijkheid waren zij eerlijk, recht ging men op zijn doel af, op aarde was dat niet mogelijk. Hier hield men een ander de beker voor, daar schoot men vergiftige pijlen af op hen, die zich van niets bewust waren. Daar zag men een dierlijk instinct weggemoffeld, daar boog de mens voor het dier in mensengedaante, omdat hij het niet herkende. Waren die niet honderdmaal gevaarlijker? Hij achtte hen hier niet minder dan hen, die op aarde leefden. Straks kwamen zij over en was hun leven daar voorbij, hier werden zij door miljoenen herkend, want men zag in hun donkere zielen. Wat hij had waargenomen, was niets dan rechtvaardigheid.

Hij keek zijn leider aan, die zijn innerlijk gesprek had gevolgd. „God kent al Zijn kinderen, mijn jongen, laat dit je kracht, je geloof, hoop en vertrouwen zijn. We zouden anders niet kunnen leven, het leven zou ondraaglijk zijn. Ben je sterk genoeg om mij te volgen? Ik heb je nog meer te tonen in deze duisternis."

„Moeten we daar weer terug, Alcar?"

„Ja, mijn jongen, nog andere, lagere toestanden, heb ik je duidelijk te maken." Zacht, het hoofd omhoog gericht, had zijn leider deze woorden uitgesproken en André voelde wat er in deze hoge geest van liefde omging.

„Alcar," sprak hij tot zijn leider, „ik zal u volgen, waarheen uw weg ook voeren zal. Ik wil alles, maar dan ook alles uithouden en beleven. Ik voel wat u denkt, God zal over alle kinderen waken. Ik ben bereid u te volgen."

„Dank je, André, God zal je in het leven na de dood daarvoor licht en geluk schenken, omdat je dit alles voor anderen wilt doen."

„Mag ik u enige vragen stellen, Alcar?"

„Ja, zeker, waarom niet?"

„Waar komt in het leven na de dood dat bloed vandaan?"

Zijn leider glimlachte en zei: „Je bent niet de eerste, die een dergelijke vraag heeft gesteld; ik zal trachten je dit duidelijk te maken. Is het voor jou een vreemd verschijnsel, dat hun lichamen verstoffelijkt zijn?"

André dacht na. „Neen, dat niet, ik heb het immers in de sfeer der aarde mogen aanschouwen?"

„Voelt mijn zoon zijn hart niet kloppen?"

„Maar zij zijn toch gestorven, Alcar?"

„Maar in gevoel aards en zij zullen aards blijven, totdat zij innerlijk zijn veranderd. Ook in mijn lichaam stroomt bloed, al is het van geestelijke substantie. Zij hebben zich een dierlijk, ja grofstoffelijk lichaam opgebouwd, wat afstemming vindt op deze toestand. Wanneer de mens de mentale gebieden binnentreedt, legt hij het geestelijk lichaam af, wat splitsing betekent tussen geest en ziel. Ik heb je daarover reeds gesproken. Hoe hoger de mens dus komt, hoe schoner zal ook het geesteslichaam zijn, ja ijler evenals het innerlijk. Is je dat duidelijk?"

André begreep. Langzaam zou de mens veranderen, totdat hij was vergeestelijkt.

„Zeer juist en goed gevoeld, André, zo is het. Op aarde zijn aan geleerden verschijnselen getoond, waarbij de gematerialiseerde geest zich een lichaam opbouwde, waardoor ze het hart konden horen kloppen. Dit is op aarde bekend, deze mediamieke verschijnselen zijn door ons gegeven. Nu vraag ik je: als dit voor ons mogelijk is – voor een hogere geest – zouden de demonen deze toestand niet verre overtreffen? In hun lichamen stroomt daarom bloed, maar, zoals ik zei, van geestelijke substantie. Je ziet hoe ons leven is, wij hebben alles: dieren, bloemen, bomen en planten, huizen en gebouwen, kortom alles, maar in een schonere en fijnere toestand dan op aarde. Hoe dieper men afdaalt, hoe grover de mens wordt. Hoe hoger wij komen, hoe meer vergeestelijkt wij zullen worden, totdat wij deze weg, die op de kosmos afstemming heeft, hebben afgelegd. Het bloed, dat jij hebt zien stromen, kun je met het stoffelijke niet vergelijken. Woel nu in de aarde en neem iets in je hand."

André deed wat Alcar wilde en keek zijn leider aan.

„Is het aarde André? Natuurlijk, maar van een geestelijke substantie. En de wijn? Waarom geen wijn, geen messen en revolvers, wanneer zij hier alles bezitten? Je zag hoe hun edelgesteenten schitterden en toch heeft het voor mij geen waarde; voor geen enkel hoger wezen in de geest. Zo is het met alles wat je in de geest waarneemt en waarnemen zult van hetgeen onder de eerste bestaanssfeer in de geest leeft. Je was verwonderd geen wit te zien, geen andere kleuren dan alleen het schrijnende rood en het valse groen, nietwaar?"

„Ja, Alcar." André begreep hierdoor, dat zijn leider onder het tumult hem toch had kunnen volgen.

„Zij dragen kleding naar concentratie en sterke wil en de één is daarin

krachtiger dan de ander. Geen blauw of wit kunnen zij door hun wil in stand houden, omdat zij de krachten daarvoor missen, ja die reinheid niet bezitten. Wanneer je daarom een wezen ontmoet in een prachtig gewaad, dan is dat wezen diep gezonken. De armen, zij, die in lompen zijn gehuld, zijn daarom de gelukkigen en de rijken in de donkere sferen. Zij zullen spoedig overgaan; geen invloed houdt hen gevangen. Zij hebben al dat goud en zilver, evenals hun gewaden afgelegd. Geen wezen kan dan ook een andere sfeer binnentreden, wanneer hij het bezit, het innerlijk gevoel uit die lagere sfeer niet heeft afgelegd. Is alles je duidelijk?"

„Ja, Alcar, nu is mij alles volkomen begrijpelijk. Alles is dus door innerlijke afstemming, concentratie en sterke wil opgebouwd."

„In de hogere sferen zullen mensen en kleren veranderen en naarmate zij hoger komen ook de sferen waarin zij leven. Wij kennen geestelijke, kosmische, ja goddelijke afstemmingen aan deze zijde. Hier kunnen zij alles, André, doch hun sfeer in licht veranderen, dat kunnen zij niet, daar is afstemming voor nodig. Zie, hier zijn we waar ik wilde wezen en we zullen ongevraagd binnentreden; we blijven echter in onze eigen afstemming, daar het anders niet mogelijk is om hem, die ik wil opzoeken, te naderen."

Wat André waarnam was een zeer eigenaardig gebouw. Het was bolvormig en op het oosten en het zuiden, het noorden en het westen staken spitse torens scherp af, die het gehele gebouw tot iets vreemds maakten. Dit bouwwerk vond hij geheimzinnig; nog nooit had hij het in deze sferen gezien en het leek hem iets bijzonders. Hij vroeg zich af welke betekenis het zou hebben. Het was grillig en een vreemde invloed ging van het geheel uit. Rondom werd het bewaakt; er was geen doorkomen aan en hij begreep, waarom Alcar van zijn eigen toestand uit hier wilde binnentreden. Zij liepen de wachters voorbij zonder te worden opgemerkt en wandelden door de poort heen, die als ingang voor het gebouw stond. In niets werden zij belemmerd. Zij, die hier de wacht hielden, zagen een hogere afstemming niet, of zij zouden deze krachten innerlijk moeten bezitten. Het was hier niet als op aarde; in de sfeer der aarde leefden de dierlijke en de goddelijke afstemmingen bijeen, doch hier leefde het kwaad alleen. Gods leven was overal en wie geen afstemming of verbinding bezat, wist van dergelijke krachten niets af. Verschillende gangen liepen zij door, totdat zij in een gang kwamen, die hen kronkelend naar boven voerde. Het duurde geruime tijd voordat zij het hoogste gedeelte hadden bereikt. Waar voerde Alcar hem heen, wat zou hij thans weer beleven? Eindelijk kwamen zij in een grote zaal, die een laboratorium bleek te zijn. Hij zag dat er links en rechts verschillende machines stonden opgesteld, maar van enig levend wezen was niets te bespeuren. Het was doodstil in het gebouw. Hier grijnsde hem iets tegen, waarvan hij de betekenis niet begreep, maar dat hij niettemin duidelijk voelde. Wie woonde hier, want er waren

mensen nodig om al die machines te bedienen? Een beklemmend gevoel kwam in hem, dat hem de adem benam. Nog intenser was hier de invloed dan bij hen, waar hij zo-even was geweest. Alcar liep voor hem uit en hij volgde zijn leider op enige afstand. Nu bleef Alcar staan. Zou hij de mens, die hier leefde, hebben gevonden? Was het een genie, dat hij kreeg te zien? Alcar wenkte hem – daar ook hij was blijven staan – om naderbij te komen. Schrede voor schrede naderde hij zijn leider, alsof hij angstig was te storen en daardoor alles te bederven. Doch Alcar glimlachte om zijn voorzichtigheid en zei: „Zij horen ons niet, André, en ook zijn we onzichtbaar; kom gerust." Het verlichtte hem, daaraan had hij niet gedacht, hoewel zijn leider het hem van tevoren had gezegd.

Alcar strekte zijn wijsvinger naar iets uit en zei: „Zie, André, dat wezen daar is het grootste genie, dat wij aan deze zijde kennen. Een genie in het kwaad. Hij voorziet de aarde van zijn uitvindingen, die door zijn helpers worden doorgegeven en de stofmens, die hunkert naar roem en eer, worden ingeblazen. Ik heb je in de sfeer der aarde duidelijk gemaakt hoe dit geschiedt, maar het zal hier nog duidelijker zijn dan op aarde. Het geschiedt door een verbinding van gevoel tot gevoel, van geest tot geest, van mens tot mens. Wat op aarde aan gruwelvindingen voorkomt, is door hem en vele anderen tot stand gebracht. Zij, die zich op aarde deze wetenschap hebben eigen gemaakt en hun krachten daarvoor geven, zijn instrumenten in zijn handen. Hij is de meester over duizenden, die hem in zijn vreselijk werk opvolgen. Een machtig leger staat tot zijn beschikking in de donkere sferen en op aarde; allen hebben één afstemming. Over de gehele aarde zijn zijn helpers verspreid, maar van hieruit ontvangen zij hun bevelen. Hij heeft zijn afgezanten, die op aarde alles leiden, maar hij zorgt voor al die verschrikkingen. Zij trachten op aarde het goede te vernietigen om de planeet aarde in hun macht te krijgen. Ik behoef je zeker niet te zeggen, hoe verschrikkelijk het leven dán op aarde zal zijn, wanneer het hun zou gelukken, dit tot stand te brengen. Het leven dat op aarde leeft willen zij vernietigd zien. Er leven op aarde uitvinders, die door dit monster worden beïnvloed en die dus voor hem als instrument dienen. Het zijn de grootsten van de aarde, omdat hij zich aan geen anderen zal toevertrouwen, daar deze hem niet aanvoelen. Het zal je tevens duidelijk zijn, dat, hoe meer macht zij op aarde bezitten, hoe groter hun uitvindingen zijn, zoveel te dieper zijn zij gedaald. Op aarde eert men deze monsters; daar leven deze wezens, die hun goddelijke gave voor vernietiging gebruiken. Daarom zijn er maar enkelen, die zijn vlijmscherp doordacht gevoel kunnen opnemen en verwerken. Die enkelingen zijn diep gezonken. Hem bewaakt men, omdat hij een meester is en zij weten welke krachten hij bezit."

Op een verhoging zat een mens ineengedoken voor een zeer geheimzinnige

machine. Het was een lange magere man. Niets bewoog zich aan hem, fel concentreerde hij zich op onzichtbare machten. Hij zat daar alsof hij dood was. Door niets verraadde hij wat hij innerlijk voelde en waarnam. Een ontzettende invloed ging van hem uit, wat hij van tevoren reeds had gevoeld. Het was de duivel in eigen persoon.

„Toch niet, André, nog diepere toestanden kennen wij dan deze, die alle nog vreselijker zijn."

Hoe was het mogelijk, dat er nog groter kwaad bedreven kon worden?

„Ook hij kent en heeft zijn meesters en op het ogenblik is hij in verbinding. We zullen iets beleven wat maar weinigen beleven zullen."

Zijn lang donker haar hing tot op zijn schouders en het kleed, dat hij droeg, vonkte en schitterde in hartstochtelijke lichtflitsen. Zijn innerlijke toestand openbaarde zich aan zijn kleed, zoals hij ook bij anderen had waargenomen. Hij, die daar voor hem zat, moest wel zeer scherp zijn in gevoel, dat kon hij aan zijn uitstraling zien. André voelde, dat hij innerlijk door iets was geroerd, wat hem in beslag had genomen. Toch zat hij rustig; niets verraadde zijn innerlijke spanning. Deze mens regeerde en steunde de wetenschap op aarde. Allen, die zich op hem afstemden, waren in zijn macht en verloren. De geleerden van de aarde wilden dit zelf, omdat zij rijkdom, eer en roem wilden vergaren. Op aarde verrijkte zich een geleerde door het bloed van zijn medemens, maar daaraan werd niet gedacht. Men zocht en vond, maar of het voor vernietiging was, daarnaar vroegen zij niet. Als een raadsel zat hij daar.

„Wat doet hij, Alcar?"

„Ik zal mij met hem verbinden; misschien zullen wij dan meer te weten komen." André zag en voelde, dat zijn leider zich instelde. Lang duurde het, voordat Alcar tot hem sprak. Waar was de man aan bezig? Welke krachten, die men op aarde nog niet kende, zou hij aan de Kosmos onttrekken? Hoeveel jaren was hij de wetenschap op aarde vooruit? Misschien wel honderden. In zijn leider kwam beweging en ook in hem, daar de man zich verroerde en diep ademhaalde. Plotseling draaide hij zich om, stapte van de verhoging af en stelde een machine in werking. Daarna keerde hij naar zijn plaats terug om zich geheel in zijn studie te verdiepen.

„Hebt gij iets kunnen vaststellen, Alcar?"

„Ja, mijn jongen; hij voelt echter iets maar weet niet vanwaar het tot hem komt. Luister André. Ik zal je laten zien, wat ik zie. Naast hem zie ik een afschuwelijk monster," en ook André zag het door de kracht van zijn leider. „Dat wezen is zijn meester, die nog dieper is gedaald dan hij. Maar we kennen nog diepere toestanden, waarin de meesters leven, die over deze gebieden regeren. Zij, die wij tot nu toe hebben ontmoet, zijn onschuldigen bij hen vergeleken."

Duidelijk nam André de uitstraling van het monster, dat hem beïnvloedde, waar. Tot hoever mochten deze wezens gaan met de vernietiging van het mensdom? Was hiervan geen einde te zien? Voor duizenden jaren zouden zij later in het dal van smarten moeten blijven, maar zij dachten daar niet aan. Wanneer werden zij zelf vernietigd? Hij keek naar Alcar, die zijn vraag voelde.

„Hun diepte is zo diep als de hoogste sfeer hoog is op geestelijke afstemming. Is je dat duidelijk?"

„Ja, Alcar."

„Toch kunnen zij niet dieper dalen dan de afstemming van de aarde. Dit is de voordierlijke afstemming; op de planeet aarde hebben zij allen geleefd. Maar in die toestand, waarin zij thans leven, hebben zij een graad bereikt en zijn dus de meesters. Dit zegt ons, dat het goede eens zal zegevieren. Alles wat dus hoger ligt, daarop kunnen zij zich niet afstemmen, zodat het goede het kwade overmeestert. Luister, hij zal spreken."

Duidelijk hoorde André: „Meester, bent u hier? Ik voel u, maar heb nog geen goede verbinding. Het noorden zal zich in het oosten en zuiden weerspiegelen, alles opnemen, wat zich daar beweegt."

Nu eerst begreep André de eigenaardige architectuur van dit gebouw.

Weer sprak het genie, na een kleine pauze. „Als u hier bent, meester, laat het mij dan voelen, ik heb u iets te tonen en ben bereid u in alles te volgen en te gehoorzamen."

Nu volgde er een verschrikkelijk gebeuren; het was de verbinding van twee demonen. De man sprak verder: „Met het zuiden en oosten heb ik verbinding, met het westen en noorden niet, omdat ik „kosmoreer" en daardoor niet kan reguleren. Ik zal het u tonen, meester."

Hij stapte achter zijn machine vandaan, liep naar het zuiden en stelde een machine in werking en daarna in het oosten. De andere, die tevoren in dienst was gesteld, zette hij stil en ging verder om die in het noorden en westen in te stellen. André schrok geweldig. Uit het toestel, dat in het zuiden stond opgesteld, sprongen vonken en lichtstralen op die van het oosten over. Van daaruit spatte een vonkenregen naar die in het Westen, maar hij zag en voelde, dat de krachten minderden en geen doel troffen. Hier haperde iets, wat duidelijk zichtbaar was. Hij begreep nu tevens, wat kosmoreren betekende, omdat het genie het aan zijn meester toonde en duidelijk maakte. Toen alle toestellen in werking waren gesteld, ging hij naar een klein toestelletje en stelde het eveneens in werking, waardoor het knetterend vonkengeluid ophield en in een zacht gebrom overging. André hoorde nu slechts een zacht gezoem en alle machines waren met elkaar verbonden. Het genie keerde daarna naar zijn plaats terug en zette zich voor zijn werktuig neer.

„Ik zal je thans iets tonen, André, waardoor je onmiddellijk begrijpt, wat

hij tot stand wil brengen. Alle concentratie van jou op mij is gewenst, daar wij ons moeten verbinden, maar we zullen voor hem onzichtbaar blijven. Geef mij je rechter hand en laat mij niet los bij alles wat er ook zal geschieden."

Schrede voor schrede ging zijn leider voorwaarts. Op een gegeven ogenblik voelden beiden een zeer scherpe stroom door het lichaam gaan, die hun de adem benam. Het was zo hevig, alsof zijn borst tezamen werd gedrukt. André voelde het steeds krachtiger in zich komen, waardoor hij begreep, dat zijn leider dieper afdaalde, totdat hij het niet meer zou kunnen uithouden. Alcar probeerde het hoog en laag, zij stegen en daalden, gingen links en rechts. Rechts voelden zij niets, in het Westen was geen goede verbinding. Wanneer ook dit volmaakt was, zou er geen ontkomen meer mogelijk zijn, want wie eenmaal in het veld was binnengetreden was ten dode opgeschreven. Thans wist hij wat dat wezen aan de aarde zou schenken. Hij zag de geleerde van de aarde voor zich, die aan dit ontzagwekkend natuurproduct het leven zou schenken, met roem en eer beladen. Maar alles betekende vernietiging. Het was een dodende straal, die men van verre afstand kon instellen om alles wat tussen zijn banen leefde in het verderf te storten. Alcar keerde in zijn eigen afstemming terug, waardoor André weer kon ademhalen. Toch was zijn leider niet geheel verbonden geweest, omdat het dan niet mogelijk zou zijn het uit te houden. Het merkwaardige van alles was, dat het genie zichzelf had uitgeschakeld en in niets belemmering vond.

„Het is verschrikkelijk, André, doch dit natuurproduct zal eens op aarde het licht zien. Geve God aan anderen de kracht om het weer onschadelijk te maken, opdat de aarde bevrijd blijve van deze moorddadige vinding. Voel je, hoever zijn vinding strekt? Wanneer een land dat bezit, zal het vandaar uit in andere landen kunnen moorden, zodra verbindingen zijn opgesteld."

„Wat bedoelt hij met ontspannen, Alcar?"

„Dat is duidelijk genoeg, hij reguleert immers op afstand. Nog treft hij geen doel, althans niet volmaakt."

„Welk een monster is hij, Alcar." „De omvang van zijn product is onnoemlijk groot, die krachten zijn niet te peilen. Alles is kosmische energie, die hij omzet in een dodende straal."

„Was u hier al reeds eerder, Alcar, daar u hem thans ging bezoeken?"

„Ja, toen ik hier beneden werk verrichtte, zijn we hem gaan opzoeken. Hij is reeds duizenden jaren oud en weet van geen ophouden. Wij werden echter door bekwame gidsen tot hem gebracht, om die machten en krachten te leren kennen, zoals ook ik jou alles van dit leven toon. Ik weet, dat hij al meer dan honderd jaren aan zijn vinding werkt en nog zullen er verscheidene jaren mee heengaan, voor zij volmaakt is. Het zal je dan ook duidelijk zijn, dat geen wezen op aarde iets bovennatuurlijks zal ontvangen of het wordt vanaf onze

zijde aan de mens gegeven. Alles wat de aarde op het ogenblik bezit, hetzij goed of kwaad, komt uit de geest. Hier leeft het denkend genie en brengt zijn wonder op de mens over. Laten we hopen, dat er krachten worden uitgevonden, die de zijne onschadelijk maken."

„Als ik het goed heb gevoeld, Alcar, vangt het éne toestel op, wat het andere uitzendt en geeft het weer door." „Zo is de werking, zo wil hij het in werking zien. Alles, wat zich in dit veld beweegt en leeft, is ten dode opgeschreven, zodat miljoenen tegelijk overgaan. Maar voordat op aarde deze vinding het licht zal zien zullen vele geleerden als slachtoffers vallen, omdat zij de werking niet kennen. Doch er zullen steeds genieën geboren worden, waaraan zijn weten wordt doorgegeven en die bereid zijn hun krachten daarvoor te geven, totdat het volmaakt is. In vijftig jaren zullen zij grote vorderingen maken. En vergeet niet, dat alles, wat wij thans hebben waargenomen, zich reeds op aarde bevindt, met andere woorden: wat hij bereikt, brengt men op aarde. Daar werken enige geleerden onder zijn wil, wat ik je reeds heb verteld, die al dichter en dichter tot de waarheid komen. Ook daar kunnen zij het Oosten en het Westen niet verbinden. Wanneer dit echter eens waarheid wordt, zal alles tot in het diepst van het wezen verschroeien en ten dode zijn opgeschreven. Aan alle stof wordt het leven ontnomen, omdat zijn straal moordend is."

„Men kent dus dergelijke krachten op aarde, Alcar?"

„Zeer zeker, er zijn reeds dodelijke stralen uitgevonden, maar nog niet te vergelijken met deze kracht."

„Ziet ge nog andere uitvindingen op aarde komen?"

„O, verschillende. De mens op aarde leeft in de eeuw van de techniek. Zij hebben daar de eeuw van muziek en kunst beleefd; thans bevinden zij zich in de eeuw van de technische wonderen. Ik zie een aarde over honderd jaren, waarin de mens in al zijn wonderen leeft en dat zijn er vele. Duizend van die wonderen zou ik je kunnen opnoemen, misschien dat ik je de aarde van over honderd jaar eens zal kunnen tonen. Daarna keert de mens terug en zullen zij in een andere generatie overgaan."

„Is dit aan deze zijde nu reeds te zien, Alcar?"

„Ook dat weten de meesters die de kosmische afstemming bezitten. Voor mij is dat niet mogelijk, doch mijn meester kent vele van deze wonderen. Doch alles later; wanneer het nodig zal zijn, zul je ook dit mogen vastleggen."

„Het wonder, dat wij nu zien, Alcar, is geweldig en verschrikkelijk."

„Zeer juist, André, deze krachten waren voor nuttiger doeleinden te gebruiken."

„Weet men in de hogere sferen wat hij zal bereiken?"

„Ook dat weten de meesters en daarom zullen geesten van het licht neerdalen om aan de mens iets te geven wat zijn vinding onschadelijk maakt. Zo

werkt de een voor het goede, de ander voor het kwade, totdat de mens in een hogere afstemming zal zijn gekomen en alles voor het geluk van de mensen zal worden gebruikt. Maar zolang er op aarde mensen leven in een voordierlijke toestand, zullen er elementen zijn, die het geluk van anderen vernietigen en zullen uitvindingen voor verderf en vernietiging worden gebruikt, omdat de kringloop der ziel zijn oorsprong vindt in de voordierlijke afstemming. Wanneer vele geleerden op aarde zouden weten in welke handen zij zich bevonden en zij de moed hadden om op te houden en om het goede te willen, zou er niets dan geluk op aarde zijn. Maar wat de een voor het goede tot stand brengt, wordt door de ander voor het kwaad gebruikt. Velen begrijpen daarom niet wat door ons wordt gegeven. Maar wat van onze zijde komt, zal voor het geluk van de mensen dienen. Alle andere uitvindingen dienen voor roem, geld, eer en vernietiging, maar daarvoor gaf God de mens niet zijn gaven. Arme aarde, arme mensheid. Thans gaan we verder, naar een andere toestand."

Meesters in het kwaad

André keek nog eens naar het wezen om, dat nog steeds ineengedoken zat voor zijn verschrikkelijke machine. Nog steeds zoemden ze, alsof zij nu reeds de arme mens zijn levenssappen onttrokken.

„Hij zal zijn doel bereiken, André; niemand zal hem in deze duisternis kunnen tegenhouden en vergeet niet, de mens heeft een eigen wil, hij brengt zichzelf in een verschrikkelijke afstemming."

Spoedig waren zij buiten. André keek naar het vreemde gebouw en wist thans wat die vreemde torens, die op alle hoeken stonden, betekenden. Angst en verschrikking ademde het gehele bouwwerk. Zij liepen door verschillende straten en kwamen weer op een plein, waar vele wezens bijeen waren. Enigen liepen eenzaam en verlaten en schuwden iedereen, daar zij geen mensen meer wilden ontmoeten. Nu begreep hij ook, waarom deze wezens zich afzonderden. Weer anderen waren heftig en zwaaiden met armen en benen, waaruit hij opmaakte, dat zij het diep-tragische van hun leven nog niet beseften. In troepen stonden zij bijeen.

Alcar zei hem: „Je moet hier even blijven wachten, André. Ik wil enig werk doen, dat niet lang zal duren."

„Moet u weg?"

„Ja, mijn jongen, je bent toch niet angstig? Vergeet niet, dat je, wanneer je wordt aangesproken, of iemand het je lastig maakt, in je eigen afstemming kunt terugkeren. Wanneer je concentratie op mij is gericht, zullen wij ons in onze eigen toestand ontmoeten. Op onze eerste en vorige reis was het niet

mogelijk om je alleen achter te laten; nu echter ben je zo ver ontwikkeld."

André huiverde bij de gedachte alleen achter te moeten blijven.

„Angst, André?"

Rustig was het niet in hem, maar hij wilde zijn best doen. Alcar ging heen. Daar stond hij nu, alleen in deze duisternis, waar niets dan demonen leefden. Wanneer er maar niet weer zo'n optocht voorbij zou komen, daar beefde en rilde hij voor. Waar zou Alcar heen zijn gegaan? Dit was nog nooit gebeurd. Hij durfde zich niet te verwijderen. Aan de overkant van de straat keek een gemeen individu naar hem, wat hem niet prettig stemde. Hij deed alsof hij het niet voelde, maar het maakte hem angstig. Hij probeerde hem uit zijn gedachten te verdringen, maar voelde de onmogelijkheid daarvan. Wat wilde hij van hem? Wat zou hij moeten beginnen, Alcar was nog steeds niet terug en zijn leider had gezegd, dat het niet lang zou duren. Die man keek nog steeds zijn kant uit en wilde zich met hem verbinden. Wat nu? Zijn hart bonsde in de keel, het individu kwam op hem af. Daar zou je het hebben. Vlug bedacht hij wat hij zou moeten doen en besloot om te blijven. Het was een lange gestalte, in een eigenaardig gewaad gekleed. Het kon een Oosterling zijn, maar ook hij droeg niets dan het schelle rood en het valse groen; deze kleuren beheersten zijn gehele gewaad. Zijn gelaat had een bruine kleur.

„Waar wacht je op?" vroeg hij hem heel nors.

„Ik wacht op niemand," antwoordde André heel snel op zijn vraag, om te tonen dat hij rustig was.

„Dus je bent alleen?"

„Ja, ik ben alleen, wat zou dat?"

„Niets, ik vraag of je alleen bent."

André peilde hem, maar voelde dat hij tegen hem opbotste. Vreemd, dacht hij, dat lukt mij steeds bij hen, die een andere en lagere afstemming hebben dan ik, maar bij hem is het mij niet mogelijk. Waarom nu niet? Doch hij had geen tijd om na te denken, omdat het wezen hem vroeg: „Wanneer het je interesseert, ga dan met mij mee, ik weet waar wij ons kunnen vermaken."

Vermaken, dacht André; ik ken hun vermaak en weet hoe zij feestvieren. Voor geen geld zou hij meegaan.

„Neen," zei hij kort, „ik ga niet mee, ik heb geen behoefte."

„Waarom niet, je verveelt je immers?"

„Ik verveel me niet."

Hij keek langs de man heen of zijn leider nog niet terugkwam, maar nergens zag hij een spoor van hem.

„Verwacht je iemand?" vroeg het wezen hem op de man af.

Weer bedacht hij vlug wat hij zou zeggen en zei: „Ja, een mens."

Het wezen schaterlachte en zei: „Een mens?"

André wist wat de man bedoelde. Hier waren geen mensen! Maar wist hij

daarvan af? Hij droeg toch eenzelfde kleed als duizend anderen en leefde hij niet in deze duisternis? Maar hoe kon die man voelen, wat hij bedoelde? Dit was voor hem een raadsel; deze krachten had hij nog niet leren kennen. Het wezen werd steeds brutaler, het vatte hem bij de arm en wilde hem meevoeren.

„Laat me met rust," riep André hem toe, „ik wil alleen zijn" en hij dacht, dat thans de tijd was gekomen om in zijn eigen afstemming terug te keren. Verschrikkelijk, dacht hij, waarom laat Alcar mij zolang alleen. Hier dreigde van alle zijden gevaar. Hij wilde toch zo gaarne blijven wachten, maar het was hem niet mogelijk. Het individu greep hem vast en daarom besloot hij te verdwijnen. Fel concentreerde hij zich en voelde, dat hij uit zijn greep vrijkwam en een andere toestand binnentrad. Daar was hij nu, heel alleen, hoe zou Alcar hem vinden? Toch zou hij afwachten en zijn gedachten op Alcar instellen. Wat was dat? Keek hij goed? Daar kwam het wezen op hem af, waarvoor hij zo-even gevlucht was. Hoe kon die man zich uit het land van haat bevrijden? Weer beleefde hij wetten, die hem door zijn leider niet waren duidelijk gemaakt. In welke afstemming bevond hij zich thans? Rondom hem was het licht, hij kon zich niet hebben vergist. Onder welke invloed verkeerde hij? Hoe was het mogelijk, dat die man hier kon binnentreden?

De vreemdeling kwam naar hem toe en sprak hem reeds op enige afstand aan en zei: „Je ziet, dat ook ik je kan volgen."

„Wie bent u," vroeg André hem, „en wat wilt u van mij, waarom volgt u mij?" De man gaf geen antwoord, maar in hem kwam een ander gevoel, dat hem van dit wezen tot zijn leider voerde. Het was toch niet mogelijk? Had hij met zijn leider te maken? In hem voelde hij Alcar.

„Voel je," vroeg nu het wezen, „wie ik ben en wanneer je mij nu voelt, ga je dan met mij mee?"

Weer peilde hij de man die voor hem stond en zo geheimzinnig was. Voor de tweede maal kwam hij bij zijn leider. Thans twijfelde hij niet meer en riep hard uit: „Alcar, waar dient dit alles voor? Waarom moet u mij alleen laten?"

„Dat zul je eerst straks begrijpen. Weet, dat het nodig is."

André lag in de armen van de vreemdeling en had er spijt van, dat hij zijn leider voor „individu" had uitgemaakt.

„Je wist niet beter, mijn jongen; zij die daar leven zijn individuen. Ik wilde je alleen laten, om alle angst, die in je is, weg te nemen, voordat we tot de meesters in het kwaad afdalen. Daarom ging ik hiertoe over. Ik kan mij in alle nationaliteiten veranderen wanneer ik mij op een afstemming concentreer en die aanvaard.

We zullen afdalen en in het land van haat terugkeren. Niets mag in je zijn wat angst betekent. Eén van die gevreesde orden zullen we thans bezoeken, waar alleen hoger afgestemden kunnen afdalen die hen in alles aanvoelen.

Daar zijn bijeen: heersers, genieën, kunstenaars, prinsen en prinsessen, kortom de intellectuelen van de aarde, die zich allen op het kwaad afstemden. Daarom wilde ik je alle angst ontnemen, omdat de geringste twijfel aan je eigen geestelijke krachten je noodlottig kan worden. Ik moet mij met hen verbinden, daar je anders hun diepte niet zult aanvoelen. Zolang we daar beneden zijn moet je concentratie op mij gericht blijven en wij spreken op onze afstemming, dus innerlijk; anders is het onmogelijk. Wij zullen als oosterlingen binnentreden en daarbij zal ik je helpen. Stel je concentratie op mij in, voel deze afstemming goed en duidelijk aan en je uiterlijk zal daardoor veranderen."

Alcar was dezelfde persoon, die hij zo-even voorstelde. „In de geest is alles mogelijk, André. Wij kunnen ons op aarde op ons eigen leven concentreren. Konden wij dit niet, dan zou geen mens van de aarde zijn geliefden weer herkennen, omdat we zijn verjongd. Een geest van het licht, die op hoge leeftijd de aarde heeft verlaten, moet zich, wanneer hij wil, dat men hem op aarde herkent, op zijn doorleefd leven concentreren en dan zullen zij hem op hoge leeftijd zien. Toch is hij jong en schoon in de geest. Ook dit, zoals je ziet, is voor ons mogelijk. Alles is concentratie en sterke wil! Wanneer mijn lichaam gaat veranderen, waarom zouden mijn kleren dan geen verandering ondergaan? Mijn uiterlijk neemt alles over, wat ik innerlijk wil, zelfs mijn stemgeluid zal van klank veranderd zijn."

„Dat heb ik zo-even beleefd, Alcar, het is wonderlijk!"

„Voor ons zou het anders niet mogelijk zijn om in hun heiligdommen binnen te dringen. Wij kunnen echter alles, omdat wij in alle toestanden kunnen overgaan, die zich onder mijn eigen toestand bevinden. Op aarde laat ik mij steeds in mijn schilderskleding aan je zien, doch het is ook mogelijk in mijn geestelijk gewaad."

André kon echter zijn toestand niet handhaven en voelde dat een andere kracht in hem drong, waardoor het voor hem gemakkelijker werd zich te concentreren. „Wat is het dat ik thans voel, Alcar?"

„Niets anders dan mijn gedachtekracht, omdat ik voel dat je je niet voldoende kunt instellen. Doch tracht je dit eigen te maken, ik heb hiervoor je krachten nodig, hetgeen je straks begrijpen zult. Hier zijn we waar ik wilde wezen en hier zullen we binnengaan."

André zag niets wat op een tempel of gebouw geleek; het was een onderaards gewelf waar zij binnentraden. Voor de ingang stonden wachters. Alcar stapte op hen af, sprak met hen enige woorden en zij konden binnentreden. Weer enige meters verder stonden anderen die hen opwachtten en voor hen sloeg Alcar zijn kleed open en toonde hun iets, waar zijn leider met hem niet over had gesproken. Daarna trad Alcar op hem toe, sloeg zijn kleed open en toonde aan de wachter een groene fonkelende speld, die hij zelf niet had

opgemerkt. Hoogst verbaasd was hij. Hoe kom ik aan dat ding en wat heeft dit alles te betekenen, dacht hij. Plotseling kwam tot hem: „Ik ken deze orde; alles is echter concentratie en sterke wil; laat dus alles aan mij over. Ook weet ik niet welke wachtwoorden zij thans gebruiken, maar ik zal mij met hen verbinden en het van hen overnemen." André bewonderde zijn grote leider; hoe groot waren Alcars krachten. Nu begreep hij, waarom zijn leider hem alleen had achtergelaten. Wanneer hij het nog eens zou mogen overdoen, dan zou hij heel anders handelen dan hij had gedaan. Hoe nietig was hij in vergelijking met Alcar. Jaren zouden er voorbijgaan eer hij zich die krachten zou hebben eigen gemaakt.

De wachter voerde hen door verschillende zalen. Het geleek op een onderaards kasteel, dat men vanbuiten niet kon waarnemen. Hier was alles prachtig gemeubileerd; aan niets kon hij zien, dat hij in de donkere sferen vertoefde. Alles wat hij zag was aards, in een dergelijke toestand, maar in dierlijke voorstellingen opgetrokken. Maar hier was een van de gevaarlijkste orden die men kende; daarin waren zij binnengetreden. De wachter droeg een fonkelend kleed en alweer zag hij geen andere kleuren dan het lichtvlammend rood en het valse groen. Alcar sprak tot hem: „Deze wezens zijn spionnen, doch zij kunnen ons in gedachten niet bereiken. Zij doen echter niets anders dan zich op ons instellen en voelen of wij soms zwarten zijn. Daarmee bedoelen zij een hoger afgestemd wezen. Ik daal dus in hen af en denk aan niets anders dan aan moord en doodslag; ik wil dat zij dit voelen. Ze zijn verbazend scherp in hun gedachten."

Een van de wachters kwam op hen af en Alcar fluisterde hem enige woorden toe, die André niet kon verstaan. Maar in hem kwam de vertaling en het betekende niet anders dan vernietiging van al het leven. Nadat dit was geschied, boog de wachter eerbiedig en gingen zij verder. Vier, vijf zalen waren zij reeds doorgegaan en nu kwamen zij voor een hoge deur, die, toen zij er dichtbij kwamen vanzelf open ging, en zij konden binnentreden. In een ruim vertrek waren honderden mensen bijeen. André dacht: ze zullen wel dadelijk naar ons toe komen, maar het tegendeel gebeurde. Er werd niet naar hen omgezien, men vond het heel gewoon. Toch was hij geweldig geschrokken toen de deur vanzelf opensprong. Hij trachtte zich in alles te beheersen en voelde dat zijn leider op hem inwerkte. Vrouwen en mannen waren bijeen en in groepen verdeeld. Er waren erbij, die prachtige gewaden droegen, doch ook hier zag hij niets dan die verschrikkelijke kleuren, waarvan hij de betekenis kende. Hij trachtte de omgeving in zich op te nemen maar voelde onmiddellijk, door een zacht heerlijk gevoel dat in hem kwam, dat hij dit niet mocht doen en hij begreep de betekenis daarvan. In stilte werkte zijn leider op hem in en hij zag de omgeving in zich, daar hem dit in een visioen werd gegeven. In het midden van het vertrek stond een groot beeld, waaronder zij

plaats namen. Naast hem zat zijn leider, die hem zei: „Wij zullen eerst enige proeven moeten afleggen; in stilte wordt daarom op ons ingewerkt, voordat wij in hun kring worden opgenomen."

Het beeld was door een hekwerk afgesloten; er omheen waren zitplaatsen, waarop enige andere wezens hadden plaatsgenomen.

„Er is een uitgelezen gezelschap bijeen; het zijn allen vreselijke wezens, wat je straks duidelijk zal worden. Er moet hier iets gebeuren; er zijn er nooit zoveel bijeen geweest, omdat zij op aarde leven en op de mens inwerken. Van de aarde af zijn zij naar hier gekomen voor het een of ander doel. Neem alles goed in je op, maar denk aan onze verbinding."

Duidelijk had hij zijn leider kunnen volgen; ieder woord was in zijn ziel gegrift. Geruime tijd was er voorbijgegaan, waarin zich niets bijzonders voordeed. André zag dat hun gewaden veranderden en dat uit hun ogen vonken schoten. Deze wezens waren gevaarlijk. Een vreemd gevoel kwam in hem op. Het maakte hem van streek, zodat zijn oogleden begonnen te trillen. Hij voelde zich daarna wegzinken, maar spande al zijn krachten in om dit verschijnsel tegen te gaan. Een hevige slaap overviel hem, zijn bewustzijn werd gestoord. Waar kwam die slaap zo ineens vandaan? Weer hoorde hij: „Dit is een kracht, die zij op ons afzenden en wanneer wij onder deze vlijmscherpe gedachten bezwijken, zijn we verloren en moeten terugkeren. Span je dus in om dit te kunnen weerstaan, ik zal je bij alles helpen. Alle concentratie is op ons gericht, al zie je daar niets van."

André voelde zich door de hulp van Alcar weer vrijkomen. Hoe gevaarlijk waren al deze wezens; wie had daar nu erg in. Alles was verraad en verderf, het was gemeen om zoiets te doen. Na enige seconden voelde hij een andere inwerking tot zich komen. Hij voelde een ijskoude stroom door zich heengaan, die hem deed bevriezen. Wat zou hij thans weer beleven?

Onmiddellijk hoorde hij Alcar zeggen: „Je doet niets, André; laat alles rustig op je inwerken."

Deze zachte liefdevolle woorden van zijn leider verrichtten wonderen. Hij liet hen begaan, maar het was verschrikkelijk, omdat hij dacht te verstijven. Welke monsters in mensengedaante waren hier bijeen? Zijn handen waren als bevroren en toch mocht hij niets laten merken. Hoe eenvoudig was alles, maar hoe gemeen! Iedereen, die deze krachten niet kende, zou er inlopen. De demonen zaten daar en gunden hun geen blik, maar trachtten op verschillende wijzen hen te onderwerpen. Wanneer er enigen in hun richting keken, voelde hij, dat zij door hen heenzagen alsof zij lucht waren. Ze bestonden niet voor hen. Schuin voor hem zat een dame, aards gekleed; zij was getooid met paarlen en andere sieraden. Met enigen van hen was zij in een diep gesprek gewikkeld; toch voelde hij door alles heen hun scherpe gedachten, die moordend waren ingesteld. Somtijds was het muisstil en dan voelde hij

eerst duidelijk de verstikkende atmosfeer. Gemeen waren al deze afschuwelijke wezens. Waren dat meesters in het kwaad? En die vrouwen meesteressen? Dadelijk hoorde hij: „Zij niet, de meesters zullen komen." De koude ging heen, zoals ze gekomen was. Welke gemene krachten zouden ze thans weer op hen instellen? Werkelijk, daar kwam een bediende op hen af, die een roodachtig vocht voor hen neer zette en zonder iets te zeggen verdween. Hij kende hun dranken en maakte zich gereed, want thans zou zijn leider wel verdwijnen. Spoedig zou hij weer wat ruimer kunnen ademhalen. Hier voelde hij zich niet gelukkig. Bij die anderen kon hij zich tenminste nog bewegen, hier mocht hij niet van plaats veranderen. Hij was gereed, maar op hetzelfde ogenblik hoorde hij zijn leider zeggen: „Neem je glas, evenals ik, in je linker hand en doe wat ik doe."

André stuurde zijn gedachten naar Alcar terug en vroeg: „Gaan we dan niet heen, Alcar?"

„Voorlopig nog niet, doch doe, wat ik je zei."

In een flits waren deze woorden tot hem gekomen en hij deed wat Alcar wilde. Hoe moeilijk was het om demonen te begrijpen. Hij vatte het glas in zijn linker hand, zag dat Alcar het tussen duim en wijsvinger hield, het daarna omhoog bracht en het over zijn hoofd slingerde, zodat het tegen het beeld aan scherven viel. Ook hij deed wat zijn leider had gedaan en vroeg zich af, wat dat nu weer te betekenen had. Hoe gemeen was alles, hoe diep lag daarin hun laagheid. Wat zouden zij daarvan denken? Maar allen deden alsof het hun niets aanging. Alcar zei: „Deze eenvoudige handeling, heeft een diepe betekenis. Het is het bewijs, dat je op alles bent voorbereid, meer niet."

Na dit gebeuren stond één van hen van zijn plaats op en wandelde om het beeld heen. Toen het wezen in zijn buurt kwam, bleef het staan en André voelde, dat het hem op een vreselijke manier peilde. Het angstzweet brak hem uit, zo afschuwelijk waren zijn gedachten. Het deed alsof het boven hem iets waarnam, maar doorboorde hem tot in het diepst van zijn ziel. Hij zou wel op het monster willen toevliegen, maar wist dat hij dan verloren was.

„Laat hem begaan, André, en stuur naar hem je allerbeste gevoelens. Nader hem in liefde, anders is verbinding niet mogelijk."

Moest men zo'n wezen ook nog in liefde benaderen?

„Toch moet het," hoorde hij weer, „liefde is onze kracht. Wanneer je liefde niet zuiver is, dan juist versterken hun krachten en daal je in hen af."

André begreep zijn leider; duidelijker had het niet gezegd kunnen worden. Vreemd was het; nu hij op deze wijze tot hem ging, voelde hij van zijn inwerking niets. In stilte dankte hij Alcar voor deze hulp. Na een kort ogenblik ging het wezen heen en hoorde hij Alcar spreken: „Wij zijn opgenomen, André. Thans kunnen wij ons vrij bewegen."

Alcar stond van zijn plaats op, hij volgde hem en zij wandelden samen het

vertrek rond. Geen wezen sprak met hen. Hij keek naar het beeld; het was de duivel in eigen persoon, een dierlijk tafereel, zodat hij er niet meer naar durfde kijken. De demon, die hem had willen peilen, ging in een aangrenzend vertrek en keerde na een kort ogenblik weer terug, een verkleind model dragend van het grote beeld waarvoor zij hadden gezeten. Wat zou er thans gebeuren? Alle aanwezigen stonden van hun zetels op, terwijl vier van hen naar voren traden. Alcar liet hem voelen, dat zij weer zouden plaatsnemen en hij wachtte met ongeduld af wat thans zou geschieden. Uit het beeld zag hij een damp opstijgen. De vier wezens vormden een kring en waren, door hun handen vast te houden, met elkander verbonden. Vreemd was alles wat hij waarnam. Geheimzinnig al deze mensen. Zo stonden zij reeds geruime tijd en hij voelde, dat zij zich concentreerden. Zouden zij zich met nog donkerder machten verbinden? Om hem heen werd het duister, langzaamaan doofde datgene, wat men in deze duisternis licht noemde. Inktzwart was het rondom hem, maar toch kon hij waarnemen. Eenzelfde gewaarwording had hij eens in het dal van smarten beleefd. Alle wezens kon hij duidelijk zien, omdat hij met hen was verbonden. Werd er iemand opgeroepen? Iets dergelijks stelde dit zeker voor. Om het beeld zag hij een lichtgroen waas, dat al dichter en dichter werd. Het was een verschrikkelijk gebeuren, het voer door zijn lichaam heen, het sloop zijn ziel binnen. Daar knaagde het, alsof het zijn levenssappen wilde uitzuigen. Hij dacht te zullen stikken.

Toen hoorde hij zijn leider zeggen: „Magische krachten, André. Hierdoor verbinden zij zich met de meesters."

Thans ging hem een licht op. Er werd nu om het beeld een wijde kring getrokken en ook anderen kwamen de kring versterken. Hij telde vijftien wezens, die zich allen concentreerden. Hoe diep daalden deze mensen af; tot hoever mochten zij gaan en konden zij zich verbinden? Thans zag hij een geelachtig licht, dat het gehele beeld bestraalde. Langzaam ging dit licht in het schrijnende rood over en verbond zich met het groene. Daarna zag hij het in het beeld verdwijnen, zodat ook het beeld voor een ogenblik verdween. Doch dit duurde niet lang; toen kwamen er lange lichtslierten uit het beeld tevoorschijn. Ze verwijderden zich ver van het beeld over alle aanwezigen heen, alsof deze door dit licht werden opgenomen en beïnvloed. Ook tot hem kwam het licht, waardoor hij op zijn benen stond te trillen en door een duizeling werd overvallen. Het was ontzettend, een verschrikkelijke invloed ging daarvan uit. Hoe scherp waren de gedachten van allen, die om het beeld stonden, ingesteld, dat het ieder wezen kon bereiken, dat zich in de zaal bevond? Toch brachten zij het tot stand. Door hun wil werden de anderen magisch verbonden. André weerstond die gemene druk, die verschrikkelijke kracht. Daarna keerden de gekleurde dampen naar het beeld terug. In die walm lag het vergif, dat het leven vernietigde. Door hun concentratie werd

het beeld verlicht en flitste het en kon men ieder wezen met zich verbinden. Het was de overgang naar het dierlijke, het diepste; de uiterste grenzen schenen hier nog overschreden te worden. Een vrouw, die op aarde zeer schoon zou zijn geweest, trad naar voren. De kring werd verbroken, omdat zij er doorheen ging; zij nam plaats bij het beeld en wachtte af. Ze stond voorovergebogen en hield beide armen over het beeld uitgespreid. André voelde, dat zij de verbinding vormde voor dit gebeuren. Een medium zoals hij, maar dan voor magische krachten. Verschrikkelijk, hoe kon zich een vrouw daarvoor beschikbaar stellen. Hoe diep was dat wezen gezonken! Misschien was zij moeder geweest en had liefgehad, maar was zó diep gezonken. Zij was verdierlijkt en had daarin een graad bereikt. Haar ogen gesloten, in diepe trance, trok ook zij om zichzelf een kleine cirkel, waarin zij zich van alle anderen afsloot. De invloed, die nu van alles uitging, bedwelmde hem.

Weer hoorde hij zijn leider, door alles wat hem in beslag nam heen, zeggen: „Houd moed, André, de meesters komen."

Het woord „meesters" gaf hem zijn bewustzijn terug. Deze wezens wilde hij leren kennen. Hij verzamelde de krachten, die in hem waren, maar voelde dat het onmogelijk was zich staande te houden. Toch moest het hem gelukken, daar hij de zo geheimzinnige machten, de magische krachten, waarover hij reeds zoveel had gehoord, wilde leren begrijpen. Niet gemakkelijk zou hij een dergelijk gebeuren mogen beleven, dat was hem maar al te duidelijk. „O, help mij," bad hij tot God en zijn leider, „laat mij dit alles uithouden." Innig was zijn gebed en na enige ogenblikken voelde hij ook werkelijk, dat er een andere, nog sterkere kracht op hem inwerkte, waardoor hij alles weer duidelijk kon volgen. Wie kwam hem thans te hulp?

Zijn leider sprak: „Onze vrienden, die hier zijn."

André begreep, dat zij niet alleen waren binnengedrongen, maar dat er andere, hogere, geesten tegenwoordig waren. Doch het deed hem goed; thans zou hij alles kunnen uithouden. Steeds heviger werd de invloed, die van het beeld uitstraalde. Hij voelde een angstwekkende stilte. Nu hoorde hij hen neuriën en aan dat schrijnend, ja pijnigend gezang namen allen deel. Het was een innerlijk gevloek, wat hij zuiver voelde. Hierin lag hun gehele innerlijk, alle verwensingen van gif en doodslag, van hartstocht en geweld. Het was zo afschuwelijk, zo diep gemeen, dat hij bij iedere galm, die scherp in hem drong, zijn krachten voelde wegzinken. Het trok hem door merg en been, want daar lag iets verschrikkelijks in. Schreeuwden ze maar, dacht hij, stieten zij hun klachten maar heel hard uit, het ware uit te houden en dan zou het niet zo tartend zijn geweest. Dit overrompelde hem, dit zaagde zijn lichaam en ziel vaneen. Het was moordend, een martelend gevoel, omdat hij met hen was verbonden. Ook zijn leider hoorde hij brommen, maar toen hij zich op Alcar concentreerde, kwam een ander gevoel in hem. Hierin lag

liefde en warmte, die zijn ziel binnenstroomden. Het vreselijke licht nam in hevigheid toe en vormde een bol om het beeld. Het beeld stond als een vuurtoren in de mist en het licht werd steeds gemener, daar het het voordierlijke naderde. De vrouw lag nu aan de voeten van het beeld ineengezonken. Haar slaap was diep, zij wist niet wat er met en om haar heen geschiedde. Na deze verschijnselen rook hij een afschuwelijke lucht, die hem de adem benam. Nog nooit had hij zoiets verschrikkelijks geroken; hij kon er geen woorden voor vinden. Het was duivels. Toen hij ook hier doorheen was, hinderde het hem niet meer. In die groen-, geel- en roodachtige bol begon enig leven te komen. Er vormde zich daarin iets, dat op een wezen geleek. Het veranderde steeds, werd al dichter en dichter, totdat het de vorm van een mens had aangenomen. Om dat beeld manifesteerden zich vele andere schimmen, die allen vormen aannamen. Het waren menselijke wezens. Zij bleven echter in een dicht waas gehuld.

Hij vroeg zijn leider wat dit alles betekende, doch een andere, voor hem onbekende stem zei: „Satan in zijn rijk, André, de duivel in eigen persoon, hij, die over miljoenen regeert. Zij hebben werelddelen vernietigd en zullen alles doen om dit op aarde te bereiken."

Dat was zijn leider niet, die tot hem had gesproken. André vroeg in stilte of hij mocht weten wie hem steunde. Zijn leider zat naast hem, als een standbeeld op zijn voetstuk, in diep gepeins verzonken. André wilde hem niet storen, hij voelde wat er in Alcar omging. Een zacht, heerlijk gevoel kwam in hem, toen hij de naam van de geest hoorde, die hem te hulp was gekomen.

„André," hoorde hij, „ik ben Ubronus."

„O, lieve, lieve, Ubronus, u, die mij in Alcars woning leidde? Ook in de duisternis komt u mij te hulp?"

„Uw leider heeft mij geroepen, omdat hij zich geheel wil verbinden, hun krachten wil leren kennen, waarvoor alle concentratie nodig is. Ik was het dus die op u inwerkte. Uw leider bevindt zich in een andere afstemming, waardoor hij de magische verbindingen wil volgen."

André begreep het, doordat hij voelde, dat Alcar in een voor hem onbekende afstemming verkeerde. Er lag een muur van geestelijke kracht om Alcar heen. Niets bewoog zich aan hem. Thans zou hij alles kunnen beleven. In het magische licht zag hij nu duidelijk enige wezens zichtbaar worden en tegelijk rook hij die verschrikkelijke lucht, die in sterkte toenam. De wezens, die zich manifesteerden, werden door deze afschuwelijke lucht gedragen; de aanwezigen werden erdoor beïnvloed, zodat zij met hun meesters werden verbonden. In de vijfde sfeer had hij een geestelijke inzegening beleefd, die hemels was; hier zag hij het dierlijke in de mens. Het verschil was ontzagwekkend. Dáár werd hij opgeheven, hier werd hij tot in het diepst van zijn ziel getroffen. Welk een kloof lag er tussen beide toestanden. Hoe verheven de mens, die in

de hogere sferen leefde; hoe diep gezonken zij, die zich hier manifesteerden. Uit de kring trad thans een wezen tevoorschijn; de anderen sloten vlug de keten en dit wezen trad op de vrouw toe, die nog steeds in diepe slaap neerlag. André schrok, daar hij het herkende. Het was het genie, dat hij met Alcar een bezoek had gebracht. Waarom trad hij in die cirkel? In de lichtbol van gruwel en ellende zag hij nu een lichtgroene verschijning, die iets dieper afdaalde. Een mens, maar wat voor een mens! Een duivel zag hij, de hoogste meester die zij kenden. Wat waren alle anderen in vergelijking met hem? Niets. Het verschil in kracht was te groot. Het was het hoogste wezen, maar het diepst gezonken. Het genie lag neergeknield en keek omhoog. In zijn handen hield het eenzelfde ordeteken als Alcar had getoond toen zij binnentraden, maar dit was groter. Alle anderen, die met de meester waren gekomen, daalden eveneens en vormden eenzelfde keten als zij, die om het beeld stonden geschaard. Het hoogtepunt was gekomen. Smachtend keek het genie naar zijn meester, wat hij te zeggen zou hebben. André's ziel schreide van verdriet over zoveel ellende als hier aanwezig was.

De meester sprak: „Broeders, ik liet u allen roepen om tot mij te komen. Een uwer is in de kring van de meesters opgenomen en bevindt zich in uw midden, ligt neergeknield aan mijn voeten. Ik zal kort zijn. Ik liet u roepen, omdat Geoni in onze kring wordt opgenomen en daardoor is verhoogd. Ik wil, dat u allen hem zult gehoorzamen en zult volgen, hem zult steunen in zijn werk, vooral zij, die op aarde zijn en werken. Geoni, ga voort met uw onderzoek, ik zal u enige helpers zenden, om het Westen met het Noorden, het Oosten met het Zuiden te kunnen verbinden. Een van ons is steeds in uw nabijheid, een, die mij ook deze boodschap bracht."

De Satan spreidde zijn klauwen over de uitvinder uit, prevelde iets en trok zich terug in zijn vorige toestand. Zij, die met hem mee waren gekomen, traden één voor één naar voren, kruisten hun armen over de borst, zagen het genie in de ogen en verdwenen. De bijeenkomst was afgelopen. De meesters trokken zich terug, het licht vervaagde, het werd pikdonker om hen heen en de ketens werden verbroken. Lange passen maakte men over de vrouw, die nog steeds neerlag en ook zij keerde terug uit haar verschrikkelijke slaap. Geoni zag hij niet meer; het genie was spoorloos verdwenen. Het beeld bracht men terug, waar men het vandaan had gehaald, het afgrijselijke gebeuren was voorbij.

Thans hoorde hij zijn leider weer tot hem spreken: „Hij daalde af, André, omdat hij hoger kwam."

André begreep. Hier had hij het vreselijkste leren kennen.

Alcar stond van zijn plaats op en wandelde naar een hoek van de zaal, waar hij aan een tafel plaats nam. André keek zijn leider aan en vroeg zich af, wat er nu weer zou gebeuren. Hij meende echter het doen en laten van

zijn leider te kunnen raden. Hij keek naar alle anderen, die luidruchtig en in een feestelijke stemming waren gekomen. Bedienden kwamen dranken en verfrissingen aandragen. De glazen werden in één teug leeg gedronken en neergesmeten, zodat hem links en rechts de scherven om de oren vlogen. Vreemd en geheimzinnig was alles wat hij hier beleefde. Wat bezielde die wezens? Ook voor hen werden dranken neergezet, maar Alcar zei hem, niets aan te raken. „Wij keren terug, André, in onze eigen afstemming; de reis naar de donkere sferen is ten einde."

„God zij gedankt," dacht André, „gelukkig dat wij heengaan."

„Maak je gereed, mijn jongen, ze zullen zo dadelijk op ons afstormen, omdat wij niet drinken. Die eer geef ik hun meesters niet."

Zijn leider was nog niet uitgesproken, of hij voelde een stekende straal door zich heengaan. Alle wezens verhieven zich van hun zitplaatsen en boorden hun vlijmscherpe gedachten door hem heen, als wilden ze zijn ziel verscheuren. Enkelen kwamen op hen af en vroegen waarom zij niet op het welzijn van de meester dronken!

Daar hoorde hij Alcar zeggen: „Neem je glas, André en kom naast mij staan." Hij deed wat zijn leider wilde en stelde zich naast hem op. De wezens, die op korte afstand waren gebleven, dachten, dat Alcar hun iets zou te zeggen hebben over wat zij hadden beleefd. André voelde zich optrekken en toen zij in een andere toestand, maar nog steeds voor hen zichtbaar, waren gekomen, zei Alcar tot hen: „Vrienden, ook wij waren in uw midden."

Verbaasd over zoveel brutaliteit, hoorde hij achter hem uitroepen: „Zwarten! Steek hen neer! Zwarten in ons midden en niemand kan hier binnendringen?"

„En toch waren wij hier," zei Alcar en had nog steeds zijn glas in de hand. „Vrienden," ging Alcar verder, „wij kennen andere krachten, die de uwe vernietigen. Wij kennen God, ja, een God van liefde en door deze kracht dringen wij in uw midden, niemand van u kan ons dit beletten; ook de meesters niet, hoe diep ze ook zijn gezonken, hoe hoog zij hun magische krachten opvoeren. Eens zult ook gij deze krachten leren kennen; dan zult gij strijden voor het licht, het goede, in liefde voor al het leven. Vaarwel en groet hem, die zich meester noemt."

Alcar gooide het glas voor hun voeten. Ook André deed het en met een hevig gebrul vlogen allen naar de plaats, waar zij waren geweest. André voelde, dat hij een andere afstemming binnentrad. Allen waren voor zijn ogen verdwenen, het land van haat lag achter hem.

Naar de sferen van licht; geestelijke kunst, dierensfeer,

„Zie André, de sferen van licht wachten ons; je tweede reis naar de donkere gebieden is ten einde. Lang genoeg waren we daar beneden. Ik behoef je zeker niet duidelijk te maken, welke wezens daar leven. Ik heb mij, terwijl de meesters zich manifesteerden, met hen verbonden om te weten te komen, wie hij is geweest en hoe oud hij reeds is. Ook op aarde leefde hij in een dergelijke toestand, maar ik ging duizenden jaren terug. Groot is zijn macht, diep de diepte, waarin hij is gezonken. Het zal je tevens duidelijk zijn, waarom ik mij in een andere afstemming aan je toonde, voordat wij konden afdalen. Thans kun je weer ademhalen, waarnaar je zo hebt verlangd."

Hoe goed was Alcar, hoe groot zijn psychische kracht, hem dit alles te kunnen tonen. Toch was het de waarheid: hij was blij dat zij de donkere sferen hadden verlaten. In hem kwam nieuw leven; hij zag onder zich het land veranderen en de hemel lichter worden. Wat had hij op deze reis al niet beleefd en wat zou nog komen? Wijsheid was alles, hoe verschrikkelijk het daar beneden ook was. Toch was hij liever bij hen, die in de hogere sferen leefden. Daar was alles hemels. Hoe dierlijk was hun uitstraling daar beneden. Aan die lucht wilde hij niet meer denken. Wat een hoger wezen innerlijk droeg, voelde en zag men om het wezen heen en ook verspreidde het een ongekende geur. Maar hoe verschrikkelijk was het daar, waarin de meesters leefden? De dierlijke wezens gaven die reuk af; het was hun bezit, hun afstemming. Hoe hogere afstemming de mens bezat, des te schoner werd het in en om hem heen. Alles was André nu duidelijk. En thans ging hij naar het licht; de warmte wachtte hem. Hij dacht aan zijn overgegane kindje. Zou het mogelijk zijn, dat hij dit op deze reis mocht bezoeken? Zou Alcar daar heengaan? O, als dat eens waar was, maar hij durfde het zijn leider niet te vragen. Toen hij op zijn vorige tocht de sferen bezocht, kon hij niet vermoeden, dat daar thans een kind van hem zou leven. Het was de kindersfeer, die hij met Alcar had mogen bezoeken. Nu was hij in dit leven, waar ook zij was. Schoon was de kindersfeer en alles, wat hij had mogen waarnemen. Hij durfde er niet aan denken, het zou te veel voor hem zijn. Het was nu een jaar geleden. Dood was het op de wereld gekomen, wat hij reeds zeven maanden van tevoren had aangevoeld. Een vreselijke strijd had hij innerlijk gestreden, omdat hij het niet wilde aanvaarden, maar toch had hij zich moeten overgeven. Alles was gebeurd, zoals Alcar het hem had laten voelen. O, als hij zijn kind eens mocht bezoeken. Wanneer hij van deze uittreding op aarde terugkeerde en zijn vrouwtje de boodschap mocht brengen, dat hij hun kind had mogen zien en daarmee had gesproken, dat zou heerlijk zijn. Toch had hij het kind reeds gezien toen het pas vier maanden over was. Maar hij had het niet dicht mogen naderen; op verre afstand mocht hij waarnemen. Haar geestelijke rust

mocht hij niet storen. Het was wel indrukwekkend geweest, wat hij had mogen zien. Honderden kleine kindertjes – het waren allen engelen – waren daar bijeen. Zij waren door een blauw waas omhuld en duidelijk had hij de geestelijke lichaampjes kunnen onderscheiden. In een groot, uit sneeuwwit marmer opgetrokken gebouw leefden de kleinen en werden door liefdegeesten verzorgd, engelen, die de reine zuivere moederliefde voelden. Alcar had hem zijn kind getoond, maar ook hij voelde reeds op enige afstand, dat zij het was; een liefdeband trok hem tot haar. Toch moest hij tien meter van haar af blijven staan; dichter mocht hij haar niet naderen. Maar hoe gelukkig was hij geweest, te zien, dat zijn kind leefde en opgroeide. Ook mocht hij niet lang in de kindersfeer vertoeven; spoedig waren zij naar de aarde teruggekeerd. Hij kon zich het ogenblik van scheiden herinneren, toen hij haar naar haar laatste rustplaats had gebracht. Het verschil van scheiden daar en in de sferen, was onnoemelijk groot. Op aarde was het voor hem gemakkelijker geweest dan toen hij haar voor het eerst mocht terugzien. Bij zijn kind in het dodenhuisje lag nog een klein rein wezentje, dat vier dagen had geleefd en ook op haar dag was overgegaan. Dat kleintje zou in de sferen haar speelkameraadje zijn en blijven. Op die morgen voelde hij een innig contact tussen beide sferenkinderen. De ouders van het kindje waren gebroken; hij had zoiets niet gevoeld, hij wist immers, dat hij eens zijn kind zou terugzien. Hoe gaarne had hij de ouders van dat engeltje van zijn wetenschap verteld, maar zij waren voor hem niet te bereiken. Hij, en ook zijn vrouwtje gaven zich over, maar zij wilden het bezit van hun kind, zij konden geen afstand doen. En toch leefde ook hun kind en groeide, als het zijne, op.

Alcar zei hem niets; misschien had hij een vast opgemaakt plan en was het niet mogelijk, dat hij zijn kind zou zien. Onder zich zag hij een primitief land; de huizen die men hier had gebouwd, waren als de barakken op aarde. Overal waren ze verspreid en daarin leefden mensen, die uit de donkere sferen daar waren aangekomen. Hij wist dit alles van zijn vorige tocht, Alcar had het hem duidelijk gemaakt. Daar ontvingen zij hun eerste geestelijke lessen; men leerde hun hoe zij liefde moesten geven. Van daaruit begon hun tocht naar de sferen van licht, die moeilijk waren te bereiken. Daar was strijd voor nodig en opoffering. Toch waren zij bereid om een ander leven te beginnen. Ook daar waren vrouwen en mannen bijeen, maar in hen en in de natuur lag nog geen warmte; het bezit van dat heilige vuur lag nog ver van hen verwijderd. Velen van hen vielen in hun vorige toestand terug en zouden weer opnieuw moeten beginnen.

Steeds gingen zij verder, de eerste bestaanssfeer in de geest tegemoet. Naardat zij verder gingen, veranderden ook de sferen, de natuur en alles wat hier leefde. Langzaam omhoog evolueerde de mens, tot hij de hoogste sferen had bereikt. Hoe eenvoudig was alles, hoe rechtvaardig was God! Op aarde ken-

de men geen God van rechtvaardigheid; hier zag, voelde en wist ieder wezen dit. Hier kende men alleen een God van liefde; men wist, dat men door te bidden en te werken steeds hoger komt. Dit alles kon de mens bereiken, wanneer hij zich voor anderen wilde geven, alles wilde liefhebben, wat Gods leven draagt. De natuur werd steeds schoner, de mensen jonger, doordat zij een hogere liefde voelden, ja innerlijk droegen. Dit leven was eeuwig. Onder hem lag de verbindingssfeer, waar hij de vorige maal de levende doden had mogen toespreken. Heerlijk was het ogenblik geweest, toen zij zich voor hun ogen hadden opgelost. Wonderlijk was het voor hem geweest, doch alles was zeer eenvoudig, wanneer men die krachten kende en innerlijk droeg. Spoedig zouden zij in de eerste sfeer zijn, maar nog steeds zei Alcar niets; zijn leider was in diep gepeins verzonken. De eerste lichtflitsen schemerden reeds door, daarachter lag de eerste sfeer.

Alcar keek hem aan en zei: „Nu zal ik je de geestelijke kunst tonen, waarover ik je op aarde heb gesproken. Doch eerst in de vijfde sfeer zul je het grote verschil zien met wat wij op aarde hebben achtergelaten. Eerst zullen wij daar vertoeven en in mijn afstemming zul je geestelijke meesters zien, hun kunst mogen bewonderen."

„Zij, die van de aarde hier aankomen, mogen hun kunst voortzetten, niet waar, Alcar?"

„Zeer zeker; doch het is beter te wachten, totdat zij in de vierde sfeer zijn aangekomen, omdat anders hun geestelijke ontwikkeling stil staat."

„Hoe bedoelt u dat?"

„Ik bedoel hiermee, dat zij hun kunstgevoel verscherpen, maar dit is nog steeds geen bezit in de geest en zij zullen, al schilderen zij duizend jaren, geen hogere sfeer kunnen binnentreden. Een verhoogd kunstgevoel te bezitten is nog geen geestelijk bezit. Daarom heeft hun kunst ook geen betekenis, omdat zij de eerste gelukkige sfeer (de vierde lichtsfeer) vanaf de aarde niet binnen kunnen gaan; het ware beter geweest zich eerst die krachten eigen te maken. Wanneer wij daar zijn, zal ik je alles duidelijk maken."

„Heeft de kunst op aarde haar hoogtepunt bereikt?"

„Ja, die kunstenaars, die generatie heeft geleefd. De mens schept zoals hij voelt. En wanneer we weten, dat de mens op aarde stoffelijk voelt, in die afstemming leeft, weten wij, dat zij geen geestelijke kunst zullen scheppen, die op een derde sfeer afstemming heeft. De kunst van de aarde heeft geestelijk de tweede sfeer als afstemming bereikt. Wanneer er op aarde kunst werd geboren, die als afstemming de derde sfeer zou bereiken, dan werd ze op aarde niet meer begrepen. Je weet, dat de eerste sfeer eenzelfde toestand is als het leven op aarde. Wat dus boven de menselijke ontwikkeling staat, voelt men op aarde niet aan, daar kan men geen woorden voor vinden. Wanneer dus een wezen uit een vierde of vijfde sfeer zou neerdalen, dan was het een

bovenmenselijk genie, wat anderen in geen duizend jaren kunnen bereiken. Maar ook wij weten, dat dit niet zal geschieden, om de eenvoudige reden, dat de mens alleen dat voedsel zal ontvangen, dat hij kan aanvoelen, begrijpen en verwerken. Keer terug naar de aarde, zie naar de techniek, de mens begrijpt niet wat hem wordt gegeven. Vele jaren is hij ten achter; hij is een slaaf van de machine, wat toch de bedoeling niet is en nooit is geweest. Zo zou het gaan met de kunst; door hun „kunnen" werd zij vernietigd. Alles wat op aarde wordt gegeven, ik zei het je reeds, is een kosmische wet; het zijn wetten, menselijke afstemmingen, dat leven op aarde. Maar wie een hoogste graad voor de aarde heeft bereikt, is nog steeds geen gelukkig wezen, omdat juist velen door hun kunst ten onder gaan. Ik toonde je op aarde mijn kunst; men noemt mij daar een meester, maar toen ik dit leven binnentrad, leefde ik onder de eerste geestelijke sfeer, waar geen geestelijke meesters leven noch worden gekend. Alles is dan ook door hun ogen bezien aards en is niet te vergelijken met het leven aan deze zijde. Daarom, alles wat men op aarde zal scheppen, bevindt zich onder deze geestelijke afstemming. Ons leven is daarom rijker, schoner en al naar wij hoger komen, zal alle kunst, ja al het leven veranderen. Zie mijn jongen, de eerste sfeer treden wij binnen."

André zag mensen, huizen en gebouwen; vele woningen waren de innerlijke afstemming van het wezen en naar zijn liefdekracht opgetrokken. Ook hier was hij reeds geweest, doch thans zou hij kunst leren kennen. De eerste sfeer was als de aarde. Dan zag hij nog andere gebouwen die verschillend van architectuur waren opgetrokken, waarvan er enkele zeer schoon waren en een andere betekenis hadden. In de bergen en langs het water, overal stonden de geestelijke woningen, naar gevoel, smaak en kracht gebouwd. Alles was geestelijke substantie en was waarachtig en natuurlijk.

„Wat betekent dat grote gebouw daar, Alcar? Het is zoveel schoner dan alle andere."

„De bouwmeesters, die het optrokken, leven in een hogere sfeer. Dus naar hun innerlijke kracht en gevoel werd het tot stand gebracht. Het is om hen, die hier leven, aan te sporen die kunst te bereiken. Bij het zien van een hogere afstemming zullen zij zich inspannen en het zich eigen maken. Is je dat duidelijk?"

„Ja, Alcar."

„Zoals je weet is een geestelijke woning de innerlijke toestand van het wezen. Zij, die dit bouwden, hebben allen een hogere afstemming; zij voelen daardoor een hogere kunst, een schonere architectuur. Al die gebouwen worden dan ook door hen in stand gehouden. Dit geldt voor alle sferen. In deze sfeer vinden wij kunst op een tweede afstemming, en als wij hoger komen is er hogere kunst te vinden. In mijn sfeer kennen wij kunst uit de zesde sfeer, die zoals hier, door hogere wezens wordt onderhouden, omdat beide sferen

verbinding hebben. Het is als de weerkaatsing van een hoger licht, dat ons, zoals ik reeds zei, zal aansporen, om die kunst, die liefde te bereiken. Want alles is liefde, niets dan liefde, omdat liefde leven en gevoel betekent en de mens naar zijn gevoel zal scheppen."

André zag aan de rand van een berg, door veel groen en bloemen omgeven, vele wezens bijeen. In hun midden had een geest plaatsgenomen, die hen allen toesprak. Op verre afstand kon hij hem reeds horen.

„Gaan wij daar heen, Alcar?"

„Ja, we zullen even luisteren wat hij te zeggen heeft."

Hij, die sprak, was een geest van middelbare leeftijd en droeg een geestelijk gewaad. „Broeders," sprak de geest, „eens leefden wij op aarde en wisten van dit leven niets af." André voelde, dat hij over het eeuwige leven vertelde. „Thans is ons alles duidelijk. Ik zei u reeds, dat men hen haat die een andere godsdienst belijden, doch hier is dat niet meer mogelijk. Hier zijn we één en kennen maar één Vader, een Vader van liefde. Christus heeft ons onze Vader leren kennen. En wat is het schoon om lief te hebben, voor anderen iets te kunnen zijn. Maar hoe kunnen wij ons zelf en anderen helpen? Daal af, broeders, daal af in de donkere gebieden, daar waar uw kinderen en uw broeders en zusters leven; zij hebben uw hulp nodig. Het is de weg die anderen volgden, die wij te volgen hebben. Lang vertoefde ik beneden, ik weet dus hoevelen er zijn die geholpen moeten worden. Waarom wacht u nog langer? Hoort gij hen niet roepen? U schept u daardoor een eigen toestand en zult, wanneer u terugkeert, andere, maar hogere sferen binnentreden. Wie niet voor anderen leeft, evolueert niet. Wij moeten werken en bidden, daarin ligt onze en aller kracht. Wie wacht, leeft niet, het zijn levende doden. Ik roep u allen toe, help hen, uw zusters en broeders. Hebt u geen behoefte om anderen van uw eeuwig voortleven te vertellen? Te zeggen dat u leeft? Dat uw moeder of vader en kinderen bij u zijn?"

Vol vuur sprak de geest verder, maar André voelde, dat zij zouden verdergaan, waarna zij zich dan ook verwijderden.

„Je ziet, dat men ook aan deze zijde de mens moet aansporen om voor anderen iets te zijn. In de tweede sfeer is dat niet meer nodig. Hij, die hen toesprak, ken ik en het doet mij genoegen, hem op deze weg terug te zien. In de donkere sferen ontmoette ik hem, hij was diep, diep ongelukkig, en hij vroeg mij, hem een bewijs van hoger leven te geven. Dan eerst zou hij het kunnen aanvaarden. Ik toonde mij aan hem in een hogere toestand en nu, na honderd jaar, zie ik hem hier terug om anderen te overtuigen. Je hoorde, dat hij hun vertelde van een leven, dat hij eens beleefde en duidelijk kent hij alle gevoelsovergangen in de geest. Zo werkt de één door de ander en zal hij, door anderen te helpen, zichzelf ontwikkelen. Een duidelijker beeld zou ik je niet hebben kunnen tonen. Zijn weg is de onze, onze weg is die van Hem,

die men op aarde aan het kruis sloeg. Zijn weg te volgen, dat is Gods heilige wil. Deze mens heb ik door één bewijs kunnen overtuigen, waardoor hij aan zichzelf is gaan werken. Alleen door daden, slechts door daden wordt een geestelijke woning steen voor steen opgetrokken. Alles zal stralen, wanneer zij innerlijk deze krachten bezitten, (die zij) hebben verkregen door anderen te helpen. In iedere toestand, die ik je toon, ligt deze waarheid. Spoedig zal ook hij hoger gaan; zijn geestelijk kleed heeft hij reeds ontvangen. In de tweede sfeer wacht hem veel geluk en liefde.

De mens op aarde roep ik toe: begin nu, wacht niet tot gij hier aankomt; wat gij op aarde bezit behoeft gij aan deze zijde niet te leren. Eenieder zal zich reeds op aarde en ook aan deze zijde zijn taak scheppen. Wie zijn taak niet voelt, leeft niet en zal eerst moeten ontwaken. Doch dit kan lang duren en daarom komen wij naar de aarde om hun duidelijk te maken, dat zij onze weg hebben te volgen."

André schrok. Keek hij goed? Werkelijk, daar liep een mens en naast hem een hond; hoe was dit mogelijk?

Alcar keek hem aan en zei: „Is dat zo vreemd, om ervan te schrikken?"

„Daar loopt een hond, Alcar." Hij dacht, dat zijn leider hem niet begreep.

„Zeer goed waargenomen, André. Waarom zouden wij onze dieren niet bij ons mogen hebben? Zijn zij juist niet onze beste vrienden? Ook in de eeuwigheid zijn wij tezamen, wanneer wij dat zelf willen. Beiden zijn één, alles is leven en het intelligente leven kan zich met het andere leven verbinden."

„Leven de dieren dan in deze sfeer, Alcar?"

„Neen, zij leven in een afstemming, die met hun eigen toestand overeenkomt. Wij hebben vogels en verschillende andere dieren, waarom hen dan niet, die lange tijd op aarde leed en smart met ons deelden? Ook ik had op aarde een klein hondje en ben aan deze zijde vaak met hem samen. Het diertje ging over en hier zag ik het terug. Wanneer ik het wil zien, roep ik het tot mij, wat ik je aanstonds zal tonen. Het dier aan deze zijde voelt het hoger afgestemde wezen, wat ik je reeds op onze eerste reis duidelijk maakte. Het verafgoden van het dier is niet meer mogelijk. Aller leven is anders, zo ook het samenzijn met onze dieren."

„Leven zij allen in één sfeer, Alcar?"

„Ja en die sfeer ligt onder de eerste kosmische afstemming."

„Wat is alles wonderlijk!"

„Niets is wonderlijk, alles is realiteit! Er zijn geen wonderen, wanneer wij de krachten kennen, die het tot stand brengen. In de geest is alles weten!"

„Hoe komen de dieren hierheen, moest men hen halen?"

„Je zou diep moeten afdalen, doch ook dit is niet nodig. Waar ik ook ben, in welke sfeer ook, maar dan vanaf de eerste bestaanssfeer in de geest, kan ik mij met de dieren verbinden. Dit alles geschiedt door concentratie en wil."

„Is dan het dier aan wetten gebonden, Alcar?"

„Het dier zo goed als de mens, dus beiden. Het dier is zich echter van die wetten niet bewust, doch het voelt zuiverder dan vele mensen, die intellect bezitten. Het dier bezit één levensafstemming; van de aarde gaat het daarin over; het heeft zich daaraan te houden. Ik zal je thans tonen, dat liefde ook aan deze zijde bindt, dat onze aardse dieren bij ons zijn wanneer wij dat willen. Maar ik zei je reeds, dit kan alleen hij, die in de eerste bestaanssfeer leeft. Daarvoor is dus geestelijk bezit nodig." André zag, dat Alcar zich concentreerde. Enige seconden waren voorbijgegaan.

„Zie ginds, André."

Op een tiental meters van André af kwam een langharig hondje aangelopen en sprong blaffend zijn meester tegemoet. André kon zijn ogen niet geloven.

„Wat is alles lief, Alcar! Hoe groot is liefde, hoe machtig God, om ook dit de mens te schenken. Velen zullen gelukkig zijn wanneer zij op aarde dit mogen weten."

Het diertje jankte van geluk.

„Mijn lieveling," sprak Alcar tot het beest en ook André werd door het diertje begroet. Tranen van geluk kwamen in zijn ogen bij dit schone, liefdevolle tafereel.

Alcar zag zijn tranen en zei: „Dit is reine, zuivere liefde, mijn jongen; ook mij kwamen, toen ik het mocht beleven, de tranen in de ogen; laat ze dus vrijelijk vloeien. Ik schreide van geluk, mijn zoon, toen ik dit grote mocht beleven. Uit het diepst van mijn ziel dankte ik God voor al dit heilige, dat ik mocht ontvangen. Ik zal er ook steeds dankbaar voor blijven. Je ziet, André, dat zij ons niet vergeten, al zie ik hem in geen jaren. Zij vergeten ons niet, hun liefde is eeuwig; zij blijven liefhebben."

Het ontroerde André diep, dat hij de liefde van dier en mens mocht aanvoelen en beleven.

„Kom we gaan verder, het dier zal enige tijd bij ons blijven, totdat wij deze sfeer verlaten. Ik kan op deze wijze verschillende dieren tot mij roepen, wanneer ik mij in liefde wil verbinden."

„Toch geen wilde dieren, Alcar."

Alcar lachte hartelijk en André voelde, dat hij een vreemde vraag had gesteld.

„Wilde dieren, André, kennen wij hier niet; zij leven niet aan deze zijde. Maar dat kun je niet weten; velen stellen dezelfde vraag als jij. Ik zal je dit duidelijk maken. Wanneer het dier de aarde verlaat, dus daar sterft, het doet er niet toe tot welk ras het behoort, dan legt het dat leven af. Kun je dat begrijpen? De mens treedt hier binnen zoals hij op aarde voelt, doch het dier legt het stoffelijke leven af en treedt zijn geestelijk leven binnen."

„Evolueert het dier, Alcar?"

„Jazeker, doch het blijft in een toestand, die de dierlijke afstemming is. Het dier heeft zijn kringloop te volgen en keert hier terug."

„Duizend vragen komen in mij op, Alcar."

„Al die vragen zullen we later beantwoorden, wanneer we ook deze toestanden bezoeken. Nu echter volgen wij een andere weg, een ander plan, waar ik mij aan wil houden."

André vond alles wonderlijk, hoeveel geluk wachtte de mens, wanneer hij dit leven binnentrad.

„Hoe keert het dier terug, Alcar? Is dat mogelijk?"

„Maar natuurlijk, ook dit zal ik je tonen. Zie maar en hoor wat ik zal zeggen. Alles is echter concentratie en sterke wil. Doch ik zal mijn wil duidelijk uitspreken, zodat je mij in alles kunt volgen. Het dier zal mij gehoorzamen, omdat het mij voelt."

Alcar sprak tot zijn aardse kameraad: „Kom lief dier, we moeten scheiden, je moet heengaan."

André voelde op dit ogenblik, dat het dier gaarne wilde blijven. Toch ging het beestje heen en nu zag hij het wonder geschieden. Het dier werd als een waas; voor zijn ogen zag hij het oplossen. Spoedig keerde het echter terug, waardoor hij begreep, dat zijn leider het tot zich terugtrok. Hoe groots was alles! Het sprong van blijdschap om hen heen.

„Zij, die op aarde van dieren houden, zullen gelukkig zijn, Alcar, dit te weten."

„Je kunt het hun vertellen, mijn zoon, zoals alles wat je hebt mogen beleven en nog beleven zult. Wanneer de mensen aan zichzelf willen werken, zal hun veel van al dit geluk aan deze zijde wachten, maar willen zij dat niet, dan kan alle geluk, al deze genade niet voor hen zijn."

Het dier, dat op aarde was gestorven, leefde in het leven na de aardse dood, zoals het op aarde leefde en voelde. Hier was alles één en bijeen.

„Hier zullen we binnengaan."

André zag het grote gebouw, waar de hogere geesten aan hadden gewerkt. Hij was zeer nieuwsgierig wat hij thans zou beleven. Steeds meer wonderen beleefde hij in het leven na de dood. Hij stapte de drempel van een geestelijk gebouw over en zag overal wezens, geestelijke kunstenaars bezig met hun scheppingen. Hun gevoel werd in kunst omgezet. Hij zag in het leven na de dood kunstschilders. Wie zou hem geloven? Toen zij binnentraden, kwam een geest hen tegemoet, die Alcar aansprak.

„Alcar, Alcar, God zij met u!"

„Broeder Ambrosius, wij komen u bezoeken."

De geest trad op André toe en groette hem vriendelijk. Niets dan liefde, dacht André. Alcar voerde met de geest een gesprek en zei André, dat hij hem

zou waarschuwen, wanneer zij verder zouden gaan. „Neem alles goed in je op, André, ik zal je daarbij helpen."

Alcar ging met Ambrosius heen; hij was alleen. Hij zag wezens, die figuren schilderden en anderen de natuur. Hij trachtte zich met hen te verbinden, omdat hij wilde voelen, wat hun geestelijke producten voorstelden. Hij zag grillige voorstellingen, die hij niet begreep. Hij zag jonge en oude mannen. De man was de scheppende kracht, dit voelde hij aan alles. De ene verwondering volgde op de andere. Hij maakte zich één met een eigenaardige, haast onbegrijpelijke voorstelling. Vreemd was het stuk. Hij voelde, dat het wezen zijn eigen leven schilderde. Het was het aardse leven, dat hij had afgelegd. Aan de kleuren zag hij, dat deze mens zijn leven in leed en smart had volbracht; in de kleuren lag al zijn strijd. Ook voelde hij de donkere gebieden in het tafereel, dat groots was opgezet. In prachtige tinten, waaronder tevens donkere en fel flitsende kleuren, was het geheel prachtig symbolisch uitgebeeld. Het wezen voelde zichzelf en zijn volbracht leven op aarde en in de sferen. Door ruwe grillige kleuren bouwde dit een voorstelling op, die een zielstoestand betekende. Een dichter kon zijn eigen leven en dat van anderen in verzen bezingen; hier deed men het in kleuren. Diep was alles aangevoeld, doch het stuk straalde niet. Naast deze kunstenaar zag hij een ander, aan een groot doek bezig. Vreemd, dacht hij, zo wordt op aarde niet geschilderd. De kleuren werden ineens op het doek aangebracht en verdeeld. Vijf of zes verschillende kleuren tezamen werden tegelijk op het doek aangebracht en daaruit kwam een tint, zo heerlijk en schoon als men op aarde niet zou bereiken. Hij zag penselen en stampertjes, hij zag kleine en grote. Daarmee verdeelde men de verf, bracht men andere tinten aan om het beoogde doel, de kleurnuances te bereiken. Wonderlijk was alles, wat hij hier beleefde. En nog was hij in de eerste sfeer; hoe zou de kunst dan zijn in de hogere gebieden! Het zachte rood vloeide in het paars over, de meer donkere tinten vloeiden eveneens ineen, men wilde door verschillende kleurschakeringen het volmaakte bereiken. Toch voelde hij, dat men het op aarde ook zou kunnen, wanneer men maar deze techniek volgde. Een ander wezen schilderde een zeer merkwaardig tafereel, dat haat betekende. Hier schilderde men liefde en alle menselijke hartstochten; alle menselijke karaktereigenschappen werden in kunst uitgebeeld. Maar waar schilderde men eigenlijk op?

Hij hoorde plotseling zeggen: „Op stof, André, maar van geestelijke substantie. Je weet, wij hebben hier alles. Vergeet niet dat deze kunst, die je thans wordt getoond, op aarde afstemming vindt, omdat de eerste sfeer, zoals je weet, de eerste bestaanssfeer is in de geest."

André dankte in gedachte zijn leider, die hem deze gegevens verstrekte. Alcar volgde hem in alles!

Weer een ander wezen was bezig aan een zeer fantastisch schilderij. Wat

zou dit te betekenen hebben, dacht hij.

Een zachte innerlijke stem zei tot hem: „Dit, mijn jongen, betekent muziek. Neem het goed in je op; in de hogere sferen zul je dezelfde voorstellingen zien, maar dan in het volmaakt geestelijke."

André peilde het beeld, trachtte zich met het schilderij te verbinden. Hij wilde weten, wat de schilder met zijn kunst bedoelde. Hij begreep zeer goed, dat, wanneer men op aarde deze kunst zou bezitten, de kunstenaars werden uitgelachen. Maar wat hij hier zag, was verheven, zo intens schoon, dat hij, die het voelde en begreep, het door muziek kon vertolken. Dit was muziek in kunst uitgebeeld. In een heerlijke stemming voelde hij zich komen. Het schilderij werkte op hem in; hij hoorde en zag het orkest, voelde alles door zich heen gaan; zijn ziel stond open om het te verwerken. Door de schilderkunst hoorde hij edele tonen aan een instrument ontlokken: diep trillend en smachtend kwam het in hem. Daarna hoorde hij een orkest aanzwellen, het was een geestelijk gebeuren. Kunst, hoe machtig kan kunst zijn en hoe heerlijk voor de geest, zoiets te mogen uitbeelden. Het was geweldig! Dit moest een mens in een verhoogde stemming brengen, wanneer hij zich wilde verbinden. Hij zag kleine en grote doeken. Hier werd geschilderd voor orkesten en enkele instrumenten. „Over enige honderden jaren zal men op aarde hiertoe overgaan."

Weer was het Alcar, die hij hoorde. Maar hij wist vast en zeker, dat het nu op aarde niet begrepen zou worden. En wanneer het daar zou geboren worden, dacht de mens, dat het zijn eigen bezit was, maar hij zou het uit de geest ontvangen hebben. Zo was het met alles, wat zijn leider hem aan Gene Zijde op deze reis had getoond. Vrouwen zag hij hier niet, wat hij zeer wonderlijk vond. Waarom waren hier geen vrouwen? Op aarde schilderde de vrouw zo goed als de man. Dadelijk kwam tot hem: „Eerst in de hogere gebieden, eerst daar zal zich de vrouw in kunst bekwamen. Hier heeft de vrouw een andere taak dan op aarde, dan velen op aarde hebben volbracht."

André begreep. Vele vrouwen op aarde deden mannenarbeid. Doch de schepping, in haar geestelijke afstemming, was daar niet op berekend. Zij waren op aarde hun afstemming vergeten. Zij waren geen vrouwen meer en al deze eigengemaakte, tegen de natuur indruisende eigenschappen moesten zij aan Gene Zijde afleren. Er waren op aarde vrouwen, die niet eens moeder – het heiligste van God ontvangen – wilden zijn. Waren dat vrouwen? Zou men met zo'n wezen gelukkig kunnen zijn? Alles was slechts aards, geen ware liefde kon zo'n wezen bezitten. Wist de vrouw op aarde, wat zij in de kosmos betekende? Wat de bedoeling van haar aanwezigheid daar was? (Er waren) velen, die het grote van hun aanwezigheid voelden en er tevens in leefden, anderen zouden er honderden jaren voor nodig hebben om op deze afstemming te komen. Zij leefden in een lichaam, maar zij hadden geen

geestelijk bezit. Zij maakten geen gebruik van de gave, die God hen op aarde had geschonken. Hij voelde op dit ogenblik de kern van al het leven, wat hem niemand anders dan zijn lieve leider kon laten aanvoelen. De mens, als man, was de scheppende kracht. De vrouw kon de man in kunst niet benaderen. Hij voelde dit aan alles. Toch waren beiden één. De kunst van de man was bezield door haar heilige liefde; zij was het, door haar kon de man scheppen. Wanneer zij één waren, dan eerst was kunst bezield door de vlammende liefde van één wezen en dat was de vrouw, de moeder, het hoogst begenadigde mensenkind. De man alleen was de scheppende kracht, doch ook hij was liefde. Kunst was liefde en liefde was gevoel. Zo ging het ene gevoel in het andere over. Was het wezen vol van dit heilige vuur, dan kwam een aards kunstenaar boven de normale menselijke krachten en kunnen uit, omdat hij door haar was bezield. Wat was alles eenvoudig. De vrouw was de stuwkracht; zij was het, die de man liet scheppen. Op aarde kon men dat aan alles zien en voelen. In de kleinste dingen reeds lag die stuwende kracht. Het behoefde niet eens kunst te zijn. Wanneer een man iets goeds deed en hij werd door liefde aangevuurd, dan zou hij ook het onmogelijke tot stand brengen. Wanneer een vrouw maar begreep hoe haar krachten te gebruiken, zou zij niets dan geluk van de scheppende mens ontvangen. Hoe velen echter kenden zichzelf niet, wisten van al deze toestanden niets af, ja waren naar het mannelijke overgegaan. Zij waren op aarde om het leven te volmaken, doch die volmaking zou in haar moeten terugkeren en dit was het, wat de man zou moeten begrijpen, kunnen aanvoelen en willen geven. Dat was de liefde, niets dan liefde, het was de kern, de stuwkracht van alle leven, van elke schepping. Door de vrouw schiep de man, konden wonderen tot stand worden gebracht; door haar liefde werd hij bezield.

Weer hoorde hij Alcar, die zei: „Het zal je thans duidelijk zijn, André, dat de vrouw de bezielende kracht is van alle kunst en zij aan deze zijde eerst haar taak ten volle zal begrijpen."

Steeds verder wandelde hij het geestelijke atelier binnen. Overal zag hij kunst, niets dan heerlijke kunst. Wat zou het leven voor waarde hebben, als er geen kunst bestond? Wanneer men de innerlijke gevoelens in landschap of beeld kon uitbeelden was dat wel een groot geluk. Kunst was God, wanneer het volmaakte werd gegeven en aangevoeld. Door de kunst kon men het allerhoogste bereiken, maar alleen in de geest; dit was op aarde niet mogelijk, omdat de mens daar op de derde kosmische graad afstemming had en er zeven graden van kosmische afstemming waren. Weer voelde hij, dat Alcar hem had geholpen om de geestelijke kunst ten volle te begrijpen. Hij was en bleef met Alcar verbonden. Heerlijk was dat. Kunst was het leven en, na de aardse dood, uitsluitend liefde. Hoe groter liefde, hoe schoner kunst. Wat men op aarde met kunst wilde vergelijken, was niets dan een stoffelijke

toestand; daarin lag het gevoel van het wezen. Dit was absoluut de waarheid en het zou de kunst niet kleineren, omdat de mens nu eenmaal in die afstemming leefde.

Daar was een nog jonge geest bezig aan een groot kunstwerk. Duidelijk zag en voelde hij, alsof het in zijn ziel werd gegrift, dat het wezen, dat hij schilderde, zijn moeder voorstelde, die nog op aarde leefde. Liefde, alleen liefde! Zoals hij zijn moeder zag en voelde, beeldde hij haar uit en dit was een merkwaardige toestand. Wanneer dit een kunstenaar op aarde zou doen, zou iedereen onmiddellijk het wezen tot in het diepst van de ziel herkennen. Het wezen had haar portret geschilderd, maar om haar beeltenis heen lag een symfonie van bloemen. Daarin lagen al haar karaktereigenschappen in verschillende tinten en voorstellingen, een symbolische voorstelling dus van haar wezen. Heerlijk was het. De bloemen bloeiden en verspreidden een heerlijk licht. Het was een prachtig geheel. Maar toch miste hij iets aan het stuk, in het wezen, wat hij daar zo gaarne zou hebben gezien en wat een liefdevolle moeder zou moeten bezitten. Het smetteloze wit; dit was het, wat hij miste. Lag die kracht niet in haar? En weer hoorde hij zijn leider zeggen: „Neen, mijn zoon, geen wezen van de aarde kan een eerste geestelijke sfeer (de vierde lichtsfeer) binnentreden, omdat ieder wezen aan deze zijde zijn loutering heeft te ondergaan." André begreep. Het wezen, dat deze moeder voorstelde, was, wat hij aan de bloemenpracht zag, een liefdevolle moeder voor haar kind geweest. Doch alles was de menselijke afstemming. Wanneer zij zou overkomen, zou ook zij de eerste sfeer binnentreden. Toch voelde hij een droefheid van het geheel uitgaan; het was een kracht, die de uitstraling en het geluk aan het geheel ontnam, alsof hij in zijn kunnen om het hoogste te bereiken werd tegengehouden. Ontroerend was het te zien en te voelen, wat de schilder belemmerde. In een helder visioen werd hem thans een beeld getoond, waardoor hij die droefheid aanvoelde en begreep. Hij zag een wezen in de donkere sferen, dat trachtte zichzelf uit die duisternis te verlossen. Het voortdurend smeken drong tot het wezen door en legde om het geheel een waas van al zijn ellende. Onbewust van alles, legde hij die krachten in en om zijn moeder heen. Het was de tegenwerkende kracht om het volmaakte te kunnen geven; het was een rem voor zijn eigen persoonlijkheid. André voelde de diepe betekenis van dit probleem. Eerst dan zou hij kunststukken scheppen, wanneer ook zijn vader tot de gelukkigen behoorde. Een band van liefde bond hem; hij zelf zou zijn vader moeten helpen; hij zou er door ontwikkelen, zijn kunst zou er door groeien, omdat hij innerlijk, door zich aan anderen te geven, was verhoogd. Eerst dan zou het wezen het volmaakte in de sfeer, waarin hij leefde, kunnen bereiken. Men wachtte hier totdat hij zelf zou besluiten en duidelijk voelen, dat hij moest afdalen. Daarna zou hij in korte tijd snelle vorderingen maken, omdat hij van storingen was bevrijd. Op

aarde voelt de kunstenaar al deze gevoelstoestanden, doch in liefde worden al deze overgangen niet gevoeld.

Weer bemerkte André, dat hij door zijn leider werd geholpen. Daarna hoorde hij zeggen: „Wanneer hij voelt, dat hij moet afdalen, zal Ambrosius het hem zeggen, het ook hem duidelijk maken, hoe hij zichzelf, door anderen te helpen, kan ontwikkelen. Terug van zijn pelgrimstocht zal zijn innerlijke toestand zijn veranderd, waardoor hij tevens zal begrijpen, dat het volmaakt geestelijke in de eerste geestelijke sfeer, die het Zomerland is, zal worden bereikt. Zo is het leven hier; men moet liefde bezitten, wil men in de geest iets tot stand kunnen brengen. Volgt men een andere weg, dan staat de mens in zijn ontwikkeling stil en is alles egoïsme. Niets dan persoonlijk willen om iets te zijn! Maar de mens heeft een eigen wil en zal dus handelen zoals hij voelt."

André begreep alles. Hier zou men mogen doen wat men wilde, maar het was beter die andere weg te volgen, die een hogere geest had afgelegd.

Daar kwam Alcars hondje. Het diertje sprong hem tegemoet en kwispelde met zijn staart en André voelde wat het wilde. Ze zouden verdergaan. Toen hij het dier dit liet voelen, door zijn concentratie in te stellen, draaide het zich om en liep Alcar tegemoet, die hij van verre zag aankomen. Hoe machtig was de liefde. Het dier in de sferen begreep alles en dat kwam, doordat het intellect een verbinding tot stand bracht, die gevoel en leven betekende.

Daar was Ambrosius met zijn leider; het einde naderde. Zij zouden hoger gaan om andere toestanden te bezoeken. De geest trad op hem toe, keek hem, zonder een woord te spreken, diep in de ogen, zodat André een stralende liefde door zich heen voelde gaan. In deze blik lag alles; woorden zouden dit gevoel niet kunnen uitbeelden. Het was liefde, niets dan liefde. Alcar nam afscheid en zijn hondje maakte dartele sprongen van blijdschap. Toch was ook het einde voor het dier gekomen. Alcar riep het tot zich, liefkoosde het en sprak het lieve woorden toe. Hoe machtig was dit ogenblik voor André, wanneer hij aan Alcars aardse leven en het leven, dat hij thans bezat, dacht. Geen woorden kon hij vinden om deze verschillende levens uiteen te zetten.

„We zullen nu eerst van onze vriend afscheid nemen, André, en daarna onze weg vervolgen. Kom hier naast me staan."

Weer zag André een hemelwonder zich voltrekken, dat alleen in de sferen, in het leven na de dood, mogelijk was. Het dier zag hen beiden aan, draaide zich plotseling om en verdween door de muren, het was zijn dierensfeer binnengetreden, het wonder was voltrokken. Als een schim was het verdwenen. Hiervoor waren geen woorden te vinden en André probeerde dan ook maar niet, dit probleem voor zichzelf op te lossen. Het was ontzaglijk en wáár als alles, wat Alcar hem tot nu toe had getoond en duidelijk gemaakt. Alles was kracht, die kracht was liefde, uitsluitend liefde, afstemming in de geest.

„En thans naar de tweede sfeer mijn zoon; veel heb ik je nog duidelijk te maken!"

„Wie is Ambrosius, Alcar?"

„Hij was op aarde een monnik. Het is een geest uit de derde sfeer, doch hij wil liever hier werk verrichten. Wat hij op aarde niet tot stand heeft kunnen brengen, doet hij thans aan deze zijde, namelijk, zich met al het leven verbinden. Wanneer hij daar zal terugkeren, dan wil hij een ander leven en zal zich voor zelfkastijding niet meer laten opsluiten. Thans zegt hij, nu ik weet wat God met het leven op aarde heeft bedoeld, roep ik om kracht en vraag God, om op aarde te mogen terugkeren en het leven te beleven door voor anderen iets te zijn en al het leven te mogen liefhebben. Hij wil onder de mensen leven als een normaal denkend mens. Niet als een kluizenaar, die tussen muren zijn einde afwacht. Ambrosius roept heel hard en velen met hem: ik wil leven, leven met het leven, dat ik mij op aarde zelf heb ontnomen. We zullen ons nu snel verplaatsen om de tweede sfeer te bereiken."

Als een bliksemflits verplaatste Alcar zich en zij traden de tweede sfeer binnen. André zag vele geesten, die allen gewaden droegen en jonger waren dan in de eerste sfeer. Op zijn vorige tocht had hij hen ontmoet; nu leerde hij hun leven kennen. De huizen en gebouwen waren schoner en anders van architectuur dan in de eerste sfeer. Ook hier waren gebouwen, die door hogere geesten waren opgetrokken. De betekenis daarvan had Alcar hem reeds duidelijk gemaakt, zodat hij alles begreep. Hier waren kinderen en de ouderen uit de eerste sfeer hadden hun ouderdom afgelegd en waren jong en schoon. Mismaakte wezens, zoals op aarde, leefden hier niet. Verminkten kende men niet in het leven na de dood; hier waren allen schoon en jong, zoals hun innerlijke afstemming was en zoals zij voelden. Hier groeide de mens op totdat hij de eerste geestelijke afstemming had bereikt. Naar sfeer, naar afstemming, naar gevoel zouden de mensen grootte en schoonheid bezitten, totdat zij de eerste geestelijke sfeer binnentraden, waar zij hun geestelijke, innerlijke en uiterlijke afstemming aanvaardden. Dan volgde de mens zijn weg, zijn lange levensweg en evolueerde steeds verder, steeds hoger, om eens het Al binnen te treden. André dankte Alcar voor deze duidelijke, in de geestelijke taal overgebrachte boodschap. Zo sprak men in de geest, duidelijk had hij ieder woord verstaan, begrepen en gevoeld.

„Wat is alles schoon, Alcar."

„Niet alleen schoon, maar waar; waarheid ligt in alles. Hier, André, worden ouden weer jong, jongeren oud, totdat zij, zoals ik je zo-even heb doorgegeven, de kosmische graad van geestelijke afstemming hebben bereikt. Gebrekkigen van de aarde worden weer normaal; hier kent men geen mismaakten. Blinden zullen zien, de doven zullen horen, zij, die hun armen en benen op aarde hebben verloren, zullen weer normaal zijn, wanneer zij dit le-

ven binnentreden. Het geestelijk lichaam is niet te vernietigen. Eeuwig, eeuwig schoon is de mens, die hier leeft. In deze sfeer zul je de beeldende kunst kunnen bewonderen, doch ook hier zullen wij niet lang vertoeven, omdat ik je in de vijfde sfeer eerst onze kunst wil tonen. Toch wilde ik, dat je ook deze kunst eerst zou beleven, opdat je het machtige verschil in de kunst zult zien, die zij hier bezitten en van degenen uit mijn sfeer en alle hogere gebieden."

Weer zag André mensen, die hun aardse vrienden bij zich hadden en in liefde waren verbonden. Vogels zongen hun lied en bloemen versierden deze sfeer, waar zich ook de mens bevond. Ieder wezen, dat hier leefde, wilde omhoog, omdat het die hogere warmte reeds aanvoelde. Ook de natuur was prachtig en hij zag vlakten, bergen en water. In een zeer schone tempel traden zij binnen. Om het gebouw groeiden vruchten en bloeiden planten en ook bij het binnentreden zag hij, dat ze in het gebouw groeiden. In alles lag hun zuivere leven, al voelden zij, die hier leefden, zich nog niet van stoffelijke gedachten bevrijd. Weer stapte André een geestelijk kunstgebouw binnen, zeer nieuwsgierig naar wat hij thans opnieuw zou beleven. Voor hem lagen grote brokken steen in alle kleuren. Hij zag stenen in een lichtblauw waas gehuld, andere hadden verschillende tinten, maar hij vond die blauwe het mooist. Heel zachte kleuren waren erbij, doch het was hem een raadsel, hoe men aan deze zijde aan zulke prachtige stenen kwam, die op marmer geleken. Hier was alles, wat de mens kon dienen en dan veel schoner dan op aarde. Op aarde kon men zich van geestelijk bezit geen denkbeeld vormen. Hier zag hij alle kleuren ineen. Hierin lag leven en dat leven straalde licht uit. Alle kunst straalde; al het leven bezat de geestelijke kracht, die liefde was. Ook hier zag hij verschillende wezens, die aan een kunstwerk bezig waren. Hij zag een prachtige voorstelling, door vele figuren omgeven en die iets symbolisch voorstelde. Daaraan werkten vele geesten. Samen brachten zij dit kunstproduct tot stand, doch één van hen was de meester. Bovenop deze voorstelling zag hij een bol, alsof het de aarde was, die door tientallen menselijke figuren gedragen werd en op de bol een kruis in sneeuwwit marmer. Sterk stak het kruis af en het dwong iedereen, die ernaar keek, eerbied af voor de Schepper.

„Wat stelt het voor, Alcar?"

„Dit beeld stelt voor, mijn zoon, dat de mens het leven draagt en vertegenwoordigt. De bol is de aarde, het kruis het leven, waarmee Christus wordt voorgesteld."

Levensgroot waren de figuren, die het droegen. Groots was alles en liefde het geheel. Zij allen, die hieraan meewerkten en hun krachten gaven, voelden liefde. Het stuk straalde en ook zij straalden deze liefdekracht uit. Dit was het geluk om zoiets tot stand te mogen brengen. O, wat schoon, hoe machtig was deze kunst! Iets verder zag hij, dat een wezen aan een tempel bezig was en deze in gekleurd marmer uitbeeldde. Het was een kathedraal met vele

torens. Groots was het beeld, zo intens schoon en prachtig, dat het hem innerlijk ontroerde. Hoe was het mogelijk, het kunstgevoel zo hoog te kunnen ontwikkelen. Het was op aarde niet mogelijk deze hoogte te bereiken. Ragfijne torenspitsen waren uit marmer gehouwen. Het gehele beeld was acht à tien meters hoog. Wonderlijk schoon was het en haast niet te geloven. Weer verder zag hij, wat hij op vele plaatsen reeds telkens had ontmoet: de geestelijke fontein, die een geest bezig was uit te beelden uit een groot blok gekleurd marmer. Ook dit beeld, dit pronkjuweel van scheppende kunst, had een heilige betekenis. In Alcars woning had hij het mogen aanschouwen en op zijn eerste reis in de derde sfeer. Voor wie zou de fontein zijn? Diende zij ook in deze sfeer om de mens aan te sporen dit Godsgeschenk aan innerlijke kracht en liefde te ontvangen? Was het in deze vorm de stuwende kracht? Een innerlijke stem zei hem, dat hij juist had gevoeld en daardoor wist hij, dat Alcar hem ook hier in alles volgde. Hier werd niet gesproken, want zij mochten niet storen en tevens begreep hij waarom hij in de eerste sfeer alleen werd gelaten. De fontein was hun leven; in de derde sfeer zouden zij dit geschenk eerst ontvangen. Dan zouden zij tot een orde toetreden en eerst in de vierde sfeer daarin overgaan. André begreep dit, omdat Alcar hem daarover reeds eerder had verteld. Zoals in de eerste sfeer het schone gebouw hen, die daar leefden, zou aansporen om aan zichzelf te werken, zo zou straks deze fontein haar krachten doen gelden en hen tot daden aansporen. Het was schoon en rein, zoals dit alles in steen kunstig was uitgebeeld. In alles de zacht wenkende, maar dringende gedachten van hogere geesten, door hen toegezonden om hen, die hier leefden, te steunen. Wat hem telkens ontroerde, was deze stille wenk, die liefdevolle roep, om hun het licht te laten zien, het geluk te laten voelen, dat zij in hun eigen sfeer voelden en innerlijk droegen. Kunstenaars uit een hogere sfeer waren afgedaald om hun broeders en zusters te helpen en dat geschiedde door hun hoge kunst, waardoor zij konden zien en voelen, dat er een stijgen mogelijk was. Hoe deed men op aarde? Daar zag men tegen het kunstproduct aan; de liefde van het scheppend wezen voelde men niet. Op aarde was dit ook niet mogelijk, omdat deze gevoelens op een hogere sfeer dan die van de aarde afstemming hadden. Hier, in de tweede sfeer, waar hij thans vertoefde, zag hij kunst, die men moest aanvoelen, wilde men het geheel begrijpen. De mens, die hier leefde, was ontwaakt en gereed om de derde sfeer binnen te treden, waar hem nog groter geluk wachtte. Grootser zou het leven, schoner zouden de bloemen en de natuur, jonger de mensen zijn, die in de derde sfeer leefden. Zo zou alles veranderen; een steeds omhooggaan naar het rijk der hemelen, naar Gods eigen huis, waarin voor ieder mens van de aarde een plaatsje wordt bewaard en opengehouden. Zo gaat de mens verder, steeds verder en zo bezit iedere sfeer haar kunst, naardat het gevoel in de geest afstemming vindt, want naar zijn gevoel, naar zijn liefde,

schept de mens. Dat vele leiders hier uit een hogere sfeer neerdalen om hen bij te staan en zichzelf opofferen om hen te steunen en te leren, hoe zich in de kunst te bekwamen, heeft slechts ten doel, dat zij zich moeten vrijmaken om de vierde sfeer binnen te mogen gaan, wat alleen door anderen te helpen mogelijk is. Ook zij, die hier leven, zullen op deze wijze hogere sferen kunnen binnentreden. Daarom wordt de fontein uitgebeeld, die hen zal aansporen voor anderen iets te zijn en aan zichzelf te werken. Men doet hier aan kunst, doch eerst in de vierde sfeer vindt men de volmaakte, op geestelijke afstemming. Wij weten maar al te zeer, dat onze kunst niet volmaakt kan zijn, omdat wij zelf kinderen in de geest, in gevoel, in liefde zijn, ook al zijn we engelen en bereiken we deze afstemming. Doch reeds deze kunst kan men, daar zij veel hoger staat dan de kunst, die op aarde wordt gegeven, daarmee niet vergelijken. „En thans naar de derde sfeer!"

Alcar kwam André tegemoet, zij verlieten het geestelijk atelier om de derde sfeer op te zoeken. Zwevende gingen zij verder.

„Op deze reis, André, wachten je vele verrassingen, maar tevens wacht je een groot geluk, dat op onze vorige tocht niet mogelijk was te beleven."

„Laat u mij in iedere sfeer de kunst bewonderen, Alcar?"

„Neen, dat niet, ik heb je nog andere toestanden duidelijk te maken."

„Gaat u met mij naar de zesde sfeer?"

„Ook dat is niet mogelijk, doch mijn meester, die je op aarde reeds hebt ontmoet en voor wie je werk hebt mogen verrichten, zal je begeleiden."

André werd stil na deze eenvoudige woorden; daarin lag een probleem verborgen. Waarom moest hij naar nog hogere sferen? Waarvoor was dit alles nodig? Had hij nog geen wijsheid genoeg ontvangen? Op zijn vorige tocht kon hij de vijfde sfeer niet binnentreden en thans zou hij nog hogere sferen bezoeken. Voor wie was dit alles? Gods heilige krachten maakten het hem mogelijk toch binnen te treden en in een toestand te komen die Alcar nog niet had bereikt. Diens meester zou hem leiden; waar had hij dat alles aan verdiend? Dan bleef er zeker geen tijd om zijn kindje te bezoeken. Alcar had zijn groots plan opgemaakt en veel zou hij op deze reis nog ontvangen en mogen beleven. Dat waren natuurlijk de vele verrassingen, het grote geluk, dat hem deelachtig zou worden. De zesde en zevende sfeer! Het duizelde hem. Toch deed het hem zeer, dat hij zijn leider zou moeten verlaten. Liever bleef hij bij hem, wat een nog groter geluk voor hem betekende. Steeds moest hij eraan denken; hij kon er niet van loskomen, het hield hem bezig. In Alcars huis had een hogere geest – Ubronus – hem rondgeleid. Ook hij was slechts liefde en leefde in de zesde sfeer. Daar zou hij thans heengaan. Het was niet te geloven!

„Is het niet heerlijk, mijn zoon, om als aards mens de hoogste sferen te mogen bezoeken? Stemt het je niet gelukkig?"

„Het is alles prachtig, Alcar, maar ik bleef liever bij u, al is het nog zo schoon. Waarom is dat nodig?"

„Dit zal ik je ophelderen. Je weet, dat ik naar de aarde ben gekomen, om de mensen van ons leven te vertellen. Maar niet alleen ik, duizenden anderen met mij zijn aan die orde verbonden. Wij allen willen nu aan jou, als instrument, ons leven tonen, om dit aan de mensen bekend te maken. Zo zullen wij hun een duidelijk beeld kunnen geven, hoe de sferen zijn en ook, hoe die te bereiken. Mijn werk is, je toestanden en afstemmingen, zo ook verbindingen te tonen en daartoe wachten je nog de zesde en zevende sfeer, waardoor je een duidelijk beeld zult hebben verkregen van alle bestaanssferen in de geest, zoals mijn meester dat nodig vond. Van die orde uit heb ik mijn steun ontvangen, zijn mij de krachten daarvoor gegeven. Zo komen duizenden naar de aarde, in alle landen; in verschillende talen wordt onze wijsheid, ons leven gegeven. Wanneer je alle bestaanssferen hebt gezien, dan eerst voelt de mens hoe ontzaglijk groot het geluk is, dat hem aan deze zijde staat te wachten. Daarna zullen wij andere toestanden bezoeken, andere reizen gaan maken. De zesde en zevende sfeer zijn dus die afstemmingen, die je met een hoger afgestemd wezen zult bezoeken, omdat ik niet hoger kan en zal mogen gaan dan mijn eigen sfeer. Daarna zul je terugkeren en met mij naar de aarde teruggaan, zodat dan ook deze reis is volbracht. Vergeet dus niets van hetgeen je zal worden getoond, daar je thans weet, dat mijn meester het is geweest, die mij naar de aarde heeft gezonden en dat je hun werk op aarde verricht. Vergeet niet dat van onze zijde vele ogen op je rusten en dit geldt voor vele anderen, die eenzelfde werk als jij verrichten en die op aarde hogere machten dienen. Laat alles niets dan geluk betekenen; het zal je versterken in de geest en wijsheid voor jou en vele anderen zijn. Je mag die hogere sferen binnentreden, omdat je ons werk met liefde verricht en volbrengt. Zie, daar voor ons ligt de verbindingssfeer, die de derde en de tweede sfeer verbindt. In de derde sfeer zullen we blijven. De eerste lichtstralen beschijnen ons en wij zullen nu spoedig de derde sfeer binnentreden."

André zag, dat verscheidene wezens hen tegemoet kwamen, die zich allen voor de één of andere studie bekwaamden en zich zwevende, zoals zij, voortbewogen. Reeds eerder had Alcar hem duidelijk gemaakt waar zij vandaan kwamen en waarvoor zij zich bekwaamden en daarom begreep hij thans deze ontmoeting. Allen waren het leerlingen, die, door hoge geesten geleid, hun studies, waaraan zij op aarde waren begonnen, aan deze zijde voltooiden. Doch hun studies moesten afstemming vinden in de geest, anders was het niet mogelijk en zouden zij alles weer moeten afleren, wat zij op aarde hadden geleerd. Hier diende alles voor het geluk van de mensen; alles was liefde, niets dan liefde. Allen moesten daarom eerst het Zomerland hebben bereikt; eerder was een studie in de geest niet mogelijk. Zij moesten de geestelijke

krachten kennen van alle andere sferen, die onder hun eigen afstemming lagen, waardoor zij zich zouden kunnen verbinden. Om zich in de geest te verbinden, was geestelijk bezit nodig; anders verkeerde men in diepe duisternis en kon men niet waarnemen. Licht in de geest was liefde bezitten; hier in dit leven was niets dan wijsheid en geluk. Verbinden was weten, overgaan in een andere toestand en dit kon alleen door liefde. Alles was zo eenvoudig, maar tevens wist hij, hoe moeilijk het voor de mens op aarde was om liefde te geven. Hij moest zichzelf wegcijferen, maar dat wilde de mens niet. Doch in de geest was er maar één weg, één mogelijkheid om tot het licht, het eeuwige geluk te komen en dat was alleen, zich voor anderen te geven.

Steeds gingen zij verder en traden de derde sfeer binnen. André was hier reeds enige malen geweest. Op zijn vorige tocht was Alcar naar de diepste duisternis teruggekeerd en hadden zij zich in een flits met het dal van smarten verbonden. Toch traden zij nu in een hem onbekende streek dit schone land binnen. Weer zag hij alles anders. Nieuw was het voor hem; steeds zag hij andere toestanden. Eeuwen zou hij hier kunnen vertoeven, boekdelen kunnen schrijven over één sfeer. Steeds ontroerde het hem bij het binnentreden. Hoe schoon was de derde sfeer. Heilig was het hier en toch voelden de mensen stoffelijk. Zij waren nog niet bevrijd van stoffelijke gedachten. Eerst hier zouden zij in de geest overgaan. Jaren van ingespannen strijd stonden hun te wachten om het Zomerland te bereiken. Hij zag een prachtig land voor zich met ontzaglijke bergen en dalen. Hemelhoog verhieven zich de bergen en schitterende tempels waren op vooruitstekende rotspunten gebouwd. Kunst, alleen kunst, geestelijk bezit, dat de mens diende. In de verte zag hij een prachtige tempel, die van verschillende kleuren steen opgetrokken was. Het geheel straalde, zoals het in geen andere sfeer, die hij tot nu toe had mogen bezoeken, zou kunnen stralen. Overal zag hij prachtige beeldhouwwerken de omgeving versieren. Rondom de tempel waren symbolische versieringen aangebracht en nu begreep hij, dat ook deze tempel door hogere geesten in stand werd gehouden. Het licht straalde van alle kanten uit het gebouw, alles leefde door de kracht van het wezen. Hier in deze sfeer leefde men, hier was men gelukkig. Machtig was het verschil met de eerste en tweede sfeer. De natuur was hier als in de vierde sfeer, het evenbeeld van die afstemming. Ook dit diende om hen, die hier leefden, aan te sporen zich op de vierde sfeer af te stemmen. Wonderlijk was alles, wat hij waarnam.

„Wat betekent die tempel, Alcar, hij is zo schoon?"

„Het is de tempel, die wij het heelal noemen en waarin je straks met het heelal zult worden verbonden. In verschillende delen van deze sfeer vinden wij dergelijke tempels om het wezen aan te sporen zich te ontwikkelen. Hier, zoals je reeds weet, doet men dat in stilte; geen wezen zal een ander leven dwingen, omdat men hier handelt naar eigen wil en gevoel. Geen macht, hoe

sterk ook, kan daar iets aan veranderen. Zoals ik zei, is dit de tempel voor het heelal; dan hebben wij nog tempels voor muziek en alle andere kunsten en wetenschappen. Hier bezit de geest alles. Tevens dienen deze tempels om examens af te leggen in de een of andere kunst of wetenschap, waar hogere geesten zich voor inspannen. Daarna gaat de mens over naar hogere sferen. Wanneer zij hoger gaan is er feest in de sferen, zoals je op onze eerste reis hebt mogen beleven."

André kon zich zijn eerste uittreding goed herinneren. Groot was zijn geluk geweest toen hij op aarde terugkeerde. Honderden mensen zag hij bijeen. Overal waren zij gelukkig. Ze speelden en maakten pret, dansten hemelse dansen en zweefden in de ruimte. Machtig was alles wat hij waarnam. Allen waren als kinderen, rein in hun daden en van alle aardse gedachten gezuiverd. In niets voelde hij hier de een of andere belemmering; hier was het wezen zichzelf. Duidelijk voelde hij dit grote geluk, om zichzelf te kunnen zijn. Hoe was het op aarde en in de donkere gebieden? Wat hij in de duisternis had waargenomen, was verschrikkelijk; hier was alles reine liefde. Op aarde maakte de ene mens het de ander ondragelijk, kon men niet leven zoals men wilde; door anderen werd men daar gestoord. Hier waren allen één, in liefde verbonden. O, welk een bezit, welk een zaligheid. Hij zag bloemen en vruchten en veel andere natuurproducten. Hier diende de natuur de mens zoals op aarde, doch dit was het geestelijke leven. André nam een vrucht en een heerlijk vocht stroomde in hem, dat hem versterkte. Heerlijk was het, maar wie zou hem geloven? Vogels, in onnoembare kleuren, vlogen om hem heen. Zij leefden met de mens en waren zich van hun leven bewust. Eén waren zij met het leven, dat God in alles had neergelegd. Wonderlijk was het, wat hij in het leven na de dood beleefde. Daar voor hem vloeide een beekje, dat door de kleuren van bloemen en de natuur werd gekleurd en waar zich het leven in spiegelde. De wezens zongen liederen, de vogels begeleidden hen en dankten hun God van liefde en rechtvaardigheid. Hier zag hij geen dans des levens; in alles lag hun liefde tot God; het was een gebed tot hun Vader. Hoe machtig was het verschil met hen die in de donkere gebieden leefden. Hoe verdierlijkt waren zij daar, hoe verheven al deze mensenkinderen hier. Zij waren kinderen in de geest, kinderen van één Vader. André voelde, wat deze dansen betekenden. Daarin lag hun geluk, het was hun dankbaarheid, een diep voelen en begrijpen. Zacht als de wind zweefden zij, daalden in zwierige bewegingen, alles tot in het diepst van het wezen aangevoeld, en alles was liefde, een gebed, in kunst geuit. Groots was dit gebeuren. Als de mens op aarde zijn leven niet zou hebben verknoeid, zou hij dit alles ontvangen, wanneer zijn leven daar voorbij was. Hij zag in deze uitgestrektheid wezens gearmd rondwandelen, omgeven van hemelse schoonheid en geluk. Hier leefden mannen en vrouwen van de aarde bijeen en waren voor eeuwig

verbonden. Eén in liefde, mannen, vrouwen en kinderen, tweelingbroeders en -zusters en tweelingzielen. Was het niet groots en stemde het de aardse mens niet gelukkig, dit te weten? Eens zouden alle wezens van de aarde dit geluk kennen; geen zou eraan ontkomen; in Gods huis waren vele woningen; voor ieder kind werd gezorgd, voor ieder wezen had God geluk, zoals men op aarde niet kende. De één zou hier spoediger aankomen dan de ander; toch was eens hun geluk volkomen, wanneer zij de goede weg volgden. Hier waren geen oude mensen meer, allen waren verjongd en schoon. Hier leefden zij in een hogere toestand. Hoe verder zij kwamen, hoe schoner de natuur, het leven was de liefde, die de mens voelde en bezat. Nu zag hij het grote gebouw beter dan toen zij in deze sfeer waren binnengetreden. Zijn leider liep in de richting van de tempel, spoedig zouden zij daar zijn. Hij zag nu vele grote en kleine torens en het geheel door symbolische voorstellingen versierd. De hoogste top kon hij niet waarnemen; dit gebouw was hemelhoog opgetrokken. Op één van die torens zag hij een bolvormige koepel, met vele kleinere bollen in een cirkel verbonden. Op andere torens zag hij eenzelfde voorstelling en nu begreep hij de betekenis, omdat Alcar het hem tevoren had verteld.

„Gaan wij daarheen, Alcar?"

„Ja, André."

Toen zij nog wat genaderd waren, zag hij, dat de tempel op een groot plateau rustte en in gekleurd marmer was opgetrokken. Groots was het; geen woorden zou hij ervoor kunnen vinden om uit te drukken, hoe deze tempel vol kunst en architectuur was. Hij straalde licht uit alsof hij door onzichtbare machten werd beschenen. Het gebouw was aan alle zijden open, zoals iedere geestelijke woning en hij zag bloemen, leven en geluk.

„We zullen binnentreden, André, veel zal je worden geopenbaard."

Krachtige fundamenten steunden het gehele gebouw. Bij het binnentreden was het eerste, dat hij waarnam en herkende, de geestelijke fontein, die men in alle sferen bezat. Groots en schoon was deze uitgebeeld. Wijsheid, kracht en liefde waren in de fontein verenigd. Ieder wezen concentreerde zich op deze onmisbare gave; zonder deze wijsheid had het leven hier geen betekenis. Zonder liefde geen geluk, zonder geluk was alles koud en dor en leefde men in de donkere gebieden. Ieder wezen droeg innerlijk deze fontein; zij was Gods heilige kracht. Omgeven van bloemen en vruchten, vogels en groen, zó was de fontein versierd. Ook in de tempel zongen vogels hun liederen en leefden met het wezen, dat hier leefde en zich op nog hogere sferen afstemde. Zij leefden in dankbaarheid tot God; voor Hem, door Hem, leefde alle leven. Op de fontein zag hij dezelfde voorstelling als op de verschillende torens, die hij vanbuiten had waargenomen, doch hier was die voorstelling in verschillende kleuren steen tot stand gebracht. Duidelijk voelde en zag hij

de betekenis van dit wonder. Het waren planeten en sterren, alles was één, een heelal in het klein, een deeltje van het machtige Universum, dat God heeft geschapen. Dat alles was God en innerlijk boog hij zich diep, voor al het grootse dat hem werd getoond. Vele wezens liepen hem voorbij; het was alsof hij in hun midden leefde. Prachtige gewaden droegen allen, die schitterden naar hun innerlijke kracht, naar de liefde, die zij droegen. Plotseling hoorde hij een prachtig gezang, voelde zich opgenomen en werd met andere lichamen verbonden. „Omhoog", klonk het in zijn oren, „omhoog wil de mens zijn God benaderen. Omhoog naar ons aller Vader." Allen zongen mee en waren gelukkig. Hem ontroerde het tot diep in zijn ziel en een rein gevoel stroomde in hem. Weer hoorde hij zingen, zoals hij reeds vroeger in de sferen had gehoord. Rustig, zoals het was gekomen, zakte het af en het gezang was geëindigd. In iedere gelukkige sfeer zong de mens zijn geestelijk lied; daarin lag zijn gebed, lagen zijn gevoelens vertolkt.

Alcar ging steeds verder de tempel binnen; hij volgde zijn leider op de voet en slaakte de ene kreet van verwondering na de andere door al het schone wat hij waarnam. Welke wonderen zag hij. In verschillende bloemensoorten waren spreuken aangebracht, die ieder terstond zou begrijpen. Symbolisch stelden deze bloemstukken gedachten voor. Zeer merkwaardig was ook deze kunst. Zoals men op aarde een tuin versierde, waren hier door verfijnd gevoel zuiver berekende kunststukken door de natuur tot stand gebracht. Eén van deze voorstellingen voelde hij onmiddellijk en duidelijk aan. Het was: van de duisternis naar het licht. Hij zag de donkere tinten; zacht waren de verschillende overgangen in kleur aangebracht en men had grote en kleine bloemen daarvoor aangewend. Diepzwart was de duisternis; schoon, als satijn, waren de bloemen, die zacht overgingen naar het licht, om ten slotte in sneeuwwitte lelies te eindigen. Dat was een stuk natuur en tegelijk een levenstoestand, door de natuur tezamen gevlochten. Het geheel was een bloembed, waarvan de bloemen eeuwig bloeiden en nooit zouden verwelken. Het leven betekende de sfeer en wanneer de sferen zouden veranderen, steeg het hoog boven alle leven uit; Gods heilige kracht, waardoor het leven leefde en bloeide. Het licht wierp zijn schaduw vooruit; eens zou er geen schaduw meer zijn; dan was de mens God en in het Al teruggekeerd. Daar voor zich zag hij een machtig beeld. Duizenden bloemen waren in een geweldige kleurenpracht bijeengebracht en in het midden, in de vorm van een kruis, de geestelijke lelie, sneeuwwit, als symbool van reinheid. Alle andere kleurennuances zouden veranderen en in het reine wit overgaan; dan eerst was ook de mens vergeestelijkt. Mens, zo zei het hem, verander uw innerlijke toestand, stem u af en zuiver u van alle andere kleuren, tot gij het smetteloos kleed hebt ontvangen. Niet eerder zult gij rusten en steeds uw weg vervolgen.

Alles was om de mens te dienen, aan te sporen zich geestelijk te verrij-

ken. Niets liever wilde men hier dan het leven gelukkig zien. Blauw was de genezende kracht, rood en het zachte paars de kleuren van afstemming op verschillende gevoelseigenschappen in de kunst. Eenvoudig was het symbool, maar diep, hoewel ook niet te diep, opdat het leven het zou kunnen bevatten. Hier voelde men de betekenis, want men bezat liefde. Daar zag hij een zevenpuntige ster in bloemen. Wat zou dat kunstproduct voorstellen? dacht hij. Hij trachtte zich te verbinden, maar kon het niet aanvoelen. Dadelijk hoorde hij de zachte innerlijke stem, de geestelijke taal, die hem zei: „Dit stelt de vierde mentaliteit voor, op kosmische afstemming." André begreep, er waren bloemen, die hij in geen van deze sferen had gezien; zo was ook voor de mens, die hier leefde, dat leven onbekend. Toch was het realiteit; men wist, men voelde, dat andere wezens, hoger dan zij, om hen heen waren, wier hoger bestaan men hier nog niet kon aanvoelen. Op zijn laatste reis had Alcar hem verschillende mentaliteiten duidelijk gemaakt en hij begreep ook nu de diepe betekenis van deze voorstelling. Deze voorstelling werd door onbekende krachten in stand gehouden. Hij dankte Alcar in stilte voor deze duidelijke uiteenzetting. Dan zag hij nog vele andere bloemenbeelden, die hogere sferen voorstelden. Verder beelden van alle planeten en sterren, manen en zonnen, ja, zelfs was het gehele heelal in bloem en in kleur, in een eeuwig leven uitgebeeld. Het leefde, het was leven, het was God. „We kennen hier alle afstemmingen, mijn zoon," hoorde hij Alcar zeggen, „in levende vorm. Kom, we gaan verder en hoger."

Vreemd was het gebouw. André voelde, dat het cirkelvormig was opgetrokken en dat zij steeds hoger kwamen. Al draaiende vervolgden zij hun weg en ook hier was alles door sferenbloemen versierd. Waar de mens leefde, waren bloemen en was ander leven te vinden. Nooit voelde zich de mens eenzaam, steeds waren zij door jong en schoon leven omringd. Hij dacht dat er geen einde aan zou komen; steeds ging zijn leider verder omhoog. Eindelijk waren zij in het hoogste gedeelte aangekomen en bleef zijn leider staan. Een geest, in zilverwit gewaad, trad Alcar tegemoet, alsof hij op zijn komst gewacht had. André wilde blijven staan, doch hij wenkte hem naderbij te komen. Schoon was het wezen. „Mijn broeder Alcar, God zij met u."

André hoorde zijn leider de geest met Aloisius toespreken. Daarna trad de geest op hem toe en sprak de volgende woorden, die hem van geluk vervulden:

„Mijn André, ik weet van uw komst; veel wijsheid zal u worden gegeven."

André had geen tijd om na te gaan, hoe de geest wist wie hij was; hier kende men immers iedereen en wisten zij alles! Geen woord kon hij spreken. Aloisius omvatte zijns leiders arm en gezamenlijk gingen zij verder. Hij volgde hen op de voet en zijn hart klopte van ingehouden emotie, om wat hij thans weer zou beleven. Waar was hij hier, wat zou deze geest hem tonen?

Alcar kende men overal; wie veel liefde bezat kende iedereen. André voelde zich gelukkig, nu reeds in hun nabijheid te mogen leven, al was het dan ook kort en al moest hij naar de aarde terugkeren. Verschillende zalen waren zij doorgegaan en nu zag hij, dat het steeds donkerder werd. Wat was dat? Hij begreep er niets van, wist niet wat het zou betekenen. Hoe dieper zij het gebouw ingingen, des te donkerder werd het. Eindelijk kwamen zij in een ruime zaal, waar halt werd gehouden en waar verschillende machines bijeen stonden. Bevonden zij zich hier in een sterrenwacht? Het geleek er veel op. Het licht was veranderd in een blauwachtig waas. Alcar voegde zich bij hem, omdat Aloisius in een ander vertrek was gegaan. Op een rustbank hadden zij plaatsgenomen en wachtten op de dingen die zouden komen. Enige toestellen werden in werking gesteld en een zacht gezoem liet zich horen. Boven zich zag hij een bolvormige koepel in een strak blauw kleed. Het was als het heelal, doch geen wolkje was er te bespeuren. Het werd nog donkerder en daarna klaarde het weer op en toen veranderde het blauw in een lichtere afstemming. Weer vervaagde het licht om in een diep blauwe tint over te gaan. Thans was het, alsof hij zich in het heelal bevond, alles om hem heen was natuur, niets dan de open ruimte. Geweldig, wat had men hier tot stand gebracht. Hij was niet meer in een gebouw, hij leefde en zweefde in de ruimte. Machtig was dit alles. Alcar was in diep gepeins verzonken, zei niets en ook hij voelde, dat hij werd verbonden. Een groot gebeuren ging zich voltrekken. Het universum kwam in hem, hij voelde zich één; door het genie werd hij verbonden. Heel diep zag hij in die donkere, blauwe, paarsachtige gloed. Het einde kon hij nergens waarnemen. Was hij onder suggestie gebracht? Het was niet te geloven. Neen, hier werden hem nieuwe machten en krachten en wonderen getoond, die men op aarde niet kende. Hij dacht in het universum iets waar te nemen. Het uitspansel werd door een zacht schijnsel verlicht; vanwaar het kwam, wist hij niet en kon hij niet onderscheiden. Thans werd een cirkel zichtbaar, die al dichter en dichter werd en van vorm veranderde. Deze keerde terug in een bol, werd dichter en nu zag hij tevens andere lichtbollen op gelijke wijze verschijnen. Om de eerste bol kwam nog een andere, die als een lichtend waas daaromheen bleef gehuld. Zo zag hij de aarde, wanneer hij met Alcar de planeet aarde op verre afstand waarnam. Die lichtende bol was voor de aarde haar geestelijke uitstraling, maar wat die hier zou betekenen wist hij niet. Doch het was groots. De eerste bol werd steeds dichter en nu kon hij hem beter onderscheiden en begreep hij de betekenis. Een planeet en vele andere zag hij opkomen. Daarna kwamen weer andere planeten, sterren en zonnen en alles leefde. Het was alsof hij zweefde. Toch voelde hij, dat hij niet van plaats was veranderd, maar hij was één, opgenomen in het ontzaglijke universum. Hij zag thans duizenden lichtvlekken; alle namen een plaats in en beschreven een vaste baan; ook hierin lag Gods heilige kracht. Het

was een machtig schouwspel, voor hem onbegrijpelijk. Wat zou dit alles te betekenen hebben? vroeg hij zichzelf af. Alle planeten beschreven dus hun vaste baan, maar tevens voelde hij de machtige uitstraling, die ieder lichaam uitzond. In „gevoel" was alles tot hem gekomen en wist hij, dat op hem werd ingewerkt.

Nu hoorde hij duidelijk tot hem spreken: „De eerste planeet is tevens de eerste kosmische afstemming. De tweede, die ge hebt waargenomen en groter is, is de tweede kosmische afstemming; daarna volgt de derde, de aarde; dan komen de vierde, vijfde en zesde, zo ook de zevende kosmische mentaliteit, waar Christus leeft. Wat wij u tonen, is realiteit; daarover heeft uw leider u reeds verteld. Hier ziet gij het universum voor u verschijnen. Op alle andere lichamen manifesteert zich onze grote meester, ja Hij heeft zelfs op aarde een zending volbracht. Op aarde, waar gij leeft, bevindt de mens zich in een stoffelijke, ja dierlijke afstemming, wat u reeds door uw leider is duidelijk gemaakt en waaraan ik niets heb toe te voegen."

Nu voelde André, dat het Alcar niet was, die tot hem sprak. Hij was verbonden, maar wist niet met wie. Zou het Aloisius zijn?

De stem vervolgde: „Wat wij u tonen, dient alleen om u duidelijk te maken, dat in het universum alle mentaliteiten aanwezig zijn, d.w.z. dat er planeten zijn, waarop leven bestaat en dat de mens eens in het Al, na de zevende mentaliteit, zal overgaan, wanneer hij daar, zoals op aarde, sterft."

André vond het wonderlijk.

„Op de zevende mentaliteit, zoals ik reeds zei, leeft onze meester, Christus, die zijn heilige invloed op alle andere lichamen doet gelden, waardoor het leven wordt aangespoord zich op hogere toestanden af te stemmen. Wat wij u tonen is de kringloop der ziel. De mens, als levend wezen, komt vanuit de eerste afstemming en zal duizenden jaren nodig hebben om zijn weg af te leggen. Het leven keert terug en evolueert. Steeds verder, steeds hoger, steeds moeilijker wordt zijn weg, om zich met hoger leven te verbinden. Wij allen, die in de derde mentaliteit leven, al het leven dus, dat ge op uw reis zult ontmoeten, bevinden ons in de derde graad van kosmische afstemming. Alle leven, dat zich dus in de kosmos bevindt, heeft een eigen afstemming en die afstemming is liefde, liefdekracht, die het wezen voelt en bezit. De eerste mentaliteit is tevens de laagste; daar is het leven in het beginstadium van ontwikkeling. Het leven, dat daar bestaat, heeft geen lange levensduur en zal vroeg sterven, om óf terug te keren, óf op een andere, hogere afstemming over te gaan. Dat is de tweede mentaliteit. De eerste mentaliteit is dus de wordingstoestand van het leven. Van daaruit begint de kringloop der ziel. De tweede afstemming is dus een hogere mentaliteit; de mens of het leven, dat daar heerst, gaat daar over, om de derde graad van ontwikkeling in te gaan. Dat is de aarde. Het leven op aarde is u bekend, omdat ge daar leeft.

Het zal u tevens duidelijk zijn, dat de aarde, namelijk het menselijk peil, niet kan en zal veranderen voordat al de diepere afstemmingen, dit is het leven dat op en in de eerste en tweede mentaliteit leeft, zullen zijn overgegaan op de derde: de aarde. De aarde wordt dus bevolkt door voordierlijke wezens, hetgeen zoals ik reeds zei, de kringloop der ziel betekent. In de vierde mentaliteit wordt het leven honderden jaren oud en wanneer het daar sterft, zal het hier leven, in de sfeer waar wij ons thans bevinden, waar u leeft, ziet en voelt, maar voor ons onzichtbaar is, daar wij die gevoelskracht niet bezitten. Ook die toestanden en waarheden zijn u door uw leider duidelijk gemaakt. De vijfde mentaliteit, dáár wordt het leven duizend jaar en meer nog oud, om daarna over te gaan en later zijn evolueringsplan te vervolgen. Dan rest nog de zesde en de zevende mentaliteit. De zesde is die mentaliteit, waar het leven weer ouder wordt, om daarna in de sfeer van Christus te worden opgenomen. Zij, die dus op aarde denken, met Hem in het Paradijs te zijn, zullen worden teleurgesteld, daar zij zijn afstemming niet bezitten en in geen duizenden jaren zullen bereiken. Maar laat het voor hen een troost zijn: waar zich de mens ook zal bevinden, wij zijn en blijven, wanneer wij dit zelf willen, met Hem verbonden, ook al zijn wij nog ver van zijn toestand verwijderd. In alles en met alles leven wij met Hem, omdat Christus het volmaakte kind is en wij door Hem God leren kennen. Ons leven is daarom Zijn leven, Zijn leven zal het onze moeten zijn. Door Hem, zoals ik u zei, leren wij God kennen. Zijn onmisbare liefde kunnen wij door Christus ontvangen.

De zevende mentaliteit is die planeet, waar de mens, wanneer hij zijn lichaam aflegt, in het Al zal overgaan. Het zal u dan tevens duidelijk zijn, dat, wanneer de mens hoger evolueert, zijn lichaam anders, zijn gevoel schoner en hoger zal zijn ontwikkeld en hij een grotere en zuiverder liefde zal bezitten. Vanaf de vierde mentaliteit heeft het leven een andere naam en luistert naar zijn kosmische afstemming. Alles wat dus de aarde toebehoort blijft op aarde; alles zal veranderen, wanneer het leven in een andere, hogere afstemming, binnentreedt. Zowaar dus, dat gij leeft, dat de mens, de planeet aarde, een plaats in het universum inneemt, zowaar zijn er tevens andere lichamen, waarop leven bestaat, maar op een lagere of hogere afstemming. En al dit leven is God, al dit leven is liefde, niets dan liefde. Groot geluk wacht de mens, wanneer hij op aarde zal overgaan en in dit leven zal binnentreden. Maar nog diepere diepten van geluk, die voor ons niet te peilen zijn, wachten ons; nog diepere kloven zullen we moeten overbruggen om in Christus' sfeer te mogen binnengaan. Toch komt die tijd, hoe ver die ook nog van ons verwijderd is. U zult waarnemen dat het licht, dat de zevende mentaliteit uitstraalt, alle andere lichamen verbindt en bestraalt, waardoor het u duidelijk zal zijn, dat het Kwaad verbonden is met het Goed. Nogmaals, hier leven wij, hier leven alle andere mentaliteiten, hier leeft Christus in en met ons. Ge ziet, dat alle

lichamen hun eigen baan beschrijven en hierin zal geen verandering komen, of een kosmische storing zou hun loop moeten verhinderen. Veel zouden wij u duidelijk kunnen maken, doch het is niet mogelijk, daar er honderden jaren mee gemoeid zijn en het voor hen van de aarde onbegrijpelijk is. Wij willen echter volstaan met u te tonen, dat het leven bij het aardse leven niet is afgelopen, maar dat het leven zijn weg vervolgt, om zijn kringloop tot in het Al af te leggen. De meesters, die ons in staat stelden u met het heelal te verbinden, leven allen in de zevende sfeer. Het genie, dat zich kosmisch voelt verbonden, draagt een kracht, die het ons mogelijk maakt naar het leven te projecteren. Het heelal manifesteert zich dus in het leven, omdat alles leeft wat ge in de sferen van licht zult ontmoeten. Op aarde kennen zij deze krachten nog niet en die zullen daar in geen duizend jaren komen, omdat dan de aarde zou moeten veranderd zijn in een zevende sfeer op geestelijke afstemming. Aan deze zijde echter verbindt zich de geest met al het leven, zoals u zo-even hebt waargenomen. Onthoud alles, mijn jonge broeder, en vertel op aarde, dat daar reeds het leven eeuwig is en de mens zich kosmische wijsheid kan eigen maken, wanneer hij onze weg volgt, die de weg van liefde is. Gij zult thans in uw vorige toestand terugkeren, die uw eigen afstemming is, daar u tijdens deze manifestatie met ons was verbonden. Hen, die willen, kunnen wij overtuigen, wanneer zij zich deemoedig willen neerbuigen en de heilige geest op zich willen laten inwerken. Anders is het niet mogelijk, omdat zij nog geen bestaanssfeer hebben bereikt. Eerst in deze sfeer is het mogelijk om de mens van deze waarheid te overtuigen en dit eeuwige leven te aanschouwen. Vanuit de tweede sfeer worden de mensen naar hier gevoerd en zij zullen, na de derde sfeer te hebben bezocht, hier mogen binnentreden. En dit alles is om de mens aan te sporen het hogere te zoeken. Ik geef u thans aan uw leider over en eindig met u toe te roepen: Zeg aan de mens op aarde, wat hem aan deze zijde te wachten staat; het eeuwige leven wacht hem, wanneer hij onze weg wil volgen, die ons Christus heeft gewezen."

André keerde terug in zijn eigen toestand en zag het lichter worden, totdat hij zijn vorige toestand weer had aanvaard. Een groot wonder was hem in de derde sfeer geopenbaard. De kosmos verwaasde, het leven, dat daarin bestond, was niet meer voor hem zichtbaar. De verbinding was verbroken. Alcar keek hem aan en glimlachte hem toe. „Niets dan leven, mijn jongen, wij zijn slechts een atoom van alles, wat God heeft geschapen. Put daaruit je kracht voor je aardse leven."

Aloisius kwam tevoorschijn, drukte Alcars beide handen en groette hem ten afscheid. André dankte de geest voor alles. Door gedachten verlieten zij het geweldige gebouw, om hun weg te vervolgen.

André ziet zijn kind

André was stil door al het schoons, dat hem was geopenbaard. Veel wachtte de mens na zijn aards leven, wanneer hij hier zou binnentreden. Aan deze zijde wist men, waarom de aarde door dierlijke wezens was bevolkt en dat ook daar eens sferengeluk zou heersen. Hier wist men, waarom andere levens werden uitgeput en hun geluk werd vernield. Het duizelde hem van al deze waarheden. Wat was de aarde, in vergelijking met de vele andere planeten, die hij had waargenomen? Nietig was zij in het universum. Maar hoe voelde zich op aarde de mens? Eén mens had daar de kracht om duizend anderen te vernietigen. Was het niet droevig? Hoeveel had de mens op aarde nog te leren! Hoe ver was hij nog verwijderd van echte, zuivere liefde. Wat hij thans had ontvangen, was wijsheid in de geest. Hoe gelukkig moest de mens zich voelen, dit alles te mogen ontvangen. Dankbaar jegens God, de Vader van al het leven, was André na wat hem zo-even was getoond. Hij vatte Alcars hand in de zijne en dankte hem innig voor al het schone. „Veel hebt ge mij gegeven, Alcar, een groot geluk voor alle mensen." „Laten wij hopen, dat er enkelen zullen ontwaken, dan reeds is ons werk beloond. Wij zullen ons nu snel verplaatsen naar een andere toestand, waar je het schoonste wacht van deze reis. Het zal je spoedig duidelijk worden, waarheen wij thans gaan."

Zwevende gingen zij verder en plotseling voelde André, waarheen zij gingen. Dit werd hem te veel; de grote en heilige liefde van zijn leider ontroerde hem diep; zij waren op weg naar de kindersfeer! De verbindingssfeer, waar hij op zijn vorige reis de geestkinderen had mogen aanschouwen, waren zij reeds genaderd.

„Alcar, wat bent u goed voor mij, waar heb ik dit alles aan verdiend?"

„Rustig zijn, mijn jongen, je zou anders je kind niet kunnen bezoeken. Volkomen rust is gewenst."

André kon zich echter niet beheersen en schreide. Thans zou, waar hij zozeer naar verlangd had, gebeuren en waarheid worden. Hij zou zijn kind zien, dat een jaar geleden de aarde had verlaten. Hij, als aards mens, zou in het leven na de dood zijn kind mogen bezoeken. Wie zou dat niet ontroeren? Tot in het diepst van zijn ziel was hij zijn leider daar dankbaar voor.

„U geeft mij zoveel, uw goedheid kent geen grenzen."

„Spoedig zul je het kleine, nog jonge wezen, mogen begroeten."

„Zou ik haar in mijn armen mogen houden, Alcar?"

„Ik denk dat het mogelijk is, mijn zoon."

Mogelijk, dacht André, was het dan nog niet zo heel zeker? Wat bedoelde Alcar met mogelijk? Hij wilde echter kalm blijven en op de dingen wachten, die zouden komen. O, hoe gelukkig voelde hij zich. De kleine leefde in stralende schoonheid. In een toestand van geluk en licht had het de aarde ver-

laten. Koud was het geweest op die morgen, toen hij het had begraven. Een prachtig visioen was hem toen getoond, het geestelijke leven had hij mogen waarnemen. Sneeuw bedekte de aarde, maar hier was niets dan licht en geluk. De dood was niet „dood", de dood was leven. Hier leefde zijn gestorven kind voor eeuwig, voor eeuwig. Hij zou op aarde terugkeren met een prachtige boodschap voor haar, de moeder van Gommel. Hij kon haar zeggen, dat haar Gommel leefde en was opgegroeid als een schoon rein wezen.

Zij traden de kindersfeer binnen; er heerste een rust zo intens, zo hemels, als hij nog nooit had gevoeld. Overal liefde en bloemen in fantastische kleuren; vlekkeloos wit waren de gebouwen en tempels, waar de kleinen leefden. Hoe zou zij er na dat éne jaar uitzien? Onder duizenden zou hij haar herkennen. De liefde, de geestelijke band was de eeuwige verbinding met dit jonge leven. Van verre zag hij de kleinen, die in de natuur speelden. André voelde zich stil worden nu het grote ogenblik zou komen. Een ongekende rust kwam er in hem. Waar was zijn kleine meid? Hoe zag zij eruit? Vele gedachten vlogen door zijn hoofd. Zou hij haar in zijn armen mogen houden? De vorige maal, dat hij met Alcar hier was geweest, was dit niet mogelijk. Op verre afstand had hij haar mogen zien, een blauwachtig waas hield haar voor zijn ogen verborgen. Het was bijna niet te geloven; zou hij een geestelijk wezen in zijn armen mogen houden? Was het niet te overweldigend voor hem? Zou het niet te veel geluk betekenen? Op enige afstand van hem vandaan, wandelden vele pleegmoeders met hun kleinen. Zij waren als lichtende zonnen, allen straalden liefde, niets dan liefde uit. Al deze kinderen wisten van een aards leven niets af; later zouden zij het eerst weten, daar ook zij elke verbinding voelden. Zij wandelden door een prachtige laan, door sferenbloemen omringd en dit alles was voor het leven, dat hier bestond. Schoon was de natuur, de vogels zongen hun heerlijke reine liederen. Bloemen geurden, licht straalde uit alles. Hemels was het. Ginds zag hij de kleinen, die de leeftijd van drie jaren hadden bereikt. Later zouden zij naar andere sferen gaan om ééns de bestaanssfeer, waarop zij afstemming hadden, binnen te treden. Dan vervolgden zij hun weg naar hogere gebieden, waar hun nog meer geluk wachtte. Links en rechts van André stelden prachtige beeldhouwwerken sprookjes voor, waardoor de kleinen zouden leren. Hierdoor zouden zij het leven leren kennen. Zij leerden geen taal zoals op aarde; hier gingen zij direct in het leven over. Hun liefde was hun wijsheid; zij konden zich met alles verbinden, zij gingen daarin over. Hun gevoel was hun wetenschap; rekensommetjes behoefden zij hier niet te leren. Hier leerde men hen om de Schepper van dit alles lief te hebben. Schoonheid zouden zij waarderen, liefde voelen voor alles wat leefde, om die aan anderen te geven, waardoor zij zich op God afstemden. Geen donkere wolken zouden hun geluk verduisteren. Hier was rust, geestelijk geluk, dat geen wezen zou kunnen verstoren. De poorten van dit paradijs

zouden gesloten blijven voor hen, die deze afstemming niet innerlijk droegen. Hier was het een heilig land; daarin leefde zij en mocht hij vertoeven, omdat hij door zijn leider werd geholpen. Prachtige parken, sneeuwwitte tempels van marmer en andere steen opgetrokken, waren rondom. Als zilver zo wit stroomden door dit heilige land verscheidene beekjes, waarvan de oevers door bloemen links en rechts versierd waren en waarin vogels zwommen. Het was een heerlijke pracht. Hier leefde de mens, de jonge mens; vanaf de aarde waren zij naar hier gekomen. Toch wilden moeders hun kleinen niet afstaan, omdat zij het kind als hun persoonlijk bezit wilden behouden. Maar wie „wist", zou het leed gemakkelijker kunnen dragen en alles in Gods veilige handen neerleggen. Hier leefden duizenden kinderen van de aarde, alle nationaliteiten waren hier bijeen. Hier leefden koningskinderen en ook de armsten der aarde. Hier werd geen onderscheid gemaakt, noch gevoeld. Hier waren allen één; zij leefden in geluk, kenden geen afgunst of jaloezie, zoals op aarde de kinderen voelden. Groots was alles. Als de moeders op aarde even mochten zien, hoe hun kleinen werden verzorgd, zouden zij alles kunnen overgeven. Wanneer zij zouden aanvaarden, betekende dit voor hun gehele leven op aarde geluk; dan was het leed te dragen, dat God hun had opgelegd. God nam het jonge leven tot zich en gaf het deze verzorging. Maar de mens wilde zo heel anders. De mens wilde bezitten en dit was de weg niet, was de wijsheid en waarheid niet, was de bedoeling niet van God; de mens moest en zou leven in overgave en zich aan Gods heilige leiding toevertrouwen. De mens vergat en wil niet aanvaarden, dat eens hun kinderen hun broeders en zusters zouden zijn; ja, dat de moederliefde in deze hogere liefde zou oplossen. Maar dat wilde de mens niet, men kende op aarde alleen aardse liefde; van geestelijke liefde wilde men niet weten en daarom begrepen zij niets van al dit heilige. Hun gevoelens waren op de stof ingesteld. Nu hij zag en wist, dat zó voor zijn kind werd gezorgd, zou hij het op aarde niet willen bezitten. Hij kon haar dit geluk niet geven. Dit zou zijn haar het geluk ontnemen. Hij was de aardse vader, God was de Vader in het eeuwige leven.

Zij kwamen nu bij een groot gebouw, van sneeuwwit marmer en in krachtige stijl opgetrokken. Het gebouw was een kunstwerk op zichzelf en daarin leefden nu de kleinen. Hij durfde het bijna niet te naderen. Hoe straalde het, in alles lag het geluk, dat de kleinen innerlijk droegen en dat hun afstemming was. Waar hij ook zag, overal ontdekte hij prachtige tempels. Was er nog hogere kunst denkbaar? Dit was voor hem het volmaaktste, dat de mens tot stand zou kunnen brengen. Het gebouw stond op een plateau en er omheen liep een terras; verder waren om het gehele gebouw bloemen en vruchtbomen aangebracht, alles voor versiering en tot steun van de mensheid en dus om tevens haar geluk te verhogen. Op het bordes zag hij een stralende geest, die hen blijkbaar opwachtte. Was men ook hier van zijn komst verwit-

tigd? In de derde sfeer had hij iets dergelijks gevoeld. In een prachtig gewaad van licht was het wezen gekleed. Hij durfde er niet naar te kijken, zo straalde het en hij was bevreesd, dat hij door zijn blik de schitterende stralen zou storen. De geest glimlachte van verre naar zijn leider. O, welk een schoonheid, wie was zij?

Alcar naderde het wezen en André zag, dat zijn leider voor het wezen neerknielde. „Broeder Alcar," hoorde hij haar zeggen, „God zij met u."

Alcar was overal bekend in deze oneindige ruimte. Ook André knielde neer en wachtte af, wat zou geschieden. Alcar voerde met de Engel een gesprek, waar hij niets van wilde horen. Hij dacht aan God en vroeg om kracht voor dit heilige gebeuren. Plotseling hoorde hij iets ruisen en op hem afkomen. Een zachte hemelse stem zei tot hem: „Sta op, André en zie mij aan."

André keek omhoog, twee stralende ogen zagen hem aan, een liefde kwam in hem als hij nog niet had gevoeld. Waar leefde dit wezen, dacht hij, was het God zelf? De geest glimlachte; André voelde, dat zij zijn gedachten had overgenomen.

„André," sprak zij, „van de aarde in een hemelrijk, om uw kind te bezoeken?"

Wist men dan hier, waarvoor hij kwam?

Dadelijk zei het wezen tot hem: „Zouden wij niet weten voor wie u komt?" Zij keek van hem naar zijn leider en die blik begreep hij. Hij was het, zijn Alcar, die voor alles had gezorgd. André zou zijn kind zien.

„Zij leeft, André, zij is schoon en gelukkig; zij zal nog gelukkiger zijn, wanneer zij haar vader zal ontmoeten."

André beefde.

„Sterk zijn, André, zo zult gij uw kind straks niet kunnen naderen."

Hij keek naar het schone wezen en een diepe rust daalde in hem neer.

„Ga in de natuur, André en tracht u met het leven te verbinden. Straks zullen wij u komen halen om u tot uw kind te geleiden. God zal u toestaan om uw kind te naderen, wanneer gij u op haar toestand wilt afstemmen. Zo aanstonds zal u dit geluk worden gegeven. Stem u op het leven af; wij zullen u daarbij helpen. Dus kalm en gelukkig zijn, André! Bid tot God, dat hij u mag verbinden en afstemmen. Niets mag het wezen van uw aards leven voelen. Niets van uw innerlijk op haar overgaan, omdat zij de aarde niet heeft gekend. U weet, dat deze sfeer niet uw bezit is en dat u zich daarop zult moeten afstemmen. Vraag God, André, om steun, Hij alleen kan u helpen, u die kracht geven om met haar te worden verbonden. Ga, mijn zoon. Te midden van al deze schoonheid is het mogelijk u te verbinden. Roep ons wanneer ge voelt, dat gij zijt verbonden. Eén zijn met alles betekent het leven in liefde te naderen." André was alleen, Alcar en de sferenengel waren heengegaan. Zijn hart schreide, dikke tranen vloeiden over zijn wangen, diep had het hem

ontroerd. Straks zou hij zijn kind zien, wanneer het voor hem mogelijk was zich te verbinden. Hier kon hij maar zo niet binnenvallen en nu begreep hij, waarom zijn leider zei, dat ook dit „mogelijk" was. Thans voelde hij de mogelijkheid van dit grote gebeuren. O, hij wilde zijn kind zien; niet spoedig zou hij hier weer terugkeren. Hij moest zich voorbereiden om tot zijn eigen kind te worden toegelaten. Ook zij, de moeder van zijn kind, zou straks, wanneer zij op aarde zou overgaan, eenzelfde toestand beleven. Niet alleen zij, doch vele andere moeders zouden zich moeten afstemmen, wilden zij hun kinderen terugzien. Voorbereiden moest hij zich; daaraan had hij niet gedacht, dat was niet in hem opgekomen. Niemand, die dit leven niet kende, zou daaraan denken. Men liet hem alleen om zich geheel te kunnen verbinden; hij moest tot zichzelf komen en daarin wilde hem niemand storen. Integendeel, men wilde hem helpen, omdat men hier wist, dat zijn krachten ervoor ontoereikend waren. Hij moest zich afstemmen, op wat? Diep en lang dacht hij na. Afstemmen op zijn kind, op een ander leven? Hij moest trachten God te naderen in eenvoud en deemoed voor een leven, dat een hogere afstemming bezat. Was het niet liefde, reine liefde, die hij moest bezitten? Hij leerde hierdoor weer andere geestelijke wetten kennen. De mens op aarde wilde deze wetten niet aanvaarden. Toch moest het; hij zou zijn kind niet zien, voordat hij zijn hoofd had leren buigen om haar in deemoed te naderen en liefde te voelen voor alle leven. Zijn bezit leefde hier in deze schoonheid. Was dit kind zijn bezit? Hij was de vader, ja, een aards vader; een hemelse Vader liet hem andere geestelijke wetten kennen. Hoe innig lief had hij zijn kind, hoeveel hield hij van zijn klein geestelijk wezen. Hij was slechts de verbinding, die hem met dit wezen verbond. In het visioen was het hem duidelijk genoeg getoond, dit gold voor iedereen, voor alle vaders en moeders van de aarde. Eerst nu begreep hij wat vader- en moeder-zijn op aarde betekende. Waardoor werd de wereld, de planeet aarde in stand gehouden? Door de vader en de moeder. Wie legde het intellect in het wezen? God, God alleen. Daarom was het leven God, en kon en mocht de mens niet denken, dat het zijn bezit was. De mens had geen bezit, het enige bezit, dat de mens had, was zijn innerlijke toestand. De liefde voor al het leven, daarvan waren zij op aarde nog ver verwijderd. Het zou nog wel honderden jaren duren, voordat de mens zou leven naar deze wetenschap. Dan zou hij zijn weg vervolgen, zoals Alcar het hem toonde, leerde en duidelijk maakte. Die weg was de weg van het eeuwige leven, de weg omhoog. Eisen deed de mens op aarde. Onwetend was hij. Men kende het leven niet waarin men leefde, men leerde het op deze wijze niet kennen, zoals toch de bedoeling was, want daarvoor was men op aarde. Door een kind te ontvangen kon de moeder ontwaken. Maar velen beleefden het stoffelijk; het geestelijke van alles werd niet aangevoeld. Nu eerst, nu hij in deze toestand verkeerde, begreep hij datgene, wat zijn leider

hem had duidelijk gemaakt omtrent het grote probleem, dat een moeder op aarde, door een kind te baren, kon ontwaken. Hoevelen ontwaakten op aarde door dit heilig gebeuren, in deze afstemming? Eén op het miljoen. Eerst hier zou de moeder ontwaken, maar dan was het te laat. Het machtige proces werd niet begrepen. Hoe groot was dit ogenblik voor hem, hoe machtig het bezit van een kind. Hij zag vele moeders van de aarde hier aankomen, die allen dachten, dat zij zomaar hun geliefden zouden zien. Op aarde hoorde hij zo heel vaak, dat, wanneer zij overgingen, hun kinderen op hen stonden te wachten. O, de teleurstelling, wanneer zij hier zouden binnentreden, zou groot zijn. Van hen werd verlangd, wat men thans van hem verlangde, maar velen hadden daar een geheel aards leven voor nodig, omdat zij zich tijdens dat leven hadden vergeten. Hij zag hun bedroefde gezichten; hun pijnen waren verschrikkelijk, niet met aardse te vergelijken. Wat zij hier voelden was zielesmart. Hun zielen scheurden vaneen, omdat zij moesten wachten, steeds maar wachten en zich voor anderen geven, wat zij op aarde hadden vergeten of niet wilden doen. Voor hen bleef dit paradijs gesloten. Zij moesten leren zichzelf weg te cijferen en dat ging maar niet zo ineens. In de geest konden geen stukken worden overgeslagen. Naar ziel en lichaam waren zij gebroken. Hij verheugde zich, dat hij in staat werd gesteld, om het hen mee te delen. O, moeders van de aarde, het liefste, wat u op aarde hebt verloren, leeft hier aan deze zijde in het leven na de aardse dood. Moeders op aarde, zie wat men van mij verlangt, zie wat ik moet doen om mijn kind terug te zien! Ik moet mij met haar verbinden, mij op haar innerlijke toestand afstemmen, wil ik haar terugzien. Mijn kind heeft op aarde de zon niet zien opgaan en velen met haar niet; zij allen leven echter hier, in dit paradijs. Ik mag haar, zoals ik mij thans voel, niet naderen. Moeders, voelt ge wat u te wachten staat? Voelt ge, dat ook gij u zult moeten afstemmen op uw kleinen, wilt gij hen terugzien? Als u daar eenmaal sterft en hier binnentreedt, zult ook gij deze wetten leren kennen. Moeders, God maakt en kent geen onderscheid. Verbind u met het leven dat om en met u leeft, geef liefde en ontwikkel uw innerlijk lichaam. Hier knielt men neer voor de hogere liefde en wanneer u dat niet kunt, zult u moeten wachten en het in andere sferen moeten leren. Eerder zult ge niet worden toegelaten bij allen, die u lief zijn. Geen wetenschap van de aarde zal u kunnen helpen; hier is liefde voor nodig. Afstemming op het wezen, dat uw vader- en moederliefde voelt en uw afstemming kent. Geen wezen van de aarde, dat geen liefde voor al het leven in zich voelt, zal zijn eigen bezit terugzien.

André wandelde tussen bloemen, in onnoembare kleuren en trachtte zich met het leven te verbinden. Hij moest en wilde verbinding ontvangen; alles wilde hij daarvoor doen. Hoe schoon was het in deze sfeer! Geluk stroomde zijn ziel binnen. Diep voelde hij thans het leven aan, waarmee hij één wilde

zijn om tot dat geesteskind te worden toegelaten. Hij voelde zich kalm en rustig worden. Het leven nam ook hem op; God daalde in zijn ziel neer. Hij voelde zich met de natuur één worden. Alles sprak tot hem en de natuur vertelde hem schone gedichten. Met de bloemen, waarmee hij eens op aarde had gesproken, was hij thans één. Zij vertelden hem iets en ook het gezang van de vogels verstond hij. Het zei hem alles, hij was één met hen, met al het leven. Nu kon hij het leven in planten en bloemen volgen. Het beekje, dat hem daar voorbij stroomde, zei hem, wat het had beleefd en dat het vrolijk zijn weg vervolgde. Het stroomde, maar het zong tegelijk; het was het lied van de sferen. De vogels zeiden hem wat hun leven betekende, en daarin zag hij God. God leefde in alles! Hoe anders zag en voelde hij thans het leven dan op aarde. Daar liep men het leven voorbij, men stond erop te stampen, men scheurde het vaneen zonder het te willen, zómaar, in gedachten. Afgrijselijke gedachten werden op de mens, die zich van niets bewust was, afgestuurd. Pijlen werden afgezonden, men zag daar niet, dat de innerlijke gedachten, de niet uitgesprokene, het leven diep troffen, wat men toch op zijn levensfilm aan deze zijde zou terugzien. Niets ging verloren. Hij bad vurig, lang en intens om verbonden te mogen worden. In hem werd het steeds rustiger; een hemelse stilte stroomde hem binnen.

„O, God, verbind mij met mijn kind, laat mij in het leven afdalen, ik zal Uw leven in eenvoud en deemoed naderen. Vader, als U mij ooit wilt verhoren, doe het dan nu. Als U mij ooit wilt gelukkig maken, doe het dan nu, grote, heilige Vader. Ik zal als een kind zijn en gelukkig met Uw wijsheid; dat Uw liefde in mij kome. Vader, laat mij naar de aarde terugkeren met deze wijsheid, waardoor ik vele moeders, zo ook de moeder van dit wezen, zal mogen overtuigen, hoe zij aan deze zijde hun geliefden kunnen ontmoeten. Vader, geef mij de kracht, mijn kind te mogen zien. Laat mij de moeders op aarde troosten en steunen, laat het mij voor hen beleven. Leg in mij die heilige kracht, verbind mij met mijn kind. Verhoor mijn gebed, Amen."

Nog stiller was het in hem geworden dan het zo-even reeds was. Een zuiver geluk stroomde in hem; steeds dieper voelde hij zich in het leven wegzinken. Hoe ver was hij nu in zijn gevoel van de aarde verwijderd! Men hielp hem, want het was niet mogelijk om alleen dit geluk te doorvoelen. Krachten van hogere wezens brachten hem in deze toestand. Rein waren zijn gedachten; in niets werd hij belemmerd. Ook hij was een sferenkind; éénzelfde gevoel lag nu in hem. Hij voelde liefde, reine en zuivere liefde voor het leven, dat in alles was neergelegd. Er waren geen andere gedachten in hem dan deze, dat het schone, het heilige, de liefde alleen geluk was, dat hem overweldigde. Hij kon zijn geluk met geen aards geluk vergelijken, niet in woorden uitbeelden. Wat was groot geluk daar in vergelijking met zijn gevoel? Dit was machtig, dit was het licht, het gouden licht van de sferen, waarin zijn kind leefde.

Hoelang hij daar had gebeden, wist hij niet, doch plotseling voelde hij andere krachten en toen hij in de richting keek, vanwaar zij kwamen, zag hij zijn leider tot hem komen. Alcar kwam hem halen. „Kom, mijn jongen, je gebed is verhoord. We mogen binnentreden. God verhoorde niet alleen je gebed, maar heeft je met je kind verbonden. Je mag thans je kind zien. Je wil, om in eenvoud en deemoed te naderen, bracht je in deze afstemming. Zij wacht ons, André. Kom, volg mij."

André volgde zijn leider naar het prachtige gebouw. Wat was hij ver afgedwaald. Van verre zag hij het prachtige gebouw; spoedig echter waren zij daar en traden binnen. Vele zalen gingen zij door en kwamen in een grote ruimte. Hij zag veel kinderen bijeen en in prachtige gewaden waren de kleinen gekleed. Allen straalden als zonnen, duizenden kinderen zouden hier tezamen kunnen leven. In een hal, waar vele wezens bijeen waren, zag hij het schone wezen, dat hem had toegesproken. Zij nam een schoon engelenkind op haar armen en verwijderde zich van alle anderen. Zijn leider en hij volgden haar op de voet; verschillende andere zalen gingen zij door, totdat zij plotseling naar buiten, in de natuur ging. Ook dit gebouw was open, naar alle kanten kon hij uitzien. Buiten gekomen, in een soort prieel, omgeven van bloemen en groen, van vogelen en ander leven, trad zij binnen. Was het zijn kind, dat zij droeg? Hij hoorde een zacht hemels stemmetje, wat zijn hart sneller deed kloppen. Zijn kind leefde, was opgegroeid en was schoon. Hij hoorde haar lachen, het was niet te geloven. Zijn leider trad binnen en na een ogenblik kwam Alcar hem halen. André trad het prieel binnen. Hoe voelde hij zich, hij durfde niet te denken. Naast hem stond Alcar; daar voor hem zat een engelachtig wezen, in haar armen droeg zij een kind en dat kind was zijn Gommel. Gommel, dacht hij, ik ... ben hier ... je vader ... Versuft van geluk, machteloos, omdat een hemels wezen hem aanzag, stond hij daar en het was, alsof hij zelf nog niet was geboren. Een hemelse stilte voelde hij in zich opkomen. Twee ogen zagen hem aan en hij dacht God te zien.

„Lydia," hoorde hij zeggen, „Lydia waakt en zorgt voor je kind, André."

Hij durfde de hoge geest niet aan te zien, maar zij sprak als een moeder tot hem, waardoor hij zich voelde herleven.

„Kom bij mij, André, je kind verwacht je, neem haar van mij over."

Van dankbaarheid vervuld, in liefde één, naderde hij het wezen, nam zijn kind van haar over en sloot het in zijn armen. Het grote ogenblik was gekomen. De geest ging heen, zijn geestenkind lag aan zijn borst. Naast hem zat Alcar, vogelen waren om hem heen, sferenbloemen versierden de omgeving, hij was in Gods paradijs opgenomen. Schoon en lief was zijn kind, dat hij op aarde niet had mogen vasthouden. Hij drukte haar tegen zich aan, zij lachte en praatte en was wijs en voelde, dat zij één waren. Een geestenkind rustte in zijn armen. O God, hoe moet ik u danken! Zij legde haar zwart glanzend

engelenhoofdje tegen hem aan en lachte tegen Alcar. Het was, als kende zij hem sinds jaren. Dan weer kwam zij overeind, lachte hem toe en streelde hem met haar geestelijke handjes, wat hem een ontzettende kracht kostte om zich te kunnen beheersen. Hij mocht niet terugzinken in zijn vorige, zijn eigen afstemming. Hoe wonderlijk schoon was het kleed, dat zij droeg. Het was niets dan licht en hij zag, dat het telkens veranderde. Dan was het paarsblauw, dan lichtroze. Rein was het wezen en haar oogjes fonkelden als smaragden in een zacht betoverende glans. Dit wezen was heilig en zou later zijn zuster zijn. Voor eeuwig zouden zij blijven verbonden, wanneer hij haar afstemming had bereikt. Thans was zij een jaar oud, volgens aardse tijd, toch was zij groter dan een kind van die leeftijd, dat op aarde leefde. In de sferen ging de ontwikkeling sneller, in niets werd de ontwikkeling tegengehouden. Met ziekten hadden zij hier niet te kampen; hier was alléén geluk; zij voelden in niets enige belemmering. Hier was alles anders. Hun leven was geestelijk en het kind groeide op in een hemelse rust.

Van haar keerde hij in gedachten naar haar moeder, die op aarde leefde en die steeds aan haar dacht. O, welk een geluk! Hij zag van de moeder naar haar een licht komen en begreep, dat het haar gedachtekracht was voor haar kind. Hij zag haar heel duidelijk. Deze gedachten in licht omstraalden haar, maar botsten tegen het wezen op, daar zij op deze wijze haar kind niet kon bereiken. Hoe diep had hij niet moeten afdalen, om zichzelf te vinden en uit te schakelen? Ook zij moest het, wilde zij dat haar liefde in de sferen werd gevoeld. Toch was hij gelukkig dit te mogen zien. Het was de verbinding met alles, het was haar liefde voor haar Gommel. Hoe ver lag de aarde van hem vandaan; toch bereikten haar gedachten wél de kindersfeer. Scherp was haar gevoel ingesteld, toch zouden haar gedachten haar kind zelf niet bereiken. In niets werd het wezen gestoord. Maar er was een band, één voelen, één begrijpen. En dit alles was liefde.

Lang was hij één met zijn kind; spoedig zou men het weer komen halen. Voor hoelang zou dan dit afscheid zijn? Ook zij voelde het en drukte zich nog vaster tegen hem aan. André voelde zijn krachten minderen. Daar zag hij de geest Lydia als een zon tot hen komen. Nog eens keek hij naar zijn kind. Diep daalde hij in het wezen af. Gommel keek hem aan, sloot daarna haar engelenoogjes en was in diepe rust verzonken. Te diep voor hem; daarin was zij voor hem niet te peilen. Ver boven hem in geestelijke kracht leefde zijn kind. Nu voelde hij nog duidelijker de grote genade van dit gebeuren. De engel nam haar van hem over en ging heen. Op dezelfde plaats dankte hij God voor alles hem gegeven. Voor dit stille, grote heilige geluk. Als laatste vaarwel had hij Gommels handjes gekust, het grote gebeuren was voorbij.

Alcar liet hem voelen, dat zij verder zouden gaan. André nam afscheid van de sfeer, waar zijn kind leefde. Hand in hand zweefden zij verder, een andere,

nog hogere afstemming tegemoet. Veel stond hem nog te wachten.

Vijfde sfeer; beeldende kunst en schilderkunst

„Thans naar de vijfde sfeer, André."

Vlug verplaatste Alcar zich. Toen kwam het ogenblik, dat een gouden glans hen bestraalde, zoals hij op zijn vorige tocht had beleefd en hij niet verder kon gaan. Nu mocht hij verder!

„O, Alcar, hoe wonderlijk is alles! Dit is uw sfeer, Alcar?"

„Juist, mijn sfeer; daar zul je kunst zien als nog nooit te voren." De heerlijke uitstraling, de liefde van de vijfde sfeer voelde hij en dat stemde hem gelukkig. Hoevele malen had hij niet de sferen zien veranderen? Telkens had hij het licht schoner, de mensen jonger zien worden. Alles veranderde, naarmate hij hoger kwam. Steeds verder vervolgde de mens zijn weg en veranderde hij. Mochten de mensen op aarde een blik kunnen slaan in al dit heilige, duizenden zouden op hetzelfde ogenblik een ander leven beginnen!

„Zij zúllen een blik slaan in het hiernamaals, André, je zult het hun op aarde vertellen."

Ja, al waren het geen duizenden, toch had hij er velen bereikt, hen overtuigd van een eeuwig voortleven. Vele brieven had hij ontvangen; allen dankten Alcar voor alles, wat hij had gegeven. Dit stemde hem gelukkig. Daarvoor wilde hij alles trotseren. Eén brief bevatte wel het schoonste, dat men hem op aarde had kunnen geven. Een oude dame was met zijn boek in handen, overgegaan. De laatste woorden, die zij schijnbaar had gelezen, waren over het Zomerland. Zó had men haar gevonden. Was het niet heerlijk, zó de mensheid te mogen helpen? Wanneer hij op aarde zou zijn teruggekeerd om deze prachtige toestanden aan de mens duidelijk te maken, zouden er nog meer gelukkig kunnen zijn. Het was een genade en een groot geluk, dit alles te mogen weten. Zij gingen intussen steeds verder. Onder hen lag Alcars sfeer. Schitterend was de natuur; over alles lag een goudachtig waas. Prachtige tempels en gebouwen zag hij en weer voelde hij, dat het hier nog mooier was dan in de kindersfeer. Het was een prachtig natuurtafereel dat hij aanschouwde. Alcar zei hem, dat hij op de plaats was, waar hij wilde wezen.

„Hier zullen wij blijven, mijn zoon; één van deze tempels zullen we binnengaan."

Hemelhoog waren de tempels opgetrokken. Kathedralen zag hij, zoals men op aarde niet tot stand kon brengen, omdat het gevoel van een bouwmeester van de aarde zo hoog niet was ontwikkeld. Ze waren in verschillende kleuren steen en in diverse stijlen opgetrokken; alle gebouwen straalden een ontzaglijk licht uit, zoals hij nog nooit in een sfeer had gezien. De muren wa-

ren van geestelijke stof en hij wist dat deze leefde, waardoor zij licht uitstraalden. Ginds zag hij een enorm gebouw, op een berg gebouwd. Honderden torens versierden het geheel en het hoogste gedeelte kon hij niet waarnemen. Was dit mensenwerk? Konden mensen dit tot stand brengen? Het was niet te geloven. Toch moest het zo zijn, het kon niet anders. In al dit schoons leefde de mens. God gaf hem dit geluk, wanneer zich het leven op God afstemde.

„Hoe kan zich de mens zo hoog afstemmen, Alcar, ik zie geen einde, hoe is dit mogelijk?"

„Het is zoals het leven zich voelt. Dit is hun levensafstemming en in het leven is geen einde. Zoals hun gevoel afstemming vindt, zo is de kunst en zo is tevens de liefde, die zij koesteren. Deze tempels en gebouwen vinden afstemming en hebben verbinding met de zesde sfeer."

André begreep. Wat hij in de eerste en tweede sfeer en alle andere toestanden had gezien, zag hij terug in Alcars eigen sfeer. Daardoor hadden gebouwen en tempels die hoogte bereikt, maar de hogere afstemming was niet zichtbaar voor de bewoners, daar zij die liefde innerlijk niet droegen. Alles was liefde, deze was het bezit. Groots en heilig was alles in deze sfeer, geen woorden kon hij ervoor vinden.

„Machtig is alles, André, maar niet te vergelijken met dat, wat je in de zesde sfeer zult aanschouwen. Nog groter en schoner geluk zal het leven zijn van hen, die dáár leven, wanneer alles in een geestelijke toestand zal zijn veranderd. In deze gebouwen bevinden zich de beeldende en de schilderkunst. De zesde sfeer is die van de muziek; daarheen zul je met mijn meester gaan. Kom, we zullen binnentreden."

De tempel was rondom met bloemen versierd, zonder sferenbloemen was het leven hier niet mogelijk. Hoe overweldigend was deze schoonheid. Nog vertoefde hij in de vijfde sfeer en er waren nog hogere afstemmingen, die men hem wilde tonen. Hoe groot is het geluk van de mens, die hier leeft. Hoe groot hun liefde, hoe schoon hun uitstraling. Straks zou ook hij die afstemmingen leren kennen. „God is leven", stond aan de ingang met gouden letters geschreven. Wie binnentrad moest zich op het leven afstemmen, zich in deemoed verbinden. Hij wilde niets liever en innerlijk smeekte hij om kracht ook dit alles te mogen beleven. Toen hij het gebouw binnentrad was hij zeer ontroerd. Hoever waren deze wezens in kunst vooruit gekomen! Was hier nog een einde? Weer zag hij de fontein, schoner dan in alle andere sferen die hij had mogen waarnemen. Waar dan ook zich het leven bevond, vanaf de eerste geestelijke sfeer was er liefde, wijsheid en kracht; anders was er geen bestaan mogelijk. Hij zag rechtvaardigheid. De fontein was hun aller innerlijke afstemming in de geest. Maar in Gods huis waren vele woningen; voor ieder leven van de aarde was hier plaats. Overal zag hij wezens en waar hij ook heenkeek, alles was liefde. Alle hoog afgestemde zielen, mannen en

vrouwen, waren hier tezamen. Hier zag hij tweelingbroeders en -zusters, zo ook tweelingzielen. Voor eeuwig waren zij één en verbonden. Aan een geweldig werk waren vele geesten bezig. Een jonger wezen had, wat hij duidelijk voelde, de leiding over hen allen. Het stuk stelde verschillende beeldengroepen voor, het was een pronkjuweel van scheppingsvermogen. André hoorde zijn leider zeggen, dat het beeld het leven voorstelde. Onder op het voetstuk zag hij de moeder, die een jong leven baarde. Daaromheen lagen verschillende andere voorstellingen verspreid en dit alles had met haar leven op aarde te maken. Het was een levenstoestand van de mens op aarde, dit alles was ééns beleefd. De moeder ging – hier in kunst uitgebeeld – de aarde verlaten, wat hij duidelijk voelde, en zij keerde terug naar het eeuwige leven. Het was in steen gehouwen; de geest verliet het stoffelijk lichaam, zoals hij dat bij zijn tante en bij vele anderen had mogen waarnemen. Hoe was het mogelijk dit alles te scheppen? Dit was kunst, zó diep aangevoeld, dat het alleen voor hen mogelijk was, die zelf voelden, dat zij leefden. Door kunst werd hier het leven uitgebeeld; daarin zag de mens zichzelf terug; het was zijn leven. Hij zag strijd, leed en smart in verschillende voorstellingen om een geheel verspreid en dit alles betekende het leven. Een diep ontzag vervulde hem. Ontroerend van schoonheid was deze kunst. Andere groepen stelden alle karaktereigenschappen van de mens voor, van het dierlijke tot het geestelijke leven. Een groot en heilig gevoel zou de meester moeten bezitten die hen allen leidde. De scheppende kracht in de mens! Een meester uit de zesde sfeer had hier de leiding, er waren onder hen zelfs, die in de zevende sfeer leefden. Hij zag dat de vrouw hier een andere taak had dan op aarde. Door haar liefde gesteund, werd het hoogste bereikt. De man als schepper, de vrouw als dienende kracht. Beiden waren één, tweelingzielen voor eeuwig. Gelukkig door hun liefde, hun één zijn. Als hem ooit het leven aan Gene Zijde werd getoond, dan zou het in deze toestand zijn. Als men over kunst wilde spreken, dan was dit kunst in de hoogste graad. Hier waren geen woorden voor te vinden. Overal zag André engelen die als toeschouwer gekomen waren, omdat men hun aanwezigheid wenste. Ook hun krachten waren hier nodig; ook door hun liefde werd dit tot stand gebracht. Dit kon alleen, omdat zij één waren in liefde. Eén kleurensymfonie was het geheel. Elk stuk straalde zijn eigen licht uit dat het aan kleur bezat. Dan zag hij, dat waar men op aarde klei gebruikte, men hier een stof toepaste die als het andere, licht uitstraalde. Vreemd, dacht hij, hier leeft alles. Gaarne zou hij er iets van in zijn handen willen nemen, om duidelijker te kunnen zien van welke substantie ze was en hoe ze licht kon afgeven. Hij keek zijn leider aan, die hem te kennen gaf, dat hij ze gerust zou mogen aanvoelen. André dacht, dat ze zwaar zou zijn, doch tot zijn verwondering woog ze niets. Weer stond hij voor een probleem. En toch werden er zulke prachtige motieven van gemaakt, om deze later in steen

uit te houwen. Op aarde zou de wind de stof naar alle windstreken verspreiden, er zou van dat alles niets overblijven. Het beeld zou zich oplossen en had geen mogelijkheid van bestaan.

„Hoe is dit mogelijk, Alcar, het weegt niets en toch worden er zulke prachtige beelden uit gemaakt."

„Dit is in enige woorden duidelijk te maken. Geestelijke substantie, mijn zoon, omdat het leven dié zwaartekracht zal bezitten, zoals het zich voelt en waarmee het één afstemming heeft. Steeds worden de sferen ijler en verandert de mens. Zo zullen kunst en alle andere levenssubstanties licht uitstralen, zoals alles voelt en leeft."

André begreep; steeds ijler werden de sferen en alles veranderde in een hogere afstemming.

„In de eerste sfeer," hoorde hij nog zeggen, „zal de stof dezelfde aantrekkingskracht als op aarde bezitten, maar op een geestelijke afstemming. In de donkere gebieden heb ik je dit alles reeds duidelijk gemaakt; ook daar liet ik je de stof voelen; nu echter zul je alles nog beter begrijpen."

André had de stof in zijn handen van de vijfde sfeer; in de zesde zou alles nog lichter en schoner zijn. Hij speelde met de stof in zijn handen en ineens schrok hij geweldig. Wat zou hij thans weer beleven, wat was dat? Verstijfd van schrik keek hij naar de stof, ze had haar kleur en uitstraling verloren. Hoe kon dat zo ineens? Wat gebeurde er met hem? Wie veranderde die stof? Haar schitterende kleuren waren verdwenen; een zacht blauw waas lag er thans omheen. De andere stof, waarvan hij ze had afgenomen, straalde, doch deze had haar kracht verloren. Welke waarheid lag hierachter verborgen? Al deze vragen flitsten door zijn brein. Hij stond met zichzelf verlegen en wist zich geen raad. Intuïtief voelde hij, dat hij in een vreemde toestand was overgegaan. Maar welke? Hij keek om zich heen en wilde het aan zijn leider vragen, maar Alcar was niet meer bij hem. Alles was raadselachtig, wat hij thans beleefde. O, kon hij dit maar aan iemand vragen; hij stond nog steeds met de stof in zijn handen. Een angstig gevoel overviel hem. Hoe dom van hem; zijn weetgierigheid bracht hem in deze toestand.

Plotseling trad een engel hem tegemoet, sprak hem aan en zei: „Mag ik u dit duidelijk maken, André, broeder van de aarde?"

Thans dacht hij in het niet te verzinken. Een engel sprak tot hem, maar hij durfde deze niet aan te zien. Kende men hem aan deze zijde, in de vijfde sfeer?

„Zie mij aan," sprak het wezen. „Alles zal u duidelijk worden als ik zeg wie ik ben."

André sloeg zijn ogen op en zag het hemelse wezen aan. Mijn God, dacht hij, hoe schoon, hoe rein is deze mens! Hoe groot was haar innerlijk leven? Een vrouw, in een hemels gewaad gekleed, stond voor hem. Hij rilde en

beefde, was verdoofd van geluk, dat hij werd aangesproken; waarnaar hij op zijn vorige tocht zozeer had verlangd, werd nu vervuld. Hij hield nog steeds de geestelijke stof in zijn handen en keek haar aan.

„De stof, die in uw handen is, straalt haar licht uit naardat gijzelf voelt en aan licht bezit." Hij schrok; hij begreep een levensles te hebben ontvangen. De stof had zijn eigen afstemming aanvaard; hij had zich met het leven van deze sfeer verbonden; het leven straalde zijn eigen kracht uit, de liefde, die hij bezat. Elk woord striemde hem door de ziel. Iedere gedachte voelde en begreep hij. Hij wilde het; nu moest hij het aanvaarden. De stof had zijn gevoelskracht overgenomen, waardoor hij begreep, dat het nog vele jaren zou duren, voordat hij deze sfeer zou mogen binnentreden. Het leven uit deze sfeer spiegelde zich in zijn eigen leven af; op aarde kon men zich zo niet verbinden, dit was maar alleen in de geest mogelijk. Het was een zachte maar duidelijke les, die men hem had gegeven, omdat hij het zelf had gewild. Waarom was hij ook zo nieuwsgierig? Alles wilde hij weten! Nu begreep hij, waarom hij zijn leider niet zag. Hij wilde hem die les niet geven, een andere geest uit zijn sfeer had hem dit alles geopenbaard. Alcar was voor hem als een vader, die voor zijn kind zorgt en liet hem dit steeds voelen. Thans had hij vele lessen tegelijk ontvangen en begreep nog beter, hoe schoon en heilig het leven was. De engel bracht haar beeldschone handen op de tot een bal geknede stof, en op slag zag hij de stof veranderen. Haar uitstraling, haar liefdekracht ging op de stof over; haar licht straalde deze uit, nu zij met de stof was verbonden. Het wonder was voltrokken! Hij legde ze voorzichtig neer, waar hij het vandaan had genomen. Alles leefde in de sferen van geluk, in de stof lag hun liefde. Thans doorstroomde hem een heerlijke rust; het was het gevoel van het wezen, dat daar voor hem stond. Zijn hoofd gebogen, diep bedroefd over wat hij had gedaan, smeekte hij God, het hem te vergeven. Langzaam keerden zijn kracht en vertrouwen terug en keek hij naar het wezen op, dat hem glimlachend aanzag. Liefde doorstroomde hem, een heilige brand legde zich in hem.

Als een lotus, in een blauw waas gehuld, keek het wezen hem aan en zei: „Ondervinding is het leven, André. Door het leven te beleven zal het ontwaken en waarheid ontvangen. Het zal geluk, maar tevens strijd, leed en smart betekenen. Maar laat het voor u geen strijd zijn en vervolg uw weg door het leven te beleven zoals God het wil. Het verwondert u, dat ik u ken. Enige woorden zijn voldoende om ook dit voor u op te helderen. Hij, die u leidt, die u dit alles laat beleven, die naar de aarde is teruggekeerd om de mensheid te helpen en te steunen en haar van een eeuwig leven wil overtuigen, die haar zijn liefde laat voelen, die alles doet en wil om haar gelukkig te zien, die niets dan liefde is, hij, André, is mijn tweelingziel."

Tranen van geluk kwamen in zijn ogen, nu hij Alcars liefde mocht leren

kennen. Daar voor hem stond Alcars tweelingziel. O, hoe machtig was alles, hoe groots dit gebeuren! Engel van het licht, dacht hij – woorden kon hij niet spreken – ik dank God voor dit heilige ogenblik, dat ik u heb mogen leren kennen.

De geest had zijn gedachten reeds opgevangen en zei: „Dank God, André, ook ik zal steeds blijven danken en bidden, dat wij eens voor eeuwig verenigd zullen zijn. Werk op aarde, André, leef voor ons werk, ik volg Alcar in alles en zal u beiden in mijn gebeden blijven gedenken. Hij is mijn ziel en mijn leven, wij zijn één en zullen voor eeuwig één blijven, omdat God het wil. Eens zal hij terugkeren en dan is zijn en uw taak op aarde volbracht, waarvoor de meesters hem daarheen zonden. Weet dus, dat ik u beiden zal volgen, waar gij u ook bevindt. Hem zal ik de kracht geven door mijn liefde, zodat hij alles kan geven om veel door u tot stand te kunnen brengen en waarmee gij mij zult helpen. Wij beiden zullen hem dienen in liefde; hij zal u wijsheid in de geest ervoor geven en anderen zullen er gelukkig door worden."

Weer zagen hem twee engelenogen aan; een wereld van liefde doorstraalde hem. André kon echter niet spreken, maar wilde, dat zij hem voelde.

„Mijn dank," zei het wezen, tot hem, „mijn dank, André. Het zal u niet vreemd meer zijn dat ik u ken. Ik was reeds op aarde en daar was het, dat ik u leerde kennen. Hij bracht mij tot u, maar het is reeds lang geleden." Een diepe stilte kwam in hem en in die stilte hoorde hij het leven; hij zag het, het was in hem en zijn ziel vloeide over van geestelijk geluk. Naast hem voelde hij plotseling zijn leider. Alcar legde zijn arm om zijn schouders, zag hem aan en eenzelfde liefde als van haar stroomde in hem. Liefdegeesten, afgestemde wezens, tweelingzielen, engelen in de geest, daarmee was hij thans verbonden! Hier leefde, kon zijn leider leven, maar hij werkte in de duisternis van de aarde om de mensheid te helpen en gelukkig te maken. Alcar was hier zichzelf, met haar, zijn eeuwig bezit.

André kon niet meer denken; ver van hem lag zijn eigen bewust leven. Hij hoorde nu een zacht gezang, door een orkest begeleid. Op een rustbank, omgeven van bloemen en alle ander leven, nam zijn leider met haar plaats; hij zat naast hen en was met hen verbonden, in hun leven opgenomen. Het gezang werd steeds schoner en in deze heilige sfeer werkten de meesters. Hij dacht aan het ogenblik, dat zijn leven op aarde weer een aanvang zou nemen. Hoe moeilijk zou het thans voor hem zijn, daar te moeten leven. Hier ontving hij liefde, hier voelde hij niets dan zachtheid en begrijpen, hier was alles harmonie, geluk, eeuwig geluk. Het was bijna onmogelijk voor hem, dáár te moeten leven. Alles wat de aarde bezat, mocht men van hem houden; het liefst wilde hij er sterven, men mocht hem desnoods doodranselen. Maar was dit moedig en dankbaar? Druiste hij weer niet in tegen alles, wat God was en wat men hem had gegeven? Was dit dankbaar zijn en hem volgen, die

hem dit alles liet beleven? Van zijn gedachten had hij reeds spijt; ach, hij was nog maar een mens, in hem lag egoïsme. Hij dacht aan zichzelf, niet aan de taak van zijn leider, diens wil om anderen te helpen. Neen, zo mocht hij niet denken, alles wilde en zou hij trotseren; veel zou hij ontvangen, hoe moeilijk het ook op aarde voor hem zou zijn. Engelen zongen tezamen. Hij zag slechts tweelingzielen, afgestemde wezens. Zusters en broeders in de geest. In hun groot en machtig geluk durfde hij niet afdalen en het was ook voor hem niet mogelijk, alles te kunnen aanvoelen. Door verkeerd te denken en te voelen had hij veel van hetgeen hier gebeurde gemist. Thans hoorde hij het gezang nog duidelijker; het bracht hem in een andere toestand. Het geluk en de vrede keerden terug, hij was weer verbonden. Daar voor hem werkten de meesters, kunst werd door kunst tot stand gebracht. Het hoogste werd door het hoogste verbonden, liefde met liefde, gevoelens smolten samen. De meesters werkten steeds verder; nooit werden zij gestoord. Nu eerst voelde hij, dat het geestelijk product spoedig gereed zou zijn. Dit einde maakten allen mee, daar waren allen voor nodig, omdat ieders krachten daarvoor werden gebruikt. Hoog in gevoel opgevoerd, door liefde en kunst verbonden, werd het volmaakte in deze sfeer geschapen. Door hemelse melodieën leefde datgene, wat zij tot stand brachten. Het straalde die gloed uit, het leefde door hun heilig gevoel, door hun één zijn met al het leven. Meesters in muziek en zang inspireerden de meesters in de beeldende kunst om hun heilig gevoel daarin neer te leggen en het hoogste te bereiken. Het werd bereikt, het kwam tot stand, omdat zij engelen in de geest waren. Hier voelde hij hoe groot de vrouw in liefde kon zijn, hoe machtig haar liefde was voor de scheppende kracht, wat tweeling-liefde betekende. Machtig was het; hij durfde geen adem te halen. De meesters openden hun zielen; een andere kunst daalde in hen neer, door de kunst voelden zij hun Vader, hun God, en dankten Hem voor alles. Hun liefde voor hun Vader lag in de kunst, hun gebeden waren erin overgegaan, het geheel straalde hun liefde uit; het was het licht des Vaders. Het gezang, dat hij hoorde, was als dat op zijn vorige tocht, toen twee engelen werden ingezegend, die in de zesde sfeer zouden worden opgenomen. Alles smolt hier samen, alles was één, en was geluk. Aan God vroegen zij om kracht, het geschapene met Zijn heilige liefde te omstralen. Nog duidelijker dan zo-even voelde hij de gehele voorstelling. De moeder leefde, het kind, dat zij had gebaard, leefde en alle levens waren één. Door het gebed ontstond en ontwikkelde in het leven na de aardse dood de kunst. Door zich te verbinden met God ontving men krachten, verbond men zich ook hier nog met hogere toestanden, doordat men wilde, doordat allen één waren in liefde en hun krachten en gebeden zich verenigden. Dáár was het einde, de meesters hadden het volbracht, hadden een levenssymfonie in steen uitgehouwen. Hoe groot was hun geluk, zij waren meesters in Liefde. André verzamelde al zijn

krachten om zich staande te kunnen houden. Maar het geluk was te overweldigend, het versufte hem; hij voelde zich gedragen door liefdevolle handen; God daalde in hem neer, liefde streelde hem, lachte hem toe, zoals zijn eigen kind had gedaan. Hij zat daar ineengedoken, maar was niet in staat zich te realiseren wat hij waarnam. Wel hoorde hij nog het gezang en de muziek en naast hem zat de tweelingziel van zijn leider, waardoor een zon van licht om en in hem kwam, waardoor hij a.h.w. weer terugkeerde. Schommelend tussen twee werelden nam hij waar; de één was zijn eigen afstemming en de ander de sfeer, waarin hij thans leefde. Hij bad voor de zoveelste maal om zich staande te mogen houden en het einde van dit grote gebeuren te mogen beleven. Het gezang had nu opgehouden; de meesters hadden in dit korte ogenblik het beeld afgemaakt; een ontzaglijk kunstgewrocht was geboren. Het einde was de afwassing van het beeld, tevens de doop, om Gods heilige inzegening te ontvangen, welke door gezang en muziek werd verkregen. Een sferenkind was geboren; in liefde werd het ontvangen. Aan het leven was het licht geschonken, dat de meesters droegen. Honderden meters was het beeld hoog, prachtig in stijl, stralend van liefde. Het was het leven, het was God zelf. Alle wezens kwamen nu bijeen en zonden hun dankgebeden op tot de Vader voor het schone, dat zij hadden ontvangen. Weer werd er gezongen, hoorde hij machtige akkoorden en zielen gingen in elkander over. Het was hemels, wat hij thans waarnam.

Een zachte stem kwam tot hem, die hem zei: „Sterk zijn, André, zo-even heb ik u geholpen dit alles te kunnen beleven; ook nu zult ge mijn krachten voelen."

André wist, wie tot hem sprak, het was de stem uit de donkere gebieden. Ubronus, niemand anders dan Ubronus, dacht hij, heeft mij geholpen.

„O, goede geest, hoe moet ik u danken voor alles?"

„Wij weten wat gij zoudt willen; wij zullen u helpen in alles."

Zacht was de stem; ook deze was vol van liefde. Het éne gebeuren was nog groter dan het andere; hij was moe van geluk; al dit hemelse geluk moest hij verwerken. Een nieuwe kracht stroomde in hem; door een andere kracht leefde hij, voelde hij hun machtig leven aan. Alcar was in zijn eigen sfeer en kon hem niet helpen, hier waren nog hogere krachten voor nodig. Hij dankte Ubronus intens voor zijn hulp. Zonder zijn krachten had hij zich niet staande kunnen houden. De engelen hadden hun gebed geëindigd. Velen gingen heen, anderen kwamen om het goddelijke kunstproduct te aanschouwen. Wat was de kunst op aarde in vergelijking met deze? Waren op aarde meesters in de geest? Het was niet mogelijk. Nu begreep hij het gezegde van zijn leider, dat deze geen meester was en nooit was geweest. Eéns zou het iedere kunstenaar van de aarde getoond en duidelijk gemaakt worden. Aan deze zijde, in het leven na hun aardse dood, zouden alle mensen van de aarde het

beleven, wanneer zij deze hoogte hadden bereikt. Eerst dan zouden zij aanvaarden, eerder was dit niet mogelijk. Veel was hem getoond en duidelijk gemaakt en door dit alles leerde hij het leven na de dood kennen en waarderen.

Alcar liet hem voelen, dat zij verder zouden gaan. Nog was het einde van zijn reis niet daar. Andere toestanden zou hij beleven. Hij zag, dat Alcar van zijn tweelingziel afscheid nam, maar zij zouden elkander terugzien; voor hen was er geen scheiding. De engel kwam tot André, nam zijn handen in de hare, maar sprak geen woord. Twee ogen zagen hem aan, een zee van liefde hield hem gevangen. Zij ging van hem heen en een intens geluk daalde in hem neer.

„Vaarwel," kwam tot hem, „moge Gods zegen op uw werk rusten."

Alcar ging hem voor; hij volgde zijn leider en grote broeder op de voet; andere toestanden stonden hem te wachten. Haar glans en licht bleef echter in zijn ziel achter. André zag nog meer kunstenaars, die verschillende voorstellingen uitbeeldden.

Alcar zei hem: „Ik zal je thans nog enige beelden tonen en daarna zul je de schilderkunst kunnen bewonderen. Zie echter eerst naar dit beeld, het is een machtig kunstproduct van één van mijn broeders. Het betekent de kringloop der ziel en is in steen uitgehouwen." Weer zag hij de moeder en haar kind, dan de overgang naar deze wereld, de eerste en tweede sfeer, de derde en de hoogste sfeer, waar de kunstenaar leefde, die het tot stand had gebracht. Bovenop het beeld zag hij een ontzaglijke bol, maar begreep niet wat deze betekende. Hij keek er doorheen en dacht een ijlere sfeer waar te nemen. In hem kwam het antwoord in een zacht maar duidelijk gevoel.

„De mentale gebieden, André. Daarin gaat het leven over, om in een andere, de vierde mentaliteit over te gaan."

Deze kunst was groots en vormde een machtig geheel. Geen woorden kon hij vinden, het was alles te groot voor zijn begrip. Lang hield het beeld hem gevangen, eindelijk kon hij zich losmaken en voelde hij de kleinheid van zichzelf. Alcar ging verder, steeds verder door het geestelijk atelier. Er kwam geen einde aan; dagen achtereen zou hij hier kunnen doorwandelen. Allerlei menselijke toestanden, in kunst uitgebeeld, stonden links en rechts opgesteld.

„Thans gaan we naar de schilderkunst, het gebouw sluit hierbij aan; het is één geheel. Lang zullen we echter hier niet blijven."

Hij volgde zijn leider, die hem vele geestelijke schatten toonde. Eindelijk waren zij op de plaats waar Alcar wilde wezen. Wat zou hem thans weer geopenbaard worden? Ook dit gebouw was open, zoals alle andere, welke hij tot nu toe had gezien. Vele engelen waren aan een kunststuk bezig. Zij werkten als op aarde, doch hier kende men andere kleuren en hier werd het volmaakte bereikt. Het ene was nog mooier dan het andere, groots van opzet

en diep doorvoeld. Fantastische kleurennuances zag hij bijeen, die door de schepper in harmonie en rust waren aangebracht. Hij zag kleuren, waarin alle tinten verenigd waren, zoals in de steen, die hij zo-even had waargenomen. Merkwaardig was alles, geen vergelijking met de aarde was mogelijk, geen woorden kon hij ervoor vinden. Hier trachtte men het leven te schilderen, wat hun volkomen gelukte. Alles leefde, straalde licht uit, omdat de kunstenaar het leven voelde. Hier zag hij hoe groot de mens in de kunst kon zijn, wat immers geestelijke afstemming betekende. Wonderen werden hier tot stand gebracht, niets dan wonderen liet men hem op deze reis beleven. Daardoor leerde hij het leven van de geest kennen en liefhebben. Duizendmaal kwam die drang in hem op; zó dankbaar was hij, dat hij het wel aan iedereen zou willen vertellen, die hier leefde.

„Hier zullen wij even blijven, mijn zoon. Ziedaar voor je, een zeldzaam sferenbeeld, dáár, door die zuilen heen."

André nam plaats naast zijn leider. Daar voor hem zag hij een wonderschoon landschap. Rust, diepe rust. Het was een vergezicht, zo schoon en heilig, dat het was, alsof hij droomde. Hij zag vogels en vele andere wezens en over alles lag een goudachtige glans. Hij zag een natuur als nog nooit te voren. Hoe stil was het daar; het kwam hem voor, dat het een heilige plaats was; nergens had hij een dergelijke rust gevoeld. De engelen, die hij waarnam, waren in gebed verzonken. Hij wilde niet storen en dacht aan iets anders, maar het beeld hield hem gevangen, hij kon zich niet losmaken. Wie daar leefde zou overgelukkig zijn. Was het een hogere sfeer, die hij waarnam? Was het een plaats, waar de mens zijn God nog beter zou kunnen bereiken? Daar zou hij niet mogen binnentreden, dat voelde hij aan alles. Maar welk een rust zou in hem neerdalen. Hoelang reeds baden zij daar tot hun Vader tussen al het leven, dat hen omringde. De vogels zaten naast de mens neer en ook zij baden tot het leven. Hij voelde zich onder de bekoring komen van dit geweldig schone en heilige land. Toonde zijn leider hem een visioen? Neen, want het lag daar vredig en gelukkig. Alcar keek hem aan, en vroeg: „Zou je daar willen vertoeven, André?"

André durfde niets te zeggen, geen ja of neen kwam over zijn lippen.

Alcar glimlachte. „Zeg het gerust, het is mogelijk."

„Stoor ik daar dan niet, Alcar?"

„Wanneer je ons leven in liefde wilt naderen, in eenvoud en deemoed, zal je alles worden gegeven. „Zalig zijn de eenvoudigen, hun behoort het rijk der hemelen," zei eens onze meester Jezus Christus. Dat beeld voor ogen houdend, zal God je de kracht schenken, alles te mogen beleven in het leven van de geest."

„Ik wil gaarne, Alcar; alles wil en zal ik doen om niet te storen."

„Kom dan, we zullen afdalen; ook dit zul je beleven."

André was zeer gelukkig, dat hij ook daar mocht vertoeven.

„Ga mij maar voor, ik zal je volgen. Daar, die trappen af."

André liep vlug alle treden af; zijn leider volgde hem. Plotseling kon hij niet verder. Het was een geschilderd doek, een kunststuk van een van de meesters! Door dit wonder van menselijk kunnen was hij diep getroffen. Dit was natuurlijk, hier zag hij het volmaakte.

„Door een meester uit de zesde sfeer tot stand gebracht, mijn zoon. Hieraan is niets te verbeteren noch toe te voegen. Dit is nu kunst, zoals ik op aarde voelde, maar niet tot stand kon brengen en alle anderen met mij voelden eenzelfde tekortkoming, misten dit geestelijk gevoel. We voelden het volmaakte voor de aarde, maar konden het niet tot stand brengen. Het stuk is duizenden jaren oud; de meester leeft in de mentale gebieden en zal hier niet meer terugkeren. Dit is mensenwerk, maar van een mens, die zijn gave voor het goddelijke gebruikte. Wat zal ik je thans nog duidelijk maken? Dit is het heiligste dat wij bezitten."

Weer nam André plaats, en keek lange tijd naar dit wonder. Tempels en gebouwen, bloemen en planten, mens en dier waren één. Het tafereel was Goddelijk.

„Neem alles goed in je op, André en vertel hun op aarde wat je aan deze zijde hebt mogen ontvangen en bewonderen. Thans gaan we verder, de laatste toestanden wachten je. Naar mijn eigen woning."

Zesde sfeer; geestelijke muziek

Spoedig waren zij daar en trad hij voor de tweede maal Alcars geestelijke woning binnen. Alles herkende hij van zijn vorige tocht. Alcar ging heen en zou terugkeren. André knielde neer om God voor alles te danken. Het was op dezelfde plaats, waar hij voor zijn leider was neergeknield, om deze voor alles te danken, toen hij zijn woning had verlaten om de geestelijke inzegening te beleven. Daar was het, dat zijn ziel het diepste voelde, het heiligste wilde geven en toch had hij Alcar op aarde verdriet gedaan. De tijd, die hij op aarde had geleefd, ging thans aan hem voorbij; daarin zag hij zijn eigen leven. Vandaar bevond hij zich in de sfeer der aarde, waar Alcar hem zei, wat hij op deze tocht zou ontvangen. Hoeveel had hij gezien, aan wijsheid ontvangen en mogen beleven? Hij kón God danken, hij voelde dit duidelijk. Een sterke stroom voelde hij thans door zich heengaan. Deze werd steeds inniger, zó intens als hij nog niet had gevoeld. Wat zou dit weer betekenen? Het bedwelmde hem. Zijn ziel zoog die kracht met volle teugen op en hij voelde zich wegzinken. Had dit een betekenis? Hij wilde bidden, maar kon zijn gedachten niet vormen; geen krachten waren er meer in hem. Nu voelde

hij zich lichter worden en een gevoel kwam in hem, alsof hij ieder ogenblik zou gaan zweven. Toch was hij zich van alles bewust, zijn gevoel was scherp op datgene, wat met hem voorviel, ingesteld. Hé, wat was dat? Daar zag hij een wezen op hem afkomen, dat hem vriendelijk toesprak. In Alcars huis waren anderen?

„Vrees niets, André, ik ben Cesarino, uw leiders meester." Hij begreep waarvoor dit alles diende; in een flits kwam het in hem. Hij was bestraald, door zijn krachten omhuld, zoals Alcar het steeds had gedaan, om voor hem onpeilbare toestanden binnen te kunnen treden.

„Klaar André, bereid mij te volgen?"

Hij durfde niets te zeggen, maar gaf de hoge geest in gevoel te kennen, dat hij gereed was. Op hetzelfde ogenblik voelde hij zich opgenomen en zweefde hij de zesde sfeer tegemoet. Hoe schoon was deze geest. Als een jonge man van vijfentwintig jaren zag hij eruit en deze geest zou, volgens zijn leider, drie duizend jaar oud zijn. Hij was het, die door hem op aarde Annie had genezen. Daar had hij deze geest echter anders gezien, maar hij wist, dat zij in verschillende gedaanten konden overgaan. Weinig sprak de mentor tot hem, maar veel liet hij hem voelen. In deze sferen werd niet gesproken. Steeds gingen zij verder, tot op een gegeven ogenblik het uitspansel vaneen scheurde en een geweldig schoon, maar krachtig licht hen bescheen.

„Het licht uit de zesde sfeer, André," kwam tot hem, „en dadelijk zullen wij binnengaan."

André voelde nu hoe nodig het was, dat hij door zijn uitstraling was bestraald. Het licht drong door hem heen, maar hij kon zich staande houden en verdergaan, juist door deze heilige krachten. Welk een wonderland zag hij thans voor zich. Men kon de vijfde sfeer niet vergelijken met deze afstemming. Hier leefde Ubronus. Hoe schoon was alles. Het uitspansel lag in een zilveren goudachtig waas gehuld. Het weerkaatste in al het leven, het éne leven weerspiegelde zich in het andere. De geest keek hem aan en glimlachte. In die glimlach lag zijn grote liefde. Hoe eenvoudig waren allen, die hij in de sferen van geluk had mogen ontmoeten. Hoe eenvoudig waren engelen; deze hoge geest vergezelde hem naar heilige oorden; het was niet te geloven. In hem was geen concentratie genoeg om dit alles te kunnen omvatten. Daar, voor hem, lag de muzieksfeer.

„Geestelijke muziek zult gij thans horen," kwam er in hem, „maak u gereed. Wij zullen steeds verdergaan tot wij de plaats hebben bereikt, waar de meesters vertoeven." Eindelijk daalde de geest. Voor hen lag een diep dal en in het midden daarvan stond een tempel, die zich hemelhoog verhief. Door het dal liepen verschillende wegen, die alle naar de tempel voerden. Overal waren bloemen in vreemde tinten. Hij stond op een hoge berg en zou aanstonds moeten afdalen. Diep keek hij naar beneden, kunstig waren

alle wegen aangelegd. Hier was hij in een paradijs. Duizenden wezens zag hij, zij begaven zich allen naar de tempel. Anderen baden en lagen neergeknield, alsof zij zich voor het feest afstemden. In deze natuur kon men zich voorbereiden. Men werd in het leven opgenomen, in alles lag een ontzaglijke liefde. Andere gebouwen dan de tempel van de muziek, waren hier niet; de natuur was overweldigend schoon, alles was overgoten door een goudachtig wit licht. Hemelhoge fonteinen zag hij, vogels en groen, het éne nog hemelser dan het andere. Het dal was als een trechter. Uit het midden van die trechter steeg hoog ten hemel het ontzagwekkende gebouw, waar de meesters musiceerden. Alcars meester liet hem voelen, dat zij zouden afdalen. Langzaam kronkelde hun weg door al dit schone heen en zou, naar hij kon zien, bij de tempel uitkomen.

Majestueus stond de tempel daar in het midden van het dal. Naarmate zij naderden werd hij schoner en schoner. Vogels zongen rondom hun lied, al het leven was gelukkig. Zij bevonden zich thans in het dal; André keerde zich om en de berg, waar hij zo-even bovenop was geweest, rees eindeloos boven hem uit. Honderden wezens volgden dezelfde weg en allen droegen schitterende gewaden, die als zonnen glansden. Het kleed van Alcars meester was van een geheel andere substantie dan wat zij droegen. De betekenis hiervan was hem reeds bekend: deze leefden immers in de zevende sfeer. Links en rechts groeiden vruchten en hij was wel nieuwsgierig, hoe deze er vanbinnen zouden uitzien en hoe zij zouden smaken. Als hij zo'n goudgele vrucht eens zou mogen hebben, wat zou hem dat gelukkig maken. Cesarino, die zijn innerlijk gesprek had gevolgd, liet hem voelen, dat hij er één mocht nemen. Hij koos er één uit en wilde de vrucht plukken. Hij ontroerde diep, want, o, wat had hij thans weer gedaan? Nadat hij zijn hand had uitgestoken om de vrucht af te plukken, vloeide plotseling de vrucht uiteen. Een schok doorvoer hem. Weer had hij een levensles ontvangen. Hij, de aard-mens, wilde geestelijke vruchten plukken. Voor deze echter was hij te grof. In Alcars sfeer was het mogelijk geweest, maar nu eerst begreep hij, dat dit door de krachten van zijn leider was geschied. In hem lag een gevoel, alsof hij had gedood. Door zijn schuld, door zijn willen was een sferenproduct vernietigd. Waarom wilde hij ook alles hebben? Was het reeds geen grote genade dit te mogen beleven? In de vijfde sfeer had hij een levensles ontvangen en thans ook hier, in de zesde sfeer. Het was verschrikkelijk; hoe grof vond hij zichzelf! De natuur zette hem op zijn plaats; geen wezen behoefde daarvoor zijn krachten te gebruiken. Hij was ontzettend geschrokken. Daar stond hij nu als een kind, dat zijn zonde voelde en er zich van bewust was. De engel legde zijn schone geestelijke hand op zijn schouder en zei: „Beleven, André, is ondervinding, ondervinding is ontwikkeling in de geest." Geen woord werd er meer over gesproken, maar hij had zich reeds heilig voorgenomen, nergens meer aan te

komen en niets meer te verlangen. Hij keerde in zichzelf terug en begreep, hoe groot de genade was, dat hij hier mocht vertoeven. De natuur gaf hem zijn levensles, maar was het God zelf niet? Lag daarin niet Gods heilig leven? Was het God niet in werkelijkheid? Hij beefde als hij eraan dacht. In eenvoud en deemoed kwam hij tot zichzelf, leerde hij zichzelf kennen.

Steeds gingen zij verder, spoedig zouden zij de plaats hebben bereikt, waar hem een feest wachtte. Zijn les lag diep in hem, voortdurend zou hij zijn geestelijke lessen voor ogen houden. Hoe machtig was dit gebouw. Het hoogste gedeelte kon hij niet waarnemen. Het straalde een licht uit, dat zijn ogen bijna niet konden verdragen; als een zon stond het daar. Duizenden wezens traden binnen. Toch voelde hij zich rustig; een vreemde kracht hielp hem om binnen te gaan. Toen hij binnentrad naast zijn hoge geleider, voelde hij, dat een heilig gebeuren hem stond te wachten. Het inwendige was van eenzelfde architectuur als de tempel van geluk, die hij op zijn vorige tocht had gezien en waar hij een dergelijk feest had mogen meemaken. Doch nu was hij in de muzieksfeer; deze sfeer werd naar die goddelijke kunst genoemd. Het innerlijke van het gebouw was volmaakt. Hier leefde alles in een nog schoner licht dan in de vijfde sfeer. In dit leven lag de bevrijding van al het leven, dat de mens had afgelegd. Nog hogere toestanden dan deze sfeer kende men hier. Het kon bijna niet, dat er nog schonere mensen waren dan deze engelen. Maar het was zo, steeds ging de mens verder omhoog, naar andere gebieden. Hier leefden heiligen; geen andere woorden kon hij ervoor vinden, om hun hoogte en uitstraling weer te geven. Mannen en vrouwen bijeen, allen tweelingzielen, broeders en zusters. Dit waren mensenkinderen van de aarde; allen hadden daar geleefd, maar hadden zich van het aardse leven bevrijd. Het duizelde hem, want wanneer was dit alles voor een aards mens te bereiken? In geen duizenden jaren zouden zij zo ver komen. Hoe ver was hij en waren alle mensen van de aarde hiervan verwijderd? In het midden – als er van een midden kon worden gesproken, want hij zag er geen einde aan – namen zij plaats. Overal bloeiden bloemen; waar de mens leefde, daar leefde de natuur, was men door het leven omringd. Het innerlijk was bolvormig; hoeken waren er in de sferen evenmin als einden; alles was diep, oneindig diep, totdat het gevoel in een nog hogere toestand overging. Het heelal was leven en de mens het intellect, dat daarin leefde. Deze tempel dijde uit; hier zouden miljoenen wezens kunnen binnentreden. Hier werd André getoond, dat het leven, dat op aarde was, kosmische afstemming had en goddelijk kon zijn. Het gehele gebouw was vol en het werd stil, want allen voelden, dat de meesters zouden beginnen. Nu zou hij zo aanstonds geestelijke muziek horen. Maar wat was dat? Hij zag op enige tientallen meters een licht, dat uit de aarde scheen te komen. Het was als een waas, dat langzaam omhoog steeg, om zich boven alle hoofden op te lossen. Steeds verder kwam het licht door, totdat het

bleef. Wat zou dit betekenen? Een zachte stem kwam in hem, die zei: „Geestelijke noten, de muziek, waarvan de meesters spelen." Wonderlijk, dacht André. Telkens zag hij kleuren in het licht, tot het veranderde in een lichtblauw waas. Hij voelde, dat hij met het licht werd verbonden en begreep de betekenis van dit gebeuren. Het was, alsof iemand adem haalde, of een jong leven werd geboren. Met het licht hoorde hij een zachte muziek, die dit begeleidde. De meesters vertolkten deze kleuren. Hij voelde zich op aarde, ver weg van deze sfeer, alsof hij opnieuw werd geboren. Vanuit de verte hoorde hij nu de muziek als op de wind gedragen tot zich komen. Het eerste ademhalen op aarde voelde hij door zich heengaan, hij zag de muziek in kleuren en hoorde de meesters haar vertolken. Hij begreep alles; diep in hem lag deze wetenschap. De zachte muziek was het ontwaken van het jonge leven op aarde; in kleuren werd hem hier getoond, wat hij voelde en beleefde, evenals allen, die hier aanwezig waren. Kleurenlicht, dat waren de noten, hoe was het mogelijk? Het licht veranderde, de muziek hoorde hij steeds dichterbij komen. Op aarde zag hij een klein wezen; het werd door de moeder verzorgd. Drie wonderen beleefde hij tegelijk. Dit was een levenssymfonie. Ze begon op aarde en zou in deze sfeer eindigen. Hoe machtig was alles. Alle engelen waren verbonden, beleefden het, voelden zich weer op aarde, en werden door de moeder verzorgd. O, liefde, heilige liefde! Mijn God, dacht hij, hoe groot is Uw macht, hoe rein de engelen, die hier leven, hoe verheven de kunst, hoe groot het geluk, dat van alles uitstraalt. Het leven werd in muziek vertolkt. Wat hij als beeldende kunst had mogen waarnemen, hoorde hij in deze sfeer in muziek. Hij zag het licht veranderen; de muziek werd steeds schoner, de mens op aarde groeide op, er was niets dan geluk in het leven. Het jonge leven had de eerste jaren op aarde beleefd en was opgegroeid tot een kind, dat in de natuur speelde. Hier beleefde hij waarlijk wonderen! Hij zag het kind voor zich, zag het spelen en hoorde, dat het zachte geluiden uitstootte. De kleuren werden nu anders; de muziek was in een dartelend springen overgegaan en ook hij voelde zich opgenomen, alsof hij over weiden en vlakten heensprong, een jong leven tegemoet. Hij voelde zich vrij van alle zorgen. Slechts geluk, het leven van een kind, lag in hem; hij voelde niets dan zijn eigen geluk, omdat hij in het kind was overgegaan. Steeds schoner en duidelijker werden de kleuren, maar tevens was de muziek in kracht toegenomen. Het kind werd ouder, steeds ouder en hij voelde aan de muziek en zag aan de kleuren, dat het 't tiende jaar op aarde had bereikt. Dartelend, in ritmische golven, dwarrelen de kleuren dooreen. In de kleuren lag de leeftijd, het geluk van het wezen, daarin voelde hij het kind en de muziek groeide aan tot een machtig geheel. Ook hij voelde het leven in hem voorbijgaan, evenals alle andere engelen hun aardse leven voelden en herleefden. Hij plukte weer bloemen, bracht ze aan zijn moeder en was gelukkig, omdat ook zij gelukkig was.

Toen hij haar het boeket overreikte, voelde hij, dat tranen van geluk over zijn wangen liepen. Dit was muziek; de akkoorden die zij aan de instrumenten ontlokten, trilden in zijn ziel. Meesters in liefde daalden in een kinderziel af en speelden, wat dat kleine leven voelde. Zij vertolkten die innerlijke gevoelens, waar men op aarde nooit aan zou denken. Hij voelde, dat hij op de plaats zou bezwijken vóór het einde zou komen. Hoe oud zou dat leven op aarde worden, dat hij zou moeten beleven in pijnen, leed en smart? Hij bad om kracht, dit heilige te kunnen beleven. Wanneer men dit op aarde zou kunnen bereiken, zouden de mensen tot in 't diepste van de ziel ontroerd worden en door deze kunst een ander leven gaan beginnen. Iedereen zou onder de bekoring van dit machtige komen; het zou hen meeslepen; daar zou niemand aan ontkomen. Diep in zijn ziel trilde het, het verlamde zijn gevoel, maar het voerde hem hoog ten hemel en liet hem terugkeren naar de aarde in dartelende schoonheid. Telkens veranderde het licht; de kleuren werden steeds krachtiger; het leven op aarde bereikte een hogere leeftijd; het voelde reeds strijd, had leed en smart en werd gepijnigd. De muziek zwol aan en kreeg andere klanken, waarin die strijd en al dat leed lag verborgen. Weer ging het leven verder; steeds feller werden de kleuren en de muziek tevens smartelijker. Nu vloeide alles ineen tot een machtig gebeuren. De kleuren werden scherp, de muziek steeds heftiger, zodat zij in zijn ziel brandde en zijn leven verscheurde. Woester werd het leven, het had de mannelijke leeftijd op aarde bereikt. In de hoogste tonen die hij hoorde, lag al het leed en de smart. Hoe schrijnend was dit leed: het leven van dit mensenkind hield niets dan strijd in. Hij voelde zich in het volle leven opgenomen; waar was het einde? Stormen voeren door hem heen, sloegen hem te pletter en slingerden hem over heel de aarde, totdat hij bij zijn moeder terugkeerde. Het leven was bij de moeder teruggekeerd, doch het kende geen rust en verdween opnieuw. De muziek zwol aan tot een machtig geheel en bereikte een fantastische hoogte, zodat het hem door merg en been ging. Steeds woester werd het aardse leven; het vervolgde zijn eigen weg. Hij zag de kleuren veranderen, de muziek beeldde een hevig onweer uit, dat hemel en aarde moest verpletteren. Het wezen werd ouder, het voelde geluk en leed, het beleefde een leven van gruwel en vernietiging. Hij kon het in alles volgen, leefde het mee en in hem trilde dat leven; hij was één, zodat hij zich als gebroken voelde. Prachtig waren de akkoorden, de meesters voelden zich geheel verbonden en hun scheppingskracht werd voltooid. Volmaakt was alles wat hij zag, hoorde en voelde. Wat hij waarnam was groots, wat hij beleefde was overweldigend! De mens zwierf over de wereld en had voor de zoveelste maal het ouderlijk huis verlaten. In de fel oplaaiende kleuren zag hij een zacht wit licht, dat het moederleed betekende. Het was haar liefde voor het kind. Een moeder schreide om haar kind, dat aan donkere machten was overgeleverd. Haar liefde volgde

het; waar haar kind zich ook bevond, daar zond zij haar liefde tot hem. Dan overheerste haar licht zijn licht en deed haar liefde wonderen. Toch was er geen bescherming mogelijk; het zou en moest ten onder gaan; daar kon het niet aan ontkomen. Schel, als het gekleurde licht van de duistere sferen, brandend en loeiend als een machtige orkaan werd nu de muziek. De symfonie had haar hoogtepunt bereikt, het einde van een aards leven zou spoedig komen, maar het leven zou en moest een vernietigend einde vinden. Weer veranderden de kleuren in prachtige nuances, de muziek werd zachter en milder. Het leven op aarde was niet meer zo woest, het helde naar een zacht verlangen over. Nu voelde André geluk, het was in hem, maar aan de kleuren zag hij, dat het van korte duur zou zijn. Steeds inniger werd dit gebeuren voor hem. Hij voelde voor de zoveelste maal, dat het zijn krachten ontnam, hij vatte de hand van Alcars meester en hield die stevig vast. Thans zou hij alles uithouden, daar hij nieuwe kracht in zich voelde komen. Nu verwaasden de kleuren. Wat zou dat te betekenen hebben? De muziek stroomde door hem heen, werd steeds scherper en de kleuren werden fel rood en licht groen – de uitstraling van de meesters in het kwaad, die hij op deze tocht had leren kennen. Het was alsof hij verlamde. Plotseling hoorde hij in de muziek een snijdend ritme, gelijkend op grillige sprongen, het naderend ongeluk voorstellende. Door niets was het tegen te houden; het leven zou erin ten onder gaan. De kleuren waren grillig en wreed en hij voelde de vreselijke invloed van de duistere sferen. Waar en wat was het einde? Slechts ellende voorspelde dit alles. Rommelend was de muziek, lichtend en flitsend de kleuren. Steeds schrijnender werd ze en de kleuren werden grilliger en kouder. Het kwaad in de mens openbaarde zich. Het manifesteerde zich door vernietiging van de mensheid, het leven trok ten oorlog. Het vernielde wat Gods leven was en betekende en ging zelf ten onder. Rommelend en roffelend trok het leven ten strijde. De kleuren veranderden in verschrikkelijke hartstochtelijke tinten, in diepe donkere kleuren gingen zij over, het verderf vierde hoogtij. Thans ging het geheel in een geweldig lawaai over en liet hem nog meer sidderen. Hij hoorde vreselijke geluiden, overstemd door een sissend geluid. De kleuren scheurden woest vaneen, want het einde was gekomen. Een brandend gevoel van verstikking kwam in hem, 't was of zijn longen uit zijn lichaam werden gerukt. Doch een ander gevoel kwam in zijn ziel al bleef het dezelfde verschrikking. Ontzettend waren de geluiden, die het orkest liet horen, vreselijk waren de kleuren en dat alles voelde hij in zijn ziel branden. Hier werd hem een levenssymfonie getoond; zó had ieder mens zijn eigen symfonie en daarin lagen verschillende gedeelten, die verschrikkelijk waren als deze. In ieder leven lagen overeenkomstige taferelen; elk wezen kende leed en smart. Toch was niet één leven gelijk; alle waren verschillend. Geestelijke muziek was daarom onuitputtelijk. Er waren hier geen grenzen. De muziek vertolkte een

menselijk leven; zó zou men elk leven kunnen vertolken. Wie dacht daaraan op aarde? Waarom componeerde men daar geen muziek, die het leven van een mens voorstelde? Men deed het, maar niet volkomen. Hier werd het karakter uiteengezet, het gehele wezen uiteengerafeld; hier kende men dat wezen, dat men in kleuren en muziek vertolkt zag en dus opnieuw beleefde. Het was niet alleen groots, het was geweldig en met geen woorden te beschrijven. Hier beleefde hij kunst van de hoogste graad. Hier beleefde men het leven, zoals op aarde niet mogelijk was, omdat de mens zijn eigen leven niet begreep. Hier eerst leerde de mens zichzelf kennen en begreep men zijn afgelegd aards leven. Hier zag hij een levensfilm in kunst vertolkt. Geen van de meesters op aarde kon zoiets tot stand brengen. Hun geestelijke afstemming was daar niet ver genoeg voor gevorderd; daarvoor was een aards leven te kort. Thans zag hij dat het leven overging naar Gene Zijde. Het leefde in de donkere gebieden, leerde zich daar kennen en werd van een hoger leven overtuigd. De kleuren werden anders, de muziek speelde, doch de akkoorden bereikten niet meer die aardse afstemming, ze waren niet zo grof meer; het waren geestelijke geluiden, die men op aarde niet zou kunnen horen en verstaan. Alles was in de geest overgegaan; het leven was de eeuwigheid binnengetreden en aan een hoger bestaan begonnen. Het ontroerde hem diep, omdat hij dit alles met zijn leider had afgelegd. Telkens zag hij de kleuren nog veranderen en zag de verschrikkelijke strijd in die kleurennuances; het was de strijd om een hogere sfeer te bereiken. Toch werden de kleuren lichter, maar telkens zag hij ze weer in donkere tinten veranderen, ten teken, dat het leven in zijn vorige toestand was teruggevallen. Steeds keerden de lichte kleuren terug; de muziek werd ijler en ijler; geen grove, angstaanjagende tonen hoorde hij meer. Thans was het de geestelijke strijd, die men in alles kon aanvoelen. Strijd, niets dan strijd om het bezit. De muziek werd steeds schoner en hij voelde en zag aan de kleuren, dat het leven de eerste bestaanssfeer in de geest had bereikt. Allen voelden, dat het leven geestelijk bezit had ontvangen en zich dit had eigen gemaakt. Dit was een groot geluk; het trilde in zijn ziel, het bezat levensvatbaarheid, het streelde, het droeg hem, het voerde hem naar andere landen. Hoog ten hemel zweefde hij, voelde zich opgenomen door de kracht van de gedachten; hier leefde het leven in dat van de geest. Duidelijk voelde hij dat in de akkoorden en in de kleuren herkende hij de verschillende sferen, die het leven reeds had bereikt. Thans waren zij in de tweede sfeer, de strakke blauwe lucht lag in het strakke blauw, dat hij waarnam en hij voelde en zag daarin, dat het leven de derde sfeer naderde. Kleuren gingen veranderen en in elkaar over, het paarsblauwe uit de derde sfeer mengde zich met die strak-blauwe hemel, die hij in de tweede sfeer enige malen had mogen waarnemen. De muziek speelde vrolijke motieven, de mens leefde weer. Er lag deemoed in die akkoorden, levenslust en liefde in de kleuren; het was geluk,

het leven wilde weer leven, het leven voelde God en was tot God teruggekeerd. O, welk een muziek, welk een kunst mocht hij als aards mens beleven! Steeds mooier werden de kleuren en de muziek verhevener, ze vormden één geheel. André voelde, dat de vierde sfeer nabij was om zo vervolgens de vijfde en zesde sfeer binnen te treden. De kleuren werden, zoals hij ze overal had waargenomen, steeds schoner, want het leven leefde in geluk, was niets dan geluk en straalde een prachtig licht uit. Heilig werd het leven van een Engel in de geest. Spoedig zou het einde naderen. Hij zag de kleuren, die ook hem hadden bestraald toen hij de zesde sfeer was binnengetreden. Hier was het leven met al het andere leven verbonden. Het leefde hier, was gelukkig, was een engel uit de zesde sfeer, want het had deze afstemming bereikt. Zacht daalde de muziek, de meesters eindigden, kleuren gingen in een waas over, de laatste tonen stierven weg in een zacht gefluister; het einde was daar. De meesters hadden een levenssymfonie vertolkt, het leven „was" en had zijn God teruggevonden. André zat daar als versuft; hij kon niet meer. Langzaam voelde hij zich terugkeren en ontwaken. Hij was in een zeer bijzondere toestand geweest; andere machten hadden hem geholpen; hij zou dit alles niet hebben kunnen verwerken. God dankend voor al dit schone verliet hij met de meester van zijn leider de tempel van muziek: Muziek uit de muzieksfeer, uit de zesde hemel had hij mogen beleven. Hoe moest hij God daarvoor danken? Wat waren meesters van de aarde in vergelijking met die in de geest? Diep ontroerd gingen alle Engelen heen.

Zevende sfeer en terug naar de aarde

Nog steeds hield hij Cesarino's hand stevig vast. Hij voelde zich opgenomen en weer zweefde hij een andere afstemming tegemoet. Hij was van alles vervuld. Het zou niet geloofd worden, wanneer hij dit op aarde zou vertellen. Hoe moeilijk zou het voor hem zijn, dit alles in taal vast te leggen en uit te beelden. Het was bijna onmogelijk. Toch moest het; misschien zou het een aards kunstenaar inspireren tot het scheppen van een menselijke toestand, een levenssymfonie. Het was mogelijk, al zouden zij die diepten en hoogten van een zesde sfeer niet bereiken. Wanneer de mensen op aarde naar zo'n concert zouden kunnen gaan, hoorden zij het innerlijk leven van één mens vertolkt: al zijn leed, smart en geluk, hartstocht en geweld, strijd en liefde zouden zij voelen. O, hoe schoon zou dat zijn; een mens door kunstenaars in muziek uitgebeeld. In liefde zou men die kunst moeten benaderen; anders zou men het heiligste niet aanvoelen. Liefde zou de mens moeten voelen voor het leven, dat in kunst werd weergegeven. Hoe goed, hoe groot was zijn leider voor hem op deze reis, hoeveel wijsheid in de geest had hij niet ontvangen

en nog was het einde niet daar, men liet hem nog andere toestanden beleven.

Zij waren nu reeds ver van de zesde sfeer verwijderd. Steeds gingen zij verder. Plotseling scheurde het uitspansel vaneen en een machtig licht bestraalde de meester en hem. Hij kon geen voet meer verzetten. Lang bad hij tot God om hem een blik te gunnen in de zevende sfeer, daar, waar Alcars meester en de beschermengel van zijn kind leefden. Die andere sferen lagen, nu hij dit alles had mogen zien, ver onder deze geweldige schoonheid verborgen. Nieuwe krachten voelde hij in zich komen, voordat hij verder mocht gaan. Snel waren zij nu de grens genaderd en daar voor hem, in een onverklaarbare schoonheid, zag hij de zevende sfeer. Nog verder, dan zou de mens niet meer kunnen terugkeren. Hij begreep het volkomen; het was hier een paradijs, maar van zo'n zeldzame schoonheid, zo geweldig, dat hij er geen woorden voor kon vinden. Hij wilde er ook geen moeite voor doen, hier moest men het leven slechts voelen, moest men alléén zien. Bloemen zag hij als in een waas en hij hoorde ze zingen op verre afstand. Over alles lag goud en in deze sfeer zag hij kleuren uit de andere sferen bijeen, maar het waren alleen lichtende kleuren. Hier zou hij niet kunnen binnentreden. Zijn geesteslichaam zou door de kracht van het licht verbranden of in een duizelingwekkende vaart naar de aarde terugkeren. Hier zag hij de gelukzalige Hemel, hier leefden mensenkinderen van de aarde. Allen waren eens op aarde, hadden daar geleefd en waren gestorven. Nu, in zulk een paradijs zag hij aardse wezens terug. „God, o, mijn God, wat moeten de mensen U dankbaar zijn voor zoveel geluk, zoveel schoons, dat zij na het leven op aarde zullen vinden, wanneer zij hier binnentreden!"

Hier leefde Cesarino, de mentor van deze sfeer; ééns op aarde dictator van Rome. Hij was de meester van al de gebieden, die hij met zijn leider had mogen bezoeken. En deze geest leidde hem, voerde hem, liet hem dit alles bewonderen, omdat hij de mensheid wilde overtuigen van een geheiligd leven na de aardse dood. Liefde, niets dan liefde, God leefde in alles. Tempels zag hij, als hij nog nooit te voren had waargenomen. De wegen voerden de mens naar het aller, allerhoogste. Hier zag hij het leven, dat zou overgaan om het geesteslichaam af te leggen. De ziel zou haar weg vervolgen en de mentale gebieden binnentreden. Daarna naar nog hogere toestanden, zodat zij de vierde mentaliteit op kosmische afstemming zou binnengaan. Hoe ver was het aardse leven hiervan verwijderd! Lang zou het duren, doch ééns kwam het zover, dat de mensen, die de planeet aarde bevolkten, dit zouden bereiken. André bad tot zijn Vader aan de grens van de zevende sfeer en dankte Hem voortdurend. Wijsheid in de geest had hij ontvangen en in gedachten keerde hij terug naar het begin van deze tocht. Waar was hij al niet geweest? Diepten had hij leren kennen, kunst en liefdesferen waren hem getoond. Zijn kind had hij mogen zien, het ene leven was nog schoner dan het andere.

Thans zou hij naar de aarde terugkeren. De Engel liet hem voelen, dat hij zich moest gereedmaken voor de terugtocht naar de vijfde sfeer.

„Voordat wij zullen vertrekken," sprak nu de meester tot hem, „vraag ik u: Vertel hun op aarde, wat hen wacht. Zeg aan de mensen op aarde, die onze zusters en broeders zijn, dat wij leven in hemelse schoonheid. Eéns zullen zij dit alles ontvangen, wanneer zij zich in de geest willen ontwikkelen. Zeg hun, dat het geestelijk leven liefde betekent, niets dan liefde *is*."

„Hoe moet ik u danken voor alles, wat ik van u en van mijn leider heb mogen ontvangen?"

„Dank niet ons, mijn zoon, dank God, die ons aller Vader is. Thans zullen wij terugkeren naar de vijfde sfeer."

In een flits verplaatsten zij zich, betraden de vijfde sfeer en gingen Alcars woning binnen. André wilde nogmaals Alcars meester danken, maar het was niet meer mogelijk. Cesarino was naar zijn eigen sfeer teruggekeerd; men wilde in het leven na de dood geen dank.

Daar zat Alcar, zijn leider, met verschillende vogels om zich heen.

„Zo, mijn jongen, terug?"

André vloog in zijn armen en schreide van geluk. Lang duurde het, voor hij in zijn toestand terugkeerde. Hij keek zijn leider aan, maar kon geen woord spreken, hoe gaarne hij het ook zou willen.

Alcar maakte zich gereed, André sloeg nog een blik in de woning van zijn leider en met spoed keerden zij terug naar de aarde. Ook deze tocht was weldra voorbij. Daar trad hij zijn kamer binnen, hand in hand waren zij uit de vijfde sfeer teruggekeerd. Voor hem lag zijn stofkleed. André keek zijn leider aan; diep zag hij in hem, doch de woorden kon hij niet vinden, beiden voelden wat zij zouden willen zeggen, één waren zij in gevoel, één was hun leven, één doel hadden zij: de mensheid te overtuigen en gelukkig te zien.

„Vaarwel, mijn jongen, weer zul je ontwaken in geluk en zul je je spoedig aan je taak zetten, om al dit heilige aan de mens bekend te maken. Weet, dat wij je zullen helpen."

André vroeg zijn leider allen te danken, die hem in liefde hadden ontvangen. Hij voelde zich omhoog gaan en toen dalen en met een lichte schok werd hij wakker. Het leven op aarde had weer een aanvang genomen.

Nog hoorde hij: „God is liefde, niets dan liefde! Het leven na de dood is een realiteit. Leef, leef, gij mens, weet dat het leven, uw leven, eeuwig is. Vaarwel, mijn jongen, morgen wacht je ander werk. Je Alcar."

's Morgens werd hij wakker, versterkt naar geest en lichaam en wist, waar hij was geweest. In hem nestelde een groot geluk.

André gaat verder en hoopt nog veel wijsheid in de geest te ontvangen. Al zijn krachten zal hij inspannen om nog meer van een eeuwig voortleven te

vertellen.

Uitsluitend waarheid en geluk wacht de mens, wanneer hij dat leven binnentreedt.

God smeekt hij, dat kracht en zegen op zijn werk moge rusten. Het hoofd omhoog gericht, de weg gevolgd, die zij allen volgden, de weg naar het licht, naar het huis des Vaders, waar voor elk leven een woning openstaat en in gereedheid wordt gebracht, wanneer de mens overgaat.

Jozef Rulof
Den Haag, 15 november 1936.

(Einde Deel 3)